Mario puzo

Poslední kmotr

Na Květnou neděli, rok po skončení války se Santadiem, slavil don Domenico Clericuzio nejen křtiny dvou dětí, v jejichž žilách kolovala jeho krev, ale zároveň učinil nejdůležitější rozhodnutí svého života. Svolal schůzku představitelů nejvýznamnějších mafiánských rodin Spojených států, k níž navíc přizval zakladatele rozsáhlého drogového impéria Davida Redfellowa a také Alfreda Gronevelta, majitele hotelu Xanadu v Las Vegas. Don Clericuzio, hlava nejmocnějšího mafiánského rodu v Americe, se hodlal na oko vzdát svého vlivu. Nastal totiž čas ke změně taktiky. Dnes je velmi nebezpečné stavět svou sílu příliš na odiv, i když stejné riziko ovšem hrozí, postoupí-li don moc jiným. Musí dát najevo vstřícnost i dobrou vůli a především to musí udělat první. Clericuziův dvacetiakrový pozemek v Quogue byl obehnán tři metry vysokou cihlovou zdí osazenou ostnatým drátem a elektronickými čidly.

Kromě Clericuziova vlastního sídla na něm stály domy jeho tří synů a asi dvacet menších stavení, která obývali nejdůvěryhodnější vazalové rodiny. Před příjezdem hostů se don a jeho synové usadili kolem bohatě tepaného stolku pod pergolou za domem. Nejstarší syn, sedmadvacetiletý Giorgio, vysoký, vyzáblý mládenec s úzkým knírkem, připomínal zasmušilou tváří, nepřístupným zevnějškem, suchým humorem a na míru šitým oblekem anglického džentlmena. Právě se od otce dozvěděl, že bude studovat na Whartonově

obchodní škole. Don Clericuzio si přeje, aby tam Giorgio pronikl do veškerých tajů umění okrádat druhé a přitom nevybočit z mezí zákona. Giorgio se otce na nic nevyptával. Jeho přání bral jako královský edikt, nikoliv jako výzvu k diskusi. Poslušně přikývl. Poté se don obrátil na svého synovce Josepha De Lenu zvaného Pippi.

Don miloval Pippiho stejně jako své syny, a to nejen díky pokrevní spřízněnosti. Jistě, Pippi byl synem donovy dávno zemřelé sestry, avšak navíc se mohl pochlubit skvělými schopnostmi vojevůdce, jemuž se podařilo přemoci obávaného Santadia. "Přestěhuješ se natrvalo do Las Vegas," řekl Clericuzio. "V hotelu Xanadu budeš dohlížet na naše zájmy.

Neboj, nebude to těžká práce, protože rodina omezuje své aktivity. Nadále však zůstaneš její železnou pěstí." Když spatřil Pippiho rozčarování, vysvětlil mu pohnutky svého rozhodnutí: "Tvá žena Nalene se nedokázala sžít s rodinou ani s lidmi v Bronxu. Příliš se od nich liší. Nepřijali ji mezi sebe. Musíš začít vlastní, samostatný život." Don nelhal, nicméně k tomuto kroku ho přivedl ještě jeden důvod. Pippi se těšil pověsti nejudatnějšího reka Clericuziovy rodiny. Kdyby i nadále zastával funkci "starosty" italské enklávy v Bronxu, získal by příliš silnou pozici a po donově smrti by mohl ohrozit jeho syny. "Staneš se mým bruglionem. Budeš mě zastupovat na západním pobřeží," oznámil Pippimu. "Přijdeš si na pěkné peníze, ale zároveň tě čeká spousta důležitých úkolů." Don předal Pippimu kupní smlouvu na dům v Las Vegas a listiny, které ho prohlašovaly za vlastníka prosperující obchodní agentury. Potom Clericuzio spočinul pohledem na svém nejmladším synovi, pětadvacetiletém Vincentovi. Na slovo skoupý Vincent, nejmenší z donových synů, byl zavalitý, obhrouble a krutě vyhlížející pořízek, který se v dětství neustále držel máminy sukně. Matka ho naučila vařit tradiční jídla italských rolníků, a když pak nečekaně v mladém věku zemřela, ze všech dětí ji oplakával nejvíce. Don se na syna usmál. "O tebe se taky postarám," přikývl. "Můj nápad se ti bude určitě zamlouvat. Otevřeš si v New Yorku luxusní restauraci. Na peníze nehleď. Chci, abys Francouzům ukázal, jak má vypadat pořádný dlabanec." Pippi a ostatní synové se hlasitě rozesmáli. Dokonce i Vincent vyloudil na rtech pobavený úsměv. "Příští rok strávíš na nejvěhlasnější hotelové

škole v Evropě," pokračoval Clericuzio. Přestože otcův návrh udělal Víncentovi očividně radost, pohrdavě se ušklíbl: "Co mě tam můžou ještě naučit?" Don si ho přísně změřil. "Naučíš se například péct lepší cukroví," zavrčel. "Především se ale seznámíš s tím, jak takový podnik řídit. Kdo ví, třeba jednoho dne vybuduješ celou síť restaurací. Giorgio ti to zaplatí."

Nakonec don oslovil Petieho, svého prostředního a nejoblíbenějšího syna. Clericuziovi neuniklo, že Petie jako jediný z jeho synů v sobě nezapře potomka sicilských Clericuziů, a to i přes svůj chlapecký zjev a přátelskou povahu. "Petie," řekl don. "Pippi nám odjede na západ, takže funkci starosty převezmeš ty. Vezmeš si na povel všechny lidi, kteří pro rodinu pracují. Současně jsem ti ale koupil velkou stavební společnost. Budeš opravovat newyorské mrakodrapy, budeš stavět baráky pro policajty, budeš dláždit městské chodníky. Firma je to zavedená, nicméně předpokládám, že ji dovedeš k dalšímu rozkvětu. Pěšákům zajistíš legální zaměstnání a vedle toho vyděláš spoustu peněz. Zprvu tě bude zaučovat dosavadní majitel. Nezapomínej ale na svou prvořadou povinnost - shánět pro naši rodinu vojáky a velet jim."

Clericuzio se znovu otočil k Giorgiovi. "Giorgio, určuji tě svým nástupcem. Pokud to však nebude naprosto nevyhnutelné, nesmíš se podobně jako Vinnie napříště podílet na těch aktivitách rodiny, které jsou sice nutné, nicméně představují jisté nebezpečí. Musíme se zaměřit na budoucnost. Tvé děti, moje děti, malý Dante ani Croccifixio už nesmí vyrůstat v lidské džungli. Jsme už natolik bohatí, že nemusíme kvůli každodenní obživě tolik riskovat. Naše rodina se bude nadále věnovat výhradně finančnímu poradenství v zájmu ostatních rodin. Zajistíme jim politickou podporu a budeme působit jako zprostředkovatelé v případě sporů. To si však můžeme dovolit pouze tehdy, soustředíme-li v ruce dostatečné trumfy. Musíme disponovat vlastní armádou. Budeme chránit jejich peníze, ze kterých nám ovšem také něco kápne." Don se odmlčel. "Za dvacet třicet let konečně splyneme s legitimním světem a budeme si svého bohatství užívat bez obav. Ta dvě robátka, která jsme dnes pokřtili, již nikdy nebudou nucena páchat stejné hříchy a podstupovat stejná rizika jako my."

"Proč si potom necháváme enklávu v Bronxu?" zeptal se Giorgio. "Doufejme, že se z nás jednoho dne stanou světci. Světci, nikoliv mučedníci," odvětil don. O hodinu později již stál don Clericuzio na balkonu svého domu a shlížel na hemžení pod sebou. Na rozlehlém trávníku se kolem stolů s obrovskými zelenými slunečníky shromáždily téměř dvě stovky hostů, z nichž většinu tvořili pěšáci z Bronxu.

Ačkoliv křtiny obvykle patří k radostným událostem, nad dnešní slavností se vznášel tíživý stín nedávné minulosti. Za vítězství nad--Santadiem zaplatili Clericuziovi krutou daň.

Don ztratil svého nejmilovanějšího syna Silvia a jeho dcera Rose Marie přišla o manžela.

Don sledoval shluk lidí obklopující dlouhé stoly plné křišťálových džbánků s temně rudým vínem, polévkových mis z bělostného porcelánu, talířů s rozličnými druhy těstovin a táců obložených úhledně nakrájenými plátky masa, sýrů i křupavým chlebem a pečivem nejrůznějších tvarů a velikostí. Zaposlouchal se do konejšivých tónů hudby, provozované nevelkým orchestrem v zahradě. Přímo uprostřed kruhu tvořeného hodovními stoly stály dva kočárky, ze kterých vykukovaly modré peřinky. Statečné děti, pomyslel si don. Když je kněz pokropil svěcenou vodou, ani nezaplakaly. Obě matky, Rose Marie a Pippiho manželka Nalene, postávaly hned vedle kočárků. Don zjihle hleděl dětem - Dantemu Clericuziovi a Croccitixiovi De Lenovi - do tváří, zatím nedotčených útrapami života. Musí se přičinit o to, aby tyto děti nikdy nemusely dobývat chléb svůj vezdejší v potu tváře. Pokud se jeho sen naplní, zařadí se oba chlapci mezi řádné členy společnosti. Snad proto dona zamrzelo, že nikdo z přítomných neprojevuje dětem patřičnou úctu. Clericuzio se zahleděl na Vincenta, který s obvyklým zarputilým výrazem v kamenné tváři rozdával drobotině párky v rohlíku. Speciálně pro tuto příležitost si Vincent obstaral vozík pouličních prodavačů, jenž byl ovšem o poznání výstavnější, tyčil se nad ním rozložitější slunečník a hot dog z něj chutnal nesrovnatelně lépe. Vincent, oblečený v čisté bílé zástěře, nešetřil kyselým zelím, hořčicí, červenou cibulkou ani teplou kořeněnou zálivkou. Každé dítě mu muselo za kýženou pochoutku zaplatit polibkem na tvář.

Navzdory drsnému zevnějšku je Vincent ze všech mých synů největší dobrák, napadlo dona. Na plácku před domem hráli Petie, Pippi De Lena, Virginio Ballazzo a Alfred Gronevelt boccie. Petie si liboval v kanadských žertících, které don z duše nesnášel. Připadaly mu příliš nebezpečné. Dokonce i nyní překazil Petie hru dalším darebným šprýmem a mrštil koulí tak silně, že se rozletěla na kusy. Bossův zástupce Virginio Ballazzo, jenž vykonával funkci jakéhosi náčelníka štábu Clericuziovy rodiny, byl srdnatý, bystrý chlapík. Předstíral, že má na Petieho políčeno, a Petie se zase snažil budit dojem, že se ho bojí. Donovi to připadalo směšné. Dobře věděl, že je Petie rozený zabiják, zatímco Ballazzo si díky svému charakteru vydobyl přirozenou autoritu.

Pippi se však nemusel bát ani jednoho z nich. Don Clericuzio si dobře všiml, jak všechny přítomné ženy, snad s výjimkou novopečených matek Rose Marie a Nalene, pohledného Pippiho obletují. Vůbec se tomu nedivil. Pippi byl urostlý, svalnatý muž, jenž se výškou vyrovnal samotnému donovi. Pod sličnou tváří probleskovaly náznaky brutality. Svým obdivem se ostatně netajili ani mnozí muži, zejména pak Pippiho podřízení z Bronxu. Imponovaly jim jeho velitelské nadání, fyzické schopnosti i pověst "železné pěsti" Clericuziovy rodiny.

Považovali ho za nejschopnějšího ze schopných. Růžolící David Redfellow, přes své mládí nejvýznamnější americký obchodník s drogami, právě laškoval s oběma nemluvňaty. A pak tu byl ještě Alfred Gronevelt, jemuž stejně jako donovi táhlo na šedesát.

Dosud se neodvážil odložit sako a kravatu a neznámá hra mu činila očividně potíže. Jak don Clericuzio doufal, dneškem se život těchto lidí změní k lepšímu. Na balkon vstoupil Giorgio, aby dona odvedl k prvnímu z dnešních jednání. V pracovně se shromáždilo deset matiánských pohlavárů, kterým již Giorgio stručně nastínil Clericuziův návrh. Křtiny posloužily jako vynikající záminka k setkání, ačkoliv ve skutečnosti neměli pozvaní bossové ke Clericuziově rodině žádný příbuzenský vztah a po skončení schůzky se chystali honem rychle zmizet. Donově pracovně, tmavé místnosti bez oken zařízené mohutným nábytkem, vévodil masivní bar. Hosté seděli kolem velkého stolu s deskou z černého mramoru a tvářili se

zachmuřeně. Jeden po druhém se s donem pozdravili a s napětím vyčkávali, co jim Clericuzio poví. Dona provázeli synové Vincent a Petie, zástupce Ballazzo a Pippi De Lena. Sotva se všichni usadili, vystoupil s krátkým úvodním proslovem Giorgio, jako obvykle chladný a upjatý. Don Clericuzio se začetl do tváří deseti nejmocnějších mužů podsvětí, jež si vytklo za cíl řešit problémy prostého lidu.

"Můj syn Giorgio vás již seznámil s našimi představami o budoucím vývoji," začal don. "Předkládám vám následující návrh. Vzdám se všech aktivit kromě hazardu. Činnosti, jimž jsem se dosud věnoval v New Yorku, převezme můj starý přítel Virginio Ballazzo. Ten založí vlastní rodinu a nadále nebude na Clericuziových vůbec závislý. Vám přenechám všechny ostatní oblasti, a to v celostátním měřítku. Odbory, dopravu a obchod s alkoholem, tabákovými výrobky i s drogami. Navíc dávám k dispozici své styky s právníky. Výměnou žádám, abyste mi dovolili spravovat vaše finanční záležitosti. Vaše peníze budou v bezpečí a pochopitelně k nim budete mít volný přístup.

Hlavní věc ale je, že vás přestanou obtěžovat úřady. Za své služby požaduji pouze pětiprocentní provizi." O něčem takovém se deseti přítomným bossům ani nesnilo. Děkovali bohu, že se Clericuziovi stahují do pozadí, zatímco by klidně mohli zahájit expanzi a postupně ovládnout, či dokonce zničit jejich vlastní rodiny. Vincent obešel stůl a každému nalil víno. Muži zvedli sklenky a připili donovi na zdraví. Jakmile se hosté obřadně rozloučili, dostavil se do pracovny v Petieho doprovodu David Redfellow. Uvelebil se v pohodlném koženém křesle naproti donovi a s úsměvem přijal sklenku vína, kterou mu nabídl Vincent. Redfellow se od ostatních lišil: nosil dlouhé plavé vlasy, ale i diamantovou náušnici a dokonale vyžehlený džínsový oblek. Svým vzhledem nezapřel skandinávský původ. Mezi jeho charakteristické rysy patřily světlé vlasy, pomněnkově modré oči, za každých okolností dobrá nálada a přirozená inteligence. Don se cítil Davidu Redfellowovi nesmírně zavázán. Právě on totiž ostatním dokázal, že ochránci zákona přimhouří oko i nad drogami, ovšemže za tučný úplatek.

"Davide," oslovil ho don. "Vykašleš se na narkotika. Vymyslel jsem pro tebe něco lepšího." Redfellow nic nenamítal. "Proč právě teď?" otázal se pouze. "Protože vláda šlape obchodníkům s omamnými látkami čím dál víc na paty. Zbytek života bys strávil v ustavičném strachu. To za prvé. Za rozhodující důvod ale pokládám fakt, že v téhle branži hrozí čím dál větší nebezpečí. Dosud tě chránil Petie se svými muži, jenže něco takového už dál nemůžu dovolit. Kolumbijci jsou příliš divocí, příliš krutí. Jsou to horké hlavy. At tedy s drogami podnikají sami. Tebe uklidíme do Evropy. Dám ti s sebou tělesnou stráž, koupíš si v Itálii banku, budeš žít v Římě a my s tebou navážeme obchodní styky."

"No to je výborný!" vyprskl Redfellow. "Italsky neumím ani slovo a bankovnictví rozumím jako koza petrželi."

"Obojí se lehce naučíš," uklidnil ho don Clericuzio. "V Římě se ti bude určitě líbit. Pokud si ovšem přeješ, můžeš zůstat tady. Jenže pak nepočítej s mou ochranou.

Petie už tě hlídat nebude. Vyber si sám."

"Kdo převezme moje kšefty`?" zeptal se Redfellow. "Odprodáte je?"

"Všechno spadne do chřtánu Kolumbijcům, nedá se nic dělat. Nazývejme to historickým vývojem. Můžeš se ale spolehnout, že jim vláda pořádně ztrpčí život. Tak co? Ano, nebo ne`?" Redfellow se na okamžik zamyslel a pak se rozesmál. "Povězte mi jen, jak mám začít."

"Giorgio s tebou odletí do Říma a představí tě našim lidem," prohodil don. "V příštích letech bude působit jako tvůj poradce." Don Davida obejmul. "Díky, že jsi poslechl mou radu. Zůstaneme partnery a věř mi, že tě čeká příjemný život."

Když David Redfellow odešel, přikázal don Giorgiovi, aby do pracovny uvedl Alfreda Gronevelta. Nad majitelem hotelu Xanadu v Las Vegas kdysi držela ochrannou ruku dnes již zaniklá Santadiova rodina. "Pane Gronevelte," spustil don. "Souhlasím s tím, abyste i nadále řídil hotel. Nemusíte se bát ani o sebe, ani o svůj majetek. Ponecháte si jedenapadesátiprocentní podíl, zatímco já koupím čtyřicet devět procent, které dříve vlastnil Santadio. Zároveň převezmu i jeho dosavadní práva a povinnosti. Dohodnuto?" Vysoký,

hubený Gronevelt, muž důstojného zevnějšku a vybraných způsobů, vypadal na svůj věk obdivuhodně zachovale. "Pokud vaši nabídku přijmu, musíte mi zaručit, že se mé pravomoci v hotelu nezmenší. V opačném případě vám prodám svůj podíl," odpověděl váhavě. "Snad byste se dobrovolně nezbavil zlatého dolu?" namítl don pochybovačně.

"Ne, ne. Nepokoušejte se mě zastrašit. Kdyby Santadio jednal rozvážněji, nemuselo dojít ke všem těm hrozným věcem, které jsme před nedávnem prožívali. Naštěstí už to máme za sebou. Jsme snad rozumní muži, ne? Mnou pověření lidé již nakoupili Santadiovy akcie. Jeho místo zaujme Joseph De Lena, náš Pippi. Určil jsem ho svým bruglionem pro celý západ. Hotel mu bude vyplácet roční plat ve výši jednoho sta tisíc dolarů způsobem, jenž vám bude vyhovovat. Kdybyste měl s kýmkoliv problémy, můžete se na Pippiho bez obav obrátit. Nebudeme si přece nic namlouvat. Sféra, v níž podnikáte, je neustálými problémy pověstná, že?"

Gronevelt reagoval rezervovaně: "Čím jsem si zasloužil takové šlechetné zacházení? Určitě máte jiné, mnohem výhodnější možnosti."

Don Domenico odpověděl vážným tónem: "Protože ve svém oboru platíte za nepřekonatelného génia. Na tom se v Las Vegas shodují úplně všichni. Na důkaz své úcty bych vám rád nabídl něco na oplátku."

Gronevelt se mírně pousmál. "Už jste mi toho dal dost. Dostal jsem přece svůj hotel. Mohl bych si snad přát něco víc?"

Don vykouzlil na rtech blahosklonný úsměv. Přestože za všech okolností zachovával vážnost, před ostatními lidmi se rád pochlubil svou neomezenou mocí. "Klidně si vyberte křeslo v Nevadské státní komisi pro dohled nad hazardními hrami," pravil don. "Zbývá tam ještě několik volných míst." Gronevelta málokdy něco zaskočilo či překvapilo, nicméně donova slova mu vyrazila dech. Především však pocítil nesmírnou radost, nebof mu před očima rázem vytanula skvělá budoucnost jeho hotelu.

Budoucnost, na kterou si nikdy netroufal ani pomyslet. "Jestli tohle dokážete, budou z nás během několika let boháči," vydechl ohromeně.

"Takže si plácneme. Teď běžte a hezky se bavte," rozloučil se don.

Gronevelt zavrtěl hlavou: "Raději se vrátím do Las Vegas. Asi by nebylo vhodné, aby se někdo dozvěděl, že jsem byl vaším hostem."

Don přikývl. "Petie, ať někdo odveze pana Gronevelta do New Yorku." S donem nyní zůstali v pracovně jen synové, Pippi De Lena a Virginio Ballazzo. Všichni na kmotra udiveně zírali. Kromě Giorgia, který byl do celé záležitosti zasvěcen, neměl nikdo o donových plánech ani tušení. Ballazzo si uvědomoval, že je na funkci brugliona příliš mladý, přestože byl o několik let starší než Pippi. Dosud zajišťoval spolupráci s odbory, řídil centrální přepravu prádla a trochu obchodoval s drogami. Don Domenico mu nyní sdělil, že se může odtrhnout od Clericuziovy rodiny a začít podnikat na vlastní pěst. Za to, že bude svým pánem, musí odvádět desetiprocentní daň z veškerých příjmů. Nic víc.

Virginia Ballazza donova štědrost dojala. Obvykle vyjadřoval radost i rozladění s neskrývaným temperamentem, avšak tentokrát se zmohl jen na to, že dona na znamení díků objal.

"Z těch deseti procent ti hodlám ukládat polovinu stranou. Buď na stará kolena, anebo pro případ, že se ti přestane dařit," dodal don. "Současně tě ale prosím, abys vedl účty poctivě.

Nezlob se na mě, ale lidé se mění, ztrácejí pamět a zapomínají projevovat vděk za dobrodiní, které pro ně druzí vykonali."

Don se na okamžik odmlčel. "Ostatně nejsem žádný berní úředník, a tak ti nemůžu napařit žádnou pokutu ani penále."

Ballazzo pochopil. Don Domenico trestal neposlušnost rychle a bez váhání. Neobtěžoval se ani s předchozím varováním a trestem byla zásadně smrt. Jak se také jinak vyrovnat s nepřítelem? Poté don Ballazza propustil. Když doprovázel ke dveřím Pippiho, na chvíli se zastavil, přitáhl ho k sobě a zašeptal mu do ucha: "Pamatuj, že máme společné tajemství.

Nesmíš je nikdy nikomu prozradit. Uvědomuješ si, doufám, že jsem ti dosud nikdy nic nepřikazoval." Na trávníku před domem přešlapovala Rose Marie Clericuziová. Čekala na Pippiho De Lenu. Rose byla mladá a velice krásná vdova, nicméně černá barva jí vůbec

neslušela. Smutek za manžela a bratra potlačil přirozenou veselost, která se tolik hodila k jejímu mimořádnému zevnějšku. Velké hnědé oči ztratily lesk a olivově temná pleť zešedla. Pouze modrá barva peřinky nedávno narozeného syna Danteho, kterého držela v náručí, projasňovala její ponurý zjev. Celý den se úzkostlivě vyhýbala otci, donu Clericuziovi, i svým bratrům Giorgiovi, Vincentovi a Petiemu.

Nyní si však chtěla promluvit s Pippim De Lenou. Bratranec Pippi byl o deset let starší. Kdysi ho šíleně milovala. Jenže Pippi se k ní vždycky choval téměř otcovsky. Ačkoliv si vysloužil pověst nenapravitelného sukničkáře, k donově dceři by si za žádných okolností nic nedovolil. "Ahoj, Pippi," oslovila ho Rose Marie. "Blahopřeju." Pippiho brutální tvář se rozzářila vlídným úsměvem, takže vypadal ještě přitažlivěji.

Sehnul se k dítěti a políbil je na čelo. Ucítil vůni kadidla, která ulpěla na hebké pokožce, a v duchu se podivil, jaké má tak malé děcko husté a pevné vlásky. "Dante Clericuzio. Hezké jméno," prohodil. Nešlo jen o pouhou zdvořilost. Rose Marie se po smrti manžela vrátila k dívčímu jménu, které neslo i její zpola osiřelé dítě. Vlastně ji k tomu přiměl don. Přestože jí však předložil řadu logických, nevyvratitelných důvodů, trápila se Rose Marie pocitem viny. Snad proto si neodpustila uštěpačnou poznámku: "Jak jsi donutil svou protestantskou manželku, aby přistoupila na katolický obřad a na tak religiózní jméno?"

Pippi se znovu usmál: "Protože mě miluje a chtěla mi udělat radost."

Rose Marie nepochybovala o tom, že Pippi mluví pravdu. Nalene manžela skutečně milovala, jelikož o něm vůbec nic nevěděla, zatímco Rose Marie ho kdysi milovala, přestože znala všechny jeho špatné vlastnosti. "Proč jsi jí neudělal radost ty a nezvolil něco alespoň trochu americtějšího než Croccifixio?" pokračovala.

"Pojmenoval jsem ho po tvém dědečkovi, abych potěšil tvého otce," vysvětlil Pippi.

"Jistě, o to se snažíme všichni," odtušila Rose Marie.

Trpkost v hlase maskoval předstíraný, nacvičený úsměv, který však vypadal zcela přirozeně a stíral tak osten hořkostí ze všeho, co

říkala. Po krátké odmlce Rose Marie zajíkavě pokračovala: "Děkuju ti, žes mi zachránil život." Pippi na ni chvíli překvapeně zíral. Zdálo se, že jí zcela nerozumí.

"Nikdy ti přece žádné nebezpečí nehrozilo," řekl váhavě a objal ji kolem ramen. "Věř mi, už na to nesmíš myslet. Jednou provždy na všechno zapomeň! Teď nás čeká jen krásný, spokojený život. Minulost hoď konečně za hlavu." Rose Marie se rychle sklonila a políbila syna. Ve skutečnosti však chtěla skrýt před Pippim své rozrušení. "Jistě, všechno samozřejmě chápu," odvětila. Tušila, že Pippi bude obsah tohoto rozhovoru do posledního slova reprodukovat otci a bratrům. "Už jsem se s tím smířila." Chtěla, aby její blízcí věděli, že je nepřestala milovat. Byla šťastná, že rodina přijala za své její dítě, jež dnes bylo svěcenou vodou spaseno před věčnými mukami pekelnými. Vtom k Rose Marii a Pippimu došel Virginio Ballazzo a odvedl je doprostřed trávníku. Z domu vycházel don Domenico Clericuzio, následován svými syny. Všichni členové Clericuziovy rodiny - muži v oblecích, ženy ve slavnostních šatech a děti v heboučkém sametu - vytvořili půlkruh před fotografem, zatímco ostatní hosté začali tleskat a provolávat rodině slávu. Právě tento výjimečný okamžik prosycený klidem, atmosférou vítězství a pocitem všeobjímající lásky zvěčnil snímek, který později dali zvětšit a zarámovat, aby si ho mohl don pověsit na stěnu v pracovně hned vedle portrétu svého syna Silvia, jenž zahynul ve válce proti Santadiovi. Zbytek slavnosti pozoroval don z balkonu své ložnice. Rose Marie pojížděla s kočárkem kolem skupiny hráčů boccie a Pippiho štíhlá, vysoká a elegantní manželka Nalene nosila svého syna Croccifixia na rukou. Posléze ho uložila do kočárku vedle Danteho a spolu s Rose Marií se kochala pohledem na baculatá nemluvňata. Při pomyšlení, že oba chlapci už budou vyrůstat v bezpečí a nikdy se nedozvědí, jakou cenu musel za jejich štěstí zaplatit, zaplavila starého muže vlna radosti.

Sledoval, jak Petiemu spadla do kočárku kojenecká lahev a jak se všichni smějí souboji, který o ni děti svedly. Rose Marie sevřela synka do náručí. Don si vzpomněl, jak Rose Marie vypadala před několika málo lety, a smutně si povzdechl. Na světě není nic krásnějšího než zamilovaná žena a nic strašnějšího, než když se z ní

stane vdova, pomyslel si s lítostí. Ze všech svých dětí nejvíce miloval právě Rose Marii.

Vždy z ní čišela pohoda, vždycky zářila jako sluníčko. Potom se ale Rose Marie změnila. Ztráta bratra a manžela byla příliš bolestná. Don však ze zkušenosti věděl, že i nejzamilovanější člověk znovu propadne kouzlu lásky a černá barva se vdovám zpravidla velice rychle přejí. A Rose Marie nyní může všechnu svou lásku upřít k dítěti. Don si v duchu promítal celý svůj život. Stále ještě žasl nad tím, jakého postavení dosáhl.

Jistě, mnohdy ho touha po moci a bohatství donutila podniknout nepěkné kroky, kterých třeba v skrytu duše i litoval. Jenže vždy se nakonec potvrdilo, že jeho rozhodnutí bylo správné a nezbytné. Když se jiní muži zpovídali ze svých hříchů, don Clericuzio pokaždé zaujal chápavý přístup a posiloval je ve víře, neboť věděl, že mu Bůh odpustí. Don se nyní zadíval na Pippiho, jenž hrál boccie se třemi pěšáky z Bronxu. Ti všichni vlastnili prosperující obchůdky a byli mnohem starší než Pippi, nicméně k němu vzhlíželi s posvátnou úctou. Pippi, jako obvykle zábavný a obratný, byl neustále středem pozornosti.

Provázela ho slavná pověst - hrál prý boccie se samotným Santadiem. Pippi projevoval hlasitě své nadšení, a kdykoliv se mu povedlo podařeným hodem odstrčit soupeřovu kouli, vesele zavýskal. Pippi je obdivuhodný muž, pomyslel si don. Oddaný voják, skvělý společník. Silný, nebojácný, mazaný a spolehlivý. K hráčům se připojil Virginio Ballazzo. Jediný člověk, který se mohl šikovností měřit s Pippim. Ze všech sil se rozpřáhl a vrhl kouli, která zasáhla neomylně cíl. Za výborný hod sklidil od ostatních zaslouženou pochvalu.

Ballazzo zvedl paže ve vítězoslavném gestu a stočil zrak k balkonu. Don uznale zatleskal. Zmocnila se ho pýcha nad tím, že z Ballazza vyrostl pod jeho vedením tak vynikající muž. Totéž si ostatně mohl říct o všech lidech, kteří se na Květnou neděli sešli v Quogue. Zároveň si don mohl blahopřát, že jim díky své prozíravosti zabezpečí jistotu ve složitém období, které celou rodinu čekalo. Don však bohužel nepočítal s tím, že zlo již zapustilo v nevyzrálé lidské duši příliš hluboké kořeny.

KNIHA PRVNÍ

Hollywood Las Vegas 1990

Rusé vlasy Boze Skanneta se leskly zlatavými paprsky jarního kalifornského slunce a jeho napjaté, vypracované svaly se chvěly v očekávání nadcházejícího boje. Srdce mu překypovalo hrdostí nad tím, že se svědky jeho činu stanou miliardy lidí na celém světě. Za elastickým opaskem tenisových šortek Skannet ukrýval malý revolver, přes který ještě přetáhl rozepnutou bundu. Nepoddajnou čupřinu spoutal červeným šátkem s modrými puntíky. V pravé ruce svíral lahev s perlivou minerální vodou Evian. Boz Skannet se chtěl ve světě showbyznysu, kam se právě chystal vkročit, představit v tom nejlepším světle. Ztělesněním tohoto světa mu byl obrovský dav, jenž se shromáždil před losangeleským Pavilonem Dorothy Chandlerové. Dav, netrpělivě vyčkávající příjezdu filmových hvězd, pozvaných na slavnostní předávání cen Americké filmové akademie. Zvědavci se tísnili na speciálně zbudované tribuně a takřka celou ulici zaplnily kamery a televizní štáby, které již záhy začnou rozesílat záběry zbožňovaných idolů do všech koutů světa. Dnes večer lidé uvidí své oblíbené umělce tak, jak vypadají ve skutečnosti. Zbavené prefabrikované mytické slupky a vystavené všem nástrahám obyčejného života.

Uniformovaní policisté s lesklými černými obušky pečlivě zastrčenými v pouzdrech vytvořili špalír, aby udrželi okounějící zástup v uctivé vzdálenosti. Bozu Skannetovi nevadili. Byl mnohem větší, rychlejší a silnější než kterýkoliv z nich a kromě toho využije momentu překvapení.

Větší starosti mu dělali televizní reportéři a kameramané, kteří obsadili celý prostor ve snaze dostat se k očekávaným celebritám co nejblíž. Jenže ti se spíš budou snažit jeho akci natočit než mu v ní zabránit. Před vchodem do Pavilonu zastavila bílá limuzína. Vzápětí Boz Skannet spatřil Athenu Aquitaneovou, "nejpůvabnější ženu světa", jak ji nazývaly mnohé časopisy. Sotva vystoupila z vozu, nahrnuli se fanoušci ke kovovému hrazení a začali skandovat její jméno. Současně ji obsypaly kamery, takže se pohledem na Atheninu

krásu mohli rázem potěšit televizní diváci i v tom nejzapadlejším hnízdě Ameriky. Athena svým příznivcům přívětivě kynula. Skannet jediným skokem překonal zábradlí u tribuny, prokličkoval zátarasy a očima šlehnul po hnědých policejních košilích, které se hbitě houfovaly v nacvičené formaci. Policisté se nerozestavili zrovna nejšikovněji. Skannet mezi nimi proklouzl stejně jako před lety unikal obráncům na fotbalovém hřišti. Na místo dorazil na vteřinu přesně. Athena právě hovořila do mikrofonu, přičemž kamerám nastavovala svůj pohlednější profil. Za zády se jí tyčili tři strážci. Skannet se ujistil, že stojí v záběru kamery, rozmáchl se a vylil obsah lahve Atheně Aquitaneové přímo do obličeje. "To je kyselina, ty čubko!" zařval a zadíval se do kamery. Jeho tvář působila vyrovnaným, vážným a důstojným dojmem. Ihned se na něj vrhlo několik policistů s obušky v rukách. Strhli ho na kolena.

Krátce předtím Athena Aquitaneová zahlédla prudký pohyb a zaslechla výkřik. Otočila hlavu směrem k útočníkovi, takže jí tekutina potřísnila tvář a ucho. Miliarda televizních diváků se stala svědkem hrůzného činu. Nádherný Athenin obličej, pak rozlévající se stříbřitá tekutina, překvapení a děs, výraz pochopení, když spatřila atentátníka, a nakonec pohled plný nepřekonatelného strachu, při němž vzala za své i její nebeská krása. Miliarda televizních diváků po celém světě přihlížela, jak policisté vlečou Boze Skanneta pryč. Těsně předtím, než policejní důstojník objevil za opaskem schovanou zbraň a mocným úderem do ledvin srazil šílence k zemi, stačil Skannet zvednout paže ve vítězoslavném gestu. V tom okamžiku vypadal sám jako filmová hvězda. Athena Aquitaneová se rychle vzpamatovala z prvního šoku. Váhavě si otřela mokrou tvář.

Necítila žádnou bolest. Průzračné kapky na její ruce pomalu osychaly. Všude kolem ní se tlačila spousta lidí, kteří ji chtěli ochránit a odvést do bezpečí. Odtáhla se od nich a klidným hlasem pronesla: "Je to jenom voda." Na důkaz svých slov olízla z hřbetu dlaně vlhkou skvrnu a křečovitě se usmála. "Typický žertík mého manžela," pravila. Athena opět projevila nesmírnou odvahu, které ostatně vděčila, že se ještě za svého života stala legendou. Krátce nato zmizela ve vchodu do Pavilonu, kde ji čekal oscarový ceremoniál. Když přebírala cenu za nejlepší ženský herecký výkon,

obecenstvo povstalo a bouřlivě tleskalo kráse, která se zdála být věčná. V nevytopeném apartmá lasvegaského hotelu Xanadu Casino pomalu umíral jeho pětaosmdesátiletý majitel. Onoho jarního dne se mu zdálo, že z herny umístěné o šestnáct poschodí níže slyší víření slonovinové kuličky, hnané po černých a červených polích roztočené rulety. Slyšel i hráče, ochraptělým hlasem vzývající právě vržené kostky, a hudbu tisíců hracích automatů, polykajících záplavu lesklých mincí. Alfred Gronevelt byl šťastný tak, jak jen může být šťastný umírající muž. Téměř osmdesát let se živil jako podvodník, hazardní hráč, kuplíř a pasák, příležitostný nájemný vrah, politický šíbr a nakonec jako přísný, leč laskavý pán hotelu Xanadu Casino. Ze strachu před zradou nikdy nemiloval jediného člověka, a přesto se k lidem choval vlídně. Nelitoval ničeho.

Nyní ho při životě drželo pár drobných radostí, jež mu ještě zůstaly. Například procházka po kasinu, na kterou vyrážel každé odpoledne. Croccifixio De Lena přezdívaný Cross, v posledních pěti letech Groneveltova pravá ruka, vstoupil do ložnice a zeptal se: "Jste připravený, Alfrede?" Gronevelt se usmál a pokynul hlavou na znamení souhlasu. Cross ho přenesl z lůžka do invalidního vozíku, zdravotní sestra přikryla Gronevelta pečlivě dekou a kolečkového křesla se ujal mladý průvodce. Ošetřovatelka podala Crossovi lahvičku s léky a otevřela dveře na chodbu. Sama zůstala uvnitř. Její přítomnost Gronevelt při odpoledních výletech nesnesl. Vozík lehce překonal umělý trávník naaranžované zahrádky, která se rozkládala před Groneveltovým apartmá, a vjel do speciálního rychlovýtahu, který ve chvilce překonal šestnáct pater dělících je od kasina. Gronevelt seděl v pojízdném křesle vzpřímeně jako pravítko a rozhlížel se kolem sebe. Největší rozkoš prožíval, když mu před očima defilovali ženy a muži, kteří se nad ním neustále pokoušeli zvítězit. Jako by nevěděli, že všechny trumfy vždycky držel v ruce on. Vozík projel zvolna sálem s blackjackem a ruletou, pak zamířil do místnosti, kde se hrála bakara, a nakonec minul řadu karetních stolků. Karbaníci si muže na pojízdném křesle téměř nevšímali a nezaznamenali tak jeho ostražitý pohled ani zasněný úsměv na propadlé tváři. Invalidé na vozících byli v Las Vegas naprosto běžným jevem. Zastávali totiž názor, že Štěstěna jim cosi dluží a

měla by něčím vyvážit jejich krušný osud. Pouť skončila v hotelové restauraci s kavárnou. Průvodce zastavil u stolku, k němuž nesměl usednout nikdo jiný než Gronevelt, a sám se posadil opodál, aby čekal na pokyn k odjezdu. Ze svého místa mohl Gronevelt prosklenou stěnou pozorovat ohromný bazén s azurově modrou vodou, ohřívanou horkým nevadským sluncem. Se zalíbením pozoroval hladinu posetou mladými ženami a malými dětmi, připomínajícími barevné hračky. V koutku duše pocítil radost, že toto vše je jeho dílem. "Alfrede, měl byste něco sníst," vybídl ho Cross De Lena. Gronevelt se na něj usmál.

Líbilo se mu, jakým způsobem se Cross uměl na člověka podívat.

Ten mládenec je tak pěkný, že se musí líbit mužům i ženám.

Ostatně patřil k několika málo lidem, jimž Gronevelt během svého života alespoň trochu důvěřoval. "Mám to tady moc rád," povzdechl si Gronevelt. "Crossi, odkážu ti celý svůj podíl na hotelu. Vím, že se budeš muset hodně věnovat našim partnerům v New Yorku, ale Xanadu nikdy neopouštěj." Cross poklepal starci po ruce, potažené voskovou kůží. "Nebojte se, neopustím."

Teplo sálající ze skleněné stěny rozpalované sluncem se rozlévalo Groneveltovi v žilách. "Crossi," pokračoval. "Naučil jsem tě úplně všechno. Povedlo se nám pár skvělých tahů, i když to nebylo vždycky snadný. Hlavně se nikdy neohlížej zpátky. Pamatuj, že procenta naskakujou úplně jinak. Udělej co nejvíc dobrých skutků. To se vždycky vyplatí. Ale dávej pozor, aby ses nenechal vést láskou nebo nenávistí. Tyhle city nejdou s procentama dohromady." Společně popíjeli lahodnou kávu.

Gronevelt snědl kousek jablečného závinu a Cross si ke kávě poručil sklenku džusu. "Na srdci mi leží ještě jedna věc," šeptal Gronevelt. "Vilu nedávej nikomu, kdo neprohraje alespoň milion. Nezapomeň! O našich vilách se vyprávějí pohádky. Ani nevíš, jak mi na nich záleží." Cross opět pohladil Gronevelta po vyzáblé ruce a chvíli nechal dlaň na jeho paži. Své dojetí nepředstíral. V jistém směru miloval Gronevelta víc než vlastního otce. "Nebojte se," ujistil ho Cross. "Vily jsou posvátné. Ještě něco?" Gronevelt se na něj

podíval vyhaslýma očima. Jejich někdejší lesk pohltil šedý zákal. "Buď opatrný," pravil. "Hlavně buď opatrný. Pořád."

"Budu opatrný," přikývl Cross. Pak, aby dal Groneveltovi zapomenout na blížící se smrt, prohodil: "Kdy mi budete konečně vyprávět o válce se Santadiem? Tehdy jste přece pracoval pro jeho rodinu. Proč o tom každý mlčí?" Gronevelt unaveně zachroptěl, nebo spíš jen zasípal. Z jeho povzdechu se nedaly vyčíst jakékoliv emoce.

"Vím, že mi už nezbývá moc času," hlesl. "Ale zatím o tom s tebou nemůžu mluvit. Zeptej se svého otce."

"Ptal jsem se ho," odpověděl Cross. "Odmítl se o tom se mnou bavit."

"Co se stalo, nedá se odestát," zavrtěl hlavou Gronevelt. "Nikdy se neohlížej zpátky. Ani kvůli omluvám, ani kvůli ospravedlnění, ani kvůli vlastnímu štěstí. Jsi tím, čím jsi, a svět je rovněž tím, čím je." Po návratu do apartmá ošetřovatelka Gronevelta jako obvykle vykoupala a změřila mu tep, tlak a teplotu. Na její podmračený výraz reagoval Gronevelt jedinou větou:

"Všechno to jsou jen procenta." Oné noci spal velice neklidně, a sotva se začalo rozednívat, požádal ošetřovatelku, aby mu pomohla na balkon. Posadila Gronevelta do obrovského křesla a zabalila ho do teplé deky. Pak si sedla vedle něj, uchopila ho za zápěstí a zkontrolovala mu puls. Když ho chtěla pustit, Gronevelt její ruku pevně sevřel. Nebránila se a společně hleděli na slunce, vynořující se z pouštních dun. Rudý kotouč zbarvil temně modrou oblohu do oranžova. Gronevelt se očima polaskal s tenisovými kurty, golfovým hřištěm, bazénem i sedmi honosnými vilami zářícími jako zámek ve Versailles.

Třepotající se vlajky hotelu Xanadu, jehož znak tvořily bílé holubice na tmavě zeleném poli, v něm vzbudily pocit pýchy. Za hotelovým areálem se donekonečna táhly vyprahlé písečné pláně.

To všechno jsem vybudoval vlastníma rukama, pomyslel si Gronevelt. V odlehlé pustině jsem postavil chrám radovánek.

Můžu být šťastný, nežil jsem nadarmo. A přitom jsem začínal od nuly. Snažil jsem se být dobrým člověkem. Tak dobrým, jak je v tomto světě jenom možné. Kdož jsi bez viny, hoď po mně kamenem. Gronevelt se v myšlenkách vrátil do dětství.

Vzpomínal na kamarády, čtrnáctileté mudrlanty rozpřádající nekonečné debaty o bohu a morálních hodnotách, jak už hoši v tomto věku dělávají. "Kdyby ti někdo dával milion dolarů za to, že jediným zmáčknutím knoflíku zabiješ milion Číňanů, přijal bys?" nastolil jeden z chlapců závažný etický problém a triumfálním pohledem naznačoval, že odpověď je naprosto jasná.

Po vášnivé diskusi se všichni shodli, že by takovou nabídku samozřejmě odmítli. Všichni kromě Gronevelta. Dodnes věří, že se rozhodl správně. Nesoudí tak na základě svého úspěšného života, nýbrž proto, že podobné neřešitelné otázky prostě nelze klást. Záleží přece na formulaci. Co kdyby se někdo zeptal, jestli jsem ochotný zavraždit stisknutím tlačítka deset milionů Číňanů - ostatně, proč zrovna Číňanů - za pouhých tisíc dolarů`? To je, oč tu běží. Okolní krajina se zalila karmínem. Gronevelt stiskl ošetřovatelce ruku ještě silněji, jako by hledal oporu. Přes šedavou clonu zákalu se směle zahleděl přímo do slunce. Kdesi v nitru se ozvala mlhavá vzpomínka na ženy, které během svého dlouhého života poznal a miloval. Vybavily se mu činy, jichž se dopustil, a připomenul si nekonečnou řadu lidí. Těch, s nimiž se nemilosrdně vypořádal, i těch, s nimiž soucítil. Přemýšlel také o Crossovi, kterého považoval téměř za svého syna. Litoval ho a stejně tak litoval všechny Santadiovy přívržence a celou Clericuziovu rodinu. Zaplatbůh, jemu se podařilo z tohoto prostředí uniknout a uklidit se pěkně do ústraní. Co je tedy v životě lepší? Hledět si štěstí, anebo morálky? Anebo by člověk musel být Číňan, aby dospěl ke správnému řešení? Zmatené úvahy, které se mu rojily v hlavě, Gronevelta zcela vyčerpaly.

Ošetřovatelka náhle zjistila, že jeho ruka chladne a svaly ochabují. Naklonila se k němu a snažila se nahmatat puls.

Ihned zjistila, že její pacient už nežije. Cross De Lena, dědic a následník, vypravil Groneveltovi pohřeb hodný státníka. Pozvánku na obřad obdržely nejvýznamnější osobnosti z Las Vegas. Nechyběla ani hráčská smetánka, dostavili se všichni zaměstnanci hotelu a všechny Groneveltovy přítelkyně.

Alfred Gronevelt platil v Las Vegas za všeobecně uznávaného génia hazardu. Založil a štědře podporoval několik nadací, z jejichž fondů se financovala výstavba kostelů nejrůznějších církví. S oblibou

totiž říkával: "Lidé, kteří věří v boha a zároveň propadli hazardním hrám, si zaslouží za svou víru nějakou odměnu." Zamezil nekontrolovatelnému růstu slumů v chudinských čtvrtích a nechal postavit spoustu luxusních nemocnic a prvotřídních škol. Zásadně však zdůrazňoval, že jedná ve vlastním zájmu. Opovrhoval správou Atlanta City, která si za tichého souhlasu vlády cpala kapsy penězi a kašlala na rozvoj sociální infrastruktury. Gronevelt byl jedním z prvních, kdo se pokusil veřejnost přesvědčit, že hazard není žádnou mrzkou neřestí, nýbrž zcela nevinnou formou zábavy středních vrstev, podobnou golfu nebo baseballu.

Zasloužil se o to, že se Amerika začala na hazardní hry dívat jako na vážené průmyslové odvětví. Proto mu chtěl vzdát každý občan Las Vegas úctu. Cross se snažil potlačit smutek, přestože ho tato ztráta hluboce zasáhla. Za dlouhá léta společného života se mezi oběma muži vytvořilo silné citovb pouto. Nyní Cross vlastnil jedenapadesát procent akcií hotelu Xanadu. Do klína mu spadlo jmění v hodnotě pěti set milionů dolarů. Uvědomoval si, že jeho život čekají radikální změny.

Větší moc a majetek s sebou přinesou i větší nebezpečí. Navíc musí počítat s tím, že vztahy s Bonem Clericuziem a jeho rodinou nabydou mnohem choulostivější povahy. Nyní je jejich obchodním partnerem, a ještě v tak obrovském podniku. Proto jeho první telefonát po Groneveltově smrti směřoval do Quogue.

Hovořil s Giorgiem, jenž mu dal hned několik pokynů. Oznámil mu, že rodinu bude na pohřbu zastupovat pouze Pippi.

Nejbližším letadlem dorazí i Dante, nicméně jeho úkolem bude splnit úkol, jímž ho rodina pověřila, a pohřebního obřadu se nezúčastní. O skutečnosti, že Crossovi patří více než polovina hotelu, nepadla ani zmínka. Potom Crosse sháněla jeho sestra Claudia, ale když jí volal zpátky, odpovídal mu pouze záznamník. Další vzkaz přišel od Ernesta Vaila, který si chtěl od Crosse půjčit padesát papírů. Musí počkat až po pohřbu.

Ozval se i Crossův otec Pippi, dlouholetý Groneveltův přítel.

Cross se s ním potřebuje poradit, jak zařídit svůj příští život. Jakpak asi otec zareaguje na zprávu, že se ze syna stal boháč a jeho postavení se radikálně změnilo`? Setkání s otcem bude stejně

choulostivé jako rozhovor s Bonem Clericuziem, jenž si musí teprve zvyknout na skutečnost, že jejich brclgliorce na západním pobřeží získal nečekanou moc a díky nezměrnému bohatství se postavil na vlastní nohy. Cross nepochyboval, že se Bon zachová čestně. Stejně tak se mohl bez obav spolehnout na otcovu bezmeznou podporu. Jak se ale k nové situaci postaví kmotrovi synové Giorgio, Vincent a Petie anebo jeho vnuk Dante? Mezi ním a Dantem panovalo nepřátelství snad již od chvíle, kdy byli společně pokřtěni v donově soukromé kapli. Celá rodina si o tom dodnes se smíchem vypráví. Tentokrát přijíždí Dante do Vegas, aby vyřídil záležitost s Timem Sneddenem, přezdívaným "Vetkej Tim" anebo "Chmaták". Crossovi to bylo velice nepříjemné, nebol k Velkému Timovi cítil až zvrácenou náklonnost. O jeho osudu však rozhodl sám don a Crossovi nahánělo hrůzu pomyšlení, jakým způsobem Dante svou práci provede. Takový pohřeb, jakým bylo rozloučení s Alfredem Groneveltem, Las Vegas ještě nezažilo.

Uznávanému géniovi přišlo složit hold celé město. Groneveltovo tělo spočívalo na katafalku v protestantském kostele, který postavili za jeho peníze. Budova spojovala velkolepé křivky evropských katedrál s okrovou hnědí nehlazených stěn původní americké architektury. Rovněž ve výzdobě převládaly nad náboženskými prvky tradiční indiánské motivy. Rozlehlé parkoviště, které se prostíralo před kostelem, dokládalo pověstnou lasvegaskou pragmatičnost. Sbor, který pěl chvalozpěvy k poctě Pána a doporučoval Gronevelta do rukou Nejvyššího, pocházel ze zdejší univerzity, jejíž katedra klasické literatury vděčila Groneveltovým penězům za tři profesorská místa. Stovky truchlících, kteří by bez Groneveltova stipendia nemohli vystudovat, vypadaly skutečně zarmouceně. V davu se našlo i pár notorických hráčů, kteří v hotelu prohráli všechen svůj majetek a nyní cítili alespoň špetku zadostiučinění, protože na tom byli přece jen o něco lépe než nebožtík. Ženy, většinou středního věku, tiše plakaly. Zastupovaly tu židovské synagogy a katolické kostely, které vznikly díky Groneveltově štědrostí. Příčilo by se všem Groneveltovým zásadám, kdyby kvůli jeho pohřbu zavřeli kasino.

Přišli však všichni vedoucí a krupiéři, kteří měli toho dne volno. Svou účast neodmítli ani nájemci vil, k nimž se Cross a Pippi chovali obzvlášť uctivě. Guvernér státu Nevada Walter Wavven zavítal na pohřeb se starostou po boku. Policie uzavřela celou ulici, takže pohřební průvod, v jehož čele jel stříbrný pohřební vůz následovaný šňůrou černých limuzín a dlouhým zástupem pěších smutečních hostů, mohl doprovodit zesnulého až na hřbitov. Alfred Gronevelt se vydal na poslední cestu městem, které bylo z valné části dílem jeho rukou. Večer pak návštěvníci Las Vegas vzdali Groneveltovi čest způsobem, který by se mu asi zamlouval nejvíc. Sázeli tak zuřivě, že padly veškeré rekordy, samozřejmě s výjimkou silvestrovské noci. Na důkaz úcty pohřbili své peníze spolu s mrtvým. Ještě než nastala půlnoc, byl Cross De Lena připraven začít zcela nový život. Athena Aquitaneová proseděla tuto noc na pohovce a v samotě svého domu v Malibu Colony přemýšlela, co dál.

Chladný vítr od moře, který pronikal dovnitř otevřenými dveřmi, ji rozechvíval zimou. Jen těžko si lze představit světově proslulou hvězdu stříbrného plátna jako dítě. Stejně těžko si ji lze představit v době, kdy dospívala a měnila se v ženu. Charisma filmových herců a hereček je tak silné, že lidem nutně připadá, jako by ve své ustálené podobě hrdinů a svůdných krasavic vyskočili rovnou v plné zbroji z hlavy hromovládnému Diovi. Nikoho ani nenapadne, že se v dětství také pomočovali, sužovala je akné a museli projít obdobím, kdy vypadali jako ošklivé káčátko. Jen obtížně se dá uvěřit tomu, že je v pubertě deptaly obvyklé komplexy, že stěží překonávali ostych, že stejně jako jiní masturbovali, žebrali o trochu lásky a proklínali svůj krušný úděl. Taková představa byla zvlášť s Athenou Aquitaneovou neslučitelná. Sama Athena zastávala názor, že se narodila na šťastné planetě. Všeho dosáhla naprosto přirozeně. Měla skvělé rodiče, kteří včas rozpoznali její talent a horlivě ho podporovali. Přestože si uvědomovali, že příroda obdařila jejich dceru nevšední krásou, nezanedbávali ani její duševní rozvoj. Otec ji mučil při sportu, matka ji vzdělávala v literatuře a umění. Nepamatovala si, že by v dětství byla někdy neštastná. Teprve v sedmnácti letech... Tehdy se zamilovala do Boze Skanneta, o čtyři roky starší hvězdy fotbalového týmu místní univerzity. Jeho rodině

patřila největší banka v Texasu. Stejně jako Athena vynikala mezi dívkami, řadil se Boz k nejpohlednějším chlapcům. Navíc byl zábavný, okouzlující a hlavně Athenu přímo zbožňoval. Tito dva nádherní mladí lidé se k sobě cítili přitahováni jako magnetem, a kdykoliv se k sobě přiblížili, projel jejich těly elektrický výboj. Připadali si jako v sedmém nebi, a aby si své štěstí navždy pojistili, rozhodli se pro manželství.

Po několika měsících přišla Athena do jiného stavu.

Těhotenství se na její ztepilé postavě vůbec neprojevilo.

Ztloustla jen maličko, netrpěla nevolností a myšlenka na mateřství ji naplňovala radostí. Nepřerušila ani studium, dál se věnovala herectví, hrála golf a tenis. Boz nad ní zpravidla vítězil v tenisu, zato se jí ani zdaleka nevyrovnal v golfu.

Po promoci Boz nastoupil do banky svého otce. Když se jim narodila dceruška, kterou pojmenovali Bethany, chodila Athena i nadále do školy, jelikož si Boz při svých příjmech mohl dovolit najmout chůvu a hospodyni. Manželství snad ještě více podněcovalo Atheninu touhu po vědění. S hladovou nenasytností hltala jednu knihu za druhou a s obzvláštní chutí sahala po divadelních hrách. Pirandello v ní vzbuzoval pocit radosti, Strindberg ji děsil a nad Tennessee Williamsem si občas poplakala. Stávala se stále vnímavější a patrná inteligence jen dodávala její fyzické kráse důstojnosti, která ne vždy tělesnou krásu provází. Nebylo tedy vůbec překvapující, že jejímu kouzlu propadla spousta mužů, af starých, či mladých.

Bozovi přátelé mu takovou obdivuhodnou manželku jen tiše záviděli a Athena se svými přednostmi s hrdostí pyšnila. Až v pozdějších letech zjistila, že přílišná dokonalost ostatní lidi přátele a milence nevyjímaje - jenom dráždí. Boz se často žertem přirovnával k majiteli rolís-royce, který se svým drahým vozem parkuje přes noc na ulici a vystavuje se zbytečnému riziku krádeže. Byl natolik rozumný, aby si včas uvědomil, že je jeho manželka předurčena k daleko větším úspěchům. Tušil, že se s ní jednou bude muset rozloučit, jako se již dávno rozloučil se svými sny. Jeho země zrovna nevedla žádnou válku, ačkoliv Boz nepochyboval, že by si v boji vedl udatně. Věděl, že sice dobře vypadá a nepostrádá šarm, ale

nemůže se pochlubit žádným mimořádným nadáním. Dokonce ho ani nebavilo hromadit majetek. Nakonec začal na Athenu a její neskonalou sebejistotu žárlit. Netrvalo dlouho a Boz Skannet vyšel svému neodvratnému osudu v ústrety. Spíjel se do němoty, sváděl manželky svých kolegů a v bance se pustil do několika podezřelých transakcí. Vychloubal se mazaností, neboť muži rádi stavějí na odiv své nově nabyté dovednosti, a využíval ji stále víc k tomu, aby skryl rostoucí nenávist k manželce.

Cožpak není projevem hrdinství, když nenávidí tak skvostnou ženu jako Athena? ptával se sám sebe. Navzdory prostopášnému životu byl Boz Skannet zdravý jako ryba a nesmírně si na tom zakládal. Posiloval v tělocvičně, chodil boxovat. Miloval živočišnou atmosféru ringu, v němž smíte praštit člověka pěstí a můžete používat úderů a háků, aniž by následoval trest.

Stejné zalíbení našel v lovu, v zabíjení štvané zvěře. A potěšení nacházel i ve flirtování s naivními, prostoduchými ženami. Přitahoval ho schematismus milostných avantýr. S prohnaností sobě vlastní rozpřádal úvahy, jak vyklouznout z manželství. Athena a Boz měli mít víc dětí. tyři, pět, šest.

To by je nejspíš sblížilo a Atheqa by se snad přestala manželovi odcizovat a vzdalovat. Jenže v té době již poznala, že jejich vztah nemá budoucnost, a rezolutně odmítla. "Klidně si nadělej dětí, kolik chceš. Ať ti je ale porodí ženský, se kterými si to rozdáváš." Tehdy poprvé sáhla k vulgárnímu výrazu. Boze nepřekvapilo, že Athena ví o jeho záletech. Nikdy se s nimi netajil. Právě v tom spočívala jeho vychytralost.

Athena ho o vlastní vůli neopustí. Naopak, bude to on, kdo ji přinutí k odchodu. Athena s obavami sledovala, jak se Boz mění. Byla však ještě mladá a příliš zaujatá vlastním životem, než aby tomu věnovala patřičnou pozornost. Teprve když se k ní Boz začal chovat neurvale, odhalila ve své povaze dosud netušenou tvrdost, Pochopila, že ze všeho nejvíc jí vadí lidská hloupost. Boz se rychle vžil do role muže, jenž nenávidí ženy. Atheně se někdy zdálo, že je její manžel duševně nemocný. Cestou z práce zpravidla vyzvedával v prádelně čisté prádlo. Říkával: "Miláčku, tvůj čas je přece mnohem drahocennější než můj. Vždyť kromě toho, že studuješ, ještě chodíš

na hodiny herectví a hudby." Snažil se přitom, aby z ironického tónu nepoznala, jak mu její činorodost vadí.

Jednoho dne přišel Boz domů s plnou náručí prádla zrovna v době, kdy se Athena koupala. Nevraživým pohledem si změřil její zlatou hřívu, bělostnou pokožku i pevná prsa s bradavkami orámovanými nadýchanou pěnou. Chraptivým hlasem pronesl: "Jak by se ti líbilo, kdybych ti ty hadry hodil do vany?" Vzápětí však pověsil šatstvo do skříně, pomohl Atheně z vody a otřel ji dosucha růžovým ručníkem. A potom se s ní pomiloval.

Podivný výstup se za několik týdnů opakoval, jen s tím rozdílem, že tentokrát opravdu prádlo do vany hodil. Jindy hulákal, že rozbije všechno nádobí, nicméně hrozbu nesplnil. O týden později rozmlátil veškeré zařízení kuchyně. Po těchto záchvatech vzteku se vždy kajícně omlouval a pokaždé se pokoušel přinutit manželku k pohlavnímu styku. Athena si ho však k tělu nepustila a začala spát v oddělené ložnici. Jednou při večeři zvedl výhrůžně pěst: "Tvůj obličej je až moc dokonalej. Kdybych ti přerazil rypák, získal by třeba osobitější výraz. Podívej na takovýho Madona Branda." Athena vyskočila od stolu a utíkala do kuchyně s Bozem v patách. V hrůze uchopila nůž a napřáhla ruku proti manželovi. Boz se rozesmál: "Tohle je jediná věc, kterou nedokážeš." Měl pravdu.

Bez potíží jí vykroutil nůž z ruky. "Vždyť jsem jenom žertoval," vysvětloval. "Holka, ty nemáš vůbec smysl pro humor." Dvacetiletá Athena se sice mohla obrátit s prosbou o pomoc na rodiče, ale neudělala to. Nesvěřila se ani přítelkyním. Spoléhala na svou inteligenci a přemýšlela, jak z bludného kruhu ven. Smířila se s tím, že vysokou školu nedokončí. Situace byla velmi nebezpečná. Věděla, že úřady jí nepomohou. Chvíli uvažovala, že se pokusí znovu vybojovat Bozovu lásku. Třeba by z něj zase mohl být hodný, milující manžel jako za starých časů. Nesnesla však pomyšlení, že by se jí Boz dotkl byť jen prstem. Takový odpor si vůči němu vypěstovala. Zřejmě by nedovedla přesvědčivě předstírat milostné city, přestože ji tato příležitost, jak dokázat herecké vlohy, lákala. K definitivnímu kroku ji nakonec přiměla událost, jež nesouvisela s ní, nýbrž s Bethany. Při hře Boz s oblibou vyhazoval svou jednoroční dcerku vysoko do vzduchu. Vždycky ji chytil teprve v poslední chvíli

a bavil se jejím vystrašeným pohledem. Jednou ji ale nechal - snad nešfastnou náhodou - spadnout na pohovku a o několik dnů později dceru zcela záměrně upustil na podlahu. Athena leknutím div neomdlela. Okamžitě plačící dítě zvedla a dlouho je konejšila v náručí. Celou noc pak proseděla u postýlky, aby se přesvědčila, že je Bethany v pořádku. Naštěstí dítě odskákalo otcův zlomyslný kousek pouhou boulí na hlavě. Boz se v slzách omlouval a sliboval, že s podobnými žertíky přestane.

Athena se však již rozhodla. Hned následujícího dne zrušila v bance běžný účet, vybrala všechny úspory a podnikla nesmírně složitou přípravu na cestu tak, aby za sebou zametla všechny stopy a aby ji nikdo nemohl vypátrat. Když se nazítří Boz vrátil z práce, manželku ani dcerku doma nenašel. O půl roku později se Athena zničehonic objevila v Los Angeles. Bez dítěte. Ihned začala pracovat na své kariéře. Najala si nepříliš drahého agenta, který jí obstaral angažmá v několika menších divadelních souborech. Úspěch na prknech Mark Taper Forum jí pomohl k epizodním úlohám v podružných snímcích, díky kterým ji posléze obsadili do vedlejší role v nákladnějším filmu. Diváci si Atheny všimli a zanedlouho začalo její jméno plnit pokladny kin. Tehdy jí Boz Skannet znovu zkřížil cestu.

Příští tři roky si penězi vykupovala klid. To, k čemu došlo před předáváním cen Akademie, ji však nepřekvapilo. Starý známý trik. Tentokrát šlo jen o nevinný šprým, ale příště.,. V lahvi bude opravdová kyselina. "Filmová společnost je velice zneklidněna," prohodila toho rána Molly Flandersová před Claudií De Lenou. "Její vedení trápí problém s Athenou Aquitaneovou. Po tom útoku před Pavilonem se bojí, že Athena odmítne pokračovat v práci na novém filmu. Bantz si ji tam ale přeje a prosí tě, abys s Athenou promluvila." Claudia se do Mollyiny kanceláře dostavila v doprovodu Ernesta Vaila.

"Zavolám jí hned, jak tu skončíme," ujistila ji Claudia.

"Určitě to nemyslí vážně." Advokátka Molly Flandersová se věnovala výhradně showbyznysu. Dokonce i v tomto městě, plném hrůzu nahánějících lidí, ji považovali za nejobávanějšího právníka u filmu. Milovala klání v soudní síni a většinou také vyhrála, protože

se nejen dokonale vyznala v právu, ale navíc byla skvělou herečkou. Dříve než se vrhla na sféru zábavy, pracovala jako obhájkyně v Kalifornii. Dvacet vrahů zachránila před plynovou komorou a dosáhla toho, že si za hrdelní zločiny odseděli jen pár let. Jednoho dne ale zjistila, že už nemá na zabijáky nervy, a úplně změnila oblast působení. Často říkávala, že tu řeší daleko méně krvavé případy, nicméně její soupeři jsou mnohem prohnanější a nebezpečnější. V současnosti zastupovala špičkové režiséry, herecké hvězdy a scenáristy.

Ráno po udělování cen Akademie se do kanceláře dostavila jedna z jejích nejmilejších klientek, Claudia De Lena. S ní přišel její spolupracovník, scenárista a kdysi slavný spisovatel Ernest Vail. Claudia byla Mollyina dlouholetá přítelkyně, a přestože jako zákaznice měla pro její advokátní kancelář jen nepatrný význam, vyvinulo se mezi nimi postupem času důvěrné pouto. Když ji Claudia jednoho dne požádala, aby se ujala Ernesta Vaila, Molly souhlasila. Dnes toho litovala. Vail totiž přišel s problémem, který neuměla vyřešit. Kromě toho jí byl velice nesympatický, ačkoliv se většinou naučila mít ráda i vrahy. Proto pocítila jisté výčitky, když mu nyní musela sdělit nepříznivou novinu. "Erneste," spustila váhavě.

"Prostudovala jsem veškeré smlouvy a právní podklady. Obávám se, že neexistuje nic, o co by ses mohl ve své při se společností LoddStone opřít. Nezbývá ti nic jiného než je otravovat a otravovat, dokud ti nevyprší ochranná lhůta a neztratíš svá autorská práva. K tomu dojde asi za pět let."

Před deseti lety patřil Ernest Vail k věhlasným americkým romanopiscům. Kritika ho opěvovala a čtenáři jeho knihy hltali. V jednom románu stvořil postavu, po níž později sáhla společnost LoddStone. Zakoupila práva a natočila film, ktery byl nadmíru úspěšný. Následovala dvě tinančně lukrativní pokračování a společnost uvažovala o dalších čtyřech dílech.

Ke své smůle Vail postoupil v původní smlouvě filmové společnosti univerzální práva na své románové hrdiny, název knihy i jejich využití ve všech běžných i dosud neobjevených zábavních médiích. Podobná smlouva je v případě začínajících, nezavedených

scenáristů zcela normální. Ernestu Vailovi se usadil na tváři věčně zachmuřený výraz, pro který měl ostatně své důvody. Kritici si jeho knih stále cenili, ale lidé je už dávno nečetli. Talent mu nepomohl ani ke štěstí v soukromém životě. Žena ho opustila i se třemi dětmi. S knihou, podle níž vznikl kasovní trhák, sice zabodoval, jenže peníze na něm vytřískala filmová společnost. "Mohla bys mi to vysvětlit`?" požádal Vail. "Smlouva je naprosto neprůstřelná," odpověděla Molly. "Společnost vlastní práva na tvé postavy. Vlastně by se dala najít jen jediná slabina. Zákon o autorském právu říká, že pokud bys zemřel, přecházejí práva na tvé dědice." Vail se poprvé usmál. "To je mi útěchou." Claudia jim skočila do řeči:

"O jaké sumě se tu vůbec bavíte`?"

"Při poctivém jednání by to znamenalo pět procent z hrubého zisku," pokývala hlavou Molly.

"Představ si pět filmů, které by se určitě nezařadily mezi propadáky a po celém světě by vydělaly minimálně miliardu.

Potom hovoříme o nějakých třiceti či čtyřiceti milionech."

Molly se na okamžik odmlčela a pak se ušklíbla. "Kdybys zemřel, dokázala bych tvým dědicům vysoudit mnohem lepší smlouvu. Rázem by se z nich stali boháči." Vail jenom zavrčel:

"Zavolej lidem z LoddStone. Chci se s nimi setkat. Přesvědčím je, že pokud neuspokojí mé požadavky, zabiju se."

"Neuvěří ti," oponovala Molly. "Povíš jim, že to udělám," trval na svém Vail. "Neplácej hlouposti," napomenula ho vlídně Claudia.

"Erneste, je ti teprve šestapadesát. Příliš málo na to, abys umíral pro peníze. Položit život kvůli zásadám, pro blaho vlasti, pro lásku, prosím. Ale ne pro peníze."

"Musím přece zaopatřit manželku a děti," namítl Vail. "Chtěl jsi říct bývalou manželku," opravila ho Molly. "Proboha, vždyť jsi byl od té doby znovu dvakrát ženatý."

"Mluvím o své skutečné manželce. O té, která mi porodila děti," upřesňoval Vail.

Molly dobře chápala, proč Vaila nesnáší celý Hollywood.

"Společnost ti nedá ani vindru. Je jim jasné, že si nic neuděláš. Nedají se zastrašit nějakým pisálkem. Možná by se lekli, kdybys byl herecká hvězda anebo prvotřídní režisér. Na spisovatele se ale

vykašlou. V téhle branži neznamenáš vůbec nic. Promiň, Claudie." Claudia mávla rukou: "Ernest si uvědomuje, že to vím. Kdyby v tomhle městě neměl každý panický strach z předvolání k soudu, dávno by s námi se všemi zatočili. Opravdu nemůžeš nic udělat?" Molly si povzdechla a vytočila číslo Eli Marriona. Jedině on může díky svému vlivu zapůsobit na Bobbyho Bantze, prezidenta společnosti LoddStone.

Poté se Claudia a Vail zastavili na skleničku v Polo Longue.

Vail zamyšleně prohodil: "Mopy je silná ženská. Takové ženy se svádějí daleko lépe. A v posteli jsou mnohem lepší než nemastné neslané putičky. Všimla sis toho někdy?" Claudia často přemítala, proč má pro Vaila takovou slabost. V tom se od spousty ostatních lidí lišila. Možná ji přitahoval tím, že mívala a dosud má ráda jeho knihy. "Plácáš nesmysly," napomenula ho. Vail se však nenechal přerušit: "Chtěl jsem jen říct, že silné ženy jsou o moc milejší. Donesou člověku snídani až do postele a dělají pro něj spoustu jiných drobností. Ženských drobností." Claudia pokrčila rameny. Vail pokračoval: "Silné ženské mají dobré srdce. Jedna mě kdysi dopravila z nějaké party domů a očividně nevěděla, co si se mnou počít. Běhala po ložnici, přesně jako má matka běhávala po kuchyni, když v celém domě nebylo nic k snědku a ona musela nakrmit rodinu. Byl jsem v hrozném stavu a ona přesto dělala, co mohla." Pomalu upíjeli ze skleniček. Claudia se ho pokoušela povzbudit jako vždy, když se ho zmocnila poraženecká nálada. "Víš, jak jsme se s Molly spřátelily`?" otázala se.

"Hájila jednoho chlapíka, který zavraždil svou dívku. Molly potřebovala scénář výslechu, který by s ním v soudní síni vedla. Napsala jsem jí dialog jako vystřižený z filmu a jejího klienta odsoudili jen za zabití. Podobně jsem jí pomohla ještě se třemi případy, ale pak jsme toho nechaly."

"Nenávidím Hollywood," zasyčel Vail. "Nenávidíš Hollywood, protože na tebe v LoddStone ušili boudu a ukradli ti knížku," konstatovala suše Claudia. "To není ten pravý důvod" bránil se Vail. "Připadám si jako příslušník nějaké zaniklé civilizace, jako byla třeba aztécká říše, starověká Čína nebo kultura amerických Indiánů, které podlehly dobyvatelům s vyspělejší technologií. Já jsem opravdový

spisovatel a svými romány chci podněcovat myšlení čtenářů. Jenže tenhle způsob psaní je zastaralý. S llmem se prostě nemůžu měřit. Film kouzlí s kamerou, výpravným dekoracemi, triky, hudbou i s nádhernými tvářemi. Jak může obyčejný spisovatel s tím vším soupeřit pomocí pouhých slov? Film nám značně zúžil bitevní pole. Útočí jen na srdce, ne na mozek."

"Jdi do háje! Takže já podle tebe nejsem žádný spisovatel?" naježila se Claudia. "Copak scenárista není spisovatel? Řekl jsi to jenom proto, že ses v téhle oblasti neprosadil." Vail poklepal Claudii po iameni.

"Rozhodně nemíním snižovat tvé zásluhy. Nechci ani zlehčovat uměleckou podstatu filmu. Prostě konstatuju fakta."

"Máš kliku, že se mi líbí tvoje knížky," zamračila se Claudia.

"Není divu, že tě tady nemá nikdo rád." Vail se zatvářil šibalsky. "Není pravda, že by mě neměli rádi. Oni mnou jenom pohrdají. Teprve moje děti si zase získají respekt, až zdědí autorská práva na hrdiny mých knih. Po mé smrti."

"Děláš si legraci, viď?"

"Kdepak," opáčil Vail. "Pokládám to za velice lákavou možnost. Sebevražda... Doufán, že dnes není ze společenského hlediska nepřípustná."

"Jdi do háje," otřásla se znechuceně Claudia a objala Vaila kolem krku. "Boj teprve začíná." dodala povzbudivě. "Až se za tebe začnu přimlouvat já, tak budou muset poslouchat. Tím jsem si jistá, spolehni se." Vail se smutně pousmál. "Nemusíš spěchat. Než najdu způsob, jak se sprovodit ze světa, uběhne minimálně půl roku.

Nesnáším totiž bolest." Teprve nyní si Claudia uvědomila, že Vail mluví vážně. Hrůza, která se jí zmocnila při pomyšlení na jeho smrt, ji samotnou překvapila. Nehrála v tom roli láska, přestože jistou dobu byli milenci. Nebylo to ani tím, že k němu cítila sympatie. Vyděsilo ji zjištění, že peníze pro něj znamenají víc než všechny ty krásné knihy, které napsal. Že mrzký peníz může srazit na kolena i čistou duši umělce.

Vystrašeně zakoktala: "Kdyby došlo k nejhoršímu, rozjedeme se do Las Vegas a promluvíme s mým bratrem Crossem. Má tě rád.

Něco podnikne." Vail se rozesmál. "Tak rád mě zase nemá."

Claudia zavrtěla hlavou: "Má srdce ze zlata. Znám přece svého bratra."

"Ne, neznáš," uzavřel debatu Vail. Když se Athena vrátila domů z rozdílení cen Filmové akademie v Pavilonu Dorothy Chandlerové, neměla chuť oslavovat a rovnou zalezla do postele. Čtyui hodiny se převalovala na lůžku, ale spánek nepřicházel. Bolel ji každý sval v těle. Znovu mu to nedovolím, honila se jí hlavou jediná myšlenka. Už toho bylo dost. Nechci prožít zbytek života v ustavičném strachu.

Uvařila si čaj, ale sotva uchopila šálek, roztřásla se jí ruka. Atheny se zmocnila nervozita. Vyšla na balkon a několik hodin strávila s očima upřenýma na temnou oblohu. Srdce jí však nepřestávalo zběsile tlouct. Athena si oblékla bílé šortky a tenisky. Jakmile se na obzor vyhouplo rudé slunce. vyrazila. Rozběhla se po pláži a neustále zvyšovala tempo.

Držela se těsně na linii příboje, chodidla se jí bořila do vlhkého písku a studená voda smáčela nahé kotníky. Athena si chtěla zchladit hlavu. Nemohla Bozovi dovolit, aby ji dál trápil. Dlouho a tvrdě dřela, aby se vypracovala až tam, kde je dnes. Jenže Boz ji klidně zabije, o tom vůbec nepochybovala. Nejdřív si s ní bude chtít pohrát, pak jí udělá ze života peklo a nakonec ji zohyzdí. Znetvoří ji v naději, že se k němu potom opět vrátí. Athena se téměř- zalykala vzteky.

Hrdlo se jí stáhlo v bolestivé křeči, když vtom jí ostrý vítr vehnal do obličeje mrazivou spršku vodní tříště. Ne, zapřísahala se v duchu. Ne, ne! Co asi řeknou šéfové filmové společnosti? Budou zuřit, budou jí vyhrožovat. Jenže stejně jim jde jenom o peníze. Vzpomněla si i na svou kamarádku Claudii. Třeba to bude znamenat konec jejich přátelství. Athena posmutněla. Pomyslela na všechny ostatní.

Ne! Za současné situace je soucit zbytečný luxus. Boz je šílenec. Lidé, kteří to mají v hlavě v pořádku, nic nepochopí a budou s ním diskutovat. Boz je dost mazaný, aby je utvrdil v přesvědčení, že zvítězili. Athena však ví svoje. Nesmí riskovat. Nemůže si dovolit riskovat... Mezitím dorazila k černým balvanům označujícím konec severní pláže. Sotva dechu popadala. Ohlédla se po hejnu ukřičených

racků, kteří se klouzavým letem snášeli k hladině a střelhbitě se vrhali za potravou. Tupě na ně zírala, avšak v myšlenkách se dál obírala rozhodnutím, k němuž dospěla. Ztěžka polkla a vůbec poprvé zalitovala, že jsou její rodiče tak daleko. Připadala si jako malé dítě a zoufale dychtila rozběhnout se do bezpečí domova, schoulit se někomu do náruče a vyřešit tak všechny problémy.

Trpce se usmála nad svou pošetilostí. Doby, kdy skutečně věřila, že je něco takového možné, jsou dávno pryč. Dnes ji sice miluje, obdivuje a zbožňuje úplně každý, ale co je jí to platné? Cítila se prázdnější a opuštěnější, než si mohl vůbec kdo představit. Když někdy míjela obyčejnou ženu s manželem a dětmi, kteří vedou docela všední život, sevřelo se jí srdce touhou. Tak už dost, napomenula se. Uvažuj! Všechno záleží pouze na tobě. Připrav si plán a pak ho uskutečni. Nezávisí na tom přece jen tvůj život... Domů se vrátila až dopoledne. S čistou hlavou a pohledem upřeným do budoucnosti. Už ví, co udělá. Boz Skannet strávil pod dohledem celou noc. Po propuštění svolal jeho advokát tiskovou konferenci. Skannet sdělil novinářům, že býval manželem Atheny Aquitaneové, kterou již deset let neviděl. Svůj čin označil za pouhý kanadský žertík. Použil přece obyčejnou vodu. Vyslovil domněnku, že Athena nebude trvat na soudním stíhání, čímž naznačil, že by mohl z rukávu vytáhnout jistá tajemství. V tomto směru se nemýlil. Žaloba proti němu vznesena nebyla. Téhož dne oznámila Athena Aquitaneová společnosti LoddStone, která vyráběla nejnákladnější filmy v historii, že nehodlá pokračovat v práci na posledním snímku. Vzhledem k nedávnému útoku se obává o svůj život. Bez ní však výpravný historický velkotilm nazvaný Messalina nemohli dokončit. Společnost by tak přišla o padesát milionů dolarů, které do filmu dosud investovala. Znamenalo by to zároveň, že se žádné jiné studio již nikdy neodváží Athenu Aquitaneovou obsadit. Společnost LoddStone vydala prohlášení, že je jejich hvězda psychicky vyčerpána, ale že se během měsíce zotaví a poté bude pokračovat v natáčení. Společnost LoddStone byla největším a nejvýznamnějším hollywoodským studiem. Zrada Atheny Aquitaneové, která odmítla nastoupit do práce, se jí ale z finančního hlediska bolestně dotkla.

Nestávalo se často, aby jediný herec způsobil takovou škodu, jenže Messalina se měla stát šlágrem nadcházející vánoční sezony. Společnost doufala, že tento hit přivábí diváky i k ostatním jejím premiérám a ona tak ve zdraví přečká dlouhou, krušnou zimu. Shodou náhod se hned následující neděli konala slavnost, kterou u příležitosti výroční dobročinné akce odborové organizace filmových zaměstnanců uspořádal na svém pozemku Eli Mamon, vlastník téměř padesáti procent akcií společnosti LoddStone a zároveň její ředitel. Marrionův rozlehlý dům s dvaceti pokoji se tyčil mezi kaňony vysoko nad Beverly Hills. Proslul především tím, že se v něm nacházela pouze jedna ložnice. Eli Marrion totiž nesnášel, aby v jeho domě kdokoliv přespával. Případným hostům sloužilo několik bungalovů, dva tenisové kurty a obrovský bazén. Šest místností vyhradil své bohaté sbírce obrazů. Marrion pozval na oslavu pět set nejvýznačnějších osobností Hollywoodu. Za vstupenku každý zaplatil tisíc dolarů. Na trávníku vyrostly stánky s občerstvením a nechyběl ani taneční parket, nad kterým se usadil početný orchestr. Samotný dům však byl zapovězenou zónou. Dokonce i mobilní toalety našly místo pod pestrými, vesele vyhlížejícími stany. Prostor kolem domu, bungalovů, tenisových kurtů i plovárny byl obehnán silným provazem a střežen bezpečnostní službou. Nikoho z návštěvníků však toto opatření neurazilo. Eli Mamon byl příliš důležitý člověk, než aby se jeho chováním cítili lidé dotčeni.

Zatímco se hosté na zahradě bavili, klábosili a dováděli na parketu, sezval Marrion do zasedací místnosti v domě skupinu lidí, jimž leželo na srdci především dokončení Messaliiy. Tentokrát nemínil zůstat v pozadí. Přestože mu táhlo na osmdesátku, vypadal díky vytrvalé péči o svůj zevnějšek o dvacet let mladší. Šedé vlasy, jimž přeliv dodal stříbřitého nádechu, byly dokonale zastřižené a bezvadně padnoucí tmavý oblek rozšiřoval ramena, zakrýval ochablé svalstvo a cudně halil vyzáblé nohy. Boty barvy mahagonu jako by vyrůstaly přímo z podlahy vykládané dřevem a sněhově bílou košili doplňovala červená kravata, jejíž odraz dodával Marrionově pobledlé pleti růžového nádechu. Svou moc nad společností LoddStone uplatňoval Marrion pouze tehdy, kdy se mu zamanulo, a čas od času dovolil i obyčejným smrtelníkům, aby projevili svobodnou vůli.

Nečekané rozhodnutí Atheny Aquitaneové přerušit natáčení filmu však byla záležitost natolik vážná, že se jí musel Marrion věnovat osobně. Se stamilionovým rozpočtem, který společnost v předstihu částečně pokryla prodejem práv na televizní a kabelové vysílání, distribuci videokazet i na promítání v zahraničí, představovala Messalirra zlatý poklad, jenž nyní mizel v nenávratnu jako potápějící se španělská galeona. Ve hře byla navíc sama Athena - obdivovaná hvězda, která ve svých třiceti letech stoupala k vrcholu kariéry a s níž již podepsali smlouvu na další produkci společnosti LoddStone. Skutečný talent, jemuž žádná jiná herečka nemohla konkurovat. A opravdových talentů si Mamon vážil. Jenže talent lze přirovnat k sudu s dynamitem. Pokud ho nezvládnete, může vám explodovat pod rukama. Snažíte se k němu přistupovat s láskou, servilně mu lichotíte, zahrnujete ho pozemskými statky, stáváte se jeho otcem, matkou, bratrem, sestrou, ba i milencem. Žádná oběť není dost veliká. Přesto jednoho dne nastane okamžik, kdy nesmíte projevit slabost a kdy je třeba jednat nemilosrdně. Marriona nyní obklopili lidé, kteří bez váhání vykonají jeho rozkaz. Bobby Bantz, Skippy Deere, Melo Stuart a Dita Tommeyová. Eli Marrion je přijal v útulné pracovně, vyzdobené malbami, stolky, křesly a koberci v hodnotě dvaceti milionů dolarů a vyšperkované broušenými vázami a poháry, jejichž cena dosahovala minimálně dalšího půl milionu. Marrion měl pocit, jako by se mu rozpadaly kosti v těle, a proto ho každý den udivovalo, že se ještě dokáže překonat a tvářit se jako všemocný panovník, za něhož ho všichni považovali. Ani rána mu již nepřinášela úlevu. Musel vynaložit nesmírnou námahu, aby se vůbec oholil, uvázal si kravatu a zapnul knoflíky košile. Mnohem nebezpečnější však byly příznaky duševního útlumu, jenž se projevoval mimo jiné tím, že Marrion jednal laskavě i s lidmi, kteří se mu významem nemohli rovnat. V poslední době spoléhal hlavně na Bobbyho Bantze, kterému přenechával stále více pravomocí. Bantz byl koneckonců o třicet let mladší, patřil mezi jeho blízké přátele a celý čas mu věrně a oddaně sloužil. Bantz vykonával funkci prezidenta a výkonného ředitele společnosti LoddStone.

Přes třicet let byl Marrionovou pravou rukou a během té doby si k němu Marrion vytvořil takřka otcovský vztah. Výborně se

doplňovali. Když se Marrionovi překulila sedmdesátka, se stále rostoucí nechutí vykonával povinnosti, které nesnesly odkladu.

Byl to Bantz, kdo postupně převzal starost o každou maličkost.

Od režisérů až po konečný střih, který měl filmu zajistit přízeň publika. Bantz se dohadoval s režiséry, herci a scenáristy o výši jejich podílů a neváhal se s nimi soudit, takže nakonec rádi přijali původní částku anebo se museli smířit se sumou daleko menší. A právě Bantz uzavíral smlouvy s nadanými umělci, zejména spisovateli. Dlužno podotknout, že nenabízel zrovna výhodné podmínky. Dokonce odmítal poskytovat autorům jinak běžnou právní ochranu. Scénář je bezpochyby základním předpokladem pro vznik každého filmu. Bantz však zastával názor, že všechno stojí a padá s obsazením. Síla hvězd. Jistě, rovněž režiséři jsou důležití, nebof ti dokážou diváka ohromit. Producenti, lumpové bez skrupulí, jakmile dojde na peníze, zase přispívají ke zrodu filmu svou nezměrnou energií. Ale scenáristé? Jejich zásluha spočívá pouze v tom, že na samém počátku počmářou pár listů čistého papíru.

Vypilovat už to musí spousta jiných lidí. Producent upraví příběh. Režisér promyslí realizaci (někdy vymyslí docela jiný film) a pak nastoupí hvězda, která si upraví dialogy. Nakonec se předlohy zmocní kreativní oddělení studia, které znovu celý scénář pečlivě prostuduje, vnoří se do autorových představ, doladí zápletky a vylepší děj. Bobby Bantz už v životě potkal hodně renomovaných scenáristů, kterým za práci zaplatili miliony dolarů, a přitom výsledné dílo neobsahovalo jedinou myšlenku anebo jediné slovo z původního scénáře. Eli má sice pro spisovatele slabost, ale to jen proto, že není těžké vzít je při uzavírání smlouvy na hůl. Marrion a Bantz procestovali celý svět. Na festivalech a přehlídkách od Londýna po Paříž, od Cannes a Tokia až po Singapur prodávali filmy a rozhodovali o osudu začínajících umělců. Společnou rukou vládli filmovému impériu jako monarcha a jeho poslušný vazal. Eli Marrion a Bobby Bantz se shodovali v přesvědčení, že scenáristé, herci i režiséři patří mezi největší nevděčníky na světě. Jak jen umí být takový nadějný, nezkažený umělec úslužný, milý a povolný, když mu dáte šanci, ale jak rychle dokáže otočit na obrtlíku, sotva se proslaví. Pilná včelička se rázem mění v rozzuřeného sršně. Není

divu, že si Marrion s Bantzem drželi stáj dvaceti právníků, aby to vzpurné hejno krotili. Proč pořád dělají potíže? Proč jsou věčně nespokojení? Je přece nad slunce jasnější, že se lidé, jimž záleží víc na penězích než na umění, udrží na vrcholu déle, užívají si více života a jsou pro společnost větším přínosem než blouznivci, kteří stále touží zažehnout v lidské duši božskou jiskru. Škoda že se o tomhle nedá natočit film. Film, který by ukazoval, že peníze jsou mnohem hojivějším prostředkem na všechny rány než umění a láska. Jenže tomu by diváci neuvěřili. Účastníci porady, kterou svolal Mamon, museli přerušit zábavu a dostavit se na Bantzův pokyn do pracovny. Tvůrčí profese zastupovala pouze režisérka Messaliny a dalších "áčkových" filmů Dita Tommeyová, uznávaná pro svou schopnost pracovat s herečkami, což v dnešním Hollywoodu neznamená, že by byla homosexuální, nýbrž že se hlásí k feministkám. Skutečnost, že je navíc i lesbička, pokládali přítomní muži za naprosto irelevantní. Dita Tommeyová nikdy nepřekročila rozpočet, její filmy vydělávaly a její vztah k ženám způsoboval daleko méně problémů, než když se s herečkou zapletl režisér. Lesbické milenky slavných žen bývají poslušné. Eli Marrion se usadil v čele stolu a předal slovo Bantzovi. Bantz zahájil diskusi: "Dito, informuj nás podrobně, v jaké fázi jsou práce na filmu a jak je možné podle tebe vyřešit naši svízelnou situaci. Vlastně tomu ani za mák nerozumím." Tommeyová, malá a houževnatá žena, mluvila zásadně k věci. "Athena je k smrti vyděšená. Na natáčení se nevrátí, dokud nedáte hlavy dohromady a nevymyslíte něco, čím byste jí zbavili strachu. Jestli se vám to nepovede, můžete se, mládenci, rozloučit s padesáti miliony. Bez ní ten film nedokončíme." Dita se na chvíli odmlčela. "Minulý týden jsem natáčela scény, kde nevystupuje, takže jsem vám nějaký prachy ušetřila."

"Zatracený film," vyhrkl Bantz. "Vždycky jsem byl proti tomu, aby se s ním vůbec začínalo." Svým zlostným výlevem vyprovokoval ostatní. Skippy Deere nakvašeně utrousil:

"Jdi do háje, Bobby."

"Kecáš hlouposti," přidal se Athenin agent Melo Stuart. Po pravdě řečeno, projekt Messaliny nadšeně podporovali úplně všichni. Zelenou dostal rychleji než kterýkoliv jiný film v historii. Messalina

pohlížela na dobu císařského Říma za vlády Claudia z feministického hlediska.

Historická díla psaná muži vylíčila císařovnu Messalinu jako hamižnou, krvelačnou děvku, která sezvala k hromadným sexuálním orgiím celý Řím. Životopisný film, jenž měl vzniknout téměř dva tisíce let po její smrti, ji však podával jako tragickou heroinu, druhou Antigonu či Medeiu. Jako ženu, která se s využitím jediné zbraně, kterou měla k dispozici, pokoušela změnit svět, v němž se dominantní muži chovali k méněcennému ženskému pohlaví jako k otrokyním. Idea byla velkolepá - barvité výjevy plné dráždivého sexu, navíc závažné a populární téma. Stačilo jen odpovídající balení, aby divák filmu uvěřil. Claudia De Lena napsala vynikající scénář se silnou dějovou linií. Při hledání režiséra padla pragmatická a společensky korektní volba na Ditu Tommeyovou, která oplývala inteligencí a ve své profesi se již osvědčila. Athena Aquitaneová svým dosavadním výkonem v roli Messaliny opanovala celý film. Její krásná tvář i postava, podtržené skvělým hereckým projevem, budily naprostou důvěru. Kromě toho patřila ke třem nejlépe placeným herečkám na světě. Claudia, vedena svým neomylným instinktem, dokonce připsala scénu, v níž Messalina, přitahována křestanskou vírou, zachraňuje mučedníky od jisté smrti v amfiteátru. Když si tuto scénu přečetla Tommeyová, prohodila pouze: "Hele, jsou snad určité hranice, ne?" Claudia se usmála a odpověděla: "Nikoliv ve filmu."

Skippy Deere si povzdechl: "Dokud se nám nepodaří přimět Athenu Aquitaneovou k návratu, musíme přerušit veškeré práce.

Bude nás to stát sto padesát tisíc dolarů denně. Situace je následující. Doposud jsme utratili padesát milionů. Hotová je asi půlka, takže Athenu nemůžeme vyhodit a její roli nemůžeme obsadit jinou herečkou. Jestli odmítne pokračovat, musíme to zabalit."

"To přece nejde," vykřikl Bantz.

"Pojišťovna nehradí ztráty, způsobené střečkováním nějakého herce. Vyhoďte tu ženskou třeba z letadla, pak dostaneme zaplaceno. Melo, to je tvoje starost. Ty za ni odpovídáš."

"Jsem sice její agent, ale těžko se mi ji podaří přesvědčit.

Dovolte, abych podotkl, že je skutečně vyděšená. Nejedná se o žádný rozmar, na jaké jsme u herců zvyklí. Má prostě nahnáno.

Athena je inteligentní žena, takže k tomu asi má pádné důvody.

Ocitli jsme se ve velice nebezpečné, delikátní situaci," ohradil se Melo Stuart. Bantz byl rozčílený: "Jestli ohrozí film za sto milionů dolarů, už si nikdy ani neškrtne.

Upozornil jsi ji na to?"

"Dobře si to uvědomuje," pravil Stuart. "Kdo by ji mohl podle vás přivést k rozumu?" zeptal se Bantz. "Skippy se už pokusil a neuspěl. Neposlechla ani tebe, Melo. Dita taky udělala všechno, co bylo v jejích silách, a marně jsem do ní hučel i já." Tommeyová se ušklíbla: "Sebe nepočítej. Nemůže tě ani cítit." Bantz příkře odsekl: "Jistě, některým lidem se příčí mé způsoby, nicméně mi přesto dopřávají sluchu."

"Bobby, na jméno ti nemůže přijít spousta herců, jenže Atheně jsi nesympatický z čistě osobních důvodů," reagovala Tommeyová. "Vždyť by mi mohla vděčit za role, které z ní udělaly hvězdu!" vyprskl Bantz. Melo Stuart suše pronesl:

"Athena se jako hvězda narodila. Můžeš děkovat osudu, že ti ji přihrál do cesty."

"Dito, ty jsi její přítelkyně. Všechno teď záleží jenom na tobě," pokračoval Bantz. "Athena není žádná moje přítelkyně," zavrtěla hlavou Tommeyová. "Jsem pouze její kolegyně, které si váží, protože se k ní chovám slušně i potom, co mě odmítla. Na rozdíl od tebe, Bobby, který ji neúspěšně uháníš už několik let." Bantz zlostně sykl: "Dito, co si ta ženská vůbec o sobě myslí, že nám oběma dala košem?

Eli, budeš muset rozhodnout z moci své autority." Všichni obrátili pohled na starého muže, který až dosud nejevil zdánlivě o debatu zájem. Eli Mamon byl tak hubený, že se často stával terčem nejapných žertů. Prý by měl na hlavě nosit žehličku, aby ho neodfoukl vítr, říkával jeden herec v legraci. Tento vtip však byl spíše zlomyslný než příhodný.

Marrion měl totiž obrovskou hlavu s plochým zátylkem a široký gorilí obličej, které by se daleko víc hodily k člověku mnohem mohutnějšímu. Navzdory rozpláclému nosu a masivním rtům však

působila jeho tvář dobráckým, až laskavým dojmem. Někdo by ji snad nazval i pohlednou. Jeho skutečnou povahu však prozrazovaly chladné ocelově šedé oči. Vyzařovala z nich pronikavá inteligence a pátravé soustředění, jež většinu lidí odrazovalo. Možná proto trval na tom, aby mu každý tykal. Po chvíli přemýšlení konečně promluvil: "Jestli si Athena nenechala poradit od vás, nedá ani na mě. Moje výsadní postavení jí určitě neimponuje. Nedokážu však pochopit, proč ji tak vystrašil fingovaný útok toho blázna. Mimochodem, už jste o něm něco zjistili?"

"Snažíme se," odpověděl Bantz.

"Jenže pokud jde o Athenu, tak je to stejně tuk. Ona z něj má prostě vítr." Do hovoru se zapojil producent Skippy Deere:

"Zkusili jsme všechno. Požádal jsem své přátele na policii, aby na něj něco vyšťourali, ale je úplně neprůstřelnej. Jeho rodině nechybí ani peníze, ani konexe v nejvyšších politickejch kruzích. A kromě toho je to totální cvok."

"Kolik vlastně vaše společnost prodělá, bude-li nucena ten projekt zrušit? Třeba bych vás mohl v budoucnu nějak odškodnit," zeptal se Stuart. Ostatní se na sebe rozpačitě podívali. Mají přiznat Melu Stuartovi celkový rozsah škod? Jako Athenin agent by tím mohl získat značnou výhodu. Marrion neodpověděl, nicméně pokýval směrem k Bobbymu Bantzovi souhlasně hlavou.

Bantz váhavě spustil: "Zatím jsme do filmu investovali padesát milionů. V pořádku, vem je čert. Jenže budeme nuceni vracet peníze, stržené za prodej promítacích práv zahraničním distributorům, televizním společnostem a výrobcům videokazet.

Navíc nám bude chybět trhák na vánoční období. Takže je třeba připočítat..." Bantz se zajíkl. Stále ještě váhal, zda Stuartovi odhalit tak závažné tajemství. "...sečteme-li tedy ztracený zisk, dostaneme se k číslu... Do hajzlu! Přes dvě stě milionů. To bys nám do smrti nesplatil, Melo." Stuart se zasmál. Hned ho napadlo, že mu kyne šance vyšroubovat cenu Atheny Aquitaneové co nejvýš. "Vezme-li se to ale kolem a kolem, na hotovosti tratíte jenom padesát melounů," pravil.

Z Marrionova hlasu se vytratil smířlivý tón. "Melo," řekl.

"Kolik budeme muset vypláznout, aby se tvá klientka vrátila do práce?" Všichni poznali, že se Marrion rozhodl jednat. Jako by dosud jenom nezávazně žertovali. Rovněž Stuart pochopil otázku. Mamon se vlastně ptá, jak dlouho je ještě míní natahovat na skřipec. Stuart to bral jako útok na svou poctivost, ale nehodlal se nechat vyprovokovat. Alespoň ne od Marríona. Kdyby mu však něco takového řekl Bantz, určitě by vybuchl vzteky. Stuart se řadil k nejmocnějším mužům ve světě filmu. Nemusel proto lézt Marrionovi do zadku. Ve své stáji pečoval o pět prvotřídních režisérů, kteří sice netvoří špičku kasovně nejúspěšnějších jmen, nicméně jsou dost vlivní, a kromě nich se staral o dva nejlépe placené herce a jednu z nejoblíbenějších hereček, Athenu Aquitaneovou. Takže měl k dispozici tři lidi, po kterých by každý tvůrce filmu skočil všema deseti. Přesto by nebylo moudré si Marriona rozhněvat.

Stuart dosáhl své moci právě proto, že se podobným nebezpečným situacím uměl vyhýbat. Jistě, okolnosti částečně nahrávaly tomu, aby vyšrouboval své požadavky. Jenže tentokrát se vyskytla vzácná příležitost, kdy se mohla vyplatit především otevřenost. Poctivost byla totiž Stuartovou největší devizou.

Byl bezvýhradně přesvědčený o kvalitě zboží, které nabízel. V Athenin talent uvěřil již před deseti lety v době, kdy byla naprosto neznámá, a věřil jí i nyní. Co když se mu ale podaří Athenu přesvědčit, aby se znovu postavila před kameru? Tuto možnost, která by se určitě bohatě vyplatila, by neměl předem vylučovat. "V tomto případě nejde vůbec o peníze," pronesl Stuart pateticky. Upřímnost, s níž tato slova vyřkl, ho téměř ohromila. "Nabídněte Atheně třeba milion, stejně se nevrátí.

Musíte především vyřešit problém s jejím manželem." V místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Všichni zbystřili pozornost. Konečně padla konkrétní částka. Došlo snad konečně na lámání chleba? Skippy Deere prohodil: "Žádný peníze si nevezme." Dita Tommeyová pokrčila rameny. Stuartovi sice nevěřila ani slovo, avšak o její peníze se nejedná. Bantz na Stuarta, který nespustil oči z Marriona, jen tupě zíral.

Marrion si Stuartovu poznámku okamžitě vyhodnotil. Peníze Athenu k návratu nepřinutí. Talentovaní lidé obvykle nebývají tak prohnaní. Rozhodl se ukončit schůzku. "Melo," pravil.

"Prosím, abys své klientce jasně vysvětlil, že pokud se do jednoho měsíce neobjeví v práci, naše společnost upustí od záměru dokončit film a převezme veškeré finanční ztráty. Potom ale Athenu připravíme soudní cestou o všechen majetek. Ať si laskavě uvědomí, že ji už nikdy žádné větší studio v Americe nezaměstná." Rozhlédl se kolem sebe a lišácky se usmál.

"Ostatně, vždyť je ve hře jen padesát milionů." Všichni poznali, že mu došla trpělivost a mluví zcela vážně. Dita Tommeyová propadla panice. Messalina pro ni znamenala víc než pro kohokoliv jiného. Pokládala ji za své dítě. Kdyby se jí film povedl, vyšvihla by se mezi režisérskou elitu. Mohla by si začít vybírat. Pokusila se ovládnout rostoucí nervozitu:

"At si s ní promluví Claudia De Lena. Patří mezi Atheniny nejlepší přítelkyně." Přítomní muži neskrývali údiv nad tím, že Tommeyová hodlá zatáhnout do této delikátní záležitosti obyčejnou scenáristku. Pochybovali, že hvězda první velikostí, jakou je Athena, popřeje sluchu pouhé scenáristce, jakkoliv dobré. Bobby Bantz ohrnul pohrdavě nos: "Nevím, co je horší.

Hvězda, která se vyspí s nějakým nýmandem, anebo hvězda, která se kamarádí se scenáristy." Marrion ho zlostně okřikl: "Bobby, nepleť do obchodního jednání věci, které s ním vůbec nesouvisí. Ať si s ní Claudia promluví. Každopádně však musíme tu patálii nějak vyřešit. čekají nás další filmy."

Následujícího dne obdržela společnost LoddStone šek na pět milionů dolarů. Odesílatelem byla Athena Aquitaneová. Vrátila zálohu na honorář za film Messalifa. Nyní už všechno záleželo na právnících. Pod vedením Andrewa Pollarda se společnost Pacific Ocean Security vypracovala během patnácti let mezi nejvýznamnější bezpečnostní agentury na západním pobřeží. Jeho první kancelář sídlila v hotelovém apartmá. Nyní vlastnil čtyřpatrovou budovu v Santa Monice a vedle padesáti stálých zaměstnanců pro něj pracovalo na krátkodobé smlouvy pět set detektivů a tělesných strážců, o množství spolupracovníků najímaných na příležitostné

úkoly v průběhu celého roku ani nemluvě. Na Pacific Ocean Security se obraceli ti nejbohatší a nejslavnější zákazníci. Domy filmových magnátů hlídali ozbrojení strážci a elektronická zařízení, herecké hvězdy a producenty střežila osobní ochranka, uniformovaná pořádková služba krotila davy při mimořádných příležitostech, jakými je udělování cen Filmové akademie. Pacific Ocean Security se rovněž podílela na vyšetřování delikátních případů. Svou špionážní síť například využívala k tomu, aby znemožnila činnost případných vyděračů. Andrew Pollard dosáhl úspěchu především díky tomu, že s puntičkářskou důkladností věnoval pozornost nejmenším detailům. Na pozemcích zazobaných klientů instaloval výstražné nápisy POZOR, OZBROJENÁ OSTRAHA, které v noci probleskují sytě červeným neonovým světlem, a hlídky stavěl i do sousedství objektů obehnaných zdí. Personál vybíral s nesmírnou pečlivostí a mzdy byly tak vysoké, že si každý zaměstnanec dal dobrý pozor, aby nedostal výpověď.

Velkorysost si ostatně mohl dovolit. Jeho zákazníci se rekrutovali z řad nejbohatších lidí v zemi a podle toho také platili. Jelikož byl Pollard chytrý, nevzpíral se ani úzké spolupráci s losangeleskou policií. K jeho obchodním partnerům patřil legendární detektiv Jim Losey, kterého uctívali policisté jako svého hrdinu. Ze všeho nejdůležitější však bylo, že se Pollard těšil podpoře Clericuziovy rodiny. Před patnácti lety ho jako mladého a stále ještě nezkušeného policejního důstojníka přistihla při přečinu Inspekce newyorského policejního sboru. Jednalo se o drobný úplatek, kterému se takřka nedalo zabránit. Poiiard však při vyšetřování zarytě mlčel a odmítal nadřízeným prozradit jména lidí, kteří byli do případu zapleteni. Jeden z Clericuziových poskoků, jenž celou událost bedlivě sledoval, podnikl patřičné kroky a zařídil, aby Pollardovi nabídli výhodný obchod - pokud odejde od newyorské policie na vlastní žádost, vyhne se trestu. Bezprostředně poté se Pollard se ženou i dítětem odstěhoval do Los Angeles a s pomocí peněz, které dostal od Clericuziovy rodiny, založil společnost Pacific Ocean Security. Clericuzio pak dal celému podsvětí na vědomí, že Pollardovi klienti nesmějí být nikým obtěžováni. Do jejich domů se nikdo nesmí vloupat, jejich zaměstnancům dá každý pokoj a jejich

šperků se nikdo ani nedotkne. A pokud už je někdo omylem ukradne, honem rychle je vrátí majiteli. Právě proto pod nápisem POZOR, OZBROJENÁ OSTRAHA poblikával i název bezpečnostní agentury. Andrew Pollard dosahoval až zázračných úspěchů. Budovy, které střežil, zůstaly nedotčeny. Jeho muži se mohli ve výcviku a znalostech rovnat příslušníkům FBI, takže společnost Pacific Ocean Security nikdy nestanula před soudem kvůli podezření z trestného činu, sexuálnímu obtěžování zaměstnanců anebo zneužívání dětí, což je v ostatních bezpečnostních agenturách naprosto běžné. Několikrát se sice vyskytl případ pokusu o vydírání a občas některý z členů ochranky prozradil bulvárnímu plátku nějaké lechtivé tajemství, avšak podobným věcem se nedalo zabránit. Celkem vzato, Pollard řídil bezproblémovou, výkonnou agenturu. Jeho společnost měla prostřednictvím počítačů přístup k důvěrným informacím, týkajícím se osob ze všech oblastí společenského života. Bylo tedy jen přirozené, že kdykoliv Clericuziova rodina potřebovala nějaké údaje, bez potíží je získala.

Pollard vydělával velké peníze a byl Clericuziovým náležitě vděčný. Měl ještě další výhodu. Pokud musel řešit případ, na ktery nemohl nasadit vlastní lidi, obrátil se s prosbou o pomoc na brugliona, jemuž Clericuziova rodina svěřila správu západního pobřeží. Všude se to jen hemžilo lstivými predátory, kteří považovali Los Angeles a Hollywood za panenskou džungli, oplývající snadnou kořistí. Do zrádných pastí vyděračů se nechala vlákat nejedna populární osobnost z íilmových studií.

Herecké hvězdy, které utajovaly své hříchy, sadomasochističtí režiséři, pedofilní producenti, ti všichni trnuli hrůzou, aby se o jejich tajemstvích nedozvěděla veřejnost. Pollard sí vydobyl pověst profesionála, jenž podobné patálie vyřizuje obratně a diskrétně. Pokaždé dokázal usmlouvat co nejnižší cenu a zaručit, že se pokus o vydírání již nebude opakovat.

Bobby Bantz si Andrewa Pollarda pozval do kanceláře hned druhý den po předávání cen Akademie. "Musíte mi obstarat veškeré informace o tom Bozu Skannetovi," oznámil na úvod. "A taky zjistěte co nejvíc o Atheně Aquitaneové. Na to, že patří mezi hvězdy první velikostí, o ní víme moc málo. Chci, abyste se Skannetem

uzavřel obchod. Athenu Aquitaneovou budeme potřebovat ještě tři, možná šest měsíců. Zařiďte, aby Skannet na tu dobu zmizel někam hodně daleko. Slibte mu dvacet klacků měsíčně, ale nabídku můžete vyšroubovat až na sto tisíc."

Pollard tiše poznamenal: "A pak si může dělat, co chce?"

"Pak ať se starají úřady," upřesnil Bantz. "Musíte postupovat velice obezřetně, Andrewe. Ten chlápek pochází z velice vlivné rodiny. Na filmových studiích nesmí ulpět ani stín podezření z nekalých praktik. Mohlo by to ohrozit natáčení filmu a pošramotit pověst naší společnosti. Prostě se s ním dohodněte.

Navíc si u vaší firmy objednáváme Atheninu osobní ochranu."

"A pokud Skannet na dohodu nepřistoupí?" otázal se Pollard.

"Potom ji musíte hlídat ve dne v noci," odvětil Bantz. "Dokud film nedokončíme."

"Mohl bych ho trochu přitlačit," prohodil Pollard. "Samozřejmě v mezích zákona. Pochopitelně tím nic nenaznačuju..."

"Pozor, má velice dobré známosti," zavrtěl hlavou Bantz. "Ani policie si na něj netroufá. Dokonce i Jim Losey, výborný kamarád Skippyho Deera, s ním jedná v rukavičkách. Kdyby došlo k soudu, společnost by mohla přijít o pěkné peníze, nehledě na veřejné mínění. Neříkám, abyste s ním zacházel jak s růžovým porcelánem, ale..." Pollard pochopil.

Nejdřív toho prevíta trochu vystraší a pak mu zaplatí, kolik bude chtít. "Máte připravenou smlouvu`?" zeptal se. Bantz vytáhl ze zásuvky obálku. "Ať podepíše tři kopie. Tady je šek na padesát tisíc dolarů jako záloha. Konkrétní částku jsme nevyplnili. Dopište ji tam, až se s ním domluvíte." Pollard zamířil ke dveřím. Bantz na něj zavolal: "Při předávání Oscarů se vaši lidé moc nevyznamenali. Asi tam chrápali, ne?" Pollard se neurazil. Znal starého Bantze až příliš dobře. "Dostali za úkol střežit veřejný pořádek, nic víc. Ale nebojte se, na slečnu Aquitaneovou nasadím svou nejlepší partu." Během čtyřiadvaceti hodin shromáždila agentura Pacific Ocean Security všechny dostupné informace, vztahující se k Bozu Skannetovi. Třicet čtyři let, absolvent univerzity Texas A&M.

V jejím mužstvu snů hrál jako zadák a později si vyzkoušel jednu sezonu v profesionálním fotbale. Jeho otec vlastní v Houstonu

banku střední velikostí, avšak daleko zajímavější je skutečnost, že se jeho strýc v Texasu politicky angažuje za Demokratickou stranu a je blízkým přítelem prezidenta. A do toho všeho je navíc zamíchaná strašná spousta peněz. Boz Skannet se jevil po všech stránkách jako problémový člověk.

Když v bance svého otce zastával funkci viceprezidenta, jen o vlásek unikl obvinění z podvodných machinací s naftou. Kvůli těžkému ublížení na těle se šestkrát ocitl za mřížemi. Jednou ztloukl dva policisty tak ošklivě, že museli být hospitalizováni. Vyvázl však bez potrestání, protože oběma policistům zaplatil vysoké bolestné. K mimosoudnímu vyrovnání došlo i v případě žaloby ze sexuálního obtěžování. Ještě předtím se v jedenadvaceti letech oženil s Athenou Aquitaneovou a o pouhý rok později se stal otcem děvčátka, které dostalo jméno Bethany. Jeho dvacetiletá manželka však od něj zanedlouho utekla i s dcerou. Andrew Pollard si postupně vytvořil ucelený obrázek. Skannet je veskrze špatný člověk.

Chlap, který v sobě již deset let živí nenávist vůči vlastní manželce. Chlap, který klidně zmlátil dva ozbrojené policajty takovým způsobem, že skončili v nemocnici. Šance, že podobného ranaře něčím zastraší, je nulová. Lepší bude zaplatit, nechat si podepsat smlouvu a honem rychle pryč. Pollard vytočil číslo Jima Loseyho, který se jako člen losangeleské policie zabýval Skannetovým případem. Loseyho si Pollard nesmírně vážil. Kdysi si přál být stejně dobrým policistou jako on. Nyní mezi nimi panovaly čistě pracovní vztahy. Pacific Ocean Security každoročně na Loseyho pamatovala s hezkým vánočním dárkem a nyní Pollard na oplátku potřeboval tajné policejní informace.

Chtěl vědět, co všechno Losey dosud zjistil. "Jime," Pollard přistoupil rovnou k věci. "Mohl bys mi poskytnout nějaké údaje o Bozu Skannetovi? Rád bych znal jeho losangeleskou adresu a pár dalších informací."

"Jistě," odpověděl Losey. "Jenže žaloba byla stažena. Proč tě to zajímá?"

"Mám chránit jednoho zákazníka," odvětil Pollard. "Je ten chlápek hodně nebezpečnej?"

"Především je to dost velkej magor," pravil Losey. "Řekni svým lidem, aby stříleli hned, jakmile se k nim přiblíží."

"Vždyť bys mě potom zašil," zasmál se Pollard.

"Dobře víš, že je to protizákonné."

"Jo," povzdechl si Losey.

"To bych musel. Zatracená práce." Boz Skannet se ubytoval ve skromném hotelu na Ocean Avenue v Santa Monice. Pollardovi tím jen přidělal starosti, neboť hotel se nacházel pouhých patnáct minut jízdy od Athenina domu v Malibu. K ostraze Atheny Aquitaneové určil čtyřčlenný tým a do Skannetova hotelu poslal dva muže. Potom si se Skannetem domluvil na odpoledne schůzku.

Jako doprovod s sebou vzal tři ze svých nejsilnějších a nejurostlejších mužů. Jeden nikdy neví, co od takového pošuka může čekat. Skannet je nechal uvést do svého hotelového pokoje. Choval se k ním přívětivě, pozdravil s úsměvem, ale občerstvení návštěvě nenabídl. Na sobě měl kupodivu sako, košili a kravatu. Snad aby dal najevo, že i po tom všem hodlá vystupovat jako bankéř. Pollard představil sebe i své tři průvodce. Zároveň všichni čtyři ukázali Skannetovi průkaz agentury Paciřic Ocean Security. Skannet se usmál a prohodil: "Panečku, vy jste ale pořádný vazby. Stejně se ale vsadím, že bych to komukoliv z vás nandal, kdybysme se spolu pustili do křížku." Tělesní strážci, zvyklí na podobné provokace, ho odměnili pouze zdvořilým úsměvem. Pollard se však záměrně zatvářil uraženě. "Nepřišli jsme poslouchat vaše výhrůžky, pane Skannete. Chceme s vámi uzavřít obchod," řekl.

"LoddStone je ochotná zaplatit vám padesát tisíc jako závdavek plus dvacet tisíc měsíčně po dobu příštích osmi měsíců. Stačí, když zmizíte z Los Angeles." Pollard vytáhl z kubíku smlouvu a svazek zelenobílých bankovek. Skannet si smlouvu pečlivě prostudoval. "Velice prosté. K tomu nepotřebuje ani právníka.

Jenže se moc nepředali. Uvažoval jsem o záloze kolem sta tisíc a padesáti papírech každej další měsíc."

"To je příliš," namítl Pollard. "Nezapomínejte, že máme v ruce soudní příkaz.

Jakmile se k Atheně Aquitaneové přiblížíte, čeká vás vězení.

Kromě toho budeme Athenu hlídat čtyřiadvacet hodin denně a vyčleníme skupinu lidí, kteří budou sledovat každý váš pohyb.

Takže ty peníze vám jen tak spadnou do klína."

"Že jsem se nevydal do Kalifornie už dávno," zalitoval Skannet. "Ulice tu dlážd̆e] zlatem. Proč mi tedy vůbec hodláte zaplatit?"

"Společnost si přeje slečnu Aquitaneovou uklidnit," pravil Pollard. "Ano, ona je opravdu velká hvězda," odtušil Skannet vážným hlasem. "Vždycky byla výjimečná. Představte si, že jsme šoustali i pětkrát denně." Skannet spiklenecky zamrkal na Pollardovy společníky. "A jakmile došlo na smlouvání, byla mazaná až hrůza." Pollard ho sjel pátravým zrakem. Pohledný Skannet mu připomínal drsného kovboje z reklam na cigarety Marlboro. V porovnání s ním měl jen urostlejší postavu a červenější tváře, jež zbarvilo slunce i přemíra alkoholu. V jeho řeči zaznívalo půvabný, ledabylý jižanský přízvuk, komický a nebezpečný zároveň. Spousta žen by se do takového muže určitě na první pohled zamilovala. Pollard si z New Yorku pamatoval několik policistů, kteří vypadali podobně. Chovali se jako banditi. Dostali za úkol vyšetřit vraždu a během týdne už konejšili vdovu v náručí. Pokud si dobře vzpomíná, mezi tyhle policajty patřil kupříkladu Jim Losey. Pollard nikdy takové štěstí neměl. "Vraťme se raději k naší obchodní záležitosti, ano`?" promluvil po chvíli přemítání Pollard.

Chtěl, aby Skannet podepsal smlouvu a převzal šek před svědky.

V případě nutnosti by ho mohla společnost LoddStone později nařknout z vyděračství. Skannet se posadil za stůl. "Máte něco na psaní?" zeptal se. Pollard vyndal z kubíku pero a vyplnil chybějící řádku částkou dvaceti tisíc dolarů měsíčně. Skannet se na něj zadíval a vesele poznamenal: "Koukám, že jsem z vás moh vytřískat ještě víc." Poté podepsal všechny tři kopie.

"Kdy mám vypadnout z L. A.?"

"Ještě dnes večer," sdělil mu Pollard. "Odvezu vás na letiště."

"Ne, děkuju," mávl rukou Skannet. "Asi se vypravím autem do Las Vegas. S tímhle šekem si už můžu pořádně užít."

"Já si to zkontroluju," pronesl varovně Pollard. Vycítil, že nastal čas vytáhnout drápky.

"Dovolte, abych vás upozornil, že pokud vás jedinkrát načapáme v Los Angeles, půjdete sedět za vydírání." Skannet se blaženě rozzářil. "To by se mi líbilo," vyprskl. "Aspoň bych byl stejně slavnej jako Athena." Téhož večera ohlásila sledovací skupina, že se Boz Skannet pouze přestěhoval do hotelu Beverly Hills a že deponoval šek na svůj účet, vedený v Bank of America. Z uvedených skutečností Pollard mnohé vydedukoval.

Jednak dospěl k závěru, že se Skannet opravdu těší vlivným stykům, když ho okamžitě ubytovali v hotelu Beverly Hills, a za druhé usoudil, že se Skannet ani ve snu nemíní řídit smlouvou, kterou stvrdil vlastnoručním podpisem. Pollard neprodleně informoval Bobbyho Bantze a požádal ho o další pokyny. Bantz mu především nařídil, aby držel jazyk za zuby.

Smlouvu prý už ukázali Atheně. Chtěli ji ujistit, že nebezpečí pominulo a že se může vrátit do práce. Bantz se nicméně před Pollardem ani slůvkem nezmínil, že se jim Athena vysmála do tváře. "Můžete přece výplatu šeku zablokovat," navrhl Pollard.

"Kdepak," odvětil Bantz. "Af si ho klidně nechá vyplatit. My ho pak postavíme před soud za defraudaci nebo vydírání, na tom už nezáleží. Athena se hlavně nesmí dozvědět, že je pořád ještě ve městě."

"Posílím její ochranku," uvažoval nahlas Pollard. "Ale jestli je Skannet doopravdy cvok a rozhodl se Aquitaneové za každou cenu ublížit, nezabráníme tomu."

"Třeba jenom blafuje," oponoval Bantz. "Když jí nic neprovedl poprvé, proč by jí měl něco udělat zrovna teď?"

"Já vám řeknu proč," přiznal Pollard. "Prohledali jsme jeho pokoj. Hádejte, co jsme našli. Lahev s opravdovou kyselinou."

"Do prdele," hlesl Bantz. "Co kdybyste to nahlásil policii? Třeba Jimovi Loseymu."

Pollard pokrčil rameny. "Přechovávání kyseliny není žádný zločin. Neoprávněné vniknutí do cizího příbytku ano. Skannet by mě mohl dostat za mříže."

"Nic jsem neslyšel," zašeptal Bantz. "Jako bychom spolu vůbec nemluvili. Zapomeňte na všechno, co víte."

"Samozřejmě, pane Bantzi," přikývl Pollard. "Dokonce vám tuto informaci ani nenaúčtuju."

"Vřelé díky," poznamenal Bantz sarkasticky. "Brzy se zase ozvěte."

Claudiiny instruktáže se ujal Skippy Deere. Vydal jí pokyny, jež plně odpovídaly zájmům producenta a scenáristky filmu.

"Musíš vlézt Atheně třeba do zadku," nabádal ji Deere. "Klekni před ní na kolena, rozbreč se, zahraj nervovej záchvat.

Neváhej jí připomenout, co všechno jsi pro ni doposud udělala jako přítelkyně a kolegyně z branže. Hlavně Athenu přinuť, aby znovu začala natáčet." Claudii však Skippy nezaskočil. "Proč právě já`?" zeptala se chladně. "Ty jsi přece producent, Dita je režisérka, Bantz je prezidentem LoddStone. Tak lezte Atheně do zadku sami. Ostatně v tom máte mnohem větší praxi než já."

"Protože celý projekt byl tvůj nápad," ohradil se Deere.

"Napsala jsi scénář, našla sis mě i Athenu. Pokud ten film zkrachuje, bude tvé jméno nadosmrti spojené s neúspěchem."

Sotva za Deerem zapadly dveře, Claudia se zamyslela. Věděla, že má Skippy pravdu. V zoufalství si vzpomněla na svého bratra Crosse. On jediný jí může pomoci a vyřešit starosti s Bozem.

Příčilo se jí zatahovat pracovní problematiku do osobních vztahů s Athenou. Kromě toho tušila, že by Athena mohla odmítnout, což u Crosse nehrozilo. Dosud nikdy ji nezklamal.

Spojila se telefonicky s hotelem Xanadu v Las Vegas. Sdělili jí, že Cross odcestoval na několik dnů do Quogue. Claudii se v myšlenkách rázem vybavilo dětství, na které se neustále pokoušela zapomenout. Do Quogue však bratrovi rozhodně nezavolá. S rodinou už nechce mít nic společného a dobrovolně se k ní již nikdy nepřihlásí. Netouží po trpkých vzpomínkách na dětská léta, v životě již nehodlá pomyslet na otce a kohokoliv z Clericuziových.

KNIHA DRUHÁ
Clericuziovi a Pippi De Lena

Pověst o krutosti Clericuziovy rodiny vznikla již před více než jedním stoletím na Sicílii. Clericuziovi tehdy dlouhých třiadvacet let vedli se znesvářeným klanem válku o kus lesa. Hlava tohoto nepřátelského klanu don Pietra Forlenza ležel právě na smrtelné posteli. Po pětaosmdesáti letech života plného rozmíšek a bojů ho sklátil záchvat mozkové mrtvice. Doktor mu nedával víc než týden. Jeden z Clericuziů však pronikl až k lůžku umírajícího a ubodal ho. Přitom prý neustále vykřikoval, že si stařec nezasluhuje pokojnou smrt.

Don Domenico Clericuzio častokrát vyprávěním o dávné vraždě dokládal, jak pošetilými pravidly se jejich předci řídili.

Nikdy neopomněl zdůraznit, že k bezhlavé krutosti sahají jen horkokrevní chvástalové. Krutost je nebezpečná zbraň, se kterou se nesmí zbytečně mrhat. Použít ji lze jen ve skutečně důležitých případech. Don Clerícuzio měl samozřejmě po ruce důkaz, jímž mohl svá slova potvrdit. Krutost totiž přivodila zkázu sicilské větve Clericuziovy rodiny. Poté, co se Mussolini s podporou fašistů stal absolutním vládcem Itálie, usoudil, že musí zlomit odvěkou moc mafie. K jejímu zničení použil jak zákonné cesty, tak i vojenskou sílu, které nešlo odolat. Mafie podlehla za cenu toho, že tisíce nevinných lidí skončily ve vězení anebo byly přinuceny emigrovat. Pouze Clericuziova rodina našla dostatek odvahy a postavila se fašistickým dekretům na odpor. Její příslušníci zavraždili prefekta, fašistu, a dokonce zaútočili na místní vojenskou posádku. Nejvíce však Mussolíního rozzuřilo, když mu během projevu v Palermu kdosi ukradl oblíbenou buřinku s deštníkem, nefalšovaný import z Anglie. Tato typická ukázka venkovského smyslu pro humor, tento projev nezlomného vzdoru způsobily, že si celá Sicílie začala z Mussoliniho utahovat. Zároveň však tato událost vyústila v definitivní porážku Clericuziovy rodiny. Provincii obsadilo početné vojsko, jež bez váhání povraždilo pět set členů Clericuziova klanu. Další pětistovka byla vysídlena na neúrodné ostrůvky ve

Středozemním moři, které sloužily jako trestanecké kolonie. Bez pohromy přežilo jen úzké jádro rodiny. Mladý Domenico Clericuzio, jehož raději posadili na loď a poslali do Ameriky, záhy dokázal, že krev se nezapře. V nové domovině vybudoval vlastní impérium, přičemž postupoval s daleko větší chytrostí a prozíravostí než jeho předchůdci na Sicílii. Nikdy nezapomněl, že za největšího nepřítele je třeba pokládat stát, jenž se neřídí žádným zákonem a v němž panuje bezpráví. Proto tolik miloval Ameriku. Brzy se seznámil se základním principem americké justice, který praví, že je lepší pustit na svobodu sto viníků než nespravedlivě potrestat jediného nevinného.

Uchvácen touto skvělou zásadou, proměnil se Clericuzio rázem v horlivého patriota, jenž by Ameriku za žádnou cenu neopustil.

Ve svatém nadšení vybudoval don Domenico v Americe clericuziovskou říši na základech mnohem pevnějších, než jakými se kdy mohli pochlubit jeho předkové na Sicílii.

Nejprve si štědrými peněžními dary zajistil náklonnost politiků i soudců. Nespoléhal na jeden či dva zdroje příjmů, rizika rozložil do několika oblastí, jež všechny patřily k tradičním a osvědčeným sférám amerického podnikání. Vsadil především na stavebnictví, odvoz odpadků a rozličné druhy přepravy. Největší částky však do rodinné pokladny plynuly z hazardních her. Don Domenico totiž hazard miloval, na rozdíl od peněz z obchodu s narkotiky. Drogám nedůvěřoval, přestože zaručovaly nejvyšší zisky. Právě proto se postupem let veškerá činnost rodiny soustředila na hazardní průmysl, zatímco zbytek představoval v celkovém obratu sotva pět procent. Po pětadvaceti letech tedy donovy plány a sny konečně docházely naplnění. Hazardní hry si vydobyly respekt a hlavně se na ně začalo pohlížet jako na vcelku legální aktivity. Dokonce i státní sázkové kanceláře rostly po celé zemi jako houby po dešti, nebol na svých občanech toužila zbohatnout i vláda. Don s nadějemi očekával den, kdy Spojené státy zlegalizují sázky na sportovní utkání, jež byly zatím povoleny pouze v Nevadě. O budoucích příjmech si mohl učinit představu z částek, kleré vydělával ilegálně. Jenom ze sázek na fotbalový Super pohár, pokud budou uzákoněny, bude inkasovat miliardu dolarů za jediný den. Světová série se svými sedmi koly

představuje stejnou sumu. Univerzitní soutěže, hokejové a basketbalové zápasy, z toho všeho se peníze jen pohrnou. Lze prostě počítat se záplavou sázek na nejrůznější sportovní soutěže. Učiněný zlatý důl. Don dobře věděl, že se tak slavného dne nedožije.

Na jeho děti však už čeká jiný, nádherný svět. Clericuziovi pak vykročí v šlépějích renesančních knížat. Stanou se z nich štědří mecenáši, budou radit mocným a postaví se do cela vlád.

Učebnice dějepisu o nich budou psát s úctou a obdivem. Oslnivá záře zlata zahalí jejich plebejský původ. Všichni Clericuziovi potomci, nástupci a věrní přátelé budou již navždy zajištěni.

Don se opájel vidinou civilizované společnosti a světa, v němž lidstvo čerpá sílu a jistotu z ovoce, zrajícího na rozložitých větvích stromu, který zasadil. V kořenech se usadí nesmrtelný Python jménem Clericuzio, živený nevyčerpatelným zdrojem věčné síly. Kdybychom nazvali Clericuziovu rodinu církví svatou, jež rozpíná svá křídla nad jednotlivými mafiánskými říšemi, rozesetými po celých Spojených státech, pak by si don Domenico Clericuzio dozajista zasloužil titul papeže, uznávaného nejen pro svou inteligenci, nýbrž i sílu. Dona Clericuzia si ostatní vážili rovněž kvůli přísným morálním zásadám, které v rodině prosazoval. Všichni muži, ženy i děti plně zodpovídali za každý svůj čin bez ohledu na vnější tlaky, osobní názory a sebesložitější okolnosti. lověka charakterizovaly jeho skutky, zatímco slova vůbec nic neznamenala. Don nesnášel veškeré společenské vědy a psychologii obzvlášf. Jako hluboce oddaný katolík věřil, že za každý čin následuje na tomto světě odplata, zatímco po smrtí se všem dostane odpuštění. Za dluhy je ale třeba platit. Don se nenechal ve svých soudech zviklat.

Věrnost stavěl nad všechno ostatní. Na první místo kladl krevní pouto, pak následoval Bůh (cožpak si doma nepořídil vlastní kapli?) a na třetí příčku postavil závazky vůči lidem, jimž Clericuziova rodina vládla. Přestože se pokládal za vlastence, otázkami loajality ke společnosti a státu si mysl nezatěžoval. Don Clericuzio se narodil na Sicílii a tam lidé viděli ve společnosti a vládě nepřítele. Jeho pojetí svobodné vůle bylo v podstatě velice jednoduché. Na základě dobrovolného rozhodnutí se můžeš hrbit jako otrok a dobývat v potu

tváře chléb vezdejší bez špetky důstojnosti a naděje, anebo se můžeš živit jako muž, hodný respektu. Tvou společností je rodina, zatímco Bůh trestá a přátelé tě chrání.

Tvou jedinou povinností pak zůstává, aby bližní měli co do úst, aby se k nim ostatní chovali s respektem a abys jim poskytl útočiště před zlobou druhých. Don nebudoval své impérium proto, aby jeho děti a vnuci jednoho dne splynuli s masou bezmocných ubožáků. Posiloval je a neustále rozšiřoval jen proto, aby jméno a majetek rodiny získaly základy trvalejší samotné církve. Může snad mít člověk na tomto světě jiný cíl než obstarávat si svůj každodenní chléb a poté stanout před odpouštějící tváří boží? A pokud jde o jeho bližní a celou prohnilou společnost, at se každý postará sám o sebe. Don Domenico dovedl svou rodinu až na samý vrchol moci. postupoval přitom s krutostí Borgiů a lstivostí Machiavelliho, jež spojil s osvědčeným americkým know-how. Ze všeho nejdůležitejší však byla patriarchální láska, s níž přistupoval ke všem svým stoupencům. Ctnosti se dostalo odměny, nespravedlnost se trestala a o živobytí bylo postaráno. Nakonec dosáhla rodina Clericuziových v souladu s donovými plány takového postavení, že už si nemusela špinit ruce zločinem, pokud ji k tomu nedonutily výjimečné okolnosti.

Příslušníci ostatních mafiánských klanů sloužili rodině jako její prodloužená ruka, jako bruglioni neboli baroni, kteří v případě potíží přicházelí ke Clericuziovým se smeknutým kloboukem. Clericuziovi jim zajistili klid, chránili je před uvězněním, přeáděli jejich ilegální zisky do Evropy, hledali nenapadnutelné cestičky, po kterých proudila do Ameriky narkotika, a využívali svého vlivu, aby si naklonili soudce a strážce zákona jak na Úrovni daného státu, tak ve federálním měřítku. Na místní úřady se zpravidla s žádostí o laskavost neobraceli. Pokud si bruglione nedokázal sám vydobýt respekt ve městě, v němž žil, nestál za zlámanou grešli. Nadání Clericuziova nejstaršího syna Giorgia, jenž byl velmi zdatný ekonom, moc rodiny ještě upevnilo. Podobný božské pradleně, zbavil špinavé peníze zapáchajících skvrn, které na nich ulpívají jako zvratky moderní civilizace. Právě on se pokaždé snaŽil mírnit otcovu vznětlivost. Především však Giorgio usiloval o to, aby na sebe rodina

Clericuziových nepoutala pozornost veřejnosti. Sem tam ji někdo spatřil, občas se o ní šuškalo a mezi lidmi kolovaly historky o její krvelačnosti anebo naopak o její dobrotivosti. Ve svazcích FBI a v policejních archivech by se sice pár zmínek o Clericuziových našlo, ale noviny se jim nijak zvlášť nezvěnovaly, a to dokonce ani ty bulvární plátky, které se vyžívaly vlíčení činů mafiánských klanů, jež doplatily na svou neopatrnost apýchu.

Clericuziova rodina ovšem zdaleka nebyla žádným bezzubým tygrem. Giorgiovi mladší bratři Vincent a Petie sice nebyli tak chytří jako on, zato podědili donovu dravost a navíc měli k dispozici hordu ostrých chlapíků z enklávy v Bronxu, který byl vždy veskrze italský. V této čtvrti, zastavěné čtyřiceti čtvercovými bloky, by se klidně mohly natáčet filmy ze staré dobré Itálie. Mezi jejími obyvateli jste nenarazili na žádné chasidské vidy s nestříhanými vousy, na žádné černochy či Asiaty ani na žádné bohémy, natož aby tam tyto cizí elementy třeba podnikaly. V Bronxu například nebyla ani jedna čínská restaurace. Clericuziovi v této čtvrti vlastnili všechny nemovitosti anebo alespoň rozhodovali o jejich osudu. Jistěže se i v italských rodinách vyskytli výrostci, kteří si nechali narůst dlouhé vlasy a s kytarami v rukách si hráli na rebely, ale tyhle pubertáky zpravidla honem rychle poslali k příbuzným do Kalifornie. Novou, svěží krev zajišťovaly každoročně přívaly pečlivě prověřených přistěhovalců přímo ze Sicílie.

Bronx, obklíčený nepřátelským městem s největší zločinností na světě, se tak stal jedinečným ostrůvkem klidu, v němž zlo nemělo místo. Pippi De Lena se ve službách Clericuziovy rodiny vypracoval ze "starosty" italské enklávy v Bronxu až na brugliorza lasvegaské oblasti. Nadále však zůstával podřízeným rodiny, která stále potřebovala využívat jeho výjimečného talentu. Pippi byl ztělesněním toho, co italština nazývá qualificato, tedy mužem na svém místě. Začínal velice brzo, první mzdu si vysloužil již v sedmnácti letech, a to značně imponujícím způsobem. Vlastnoručně zardousil člověka, přestože většina amerických mladíků už tehdy ve své směšné pýše provazem pohrdala. Pippi byl navíc fyzicky statný, urostlý mládenec s postavou, která vzbuzovala úctu. Kromě toho se výborně vyznal i ve střelných zbraních a výbušninách. Své okolí si

však získával okouzlujícím vystupováním a očividnou radostí ze života. Díky Pippiho bodrostí se muži v jeho přítomnosti cítili volně, zatímco ženy oceňovaly jeho galantnost, která zpola připomínala drsného Siciliána, zpola amerického filmového milovníka. Přestože bral Pippi svou práci nesmírně vážně, zastával názor, že život by měl být především zdrojem potěšení. Ovšemže měl i své slabé stránky. Pil jako duha, oddával se hazardu a až nezřízeně miloval ženy. Nebyl tak bezcitný, jak by si nejspíš don přál. Snad proto, že tak rád vyhledával společnost. Všechny tyto slabůstky však Pippiho dělaly ještě nebezpečnějším. Patřil mezi lidi, kteří se prostřednictvím neřestí zbavovali zla, jež v nich dřímalo, místo aby ho v sobě dusili. Jeho oslňující kariéře bezpochyby pomohla i skutečnost, že byl synovcem dona Clericuzia.

Byl krví jeho krve, což se ukázalo zvlášť důležité, když Pippi porušil rodinnou tradici. Neexistuje člověk, který by se během svého života vyvaroval omylů. Pippi De Lena se v osmadvaceti letech oženil z lásky, a aby svou chybu ještě umocnil, vybral si ženu naprosto nevhodnou pro muže zvaného qualificato.

Jmenovala se Nalene Jessupová a tančila v programu hotelu Xanadu v Las Vegas. Pippi vždy hrdě zdůrazňoval, že jeho manželka nevystupovala jako obyčejná showgirl, která se předvádí v první řadě a vystavuje na odiv svá ňadra a zadnici, nýbrž že byla skutečnou tanečnicí. Nalene bylo dokonce možné považovat za intelektuálku, alespoň podle lasvegaských měřítek. Byla sečtělá, zajímala se o politiku, a jelikož vyrostla v bělošském anglosaském protestantském kulturním prostředí, vyznávala ryze starosvětské hodnoty. Nalene byla pravým opakem svého manžela. Pippi naprosto nesdílel její intelektuální zájmy. Zřídkakdy četl, hudbu neposlouchal a do divadla či kina nechodil. Zatímco Pippiho obličej připomínal býka, měla Nalene tvář křehké květinky. Pippi byl typickým extrovertem, a přestože z něj neustále čišela jakási temná hrozba, nezapřel osobní kouzlo. Nalene příroda obdařila vrozenou laskavostí, takže se nikdy nestala obětí hádek a hašteření, kterými si její kolegyně tanečnice a striptérky krátily dlouhou chvíli. Jedinou věcí, která Pippiho a Nalene spojovala, byl tanec. Sotva totiž Pippi De Lena, obávaná železná pěst Clericuziovy rodiny, stanul na tanečním parketu, stával

se z něj skutečný fenomén. Tanec pro něj byl poezií, které nerozuměl. Tanec se v jeho pojetí měnil v projev středověkého kavalírství svatých rytířů, představoval esenci něhy. Tanec ztělesňoval rafinovanou vytříbenost sexuálního dráždění - pouze tanec mu přinášel okamžiky splynutí s čímsi, co jinak nechápal. Nalene Jessupová zase spatřovala v této Pippiho schopnosti možnost, jak nahlédnout do jeho nejhlubšího nitra. Než se poprvé milovali, protancovali spolu celé hodiny.

Jejich sexuální vztah tím získal éterickou příchuť. Jako by dvě spřízněné duše navázaly kontakt. Pippi k ní při tanci nepřetržitě hovořil, at už kroužili po parketech lasvegaských hotelů anebo tančili v soukromí jejího bytu. Byl vynikající vypravěč a měl neustále v zásobě spoustu zajímavých příběhů.

Svůj obdiv k ní dával najevo lichotkami a duchaplnostmi.

Každým pórem z něj vyzařovala odzbrojující mužnost, kterou kladl Nalene k nohám jako otrok. A především ji dokázal vyslechnout. S pýchou a zaujetím poslouchal, když vykládala o knihách, o divadle, o povinnosti demokracie pozvednout utlačované, o právech černochů, o osvobození Jižní Afriky, o nutnosti nasytit hladovějící třetího světa. Pippiho její citlivost dojímala. Připadala mu exotická. Bez významu nebyl ani fakt, že si vyhovovali po sexuální stránce. Právě skutečnost, že byli tak rozdílní, je k sobě přitahovala.

Jejich lásce pomohlo i to, že Pippi odhalil pravou podstatu Nalene, zatímco ona ho reálnýma očima nevnímala. Viděla jen muže, který ji zbožňuje, zahrnuje dárky a je ochoten naslouchat, když se rozpovídá o svých snech. Svatbu měli týden poté, co se poznali. Nalene bylo pouhých osmnáct a zatím nepoznala nikoho lepšího. Pippi, tehdy osmadvacetiletý, byl doopravdy zamilovaný. Také on byl vychován v duchu staromódních hodnot, i když samozřejmě v poněkud jiném směru, a oba toužili po rodině. Nalene byla sirotek a Pippi nemínil o své nové posedlosti informovat Clericuziovy. Věděl, že by mu Nalene neschválili, a proto se rozhodl postavit je před hotovou věc a počkat, jak se věci vyvinou. Oddali je v jedné z lasvegaských kaplí. Ve svém odhadu se však Pippi zmýlil. Don Clericuzio totiž s jeho sňatkem souhlasil. Často říkával, že prvořadým úkolem správného muže je umět si vydělat na živobytí,

avšak pro koho by to dělal, kdyby neměl manželku a děti? Přesto se dona dotklo, že se s ním Pippi neporadil a svatba neproběhla v rodinném kruhu. Koneckonců, v Pippiho žilách přece kolovala clericuziovská krev. "At se utancují třeba k smrti," utrousil don podrážděně, nicméně na honosné svatební dary nezapomněl. Pippi obdržel darovací smlouvu na dům, potvrzení o vlastnictví soukromé společnosti na vymáhání pohledávek, která ročně vydělávala sto tisíc dolarů, a navíc se mu dostalo povýšení. Nadále bude pracovat ve službách rodiny Clericuziových, a to na západním pobřeží jako jeden z jejích nejdůležitějších bruglionů. Enklávu v Bronxu však musel opustit. Jeho žena, kterou pokládali za vetřelce, by sotva dokázala žít v harmonii s pravověrnými. Byla pro ně cizí stejně jako muslimové, černoši, chasidé a Asiaté, kteří měli rovněž zapovězený vstup. Ačkoliv Pippi De Lena zůstal nadále železnou pěstí rodiny a přestože si uchoval postavení barona, ztratil v podstatě možnost ovlivňovat dění v rodinném paláci v Quogue. Svatba se odbyla skromným civilním obřadem, na který si Pippi pozval jako svědka Alfreda Gronevelta, majitele hotelu Xanadu. Ten potom uspořádal menší oslavu, při níž ženich s nevěstou protancovali celou noc. V průběhu následujících let se z Gronevelta a PPpiho stali velice blízcí přátelé. Nalene porodila Pippimu dvě děti - syna a dceru.

Staršího potomka pokřtili Croccifixio, i když mu nikdo neřekl jinak než Cross. Už v deseti letech bylo jasné, že je po fyzické stránce věrným obrazem své matky, po které zdědil křehkou postavu a téměř zženštilou tvář. Od otce zase převzal sílu a tělesnou zdatnost. Zato mladší Claudia se kolem devátého roku začala podobat otci, naštěstí nikoliv povahově.

Jen díky nevinnosti a svěžesti mládí, jež zatím zastíraly poněkud hrubší rysy, nepřipadala Claudia nikomu ošklivá. Do vínku však dostala nejen matčinu lásku ke knihám, hudbě a divadlu, ale i její laskavou povahu. Není tedy divu, že se Cross sblížil s Pippim, zatímco Claudia tíhla víc ke své matce. Celých jedenáct let, které předcházely rozpadu manželství, se Pippi ani Nalene nepotýkali s žádnými problémy.

Pippi se v Las Vegas osvědčil jako spolehlivý brugliorve, pro hotel Xanadu inkasoval pohledávky a nadále vystupoval jako železná

pěst Clericuziovy rodiny. Zbohatl a vedl pohodlný život, i když na donův pokyn nestavěl své bohatství příliš na odiv. Pil, občas pokoušel štěstí v hazardu, chodil tancovat s manželkou, hrál si s dětmi a snažil se je co nejlépe připravit na dospělost. Díky nebezpečnému způsobu života se Pippi naučil hledět daleko dopředu. tom ostatně spočívala příčina jeho úspěchu. Záhy přestal na Crosse pohlížet jako na dítě a začal v něm vidět muže. Chtěl, aby se tento zanedlouho dospělý muž stal jeho spojencem. Anebo možná pouze toužil po tom, aby našel alespoň jednoho člověka tak blízkého, že by mu mohl bezvýhradně věřit. Ujal se proto Crossovy výchovy, zasvětil ho do všech tajů hazardních her a vodil ho na večeře s Groneveltem, při kterých se jeho synovi dostalo poučení o rozličných podvůdcích a švindlech, s jejichž pomocí se musí řídit kasino. Tyto společné večery zahajoval Groneelt zpravidla následujícími slovy: "Každou noc zůstávají miliony chlapů vzhůru v naději, že mě zruinují." Pippi brával Crosse na lov a předváděl mu, jak ulovenou zvěř stáhnout z kŮŽe a vyvrhnout. Nutil ho vnímat pach krve a chlubil se svýma krvi zbrocenýma rukama. Zapsal Crosse do boxerského oddílu, aby si zvykal na bolest, a seznámil ho se střelnými zbraněmi. Škrtit ho však nenaučil, neboť to pokládal za svou osobní libůstku, která je v dnešní době naprosto neužitečná. Kromě toho nevěděl, jak by provaz v Crossově ruce obhájil před jeho matkou. Clericuziova rodina vlastnila v nevadských horách velkou loveckou chatu, kam Pippi jezdíval s rodinou na dovolenou. S dětmi vyrážel na lov, zatímco Nalene si raději četla v příjemně vytopené chatě. Cross během těchto výletů ulovil velké množství vlků, jelenů, a dokonce několik pum a medvědů, což dokazovalo jeho schopnosti a cit pro zbraně, s nimiž zacházel nadmíru zručně. V okamžicích nebezpečí zachovával kiid, do krvavých vnitřností a slizkých střev bořil ruce bez mrknutí oka a mrtvou kořist stahoval a porcoval, aniž by se mu kdy zvedl žaludek. Claudia takovou odvahu neprojevovala. Výstřel ji pokaždé vyděsil a při pohledu na jelena staženého z kůže zvracela. Po několika podobných zážitcích odmítla otce doprovázet a zůstávala v chatě s matkou. Společně se věnovaly četbě anebo si krátily dlouhou chvíli procházkami k nedalekému potoku. Claudia se bránila i rybaření, protože nedokázala vbodnout ostrý ocelový háček

do měkkého těla kroutícího se červa. Pippi se proto zcela soustředil na syna. Učil ho, jak se chovat v nejrůznějších situacích. Nikdy na sobě nedávej znát hněv, nikdy na sebe nic neprozrazuj. Respekt druhých si musíš vysloužit skutky, nikoliv slovy. Cti své pokrevní příbuzné. Hazard je příležitostí k rozptýlení, nikoliv způsob obživy. Miluj svého otce, svou matku a sestru, avšak vyvaruj se lásky k jakékoliv jiné ženě s výjimkou manželky, protože ona se stane matkou tvých dětí. Až k tomu dojde, budeš mít jedinou povinnost - postarat se, aby tvoje děti měly co jíst. Cross byl tak výborným žákem, že otce zcela uchvátil. Pippi měl navíc radost, že se Cross tolik podobá Nalene. Těšilo ho, že podědil její půvab a fyzické rysy, aniž by sdílel její intelektuální zájmy, v nichž Pippi spatřoval příčinu krachu svého manželství. Pippi nikdy nesouhlasil s donovou představou, podle které splynou mladší příslušníci rodiny s řádnou společností. Nevěřil ani tomu, že don zvolil nejlepší cestu.

Uznával jeho geniální schopnosti, nicméně podobné fantastické úvahy připisoval na vrub sklonům k snílkovství, jimž starý pán občas podléhal. Ostatně každý otec si vždy přeje, aby se mu jeho syn podobal a pokračoval v jeho řemesle. Krev je krev, na tom nikdo nic nezmění. Jak se ukázalo, Pippi se v tomto ohledu nemýlil. Donovy naděje nesplnil dokonce ani vlastní vnuk Dante, jehož dědečkovy velké plány nechávaly úplně chladným. Vyrostl z něj muž, v němž se projevila horká sicilská krev, touha po moci a silná vůle. Nikdy mu nedělalo potíže porušovat zákony, ať už stanovené společností anebo samotným bohem. Někdy v sedmi letech se začal od přírody agresivní Cross bavit tím, že zničehonic udeřil sestru pěstí do břicha, třeba v otcově přítomnosti. Claudia se pokaždé rozplakala a úpěnlivě volala o pomoc. Pippimu se nabízelo hned několik možností, jak takový spor vyřešit. Mohl například zvednout Crosse za límec a ve vzduchu s ním pořádně zatřepat, což také několikrát udělal. Jindy zase j Claudii nařídil, aby bratrovi ránu oplatila. Dvakrát třikrát vyťal synovi políček tak silný, že se Cross zastavil až o zeď. Jednou však - možná proto, že byl po dobrém obědu zlenivělý, anebo se s nim Nalene pohádala jako vždy, když použil proti dětem násilí si zapálil pomalu cigaretu a řekl Crossovi: "Kdykoliv svou sestru ; uhodíš, dostane ode mě dolar." Cross však nepřestal. Pippi tedy II vytáhl

svazek dolarových bankovek a podal je rozradostněné Claudii. Teprve pak otrávený Cross nechal sestru na pokoji. í Pippi zahrnoval manželku dárky.

Jenže to vypadalo, jako by I pán projevoval štědrost své otrokyni. Dostávala od něj dary, oslazující život v porobě.

Vybíral jen ty nejdražší věci: diamantové I prsteny, kožichy, výlety do Evropy. Věnoval jí víkendové sídlo !I v Sacramentu, protože nenáviděla Las Vegas, a když jí koupil bentley, oblékl se do šoférské uniformy a sám jí přistavil automobil až k domu. Těsně před tím, než jejich manželství dospělo k samému konci, dostala starožitný prsten s potvrzením, že šperk je součástí borgiovské sbírky. Nedovolil jí pouze platit kreditními kartami. Všechny své výdaje musela hradit z peněz, které jí přiděloval na domácnost. Pippi totiž kreditní karty zásadně nepoužíval. !i V ostatních oblastech však byl liberální. Dopřával Nalene naprostou volnost, kupodivu nepatřil k typickým italským žárlívcům. Ačkoliv do zahraničí nejezdil, pokud ho tam nepřivedly obchodní záležitosti, Nalene do Evropy klidně pustil, samozřejmě v doprovodu přítelkyň.

Věděl totiž, jak jeho žena touží na vlastní oči spatřit londýnská muzea, pařížský balet anebo italskou operu.

V podobných okamžicích se Nalene nad touto absencí žárlivosti pozastavovala, ale během několika let si uvědomila, že by se v okruhu jejich známých stejně nenašel jediný muž, jenž by se jí odvážil dvořit. Když se don Clericuzio dozvěděl o jejich svatbě, neodpustil si sarkastickou poznámku: "Cožpak si snad myslí, že protancují celý život`?" Odpověď by zněla záporně.

Nalene nebyla tak dobrá tanečnice, aby se vypracovala na samou špičku. Zcela paradoxně jí v tom zabránily příliš dlouhé nohy.

Na kariéru profesionální společnice zase byla příliš vážná a seriózní. Snad proto se chtěla usadit a souhlasila se sňatkem.

První čtyři roky byla opravdu šfastná. Starala se o děti, navštěvovala přednášky na Nevadské univerzitě a hltala jednu knihu za druhou. Jenže Pippiho brzo přestal trápit stav životního prostředí, přestaly ho zajímat problémy utiskovaných černochů, kterým policie brání dokonce i v tom, aby se učili krást, a původní obyvatelstvo Ameriky, ať už se pod tímto pojmem skrývalo cokoliv, mu bylo

úplně ukradené. Diskuse o knihách nebo hudbě zcela přesahovaly jeho duševní obzor a Naleniny úpěnlivé prosby, aby fyzicky netrestal děti, ho vyváděly z míry. Malé děcko je přece zvířátko. Jak jinak ho donutit, aby se chovalo civilizovaně, než s ním občas praštit o zeď? Ostatně si vždycky dával dobrý pozor, aby jim moc neublížil. Ve čtvrtém roce manželství si Pippi obstaral několik milenek. Jednu v Las Vegas, jinou v Los Angeles, další v New Yorku. Nalene mu oplatila tím, že úspěšně absolvovala univerzitu. Snažili se ze všech sil. Milovali své děti a pečovali o jejich blaho. Nalene s nimi strávila dlouhé hodiny při četbě, tanci a zpěvu. Manželství tak dlouho vydrželo i díky Pippiho smyslu pro humor. Jeho vitalita a živočišná bujnost poněkud otupovaly ostří manželských sporů. Děti matku milovaly, protože byla krásná, laskavá a plná něhy, zatímco k otci vzhlížely s obdivem, neboť byl silný. Oba rodiče se projevili jako vynikající učitelé. Od matky děti pochytily zásady slušného chování, vybrané způsoby, zběhlost v tanci a spoustu informací o tom, jak se oblékat a dbát na svůj zevnějšek. Otec jim zase vysvětloval, jak to chodí ve světě, jak se uchránit fyzické bolesti, jak neprohrávat v hazardu a jak posilovat tělo cvičením. Nikdy tatínkovi nezazlívaly, že s nimi zachází tvrdě, neboť to chápaly jakou součást výchovy ke kázni. Otec se přitom nikdy nerozčílil, a tak k němu nechovaly žádnou zášť. Cross byl nebojácný, nicméně dokázal ustoupit.

Claudii sice scházela bratrova odvaha, zato se vyznačovala notnou tvrdohlavostí. Ku prospěchu věci bylo, že se rodina nikdy nemusela potýkat s finanční nouzí. Časem si Nalene začala všímat určitých věcí. Zpočátku vcelku zanedbatelných.

Když hrál Pippi se svými potomky karty, at už poker, blackjack anebo gin, připravil je ze začátku podvodem o celé kapesné, ale nakonec je nechal slavně vyhrát, aby mohly usnout s pocitem vítězství. Claudia kupodivu milovala v dětství hazardní hry mnohem víc než Cross. Hned následujícího dne Pippi dětem názorně předvedl, jaké použil fígle, aby je ošidil. Nalene se přitom zmocňovaly záchvaty hněvu. Nemohla se totiž zbavit pocitu, že si Pippi zahrává s jejich životy, stejně jako si zahrával s jejím. Manžel jí marně vysvětloval, že se jedná o součást výchovy. Nalene však nepřesvědčil. Podle ní děti nevychovává, nýbrž naopak kazí. Pippi

oponoval tím, že se děti snaží připravit na tvrdou realitu života. Nalene by je však ráda připravila především na krásy života. Pippi při sobě stále nosil značný obnos v hotovosti, což připadalo podezřelé jak manželce, tak i daňovým úředníkům. Pravda, Pippi byl majitelem prosperující společnosti, která vybírala od dlužníků peníze, nicméně nikterak závratné příjmy této firmy nevysvětlovaly, proč si rodina žije na tak vysoké noze.

Kdykoliv rodina odjela na prázdniny na východ ke Clericuziovým, nemohlo Nalene uniknout, s jakým respektem se k Pippimu chovají. Pozorovala, jak se kolem něj všichni ti vážení muži točí, jakou úctu mu prokazují a kolik času věnují důvěrným schůzkám. Zaujaly ji i další maličkostí. Pippi se nejméně jednou za měsíc vydával na obchodní cesty. Nalene se nikdy nedozvěděla podrobnosti a Pippi o svých výletech zásadně nemluvil. Měl úřední povolení k nošení zbraně, což bylo u člověka, jenž se živil vybíráním velkých částek peněz, vcelku pochopitelné. Se zbraní zacházel velice obezřele. Nalene ani děti k ní neměly přístup a náboje Pippi uschovával odděleně v uzamčené skříňce. Během let odjížděl Pippi na služební cesty stále častěji, zatímco Nalene trávila veškerý čas doma s dětmi. Ani sexuálně se příliš často nestýkali, a jelikož Pippi v tomto směru projevoval vůči Nalene stále větší pochopení a ohledy, začali postupně žít odděleně. Žádný člověk nedokáže skrývat před partnerem, po jehož boku žije dlouhá léta, svou pravou podstatu. Nalene si uvědomovala, že Pippi je muž zcela ovládaný vášněmi, od přírody tíhne k násilí, přestože k ní se nikdy brutálně nechoval. Věděla, že spoustu věcí drží v tajnosti, ačkoli se snaží předstírat upřímnost. Tušila, že je navzdory veškeré laskavosti velice nebezpečný. Pippi trpěl drobnými vrtochy, které občas připadaly ostatním docela roztomilé. Druzí lidé kupříkladu museli mít rádi to, co mět rád on. Jednou pozvali jakýsi manželský pár na večeři do italské restaurace. Jejich přátelé italské speciality zrovna nemilovali a v jídle se jen pošťourali. Když to Pippi viděl, nedojedl ani on. Někdy se rozpovídal o práci ve tirmě. Mezi jeho klienty patřily téměř všechny větší hotely v Las Vegas, pro něž vybíral od neplatících hazardních hráčů dlužné částky.

Tvrdil Nalene, že nikdy nepoužívá hrubé síly a že se snaží neplatiče přesvědčit. Je přece otázkou cti, aby člověk splácel svoje dluhy. Každý zodpovídá za své vlastní činy a jeho osobně uráželo, že se spousta majetných mužů často zdráhá plnit své povinnosti. Lékaři, právníci či ředitelé významných společností využili doplňkových služeb hotelu a pak se pokoušeli uzavřenou dohodu porušit. Peníze se však od nich vymáhají docela snadno. Zpravidla pomůže, když k nim vpadnete do kanceláře a spustíte povyk, aby jejich zákazníci a kolegové všechno slyšeli. Prostě stačí ztropit scénu a vynadat jím do přízivníků anebo neschopných karbaníků, kteří zanedbávají své povinnosti, jen aby se mohli oddávat neřestem. Daleko horší pořízeni bylo se středními podnikateli. Tihle šetrní lakomci smlouvali o každý měďák, nakonec vyplnili nekrytý šek a pak se vytáčeli, že došlo k omylu. Oblíbený trik. Klidně vám strčí do ruky šek na deset tisíc dolarů, přestože mají na účtu pouhých osm. Jenže Pippi měl přístup k bankovním informacím, takže v takových případech přiměl dotyčného, aby na účet poukázal zbývající dva tisíce, a potom vybral celou sumu. Pippi se pokaždé, když Nalene o podobných fintách vykládal, velice smál. K nejdůležitějším součástem jeho práce však nepatří jen to, aby z oněch nešťastníků vytáhl peníze. Především je musí přesvědčit, že mají v hazardu pokračovat. Dokonce i zadlužený hráč má svou cenu. Pracuje a vydělává, takže je třeba posečkat se splátkami a dosáhnout toho, aby dál navštěvoval kasino, neposkytovat mu další úvěry a urnoř-ovat dluh z jeho výher.

Jednoho večera vyprávěl Pippi manželce příběh, který považoval za nesmírně zábavný. Toho dne opět pracoval v kanceláři své firmy, která ležela na obchodní třídě nedaleko hotelu Xanadu.

Vtom se na ulici ozvalo několik výstřelů. Pippi vyběhl ven a spatřil dva maskované lupiče, kteří právě vybíhali ze sousedního klenotnictví. Proto vytáhl bez rozmýšlení pistoli a po lupičích vystřelil. Ti naskočili do přistaveného vozu a v mžiku zmizeli. O pár minut později se na místo činu dostavila policejní hlídka, vyslechla všechny svědky a nakonec zatkla Pippiho. Přestože byl držitelem zbrojního pasu, dopustil se střelbou trestného činu ohrožení druhé osoby. Alfred Gronevelt se musel dostavit na policejní stanici a složit za Pippiho kauci. "Proč jsem to udělal?" ptal se sám sebe Pippi.

"Alfred říká, že se ve mně ozval lovec. Ale stejně to nepochopím. Jen si představ, já střílel po lupičích! Já coby ochránce zákona! A oni mě pak zašijou! Mne posadí za mříže."

Pippi několikrát prozradil manželce pár takových nepatrných detailů, a tím prokázal jen mimořádnou mazanost. Nechal totiž Nalene částečně nahlédnout do svého nitra, aniž by odhalil nejhlubší dno své duše. K rozvodu se však Nalene odhodlala až poté, kdy Pippiho De Lenu zatkli za vraždu... Danny Fuberta vlastnil v New Yorku cestovní kancelář. Pořídil si ji za peníze, které vydělal jako lichvář pod ochranou již neexistující Santadiovy rodiny. Větší část svého majetku však nabyl jako lasvegaský dopravce. Uzavřel exkluzívní smlouvu a zajišťoval přepravu hotelových hostů, kteří se rozhodli strávit dovolenou při hazardních hrách. Jednou měsíčně si najímal Boeing 747 a pokaždé našel kolem dvou stovek zákazníků, kteří mířili do hotelu Xanadu. Za jednotnou cenu tisíc dolarů se klienti dostali z New Yorku až do Las Vegas. V této částce bylo zahrnuto jídlo a pití na palubě letadla, ubytování a strava i nápoje během pobytu. Fubertův pořadník byl na dlouho dopředu obsazený, takže si zákazníky mohl pečlivě vybírat. Museli to být lidé s dobře placeným, nikoliv však nutně zcela legálním zaměstnáním a museli se zavázat, že u hráčských stolů stráví alespoň čtyři hodiny denně. Kromě toho si museli, pokud to bylo možné, otevřít v pokladně hotelu Xanadu úvěr. K Fubertovým největším devizám patřily přátelské vztahy, jež navázal s různými podvodníčky, bankovními lupiči, obchodníky s drogami, podnikateli s prádlem a dalšími kriminálníky, kteří si obstarávali živobytí jako příslušníci newyorského podsvětí. Tihle lidé tvořili základ jeho klientely. Koneckonců, žili v neustálém stresu, a proto se potřebovali ve chvílích volna trochu rozptýlit. Kapsy měli narvané penězi, zpravidla špinavými, a hlavně milovali hazard.

Za každé letadlo s dvěma sty cestujících, které dopravil až do hotelu Xanadu, inkasoval Danny Fuberta dvacet tisíc dolarů čistého. Pokud hosté hodně prohrávali, obdržel ještě zvláštní příplatek. Spolu s výtěžkem z poplatků za cestu pobíral tedy měsíčně docela slušnou sumičku. Bohužel, rovněž Fuberta propadl hazardu. Netrvalo dlouho a jeho výdaje začaly převyšovat příjmy. Vynalézavý Fuberta brzy

našel cestičku, jak znovu přijít k penězům. Jako oticiální dopravce mimo jiné pro potřeby hotelového pokladníka ověřoval, jaká je tinanční situace jeho zákazníků. Najal si skupinu mimořádně schopných lupičů a spolu s nimi zosnoval plán, jak připravit hotel Xanadu o osm set tisíc dolarů. Vybavil své čtyři komplice falešnými doklady, ve kterých stálo, že se jedná o majetné obchodníky s prádlem. Osobní údaje získal v kartotéce své agentury. Na základě těchto potvrzení mohli v hotelu požádat o kredit ve výši dvou set tisíc dolarů. Pak je poslal do Las Vegas. "Užívali si tu jako na pikniku," komentoval Gronevelt později celou událost. V průběhu dvoudenního pobytu si Fuberta a jeho parta zavdávali na účet hotelu, zvali na večeři krásné tanečnice ze sboru a vybírali si kupy dárků v hotelových obchodech. Tohle však bylo to nejmenší. V kasinu si vyzvedli spoustu černých žetonů a bez váhání podepsali stvrzenku. Potom se rozdělili na dvě skupiny. První z nich sázela na určité číslo, druhá proti číslu. Tímto způsobem mohli přijít maximálně o procenta anebo vyváznout beze ztráty. Žetony v hodnotě milion dolarů, které jim vydal automat, proměnil Fuberta později na hotovost. Budili dojem, že se bezhlavě pustili do sázení, avšak ve skutečnosti se pouze snažili zaměstnance kasina zmást. Předváděli dokonalé herecké výkony.

Modlili se, aby jim padlo správné číslo, hlasitě bědovali, kdykoliv prohráli, a skákali radostí, pokud jim štěstěna přála. Po poslední hře odevzdali žetony Fubertovi, jenž je vyměnil za peníze, a neprodleně nafasovali nové. Když komedie skončila, připsala si banda zlodějů k dobru osm set tisíc, nepočítajíc v to dvacet tisíc dolarů za zboží z hotelových obchodů. Na oplátku odevzdaly do pokladny nekryté stvrzenky v hodnotě několika milionů. Danny Fuberta jako duchovní otec plánu shrábl čtyři sta tisíc dolarů, zatímco jeho kumpáni se spokojili s menším podílem, zvláště když jim Fuberta slíbil, že celou akci znovu zopakují. Mohli si snad přát něco lepšího než prodloužený víkend v hotelu, s pitím a jídlem zdarma, kupou nádherných holek a se sto tisíci dolarů nádavkem? Tohle je bezpochyby mnohem lepší než přepadnout banku a riskovat přitom život.

Gronevelt odhalil podvod hned následujícího dne. Denní přehled vykazoval podstatně vyšší hodnotu úvěrů než obvykle. Takové výše nedosahovala ani v případě, že dorazil Fubertův zájezd. Suma, která zůstala po zavření kasina v banku, však byla v porovnání se vsazenými částkami daleko menší. Gronevelt si nechal přinést videozáznam, pořízený průmyslovou kamerou. Stačilo mu deset minut, aby pochopil podstatu celé operace. Okamžitě si uvědomil, že podepsané stvrzenky jsou pouhým cárem papíru a že je totožnost povedeného čtyřlístku smyšlená. Reagoval velice rozhořčeně. Za svou kariéru se setkal s bezpočtem podvodů, avšak tenhle patřil k nepitomějším. Kromě toho měl Dannyho Fubertu docela rád. Ostatně díky tomuto člověku vydělal hotel Xanadu pěkných pár milionů. Dobře věděl, na co se bude Fuberta vymlouvat. Začne Tkát, že taky naletěl na falešné doklady a že je taky jen nevinnou obětí. Navíc Gronevelta pobouřila neschopnost personálu kasina. Na podvod mohl přece kápnout už ten moula krupiér. Navíc měly podivné sázky praštit do očí í pokladníka. Vždyt se jednalo o naprosto průhledný trik. Jenže lidem se vede moc dobře. Zleniveli a Las Vegas není výjimkou.

Nejspíš krupiéra i pokladníka vyrazí anebo je přinejmenším nechá nějaký čas točit ruletou. Jedné nepříjemné věci se však nevyhDe. Patálii s Dannym Fubertou bude muset nahlásit Clericuziovým. Nejprve si pozval do hotelu Pippiho De Lenu.

Ukázal mu všechny dokumenty i videokazetu. Pippi znal Fubertu, nikoliv zbylé čtyři muže. Gronevelt mu tedy poskytl snímky, překopírované z nahrávky. Pippi jen kroutil hlavou. "Jak mohlo Dannyho vůbec napadnout, že mu něco takového projde? Myslel jsem, že je chytřejší."

"Je to hráč," odvětil Gronevelt.

"Tihle blbečkové věří, že jim bude pořád padat karta." Na chvíli se odmlčel. "Danny se tě bude snažit přesvědčit, že za nic nemůže. Ale nezapomeň! On zjišťoval, jestli jsou jeho zákazníci pro nás dost dobří. Bude určitě tvrdit, že se spoléhal na jejich dokumenty. Jenže dopravce si přece musí ověřit, že jsou opravdu tím, za koho se vydávají. To je jeho povinnost." Pippi se usmál a

poplácal Gronevelta přátelsky po zádech. "Neboj, mě neoblafne." Oba se hlasitě rozesmáli.

Nezáleželo na tom, zda je Danny Fuberta vinen. Za své chyby zodpovídá. Pippi odletěl hned následujícího dne do New Yorku, aby v Quogue informoval o případu Clericuziovy. Když prošel střeženou branou, vydal se po dlážděné cestě, která dělila rozlehlou plochu, porostlou zeleným trávníkem, na dvě poloviny. Minul zeď a ostnatým drátem a elektronickými čidly.

Konečně došel ke vchodu, před nímž postávala ozbrojená stráž.

Všechna bezpečnostní opatření se úzkostlivě dodržovala i nyní, v období míru. Pippiho přivítal Giorgio. Společně pak zamířili na zahrádku, osázenou rajčaty, okurkami, hlávkovým salátem a dokonce i melouny. Záhony obklopovaly hustě olistěné fíkovníky. Květinám don neholdoval. Rodina seděla u kulatého dřevěného stolu a obědvala. Don navzdory svým sedmdesáti rokům očividně kypěl zdravím. S požitkem nasával chřípím svěží vzduch, prosycený vůní fíkovníků, zatímco krmil svého desetiletého vnuka Danteho. Přes svůj útlý věk si hezoučký Dante již dávno osvojil velitelské způsoby. Cross se mu v tomto směru vůbec nemohl rovnat. Pippi vždycky jen stěží potlačoval touhu Danteho zulíbat. Don v přítomnosti svého vnuka úplně roztál. Otíral mu pocintanou bradu a žvatlal na něj jako na batole. Vincent a Petie se tvářili notně kysele.

Jednání zahájili, teprve až se Dante najedl. Když si ho Rose Marie odváděla, provázel don Domenico vnuka láskyplným pohledem, dokud nezmizel v domě. Pak se obrátil k Pippimu.

"Ach, můj Martéllo," pravil. "Tak co si myslíš o tom darebákovi Fubertovi? Poskytli jsme mu obživu, jenže ho posedla hamižnost. Na náš účet!" Giorgio prohodil smířlivě:

"Jestli všechno vrátí, může nám dál vydělávat spoustu peněz."

Uvedl jediný důvod, který ospravedlňoval slitování. "Nejde o žádnou malou částku," podotkl don. "Musíme ji dostat zpátky. Pippi, jaký je tvůj názor?"

Pippi pokrčil rameny: "Mohu to zkusit. Jenže tihle lidi si neukládají stranou na špatné časy."

Do řeči mu skočil Vincent, jemuž se plané tlachání protivilo. "Podívejme se raději na ty fotky." Pippi vytáhl snímky a Vincent s

Petiem začali podrobně studovat tváře čtyř zlodějů. Nakonec promluvil Vincent: "Já i Petie je známe."

"Výborně," nadchl se Pippi. "Takže ty čtyři lumpy můžete postavit do latě. A co mám podle vás udělat s Fubertou?"

"Dali najevo, jak námi pohrdají. Co si o nás vůbec myslí? Že jsme bezmocní ubožáci, kterým nezbývá nic jiného než se obrátit na policii? Vincente, Petie, pomůžete Pippimu. Chci ty peníze zpátky a přeju si, aby ti mascalzoni dostali za vyučenou."

Všichni jeho slova pochopili. Trest vykoná Pippi. A rozsudek nad pěticí mužů zní: smrt. lon se zvedl a vydal se na obchůzku zahrady. Giorgio si povzdechl. "Starý pán je na dnešní poměry příliš neústupný. Za takové riziko snad ani ta patálie nestojí."

"Když se Vinnie a Petie postarají o ty čtyři hajzlíky, dopadne všechno dobře," připustil Pippi. "Souhlasíš, Vince?" Vincent odvětil: "Giorgio, co kdybys ještě jednou s otcem prornluvil. Ti čtyři už stejně žádný prachy mít nebudou.

Navrhuji, abychom se s nimi dohodli. Zaplatí dluh a zachrání si kůži. Jestli jim zakroutíme krkem, můžeme se s penězi rozloučit." Vincent uvažoval jako realista, jenž nikdy nedovolí, aby touha po krvi zvítězila nad praktickými důvody.

"Dobrá, tohle by mohl tatka uznat," souhlasil Giorgio.

"Koneckonců jenom pomáhali Fubertovi. Tomu ale asi otec neodpustí."

"Ostatní dopravci to musí vzít jako varování," podotkl Pippi. "Bratránku Pippi," nadhodil s úsměvem Giorgio.

"Co za splněn; úkolu požaduješ?" pippi z duše nesnášel, když mu Giorgio říkal bratránku. Vincent a Petie ho oslovovali "bratranče" zcela přirozeně, avšak Giorgio se k tomu uchyloval jen při oficiálním jednání. "Co se týče Fuberty, tak toho si beru na starost já," odpověděl pippi. "Darovali jste mi firmu a navíc mě platí hotel Xanadu. Jenže vymáhání dluhů je pěkná fuška, a tak si myslím, že bych si pár procent zasloužil.

Tolik, kolik dostanou Petie a Vince, jestli se jim podaří vytlouct z těch čtyř nějaké peníze." ,V pořádku," přikývl Giorgio. "Jenže tohle je něco jiného než vybírat směnky.

Nemůžeš čekat padesát procent."

"Ovšem," přitakal Pippi.

"Stačí, když si omočím zobáček." Všichni se tomuto starému sicilskému úsloví srdečně zasmáli. Petie je přerušil:

"Giorgio, jen neškudli. Snad bys nechtěl mě a Vincenta ošidit." Petie nyní řídil enklávu v Bronxu a velel tamn;,n pěšákům. Vždy razil názor, že by muži, kteří realizují jejich rozkazy, měli dostávat slušněji zaplaceno. O svůj podíl se s nimi hodlal rozdělit. ‚Vy jste ale chamtivci," usmál se Giorgio. "Doporučuje, aby starý pán dostal dvacet procent."

Pippi si ihned spočítal, že na něj zbyde sotva patnáct, či dokonce deset procent. S Giorgiem to takble dopadlo vždycky.

Stará písnička. "Takže se šábneme, co říkáš?" navrhl Vincent Pippimu. Myslel tím, že se všichni tři rozdělí rovným dílem o peníze, které se jim podaří získat zpět, ať už od Fuberty anebo od jeho společníků. Vincent nabídl víc než šlechetné gesto. Bylo totiž mnohem jednodušší vymoci peníze od lidí, kteří zůstanou naživu, než od těch, kteří jsou odsouzeni k smrti. Kromě toho si byl Vincent dobře vědom Pippiho ceny.

"Díky, Vince," odvětil Pippi. "Vážím si toho." Vtom Pippi zahlédl Danteho, jenž se na druhém konci zahrady procházel ruku v ruce s Bonem. Giorgio šeptem poznamenal: "Není zajímavé, jak otec s Dantem vychází? Ke mně se nikdy tak přátelsky nechoval. Pořád si spolu něco šuškají. Jistě, starý pán je velice chytrý, kluk se od něj hodně naučí." Pippi viděl, jak chlapec obrátil tvář k donovi. Ti dva vypadali, jako by sdíleli jakési strašlivé tajemství, které jim uděluje právo vládnout nebi i zemi. Později začal Pippi věřit, že se tato scéna stala příčinou jeho neštěstí. Pippi De Lena si během dlouhých let vydobyl úctu zejména díky své schopnosti plánovat. Nebyl jen běsnící gorilou, nýbrž zkušeným odborníkem, jenž při výkonu svého povolání spoléhal na psychologicky propracovanou strategii. S Dannym Fubertou se pojily tři problémy. Především z něj musel Pippi dostat peníze. Za druhé musel postupovat v úzké součinnosti s Vincentem a Petiem Clericuziovými. (Tato část úkolu byla vcelku snadná, neboť Vincent i Petie projevovali při práci značnou výkonnost. Za pouhé dva dny vystopovali všechny čtyři lupiče, přiměli je k přiznání a zařídili odškodnění.) Za třetí pak musel zabít

Dannyho Fubertu. Nebylo těžké jakoby náhodou Dannyho potkat, zapůsobit na něj vrozeným šarmem a trvat na tom, aby přijal pozvání na oběd do čínské restaurace v East Side. Fuberta věděl, že Pippi vymáhá dluhy pro hotel Xanadu, několikrát se také spolu pracovně setkali, ale Pippi vypadal tak nadšeně, když se s ním v New Yorku setkal, že nemohl pozvání odmítnout. Pippi postupoval nesmírně obezřele. Počkal, až si objednají, a pak prohodil: "Gronevelt mi pověděl o tom podfuku. Uvědomuješ si, doufám, že bylo tvou povinností ověřit, zda ti lidé mohou dostat úvěr." Fuberta se zapřísahal, že za nic nemůže, avšak Pippi se usmál a poplácal ho kamarádsky po zádech. "Ale no tak, Danny," pravil. "Gronevelt má nahrávku a ti tví čtyři kámoši se už přiznali.

Pořádně sis zavařil, ale jestli ty prachy navalíš zpátky, jsem ochotný přimhouřit oko. Dokonce ti možná dovolím dál dělat dopravce." Na důkaz pravdivosti svých slov předložil Dannymu čtyři fotografie jeho kompliců. "To jsou ti tvoji hošani," poznamenal. "Právě teď to někde ze sebe sypou. Všechnu tu špínu nechali na tobě. Pověděli nám, jak jste se rozdělili.

Takže jestli těch čtyři sta klacků vrátíš, jsi zase čistej."

"Kdepak, já ty chlapy znám. Jsou to tvrdí mládenci, ti jen tak nepromluví," trval na svém Fuberta. "Nezapomínej, že se ptají Clericuziovi," podotkl Pippi. "Do prdele," zhrozil se Danny.

"Netušil jsem, že hotel patří právě jim."

"Tak teď už to víš," ušklíbl se Pippi. "Jestli nedostanou zpátky svoje peníze, čekají tě velký problémy."

"Asi bych měl hned běžet," vyhrkl Fuberta. "Ne, ne," zadržel ho Pippi. "Jen zůstaň pěkně sedět, ta pekingská kachna je přece výborná. Koukej, všechno se může zase urovnat. Každý se občas pokusí někoho napálit, ne`?

Prostě vrať ty prachy."

"Nemám ani floka," rozhodil Danny ruce. Poprvé za celý čas dal Pippi najevo podráždění. "Měl bys projevit alespoň trochu ochoty," napomenul Dannyho. "Zaplat sto tisíc a na zbylé tři stovky nám vydáš směnku." Fuberta se zatvářil, jako by kousl do citronu. "Můžu vám dát padesát."

"Dobře, dobře," přikývl Pippi. "Zbytek splatíš tak, že si od hotelu nenecháš platit za dopravu. To je přece výhodná nabídka, ne?"

"Jistě," uznal Fuberta. "A teď už si nedělej starosti a nech si chutnat," pobídl ho Pippi. Shrnul na placku několik kousků kachního masa, pokapal je sójovou omáčkou a podal pochoutku Dannymu. "Je to božské, Danny," nabídl mu.

"Jez. Pak celou záležitost uzavřeme." Jako dezert si poručili čokoládovou zmrzlinu a nakonec se domluvili, že si Pippi vyzvedne zmíněných padesát tisíc dolarů po pracovní době ve Fubertově cestovní kanceláři. Poté si Pippi nechal předložit účet a zaplatil v hotovosti. "Danny," řekl. "Všiml sis, kolik kakaa dávají do čokoládové zmrzliny v čínských restauracích?

Nikde nenajdeš lepší. Víš, čím to podle mě asi bude? První čínská restaurace v Americe kdysi popletla recept a od té doby to všichni dělají stejně. Vynikající. Vynikající čokoládová zmrzlina." Jenže Danny Fuberta neprožil svých osmačtyřicet let nadarmo. Za tu dobu se mimo jiné naučil číst mezi řádky.

Jakmile se rozloučil s Pippim, vydal se na metro s tím, že jede vyzvednout peníze, které dluží hotelu Xanadu. Pippiho tím nepřekvapil. Fuberta se jen uchýlil k taktice, v podobných případech obvyklé. Zmizel, aby mohl vyjednávat z bezpečí úkrytu - což značí, že žádné peníze nemá. A to by znamenalo, že se Pippi odměny nedočká, pokud se ovšem Vincentovi a Petiemu nepodaří vymáčknout peníze z Fubertových společníků.

Pippi pověřil několik mužů z Bronxu, aby pročesali celé město, a dal rozhlásit, že Dannyho Fubertu hledají Clericuziovi.

Uplynul týden a Pippiho se zmocňovala stále větší nervozita.

Mělo ho napadnout, že Fubertu zmínkou o splacení ukradených peněz jenom vyplaší. Dannymu muselo dojít, že padesát tisíc dolarů nebude stačit, pokud je ovšem vůbec má. Překulil se další týden a Pippi již svou netrpělivost nedokázal skrývat, takže jakmile se na něj usmálo štěstí, jednal unáhleněji, než by velel zdravý rozum. Danny Fuberta se objevil v malé restauraci v Upper West Side. Její majitel, pěšák rodiny Clericuziových, neprodleně informoval svého velitele. Pippi se dostavil ještě před tím, než vzal Danny nohy na ramena. K jeho velkému překvapení vytáhl Fuberta revolver. Jelikož byl ale

pouhým podvodníčkem a neměl žádné zkušenosti se zbraněmi, netrefil. Pippi ho bez váhání provrtal pěti střelami. K Pippiho smůle se všechno zběhlo dost neštastně. Na místě činu byli přítomní svědci a policejní vůz dorazil dřív, než stačil Pippi zmizet. Navíc se Pippi na vraždu předem nepřipravil, chtěl si pouze s Fubertou popovídat někde v ústraní. Nemohl se ani vymlouvat na sebeobranu, neboť několik svědků vypovědělo, že střílel jako první. Potvrdila se tak stará pravda, že člověku hrozí větší opletačky se zákonem, je-li nevinen, než když je vinen. Kromě toho měl na hlavni nasazený tlumič. Tak podivně se přichystal na svou poslední přátelskou rozmluvu s Fubertou. Naštěstí Pippi perfektně zareagoval na neblahý příjezd policejní hlídky. Nepokusil se prostřílet si cestu na svobodu, nýbrž bezvýhradně uposlechl jejích příkazů.

Clericuziovi striktně dodržovali jedinou zásadu - nikdy nestřílet na ochránce zákona. Ani Pippi tento příkaz neporušil. Odhodil zbraň na chodník a poklekl vedle ní. Bez odporu se policistům vzdal, aby vzápětí rezolutně popřel jakoukoliv spojitost mezi sebou a mrtvým mužem, ležícím opodál. Takové hloupé náhody je však třeba předvídat a alespoň trochu s nimi počítat. Koneckonců, at jste opatrní jak chcete, záludný osud si s vámi může kdykoliv pohrát. Pippimu se zdálo, že se proti němu všechno spiklo. Věděl však, že ačkoliv se topí v průšvihu až po uši, může se spolehnout na Clericuziovi.

Rodila ho určitě z bryndy vytáhne. Především se bezpochyby obrátí na prvotřídní právníky, kteří hravě dosáhnou jeho propuštění na kauci. Pak jsou tu soudci a prokurátoři, které lze přesvědčit, aby v zájmu věci projevili rodině oddanost.

Jsou tu svědci, kterým může náhle selhat pamět, a jsou tu také spolehliví, nezávislí američtí porotci, kterým stačí nepatrné povzbuzení, aby zbavili člověka viny a vypálili tak zákonné moci rybník. Věrný služebník Clericuziovy rodiny si nemusí pomáhat z průšvihu bouchačkou jako nějaký pomatený cvok. Za dlouhá léta služby Clericuziově rodině však Pippi De Lena stanul poprvé před soudem. Obvyklá soudní praxe vyžadovala, aby se soudního jednání zúčastnila rovněž jeho manželka s dětmi. Porotci si musí uvědomit, že na jejich rozhodnutí závisí osud nevinné rodiny. Dvanáct mužů a

žen vynese rozsudek a jejich srdce musí posílit pravda. Bůh naštěstí sesílal na porotce, jaté útrpností, "rozumné pochybnosti". Během procesu policisté dosvědčili, že neviděli, jak Pippi drží nebo odhazuje zbraň. Tři svědci nedokázali obžalovaného identifikovat, další dva zase na své výpovědi trvali tak neústupně, že proti sobě popudili jak soudce, tak porotu.

Clericuziův člověk, jenž vlastnil dotyčnou restauraci, soudu sdělil, že pronásledoval Dannyho Fubertu až na ulici, nebol utekl bez placení, že na vlastní oči spatřil střelbu a že střelcem rozhodně nebyl zde přítomný obžalovaný Pippi De Lena.

V době vraždy měl Pippi rukavice, takže se na revolveru nenašly žádné otisky prstů. Také lékařská zpráva se stavěla na stranu obhajoby. Uvádělo se v ní, že Pippi De Lena trpí občasnou, leč nevyléčitelnou vyrážkou záhadného původu, při které lékaři doporučují nošení rukavic. Pro jistotu Clericuziovi ještě podplatili jednoho porotce. Pippi přece patřil k čelným představitelům rodiny. Toto poslední opatření však nebylo nutné. Soud s konečnou platností shledal, že Pippi De Lena je v očích zákona nevinný. Jeho žena Nalene De Lena však tento názor nesdílela. Šest měsíců po procesu manželovi oznámila, že se chce rozvést. Tuto cenu platí ti, kdo žijí ve věčném napětí. Tělo se fyzicky rychleji opotřebovává.

Přemíra jídla a pití zatěžuje játra a srdce, spánek se trestuhodně zanedbává, člověk přestává vnímat krásu a hledat pravdu. Pippi i Nalene tím velice trpěli. Ona ho nemohla vystát v posteli a jemu zase vadila partnerka, která nesdílela jeho záliby. Nalene navíc nedokázala skrýt hrůzu nad zjištěním, že je její manžel vrah. Pippimu se snad i ulevilo, protože konečně nemusel před Nalene tajit svou pravou přirozenost. "Dobrá, tak se rozvedeme," odpověděl Pippi. "Ale dětí se nevzdám."

"Teď už vím, kdo doopravdy jsi," chrlila na něj Nalene. "Nechci tě už v životě vidět a nepřipustím, aby naše děti vyrůstaly s tebou." Tato slova Pippiho zaskočila.

Nalene nikdy neprosazovala svůj názor ani neodmlouvala.

Překvapilo ho, že s ním, Pippim De Lenou, mluví takovým troufalým způsobem. Ženy však už bývají neopatrné. Pippi se zamyslel nad situací, v níž se ocitl, a uznal, že není zařízený na to,

aby vychovával děti. Crossovi bylo jedenáct a Claudii deset let. Věděl, že obě děti milují víc matku než jeho, přestože si s Crossem docela dobře rozumí. K manželce se chtěl zachovat slušně. Vždyt mu ostatně poskytla vše, co od ní požadoval. Rodinu, děti, zázemí. Co víc si může člověk přát?

Kdo ví, jak by dopadl, kdyby nebylo Nalene? "Popovídejme si o tom v klidu," navrhl. "Rozejdeme se bez zbytečných emocí."

Pippi vsadil na své osobní kouzlo. "Vždyf jsme spolu, sakra, prožili hezkých dvanáct let. Nebyly to přece špatné časy, ne?

A máme dvě nádherné děti, za které ti nepřestanu děkovat."

Pippi se odmlčel, udiven jejím chladným výrazem. "Přiznej, Nalene, že jsem nebyl špatný otec. Děti mě mají rády. Jsem ochoten ti maximálně pomoci. Pochopitelně ti zůstane tenhle dům v Las Vegas. Navíc ti přenechám jeden z obchůdků v Xanadu.

Prodává se tam oblečení, klenoty, starožitnosti. Ročně vyděláš dvě stě tisíc dolarů. Kromě toho musíme projednat, jaké podíly připadnou našim dětem." Nalene odsekla: "Nenávidím Las Vegas.

Vždycky jsem ho nenáviděla. Učitelská studia dokončím v Sacramentu. Tam jsem si už taky našla místo a dala jsem tam zapsat děti do školy." Právě v tuto chvíli si ohromený Pippi uvědomil, že mu v Nalene vyrostl protivník a že jeho manželka začíná být nebezpečná. Tato představa mu byla dosud naprosto cizí. Vždy zastával názor, že od žen žádné nebezpečí nehrozí.

Ani od manželky, ani od milenky, ani od tetičky, ani od kamarádovy manželky, a dokonce ani od donovy dcery Rose Marie.

Pippi žil od narození ve světě, kde se z žádné ženy nemohl vyklubat nepřítel. Náhle ho popadl vztek. Zaplavila ho vlna zášti, kterou dosud pocifoval výhradně vůči mužům. Pokusil se zachovat klid: "Nebudu se trmácet až do Sacramenta, abych mohl políbit své děti!" Pokaždé ho rozčílilo, odolal-li někdo jeho šarmu anebo odmítl nabízenou ruku. Každý, kdo se nehodlal ve vztahu k Pippimu De Lenovi chovat rozumně, si koledoval o potíže. Jakmile se rozhodl bojovat, neznal slitování. Kromě jiného jej vyvedla z míry skutečnost, že Nalene začala sama plánovat vlastní život. "Řeklas, že už víš, kdo opravdu jsem," pokračoval Pippi. "Tak si dej pozor.

Odstěhuj se do Sacramenta. Odstěhuj se třeba na kraj světa. S sebou si ale vezmeš jen jedno z našich dětí. To druhé zůstane se mnou."

Nalene ho sjela mrazivým pohledem. "O tom rozhodne soud," trvala na svém. "Myslím, že by si měl tvůj právní zástupce promluvit s mým advokátem." Když spatřila úžas v jeho očích, dostala chuť vysmát se mu do tváře. "Ty sis najala advokáta?" podivil se Pippi. "Snad mě nechceš vláčet po soudech?"

Bláznivě se rozchechtal. Zdálo se, že zešílel. Přepadl ho záchvat hysterie. Bylo zvláštní sledovat, jak se muž, jenž po dvanáct let vystupoval jako pokorný milenec žebrající o její tělo a ochranu před krutostí okolního světa, mění v nebezpečnou, strach nahánějící bestii. Teprve nyní pochopila, proč se k němu ostatní lidé chovají s takovým respektem a proč se ho všichni bojí. Neodolatelné kouzlo, kterým ji dříve oslňoval, se náhle rozplynulo. Kupodivu Nalene ani tolik nevyděsil, jako spíše ranil tím, že se jeho láska tak rychle vytratila. Po dvanáct let sdíleli lože, společně se smáli, tančili spolu a společně vychovávali své děti. Kam nyní zmizel jeho vděk za dary, které mu poskytla? Pippi prohodil odměřeným hlasem: "Vůbec mi nezáleží na tom, jak ses rozhodla. Kašlu na to, co řekne soud. Chovej se rozumně a já se zachovám stejně.

Postav si hlavu a nedostaneš nic." Poprvé v životě se zalekla toho, co dosud milovala. Zalekla se jeho dobře stavěného těla, jeho svalnatých, šlachovitých paží i nepravidelných, hrubých rysů tváře, které vždycky považovala za příznak mužnosti a které ostatní lidé nazývali strašlivými. Po celou dobu jejich svazku připomínal daleko víc dvorného rytíře než manžela.

Nikdy na ni nezvýšil hlas, nikdy neutrousil na její adresu uštěpačný posměšek, nikdy ji nepeskoval, pokud překročila rodinný rozpočet. Nemohla popřít, že byl dobrým otcem, který se na děti rozzlobil pouze v případech, kdy se nechovaly dostatečně uctivě k matce. Přepadl ji strach. Pippiho obličej ztvrdl, jako by ho zahalil jakýsi temný stín. Jeho tváře se zúžily a mělký dolíček v bradě se prohloubil. Husté obočí se napjalo a havraní vlasy, pokrývající masivní temeno, se naježily. Jeho oči, obvykle vlídné, se stáhly v nemilosrdné štěrbiny. "Věřila jsem, že mě miluješ," pravila Nalene. "Jak jen mi můžeš tak vyhrožovat?" Rozplakala se. Její vzlykot

Pippiho odzbrojil. "Dej na mě, neposlouchej svého advokáta," oslovil ji. "Řekněme, že dosáhneš svého. Ale obě děti stejně nezískáš. Nalene, nenuť mě, abych začal být nepříjemný. Nerad bych sáhl k nekrajnějším prostředkům. Chápu, že už se mnou nechceš žít. Vždycky jsem si myslel, že mě potkalo obrovské štěstí, když jsem tě uviděl. Přál bych si, abys byla šfastná.

Dobrovolně ti dám mnohem víc, než by ti přiřkl jakýkoliv soud.

Jenže stárnu a nechce se mi žít bez rodiny." Nastal jeden z řídkých okamžiků Nalenina života, kdy se nedokázala postavit na rozhodný odpor. "Máš přece Clericuziovy," namítla. "Jistě," přikývl Pippi. "Na to bys neměla zapomínat. Podstatné ale je, že nemíním zůstat na stará kolena jako kůl v plotě."

"Miliony mužů žijí osamoceně," vedla si svou Nalene. "Stejně jako miliony žen."

"Protože jsou bezmocní," prohodil Pippi. "O jejich životě rozhodují cizí lidé. Jejich existence je v rukách ostatních. Tohle nikomu nedovolím." Nalene opovržlivě zasyčela: "Zakážeš jim to snad?"

"Přesně tak," odpověděl Pippi a usmál se na ni. "Máš úplnou pravdu."

"Vždyť můžeš děti navštěvovat, kdykoliv se ti zamane," řekla Nalene. "Avšak obě zůstanou se mnou." V té chvíli se k ní Pippi obrátil zády a zlověstně pronesl: "Dělej, jak myslíš." Nalene vykřikla:

"Počkej!" Pippi se otočil. Nalene v jeho tváři spatřila cosi tak krutého, že jen vyděšeně zašeptala: "Jestli s tebou některé z nich bude chtít odejít, prosím. Nebudu klást překážky."

Pippi se očividně uvolnil. Zřejmě uvěřil, že se Nalenině návrhem problém vyřešil. "Výborně," zajásal.

"Dítě, které zůstane s tebou, mě může navštěvovat ve Vegas, a dítě, které budu mít u sebe já, bude za vámi jezdit do Sacramenta. To je skvělý nápad, ne? Večer dohodneme podrobnosti." Nalene podnikla poslední pokus. "Čtyřicítka není žádný věk," ztišila hlas, "můžeš si založit novou rodinu."

Pippi zavrtěl hlavou. "Nikdy. Jsi jediná žena, která mi kdy učarovala. Ženil jsem se pozdě a vím, že už se v životě neožením. Máš kliku, že jsem natolik chytrý, abych pochopil, že tě u sebe neudržím násilím. A jsem dost chytrý i na to, abych věděl, že znovu se už do žádného vztahu nepustím."

"Nemýlíš se," přitakala Nalene. "Nemůžeš mě přinutit, abych tě ještě milovala."

"Mohl bych tě ale zabít," prohodil Pippi s líbezným úsměvem. Jako by pouze žertoval. Nalene mu pohlédla do očí. Ani na okamžik o jeho slovech nepochybovala. Uvědomila si, že právě v tom spočívá jeho síla. Pokud kdy vyslovil hrozbu, lidé mu bezvýhradně uvěřili. Sebrala poslední zbytky odvahy. "Vezmi ale na vědomí, že pokud se obě děti rozhodnou odejít se mnou, nebudeš jim bránit," upozornila manžela.

"Svého otce milují," pravil sebejistě Pippi. "Jedno z nich tu snad se starym tatínkem zůstane." Téhož dne po večeři si všichni sedli v pokoji. Venku se tetelil horký vzduch pouště, ale v místnosti byl díky výkonné klimatizaci příjemný chládek.

Nalene a Pippi vysvětlili jedenáctiletému Crossovi i desetileté Claudii situaci, která v rodině nastala. Zdálo se, že ani jedno z dětí novina nepřekvapila. Na Crossovi, stejně krásném jako jeho matka, se již projevovala otcova tvrdost i ostražitost. Okamžitě zareagoval: "Já zůstanu s maminkou."

Claudii jeho rozhodná volba vylekala. S prohnaností malého dítěte vyhrkla: "A já zůstanu s Crossem." Pippi strnul úžasem.

Cross si přece mnohem lépe rozuměl s ním než s Nalene. S ním chodíval na lov, s ním hrával karty nebo golf, s ním boxoval.

Nesdílel matčinu zálibu v hudbě a knihách. Cross s ním trávil sobotní dopoledne v kanceláři, kdykoliv se Pippi musel zahrabat do papírů. Ve skutečnosti si byl jistý, že ho Cross nezklame. Právě do Crosse vkládal své naděje. Claudiina odpověď ho spíše pobavila. Jak je mazaná! Jenže Claudia se mu až příliš podobala a Pippi nechtěl koukat každý den na svou věrnou kopii. Zdálo se logické, že Claudia půjde s matkou.

Milovala přece stejné věci jako Nalene. Co by si, sakra, s Claudií počal? Pippi se pozorně na děti zahleděl. Byl na ně pyšný.

Věděly, že z obou rodičů je Nalene ta slabší, a proto na ní lpěly. Poznal, že se Nalene, obdařená dramatickým talentem, na tuto chvíli dobře připravila. Oblékla se do střízlivých černých kalhot a černého svetru, plavé vlasy svázala úzkou černou stužkou, a tak dala vyniknout podlouhlému, soucit vzbuzujícímu bledému oválu obličeje.

Tušil, že v porovnání s ní se musí malým dětem jevit jako surovec. Pokusil se na ně zapůsobit. "Nežádám o nic jiného, než aby mi jeden z vás dělal společnost," spustil. "Můžete se navzájem stýkat, jak vám bude libo. Nemám pravdu, Nalene?

Přece byste, děti moje, nechtěly, abych žil tady v Las Vegas úplně sám?" Děti na něj vážně hleděly. Pippi se obrátil k Nalene. "Tak mi pomoz," oslovil ji s naléhavostí v hlase.

"Vyber si tedy ty." Náhle si vztekle pomyslel: Proč se tady s nimi vůbec vybavuju? Nalene odpověděla: "Slíbil jsi, že pokud obě děti budou chtít odejít se mnou, nebudeš jim bránit."

"Musíme si o tom promluvit," odsekl Pippi. Jeho citů se rozhodnutí dětí nedotklo, věděl, že ho milují. Jistě, svou matku milují víc. Rovněž to pokládal za přirozené. To však neznamenalo, že zvolily správně. Nalene se pohrdavě ušklíbla:

"Není o čem. Dal jsi slib." Pippi si neuvědomoval, jakým děsivým dojmem působí na děti i ženu. Nevěděl, že se mu oči stáhly v úzké štěrbiny. Domníval se, že nadále ovládá svůj hlas a že hovoří rozvážně. "Musíš si vybrat. Slíbil jsem, že pokud se nedomluvíme, nechám všechno na tobě. Jenže mi musíš dát taky šanci." Nalene zavrtěla hlavou. "Jsi směšný. Povíme si to tedy u soudu." V tu chvíli Pippiho napadlo, co udělá.

"Vždyt to dopadne stejně. Možná si prosadíš svou, ale zamysli se. Přemýšlej, jaký povedeme všichni život. Zamysli se, jaká jsi ty a jaký jsem já. Snažně tě prosím, abys všechno důkladně rozvážila. Cross je po mně, Claudia zase po tobě. Crossovi bude lépe se mnou, Claudii naopak s tebou. Tak se věci mají."

Na okamžik se odmlčel. "Copak ti nestačí, že tě oba milují víc než mě? Že by tě víc postrádali?" Poslední věta zůstala viset ve vzduchu jako temná hrozba. Pippi doufal, že děti nepochopily, co vlastně řekl. Nalene však pochopila.

Nebojácně se vztyčila a přitáhla Claudii k sobě. Claudia pohlédla prosebně na bratra a špitla: "Crossi..." Crossova krásná tvář znehybněla. Pomalu se zvedl a postavil se vedle otce. "Zůstanu s tebou, tati," pronesl tiše. Pippi mu vděčně stiskl ruku. Nalene se rozplakala. "Crossi, budeš nás navštěvovat tak často, jak budeš chtít. Zařídíme ti v Sacramentu vlastní pokoj. Nikdo jiný v něm bydlet nebude."

Cross ji vlastně zradil. Pippi se div nepominul radostí. Ze srdce mu spadl tíživý kámen. Zřejmě neprovede věc, o níž ještě před chvílí uvažoval. "Musíme to oslavit," oznámil vesele.

"Ačkoliv se rozvádíme, budou z nás dvě šfastné rodiny místo jedné. A do smrti budeme žít šfastně." Všichni na něj beze slova zírali. "Alespoň se o to, k čertu, pokusíme." První dva roky Claudia svého bratra a otce ve Vegas ani jednou nenavštívila. Cross sice jezdíval za Nalene a Claudií pravidelně, ale jakmile dovršil patnáct let, omezily se jeho návštěvy na vánoční prázdniny. Oba rodiče představovali naprosto rozdílné póly. Claudia se čím dál víc podobala Nalene. Milovala školu, literaturu, divadlo, filmy a hřála se v matčině lásce. Nalene pozorovala, že její dcera navíc zdědila otcovu ráznost a šarm. Vážila si její otevřenosti, která však měla daleko k Pippiho tvrdostí. Obě spolu byly velice štastné. Claudia vystudovala univerzitu a odcestovala do Los Angeles, aby se pokusila uchytit ve filmovém průmyslu.

Nalene ji pouštěla jen nerada, nicméně v Sacramentu si již našla okruh dobrých přátel a navíc získala místo profesorky na veřejné střední škole. Cross a Pippi vytvořili rovněž vcelku štastnou rodinu, i když v poněkud jiném smyslu. Pippiho trápilo několik věcí. Cross sice patřil na střední škole k nejlepším sportovcům, nicméně ve studiu nevynikal. O vysokou školu neprojevoval nejmenší zájem. Přestože byl velice pohledný chlapec, dívky ho příliš nepřitahovaly. Soužití s otcem mu však nesmírně vyhovovalo. Usoudil, že se rozhodl správně - bez ohledu na okolnosti, za kterých ke svému rozhodnutí dospěl. Ano, vznikly dvě nové, šťastné rodiny.

Jenže spolu nežijí. Ukázalo se, že Pippi je Crossovi stejně dobrým otcem jako Nalene matkou své Claudii. Také on formoval Crosse k obrazu svému. Cross miloval atmosféru hotelu Xanadu.

Rád se stýkal s hosty, sledoval boje s podvodníky a trochu se točil i kolem místních tanečnic. Ostatně, Pippi nemohl posuzovat syna podle sebe. Nakonec dospěl k názoru, že by měl Crosse uvést do rodiny Clericuziových. Vzpomněl si na slova, která kmotr tak často opakoval: "Nejdůležitější věcí v životě je umět si vydělat na chleba." Pippi udělal Crosse svým společníkem ve tirmě, vzal ho do Xanadu na večeři s Groneveltem a nastrojil všechno tak, aby se Gronevelt začal o jeho syna zajímat. Zařídil, aby Cross doplnil čtyřlístek Groneveltových partnerů v golfu, kteří se rekrutovali z řad nejmajetnějších hazardních hráčů, a vždycky hrál zásadně proti němu. Cross navzdory svým sedmnácti letům projevil nevšední talent a zvláště se mu dařilo ve hře na jednu jamku, při které se pokaždé sázelo nejvíc. Cross a jeho spoluhráč zpravidla vyhráli. Pippi přijímal tyto prohry s radostí. Přestože se musel pokaždé rozloučit se značným obnosem, jeho syn získával na reputaci. Při společenských příležitostech brával Crosse do New Yorku ke Clericuziovým. Nevynechali jediný svátek, zejména pak čtvrtý červenec, který Clericuziovi slavili jako horliví vlastenci. Ukázali se na každé svatbě a na každém pohřbu.

Koneckonců, Cross byl jejich bratranec z prvního kolena a v jeho žilách kolovala krev dona Clericuzia. Když Pippi podnikal jednou týdně pravidelné nájezdy do kasina hotelu Xanadu, aby si přišel na svých obvyklých osm tisíc dolarů, Cross sedával u stolku a bedlivě otce pozoroval. Pippi mu trpělivě vysvětloval pravidla všech hazardních her. Kladl mu na srdce, aby se nepouštěl do vysokých sázek, cítí-li se unaven, aby nikdy nehrál déle než dvě hodiny denně a častěji než třikrát týdně, aby nesázel velké částky, když prohrává, a aby postupoval obezřetně, bude-li mu štěstěna přát. Pippimu nepřipadalo divné, že jako otec seznamuje svého syna s odvrácenou stránkou skutečného světa. Jako mladší společník firmy, specializující se na vymáhání peněz, musel přece takovými znalostmi disponovat. Ale práce to nebyla vždycky tak příjemná, jak ji líčil Nalene. Při řešení několika zvlášť obtížných případů Cross ani v nejmenším nezaváhal. Byl sice příliš mladý na to, aby v někom budil strach, nicméně jeho dobře stavěná postava zaručovala, že prosadí každý rozkaz svého otce. Nakonec Pippi pověřil syna jedním

mimořádně složitým úkolem, při němž se musel spolehnout nikoliv na sílu, ale pouze na svou výřečnost. Fakt, že Pippi poslal Crosse, se dal vykládat jediným způsobem - peníze nebudou vymáhány násilím. Dlužník to měl pochopit jako gesto dobré vůle. Tímto dlužníkem byl jakýsi bezvýznamný mafián, bruglione ze severní Kalifornie, u kterého měl hotel Xanadu pohledávku ve výši jednoho sta tisíc dolarů.

Nešlo o žádnou světobornou záležitost, při níž by se museli ohánět jménem dona Clericuzia a která se dala vyřídit na nižší úrovni. Stačilo použít sametové rukavičky, železná pěst tentokrát nebyla třeba. Cross zastihl mafiánského barona těsně před spaním. Dlužník, jistý Falco, chvíli naslouchal Crossovým domluvám, ale pak náhle vytáhl pistoli a přitiskl ji mladíkovi k hrdlu. "Ještě slovo a prostřelím ti mandle," řval. Cross se ke svému vlastnímu překvapení nezalekl. "Dohodneme se na padesáti tisících, jo?" pokračoval klidně. "Přece byste mě nezamordoval kvůli pitomejm padesáti tácům. Tatínkovi by se to určitě nelíbilo."

"Kdopak je tvůj fotr?" zeptal se Falco, aniž by přestal na Crosse mířit. "Pippi De Lena. Jestli si ale plácnem na těch padesáti tisících, tak mě nejspíš zastřelí on," odpověděl klidně Cross. Falco se zasmál a sklopil hlaveň.

"Dobrá. Pověz mu, že zaplatím, až příště přijedu do Vegas."

"Až dorazíte, tak se mi ohlašte, abych vám mohl vydat potvrzení." Falco samozřejmě znal Pippiho jméno, nicméně zastavilo ho něco jiného. Zaujala ho Crossova nebojácnost, jeho chladnokrevná reakce a mírně ironická odpověď. Vytušil, že má co do činění s člověkem, kterého by přátelé určitě pomstili. Tato příhoda však Crosse poučila. Od té doby chodil za prací se zbraní a v doprovodu tělesné stráže. Pippi ho za projevenou odvahu odměnil. Společně odjeli na krátkou dovolenou do hotelu Xanadu. Gronevelt je ubytoval ve dvou samostatných apartmá a Crossovi nádavkem přidal hromádku žetonů. Tehdy již bylo Groneveltovi osmdesát let. Vlasy mu sice dávno prokvetly stříbrem, ale tělo měl dosud pevné a pružné. Nechyběly mu ani pedagogické vlohy. S potěšením Crosse poučoval. Když mu předával váček se žetony, připomněl mu:

"Neumíš vyhrávat, takže tohle všechno dostanu zpátky. Ale dobře poslouchej, máš ještě jednu možnost. Můj hotel nabízí i jiné rozptýlení. Ohromné golfové hřiště, kvůli kterému sem létají hráči až z Japonska. Máme tady skvělé restaurace a vynikající taneční show, ve které vystupují přední filmové a televizní hvězdy. Máme tu tenisové kurty a bazény. Máme speciální letadlo, ze kterého si můžeš z výšky prohlédnout Velký kaňon. Všechno zdarma. Takže neexistuje nejmenší důvod, proč bys měl promrhat pět tisíc, které jsou v tomhle pytlíku.

Raději moc nesázej." Během třídenního pobytu v hotelu se Cross bezvýhradně řídil Groneveltovými radami. Každé ráno se s Groneveltem, otcem a ostatními hráči, hotelovými hosty, vypravil na golf. Sázení sice tvořilo podstatnou součást jeho programu, avšak nikdy mu nepřikládal velký význam. Gronevelt s potěšením zaznamenal, že se Cross cítí nejlépe, když jsou sázky nejvyšší. "Ten kluk má nervy z ocele. Opravdu, má nervy jako špagáty," pochvaloval si před Pippim. Především však Gronevelt oceňoval Crossův zdravý úsudek, inteligenci a schopnost udělat ve správný okamžik tu správnou věc, aniž ho bylo třeba pobízet. Posledního jitra se na golfovém trávníku setkal s hráčem, který měl velice špatnou náladu. Vcelku oprávněně. Minulé noci tento zkušený a zapálený hazardér, jenž vydělal pohádkové bohatství na prosperující síti obchodů s pornografií, prohrál téměř půl milionu dolarů. Nelitoval ztracených peněz. Vadilo mu, že se v momentu, kdy se od něj štěstěna odvrátila, přestal ovládat a dalšími sázkami se pokusil prolomit smůlu. Dopustil se školácké chyby. Když toho rána navrhl Gronevelt nikterak vysokou sumu padesáti dolarů na jamku, ušklíbl se rozmrzelý smolař se slovy: "Alfrede, s tím, o cos mě včera v noci obral, bys mohl přihodit aspoň tisícovku na jamku." Gronevelta se jeho poznámka dotkla. Svůj ranní golf považoval spíše za společenskou záležitost. Plést do toho obchod hraničilo s nevychovaností. S obvyklou zdvořilostí však odpověděl: "Dobrá, dokonce ti přidělím jako partnera Pippiho.

Já si zahraju s Crossem." Začali hrát. Pornomagnát podával vynikající výkon. Ani Gronevelt a Pippi za ním nezaostávali.

Jenom Crossovi se nedařilo. Tak špatnou hru ještě nikdy nepředvedl. Kazil údery, nedokázal si poradit s písečnými překážkami, a dokonce utopil míček v jezírku, které zbudovali za cenu obrovských nákladů v nevadské poušti. Když špatně doklepl vedle jamky, selhaly mu nervy. Vladař pornografického království, bohatší o pět tisíc dolarů, pomalu opět nabýval sebevědomí. S úsměvem pozval své spoluhráče na snídani. Cross zasmušile prohodil: "Promiňte, že jsem vás zklamal, pane Gronevelte." Gronevelt zvážněl: "Jednoho dne, pokud tvůj otec dovolí, tě zaměstnám u sebe." Během dlouhých let mohl Cross nejednou pozorovat úzký vztah, jenž panoval mezi jeho otcem a Groneveltem. Oba muži byli dobří přátelé, jednou týdně spolu večeřeli. Pippi se Groneveltovi vždycky podřizoval, a dokonce to ani nezastíral jako v případě Clericuziových. Na oplátku se mohl těšit veškerým poctám, které byly vyhraženy nejváženějším hostům hotelu Xanadu. S výjimkou ubytování ve vile. Cross se občas přiživil i na otcových pravidelných osmitisícových výhrách a postupně si vytvářel další konexe. Partnery Alfreda Gronevelta byli totiž Clericuziovi, kteří vlastnili jistý podíl hotelu Xanadu. Cross si časem všiml, že mu Gronevelt věnuje zvláštní pozornost a zajímá se o něj víc, než je běžné. Důkazem byl například váček s žetony, které dostal první den svého nynějšího pobytu. Kromě toho mu prokazoval i spoustu dalších laskavostí. Cross měl v hotelu otevřený účet, z něhož mohli čerpat i jeho přátelé. Za maturitu dostal od Gronevelta kabriolet, a jakmile dovršil sedmnáct let, uvedl ho Gronevelt s honosnou pompou, která měla dodat Crossovi na vážnosti, mezi hotelové tanečnice. časem Cross vypozoroval, že se Gronevelt navzdory svému pokročilému věku neodříká společnosti krásných dívek, které si nezřídka zval na večeři do svého apartmá. Od děvčat ze sboru se Cross dozvěděl, že Gronevelta považují za výhodnou partii. Nikdy se pry vážněji nezamiloval, ale nešetřil dary, a tak ho všechny ženy zbožňovaly. Dívka, která s ním vydržela měsíc, nelitovala. Zahrnul ji penězi. Při jednom rozhovoru, při kterém učitel Gronevelt seznamoval svého žáka s uměním vést kasino podobné hotelu Xanadu, sebral Cross odvahu a zeptal se na vztahy se ženami v rámci pracoviště. Gronevelt se vlídně usmál. "Ženy, které vystupují v naší

show, jsem přenechal programovému řediteli. K ostatním ženám se chovám jako k mužům. Ale jestli mě žádáš o radu, týkající se tvého citového života, musím ti něco prozradit. Inteligentní, rozumný muž se většinou žen bát nemusí. Musíš si ovšem dát pozor na dvě věci.

Nejnebezpečnější je dívenka ve finanční tísni. A hned po ní ženská, která má větší ambice než ty sám. Nemysli si o mně, že jsem bez srdce, dokážu vyvádět s ženskejma stejný kousky jako ty. Jenže se to nějak minulo účelem. V životě mě potkalo velké štěstí. Xanadu jsem miloval víc než cokoliv na světě. Musím ale přiznat, že moc lituju, že nemám děti."

"Vždyť jste prožil nádherný život," namítl Cross. "Myslíš?" opáčil Gronevelt.

"Jistě, ale pěkně tvrdě jsem za to zaplatil." Mezi ženským osazenstvem domu v Quogue patřil Cross k nejoblíbenějším tématům. Ve dvaceti letech z něj byl téměř dokonalý muž.

Sličný, elegantní, silný a na svůj věk nezvykle galantní.

Rodina si občas neodpustila typicky sicilskou sžíravost. Díky bohu se prý Cross vyvedl po matce, nikoliv po otci. Jednou se na velikonoční neděli v Quogue shromáždila k oslavám Kristova vzkříšení téměř stovka příbuzných. Bratranec Dante tehdy objasnil Crossovi poslední záhadu, týkající se jeho otce. V rozlehlé, zdí obehnané zahradě za domem spatřil Cross krásnou dívku, obklopenou hloučkem tokajících mladíků. V tu chvíli šel okolo jeho otec, aby si na talířek nandal další porci opékané klobásy. Přitom utrousil na adresu skupiny mladých lidí nějakou poznámku. Cross s údivem pozoroval, jak dívka před Pippim okamžitě ucouvla. Podivil se tomu, nebof ženy jeho otce zpravidla vyhledávaly. Odzbrojoval je drsnými způsoby, smyslem pro humor i neutuchající dobrou náladou. Dante chvíli sledoval dění u stolu a potom s úsměvem pravil: "Nádherná holka. Pojď, seznámím tě s ní." Přistoupili k dívce. "Lilo," naklonil se k ní Dante. "Představuji ti svého bratrance Crosse." Lila byla přibližně stejně stará, nicméně dosud nevyspěla v ženu. Stále ještě z ní dýchal půvab dospívání. Měla vlasy barvy medu, ruměncem rozkvetlé tváře a zranitelné, nesmělé rty. Oblečena byla do bílého svetříku z angorské vlny, od kterého se odrážela zlatavá pleť. Cross se do ní na první pohled zamiloval. Když ji však

oslovil, Lila nedala najevo nejmenší zájem a odešla k vedlejšímu stolu pod ochranná křídla ctihodných matron. Cross zahanbeně k Dantemu prohodil: "Asi se jí nelíbí můj kukuč." Dante se rozesmál. Z Danteho vyrostl poněkud zvláštní mládenec s obdivuhodnou vitalitou a ostrými, lstivými rysy tváře. Kolem hlavy mu vlála kštice nepoddajných, jako smola černých a jako hřebíky tvrdých clericuziovských vlasů, které skrýval pod čepičkou renesančního střihu. Byl dost malý, měřil sotva sto šedesát centimetrů, avšak co mu příroda ubrala na výšce, to mu přidala na sebevědomí. Snad proto, že patřil mezi donovy favority. Sdílel s dědečkem všechna jeho tajemství. "Jmenuje se Lila Anacostová," prohodil ke Crossovi. Cross si na toto jméno dobře vzpomínal. Před rokem prožili Anacostovi strašlivou tragédii. Otec, hlava rodiny, a jeho syn byli zastřeleni v hotelovém pokoji v Miami. Dante se zvědavě zadíval na Crosse a čekal na jeho reakci. Cross se tvářil apaticky. "No a co má být?" Dante pokračoval: "Ty pracuješ pro svého otce, že?"

"Ano," přikývl Cross. "A přitom by sis chtěl dát s Lilou rande? Jsi snad padle] na hlavu?" Znovu se rozesmál. Cross vytušil jakési záhadné nebezpečí a raději mlčel. Dante se nenechal odbýt.

"Copak nevíš, co tvůj otec dělá?"

"Vybírá peníze," řekl Cross.

Dante zavrtěl hlavou. "Asi bys měl znát pravdu. Tvůj táta odstraňuje lidi, kteří se přestanou líbit rodině. Je naší železnou pěstí číslo jedna." Crossovi se zdálo, že jakýsi čarodějný vítr rázem odstranil poslední roušku tajemství, která obestírala jeho dosavadní život. Všechno se mu rázem vyjasnilo. Pochopil, proč matka nedokázala přemoci odpor k otci a proč mu všichni přátelé a členové Clericuziovy rodiny projevují takovou úctu. Pochopil, proč otec na celé týdny nevysvětlitelně mizí a proč s sebou nosí neustále zbraň. A pochopil i všechny vtípky a narážky, kterým dosud nerozuměl.

Vybavila se mu rovněž dávná vzpomínka na soud, před kterým se otec zodpovídal z vraždy a na který zapomněl onoho večera, kdy ho tatínek uchopil za ruku. Náhle ho zaplavila zvláštní vlna lásky a něhy. Připadalo mu, že otec před ním stojí úplně nahý, a pocítil naléhavou potřebu chránit ho. Zároveň se ho však zmocnil vztek. Jak se vůbec mohl Dante opovážit odhalit před ním pravdu? "Ne, to

nevím," odsekl. "A ty to taky nevíš. Nikdo to neví." A táhni třeba do prdele, ty hajzle, chtělo se mu vykřiknout. Místo toho se na Danteho líbezně usmál a dodal:

"Kde jsi, proboha, vyhrabal tu příšernou hučku?" Virginio Ballazzo se zhostil přípravy velikonoční pomlázky pro děti s virtuozitou rozeného klauna. Děti, které se kolem něj shromáždily, připomínaly velikonoční kvítí. Jejich drobounké hlavičky zdobené růžovými pentlemi zářily jako okvětní lístky, bělostná pokožka měla barvu vaječných skořápek a rozpálené tvářičky hořely vzrušením. Ballazzo jim rozdal slaměné košíčky, každé dítě políbil a nakonec zavelel: "Tak do toho!"

Děti se rozprchly na všechny strany. Rovněž na Virginia Ballazza byla radost pohledět. Oblek mu ušili v Londýně, boty pocházely z Itálie, košile z Francie a ostříhat se nechal u Michelangela na Manhattanu. Osud se k Ballazzovi zachoval vlídně a požehnal mu dcerou, stejně rozkošnou jako děti, které ho před chvílí obklopovaly. Lucille, které nikdo neřekl jinak než Ceil, táhlo na osmnáctý rok. Dnes pomáhala otci jako asistentka. Když předávala dětem košíčky, muži na trávníku jen pískli obdivem nad její krásou. Ceil na sobě měla šortky a bílou halenku, olivová plet nesla nádech čerstvé smetany.

Bohatá hříva havraních vlasů připomínala vzácný diadém a Ceil vypadala jako královna, kypící krásou, mládím a nepředstíraným štěstím, jež pramenilo ve věčně dobré náladě. Koutkem oka zahlédla Crosse, rozmlouvajícího s Dantem. Všimla si, jak Cross stěží ovládá hněv. Brada se mu chvěla rozčílením. S košíkem v ruce pomalu zamířila k oběma mladíkům. "Kterýpak z vás si chce vykoledovat pár vajíček?" zeptala se vesele a natáhla k nim ruku s košíkem. Oba se na ni s úžasem podívali.

Dopolední světlo zbarvilo její pokožku dozlatova, v očích jí jiskřily rozpustilé plamínky a bělostná, panenská stehna svítila jako slonovinová kost. V té chvíli se rozplakalo nějaké děvčátko. Všichni se otočili. Dívenka zrovna objevila vejce, obrovské jako bowlingová koule a pestře pomalované červenou a modrou barvou. Holčičce plály oči nadšením ze vzácného nálezu a slaměný klobouček se jí svezl na stranu. S vypětím všech sil se pokoušela uložit svůj poklad,

ale vejce jí náhle vyklouzlo a rozbilo se. K nebi se vznesl ptáček, ukrytý uvnitř. A to byl právě důvod dívčina zoufalého pláče.

Petie se rozběhl přes trávník a sevřel holčičku do náruče, aby ji ukonejšil. Předvedl opět jeden ze svých kanadských žertíků.

Všichni se rozesmáli. Děvčátko si pečlivě narovnalo slamák.

"Ty sis ze mne udělal legraci," vykřiklo třesoucím se hlasem, za hurónského smíchu přihlížejících vlepilo Petiemu políček a dalo se na útěk. Petie ji chytil za ruku, omluvil se za zlomyslný šprým a na usmířenou zavěsil děvčátku kolem krku zlatý přívěsek v podobě zdobené kraslice. Dívenka rázem zapomněla na slzy a odměnila Petieho sladkým polibkem, Ceil vzala Crosse za ruku a odvedla ho k tenisovému kurtu, vzdálenému asi sto metrů od domu. Usadili se v otevřeném altánku mimo dohled společnosti. Získali tak alespoň trochu soukromí. Dante je zlostně pozoroval. Nemohl se zbavit pocitu, že ho Ceil právě krutě ponížila. Uvědomoval si, že je Cross atraktivnější, a jen těžko se dokázal smířit s hořkou porážkou. Přesto byl v koutku duše na svého pohledného bratrance trochu pyšný. S překvapením zjistil, že v ruce svírá slaměný košík. Zavrtěl hlavou a vyrazil za pomlázkou. Ceil, schovaná před zraky ostatních, pohladila Crosse po tváři a políbila ho. Líbala něžně, sotva se přitom dotýkala rtů. Když však Cross vsunul ruce pod její blůzku, okamžitě se odtáhla.

Mile se usmála: "Poprvé jsem tě chtěla líbat, když nám bylo deset let," zašeptala. "Dnešek je k tomu jako stvořený."

Crosse její polibky vzrušily, avšak zmohl se pouze na jedinou otázku: "Proč?"

"Protože jsi tak krásný a dokonalý," odpověděla Ceil. "Dnešek nám nic nezkazí." Vložila mu ruku do dlaní. "Máme skvělé rodiny, viď?" pravila a pak se nečekaně otázala: "Proč zůstáváš se svým otcem?"

"Protože nám to spolu vyhovuje," pokrčil rameny Cross. "Před chvílí ses pohádal s Dantem, že?" pokračovala Ceil. "Je to darebák."

"Dante je hodný kluk," oponoval Cross. "Prostě jsme se jen popichovali.

Libuje si v kanadských žertících, stejně jako strýček Petie."

"Davte je hrubián," namítla Ceil, znovu Crosse políbila a stiskla mu pevně ruku. "Můj otec vydělává spoustu peněz. Právě koupil dům v Kentucky a rolls-royce z roku 1920. Už má tři veterány a uvažuje o tom, že si v Kentucky pořídí několik koní. Nechtěl bys někdy přijít a podívat se na ty auťáky?

Vždycky ti chutnala maminčina kuchyně."

"Zítra se musím vrátit do Las Vegas," přerušil ji Cross. "Pracuju v hotelu Xanadu."

Ceil ho prudce zatahala za ruku. "Já Vegas nenávidím. Podle mě je to hnusné město."

"Mně se naopak líbí," usmál se Cross.

"Proč ho nenávidíš, když jsi tam nikdy nebyla?"

"Protože tam lidé rozhazují těžce nabyté peníze," odpověděla Ceil s mladickým rozhořčením. "Můj tatínek díky bohu hazardu ani těm vychrtlým tanečnicím nepropadl." Cross se rozesmál. "S tím nemám žádné zkušenosti. Starám se o golfové hřiště. Vnitřek kasina jsem vlastně nikdy neviděl." Ceil poznala, že si z ní Cross utahuje, nicméně nepřestala naléhat: "Kdybych tě pozvala, abys mě navštívil na koleji, až odjedu, přijel bys?"

"Samozřejmě," přikývl Cross. V těchto hrátkách byl mnohem zběhlejší než ona. Přitahovala ho její nevinnost. Líbil se mu způsob, jakým se dotýkala jeho rukou. Bavilo ho, že naprosto nic netuší o tom, jakou činností se ve skutečnosti zabývá jeho otec a celá rodina. Vytušil, že Ceil mluví o hloupostech jen proto, aby zakryla rozpaky nad probouzejícím se ženstvím, které se v jejím těle hlásilo o slovo. A v neposlední řadě ho dojímaly její sladké polibky, prosté jakéhokoliv sexuálního podtextu. "Měli bychom se vrátit mezi lidi," navrhl Cross.

Ruku v ruce odkráčeli k ostatním. Její otec Virginio si jich všiml jako první. Lusknul prsty a pobaveně vyhrkl: "Panečku, taková ostuda." Potom oba obejmul. Tento den si vryl Cross navždy do paměti. Zapůsobila na něj atmosféra čistoty a nevinnosti. Bíle oděné děti, které ohlašovaly zvěst vzkříšení.

A takt, že se dozvěděl pravdu o svém otci. Po návratu do Las Vegas se vztah mezi Crossem a Pippim změnil. Pippi vycítil, že tajemství je prozrazeno, a věnoval Crossovi daleko větší pozornost.

Crosse překvapilo, že současně nezměnil postoj k otci. Miloval ho stejně jako dřív. Bez něj, bez rodiny Clericuziových, bez Gronevelta a bez hotelu Xanadu si už svůj život nedokázal představit. Takhle prostě musel žít a nijak mu to nevadilo. Zároveň však v jeho nitru rostla jakási podivná netrpělivost. Je třeba podniknout další krok.

KNIHA TŘETÍ
Claudia De Lena Athena Aquitaneová

Claudia De Lena vyjela ze svého bytu na Pacitic Palisades směrem k Malibu, kde bydlela Athena Aquitaneová. Cestou přemítala, jaká slova zvolí, aby přiměla herečku k návratu do práce na filmu Messalina. Na úspěchu této mise měla stejný zájem jako filmová společnost LoddStone. Messalina byla jejím prvním původním a samostatným scénářem. Doposud pouze adaptovala románové předlohy, přepisovala a upravovala scénáře jiných autorů anebo pracovala ve scenáristických týmech. Kromě toho se na filmu podílela jako spoluproducentka, což jí dávalo pocit moci, který nikdy nepoznala, nehledě na to, že jí smlouva zaručovala podíl na zisku. Čekala ji spousta peněz, které umožní, aby se mohla jako producentka a scenáristka postavit na vlastní nohy.

Byla pravděpodobně jediným člověkem na západ od Mississippi, kterého nelákala režie. Tato profese totiž vyžadovala notnou dávku bezohlednosti a takové mezilidské vztahy by Claudia nestrpěla. S Athenou pojilo Claudii skutečně důvěrné pouto.

Nešlo o pouhé profesionální přátelství dvou osob, působících ve stejné branži. Athena určitě pochopí, jaký význam má film pro Claudiinu další kariéru. Je dost inteligentní, Jediné, čemu Claudia stále nerozuměla, byl Athenin strach z Boze Skanneta. Athena se přece nikdy nikoho nebála. Claudia si tedy vytyčila alespoň jeden úkol. Musí zjistit, pros; je Athena tak vyděšená a jak jí pomoci. A pochopitelně musí zabránit tomu, aby Athena ohrozila svou vlastní hereckou dráhu. Kdo jiný než ona zná lépe intriky a záludnosti filmového byznysu? Claudia De Lena původně snila o kariéře spisovatelky v New Yorku.

Vůbec ji neodradilo, když její první román, jenž napsala v osmnácti letech, odmítlo postupně dvacet nakladatelů. Místo toho se rozhodla přestěhovat do Los Angeles a zkusit štěstí jako scenáristka. Jelikož byla chytrá, společenská a talentovaná, našla si v Los Angeles záhy spoustu přátel. Na losangeleské univerzitě se zapsala do kursu pro scenáristy.

Seznámila se tam s mladíkem, synem věhlasného plastického chirurga. Netrvalo dlouho a Claudia začala s mládencem, jemuž učarovalo její tělo i její inteligence, chodit. Původně nezávazná, "postelová" známosC se postupem času vyvinula ve vážný vztah. Jednoho dne ji mladík pozval na večeři v rodinném kruhu. Otec, plastický chirurg, jí byl uchvácen. Po večeři ji pohladil po tváři a pravil: "Škoda že dívka jako vy není tak krásná, jak by mohla být. Neuražte se, ale příroda k vám byla příliš skoupá. Naštěstí jsem tu ještě já a moje profese. Pokud dovolíte, můžeme to napravit." Jeho poznámka Claudii neurazila, nýbrž rozhořčila. "Proč bych, k čertu, měla být hezká? Přinese mi to snad něco dobrého`?" oponovala s úsměvem.

"Vašemu synovi připadám dost hezká."

"Nic ve zlém," uklidňoval ji chirurg. "Až vás dostanu do parády, budete pro mého syna až příliš krásná. Jste sympatické, inteligentní děvče, jenže na vzhledu záleží mnohem víc. Chcete snad celý život přihlížet, jak se chlapi točí kolem hezčích holek, které nemají ani desetinu vaší inteligence? Jenže vám nezbyde nic jiného než se krčit v koutě, protože máte příliš silný nos a bradu jako mafiánská matrona." Během svého proslovu ji opět poplácal po tvářích. "Bude stačit málo. Máte nádherné oči, překrásná ústa a postavu filmové hvězdy." Claudia se od něj odtáhla. Věděla, že se podobá otci, a poznámka o mafii ji znervóznila. "Stejně na tom nezáleží," prohodila. "Nemohu si dovolit takovou operaci zaplatit."

"Ale to sem neplette," zarazil ji chirurg.

"Znám moc dobře svět kolem filmu. Prodloužil jsem kariéru mnoha herců a hereček. Teď, když nastal den, abyste se vrhla na kolbiště filmových studií, bude na vzhledu záležet víc, než si dovedete představit. Možná vám to připadá nespravedlivé.

Vím, že jste nadaná. Jenže takhle to chodí ve filmové branži.

Dívejte se na můj návrh z profesionálního hlediska, nehledejte v něm žádný sexuální podtext, i když je to asi obtížné."

Poznal, že Claudia stále váhá. "Budu vás operovat zadarmo," dodal. "Udělám to pro vás a pro svého syna. Přestože se obávám, že jakmile budete vypadat podle mých představ, ztratí přítelkyni." Claudia si vždycky uvědomovala, že není příliš krásná. Dnešní

rozhovor v ní opět vzbudil vzpomínky na otce, jenž dával přednost Crossovi. Potkal by ji jiný osud, kdyby byla krásná? Poprvé se podívala na chirurga trochu přívětivěji. Byl to pohledný muž s laskavýma očima. Zdálo se, jako by rozuměl všemu, co se nyní odehrávalo v jejím nitru.

Rozesmála se. "Platí," řekla. "Učiňte ze mě princeznu."

Chirurg se zase tolik snažit nemusel. Zúžil jí nos, upravil bradu a vypjal pokožku. Po rekonvalescenci se mezi lidi vrátila jako půvabná, sebevědomá žena s perfektně tvarovaným nosem a imponujícím zevnějškem. Možná nebyla vyloženě krásná, každopádně však byla mnohem přitažlivější. Rovněž v profesionální oblasti se Claudii dařilo. Navzdory svému mládí dosáhla přijetí u Mela Stuarta, jenž se stal jejím agentem.

Obstaral jí několik menších zakázek na úpravě scénářů a chodil s ní na večírky, kde se mohla seznámit se slavnými producenty, režiséry a herci. Všechny okamžitě oslnila. V následujících pěti letech, opět navzdory svému mládí, se vypracovala až do první kategorie, což jí zaručilo práci na prvotřídních filmech. Účinek operace se projevil i v jejím osobním životě.

Chirurg se nemýlil. Jeho syn před rostoucí konkurencí neobstál. Claudia si omotala kolem prstu spoustu mužů a mohla se pochlubit takovým množstvím skalpů, za které by se nemusela stydět ani filmová hvězda. Claudia své povolání milovala. Ráda pracovala s ostatními scenáristy, ráda se hádala s producenty a lichotila režisérům. Producenty přesvědčovala, jak ušetřit při realizaci scénáře peníze, s režiséry zase debatovala o tom, jak scénář realizovat na co možná nejvyšší umělecké úrovni. Na herce a herečky hleděla s posvátnou úctou.

Obdivovala, jak dokážou splynout s předlohou a dát slovům, která ona napsala, hlubší a dojímavější rozměr. Okouzlovalo ji natáčení, které většinu ostatních lidí nudilo. Těšila ji kamarádská atmosféra, která panovala ve štábu, a příliš se jí nedotýkalo trochu jadrnější žertování a peprné dvojsmysly.

Ohromoval ji celý proces vzniku filmu a s napětím sledovala, zda se výsledek dočká úspěchu, anebo propadne. Věřila ve film coby v obdivuhodnou uměleckou formu. Kdykoliv předělávala cizí scénář,

připadala si jako lékařka a neprováděla své zásahy jen proto, aby si vysloužila obdiv. V pouhých pětadvaceti letech si vydobyla značný respekt a přátelila se s mnoha hvězdami, z nichž nejbližší jí byla Athena Aquitaneová. Daleko víc ji ale překvapoval rostoucí sexuální apetit. Pohlavní styk s mužem, který jí byl sympatický, nepokládala za víc než za pouhý projev přátelství. Nikdy se nepokoušela získat prostřednictvím postele výhody, ostatně to díky svému talentu nepotřebovala.

Občas v žertu říkávala, že herci s ní spí proto, aby pro ně napsala nějaký scénář. První milostnou zkušenost získala se svým plastickým chirurgem. Jak se ukázalo, byl mnohem milejší a šikovnější než jeho syn. Možná se zhlédl ve svém vlastním výtvoru. Brzy nabídl své milence zařízené apartmá s týdenní apanáží. Nehrál v tom roli pouze sex. Prostě mu bylo dobře v její společnosti. Claudia jeho návrh se smíchem odmítla: "Aha, ještě ti dlužím za operaci."

"Už jsi dávno zaplatila," odpověděl lékař. "Doufám, že se občas uvidíme."

"Samozřejmě," slíbila Claudia. Nejvíc ji zaráželo, že je schopná milovat se s tak rozdílnými muži. Nezáleželo na věku, typu a vzhledu. Líbilo se jí to se všemi. Cítila se jako nenasytný labužník, jenž chce okusit všechny neznámé lahůdky.

K mladičkým hercům a scenáristům přistupovala jako zkušená učitelka, i když si v této roli příliš nelibovala. Chtěla se sama učit. Starší muži se jí zdáli daleko zajímavější. Jednu noc strávila i s Eli Marrionem. Docela se jí to zamlouvalo, ačkoliv se nedalo mluvit o jednoznačném úspěchu. Ti dva se setkali na večírku, pořádaném studiem LoddStone. Marriona zaujala hlavně tím, že se ho nebála, a dokonce před ním utrousila několik kritických, neuctivých poznámek na adresu nového trháku z produkce společnosti. Marrionovi se rovněž doneslo, že odmítla dvoření Bobbyho Bantze, a to velice chytrým způsobem, takže v něm nezanechala žádnou hořkost. Eli Marrion rezignoval na sexuální soužití s Claudií po pár týdnech, neboť se přitom daleko víc nadřel, než pobavil. Byl totiž téměř impotentní. Jednou vybídl Claudii, aby si s ním vyrazila do Beverly Hills do bungalovu, který patřil společnosti LoddStone. Domníval se,

že pozvání přijala kvůli jeho postavení. Nenapadlo ho, že hlavní pohnutkou byla sexuální zvědavost. Jaké to asi bude, vlézt do postele s tak mocným a tak starým chlapem? Navíc však považovala Marriona za vcelku atraktivního muže, bez ohledu na jeho stáří. Stačil letmý úsměv a jeho gorilí tvář získala rázem na půvabu. A s úsměvem jí Marrion líčil například to, že ho každý oslovuje Eli, vlastní vnuky nevyjímaje. Jeho inteligence a přirozené kouzlo ji přitahovalo, zvláště když ze všech stran slyšela o jeho bezcitnosti. Tím zajímavější zážitek ji čeká. V ložnici přízemního apartmá bungalovu hotelu Beverly Hills s údivem zjistila, že Marrion je vlastně velice stydlivý člověk.

Claudia jeho plachost rychle rozehnala. Pomohla mu odstrojit, a zatímco si skládal šaty na nadýchané křeslo, svlékla se donaha, objala Marriona a poslušně ho následovala pod peřinu.

Marrion se pokusil o vtip: "Když umíral král Šalamoun, také k němu posílali mladé panny, aby ho zahřívaly."

"V tomhle ti moc nepomohu," přiznala Claudia. Políbila ho a začala se s ním laskat. Jeho rty byly příjemně vlahé a ani suchá, pergamenová pokožka nevzbuzovala při dotyku nepříjemné pocity. Teprve když odložil šatstvo a boty, se ukázalo, jak je drobný. Co dokáže s takovým zazobaným páprdou udělat kvádro za tři tisíce dolarů, pomyslela si Claudia. Vyhublé tělíčko s obrovskou hlavou vypadalo téměř roztomile a nikterak Claudii neodrazovalo. Po deseti minutách mazlení a polibků (velký Marrion líbal jako nezkušené dítě) oběma došlo, že tentokrát se mužná síla nedostaví. Marrion se v duchu zapřísahal, že naposledy v životě vlezl s nějakou ženou do postele. Smutně si povzdechl a schoulil se do Claudiiny náruče. "To je v pořádku, Eli," konejšila ho Claudia. "Teď ti alespoň podrobně vysvětlím, proč je tvůj film propadák. Jak z finančního, tak z uměleckého hlediska." Hladila ho po hrudi a přitom mu poskytla zasvěcenou analýzu scénáře, režie a hereckých výkonů. "Nejde jen o to, že je to veskrze špatný film," pokračovala Claudia. "Na tenhle film se prostě nedá dívat. Příběh nemá hlavu ani patu a divákovi nezbývá než čumět na řadu stupidních obrázků, které poskládal nějaký pitomý režisér v dobré víře, že točí film. A herci svou práci vyloženě odflákli, protože jim od začátku bylo jasné, že je to příšerná

blbina." Marrion jí naslouchal s lehkým úsměvem. Cítil se velice příjemně. Uvědomil si, že jedna z podstatných součástí jeho života zmizela v nenávratnu.

Nyní ho už čeká pouze smrt. Skutečnost, že už se nikdy nebude milovat se ženou a že se o to dokonce ani nepokusí, ho vůbec nepokořovala. Věděl, že Claudia o dnešní noci pomlčí, a v tom případě mu jeho selhání vlastně nemusí vadit. O svou neomezenou moc nepřišel. Dokud nezemře, může si stále pohrávat s osudy tisíců lidí. A Claudiin rozbor nového filmu ho doopravdy zaujal. "Trochu se pleteš," přerušil ji. "Já sice mohu rozhodovat o vzniku filmu, nicméně jeho podobu neovlivním. Jistě, máš pravdu. Taky už toho režiséra nikdy nezaměstnám. Režisér vlastně peníze neztratí. Jsem to já, kdo prodělá. Jenže na vině je režisér. Mě záleží na jediné věci.

Vydělá film peníze? Jestli kromě toho vznikne i umělecké dílo, prosím. V tom případě můžeme mluvit o šfastné náhodě." Marrion se při svém proslovu zvedl z postele a sáhl po šatech.

Okamžik, kdy se muži oblékají, Claudia nesnášela. Obtížněji se s nimi povídalo. Marrion se jí daleko víc líbil nahý. Vypadal zajímavěji. Jeho tenké nohy, vyzáblé tělo a ohromná hlava ji dojímaly. Jeho schlíplý penis byl kupodivu mnohem větší než přirození jiných mužů. Napadlo ji, že se na to musí zeptat svého chirurga. Rostou mužské genitálie s tím, jak přestávají být používány? Všimla si, s jakou námahou zapíná Marrion košili a manžetové knoflíčky. Vyskočila z postele, aby mu pomohla. Marrion se očima pásl na její nahotě. Měla krásnější tělo než kterákoliv z hereček, která se s ním kdy vyspala.

Přesto ho tento pohled nechával chladným a jeho pohlavní žlázy na Claudiiny půvaby už nereagovaly: Překvapilo ho, že necítí žádnou lítost ani smutek. S její pomocí se vsoukal do kalhot a zapnul košili i manžety. Potom mu Claudia uvázala kaštanově hnědou kravatu a prohrábla prsty jeho šedivé vlasy. Nakonec si Marrion oblékl sako. Atributy jeho moci udělaly své. Claudia mu vtiskla polibek a zašeptala: "Bylo to moc hezké." Marríon ji chvíli úkosem pozoroval. Nedokázal odhadnout, jestli svá slova nemyslí ironicky. Pak se jeho ústa roztáhla úsměvem, jenž rázem obdařil jeho nevzhlednou tvář- nevšedním půvabem.

Pochopil, že Claudia je skutečně nezáludná a dobrosrdečná dívka. Vděčí za to zřejmě svému mládí. Škoda že ji svět, v němž se rozhodla žít, změní. "Dobrá, alespoň tě nakrmím," prohodil Mamon a vytočil číslo hotelové služby. Claudii se svíral žaludek hlady. S chutí zhltla polévku, pečenou kachnu se zeleninou i zmrzlinový pohár s jahodami. Marrion pozř-el sotva několik soust, tím vydatněji si však zavdal z lahve vína. Při jídle si povídali o filmech a knihách. Claudia s úžasem konstatovala, že je Mamon mnohem sečtělejší než ona.

"Přál bych si být spisovatelem," podotkl Marrion. "Literaturu miluje. Knihy mi poskytují pravé potěšení. Málokterý spisovatel mi je však osobně sympatický, ať už se mi jeho knihy líbí sebevíc. Například takový Ernest Vail. Napsal skvělé věci, ale ve skutečném životě je to hrozný protiva. Jak je to jen možné`?"

"Protože spisovatelé nejsou stejní jako jejich knihy," začala vysvětlovat Claudia. "Knihy jsou esencí toho nejlepšího, co v sobě lidé mají. Přirovnala bych to k tunám hlušiny, kterou musíš odstranit, abys našel maličký diamant. Pokud se ovšem snažíš ten diamant vůbec objevit."

"Ty znáš Ernesta Vaila?" zeptal se Mamon. Claudia ocenila, že v jeho otázce nezazněl ani stín posměchu. Musel přece vědět o jejich milostném poměru. "Mám ráda jeho knihy, ale Vaila samotného už nemohu ani vystát. Bohužel ho sžírá až nezdravá zášt vůči filmovým společnostem." Zlehka poklepala Marriona po ruce. Poté, co ho viděla nahého, si mohla takovou důvěrnost dovolit. "Všichni umělci nenávidí studia," dodala. "Není v tom nic osobního. Ostatně, ty se také v profesionálním styku nechováš zrovna mile. Ze všech scenáristů, co se v tomhle městě potloukají, jsem možná jediná, kdo tě má rád." Oba se rozesmáli. Před odchodem Marrion řekl: "Kdybys měla nějaké potíže, zavolej." Dal tak najevo, že se s ní nehodlá dál soukromě stýkat. Claudia pochopila. "Slibuji, že tvé nabídky nikdy nezneužiju," pravila. "A kdybys měl problémy s nějakým scénářem, ozvi se. Rady poskytuju zadarmo, ale za psaní budeš muset zaplatit." Naznačila tím, že pokud jde o profesionální záležitosti, bude ji potřebovat víc než ona jeho. Samozřejmě to nebyla pravda. Touto poznámkou však potvrdila, jak moc věří ve svůj talent. Rozloučili se jako přátelé. Na Pacifické pobřežní dálnici se kolona vozů

pohybovala jen zvolna. Claudia pozorovala levým okénkem třpytící se oceán a divila se, jak málo lidí je na plážích. Jaký rozdíl proti Long Islandu, kde žila v mládí. Nad hlavou spatřila odvážlivce, vznášející se na kluzákových padácích těsně nad vlnami. Vpravo míjela katnion se zvukovou aparaturou a několik kamer. Někdo tu točil film.

Claudia měla tuto dálnici ráda. Zato Ernest Vail ji z duše nesnášel. Říkával, že jízda po téhle děsné silnici připomíná cestu do pekel... Claudia De Lena se s Ernestem Vailem seznámila při práci na scénáři, který vznikal podle jeho bestselleru. Vždycky jeho knihy zbožňovala. Co věta, to perla.

Navazovaly na sebe jak noty v partituře. Věděl, jak to v životě chodí, a dokázal se vcítit do tragických momentů, jimiž procházely jeho postavy. Byl nadaný nesmírnou představivostí, díky které jeho knihy působily jako pohádky, jež milovala v dětství. Celá se třásla na to, až ho pozná. Jenže skutečný Ernest Vail byl úplně někdo jiný. Vailovi se tehdy právě překulila padesátka. Jeho fyzický zjev však byl na hony vzdálen dojmu, ktery budil prostřednictvím svého prozaického díla. Měl malou, podsaditou postavu a pleš, kterou ani nesnažil skrývat. Možná rozuměl postavám svých knih a miloval je, avšak ke krásám všedního života se stavěl s naprostou lhostejností. Někdo to snad mohl pokládat za součást jeho osobního kouzla, za projev dětské nevinnosti. Teprve když ho poznala důkladněji, Claudia zjistila, že se za touto zdánlivou prostotou skryvá záviděníhodná inteligence, které se mohou těšit i ostatní. Uměl být duchaplný jako naivní dítě, které také občas utrousí neúmyslně povedený vtip. Dítěti se podobal i svým zranitelným sobectvím. Při oné snídani v Polo Longue vypadal Ernest Vail jako ten nejšfastnější člověk na světě. Kritika přijímala jeho dosavadní romány vcelku příznivě. Vydělával docela slušné, byt nijak závratné částky.

Teprve poslední kniha se setkala s nebývalým ohlasem. Stala se nejprodávanějším titulem roku a společnost LoddStone se rozhodla ji zfilmovat. Vail napsal scénář a nyní se dostavil na schůzku s Bobbym Bantzem a Skippym Deerem, kteří velebili odevzdaný scénář až do nebe. Claudia s údivem sledovala, jak se Vail při jejich chvále tetelí jako začínající herečka, kterou si právě

odvádí chlípný režisér do ložnice. Copak Vailovi nedochází, proč pozvali také ji? Claudii se z Bantze a Deera zvedal žaludek. Právě včera jí totiž vykládali, že je Vailův scénář "...hrozná sračka". Nemysleli to hanlivě. Tímto výrazem chtěli prostě vyjádřit, že je scénář nepovedený.

Claudia Vailovi jeho prostoduchost nezazlívala. Sama byla dost naivní, dokud nerozkvetla pod chirurgovýma rukama do krásy.

Jeho důvěřivost a svaté nadšení ji do jisté míry uchvacovaly.

Bantz začal: "Erneste, poprosili jsme Claudii, aby ti trošičku pomohla. Dokonale ovládá řemeslo, je nejlepší v branži a udělá z toho opravdový film. Cítím, že z toho bude bomba. A nezapomeň, dostaneš deset procent z čistého zisku." Claudia s pobavením sledovala, jak se Vail chytil na udičku. Ten chudák netuší, že deset procent z čistého zisku je vlastně deset procent z ničeho. Zdálo se, že Vail je studiu za nabídnutou pomoc opravdu vděčný. "Jistě, od Claudie se můžu dost přiučit," souhlasil. "Psaní scénářů je mnohem větší zábava než psaní knih, nicméně je to pro mě úplně nová zkušenost." Skippy Deere ho začal znovu ujišťovat: "Erneste, máš talent od boha.

Odvedeš tu ještě pořádný kus práce, věř mi. A na tomhle filmu určitě zbohatneš, zvlášť jestli se z něj stane kasovní trhák a jestli získá Oscara." Claudia se na všechny tři muže pozorně zahleděla. Dva syčáci a jeden trouba. Vcelku obvyklý hollywoodský trojlístek. Jenže je snad ona chytřejší? Copak si s ní Skippy Deere taky nedělá, co chce? Doslova i obrazně?

Přesto ho stále obdivovala. Připadal jí upřímný. Claudia věděla, že se projekt filmu dostal do vážných potíží a že na úpravách scénáře již začal pracovat nepřekonatelný Benny Sly.

Z Vailova intelektuálního hrdiny udělal borce, připomínajícího něco mezi Jamesem Bondem, Sherlockem Holmesem a Casanovou. Z Vailovy knihy nezbyde nic jiného než pouhá kostra. Snad právě ze soucitu přijala Claudia Vailovo pozvání na večeři, u které měli prodiskutovat postup příštích prací na scénáři. Mezi základní podmínky úspěšné spolupráce patří i to, že se mezi partnery nevytvoří intimní vztah. Rozhodla se proto, že na schůzce nesmí

vypadat příliš atraktivně. Milostný románek ji totiž pokaždé rozptyloval a nedokázala se soustředit na psaní.

K jejímu velkému překvapení zjistila, že dva měsíce, které strávili nad scénářem, vyústily v trvalé přátelství. Když je vedení společnosti v týž den stáhlo z práce na filmu, odjeli do Vegas. Claudia hazard milovala a rovněž Vail této neřesti dávno propadl. V Las Vegas ho Claudia představila Crossovi a s údivem sledovala, že si oba rázem padli do noty. Claudia vůbec nechápala, co tyto dva muže k sobě přitahuje. Ernest byl intelektuál a sport nebo golf ho nechávaly chladným. Naproti tomu Cross už dobrých pár let nepřečetl jedinou knížku. Při nejbližší příležitosti se na tuto záhadu Ernesta zeptala. "On je posluchač a já vypravěč," odvětil Vail. Takové vysvětlení však Claudii neuspokojilo. Šla tedy za Crossem. Přestože byl jejím bratrem, nevyznala se v něm. Byl pro ni velkou hádankou.

Cross chvíli přemítal a nakonec odpověděl: "Líbí se mi, že se před ním nemusíš mít na pozoru. Ten člověk po tobě prostě nic nechce." Jakmile to Cross vyslovil, uvědomila si Claudia, že uhodil hřebíček na hlavičku. Ke své vlastní smůle neuměl Ernest Vail nic předstírat a neměl žádné skryté úmysly. Její vztah k Vailovi byl poněkud zvláštní. Přestože patřil mezi světově uznávané spisovatele, v Hollywoodu neznamenal vůbec nic. Kromě toho byl naprosto nespolečenský a svým chováním vzbuzoval v okolí odpor. Jeho časopisecké články se zaměřovaly na citlivé společenské otázky a byly vždycky notně nezdvořilé.

Zpravidla proti sobě popudily obě strany. Vail se s oblibou vysmíval americké demokracii. V pojednání o feminismu napsal, že se ženy nevymaní z podřízenosti mužů, dokud se jim nezačnou podobat i fyzicky. Feministkám poradil, aby zakládaly paravojenské jednotky. Článek o rasismu pojal jako esej na lingvistické téma a trval na tom, aby si černoši začali říkat barevní, protože se výraz černy většinou chápe pejorativně - černé ovce, černý jako bota, černé myšlenky. Podle Vaila obsahuje slůvko čerp` negativní nádech, snad kromě spojení "jednoduché černé šaty". V zamyšlení nad postavením jednotlivých tříd předložil názor, že bohatí jsou od přírody krutí a bezohlední, kdežto z každého chudáka se nutně stane kriminálník,

jelikož musí bojovat proti zákonům, které vymysleli majetní lidé, aby ochránili své peníze. Napsal, že veškerá sociální péče je jen nezbytný úplatek, který má chudákům vyhnat z hlavy myšlenky na revoluci. A náboženství by mělo být podle Vaila předepisováno jako lék. Bohužel nikdo nikdy nepochopil, zda žertuje, nebo mluví vážně. Podobné výstřednosti se v jeho románech neobjevovaly, takže ani ony neodhalily nic z jeho složitého nitra. Při společné práci na scenáristické podobě jeho bestselleru se však velice sblížili.

Vail si počínal jako vzorný žák, jenž se s ochotou podrobuje moudřejšímu učiteli, zatímco Claudia na oplátku strpěla jeho drsnější humor i jeho nadmíru kritický přístup ke společnosti.

Žasla, jak bezstarostně zachází s penězi, které má, a jaké zbytečné starosti si dělá kvůli financím, které mu neříkají pane. S úsměvem naslouchala jeho pošetilým úvahám o světě, podléhajícím vládě mocných, což se v jeho pojetí týkalo především Hollywoodu. Vycházeli spolu tak dobře, že ho Claudia posléze požádala, zda by neposoudil její román. Polichotilo jí, když jí druhého dne ve studiu sdělil své postřehy. Román nakonec vyšel. Nakladatel vsadil na její pověst výborné scenáristky, ale především neodolal naléhání jejího agenta Mela Stuarta. Kniha si vysloužila několik shovívavých recenzí, nicméně pár kritiků ji zesměšnilo, protože Claudia podle nich byla pouhou scenáristkou. Ta své dílo nepřestala milovat, přestože je čtenáři spíše ignorovali a žádná z filmových společností neprojevila zájem o koupi autorských práv. Byla to však její první kniha. Do jednoho z výtisků napsala Vailovi věnování: "Největšímu žijícímu romanopisci Ameriky." Moc to nepomohlo. "Ani nevíš, jakou máš kliku, holka," uklidňoval ji Vail. "Nejsi spisovatelka, ale scenáristka. Smiř se s tím, že z tebe nikdy spisovatelka nebude." V následujících třiceti minutách pak bez špetky zlomyslnosti a ironie román rozebral a dokázal Claudii, že z jejího pera vzešla nebetyčná hloupost, která postrádá pevnou strukturu a hloubku. Charaktery hrdinů knihy nerezonují a dialogy, Claudiina silná stránka, jsou sice vtipné, nicméně jim chybí pointa. Vail bez milosti rozcupoval román na kousky, avšak Claudii nezbývalo než s jeho logickými argumenty souhlasit. Celkovou analýzu ukončil slovy, která pokládal za projev laskavosti: "Kdyby takovou knížku napsala osmnáctiletá dívka, byl

by to skvělý výkon. Skoro všechny chyby, o kterých jsem se zmínil, odstraní víc zkušenosti.

Zákonitě zmizí s lety. Jednu chybu však ani věk nenapraví.

Schází ti cit pro jazyk." Tato poznámka se Claudie dotkla.

Někteří z kritiků totiž chválili právě její lyrický sloh. "V tom se mýlíš," ohradila se Claudia. "Snažila jsem se, aby věty dobře zněly. Na tvých knihách obdivuju především poetický jazyk." Vail se poprvé usmál. "Děkuji," pravil. "Poetický styl však nikdy nebyl mým cílem. Pokud se tam objevuje, souvisí s emocionálním životem mých postav. Jenže tys do své knihy poetický jazyk uměle naroubovala. Zní nesmírně falešně."

Claudia se rozplakala. "Co si o sobě, do prdele, myslíš`?" vykřikla. "Jak vůbec můžeš vyslovit tak hrozné věci? Jak si můžeš být tak jistý`?" Vail se očividně bavil. "Hele, klidně si piš knížky. Určitě ti je budou vydávat, jenže stejně tak můžeš umírat hlady. Proč bys to ale dělala, když jsi vynikající scenáristka`? Tvrdíš, že jsem si jistý. Ano, tímhle jsem si absolutně jistý. To je jediná věc, o které jsem stoprocentně přesvědčený. Pletu se snad?"

"Ovšem že se nepleteš. Jenže jsi příšerný sadista." Vailovy oči se ostražitě stáhly: "Claudie, jsi opravdu nadaná. Máš obrovský cit pro filmový dialog, jsi odbornice na gradaci příběhu.

Filmu nepochybně rozumíš. Proč chceš dělat zámečníka, když můžeš být automechanikem? Jsi zrozená pro film, ne pro literaturu." Claudia na něj udiveně pohlédla: "Ty ani netušíš, jak moc mě urážíš."

"Ale tuším," přiznal Vail. "Jenže to dělám pro tvé dobro."

"Nemůžu uvěřit, že jsi tentýž člověk, který píše ty nádherné knížky," prohodila Claudia jedovatě. "Nikdo by tomu neuvěřil." Vail ji přerušil pobaveným smíchem. "Máš naprostou pravdu," přikývl. "Není to nádherné?" Celý následující týden se k sobě při práci nad scénářem chovali chladně a odměřeně. Ernest Vail byl přesvědčen, že jejich přátelství skončilo. Nakonec mu Claudia řekla: "Erneste, nebuď takový bubák. Už jsem ti odpustila. Dokonce připouštím, že máš pravdu. Nemusels ale být tak krutý. Vždyt jsi se mnou jednal s typickou mužskou nadřazeností. Ale pořád je lepší, když mě ponižuješ, než kdyby ses se mnou chtěl vychrápat.

Bohužel jsi ve své prostotě až neomalený. Copak si nemůžeš trochu osladit život?" Vail pokrčil rameny: "Držím se jediné zásady. Kdybych k těmhle věcem nepřistupoval s upřímností, nezbylo by mi už vůbec nic. Hovořil jsem s tebou surově, protože tě mám rád. Ani si neuvědomuješ, jak výjimečná jsi."

Claudia s úsměvem odpověděla: "Výjimečná? Díky svému talentu, inteligenci anebo kráse?" Vail mávl odmítavě rukou: "Ne, ne.

Protože jsi bohem políbená. Štěstěna ti přeje. Žádná tragédie tě nesrazí na kolena. Právě v tom jsi výjimečná." Claudia se zamyslela. "Víš, ale i v těch slovech je cosi potupného. Jako bys říkal, že jsem vlastně pitomá." Na okamžik se odmlčela.

"Stejně ti ale děkuju za upřímnost." Claudia Vaila objala a oba se rozesmáli. "Jen abys moc nezpychla," zažertoval Vail.

"Moje maminka vždycky říkávala, že život je jako bedna plná ručních granátů. Nikdy nevíš, kdy se ocitneš v království nebeském." Claudia vyprskla smíchy. "Kriste Pane, copak musíš vždycky myslet na nejhorší? Z tebe se zase nikdy nestane scenárista. Tahle poznámka to dokazuje."

"Možná, ale mám pravdu." Ještě než dodělali scénář, dostala Claudia Ernesta do postele. Zaujal ji natolik, že ho toužila vidět svlečeného.

Teprve pak spolu budou moci mluvit otevřeněji i o důvěrných záležitostech. Jako milenec projevil Vail spíše elán než zkušenosti. Byl také mnohem něžnější než jiní muži. Především si ale po milování povídal. Nahota mu nebránila, aby i nadále nepoučoval a nechrlil ze sebe unáhlené soudy. Claudii se jeho nahota líbila. Bez šatů připomínal neposednou, divokou opici.

Byl zarostlý jako zvíře, měl kosmatou hruď a chomáče chlupů na zádech. Opici se podobal i svou nenasytností. Hnětl její nahé tělo, jako kdyby byla štavnatý plod, visící na stromě. Jeho lačnost Claudii rozveselila. S požitkem vychutnávala sexuální hrátky. Přitahoval ji Vailův světový věhlas i skutečnost, že se často objevoval na televizních obrazovkách. O literatuře a žalostném úpadku morálky ve světě vykládal se zaníceným patosem. S dýmkou, kterou si jen zřídka zapálil, a tvídovém saku s koženými záplatami na loktech vyhlížel jako usedlý profesor. V posteli však působil daleko zábavněji než v

televizi. Neměl pražádné herecké vlohy. Nikdy nedebatovali o lásce nebo o "vážném vztahu". Claudia to nepotřebovala a Vail znal tyto pojmy pouze z literatury. Oba se bez problémů vyrovnali s faktem, že je Vail o třicet let starší a že kromě své slávy nemá co nabídnout. Spojovala je pouze literatura, což je pro manželství málo, jak se shodli. Claudia s ním ráda diskutovala o filmech. Ernest tvrdil, že film není umění, nýbrž pouhý krok zpět k primitivním jeskynním malbám. Film prý nevytvořil žádný jazyk, a jelikož na jazyku závisí pokrok lidského rodu, lze filmy považovat maximálně za regresívní, druhořadé umění. Claudia oponovala: "Takže podle tebe malířství taky není umění, Bach a Beethoven nejsou umělci a Michelangelo taky nebyl umělec. Žvaníš nesmysly." Záhy ale pochopila, že ji Vail jenom škádlí, že ji rád provokuje, obzvlášt po milování. Když je odvolali z práce na scénáři, byli z nich už blízcí přátelé. Před návratem do New Yorku daroval Vail Claudii tenký, pokroucený prstýnek se čtyřmi různobarevnými kameny. Nevypadal drahocenně, a přesto to byla vzácná starožitnost, na kterou se Ernest vydržel dívat dlouhé hodiny. Claudia ho od té doby nesundala z prstu. Stal se jejím talismanem pro štěstí. Sotva odjel, skončily i jejich sexuální styky. Když se vrátil do Los Angeles, měla už Claudia jiného milence. Ernest poznal, že s ním spala spíš z přátelství než z vášně. Jejím dárkem na rozloučenou bylo zevrubné zasvěcení do praktik, jimiž se řídí Hollywood. Vysvětlila mu, že se jejich scénáře ujal sám velký Benny Sly, legendární úpravce scénářů, jenž se nikdy nedočkal nominace na cenu Filmové akademie.

Pouze Benny Sly prý dokáže proměnit nezáživnou historku v příběh, který lehce vydělá sto milionů dolarů. Také z této předlohy udělá bezpochyby film, který bude Ernest sice nenávidět, na kterém však vytříská spoustu peněz. Vail se zamračil: "To je pravda. Slíbili mi deset procent z čistého zisku. Bude ze mě boháč." Claudia si ho změřila zlostným pohledem. "Z čistého zisku?" vykřikla podrážděně. "Vždyť ses nechal napálit. Z těch peněz neuvidíš ani pěťák, bez ohledu na to, kolik film vydělá. Nikde nedokážou zašantročit prachy šikovněji než ve společnosti LoddStone. Poslouchej, já jim takhle naletěla pětkrát. V pěti případech jsem podepsala smlouvu, která mi

zaručovala podíl na čistém zisku. Ty filmy trhali kasovní rekordy, jenže já nedostala ani floka.

Dopadneš stejně." Vail se rozpačitě ušklíbl. Zdálo se, že mu to ani nevadí. Tím podivněji se zachoval v následujících letech. Claudiina další známost potvrdila Ernestova slova, že život připomíná bednu ručních granátů. Vůbec poprvé si navzdory své inteligenci vybrala naprosto nevhodný protějšek.

Byl jím mladý režisér, považovaný obecně za génia. Potom se Claudia bezhlavě zbláznila do muže, do něhož by se pravděpodobně zamilovala většina žen na světě. Rovněž nerovný vztah. Prvotní závrať z toho, že dokázala upoutat takové výjimečné muže, nahradilo záhy vystřízlivění způsobené tím, jak se k ní chovali. Onen režisér, neuvěřitelný prevít jen o pár let starší než Claudia, natočil tři úspěšné filmy, které sklidily nejen pochvalné kritiky, ale navíc vydělaly spoustu peněz. Všechna studia si ho začala předcházet. Společnost LoddStone s ním uzavřela smlouvu na tři snímky a zároveň mu přidělila Claudii, s níž měl přepracovat scénář připravovaného filmu. Mladý režisér měl naprosto jasnou představu, čeho chce dosáhnout. To ostatně tvořilo jednu z významných součástí jeho neobyčejného nadání. Nejprve se dal dohromady s Claudií, protože byla ženou a navíc scenáristkou. Obojí ji zařazovalo na nejnižší stupínek hollywoodské hierarchie. Hádky mezi nimi byly na denním pořádku. Režisér Claudii požádal, aby doplnila scénu, která podle jejího názoru do struktury příběhu nepatřila. Uvědomovala si, že se jedná pouze o nadbytečnou a povrchní ozdobu, která má režisérovi poskytnout příležitost, aby se blýskl svým uměním. "Takovou scénu nenapíšu," odmítla rázně Claudia. "Příběhu to vůbec neprospěje. Oslnivá kamera, srdcervoucí obrázky... Pouhý efekt." Režisér zdvořile oponoval: "Jistě, proto se přece filmy natáčejí. Prostě to napiš přesně tak, jak si to představuju."

"Zbytečně bychom oba mařili čas," odvětila Claudia. "Tak to natoč a basta." Režisér však nemrhal časem na plané dohadování. "Skončila jsi?" prohodil klidně. "Máš padáka. Už tě na tom filmu nechci."

Promnul si spokojeně ruce. Skippy Deere a Bobby Bantz je nakonec usmířili, což byla jediná možnost, nebol režiséra zaskočila její neústupnost. Film zaznamenal značný úspěch.

Claudia musela přiznat, že se o něj svým talentem zasloužil spíše režisér než její scénář. Nepodařilo se jí jednoduše sdílet jeho vizi. V posteli se ocitli téměř náhodou, ale pohledný režisér ji zklamal. Odmítal se úplně svléknout a miloval se v košili. Claudia však nadále snila o tom, že spolu udělají pár skvělých filmů. Opájela se nadějemi, že vytvoří jeden z nejlepších tvůrčích týmů všech dob. Byla ochotná zcela se podřídit partnerovi a dát svůj talent do služeb jeho génia.

Výsledkem jejich spolupráce bude nezapomenutelné umělecké dílo a oni sami vstoupí do legend. Jejich milostný románek trval asi měsíc, dokud Claudia nedokončila scénář Messalirzy a neukázala ho svému příteli. Režisér scénář přečetl a pak ho s opovržením odhodil. "Taková feministická hovadina. Cecky čučí z každý věty," odfrknul otráveně. "Jseš docela chytrá holka, ale nemíním na tomhle filmu ztratit rok života."

"Je to zatím jenom hrubý náčrt," namítla Claudia. "Bože můj, nenávidím lidi, kteří se neštítí zneužívat osobních kontaktů, jenom aby prosadili svůj film." V tu chvíli Claudii veškerá láska přešla. Lomcoval jí vztek. "Proto, aby mi natočili scénář, s tebou ještě nemusím šoustat," ječela. "Samozřejmě že ne," souhlasil režisér. "Máš nadání a pověst jedné z největších kurev v naší branži." Claudia strnula hrůzou. Nikdy o svých sexuálních partnerech nikomu nevyprávěla. Navíc se jí protivil jeho pohrdavý tón. Jako by ženy byly méněcenné, provádějí-li stejné věci jako muži. Rozechvělým hlasem odpověděla: "Tobě nadání rovněž nechybí. Jenže ještě horší pověsti se těší idiot, který šuká v košili. Kromě toho jsem se nikdy nevyspala s chlapem za slib, že mu opravím scénář." To byl detinitivní konec jejich přátelství a Claudia začala uvažovat o spolupráci s Ditou Tommeyovou. Usoudila, že pouze žena dokáže vystihnout její představy. Ať jde do háje, pomyslela si Claudia. Ten blbeček se ani nesvlékne a po milování mlčí jako zařezaný. Co se filmu týká, je to talent k pohledání, ale jinak nemá úroveň. Ostatně na génia je dost nezajímavý, pokud zrovna nekecá o filmu. Claudia

se blížila k velké zatáčce na Pacifické pobřežní dálnici. Napravo se v hladině oceánu jako v zrcadle odrážela strmá skaliska. To byl ten nejkrásnější pohled na světě, který znala. Tato přírodní scenerie jí vždycky brala dech. Do Athenina bydliště v Malibu Colony dorazí za necelých deset minut. Claudia v duchu hledala slova, kterými Athenu přiměje k návratu. Musí zachránit film.

Vzpomněla si, že několikrát v životě chodila se stejným mužem jako Athena a pocítila pýchu nad tím, že muži, kteří milovali Athenu, milovali i ji. Slunce stálo v zenitu a rozsévalo po vodní hladině blyštivé diamanty. Vtom sebou Claudia vylekaně trhla. Jeden z padáků se řítil těsně na její vůz. Spatřila dokonce, jak dívce zavěšené na šňůrách pod padákem vylézá z výstřihu ňadro. Dívka přeletěla přes silnici a v ladných kruzích se snesla na pláž. Proč jim to, proboha, dovolí? Kde vězí policie? Zavrtěla nevěřícně hlavou a přišlápla pedál plynu. Kolona aut poněkud zrychlila a dálnice se navíc odklonila od pobřeží, takže Claudia ztratila výhled na oceán.

Naštěstí se hladina za pár minut zase objeví. Jako opravdová láska, usmála se Claudia. Ano, v jejím životě se skutečná láska vždycky objevila v pravý čas. Když se nakonec Claudia zamilovala, získala bolestnou, leč užitečnou zkušenost. Nebyla to její chyba, neboť oním mužem byl Steve Stallings, herecká hvězda a idol žen po celém světě. Osud mu dal do vínku drsnou mužskou krásu, neodolatelné kouzlo a ohromnou činorodost, kterou občas povzbuzoval mírnými dávkami kokainu. Byl mimořádně nadaným hercem. Ze všech dramatických postav se snad nejvíc podobal donu Juanovi. Nenechal na pokoji žádnou sukni v dohledu, at natáčel v Africe, v zapadlém městečku na americkém západě, v Bombaji, Singapuru, Tokiu, Londýně, Římě anebo Paříži. Svou přízeň rozdával ženám jako almužnu či jako projev křesťanské lásky. Nikdy ho ani nenapadlo citově se vázat. Ženy pro něj nebyly víc než žebračky, které sbírají drobty z jeho bohatě prostřeného stolu. Claudia mu však učarovala natolik, že vztah mezi nimi vydržel sedmadvacet dnů. Zároveň s radostí, kterou prožívala, Claudia v životě nepoznala takové ponížení.

Steve Stallings byl nepřekonatelným milencem. Ovšem, i za to vděčil kokainu. Nahota mu působila ještě větší potěšení než Claudii. Určitě vtom hrálo roli jeho dokonale stavěné tělo.

Claudia ho často přistihla, jak se obdivně zhlíží v zrcadle a nakrucuje se přitom jako ženská. Claudia tušila, že není ničím víc než jeho lepší konkubínou. Když si domluvili schůzku, pravidelně ji volával, že se o hodinu zdrží, aby nakonec přišel o šest hodin později. Někdy rande úplně zrušil. Claudia mu sloužila pouze jako záloha pro případ, že nesehnal nikoho jiného. Při milování naléhal, aby si s ním šňupla kokainu.

Vždycky sice dostala výbornou náladu, ale mozek ji pak vypovídal službu, takže se několik dnů nedokázala soustředit na práci a cokoliv napsala, znělo falešně a strojeně. Netrvalo dlouho a Claudia si uvědomila, že jí hrozí věc, kterou nenáviděla snad nejvíc. Stává se z ní žena zcela závislá na rozmarech jediného muže. Pokořovalo ji, že je až čtvrtá nebo pátá v pořadí, nicméně Stallingse neobviňovala. Všechno si zavinila sama. Koneckonců, Steve se hřál na výsluní slávy, mohl mít takřka každou ženu, na kterou si ukázal, a přitom mu padla do oka právě ona. Časem i on zestárne, jeho krása pomine, sláva vybledne a stále větší dávky kokainu vykonají své. Musí si tedy užít, dokud stojí na vrcholu. Claudia byla zamilovaná a zároveň velice nešťastná, což se jí v životě příliš často nestávalo. Když sedmadvacátého dne zase Stallings zatelefonoval, že se o hodinku zdrží, Claudia procedila skrz zuby: "Neobtěžuj se, Steve. Už mě omrzelo dělat ti gejšu."

Následovala krátká odmlka. Nakonec Stallings promluvil a nevypadal zvlášf překvapeně: "Doufám, že se rozejdeme jako přátelé. Bylo mi s tebou docela dobře."

"Jistě," odvětila lakonicky Claudia a zavěsila. Vůbec poprvé neměla chut pokračovat v přátelských vztazích s člověkem, s nímž se rozešla. Vadilo jí, že tak hloupě naletěla. Steve se ji očividně snažil dotlačit k tomu, aby mu dala kopačky. Bohužel jí trvalo dost dlouho, než jeho jemné náznaky pochopila. Jak jen mohla být tak pitomá? Chvilku si poplakala, ale po týdnu zjistila, že se bez takového partnera klidně obejde. Byla pánem svého času a mohla se plně soustředit na práci. S radostí se ponořila do psaní. Kokain ani láska jí

už nezatěžovaly hlavu. Poté co onen geniální režisér a nevalný milenec odmítl její scénář, vrhla se Claudia na přepisování, kterému zasvětila příštích šest měsíců. Původní scénář Messaliny pojala Claudia De Lena jako duchaplnou propagandu feminismu. Po pěti letech strávených u filmu však věděla, že sebezávažnější poselství je třeba patřičně okořenit ingrediencemi, mezi nimiž nesmí chybět lidská chamtivost, sex, vraždy a víra v humanitu. Uvědomovala si, že musí napsat velkou roli nejen pro Athenu Aquitaneovou, ale i pro další tři herečky ve vedlejších úlohách.

Dobrých ženských partů je jako šafránu, a tak by mohl scénář upoutat pozornost předních hereček. Naprosto nezbytná však bude postava padoucha. Okouzlujícího, bezohledného, sličného a mazaného. V tomto případě pomohou Claudii vzpomínky na otce. Claudia zprvu hodlala oslovit nějakou nezávislou, vlivnou producentku, avšak v čele většiny společností, které mohly dát jejímu projektu zelenou, stáli muži. Scénář by se jim určitě líbil, nicméně by se nejspíš obávali, že film napsaný, produkovaný a režírovaný ženami by byl chápán jako příliš otevřená propaganda feminismu. Zcela jistě by se pokusili prosadit na některou z těchto pozic alespoň jednoho muže. Claudia se přitom již dávno rozhodla, že režírovat to musí jedině Dita Tommeyová.

Tommeyová bezpochyby nabídku přijme, jelikož se jedná o výpravný film s vysokým rozpočtem. Pokud se film povede, zařadí se Dita rázem mezi režisérskou elitu. Její prestiž se ale zvedne i v případě, že se film nesetká s úspěchem. Drahé propadáky jsou mnohdy výhodnější než snímky s nižším rozpočtem, jakkoliv výdělečné. Existoval ještě jeden důvod, pro který by měla být Tommeyová projektu nakloněna. Ditu totiž přitahovaly výhradně ženy, a díky tomuto filmu se dostane do blízkostí čtyř slavných krasavic. Claudia si vybrala Tommeyovou, protože s ní pracovala již před několika lety a získala ty nejlepší zkušenosti. Dita byla velice bezprostřední, velice chytrá a velice nadaná. Nepatřila navíc mezi režiséry, před kterými se scenáristé třesou strachy a kteří si zvou nejrůznější kamarádíčky, aby upravili scénář, a přiživili se tak na jejich slávě. Nikdy nepožadovala dodatečný úvěr na film, pokud sama nepřispěla rovným dílem, a zásadně nikoho sexuálně

neobtěžovala, jak měla ve zvyku spousta režisérů a herců. Pokud lze vůbec ve filmovém průmyslu, kde kupčení se sex appealem patří k nedílným součástem řemesla, termínu "sexuální obtěžování" vůbec použít. Claudia se postarala o to, aby Skippy Deere obdržel kopii v pátek. Na pročítání scénářů se totiž dokázal soqstředit pouze o víkendech. Poslala ho právě jemu, protože patřil přes všechny své špatné vlastnosti k nejlepším producentům ve městě. Kromě toho Claudia nikdy zcela nezapomínala na staré známé. Zatím se jí to vždycky vyplatilo. Deere zavolal hned v neděli ráno a pozval ji na oběd. Claudia hodila do svého mercedesu počítač a oblékla se jako do práce. Zvolila denimovou košili pánského střihu, vybledlé modré džíny a sandály. Vlasy stáhla dozadu a svázala je červeným šátkem. V Santa Monice vjela na Ocean Avenue. U Palisades Parku, ktery odděloval Ocean Avenue od Pacifické pobřežní dálnice, spatřila hlouček místních bezdomovců, shromážděných k nedělnímu obědu. Dobrovolní sociální pracovníci zde v parku jako každou neděli rozložili dřevěné stoly a lavice a rozdělovali jídlo a pití. Claudia tudy jezdila pravidelně a pohledem na tyto chudáky si připomenula, že existuje ještě jiný svět, v němž si lidé nevozí zadky v mercedesech, nehledají osvěžení v průzračné vodě bazénů a nenakupují na Rodeo Drive. V mládí často při rozdílení potravin pomáhala jako dobrovolnice, dnes už jenom posílala šeky na adresu charitativní organizace, která se starala o bezdomovce. Rozdíl mezi oběma světy jí působil značnou bolest a otupoval její touhu uspět. Neubránila se pohledu na ty nuzně oblečené ubožáky, z nichž si mnozí navzdory nepřízni osudu dokázali uchovat poslední zbytky sebeúcty. Život bez špetky naděje jí připadal hrozný. Všechno se přitom točilo kolem peněz, které se jí díky psaní scénářů sypaly do klína. Jenže tolik peněz, kolik ona vydělala za posledního půl roku, většina těchto lidí neviděla za celý život. Dům Skippyho Deera ležel v kaňonu kousek od Beverly Hills. Správce Claudii uvedl k bazénu, kolem něhož bylo rozeseto několik modrožlutých slunečníků. Deere se rozvaloval v pohodlné lenošce u mramorového stolečku s telefonem a štosem nepřečtených scénářů. Na nose mu seděly brýle s červenou obroučkou, které používal pouze doma. V ruce držel orosenou sklenici s minerálkou. Sotva Claudii spatřil, vyskočil a sevřel ji do

náručí. "Claudie," řekl na uvítanou. "Čeká nás spousta práce." Claudia se pokoušela něco vyčíst z jeho hlasu.

Reakci na kvalitu scénářů zpravidla naznačoval již tón. V některých zazněla předstíraná chvála, která znamenala rozhodné ne. Jindy se zase ozvalo radostné nadšení, které vyjadřovalo nelíčený obdiv. Po něm však následovaly nejméně tři důvody, pro které není možné scénář realizovat. Buď už film na stejný námět točí jiné studio, nebo by téma nikoho nezajímalo anebo nejsou k dispozici vhodní herci. Avšak hlas Skippyho Deera prozradil zaujetí obchodníka, který cítí úspěch. Hovořil o penězích a o práci, což znamenalo ano. "Mohl by z toho být skvělý film," pravil Claudii. "Velký, nádherný film. Malý film bych ani nedoporučoval. Vím, co děláš. Jsi strašně chytré děvče, ale já musím přilákat obě pohlaví. Ta feministická nota určitě zaujme všechny přední herečky, jenže by to chtělo i nějakého prvotřídního herce. Pokud jeho roli trochu upravíš, obrousíš hrany a uděláš z něj trochu milejšího chlapa, jistě se nějaký chytne. Tuším, že by ses ráda na tomhle filmu podílela jako spoluproducentka, ale hlavní slovo budu mít já. Přesto si můžeš diktovat, jsem ochotný naslouchat rozumným požadavkům."

"Chci si určit režiséra," vyhrkla Claudia.

"Jo? A taky společnost a herecké obsazení, ne?" rozesmál se Deere.

"Neprodám ten scénář, dokud mi neslíbíš, že si budu moci vybrat režiséra," trvala na svém Claudia.

"Dobrá," odvětil Deere. "Nejlepší bude, když nejdřív oznámíš, že to chceš režírovat sama. Pak couvneš a vedení společnosti se tak uleví, že ti kývnou na každé jméno, které vyslovíš."

Deere se na chvíli odmlčel. "Koho máš na mysli?"

"Ditu Tommeyovou," odpověděla Claudia.

"Výborně! Dobrá volba," usmál se Deere. "Herečky ji milují. Šéfové společností taky. Vždycky se vejde do rozpočtu a žije jen filmem. Na obsazení se však musíme dohodnout my dva ještě předtím, než Tommeyovou přizveme."

"Už tě napadá nějaká společnost?" vyzvídala Claudia. "LoddStone," prohodil Deere. "Docela dobře s nimi vycházím, takže mě nebude stát moc úsilí, abych prosadil herce i režiséra. Claudie,

napsala jsi vynikající scénář. Chytrý a vzrušující. Pojednává o počátcích feminismu, a to dneska letí.

Ale hlavně je tam plno sexu. Ospravedlňuješ Messalinu i celé ženské plemeno. Promluvím si o tvém podílu s Melem a Molly Flandersovou. Ta pak všechno projedná s obchodním oddělením společnosti LoddStone."

"Ty hajzlíku!" zamračila se Claudia.

"Že ty jsi už s těmi hlavouny z LoddStone mluvil?"

"Jo, včera večer," zašklebil se Skippy Deere. "Ukázal jsem jim scénář a obdržel jejich souhlas a pověření, abych všechno zařídil.

Nepokoušej se mě oblafnout, Claudie. Vím, že uvažuješ o Atheně. Proto jsi tak neústupná. Přesně tohle jsem řekl i zástupcům společnosti. A teď se dáme do práce." Tak začala jejich spolupráce na ohromném projektu. Claudia nemohla připustit, aby se kvůli nějaké maličkostí zhroutil. Claudia se přiblížila ke křižovatce. U dopravních světel bude muset odbočit doleva na silnici, která ji dovede až do Colony. Vůbec poprvé pocítila, že se jí zmocňuje panika. Athena má nesmírně silnou vůli, jak je ostatně u herečky jejího formátu nutné, a možná svůj názor nezmění. Nevadí. Pokud Athena odmítne, Claudia se sebere a odletí do Las Vegas za Crossem. Ten snad pomůže. Cross ještě nikdy neselhal. Nezklamal, když spolu vyrůstali, ani když odešla s maminkou, a nezklamal ji ani poté, co matka zemřela. Claudia si uchovala pár vzpomínek na velkolepé oslavy v domě Clericuziových na Long Islandu.

Vypadalo to tam jako v pohádkách bratří Grimmů. Stavení obklopovaly vysoké zdi a Claudia s Crossem se prohánělí mezi zelenými fíkovníky. Chlapci ve věku od osmi do dvanácti let se rozdělili na dvě skupiny. Jednu vedl Cross, druhou donův vnuk Dante Clericuzio. Kmotr obvykle přihlížel dovádění dětí z okna prvního poschodí. Připomínal draka, usazeného v temné sluji.

Dante byl agresivní hoch, který rád velel ostatním a miloval rvačky. Byl jediný, kdo si troufnulwa Crosse. Jednou Dante povalil Claudii na zem a surově ji tloukl. Chtěl, aby přiznala porážku. Vtom se objevil Cross. Začali se spolu prát. Claudii překvapilo, s jakou odvahou se bratr postavil zuřícímu Dantemu. Sebejistý Cross hravě zvítězil. Claudia nikdy nedokázala pochopit, proč matka přestala

Crosse milovat, neboť si její lásku zcela jistě zasloužil. Dokázal to už tím, že se rozhodl zůstat s otcem. Claudia ani jednou nezapochybovala, že ve skutečnosti chtěl Cross odejít s ní a s matkou. Po rozchodu rodičů spolu obě rodiny příliš pravidelné styky neudržovaly. Z útržků a náznaků, které pochytila v okolí, Claudia pochopila, že Cross dosáhl v jistém směru věhlasu svého otce. Bratr a sestra se měli nadále velice rádi, ačkoliv se čím dál víc ukazovalo, že jsou oba naprosto rozdílní. Uvědomovala si, že Cross patří do Clericuziovy rodiny, kam ona nikdy nezapadla.

Dva roky poté, co se Claudia ve svých jedenadvaceti letech přestěhovala do Los Angeles, diagnostikovali matce rakovinu.

Cross, který se právě rozešel s rodinou Clericuziových a jehož v té době zaměstnával Gronevelt v hotelu Xanadu, s nimi strávil poslední dva týdny v Sacramentu. Najal ošetřovatelku, která o matku pečovala čtyřiadvacet hodin denně, kuchaře i hospodyni. Od chvíle, kdy se rodiče rozvedli, spolu žili poprvé pohromadě. Pippiho přítomnost si však Nalene nepřála.

Metastázy postihly i Nalenin zrak, takže jí Claudia musela neustále předčítat z časopisů, novin i knih. Cross zatím chodil nakupovat. Někdy ho okolnosti donutily odletět na odpoledne do Las Vegas, ale vždy se večer vrátil. V noci se Claudia s Crossem střídali u postele. Drželi maminku za ruku a utěšovali ji. Přestože byla Nalene omámená vysokými dávkami sedativ, nepřestávala jim úzkostlivě tisknout ruce.

Někdy ji přepadly halucinace. Tehdy se jí zdálo, že jsou její děti opět malé. Jedné noci se rozplakala a prosila Crosse, aby jí odpustil vše, čím se na něm provinila. Cross ji musel ukonejšit slovy, že všechno se nakonec obrátilo v jeho dobro.

Během dlouhých večerů, kdy matka upadala pod vlivem medikamentů do hlubokého spánku, si Cross s Claudií vyprávěli o svém dosavadním životě. Cross Claudii vylíčil, jak prodal firmu na vymáhání poplatků a dal sbohem rodině Clericuziových, která mu však obstarala díky svému vlivu místo v hotelu Xanadu. Naznačil, že se těší značné moci, a ujistil Claudii, že je v hotelu kdykoliv vítána. Ubytování, jídlo i pití bude mít pochopitelně zdarma. Claudia se ho zeptala, jak něco takového může zařídit, a Cross s notnou dávkou

hrdosti odpověděl: "Mám přece podpisové právo!" Claudii připadala bratrova pýcha komická a smutná zároveň. Matčinu smrt nesla zdánlivě mnohem statečněji než Cross a faktem zůstalo, že je tragická událost znovu oba velice sblížila. Opět se mezi nimi vytvořilo důvěrné pouto, které je pojilo v dětství. Claudia si častokrát vyrazila do Vegas, seznámila se s Groneveltem a sledovala, jak úzký vztah mezi starcem a jejím bratrem panuje.

Během následujících let poznala, že Cross skutečně disponuje velkou mocí, za kterou však rozhodně nemusí vděčit Clericuziovým. Jelikož Claudia přerušila s rodinou veškeré styky a nenavštěvovala ani pohřby, svatby nebo křtiny, netušila, že Cross nadále zastává ve struktuře rodiny významné místo. Bratr o tom nikdy nemluvil. Svého otce vídala Claudia jen zřídka a také on o ni žádný zájem neprojevoval.

Silvestrovské oslavy se v Las Vegas řadily k nejvýznamnějším událostem. Z celé země se sem hrnuly davy turistů, nicméně pro Claudii se vždycky volný pokoj našel. Nepatřila k vášnivým hráčkám, avšak na silvestra se vždycky odvázala. Přivezla si s sebou jednoho začínajícího herce a hodlala na něj učinit dojem. Přestala se úplně ovládat a podepsala směnku na padesát tisíc dolarů. Netrvalo dlouho a v pokoji se objevil Cross se směnkou v ruce a zvláštním výrazem v tváři. Sotva promluvil, Claudia si uvědomila, že podobný výraz vídala u otce.

"Claudie," oslovil ji Cross. "Myslel jsem, že jsi chytřejší než já. Co to sakra znamená?" Claudia se zastyděla. Cross ji často nabádal, aby sázela jen malé částky a nenechala se strhnout, když prohrává. Učil ji, že nemá hrát víc než dvě či tři hodiny denně, nebol jinak by se mohla chytnout do vlastní pasti. Claudia tentokrát zapomněla na všechny jeho rady...

"Crossi, dej mi pár neděl a všechno ti splatím," žadonila.

Bratrova reakce ji překvapila. "Než bych měl po tobě chtít prachy, tak ti radši zakroutím krkem," ucedil naštvaně. Pak pomalu směnku roztrhal a útržky papíru strčil do kapsy. Potom prohodil: "Koukej, zvu tě sem, protože tě chci vidět, a ne proto, abych z tebe tahal peníze. Zapiš si ale za uši, že vyhrát prostě nemůžeš. Nemá to nic společného se štěstím. Dvě a dvě se vždycky rovná čtyři."

"Ano, ano," kývala Claudia kajícně hlavou. "Nevadí mi, že jsem musel rozškubat tu směnku.

Vadí mi, že ses zachovala tak hloupě," dodal Cross. O celé záležitosti pak už nepadlo ani slovo. Claudii však přesto nešla z hlavy. Má Cross opravdu takový vliv? Copak mu to Gronevelt schválí? Anebo se o tom vůbec nedozví? Postupem času se Claudia stala svědkem několika podobných incidentů. V nejvážnějším z nich figurovala jistá Loretta Langová. Zpěvačka a tanečnice Loretta, hvězda show Xanadu Follies, překypovala energií a příroda ji obdařila notnou dávkou sebejistoty a především humoru, kterým si Claudii okamžitě získala. Cross je seznámil jednou po představení. Loretta Langová byla i mimo jeviště stejně okouzlující jako na scéně. Jak si ale Claudia všimla, Crossovi její temperament neučaroval. Zdálo se, že ho spíš poněkud znervózňuje. Při příští návštěvě Claudii doprovázel Melo Stuart. Claudia chtěla, aby zhlédl noční show.

Melo přijal pozvání jen proto, že chtěl Claudii vyhovět.

Příliš si od hotelového šantánu nesliboval. Nakonec však sledoval vystoupení s čím dál větším zaujetím a nakonec ke Claudii uznale prohodil: "Ta holka má opravdu talent. Jako zpěvačka a tanečnice sice za moc nestojí, ale je to rozený komik. Taková ženská je k nezaplacení." V zákulisí nasadil Melo oslňující úsměv. "Loretto, moc jste se mi líbila.

Skutečně jste mě uchvátila. Rozumíte mi? Mohla byste přijet příští týden do Los Angeles? Zařídím, aby se na vás mrknul jeden můj přítel z filmového studia. Nejdřív ale musíte uzavřít smlouvu s mou agenturou. Víte, stojí mě spoustu práce, než začnu vydělávat peníze. Kšeft je kšeft. Nezapomínejte ale, že se mi opravdu líbíte." Loretta ovinula paže kolem Melova krku, ale Claudia poznala, že v tom gestu není žádná nízká vypočítavost. Když se Loretta se Stuartem domluvila, odebrali se všichni tři na večeři, aby obchod oslavili, než se Melo prvním ranním letadlem vrátí do Los Angeles. Při večeři se jim Loretta svěřila, že je vázána smlouvou s agenturou, která se specializuje na představení v nočních klubech.

Smlouva jí vyprší až za tři roky. Melo však Lorettu ujistil, že všechno se dá zařídit. Jenže v tomto případě se mýlil.

Lorettina agentura trvala na tom, že v příštích třech letech bude řídit kariéru své hvězdy sama. Loretta div nezešílela vzteky. Nakonec se obrátila na Claudii. Prosbou, aby požádala o zásah svého bratra, jí vyrazila dech. "Copak v tom může Cross něco udělat, proboha?" zeptala se udiveně. "Má přece v tomhle městě vliv. Může mi vyřídit smlouvu, se kterou se dá žít. Prosím." Když Claudia vstoupila do apartmá v posledním patře hotelové budovy a přednesla svou žádost, Cross se na ni znechuceně podíval a zavrtěl hlavou. "Copak je to takový problém?" naléhala Claudia. "Stačí, abys ztratil slůvko. O víc tě neprosím."

"Jsi káča pitomá," zavrčel Cross. "V životě už jsem viděl tucty takových slečinek, jako je ona. Nejdřív své přátele využijou a pak sbohem. Už je neznají."

"No a co?" odfrkla Claudia. "Ona má opravdu talent. Tvá přímluva by mohla změnit její život k lepšímu." Cross znovu odmítl. "Nechtěj to po mně."

"Proč ne?" zeptala se Claudia. Měla ve zvyku žádat o laskavosti pro druhé lidi. Tvořilo to nedílnou součást filmové branže. "Protože jakmile se do toho vložím, bude každý spoléhat na to, že uspěju."

"Já přece nečekám, že uspěješ," rozčílila se Claudia. "Prostě tě jen prosím, abys udělal, co je v tvých silách. Alespoň budu moci Lorettě oznámit, že jsme se pokusili." Cross se zasmál. "Jsi opravdu hloupá. Dobře, řekni Lorettě, aby se za mnou zítra zastavila se svým agentem.

V deset dopoledne. Přesně. A ty můžeš přijít taky."

Následujícího rána Claudia poprvé spatřila Lorettina agenta.

Tolly Nevans se dostavil oděný ve stylu lasvegaské nedbalé elegance. Svůj zevnějšek jen mírně přizpůsobil vážnosti nadcházející chvíle, což znamená, že si kromě bílé košile bez límečku a džínsů oblékÍ výjimečně i modré sako. "Crossi, jsem rád, že vás znovu vidím," pozdravil Tolly Nevans. "My už jsme se někdy setkali?" otázal se Cross. Nikdy se osobně neúčastnil jednání, spojených s představením Xanadu Follies. "Kdysi dávno," mávl Nevans ležérně rukou. "Když Loretta poprvé vystupovala v Xanadu." Claudii neunikl rozdíl mezi losangeleskými agenty, kteří zastupovali věhlasné

filmové hvězdy, a Tolly Nevansem, jenž se pohyboval v daleko bezvýznamnějším světě estrádní zábavy. Nevans byl trochu nervóznější a nepůsobil tak podmanivě. Chyběla mu očividná sebejistota Mela Stuarta. Loretta políbila Crosse na tvář, avšak nepronesla ani slovo. Její diblíkovská rozjívenost náhle zmizela. Posadila se vedle Claudie, která okamžitě vycítila Lorettino rozechvění. Cross se oblékl sportovně, jako by šel na golf. Bílé triko, bílé kalhoty, bílé boty a modrá baseballová čapka na hlavě. Nabídl hostům sklenku na zahřátí, ale všichni zdvořile odmítli. "Tak se do toho pustíme. Jak se věci mají, Loretto?" Loretta odvětila třesoucím se hlasem:

"Tolly po mně žádá deset procent ze všeho, co vydělám. Včetně honorářů z filmování. Jenže agentura v Los Angeles si taky nárokuje svoje procenta, pokud mi sežene práci ve filmu.

Nemohu přece platit procenta dvěma agenturám. Navíc chce mít Tolly hlavní slovo a rozhodovat o mých závazcích. To ovšem nevoní lidem z Los Angeles a samozřejmě ani mně." Nevans pokrčil rameny: "Uzavřeli jsme smlouvu. Přejeme si pouze, aby ji Loretta dodržovala." L,oretta namítla: "Jenže za tři roky se mnou můj filmový agent žádnou smlouvu nepodepíše." Cross jim skočil do řeči: "Vypadá to docela jednoduše, Loretto, prostě se ze smlouvy vykoupíš." Nevans se ohradil: "Loretta je vynikající umělkyně. Vydělává nám spoustu peněz. Vždy jsme ji podporovali, vždy jsme věřili v její talent. Investovali jsme do ní značné částky. Nemůžeme ji jen tak pustit, když se konečně začíná vyplácet." Cross se obrátil k Lorettě. "Tak mu zaplať." Loretta se div nerozplakala: "Nemohu vyplácet dva podíly. To je kruté." Claudia stěží potlačila smích. Cross zachoval ledový výraz a Nevans se tvářil ublíženě. Nakonec Cross prohlásil: "Claudie, jdi si pro golfové hole. Rozdáme si to na devět jamek. Počkám na tebe dole u pokladny, až to tady skončím." Claudia se hned na začátku divila, proč Cross zvolil tak neformální oblečení. Jako kdyby dnešní schůzku nebral vůbec vážně. Dotkl se jí tím, a jak vycítila, urazil i Lorettu. Nevansova ostražitost však díky tomu polevila. Ten člověk nenabídl Crossovi vůbec žádný kompromis.

"Raději bych zůstala. Chci vidět Šalamouna při práci, " škemrala Claudia s prosebně sepjatýma rukama. Cross se na svou sestru nedokázal rozhněvat. Zasmál se a Claudia mu oplatila líbezným úsměvem. Poté se Cross otočil k Nevansovi: "Koukám, že se tak snadno nevzdáváte. Máte úplnou pravdu. Co takhle procenta z filmování za jeden rok? Musíte se ovšem zříct práva zasahovat do její kariéry, jinak se nedohodneme." Loretta vybuchla: "Já mu nic nedám." Nevans zakroutil odmítavě hlavou:

"Tak jsem si to nepředstavoval. Procenta bych bral, ale co když se u filmu prosadí a vy nám ji vyfouknete? Ztratíme spoustu peněz." Cross si povzdechl a téměř smutným hlasem pronesl: "Tony, chtěl bych, abyste ji zprostili všech závazků.

Je to prosba. Náš hotel s vámi přece spolupracuje už dlouho.

Prokažte mi službu." Vůbec poprvé se zdálo, že Nevans zpozorněl. Odpověděl téměř prosebným tónem: "Rád bych, Crossi, vaší žádosti vyhověl. Musím však celou věc prokonzultovat se zástupci naší agentury." Na chvíli se odmlčel. "Snad se mi podaří prosadit podmínky, za kterých by se mohla Loretta vykoupit."

"Ne," přerušil ho Cross. "Hovoříme o laskavosti, nikoliv o vykupování. Odpovězte, prosím, zde na místě, zda mi vyjdete vstříc nebo ne, abych se mohl věnovat nerušeně golfu."

Po krátké pauze pokračoval. "Prostě řekněte ano, nebo ne."

Claudii svou rázností překvapil. Přesto nepostřehla ani náznak toho, že by Cross svému protějšku vyhrožoval anebo ho zastrašoval. Budil naopak dojem, že se vzdává a že ho celá záležitost přestává zajímat. Claudia však poznala, že se zalekl Nevans. Jeho odpověď byla zarážející. "To není fér," zavrčel a sjel Lorettu káravým pohledem. Loretta sklopila víčka. Cross si stáhl furiantsky čepici na stranu. "Vždyt jsem vyslovil jen prosbu, nic víc," prohodil. "Můžete klidně odmítnout. Rozhodněte se sám."

"Ne, ne," vyhrkl Nevans. "Jen jsem nevěděl, že vám na tom tolik záleží. Netušil jsem, že jste tak dobří přátelé." Vtom Claudia zpozorovala v bratrově chování náhlou změnu. Cross se naklonil kupředu a zlehka Tollyho Nevanse objal. Po tváři se mu rozlil úsměv. Je to prevít, ale nádhernej, pomyslela si Claudia. Vzápětí Cross pronesl s vděčností v hlase: "Tolly, nikdy vám to nezapomenu.

V hotelu Xanadu má otevřené dveře kdokoliv z nových talentů, které se rozhodnete uvést na scénu. Na honoráři šetřit nebudeme. Jsem dokonce ochotný uspořádat ve Follies večer, na němž vystoupí pouze vaši svěřenci. Bylo by mi potěšením, kdybyste se mnou při této příležitosti spolu se svými partnery povečeřel. Zavolejte mi a domluvíme podrobnosti. Všechno zařídím. Platí?" Claudia si uvědomila dvě věci. Jednak Cross nevědomky ukázal, jakým vlivem disponuje, jednak chtěl Nevanse do jisté míry odškodnit. Ovšem až poté, co se poddal. Nikoliv předtím. Tolly Nevans si užije báječnou noc a alespoň pár hodin se bude moci těšit ze zdánlivé moci. Claudii zároveň došlo, že se před ní Cross schválně blýskl vítězstvím jen proto, aby ukázal, jak ji miluje. Současně jí tím naznačil, že z jeho lásky může materiálně těžit. To vše vyčetla z jeho půvabné tváře, kterou mu již v dětství záviděla. Jeho smyslné rty, dokonale tvarovaný nos, mandlové oči však věkem poněkud ztvrdly, jako by se pozvolna měnily v mramorovou krásu antických soch. Claudia odbočila z dálnice doleva a namířila ke vjezdu do Malibu Colony. Tuto část města milovala. Líbily se jí domy rozeseté na pláži a skrápěné zpěněným příbojem i modravé hory, jejichž obraz se odrážel ve třpytivé hladině oceánu. Zaparkovala přímo před Atheniným domem. Boz Skannet ležel na veřejné pláži těsně u plotu, který ji odděloval od jižní části Malibu Colony. Pletivo protínalo celou šíři pláže a sahalo až do moře, kde se asi po pěti metrech ztrácelo v hlubinách, přesto však představoval pouze imaginární překážku.

Pokud ho totiž někdo hodlal překonat, stačilo skočit do vody a plot obeplavat. Boz ohledával před svým příštím útokem na Athenu terén. Rozhodl se dnes pro zkušební přepadení, a proto se vydal na pláž v plavkách, ukrytých pod tričkem a šortkami.

V plážové tašce schovával lahvičku s kyselinou, pečlivě zabalenou do ručníku. Z místa, kde se uvelebil, mohl pozorovat Athenin dům. Viděl osobní strážce, přecházející po pláži. Oba byli ozbrojeni. Pokud Athena nechala hlídat zadní část domu, určitě je střežen i přední vchod. V žádném případě by mu nevadilo odpravit i strážné, ale nechtěl vzbudit dojem, že tu řádil nějaký šílenec, který odkrágloval každého, kdo se mu připletl do cesty. To by mohlo

odvést pozornost od oprávněné pomsty, která mířila výhradně proti Atheně. Boz Skannet sundal kalhoty i tričko, natáhl se na deku a kochal se pohledem na žhnoucí písek a azurovou hladinu Tichého oceánu.

Sluneční paprsky ho uspávaly. V duchu se obíral Athenou Aquitaneovou. Vzpomněl si, jak jeden z profesorů na vysoké škole s oblibou citoval větu z Emersonových esejů: "Krása je sama sobě omluvou." Nebo to nebyl Emerson? A mluvil opravdu o kráse? Každopádně přitom Boz nemyslel na nikoho jiného než na manželku. Je těžké najít ženu tak krásnou po fyzické stránce a tak dokonalou ve všech ostatních směrech. A přesně taková je Thena. Ano, když byla ještě mladá dívka, každý ji oslovoval Thena. Miloval ji a mohl se zbláznit štěstím, když mu řekla, že ho má také ráda. Stěží uvěřil tomu, že život může být tak nádherný. Netrvalo to však dlouho. Jak si vůbec mohla dovolit být tak dokonalá? Proč tolik toužila po lásce? Proč ji každý miloval? Copak si neuvědomovala, jak to může být nebezpečné`?

Boz se zamyslel také nad sebou. Proč se jeho láska proměnila v nenávist? Odpověď byla vcelku jednoduchá. Protože si dobře uvědomoval, že mu nebude patřit až do smrti a že ji jednoho dne ztratí. Toho dne ulehne Athena do postele s jiným mužem a navždy opustí Bozův vysněný ráj. A nikdy si už na něj ani nevzpomene. Náhle ucítil na tváří stín. Otevřel oči. Nad ním se tyčil statný, elegantně oblečený muž se skládací židličkou v ruce. Boz ho okamžitě poznal. Byl to Jim Losey. Detektiv, který ho vyslýchal poté, co postříkal Athenin obličej vodou.

Boz zamžoural. "To je ale náhodička. Taky jste si přišel zaplavat? Copak tu sakra pohledáváte?" Losey rozložil stoličku a posadil se. "Tohle plážové sedátko mi dala moje bývalá žena.

Pořád jsem vyšetřoval nějaké surfaře, až nakonec řekla, že bych si přitom měl dopřát alespoň trochu pohodlí." Losey spočinul na Skannetovi téměř- laskavým pohledem. "Rád bych vám položil pár otázek. Za prvé se chci zeptat, proč se potloukáte u domu slečny Aquitaneové. Porušujete nařízení soudu."

"Jsem na veřejný pláži, mám na sobě plavky a od Athenina pozemku mě dělí tenhle plot. Zdá se vám snad, že ji tím obtěžuju?"

ušklíbl se Boz. Losey se soucitně usmál. "Kdybych já měl za ženu takovou šťabajznu, asi by mě to k ní taky pořád táhlo. Co kdybyste mi ukázal svou tašku?" Boz si strčil kabelu pod hlavu. "Kdepak," pronesl rezolutně. "Pokud ovšem nemáte soudní příkaz." Losey se znovu přátelsky usmál. "Nenuťte mě, abych vás znovu zatknul. Anebo abych vám jednu vrazil a vzal si tu tašku sám." Boze jeho slova vyprovokovala. Postavil se, natáhl ruku s taškou směrem k Loseymu, ale vzápětí ucuknul a sykl:

"Tak si ji vezměte." Jim Losey nervózně zamrkal. Domníval se, že sotva kdy potká někoho tvrdšího, než je on sám. Za jiných okolností by vytáhl krátký obušek anebo pistoli a zmlátil by toho troufalce do bezvědomí. Kdo ví, proč teď ztrácí kuráž.

Bere mu snad jistotu sypký písek pod nohama anebo ho zaskočila Skannetova nečekaná nebojácnost? Boz se jen přihlouple uculoval. "Asi mě budete muset odprásknout," zachechtal se nakonec. "Jsme přibližně stejně velcí, jenže já budu nejspíš silnější. Jestli mě ale zastřelíte, budete to jen těžko zdůvodňovat." Losey obdivoval Skannetovu mazanost. Výsledek fyzického střetnutí se dal stěží odhadnout a k použití zbraně skutečně nebyla nejmenší příčina. "Dobrá," odfrkl si, složil stoličku a vykročil. Po několika metrech se otočil a uznale prohodil: "Jste vskutku tvrdá povaha. Vyhrál jste. Dejte si ale pozor, abyste mi jednou neposkytl opravdu dobrý důvod.

Nezměřil jsem si, jak daleko od domu se válíte. Třeba jste skutečně dál, než vám nařídil soud..." Boz se rozchechtal:

"Nebojte, žádnej důvod vám neposkytnu." Sledoval, jak se Losey brodí pískem, nasedá do vozu a odjíždí pryč. Sotva detektiv zmizel z dohledu, složil Boz deku do tašky a vydal se k autu.

Hodil kabelu do kufru, sundal klíček k zapalování z kroužku a schoval ho pod přední sedadlo. Pak se vrátil na pláž, skočil do vody a několika ráznými tempy zdolal drátěnou překážku, která ho dělila od Athenina pozemku.

Cesta, kterou se Athena Aquitaneová ubírala vstříc své hvězdné slávě, byla naprosto všední a pro veřejnost nezajímavá. Dlouhé roky strávila nezáživnou přípravou. Navštěvovala hodiny herectví, věnovala se tanci i pohybové výchově, hlasovému školení a přednáškám z dějin divadla. Nezanedbala nic, co mohlo přinést její

budoucí herecké kariéře užitek. Hlavně si však budovala sít kontaktů. Navštívila desítky agentů, seznámila se s řadou asistentů režie, kteří určovali herecké obsazení, zabíjela čas s chlípnými režiséry i producenty a nechala se obletovat senilními dědky jen proto, že představovali hybné páky filmových studií. Zpočátku účinkovala v reklamách a živila se jako modelka anebo spoře oděná hosteska při autosalonech. To však trvalo jen rok. Potom její herecký talent začal přinášet ovoce. Obstarala si několik milenců, kteří ji zahrnovali šperky a penězi. Někteří z nich jí dokonce nabízeli manželství. Žádný z těchto vztahů nevydržel dlouho a většinou se rozešla se svými partnery v dobrém. Způsob jejího života ji neponižoval ani nezraňoval. Neurazil ji ani jistý novopečený majitel rolís-royce, který se domníval, že padne před jeho autem na zadek. S úsměvem ho odbyla slovy, že má přinejmenším stejnou cenu jako jeho nablýskané táro. Muži ji přitahovali a sex jí působil radost. Obojí však pokládala jen za zábavný prostředek, s jehož pomocí dosáhne mnohem důležitějšího cíle.

Muži ve skutečnosti do jejího vysněného světa nepatřili. Jejím životem bylo herectví. Jistě, bylo třeba vyvarovat se mnohých nebezpečí, musela střežit mnohá intimní tajemství. Nicméně herectví stálo na prvním místě. Nezajímaly ji drobné štěky, díky nimž si vydělávala na živobytí, toužila po velkých rolích ve velkých hrách, inscenovaných místními hereckými společnostmi. Nakonec zakotvila v Mark Taper Forum a toto angažmá jí otevřelo cestu k prvním filmovým úlohám. Její skutečný život splýval s osudem hrdinek, které ztvárňovala.

Zdálo se jí, že nestrádá jen tehdy, když vdechne život nějaké postavě. Ztotožňovala se s nimi a v porovnání s bohatostí jejich vnitřního světa jí připadala její vlastní existence všední a nezajímavá. Své milostné avantýry brala jako zábavu.

Golf, tenis, večeře s přáteli, to vše splývalo s jejími nejniternějšími sny. Opravdový život probíhal podle Atheny pouze na jevišti. Líčení, výběr vhodných doplňků ke kostýmu, přemýšlení nad tím, jakou mimikou a gesty doprovodit text, který si přemílala v hlavě... fs. A potom neproniknutelná tma hlediště. Ano, bůh nakonec vyslyšel její úpěnlivé prosby.

Kolikrát jen na scéně plakala, kolikrát se bezhlavě zamilovala, kolikrát prosila za odpuštění. Ano, občas se jí zmocnila závrať ze štěstí, které jí bylo dopřáno. Lačnila po slávě a po úspěchu, nebol chtěla přehlušit minulost, která se neustále ozývala. Chtěla z duše vymazat vzpomínky na Boze Skanneta i na dítě, jež s ním počala. Chtěla zapomenout na zklamání, která jí připravila vlastní krása, ten dar lstivé sudičky, jenž ji provázel již od kolébky. Jako každý umělec si přála, aby ji lidé milovali. Uvědomovala si, že je krásná. Jak by si to také mohla neuvědomovat, když ji o tom denně všichni přesvědčovali. Zároveň však věděla, že je nejen krásná, ale i inteligentní. Od samého počátku v sebe věřila. Zprvu pouze netušila, že má také vlastnosti, jež skutečný génius nesmí postrádat. Nezdolnou energii, schopnost koncentrace a zvídavost. Herectví a zpěv patřily k jejím největším láskám.

Aby se na ně dokázala plně soustředit, musela uvolnit nashromážděnou energii. Pořád se učila něčemu novému. Dovedla si opravit auto, zdokonalila se ve vaření, vynikala ve sportu.

Z literatury i z praxe čerpala poznatky o umění milovat, neboť věděla, jak důležitý je tento obor pro její profesi.

Měla ovšem i jednu vadu. Nedokázala druhému člověku způsobit bolest. Jelikož se však něčemu takovému nemohla v povolání herečky vyhnout, byla v podstatě neustále nešťastná. Pokud se však k něčemu rozhodla, šla tvrdohlavě za svým cílem. Jen díky této umíněnosti si vydobyla místo na slunci. Využívala svého postavení hvězdy první velikostí a občas z ní čišel chlad, rovnající se její kráse. Všemocní filmoví magnáti ji s prosíkem přemlouvali, aby přijala roli v jejich filmu, a zástupy mužů toužily dostat se do její postele. Ovlivňovala, a někdy i diktovala výběr režisérů a rozhodovala o tom, kdo se ve filmu objeví po jejím boku. Mohla si klidně dovolit přestoupit zákon, aniž by se musela obávat trestu. Mohla porušovat ustálené zvyky, překračovat základní pravidla morálky. Kdo by se odvážil soudit Athenu Aquitaneovou? Kdo by si troufl tvrdit, jaká ve skutečnosti je? Trpěla vrtochy všech slavných hvězd a žila dvojím životem. Život postav, které ztělesňovala na jevišti, se nedal oddělit od jejího reálného života. Všichni ji milovali, avšak Atheně to nestačilo. Jen ona věděla jak je odporná. Kromě

toho existovala ještě jedna osoba, která neměla ráda, a Athena tím nesmírně trpěla. Jako každou herečku ji dokázal rozlítostnit jediný nenávistný výpad, byť se objevil mezi stovkou příznivých kritik. Po pěti letech strávených v Los Angeles se dočkala své první titulní role a vykročila tak na cestu ke slávě. Podobně jako všichni přední herci, mohl si rovněž Steven Stallings určit jméno herečky, s níž chtěl hrát. Athenu spatřil na jevišti divadla Mark Taper Forum a okamžitě rozpoznal její talent. Ještě víc mu však uhranula svou krásou. Ihned si ji vyžádal do nového filmu. Athena tím byla nejen překvapena, ale především velice polichocena. Věděla, že se blíží zlom v její kariéře, nicméně zpočátku netušila, proč padla volba právě na ni. Vysvětlení jí poskytl teprve Melo Stuart. Onen rozhovor se odehrál ve Stuartově kanceláři, skvostně zařízené místnosti, plné orientálních starožitností, koberců protkávaných zlatem a pohodlného nábytku. Všechny lampy byly rozsvíceny, neboť okna zakrývaly těžké závěsy. Před hlučnými restauracemi dával Melo přednost posezení u čaje v tichu své pracovny. Zpravidla seděl u stolu, ládoval se jednohubkami a hovořil s plnými ústy. Na oběd chodíval pouze se svými nejslavnějšími klienty. "Tu příležitost sis zasloužila," prohodil na uvítanou. "Jsi opravdu velká herečka. V tomhle městě však žiješ teprve pár let a navzdory své inteligenci příliš zkušeností nemáš. Jsi ještě zelenáč. Prosím, aby ses necítila dotčená tím, co ti teď povím. Říct to ale musím." Na chvíli se odmlčel. "Obvykle takové věci nikomu nevysvětluji, ostatně to nebývá ani nutné."

"Ale protože jsem zelenáč...," podotkla Athena s úsměvem.

"Zelenáč možná není ten správný výraz," pravil Melo. "Jenže se příliš soustřeďuješ na samotné umění a třeba ti ani nedochází, jak složitými pravidly se v našem oboru řídí vztahy mezi lidmi." Athena zvedla pobaveně obočí. "Tak mi tedy prozraď, komu za tu nabídku vděčím." Melo se zavrtěl na židli. "Volal mi Stallingsův agent. Říkal, že tě Stallings viděl v divadle a že ho tvůj výkon uchvátil. Je pevně rozhodnutý. Tu roli prý musíš hrát ty. Už jsem mluvil i s producentem a dohodli jsme znění smlouvy. Slušný honorář, nějakých dvě stě tisíc dolarů, žádné podmínky týkající se tvé další kariéry a žádná omezení vztahující se k případným nabídkám. Myslím, že se mi podařilo uzavřít opravdu dobrou smlouvu."

"Děkuji," kývla hlavou Athena. "Nejspíš bych se o tom neměl zmiňovat, ale Stallings má ve zvyku zamilovat se do každé své partnerky," pokračoval Melo. "Pokaždé to myslí vážně, nicméně podotýkám, že je opravdu nenapravitelný sukničkář." Athena ho přerušila: "Melo, nejsem žádná naivní husička. Není třeba mi to vysvětlovat polopatě."

"Mám pocit, že tě musím včas varovat," pokrčil rameny Stuart. Spočinul na Atheně něžným pohledem. Přestože byl pověstný svou nepřístupností, do Atheny se zamiloval, sotva ji poznal. Jelikož však nikdy nejednala vyzývavě, neodvážil se ani v nejmenším před Athenou odhalit pravou povahu citů, které k ní chová. Vždyť ji považoval za svůj nejcennější kapitál, ktery jednou přinese miliony. "Pokoušíš se mi naznačit, že by bylo vhodné, abych mu při první příležitosti hupsla do postele?" otázala se Athena bez okolků.

"Můj talent zřejmě nestačí."

"Proboha, ne. Tak si to nevykládej," rozhodil Stuart ruce. "Velká herečka zůstává velkou herečkou za všech okolností. Víš ale, jak se z dobré herečky stává filmová hvězda? Ve správný moment jí někdo nabídne správnou roli. A tobě ta správná role právě spadla do klína. Nemůžeš si dovolit promarnit takovou šanci. Copak by bylo tak obtížné zamilovat se do Stevena Stallingse`? Miluje ho sto milionů ženských po celém světě, proč bys ho nemohla milovat i ty? Spíš by ti to mělo polichotit."

"Jistě, lichotí mi to," ucedila Athena chladně. "Co když mi ale bude nesympatický? Co potom?" Stuart strčil do úst další jednohubku. "Proč by ti měl být nesympatický? Je to velice příjemný člověk, přísahám. Přinejmenším doporučuji, abys s ním koketovala alespoň do té doby, než postoupí práce na filmu natolik, aby tě už nemohli vykopnout."

"Co když budu tak dobrá, že mě nebudou chtít vykopnout?" namítla Athena. Melo si povzdechl. "Abych pravdu řekl, Steven tak dlouho čekat nebude.

Pokud tě nezbalí do tří dnů, můžeš se s tím filmem rozloučit."

"To je ale sexuální vydírání," prohodila Athena pobaveně. "Ve filmovém průmyslu něco takového neexistuje," poučil ji Melo.

"At tak nebo tak, jednou ses upsala povolání, v němž prodáváš své tělo."

"Zajímalo by mě, zda je nutné se do něj zamilovat.

Copak by Stevenovi nestačilo, kdybych se s ním prostě vyspala?"

"Po pravdě řečeno, zasouložit si může s každou, na kterou jen prstem ukáže," oponoval Stuart. "Jenže on hodlá milovat tebe a na oplátku žádá lásku. Alespoň než skončí natáčení." Opět ztěžka vydechl. "Potom láska rychle pomine, protože budeš příliš zaměstnaná." Následovala krátká odmlka.

"Tvá čest tím neutrpí. Hvězdy jako Steven dávají svůj zájem najevo samy. Dotyčná dáma, v tomto případě ty, pak naznačí, zda jeho dvoření přijímá či ne. První den ti Steven pošle květiny. Druhý den po zkoušce tě pozve na večeři, abyste si v klidu prošli scénář. Nikdo na tebe nebude naléhat: S tím, že tě okamžitě vyrazí, pokud mu nevyjdeš vstříc. Honorář však dostaneš celý, o to se postarám."

"Melo, skutečně si myslíš, že nejsem dost talentovaná, abych to zvládla, aniž bych musela s někým chrápat?" zavtipkovala Athena. "Samozřejmě že jsi," opáčil Stuart. "Jsi mladá, je ti teprve pětadvacet. Můžeš si klidně počkat další dva nebo tři, možná čtyři roky nebo pět let. Ve tvůj talent bezmezně věřím. Proč mu ale trochu nepomoci? Stevena přece miluje každý." Vše se vyvíjelo přesně tak, jak Melo Stuart předpověděl. Prvního dne Atheně doručili ohromnou kytici. Druhého dne probíhala zkouška, které se zúčastnili všichni herci. Natáčeli hořkou komedii, při níž smích přechází v slzy. Jedna z nejtěžších věcí, která může herce potkat. Steven Stallings udělal na Athenu veliký dojem.

Svůj text přednášel monotónním hlasem beze snahy omráčit ostatní lacinými efekty. Každé větě však ihned vdechl život a ze všech možností neomylně zvolil tu nejsprávnější. Jednu scénu zahráli dvanácti různými způsoby. Jeden na druhého reagovali s obdivuhodným citem. Připomínali dokonale sehraný taneční pár. Potom Steven jako by mimoděk utrousil: "Výborně, výborně." Jeho úsměv vyjadřoval čistě profesionální uznání.

Teprve na sklonku pracovního dne přistoupil Steven k věci.

"Myslím, že z toho bude vaší zásluhou vynikající film," pravil. "Nevadilo by vám, kdybychom skočili na večeři a probrali si pár dalších obrazů?" navrhl Atheně. S neodolatelným chlapeckým úsměvem pak dodal: "Šlo nám to spolu skvěle."

"Díky," odvětila Athena. "Tak kdy a kde...?" Steven předstíral zděšení. "Proboha, to záleží na vás." V té chvíli se Athena rozhodla, že vnucenou roli přijme a že k ní bude přistupovat ryze profesionálně. Koneckonců, Steven Stallings patří k největším filmovým hvězdám na světě, zatímco ona je pouhá začátečnice. Vývoj událostí bude dirigovat Stallings.

Její povinností je řídit se jeho pokyny. V uších jí zněla slova Mela Stuarta: "Můžeš si klidně počkat další dva nebo tři, možná čtyři roky nebo pět let." Ne, ona nechce čekat. "Co kdybyste přišel ke mně domů?" zeptala se Athena. "Připravím něco k snědku a budeme mít klid na práci." Chvíli vyčkávala.

"Hodilo by se vám to v sedm?" uzavřela rozhovor. Jelikož byla v každém směru perfekcionistka, připravila se na nadcházející večer, při němž budou pokoušet jeden druhého, fyzicky i duševně. Večeře bude jen lehká, aby plný žaludek negativně neovlivnil jejich uměleckou či sexuální potenci. Přestože se alkoholu dotkla jen výjimečně, koupila lahev bílého vína.

Jídlo by mělo ukázat, že je i dobrou kuchařkou, ale vařit může při práci. A pak šaty! Uvědomovala si, že všechno musí vyplynout z momentální situace. Nechce vypadat, jako by se na svádění připravila předem. Na druhou stranu nesmí její šaty hosta odrazovat. Stallings je coby herec zvyklý citlivě reagovat na sebemenší náznak. Oblékla si tedy vybledlé džínsy, které jí těsně obepínaly zadeček. Kromě toho bleděmodrá působí uklidňujícím dojmem. Pásek okamžitě zavrhla. Kalhoty doplnila nabíranou hedvábnou blůzkou ke krku, pod níž se krásně rýsovala její bělostná ňadra. Uši ozdobila malými zelenými náušnicemi, které ladily s barvou jejích očí. Snad nevypadám moc rezervovaně a upjatě, pomyslela si Athena. Možná její oblečení nechává příliš velký prostor pochybám. Náhle dostala geniální nápad. Nalakuje si rudě nehty na nohou a přivítá ho bosá! Steven Stallings se dostavil s lahví červeného vína nikoliv té nejlepší značky, ale stále ještě kvalitního. Také on zvolil pracovní oděv -

plandavé manšestrové kalhoty, modrou džínovou košili a bílé polobotky. Jeho havraní vlasy byly nedbale přičísnuté. Pod paží nesl scénář, ze kterého vyčuhovaly proužky papíru s poznámkami. Jeho pravé úmysly prozrazovala jen těžká vůně kolínské vody. Najedli se neformálně u kuchyňského stolu. Jak se slušelo, opakovaně chválil její kulinářské umění. Při jídle listovali scénářem, porovnávali si poznámky a upravovali dialogy tak, aby zněly věrohodněji. Po večeři se přesunuli do obývacího pokoje a přehráli si několik zvlášť obtížných scén. Během práce oba cítili, jak je přítomnost druhého vzrušuje, což se kladně podepsalo na jejich výkonu. Athena s uznáním sledovala, jak výborně si Steven vede. Byl rozený profesionál a ke své práci přistupoval s nesmírnou pokorou. Zrazovaly ho pouze oči.

Vyčetla z nich, jak je unesený její krásou, jak velice oceňuje její vlohy a herecké mistrovství. Hodina již pokročila, když se jí otázal, zda není příliš unavena a zda by nemohli procvičit vrcholnou milostnou scénu. V té době již večeři dávno strávili a stačili se spřátelit, stejně jako obě postavy ve scénáři. Při této milostné scéně měl Steven políbit svou partnerku na rty, aniž by se jí však dotkl rukama. Po prvním nesmělém polibku se jí vpil do očí a chraplavě pronesl:

"Tohle jsem chtěl udělat, sotva jsem tě poprvé spatřil."

Athena statečně snášela jeho upřený pohled, ale nakonec sklopila víčka, přitáhla si Stevenovu bradu a opětovala jeho polibek. Vyslala tím jednoznačný signál. Oba překvapila nelíčená vášeň, kterou v něm její gesto rozpoutalo. Důkaz toho, že jsem lepší herečka než on, napadlo Athenu. Počínal si však nadmíru šikovně. Když ji pomalu svlékal, laskal rukama Atheninu pokožku, dotýkal se prsty těch nejintimnějších míst a nakonec zabloudil jazykem až na vnitřní stranu stehen.

Athenino tělo se vzepjalo. Zatím to není špatné, pomyslela si cestou do ložnice. Stevenova krása jí brala dech. Z jeho klasicky tvarované tváře, znachovělé touhou, vyzařovala dychtivost, kterou by nikdo nedokázal před kamerou předstírat.

Ostatně ve filmu by podobná scéna nejspíš vypadala až vulgárně. Milostný akt na plátně musí působit spíše spirituálním

dojmem. Athena se pokusila vcítit do role ženy, která podlehla jako smyslů zbavená obyčejnému tělesnému chtíči. Jako dva stejně naladěné nástroje směřovali ke společnému vyvrcholení, po kterém se oba svalili vyčerpáním.

Uvažovali, jak bude tato scéna vyhlížet ve filmu, a usoudili, že se dost nesnažili. Nedostali se svým postavám na samou dřeň, jak by měli, ani neudělili příběhu patřičný náboj, jak zamýšleli. Jejich výkon postrádal nejen něhu skutečné lásky, ale i napětí skutečné vášně. Rozhodli se proto záběr zopakovat. Steven Stallings se zamiloval, což u něj nebyl výjimečný jev. Rovněž Athena byla ráda, že se věci vyvíjejí tak hladce, ačkoliv šlo vlastně o předem plánované znásilnění.

Celá záležitost neměla v podstatě žádné stinné stránky, snad až na to, že se nejednalo o projev svobodné vůle. Ale cožpak není pravda, že rozumné potlačování svobodné vůle je často nezbytnou podmínkou přežití? Steven zářil štěstím, nebof při natáčení nového filmu všechno klapalo podle jeho představ. Měl znamenitou partnerku a navázal s ní příjemný vztah, takže nemusel hledat sexuální rozptýlení nikde jinde. Navíc se jen málokdy setkal s ženou tak talentovanou a krásnou, která by byla navíc tak dobrá v posteli jako Athena. Škoda jen, že je očividně zamilovaná až po uši. Něco takového může později způsobit značné problémy. To, co následovalo, jejich lásku jen upevnilo. Oba vyskočili z postele a téměř současně pronesli:

"Tak, a teď zpátky do práce." Pupuuii scénare a nazí začali pilovat text. Athenino soustředění narušily jen dvě věci.

Nejprve se přestala koncentrovat, když si Steven oblékl spodní prádlo. Na tělo ušité světle růžové slipy těsně obepínaly jeho zakulacené půlky, které uváděly do vytržení všechny fanynky.

Za druhé ji vyvedlo z míry Stevenovo tvrzení, že používá speciální kondomy vyrobené firmou, jejímž je akcionářem. Vůbec prý není k poznání, když si nějaký natáhne, a přitom jsou zcela nepropustné. Vyzval Athenu, aby mu poradila, jaký název pro toto zboží zvolit. Excalibur anebo snad Král Artuš? Steven totiž krále Artuše miloval. Athena se na okamžik zamyslela a nakonec s líčenou

vážností pravila: "Nechtělo by to něco trochu neutrálnějšího? Aby to vyhovovalo všem."

"Máš pravdu," přikývl Steven. "Ty prezervativy budou dost drahé a měli by je kupovat muži i ženy. Vymysleli jsme pěkný reklamní slogan -

Kondomy pro hvězdy. To není špatný název, ne? Co třeba Hvězdné kondomy?" Film se setkal s obrovským ohlasem a jejich vztah pokračoval vcelku zdárně. Athena postoupila na první příčku žebříčku, který vedl ke slávě, a každým z filmů, jež natočila v dalších pěti letech, svůj úspěch přiživila. Románek, jak již bývá u hereckých hvězd zvykem, měl jen krátké trvání. Steven a Athena se milovali, jak jim ostatně předepisoval scénář, nicméně jejich poměr ovlivňovala jak Stevenova sláva, tak Athenina ctižádost. Ani jeden si nemohl dovolit podlehnout lásce víc než ten druhý a díky této úporné snaze po rovnováze záhy zašla na úbytě i vášeň, které ze začátku propadli. Svou roli sehrála také zeměpisná vzdálenost. Konec natáčení přinesl i nevyhnutelný konec jejich milostného vztahu. Athena odjela filmovat do Indie, Steven se přesunul na exteriéry do Itálie.

Telefonovali si, poslali si přání k Vánocům, vyměnili si vánoční dárky a strávili spolu dokonce bláznivý víkend na Havaji. Práce na filmu připomínala Artušovy rytíře, shromážděné kolem kulatého stolu. Stejně jako se oni pídili po svatém grálu, toužili i Steven a Athena dosáhnout věhlasu a bohatství. O obojí se musíte přičinit vlastní pílí a úsilím. Objevily se spekulace, že se obě slavné hvězdy chystají vstoupit do stavu manželského. To však naprosto nepřipadalo v úvahu. Atheně se sice poměr se Stevenem líbil, nicméně si stále uvědomovala i jeho humornou stránku. Přestože hodlala uplatnit své herecké kvality a snažila se vypadat zamilovaněji než Steven, mnohdy se nedokázala ubránit smíchu.

Steven se projevil jako upřímný, oddaný a citlivý milenec.

Přesně takový, jakých ztvárnil bezpočet ve svých filmech. Jeho fyzická krása lahodila oku, nedala se však dlouho obdivovat.

Drogy i lihoviny držel pod kontrolou a nikdo ho za tento nešvar neodsuzoval. S kokainem zacházel jako s lékem a v alkoholovém opojení byl ještě kouzelnější než střízlivý.

Dokonce ani úspěch mu nestoupl do hlavy. Netrpěl typickými manýrami slavných hvězd, nebyl namyšlený ani náladový. Přesto Athenu nesmírně překvapilo, když ji Steven požádal o ruku.

Rozesmátá mu dala košem. Věděla, že Steven nenechá na pokoji jedinou sukni, ať už při natáčení v exteriérech, zde v Hollywoodu anebo dokonce v sanatoriu, do kterého nastoupil, když se mu drogy vymkly z rukou. Rozhodně nepatřil k mužům, s nimiž by chtěla strávit zbytek života. Steven se s jejím odmítnutím snadno smířil. Jeho nabídka ostatně byla jen projevem momentální slabostí, způsobené kokainem. Po pravdě řečeno se mu téměř ulevilo. Zatímco během příštích pěti let stoupala Athena stále výš, Stevenova sláva bledla. Stále byl idolem svých fanoušků, zejména žen, při výběru rolí mu však chybělo štěstí anebo větší inteligence. Drogy a alkohol nakonec negativně poznamenaly i jeho přístup k práci.

Prostřednictvím Mela Stuarta požádal Athenu, aby ho obsadily do hlavní mužské úlohy v Messalině. Role se nyní obrátily.

Tentokrát si své spoluhráče mohla určit Athena. Stevena ráda odsouhlasila. Řekla ano, protože mu za mnohé vděčila a pro danou roli se výborně hodil. Podmínku, aby s ní povinně spal, si ovšem nekladla. V uplynulých pěti letech navázala Athena několik krátkodobých vztahů. Jejím milencem se stal i mladý producent Kevin Marrion, jediný syn Eliho Marriona. Kevin Marrion byl stejně starý jako ona, nicméně ho považovali za zkušeného veterána filmového průmyslu. Svůj první velký film produkoval v jedenadvaceti letech. Ohromující úspěch jej přesvědčil, že má pro film buňky. Jenže pak přišly tři nepovedené filmy a v současné době v jeho schopnosti věřil snad už jen Kevinův otec. Kevin Marrion byl mimořádně pohledný mládenec. Nebylo divu, první manželka Eliho Marriona se řadila k největším krasavicím v dějinách filmu. Kevinův vzhled však bohužel ztrácel před kamerou na působivosti, takže neuspěl ani u jedné kamerové zkoušky. Svou další kariéru mohl zakládat pouze na profesi producenta. S Kevinem se Athena poprvé setkala, když jí nabízel roli v připravovaném filmu. Athena mu tehdy naslouchala s úžasem a zděšením. O velice vážných věcech totiž hovořil jako úplný hlupáček. "Lepší scénář jsem v životě nečetl," rozplýval se Kevin. "Při vší skromnosti se musím přiznat, že jsem se

podílel na jeho úpravě. Atheno, jsi jediná, kterou si v té roli dovedu představit. Jistě, mohl bych do ní obsadit kteroukoliv hvězdu z Hollywoodu, jenže já chci jen tebe." Jeho seriózní pohled měl Athenu přesvědčit, že celou věc myslí naprosto vážně. Athenu přímo fascinovalo, jak může opěvovat tak bídný scénář. Jednalo se o příběh tulačky, jejímž domovem byla ulice. Žena našla v popelnici opuštěné dítě, čímž dosáhla vnitřního očištění a posléze se stala vůdčí osobností všech amerických bezdomovců. Polovina filmu ukazovala, jak před sebou tlačí nákupní vozík, v němž měla uložený veškerý svůj majetek. Když překoná nástrahy v podobě alkoholu, drog, hladovění, znásilnění a snahy úřadů připravit ji o malého nalezence, rozhodne se kandidovat jako nezávislá kandidátka na funkci prezidenta Spojených států. K dobru scénáře třeba přičíst, že neuspěla. Atheně div neběhal mráz po zádech. Scenárista požadoval, aby ztělesnila špinavou, zoufalou ženskou bez domova, oblečenou v potrhaných hadrech.

Měla vypadat jako úplný ztroskotanec. Scénář sázel na prachsprostou sentimentalitu, zatímco dramatická konstrukce byla naprosto idiotská. Prostě zmatená, pitomá slátanina.

Kevin se zasnil: "Jestli tu roli přijmeš, zblázním se radostí." Athena si pomyslela: "Blbnu já, anebo ten kluk?"

Nezapomínala však, že je Kevin významným producentem. Svůj návrh myslí očividně upřímně a zřejmě je schopen dotáhnout celý projekt do konce. Se zoufalstvím v očích pohlédla na Mela Stuarta. Ten se povzbudivě usmál, jenže Athena ze sebe nevypravila ani slůvko. "Výborný nápad, skvělá myšlenka," přispěchal jí na pomoc Stuart. "Klasický námět. Sláva a pád.

Pád a sláva. Ryzí esence strhujícího dramatu.

Uvědomuješ si však, Kevine, jak důležitý je pro Athenu po jejím raketovém startu zodpovědný výběr další role? Nech nám tu ten scénář, my si ho důkladně pročteme a dáme ti vědět."

"Samozřejmě," přikývl Kevin a podal oběma kopii scénáře.

"Určitě se vám zalíbí, tím jsem si jistý." Melo Stuart pozval Athenu do malé thajské restaurace na Melrose Place. Objednali si jídlo a pomalu listovali scénářem. "Raději se zabiju," ohrnula nad tím nos Athena. "Je snad Kevin mentálně zaostalý?"

"Pořád ještě tak docela nechápeš, jak to ve filmové branži chodí," přerušil ji Melo. "Kevin je inteligentní chlap, ale občas se pouští do něčeho, na co vůbec nestačí. Věř mi, že jsem už četl horší věci."

"Kdy a kde?" vyzvídala Athena. "Na to si tak z hlavy nevzpomenu," mávl rukou Melo. "Jsi dost velká hvězda, abys mohla říct ne. Ale nejsi zase tak velká, aby sis mohla dělat zbytečné nepřátele."

"Eli Marrion je příliš chytrý, aby tentokrát svého syna podpořil," odtušila Athena. "Sám přece nejlépe ví, jak hrozný ten scénářje."

"Jistě," souhlasil Stuart. "Dokonce žertem říkává, že má syna, který točí komerčně úspěšné sračky, a dceru, která točí umělecky hodnotné propadáky. Elí však netouží po ničem jiném, než aby jeho děti byly šťastné. My si tím hlavu lámat nemusíme. Klidně můžeme tuhle zhovadilost odmítnout. Ale každá mince má i svůj rub. LoddStone vlastní práva na vynikající román, ve kterém je bezvadná role jako ušitá pro tebe. Jestli Kevinovi nevyhovíš, můžeš se s ní rozloučit." Athena pokrčila rameny: "Tentokrát si ráda počkám na další příležitost."

"Proč ale nekývnout na obojí? Dej si podmínku, že nejdříve natočíš ten román. Mezitím najdeme cestičku, jak se z Kevinova projektu vykroutit."

"A tím si nepřátele nenadělám?" zasmála se Athena. "Ten film ti přinese takový úspěch, že už na tom nebude záležet. Pak už pár nepřátel přežiješ."

"Jseš si naprosto jistý, že potom nebudu muset Kevinovu nabídku přijmout?" naléhala Athena. "Jestli tě z toho nedostanu, můžeš mě zastřelit," dušoval se Melo. Athena netušila, že Stuart už dávno uzavřel s Marrionem dohodu. Eli nedokázal syna poslat k šípku, a tak zvolil k odvrácení katastrofy tento způsob.

Rozhodl se, že jako darebáci budou vypadat Melo Stuart a Athena Aquitaneová. Meloví to vůbec nevadilo. Pověst lotra už k profesi filmového agenta jaksi patří. Všechno vyšlo tak, jak si narýsoval. První role, vycházející z románové předlohy, katapultovala Athenu mezi hvězdy první velikostí. Události, jež

následovaly, ji však přinutily, aby si na delší čas od mužů odpočinula. Dalo se předpokládat, že se Kevin během přípravných prací na film, jenž neměl být nikdy natočen, do Atheny zamiluje. Na to, že působil v profesi producenta, byl Kevin Marrion v podstatě nezkušený mládenec. Atheně se dvořil s odzbrojující nevinností a horoucím zápalem. Okouzloval ji nadšením a slušným vystupováním. Jedné noci, kdy ji pronásledovaly výčitky svědomí kvůli podrazu, který v souvislosti s jeho filmem plánovala, se Athena s Kevinem vyspala. Kevin, omámený nádherným zážitkem, hned nabídl Atheně manželství. Zatím Athena a Melo Stuart přesvědčili Claudii De Lenu, aby přepsala scénář. Claudia udělala z původní předlohy frašku a Kevin ji bez váhání vyhodil. Vztek ho přemohl natolik, že s ním nebylo k vydržení. Athena mohla z jejich vztahu jen těžit. Manželství by jí zaručilo skvělé pracovní příležitosti, Kevinovo nadšení se kladně projevovalo i v posteli a jeho odhodlání oženit se s ní i bez manželské smlouvy Atheně lichotilo, neboť Kevin jednoho dne zdědí společnost LoddStone. Když však jednoho večera opět naslouchala jeho nepřetržitým úvahám o filmech, které spolu natočí, blesklo Atheně hlavou: "Jestli budu muset poslouchat tyhle žvásty ještě chvíli, hodím si mašli." Jako většina laskavých lidí, které okolnosti přinutí jednat nezdvořile, dala bez rozmýšlení průchod svému hněvu. Věděla, že se bude cítit provinile, a tak se rozhodla zabít všechny mouchy jednou ranou. Vmetla Kevinovi do tváře, že se za něj nejen neprovdá, ale že s ním už nehodlá ani spát a rozhodně se nemíní objevit v žádném jeho filmu. Kevin zkoprněl. "Vždyť jsme se dohodli!" zakňučel plačtivým hlasem. "Uvědomuješ si, že mě podle zrazuješ?"

"Ovšem," opáčila Athena. "Promluv si o tom se Stuartem." Athena byla znechucená sama sebou. Jistě, Kevin měl pravdu, nicméně ji překvapilo, že se bojí víc o filmy než o jejich lásku.

Po této příhodě ztratila Athena o muže zájem. Kariéru již měla zajištěnou, a tak se rozhodla pro celibát. Měla na práci spoustu důležitějších věcí a mužští by jí jenom překáželi. Athena Aquitaneová a Claudia De Lena se spřátelily jen proto, že se Claudia vždycky kamarádila s ženami, které se jí líbily. Poprvé se s Athenou setkala při práci na scénářích jejích prvních tllmů. Tehdy ještě

Atiiena nebyla ani zdaleka hvězdou. Athena trvala na tom, že se bude na úpravách scénáře podílet, a přestože se scenáristé zpravidla spolupráce s herci děsí, z Atheny se vyklubal inteligentní pomocník. Její připomínky k pojetí postavy i celého příběhu se pokaždé tretlly do černého a navíc se nikdy nenechala unést sobeckými úmysly. Naštěstí byla natolik moudrá, aby si uvědomila, že čím lepšími postavami se nechá obklopit, tím víc vynikne i její vlastní role. Často pracovaly v Athenině domě v Malibu. Právě tam zjistily, že je spojuje spousta společných zájmů. Obě se věnovaly sportu, obě byly zdatné plavkyně, obě dosáhly vynikajících výsledků v amatérském golfu a obě si vedly výborně i na tenisových kurtech. Vytvořily pár pro tenisovou čtyřhru a porazily většinu mužských dvojic na Malibu Beach. Jejich přátelství pokračovalo i poté, co byl film úspěšně dokončen. Claudia o sobě pověděla Atheně úplně všechno, zatímco Athena se svěřila jen s málem. Tak vypadalo jejich přátelství. Claudia to vycítila hned na samém začátku, nicméně jí tato skutečnost ani v nejmenším nevadila. Přiznala se k poměru se Stevenem Stallingsem, což Athenu nesmírně pobavilo. Ihned si vyměnily všechny poznatky a dojmy. Shodly se na tom, že Steven byl výborný společník a nepřekonatelný milenec. Navíc opravdu talentovaný, bohem políbený herec a ke všemu ještě velice milý muž. "Je skoro tak krásný jako ty," prohodila jednou Claudia.

Krásu jiných lidí obdivovala bez špetky závisti. Zprvu se zdálo, že Athena její poznámku přeslechla. Tak se chovala pokaždé, kdykoliv se někdo zmínil o její kráse. Nakonec se však zeptala: "Je taky lepší herec?"

"Kdepak, ty jsi skutečně velká herečka," odvětila Claudia a pak ve snaze Athenu vyprovokovat, aby o sobě prozradila trochu víc, dodala: "Jenže Steven je mnohem šťastnější člověk než ty."

"Ano?" podivila se Athena. "Možná se nemýlíš. Jenže jednoho dne bude mnohem nešťastnější, než jsem kdy byla já."

"Jistě," pokyvovala Claudia hlavou. "Drogy a chlast ho odrovnají. Čeká ho hrozné stáří. Snad je dost inteligentní a včas se sebou něco udělá."

"V životě bych nechtěla dopadnout tak, jak dopadne Steven. A určitě tak nedopadnu."

"Dobře víš, že tě mám moc ráda," pokračovala Claudia. "Jenže proti stáří nic nezmůžeš. Ty sice nepiješ, nefetuješ, nehoníš se za chlapama, ale zato doplatíš na svá tajemství, která v sobě dusíš." Athena se rozesmála:

"Moje tajemství jsou má jediná záchrana. Ostatně jsou tak bezvýznamná, že ani nestojí za řeč. A správnou filmovou hvězdu přece musí zahalovat alespoň nějaké tajemství, ne?" Každou sobotu dopoledne si naordinovaly odpočinek a vyrážely nakupovat na Rodeo Drive. Claudia vždy žasla, jak se umí Athena zamaskovat, aby ji fanoušci a prodavači nepoznali.

Pokaždé si nasadila černou paruku a navlékla volné obnošené šaty, které zahalily její dokonalou postavu. Líčením dosáhla toho, že brada vypadala mohutnější a rty plnější, avšak nejvíc Claudii udivilo, že Athena dokázala zdánlivě změnit i podobu.

Barevné kontaktní čočky změnily její zářivě zelené oči na hnědé a zhrublý hlas napodobil typický jižanský akcent. Pokud si Athena něco koupila, uhradila cenu Claudiinou platební kartou. Dluh pak vyrovnala šekem, kterým zaplatila společný oběd. Milovala posezení v restauraci, kde ji všichni považovali za naprosto běžného hosta. Jak Claudia žertem poznamenala, žádný scenárista se rozhodně nemusí bát, že by ho někdo poznal. Dvakrát měsíčně strávila Claudia víkend v Athenině domě u moře v Malibu. Celé dva dny jen plavaly a hrály tenis. Claudia podstrčila Atheně druhou verzi scénáře Messaliny a Athena okamžitě projevila zájem o hlavní roli.

Jako by ona nebyla hvězdou první velikostí a Claudia neměla spíš prosit ji. Když tedy Claudia přijela do Malibu, aby Athenu přemluvila k návratu, dělala si v duchu jisté naděje na úspěch. Athena by koneckonců nezničila jen vlastní kariéru, ale uškodila by i Claudii. Její sebedůvěrou otřásla bezpečnostní opatření, na která narazila ještě před domem a jež překonávala v Malibu Colony obvyklou míru. Už před bránou hlídkovali dva muži v uniformách Pacitic Ocean Security, další dva strážci se procházeli po zahradě a cestou do altánku na pláži, kam ji doprovázela hispánská hospodyně, spatřila další dva hlídače. Všem visel za pasem obušek a pouzdro s pistolí. Athena přivítala Claudii vřelým objetím.

"Jsem ráda, žes mě ještě zastihla. Do týdne už budu asi pod drnem."

"Proboha, jak můžeš být tak pitomá?" spustila Claudia.

"Proč dovolíš nějakýmu potrhlýmu idiotovi, aby ti zruinoval celý život. r saky můj. iemůžu uvěřit, že jsi taková husa.

Poslouchej, zůstanu tu přes noc a hned ráno si vyřídíme zbrojní pas. Pak koupíme bouchačku, začneme trénovat a za pár dní jsou z nás pistolnice." Athena se rozesmála a políbila Claudii na tvář. "Tvá mafiánská krev se nezapře," pravila.

Claudia jí kdysi vyprávěla o Clericuziově klanu i o svém otci.

Se skleničkou v ruce se uvelebily v pohodlných křeslech obrácených směrem k moři. Překrásná vyhlídka připomínala kýčovitou krajinomalbu. "Nenamáhej se, mě nepřesvědčíš. A kromě toho nejsem žádná husa," dodala Athena uraženě. "Kdysi jsi ze mě tahala tajemství, tak ti jedno prozradím. Můžeš to klidně vyslepičit i šéfům. Snad mě potom pochopíte." Začala Claudii líčit historii svého manželství. Zmínila se o sadistických sklonech Boze Skanneta, o jeho krutosti, věčném ponižování i o svém útěku. Vrozený smysl pro výstavbu příběhu však Claudii napovídal, že celé historce něco schází.

Vycítila, že Athena úmyslně vynechala to nejpodstatnější. "Co se stalo s dítětem?" otázala se. Athena nasadila profesionální masku: "Nemohu ti říct víc, než jsem ti právě řekla. Doufám, že si informaci o dítěti necháš pro sebe. O tom v LoddStone vykládat nemusíš. Věřím, že se na tebe mohu spolehnout."

Claudia věděla, že v tomto směru nesmí na Athenu naléhat.

"Proč jsi přerušila natáčení?" zeptala se po chvíli. "Víš přece, že by zajistili tvou ochranu. Potom bys mohla zmizet."

"Ne," zavrtěla hlavou Athena. "Společnost by mě stejně chránila jenom během natáčení. Ostatně na tom nezáleží. Znám Boze až moc dobře. Toho nic nezastaví. Kdybych zůstala, stejně bych ten film nikdy nedokončila." V tom okamžiku si obě všimly muže, který právě vylezl z vody a mířil k domu. Strážci na pláži ho také ihned zpozorovali. Jeden z nich přivolal píštalkou kolegy, hlídkující v zahradě. Zdálo se, že se neznámý muž rozhodl před čtyřnásobnou přesilou ustoupit.

Athena se vztyčila a očividně vylekaná zašeptala: "To je Boz.

Chce mě jen vystrašit. Ve skutečnosti určitě plánuje něco úplně jiného." Postavila se na verandu a zamyšleně pozorovala pětici na pláži. Claudia ji následovala. Boz Skannet vzhlédl směrem k altánku. Jeho přivřené oči a šlachovité tělo, zbarvené sluncem do ruda, nevěstily nic dobrého. Usmál se a zahulákal: "Ahoj, Atheno! Co kdybys mě pozvala na skleničku?"

Athena vykouzlila na rtech líbezný úsměv: "Pozvala bych tě, ale zrovna u sebe nemám žádný jed. Porušil jsi nařízení soudu, dostanu tě za mříže."

"Ale nedostaneš," ušklíbl se Skannet.

"Na to jsme si příliš blízcí. Spojujou nás společná tajemství." Přestože se stále usmíval, šla z něj hrůza.

Claudia si vzpomněla na člověka, který kdysi navštívil slavnost Clericuziových v Quogue. Jeden ze strážců se obrátil na Athenu: "Přeplaval sem z veřejné pláže. Musí tam mít auťák.

Nebo ho máme předat policii?"

"Ne," odpověděla Athena.

"Odveďte ho k autu. A vyřiďte v agentuře, že si přeju, aby můj dům hlídali další čtyři lidi." Boz, rozkročený a s hlavou zakloněnou, vypadal jako socha, zapuštěná do písku. "Brzy nashle, Atheno," zavolal a v doprovodu strážců se vydal k východu. "Jde z něj strach," přiznala Claudia. "Možná máš pravdu, na toho bychom potřebovaly kanon."

"Ještě ti zavolám, než s tím skoncuji," pronesla Athena pateticky. "Měly bychom spolu ještě jednou povečeřet." Claudia se div nerozplakala.

Boz ji skutečně vyděsil. Vybavila se jí vzpomínka na otce.

"Vydám se do Las Vegas za Crossem. Má za ušima a zná spoustu lidí. Určitě nám pomůže. Nic nepodnikej, dokud se nevrátím."

"Proč by mi měl pomáhat?" zeptala se Athena. "A jak by mi vůbec mohl pomoci? Patří snad k mafii?"

"Ovšem že ne," ohradila se rozhořčeně Claudia. "Pomůže nám, protože mě má rád." V hlase jí zazněla pýcha. "Kromě otce jsem jediný člověk, kterého opravdu miluje." Athena se zamračila. "Ten

tvůj bratříček je nějak podezřelý. Na člověka, který se pohybuje kolem filmu, jsi učiněné neviňátko. Mimochodem, jak jsi dokázala dostat do postele tolik mužských? Nejsi herečka a podle mého názoru nejsi ani žádná děvka."

"Na tom není nic tajného," usmála se Claudia. "Proč asi chlapi chrápou s ženskýma?" Pak Athenu objala a rozloučila se. "Letím do Vegas. Do mého návratu se odtud ani nehni." Athena seděla až do pozdní noci na verandě a zadumaně pozorovala hladinu oceánu, prostírající se pod černou oblohou. V duchu spřádala plány a občas se v myšlenkách vrátila ke Claudii. Je až směšné, že dosud svého bratra neprokoukla. Láska je opravdu slepá. Hned druhého dne Claudia převyprávěla Skippymu Deerovi příběh Athenina manželství.

Teprve po chvíli mlčení Deere promluvil: "Něco ti zatajila. S Bozem Skannetem jsem se setkal, když jsem ho chtěl uplatit. Odmítl a varoval mě. Jestli se prý pokusíme o nějakou ztřeštěnost, poskytne novinám informace, které nás zničí. Informace o tom, jak Athena odložila vlastní dítě."

Claudia zrudla hněvem: "To není pravda! Každý, kdo Athenu zná, by něčemu takovému neuvěřil. Nebyla by toho schopná."

"Jistě," přikývl Deere. "Jenže když bylo Atheně dvacet, tak jsme ji ještě neznali."

"Tak si trhni nohou," osopila se na něj Claudia. "Odjedu do Vegas a navštívím svého bratra Crosse. Má mnohem víc rozumu a odvahy než vy všichni dohromady. Určitě dá věci do pořádku."

"Nemyslím, že by dokázal Boze Skanneta vylekat. Už jsme to zkusili," opáčil Deere. Přesto mu však zasvitla alespoň nepatrná naděje. O Crossovi věděl dost. Claudiin bratr se snažil uchytit ve filmovém průmyslu, investoval do šesti filmů, které Deere produkoval, a přišel o všechny peníze.

Takže tak chytrý zase není. Šuškalo se, že má jisté styky neboli je ve spojení s mafií. Jenže s matií je ve spojení úplně každý, pomyslel si Deere, a proto ještě nemusí nahánět strach. Pochyboval, že jim Cross bude v případě Boze Skanneta něco platný. Dobrý producent, zvyklý riskovat, je ale vždycky ve střehu. Když nic jiného, může Crosse přesvědčit, aby financoval některý z jeho

dalších filmů. Nikdy neuškodí najít si obchodního partnera, který nemá o výrobě filmů a jejich financování ani ponětí. Skippy Deere praštil pěstí do stolu:

"Jedu s tebou." Claudia De Lena měla Skippyho Deera ráda, přestože ji kdysi připravil o půl milionu dolarů. Milovala ho i přes všechny jeho chyby a zkaženost, cenila si ho jako výborného společníka a vynikajícího producenta. Spřátelili se před lety při práci na společném filmu. Již tehdy se Deere řadil k nejúspěšnějším a nejzábavnějším producentům v Hollywoodu. Jednou se při natáčení v ateliéru jistý herec chvástal, že spí s jeho ženou. Deere, jenž naslouchal z provaziště pod střechou, se střelhbitě snesl po laně dolů, přistál chlubilovi na hlavě, zlomil mu ramenní kost a dobře mířenou ranou mu navíc rozbil nos. Claudia si vybavila ještě jeden zážitek. Procházeli se spolu po Rodeo Drive, když Claudia zahlédla ve výloze nádhernou blůzku. Nejkrásnější, kterou kdy viděla. Byla bílá, se sotva znatelnými zelenými proužky. Jako by vystoupila z Monetova obrazu. Obchod však byl tak luxusní, že jste si nejdříve museli domluvit návštěvu, aby vás vůbec pustili dovnitř. Jako by byl majitel nějaký věhlasný lékař. Skippy si ovšem s tímto problémem hravě poradil.

Majitel obchodu byl totiž stejně jako řada šéfů filmových studií, ředitelů významných koncernů a předních politiků mnoha západních zemí Skippyho osobním přítelem. V obchodě jim prodavač oznámil, že halenka stojí pět set dolarů. Pod Claudií se podlomila kolena. "Pět set dolarů za jednu blůzku? Děláte si ze mě srandu?" úpěla. Prodavače pro změnu ohromila Claudiina drzá poznámka. "Jedná se o velice kvalitní, ručně tkanou látku," začal vysvětlovat. "A takovou zelenou nenajdete po celém světě. Domnívám se, že cena je velice, velice rozumná." Deere se škodolibě šklebil. "Nekupuj to, Claudie," ponoukal přítelkyni. "Dovedeš si představit, kolik tě bude stát čistírna? Nejmíň třicet dolarů. Pokaždé, když ji na sebe navlékneš, vysolíš třicet babek. Vždyť se o ni budeš muset starat jako o mimino. Žádné skvrny od jídla a hlavně žádné kouření. Vypálíš si do ní dírku a můžeš svých pět set doláčů vyhodit." Claudia se na prodavače mile usmála: "Řekněte - jestli si

ten hadr koupím, dostanu nádavkem nějaký dáreček zdarma?" Prodavač, elegantně oblečený muž, se div nerozplakal:

"Prosím, ihned odejděte." Vypadli z obchodu a zlomili se smíchem. "Odkdy si mohou prodavači dovolit vyhazovat zákazníky z krámu?" chechtala se Claudia. "Tohle je Rodeo Drive," poučoval ji Skippy. "Buď ráda, že tě vůbec pustili dovnitř."

Když následujícího dne dorazila Claudia do ateliéru, našla na pracovním stole úhledně zabalenou krabici, v níž se ukrýval tucet stejných blůz a vzkaz od Skippyho Deera: "V těch si smíš chodit jenom pro Oscary!"

Později Claudia zjistila, že si z ní Skippy i prodavač pěkně vystřelili. Stejné zelené proužky totiž viděla na jedněch dámských šatech a na speciálním tenisovém šátku za sto dolarů. Snímek, na kterém s Deerem pracovala, byl lacinou romanticko-akční podívanou, jejíž šance na cenu Filmové akademie byly asi stejně velké jako pravděpodobnost, že se Skippy Deere stane předsedou Nejvyššího soudu. Nicméně slabost pro Skippyho ji už nikdy neopustila. Nakonec film překročil magickou hranici a na tržbách vydělal sto milionů dolarů. Claudia začala snít o tom, že konečně zbohatne. Skippy ji pozval na večeři, při které měli oslavit nečekaný úspěch. Sršel přitom vtipem. "To je můj šťastný den," halekal. "Máme v kapse sto milionů! Bobbymu Bantzovi jsem přebral sekretářku a moje bývalá manželka se včera v noci zabila při automobilové nehodě." Večeře se zúčastnili i další dva producenti. Oba sebou při jeho slovech trhli. Claudia byla přesvědčená, že Skippy žertuje, jenže ten vzápětí ke svým kolegům prohodil: "Vidím, že blednete závistí.

Teď ušetřím pět set tisíc ročně na výživném a moje dvě děti navíc zdědí všechen její majetek, jak jsme se při rozvodu dohodli. Takže už do nich nemusím vrážet žádný prachy."

Claudia nevěřila vlastním uším. Deere se k ní obrátil: "Mluvím naprosto upřímně. Tohle by si pomyslel každý chlap, jenže by to ani za nic neřekl nahlas." Skippy Deere nezískal své výlučné postavení ve filmovém průmyslu zadarmo. V mládí pomáhal otci tesaři na stavbách domů filmových hvězd v Hollywoodu. Přitom ho potkalo něco, co je možné jen v továrně na sny. Skippy se stal milencem

jedné stárnoucí herečky, která ho zaměstnala jako eléva ve své umělecké agentuře, což byla pouhá předehra, aby se ho mohla zbavit. Deere pracoval jako ďas a zároveň se učil ovládat svou vznětlivou povahu. Ze všeho nejvíc potřeboval zjistit, jak zacházet s rozmazlenými hvězdami. Musel vědět, jak lichotit mladým nadějným režisérům, jak pochlebovat začínajícím hercům, jak se spřátelit s užvaněnými scenáristy a jak s nimi manipulovat. Ze svého chování si sám tropil žerty a rád citoval jednoho velkého renesančního kardinála, jenž soudil při mezi papežem Borgiou a francouzským králem. Když král odhalil zadnici a na výraz svého opovržení se před papežem vykálel, dotyčný kardinál zvolal: Ach, toť zadek anděla! a spěchal královu řiť políbit.

Deere si osvojil nezbytné dovednosti. Ovládl umění vyjednávat, které si zjednodušil na heslo Neboj se požádat o cokoliv. S náruživostí sobě vlastní se vrhl na literaturu a vypěstoval si čich na předlohy, z nichž by mohly vzniknout dobré filmy. Na dálku vycítil herecký talent, prostudoval veškeré taje producentského řemesla a seznámil se s nesčetnými triky, s jejichž pomocí se daly krátit peníze určené na výrobu filmu.

Stal se z něj úspěšný producent, jenž bez potíži obstaral sedmdesát procent z celkového rozpočtu. Měl velkou výhodu, neboť rád četl a poradil si i se scénářem. Ne že by svedl napsat celý scénář, ale s lehkostí proškrtával kostrbaté věty a upravoval váznoucí dialogy. Jemným zásahem uměl posunout děj kupředu anebo naopak zbavit scénář přítěže v podobě scén, které sice vypadaly efektně, ale samotný příběh brzdily.

Především se však pyšnil vlastností, díky níž všechny jeho filmy plnily pokladny. Byl totiž přeborníkem na vymýšlení velkolepého finále. Jeho filmy zpravidla končily vítězstvím dobra nad zlem, a pokud by to moc tlouklo do očí, osladil hořkou porážku alespoň trošičku optimistickým koncem. Mezi jeho mistrovské kousky patřil závěr filmu, v němž atomová bomba zničila celý New York. Postavy prošly během katastrofy katarzí, která z nich učinila lepší bytosti. Všichni rázem začali milovat své bližní - zloducha, jenž odpálil bombu, nevyjímaje. Deere vystřídal pět různých scenáristů, než kápl na to pravé. To vše by mu však nebylo jako producentovi

nic platné, kdyby mu unikala finanční stránka věci. Deere dokázal vymámit z jalové krávy tele. Boháči se do spolupráce s ním jen hrnuli, neustále ho obletovaly zástupy žen a herci i režiséři obdivovali, jak si umí užívat života. Věděl, že patřičný úplatek otevírá všechny dveře. Zvlášť štědrý býval k šéfům filmových společností, kteří mu pak splnili každé přání.

Sestavoval nekonečné seznamy lidí, na které pamatoval s vánočním přáním nebo vánočním dárkem. Nezapomínal na herce ani na filmové kritiky z novin a časopisů, a dokonce ani na výše postavené ochránce zákona. Všechny nazýval drahými přáteli, a když mu přestali být k užitku, vyškrtl je ze seznamu obdarovávaných, avšak nikoliv ze seznamu těch, kterým posílal vánoční zdravice. Jako správný producent musel mít neustále co nabídnout. Stačil třeba neúspěšný román, jen když mohl něčím zamávat ředitelům studií před nosem. U takových knih si Deere zpravidla kupoval práva na pět let, přičemž za každý rok platil pět set tisíc dolarů. Jindy zase vyhrabal nepříliš povedený scénář a vypiloval ho se scenáristou do podoby, kterou by fiilmová společnost přijala. Byla to úmorná práce, neboť scenáristé bývali většinou velice křehké květinky. Slůvkem křehký Deere obvykle nahrazoval výraz nervově labilní, zvlášf pokud se jednalo o herečky. S Claudií De í.enou navázal velice hezký a příjemný vztah. Tu žábu opravdu miloval. Rozhodl se, že ji naučí, jak to ve světě chodí. Při společné práci na scénáři strávili tři měsíce.

Téměř denně chodili na večeři, občas si zahráli golf. Deera tehdy nesmírně překvapilo, že ho Claudia porazila. Jednou si zajeli na závody tahačů do Santa Anity a jindy zase Skippy pozval Claudii na pracovní odpoledne u svého bazénu, kde diktovali sekretářkám oděným pouze v bikinách. Na oplátku Claudia vzala Skippyho do Las Vegas, kde jako Crossovi hosté pobyli celý víkend. Občas se spolu i vyspali, oběma to bylo příjemné. Film se setkal s ohromným finančním úspěchem a Claudia se začala kochat nadějí, že konečně vydělá pořádný balík. Smlouva jí zaručovala určitá procenta ze Skippyho krajíce. Claudia dobře věděla, že si Deere pokaždé zajistí přední místo v pelotonu, jak s oblibou nazýval vyšší honorářovou

kategorii. Netušila však, že Deere bere procenta ze dvou hromádek, jednak z čistého, jednak z hrubého zisku.

Její smlouva přitom hovořila o podílu z čistého výnosu, což v podstatě znamenalo, že nedostane skoro nic, přestože film vydělal přes sto milionů dolarů. Vzhledem k účetnickým kouzlům filmové společnosti, Skippyho honoráři z hrubého zisku a odečtům za náklady se čistý výtěžek rovnal nule. Claudia podala na Deera žalobu. Ten Claudii odškodnil menší částkou, aby zachránil jejich přátelství. Když mu to později vyčítala, odpověděl: "Tohle nemá s naším vztahem co dělat, to je záležitost našich právníků." Skippy Deere často říkával:

"Kdysi jsem se také choval jako člověk, jenže pak jsem se oženil." Nejen to, Skippy se bezhlavě zamiloval. Na svou obranu uváděl, že byl mladý a že ve své nastávající odhalil herecký talent. Nemýlil se, nicméně jeho žena Christi postrádala ono nezbytné kouzlo, které činí z herečky hvězdu.

Nikdy nedosáhla vyšší mety než třetí hlavní role. Skippy ji však miloval. Když se z něj stal jeden z nejmocnějších mužů filmového průmyslu, rozhodl se, že z Christi udělá hvězdu.

Neustále otravoval producenty, režiséry a šéfy studií, aby jí přidělili velkou roli. Podařilo se mu, že se v několika filmech objevila ve vedlejší ženské úloze. S přibývajícím věkem však nabídek ubývalo. Narodily se jim dvě děti, avšak Christi propadala stále větší trudnomyslnosti a svými náladami odváděla Skippyho od práce. Jako každý úspěšný producent dřel Skippy Deere do úmoru. Cestoval po celém světě, aby dohlížel na uvádění svých filmů, sháněl tinanční prostředky, věnoval se natáčení. Přicházel do styku s mnoha krásnými, okouzlujícími ženami, a jelikož toužil po milé společnosti, navazoval časté milostné vztahy. Nadbíhání žen se nebránil, nicméně dále miloval svou manželku. Jednou mu asistentka přinesla scénář, v němž prý je perfektní příležitost pro Christi. Role se prý nedá pokazit a navíc přesně vyhovuje Christinu naturelu.

Jednalo se o pochmurnou tragédii, v níž se jistá žena zamiluje do mladého básníka a zavraždí kvůli tomu manžela. Trápí se při pohledu na smutek svých dětí a navíc musí čelit podezření manželových rodičů. Nakonec však dojde útěchy. Byla to příšerná

hloupost, nicméně nikoliv bez šancí na divácký úspěch. Skippy Deere musel vyřešit dva problémy. Za prvé najít studio, které by film vůbec natočilo, za druhé přemluvit vedení, aby do role obsadilo právě Christi. Obvolal všechny známé, kteří mu dlužili protislužbu, zavázal se, že uhradí veškeré výdaje, přesvědčil jednoho špičkového herce, aby přijal hlavní mužskou roli, a jako režisérku získal Ditu Tommeyovou. Všechno klapalo jako na drátkách. Christi zahrála svou roli obdivuhodným způsobem a rovněž Deere odvedl skvělou producentskou práci, nebot devadesát procent z celkového rozpočtu se projevilo přímo na plátně. Během té doby nebyl Deere své ženě ani jednou nevěrný, snad až na jednu aférku v Londýně, kde vyřizoval otázky spojené s distribucí filmu a kde sbalil jednu úžasně štíhlou Angličanku. Vložená námaha se vyplatila. Diváci se do kin jen hrnuli, investované peníze se vrátily a Christi si vysloužila cenu Americké filmové akademie za nejlepší ženský herecký výkon. Jak si Skippy před Claudií posteskl, tady měla celá pohádka skončit. Jenže Christi stouplo sebevědomí a teprve nyní pochopila svou skutečnou cenu. Stala se z ní hvězda první velikostí, osobní poslíčci se scénáři si u ní podávali dveře a každá nabízená role slibovala nádhernou příležitost. Deere jí radil, aby zvolila úlohu, která jí opravdu dobře padne, neboť příští film pro ni bude mít klíčový význam. Dosud nikdy ho nenapadlo manželku podezírat z nevěry a dokonce ji nabádal, aby si během natáčení občas vyrazila z kopýtka. Situace se však náhle změnila. Poté, co získala Oscara, se kolem Christi začali všichni točit.

Prominenti ji zvali na večírky, novináři ji opěvovali a mladí herci, toužící po pořádné roli, ji obletovali jak květinku. Christi se úplně změnila. Omládla a zkrásněla. Zcela bez zábran se na veřejnosti objevovala ve společnosti herců o patnáct let mladších než ona, takže společenské rubriky nejčtenějších časopisů měly stále o čem psát a zaryté feministky čemu tleskat. Skippy Deere bral její proměnu zdánlivě s nadhledem. Dobře chápal, oč tu běží. On si přece rovněž užíval s mladičkými hvězdičkami, tak proč by stejné potěšení nedopřál i své ženě. Neviděl však nejmenší důvod, proč by jí měl nadále umetat cestičku, zvlášť když ho jednou požádala o roli pro svého mladého milence. Přestal se pídit po vhodných scénářích a

zastavil propagační kampaň, kterou předtím vedl v kancelářích producentů, režisérů a ředitelů filmových společností. Tito vesměs starší pánové, vedeni jakousi mužskou solidaritou s Deerovým utrpením, se přestali o Christi rázem zajímat. Christi poté ztvárnila ještě dvě hlavní role. Oba filmy propadly, protože se do nich vůbec nehodila.

Všechen umělecký kredit, který si vydobyla Oscarem, záhy ztratila. O tři roky později už zase hrála jenom druhořadé voličky. Mezitím se ale zamilovala do mladíka, jenž se hodlal prosadit jako producent a potřeboval základní kapitál. Christi tedy podala žádost o rozvod a vysoudila roční rentu v neuvěřitelné výši půl milionu dolarů. Její advokáti naštěstí nevyčmuchali informace o Skippyho majetku v Evropě, takže se manželé rozešli v dobrém. Přestože Christi stále zůstávala na seznamu lidí, poctěných každoročně vánočním blahopřáním, zároveň se ocitla na jiném seznamu označeném hlavičkou Život je příliš krátký, což znamenalo, že na její telefonáty není třeba reagovat. Nyní, po sedmi letech, zahynula Christi při automobilovém neštěstí. Tato ztráta se ho asi příliš bolestně nedotkla. Skippy Deere tedy vyvolával v Claudii smíšené pocity. Vážila si toho, že před ostatními neskrývá svou pravou přirozenost. Otevřeně se hlásil k tomu, že jeho zájmy jsou pro něj prvořadé. Nevadilo jí ani, že je schopný dívat se člověku zpříma do očí a nazývat ho svým přítelem, aniž by to myslel upřímně. Ano, byl pokrytec, ale sympatický pokrytec.

Obdivovala, jak každého dokáže přesvědčit o své pravdě. Kromě toho to byl jediný člověk, jenž se chytrostí vyrovnal Crossovi. Nejbližším letadlem tedy odletěli do Las Vegas.

KNIHA ČTVRTÁ
Cross De Lena Clericuziovi

Když se Crossovi blížilo jedenadvacet let, začal se Pippi De Lena zamýšlet nad tím, jak zařídit, aby se syn vydal v jeho stopách. Všeobecně uznávaná pravda říká, že muž nemá v životě důležitější úkol než vydělat na živobytí. Musí se o sebe umět postarat, musí mít kam složit hlavu, musí nasytit hladové žaludky svých dětí.

Aby se přitom vyvaroval zbytečných starostí, musí disponovat jistou mocí. Z toho zcela jasně vyplývalo, že je třeba, aby Cross konečně zaujal v rámci Clericuziova klanu nějaké významné postavení. Nesměla se promarnit ani minuta. Cross se v rodině těšil dobré pověsti. Odpověď, které se o Velikonocích dostalo Dantemu na jeho narážku, že Píppí zastává funkci železné pěsti rodiny Clericuziových, s uznáním kvitoval i samotný don. Několikrát se smíchem opakoval Crossova slova:

"Já nic nevím, ty nic nevíš, nikdo nic neví, a kde jsi, proboha, vyhrabal tu příšernou hučku?" Jaká brilantní odpověď, rozplýval se don. Tak mladý a už tak diskrétní a moudrý. Je skvělou oporou svému otci. Musíme dát tomu chlapci šanci.

Donova reakce se pochopitelně donesla k Pippimu. Poznal, že čas nazrál. Začal Crosse cílevědomě připravovat. Posílal ho vybírat peníze k problematickým zákazníkům, na které se muselo jít i hrubým nátlakem. Seznamoval ho s rodinou a podrobně mu líčil průběh všech operací. Zdůrazňoval přitom, že zpravidla nejde o nic světoborného. Jakmile však taková akce přijde, musí se naplánovat do posledního puntíku. Úspěch tkví v jednoduchostí. Nejprve se vybere vhodný prostor a zvolí cíl.

Pak je nutné důkladně se seznámit se situací, obstarat automobily, potřebný počet ozbrojených mužů a pár lidí, kteří zajistí, aby akci nikdo nenarušil. Potom se musí na čas zmizet ze světa, aby se člověk vyhnul bezprostřednímu policejnímu výslechu. Ano, tak je to jednoduché. Žádné bezhlavé třeštění.

To končí zpravidla debaklem. Můžeš si vysnít cokoliv, ale vždy je nutné pečlivé plánování. Fantazii se dají popustit stavidla, jen

když je to opravdu nezbytné. Pippi dokonce zasvětil Crosse do některých slangových výrazů. Svaté přijímání znamená, že tělo oběti zmizí, biřmování pak značí, že tělo má být nalezeno. Pippi nezapomněl ani na historii rodiny. Hovořil o slavné válce se Santadiovým klanem, v níž si Clericuziovi vybojovali dominantní postavení. O roli, kterou v této válce sám sehrál, se nezmínil. Detaily raději vynechal.

Tím víc vychvaloval Giorgia, Vincenta a Petieho. Ze všeho nejvíc však velebil donovu prozíravost. Clericuziovi prý rozhodili několik sítí, nicméně jejich nejcennějším úlovkem je hazard. Svůj vliv ve sféře hazardních her postupně rozšířili na celé Spojené státy. Clericuziovi tahají za nitky všech amerických kasin a převzali vládu nad sportovními sázkami, které jsou legální v Nevadě a ilegální v ostatních státech země. Rodina vlastní továrny na výrobu hracích automatů, podílí se na výrobě kostek a karet, obchoduje s porcelánovým nádobím a příbory, spravuje sít hotelových prádelen. Hazard patří k nejvzácnějším klenotům jejich říše, a právě proto se Clericuziovi postavili do čela reklamní kampaně za uzákonění hazardních her a sportovních sázkových kanceláří, které podle odhadů přinesou v budoucnosti ohromné bohatství. Celostátní legalizace hazardních her se proměnila v jakýsi svatý grál, k němuž se upíraly naděje rodiny Clericuziových. Nezasazovali se pouze o to, aby stát povolil ve větším měřítku kasina a loterie. Šlo jim především o sport. Baseball, fotbal, košíková a všechna další sportovní odvětví. Pro Američany je sport modlou, a jakmile se uvolní omezení, stane se modlou samotné sázení. Zisky dosáhnou závratných hodnot. Giorgio, jehož společnost provozovala několik státních loterií, připravil hrubý odhad budoucích příjmů. Příjmy ze sázek na výsledky Super poháru - z valné části nezákonných - přinášejí minimálně dvě miliardy dolarů. Sportovní sázkaření kvete i v Las Vegas.

Legální zisky se zde každoročně vyšplhají k padesáti milionům.

Světová série znamená další miliardu, záleží ovšem na množství utkání. Košíková sice takovým zlatým dolem není, nicméně na zápasy play off se prosází téměř miliarda, pravidelné

zápasy během sezony v to nepočítaje. Sotva se odstraní zákonné překážky, zisky se díky speciálním loteriím a kombinovaným sázkám zdvojnásobí či ztrojnásobí, což se však netýká Super poháru. V tomto případě lze uvažovat až o desetinásobku dnešních příjmů a o denním čistém výnosu ve výši miliardy dolarů. Celková suma může překročit částku sto miliard dolarů.

Clericuziově rodině se rýsuje skvělá budoucnost v podobě pěti set miliard dolarů ročně. Minimálně. Rodina využívala bohatých zkušeností, politických konexí i hrubé síly, aby ovládla co největší část trhu. Giorgio sestavil přehledné tabulky s cenami vykalkulovanými pro jednotlivé sportovní události.

Hazard přitáhne peníze jako magnet a dojnými kravami pak bude americký lid. Tento druh podnikání nepředstavoval téměř žádné riziko, a přitom v sobě ukrýval nesmírný potenciál. Pokud Clericuziovi hodlali dosáhnout jeho legalizace, nesměli se opatrně krčit v koutku a litovat peněz. Rodina zbohatla i na drogách. Kontrolovali jejich distribuci v Evropě, starali se o politickou ochranu, zajišfovali přízeň soudů a hlavně prali peníze. Jejich pozice v lukrativním obchodu s narkotiky byla takřka neotřesitelná. Špinavé peníze ukládali do řetězce evropských bank i několika peněžních ústavů ve Spojených státech. Zákonné struktury na ně byly krátké. Potom však nastal čas, pokračoval Pippi, kdy navzdory dosavadní taktice vyvstala nutnost přestat se ohlížet na nebezpečí a ukázat železnou pěst. K tomuto kroku rodina přistoupila po zralé úvaze, ovšem s tím větší zuřivostí. A právě za těchto podmínek člověk musí dokázat, že si zasloužil pohodlný život, jenž doposud vedl. Teprve nyní začneš dobývat svůj vezdejší chléb v potu tváře. Krátce po svých jedenadvacátých narozeninách podstoupil Cross první zkoušku ohněm. Za největší devizu svého politického kapitálu Clericuzinvi považovali Waltera Wavvena, nevadského guvernéra. Vysoký, štíhlý padesátník proslul kovbojským kloboukem a luxusními obleky. Pohledný Wavven byl sice ženatý, nicméně ani to neukojilo jeho nezřízený sexuální apetit. Kromě žen holdoval dobrému jídlu a pití, vášnivě rád sázel na sportovní výsledky a zcela propadl hazardním hrám v kasinech. Na přízni veřejnosti mu však záleželo tolik, že tyto slabůstky úzkostlivě skrýval a vyhýbal se i všem rizikům

romantických dobrodružství. Své choutky potají sytil s pomocí Alfreda Gronevelta v hotelu Xanadu, aniž by přitom ohrozil pověst bohabojného, hluboce věřícího zastánce starosvětských rodinných hodnot, na které postavil svou kariéru.

Gronevelt záhy rozpoznal Wavvenovy výjimečné kvality a neváhal investovat značné prostředky, které tomuto muži umožnily strmý politický růst. Když Wavven po svém zvolení guvernérem Nevady poprvé požádal o víkend na zotavenou v hotelu Xanadu, přidělil mu Gronevelt jednu ze svých tolik ceněných vil. Vily patřily mezi Groneveltovy nejlepší nápady... Do Las Vegas přišel ještě v dobách, kdy toto místo bylo v podstatě pouhým hnízdem, do něhož se stahovali za hazardem ušmudlaní kovbojové. Gronevelt začal hazardní hry a hráče podrobně studovat s důkladností váženého vědce zkoumajícího vzácný hmyzí druh, ve kterém spatřuje významný článek evoluce. Pokusil se vyřešit záhadu, kterou dosud nikdo nerozluštil. Proč bohatí lidé mrhají časem, aby vyhráli peníze, které nepotřebují? Gronevelt usoudil, že tak činí proto, aby utajili jiné nectnosti, aby pokoušeli osud anebo - což se mu zdálo nejpravděpodobnější aby dali svým spolubližním najevo jakousi nadřazenost. Dospěl proto k přesvědčení, že dokud hrají, musí s nimi zacházet jako s bohy.

V jeho kasinu si musí každý připadat jako sám bůh anebo přinejmenším jako francouzský král ve Versailles. Nelitoval peněz a za sto milionů dolarů vystavěl na pozemcích hotelu Xanadu sedm honosně vybavených vil a jedno luxusní kasino. S prozíravostí sobě vlastní totiž zakoupil mnohem více půdy, než původní hotel potřeboval. Vily se daly přirovnat k malým palácům. V každé se mohlo ubytovat v šesti oddělených apartmá, ničím nepřipomínajících obyčejné hotelové pokoje, šest párů.

Ani zařízení si nezadalo s přepychem šlechtických sídel.

Nechyběly ručně tkané koberce, mramorové podlahy, zlaté kohoutky v koupelnách, těžké brokátové tapety ani jídelny a kuchyně, zásobované z hotelových skladů. Nejmodernější audiovizuální zařízení proměnilo pokoje v malé biografy, vestavěné bary nabízely hojnost vybraných vín a drahých lihovin, kuřáci si mohli posloužit ilegálně dováženými kubánskými doutníky. Před

každou vilou se prostíral bazén, uvnitř se nacházela sauna. Všech těchto vymožeností ubytovaní využívali pochopitelně zdarma. Ve speciální bezpečnostní zóně obklopené vilami leželo kasino zvané Perla, v němž měli hráči maximální soukromí a kde jednotlivé sázky neklesaly pod tisíc dolarů. Rovněž tamní žetony se lišily od ostatních kasin.

Nejnižší hodnotu, sto dolarů, měl černý žeton. Bílý žeton se zlatým žilkováním představoval pětistovku, zatímco modrá hrací známka se zlatým mřížkováním platila za tisíc dolarů.

Speciální desetitisícový žeton s pozlaceným povrchem pak zdobil pravý diamant. Pouze dámy si mohly při hře v ruletu rozměnit stodolarové žetony na pětidolarové známky. Bylo až udivující, jak snadno se dali boháči na tuto návnadu nachytat.

Gronevelt si spočítal, že jen za tyto nadstandardní služby zaplatili hosté navíc padesát tisíc dolarů týdně. O tuto částku se ovšem snižoval základ daňového přiznání. V případě vil si vedl Gronevelt zvláštní účetnictví, které nabízelo nesčetné možnosti daňových úniků. Ukázalo se, že každá vila vydělá průměrně milion dolarů za týden. Podvodné odpisy z daní prováděly i luxusní restaurace, které dodávaly vilám a dalším význačným hostům stravu a nápoje. Večeře pro čtyři osoby sice stála tisíc dolarů, nicméně Gronevelt tuto sumu vykazoval jako obchodní výdaje. Jelikož skutečné náklady na takovou večeři nepřesáhly stovku dolarů včetně mezd personálu, čistý zisk dosahoval závratných hodnot. Gronevelt tedy považoval svých sedm vil za drahocenné kameny v diadému, vyhraženém výlučně pro hlavy nejmajetnějších hostů. Těch, kteří se nebáli riskovat a dokázali během dvoudenního či třídenního pobytu roztočit přes milion dolarů bez ohledu na to, zda vyhrávají, či prohrávají. Hlavně že hrají, zněla jejich zásada. Pokud však své dluhy neuhradili včas, skončili v obyčejném hotelovém pokoji, jenž se přes všechno pohodlí nedal k apartmá ve vile vůbec přirovnat. Vily však skýtaly i další možnosti. Významní veřejní činitelé si do nich vodili své milenky anebo milence, aniž by se museli obávat prozrazení. Anonymní prostředí vil však vyhledávali i politici, lodivodi amerického průmyslu či další multimilionáři, kteří sice měli manželku anebo stálou milenku, ale tentokrát zatoužili po

příležitostné společnosti neznámé sympatické krásky. Také na tyto zákazníky Gronevelt pamatoval a zařídil pro ně útulná hnízdečka lásky. Mezi tyto muže patřil i guvernér Walter Wavven. Ten zároveň tvořil jedinou výjimku z pravidel, která stanovil Gronevelt. Pouze po Wavvenovi nepožadoval útratu ve výši milion dolarů. Naopak, toleroval Wavvenovy skromné sázky, občas mu věnoval několik cenných žetonů, a dokonce mu promíjel dluhy, které Wavven mohl splácet z případných výher. Wavven sem přijížděl, aby relaxoval, hrál golf, pil a dvořil se krasavicím, jež obstarával Gronevelt. Guvernéra Wavvena si Gronevelt pěstoval dlouho a trpělivě. Za celých dvacet let ho ani jednou nepožádal o protislužbu. Nechtěl po něm víc, než aby sem tam utrousil při projednávání zákonů slovíčko ve prospěch hazardních her. Wavven dal zpravidla na jeho názor, a pokud musel jednat jinak, pečlivě Groneveltovi vysvětlil politické důvody, které ho k tomu přiměly. Daleko větší zásluhu si však guvernér připsal tím, že Gronevelta představil vlivným soudcům a politikům, jejichž mínění snadno ovlivnil tučný úplatek v hotovosti. Gronevelt se v skrytu duše kochal nadějí, že by se guvernér Walter Wavven mohl jednou stát navzdory dlouhodobým odhadům prezidentem Spojených států. Teprve potom Gronevelt vychutná sladkou odměnu. Avšak jak Gronevelt vždy tvrdil, osud si umí krutě pohrát i s těmi nejchytřejšími lidmi a obyčejný smrtelník může přivodit zkázu toho nejmocnějšího člověka. V tomto případě si osud za svůj nástroj zvolil pětadvacetiletého mladíka, do něhož se zamilovala guvernérova osmnáctiletá dcera. Guvernérova manželka byla inteligentní, půvabná dáma, která zastávala mnohem rozumnější a liberálnější politické názory než její muž. Možná právě proto tvořili dokonalý pár.

Měli spolu tři děti. Rodina představovala guvernérův nejcennější politický vklad. Nejstarší Marcy si s matčinou podporou prosadila svou a navzdory otcovu přání studovala v Berkeley. Sotva ze sebe setřásla okovy strnulé konzervativní výchovy, nechala se unést svobodomyslnou atmosférou univerzity. Nasákla tamními levicovými názory, propadla moderní hudbě a zásluhou drog si obohatila pohled na svět.

Jako pravá dcera svého otce se nezříkala ani sexu a jako každý mladý a dosud nezkažený člověk se smyslem pro sociální spravedlnost se postavila na stranu chudáků, pracující třídy a utiskovaných menšin. Zároveň ji vábil svět umění, a proto bylo zcela přirozené, že se přátelila především se začínajícími básníky a muzikanty, kterými se to na univerzitě jen hemžilo.

Ještě přirozenější pak bylo, že se po krátké době zamilovala do spolužáka, který psal verše, brnkal na kytaru a měl hluboko do kapsy. Jmenoval se Theo Tatoski a byl ideálním představitelem klasické studentské lásky. Pohledný, černovlasý, snědý mládenec pocházel z katolické rodiny.

Většina jeho příbuzných pracovala v detroitské automobilce.

Vzpurný Theo se s nonšalancí básníka dušoval, že raději zhebne. než by celý život montoval nárazníky. Přes toto odvážné tvrzení si však na školné přivydělával brigádami. Bral se velice vážně, ale to se dalo vcelku snést, jelikož měl talent. Marcy a Theo se po dva roky jeden od druhého téměř neodloučili. Marcy ho dokonce přivezla ukázat rodičům. Tehdy ji Theo potěšil, že se před jejím otcem neposadil na zadek. V posteli jí potom sdělil, že podle jeho názoru je pan guvernér typický pokrytec. Nejspíš vycítil, s jakou licoměrností k němu Wavvenovi přistupují. Guvernér i jeho manželka se chovali velice přátelsky a zdvořile. Navenek se tvářili, že volbu své dcery plně respektují, ačkoliv v ústraní bědovali nad takovou nerovnou partií. Matka věděla, že není nutné se strachovat.

Marcy dospěje a Theo pro ni ztratí své kouzlo. Otci sice Theo nevoněl, avšak také on se s nepříjemnou skutečností vyrovnal s nadhledem, nevídaným dokonce i u politika. Guvernér koneckonců založil svůj politický program na podpoře pracujících tříd a matka zase patřila mezi vzdělané liberály. Jejich dcera může díky vztahu s Theem získat objektivnější pohled na život.

Mezitím začali Marcy a Theo žít ve společné domácnosti.

Počítali s tím, že se po ukončení studií vezmou. Theo bude psát a režírovat své hry, zatímco Marcy se jako profesorka literatury ujme role jeho múzy. Jak se zdálo, svůj plán předem důkladně zvážili. Zřejmě k němu nedospěli ani pod vlivem drog, ani v sexuálním poblouznění, takže se guvernér v duchu pomalu připravoval na

nejhorší. Kdyby ke sňatku nakonec došlo, může z něj vytřískat politický kapitál. Ukázal by, že navzdory konzervativnímu protestantskému původu, výchově i bohatství přijal jako pravý demokrat za zetě chlapce z dělnické rodiny.

Postupem času se s touto myšlenkou téměř smířili. Rodiče jen litovali, že je Theo takový nudný patron. Mládí je však nevyzpytatelné. V posledním ročníku se Marcy zakoukala do jiného spolužáka, jenž byl movitější a ze společenského hlediska daleko přijatelnější než Theo. Intimní přátelství s Theem však přerušit nehodlala. Vzrušovala ji představa, že si užívá se dvěma milenci a nedopouští se přitom hříchu cizoložství. Ve své prostoduchostí si připadala zajímavější.

Theo ji ale nemile překvapil. Na nenadálou situaci nereagoval s tolerancí radikála z Berkeley, nýbrž jako úzkoprsý šosák.

Přes své bohémství, poetické založení, vytrvalé působení feministických profesorek a přes volnomyšlenkářskou atmosféru, kterou v Berkeley symbolizovalo heslo ...ai si každý dělá, co chce,, se rázem změnil v zuřivého žárlivce. O Theovi každý věděl, že je náladový výstředník. Všichni to pokládali za součást jeho neodolatelné osobnosti. Při politických debatách se netajil revolučními názory, podle nichž je smrt stovky nevinných lidí, kteří zahynou například při atentátu, nepatrnou cenou v porovnání se šfastnou, svobodnou budoucností. Holedbal se extremistickými postoji, přestože Marcy věděla, že by nikdy podobné zrůdnosti nebyl schopen.

Když se jednou vrátili po dvou týdnech prázdnin do svého bytu, našli v posteli hnízdo s čerstvě narozenými myšmi. Theo odnesl pištící zvířátka na ulici, aniž by jim ublížil. Marcy by ho zulíbala. Sotva se však Theo dozvěděl o Marcyině novém milenci, neudržel se a uhodil ji do tváře. Pak se rozplakal a dlouho prosil za odpuštění. Marcy mu prominula. Milování s ním se jí pořád ještě líbilo. Vzrušovalo ji vědomí, že poté, co se přiznala k nevěře, drží Thea v hrsti. Jenže Theova agresivita se stupňovala. Hádky byly na denním pořádku a společné soužití se stávalo čím dál nesnesitelnější. Nakonec se Marcy odstěhovala. Zanedlouho se rozešla i s druhým milencem.

Vystřídala několik dalších mužů a občas se z čistého přátelství vyspala i s Theem. Rozhodla se, že odjede na východní pobřeží a pokusí se obhájit titul magistra na Ivy League College. Theo se zase přesunul do Los Angeles. Chtěl se věnovat psaní divadelních her a doufal, že se uchytí jako scenárista u filmu. Jeden jeho muzikál nastudovala malá divadelní společnost. Theo pozval na premiéru i Marcy. Marcy do Los Angeles přiletěla. Představení bylo tak strašné, že polovina diváků prchla ještě před koncem. Marcy zůstala přes noc, aby zdrceného Thea utěšila. Co se skutečně oné noci přihodilo, už nikdo nezjistí. Jisté je, že krátce před rozedněním Theo Marcy ubodal nožem. Oběť měla propíchnuté obě oči. Když dokonal hrůzný čin, bodl se Theo do břicha a zavolal policii. Thea ještě zachránili, na záchranu Marcy však již bylo pozdě. Proces, jenž probíhal v Kalifornii, poutal pochopitelně pozornost sdělovacích prostředků: Dcera nevadského guvernéra zavražděná neúspěšným básníkem dělnického původu, jenž byl po tři roky jejím milencem a nejspíš se nedokázal vyrovnat s tím, že ho posléze odkopla. Pro obhájkyni Molly Flandersovou, specialistku na "zločiny z vášně", to byl poslední kriminální případ. Na příště totiž hodlala působit v oblasti zábavního průmyslu. Zvolila osvědčenou taktiku. S pomocí svědků dokázala, že Marcy měla nejméně šest milenců, zatímco Theo doufal, že se vezmou. Bohatá, zkažená coura z prominentní rodiny zradila svého oddaně milujícího spisovatele z fabriky, ktery se kvůli tomu zbláznil. Flandersová se snažila porotu přesvědčit o "dočasné nepříčetnosti" svého klienta. Nejpůsobivější věta, jejíž autorkou byla Claudia De Lena, zněla: "Za tento skutek ho nikdy nebude možné hnát k odpovědnosti!" Dlužno podotknout, že tato věta později značně pobouřila dona Clericuzia. Během své výpovědi před soudem vypadal Theo patřičně zkroušeně. Jeho rodiče, horliví katolíci, získali na synovu stranu kalifornské duchovenstvo, které se do případu vložilo vahou své autority. Navíc prohlásili, že Theo skoncoval se svým hédonistickým životem a je připraven vstoupit do semináře. Obhajoba poukazovala na Theův pokus o sebevraždu, což prý dokazuje, že ho pronásledovaly výčitky svědomí. Nikdo si nevšiml, že tím zároveň vyvrací tvrzení o jeho nepříčetnosti. Molly Flandersová dala opět vyniknout svému řečnickému umění.

Vylíčila obraz nešťastníka, který by mohl pro společnost vykonat mnoho dobrého, kdyby nemusel platit za nepředložený čin vyprovokovaný dívkou nevalných mravů, jež zlomila jeho dělnické srdce. Bezcitnou dívkou, která přišla čirou náhodou o život. Molly Flandersová milovala kalifornské porotce. Většina z nich byla dost inteligentní a vzdělaná na to, aby pochopila jemné nuance psychických traumat. Tito porotci, odkojení vytříbenou kulturou dramatu, filmu, hudby a literatury, se dokázali lehce vcítit do smýšlení druhého člověka. Jakmile se Flandersové podařilo navázat s nimi kontakt, mohla si být svým vítězstvím jistá. A vskutku! Vzhledem k momentálnímu pominutí smyslů porota Thea osvobodila. Okamžitě dostal nabídku, aby vystupoval v televizním seriálu, čerpajícím z jeho pohnutého životního příběhu. Pravda, neztělesnil hlavní roli. Musel se spokojit s menší postavou zpěváka, jenž písněmi, které sám zkomponoval, spojuje jednotlivé části děje. Vcelku šťastné vyústění této moderní tragédie, že? Dceřina smrt však zanechala na otci, guvernéru Walteru Wavvenovi téměř ničivé následky. Alfred Gronevelt s hrůzou pozoroval, jak se mu výsledek jeho dvacetiletého úsilí hroutí pod rukama. Při jednom ze svých pobytů ve vile totiž guvernér Wavven Groneveltovi oznámil, že neníní znovu kandidovat. Proč usilovat o moc, když mu kdekterý zkurvený šmejd může zamordovat dceru, málem jí uřízne hlavu a nakonec vyvázne bez potrestání a běhá si na svobodě? A jako by to nestačilo, senzacechtiví reportéři vláčí jeho drahé dítě po novinách a televizních obrazovkách a dělají z ní děvku, která si nic jiného nezasloužila. Člověka občas potká v životě tragédie, z níž se už nikdy nevzpamatuje. Guvernéru Wavvenovi se to přihodilo právě nyní. Přestože v hotelu Xanadu trávil většinu času, zdaleka už to nebyl ten starý prostopášník.

Rozverné tanečnice ho nechávaly chladným, rachocení kostek ho nevzrušovalo. Jenom pil a hrál golf, což Gronevelta postavilo před delikátní problém. S guvernérem pochopitelně hluboce cítil. Nelze dvacet let piplat človíčka a nezískat k němu jisté sympatie, odhlédneme-li od sobeckých zájmů. Na druhou stranu bylo nad slunce jasnější, že guvernér Wavven bez politického vlivu nepředstavuje už žádnou devizu, žádný budoucí potenciál. Není

ničím jiným než zoufalcem, který se ničí alkoholem. Nesoustředil se dokonce ani na hru. Netrvalo dlouho a jeho dluhy v kasinu vzrostly na dvě stě tisíc dolarů.

Groneveltovi nezbývalo nic jiného, než aby mu odňal právo ubytování ve vile. Jistě, přidělí guvernérovi luxusní apartmá v hotelu, nicméně tak jako tak se jednalo o ponižující degradaci. Dříve než Gronevelt k tomuto opatření přistoupil, podnikl poslední pokus o guvernérovu rehabilitaci. Jednoho dne se ho zeptal, zda by si s ním nešel ráno zahrát golf. K neoficiálnímu jednání přizval i Pippiho a jeho syna Crosse.

Guvernér vždy oceňoval Pippiho důvtip, zatímco Cross byl slušně vychovaný muž příjemného vzezření, jehož společnost vyhledávalí í lídé o mnoho let starší. Po hře se všichni čtyři vydali poobědvat do guvernérovy vily. Wavven viditelně pohub) a zdálo se, že přestal dbát o svůj zevnějšek, jak o tom svědčil potřísněný oblek, baseballová čepička s logem hotelu Xanadu a neoholená tvář. Často se usmíval, avšak nešlo o nacvičený úsměv politika, spíše o jakýsi zlostný škleb.

Gronevelt si všiml i jeho zažloutlých zubů. Guvernér byl opět opilý. Gronevelt přistoupil přímo k věci. "Pane guvernére," pravil. "Zklamal jste rodinu, zklamal jste přátele a zklamal jste nevadský lid. Takhle přece nemůžete pokračovat!"

"Ale můžu," šklebil se Wavven. "Kašlu na nevadský lid. Na mě taky každý kašle."

"Já ne," namítl Gronevelt. "Mně na vás záleží.

Vrazil jsem do vás spoustu peněz a vy musíte znovu kandidovat na senátora."

"Proč bych sakra měl kandidovat? V týhle zasraný zemi to přece vůbec nic neznamená," zamračil se guvernér.

"Jsem guvernérem tak velkého státu, jakým je Nevada, a mou dceru to stejně před tím syčákem, který si klidně užívá života, nezachránilo. Co všechno jen musím snášet! Lidi si o mé mrtvé holčičce vyprávějí vtipy a modlí se za spásu vraha.

Víte, zač se modlím já? Za to, aby celou tuhle prašivou zemi a Kalifornii zvlášť vymazala ze světa nějaká atomová bomba."

Pippi a Cross jen mlčky naslouchali, otřeseni guvernérovým žalem. Oba však chápali i Gronevelta, jenž se za každou cenu snažil dosáhnout svého cíle. "Musíte na to zapomenout," domlouval guvernérovi Gronevelt. "Nedovolte, aby vám ta tragédie zničila život." Takovému naléhání by neodolal ani světec. Guvernér strhl z hlavy čepici, mrštil jí přes celou místnost a obrátil do sebe další sklenku whisky. "Copak mohu zapomenout?" zanaříkal. "V noci se převaluju na posteli a sním o tom, jak tomu hajzlovi vyrvu oči z důlků. Nejraději bych ho pálil žhavým železem, ale ještě předtím bych mu usekl nohy i ruce. A pak bych ho nechal žít, abych ho mohl mučit znovu a znovu." Hořce se usmál a zapotácel se. Zabodl do svých společníků kalný pohled a vycenil na ně zažloutlé zuby. Cítili jeho těžký dech. Náhle jako by vystřízlivěl. Hlas mu zvláčněl a takřka veselým tónem prohodil: "Viděli jste vůbec, jak zemřela? Propíchnul jí oči. Soudce ani nedovolil, aby si porota prohlídla snímky. Prý by byla zaujatá. Ale mně, jejímu otci, ty fotky ukázati! A pak toho chudáčka Thea pustili.

Odkráčel ze soudní síně s úsměvem na rtech. Propíchnu) mé dceři oči, ale každé ráno se spokojeně probouzí a kouká na svítící slunce. S chutí bych je všechny zabil. Soudce, porotce, advokáty. Všechny." Dolil si skleničku a začal vztekle pobíhat po místnosti. Zdálo se, že zešílel. "Nemůžu se postavit před lidi a žvanit o tom, čemu už sám nevěřím. Dokud ten grázl žije, tak to nedokážu. Hostil jsem ho u svého stolu, s manželkou jsme se k němu chovali jako k člověku, přestože se nám ani za mák nelíbí). Nedůvěřovali jsme mu, ale vyšli jsme mu vstříc. Nikdy nevycházejte vstříc prevítům, kterým nedůvěřujete. Přijali jsme ho do svého domu, poskytli mu nocleh, nechali ho spát s naší dcerou. Celou tu dobu se nám smál do ksichtu. Jako bych slyšel, co si v duchu říkal. Každej z vysoka sere na to, že seš guvernér. Každej sere na tvoje peníze, každej sere na to, že jste cívilízovaný, slušný bytosti. Stejně tvou dcerušku zabiju, kdykoliv se mi zamane, a ty proti tomu nic nezmůžeš. Všechny vás zničím. Pěkně si s ní zašoustám, pak ji zakroutím krkem, pořádně si tě vychutnám a nakonec vylezu od soudu bez flastru." Wavven zavrávoral. Cross okamžitě přiskočil a podepřel ho.

Guvernér zabloudil očima k tresce na stropě. Upřeným zrakem si prohlížel růžové andělíčky a světce, oděné v bílých řízách. "Chci, aby umřel," ucedil skrze zuby a rozplakal se. "Chci jeho smrt."

Gronevelt zašeptal: "Waltře, všechno přebolí. Čas vyléčí všechny rány. Musíte kandidovat do Senátu. Nejlepší léta máte ještě před sebou. Pořád můžete vykonat spoustu dobrého."

Wavven se odtáhl od Crosse a tiše Groneveltovi odpověděl: "Copak nevidíte, že se mi už nechce konat dobro? Nikomu se nemůžu svěřit s tím, jak se doopravdy cítím. Dokonce ani své ženě. Nemůžu se svěřit s nenávistí, kterou v sobě dusím. Něco vám prozradím. Voliči mnou pohrdají, spatřují ve mně bezmocného slabocha. Považují mě za hlupáka, který nečinně přihlížel, jak vrah jeho dcery odchází vítězoslavně ze soudní síně. Kdo by uvěřil, že se takový člověk dovede postarat o blaho Nevady" Wavven se potměšile ušklíbl. "Spíš by zvolili toho parchanta než mě." Na chvíli se odmlčel. "Alfrede, zapomeňte na to. Už nikdy nebudu nikam kandidovat." Gronevelt se zahleděl do jeho tváře.

Postřehl v ní záblesk, který Pippimu a Crossovi unikl.

Uvědomoval si, že slabost může být někdy způsobena jen ukrutným bolem. Rozhodl se riskovat. "Waltře," pravil.

"Zúčastníte se senátních voleb, když ten člověk bude spravedlivě potrestán? Stanete se zase tím, čím jste býval?"

Guvernér zprvu nechápal. Obrátil se k Pippimu a Crossovi a pak se tázavě podíval na Gronevelta. Gronevelt se otočil k přátelům: "Počkejte v mé pracovně." Pippi a Cross rychle opustili místnost a nechali Gronevelta s guvernérem o samotě.

Gronevelt bez okolků spustil: "Waltře, poprvé v životě spolu musíme hovořit naprosto otevřeně. Známe se dvacet let. Víte, že dokážu mlčet jako hrob. Odpovězte mi tedy. Budete kandidovat, jestli ten kluk zemře?" Guvernér vykročil k baru, nalil si další whisky, ale nenapil se. Tvář se mu rozzářila úsměvem: "Hned cestou z pohřbu se půjdu přihlásit k volbám.

Lidé poznají, že umím odpouštět. Mým voličům se to bude určitě líbit." Gronevelt si vydechl úlevou. Teprve nyní mohl dát volný průchod své nelitosti. "Ze všeho nejdříve si skočte k zubaři. Ať

vám pořádně vyčistí ty smradlavé zuby." Pippi a Cross trpělivě čekali v pracovně, dokud se Gronevelt nevrátí.

Ten je okamžitě odvedl do obývacího pokoje, počkal, až se pohodlně usadí, a pak jim přesně tlumočil Wavvenova slova. "Je guvernér dostatečně soudný?" zeptal se Pippi. "Guvernér nebyl tak opilý, jak předstíral," ubezpečil ho Gronevelt. "Dost jasně mi naznačil, co od nás požaduje, aniž by cokoliv řekl naplno."

"Ještě dnes odletím na východ," oznámil Pippi. "Tohle musí schválit Clericuziovi."

"Pověz jim, že považuji guvernéra za člověka, který dotáhne všechno až do konce," nařídil mu Gronevelt. "Svého cíle dosáhne. Takový přítel pro nás bude neocenitelný."

"Giorgio a don to určitě pochopí," usoudil Pippi. "Prostě je jen seznámím s pravým stavem věcí a počkám na jejich požehnání." Gronevelt se podíval na Crosse, usmál se a pak mrknul na Pippiho. "Pippi," prohodil. "Myslím, že nazrál čas, aby rodina přijala Crosse mezi sebe. Nejspíš by měl letět s tebou." Nakonec se však schůzka uskutečnila v Las Vegas.

Giorgio si přál, aby ho Gronevelt informoval osobně, jenže ten se už deset let záměrně vyhýbal každé náročnější cestě.

Giorgio se ubytoval se svou tělesnou stráží v jedné z vil, přestože nespadal do kategorie prominentních hazardních hráčů.

Gronevelt však dobře věděl, kdy udělat výjimku. Toto privilegium upíral nejmocnějším politikům, finančním magnátům, slavným hollywoodským hvězdám, svým přátelům i krasavicím, se kterými spal. Ani Pippi De Lena se dosud nedočkal výsady bydlet ve vile. V případě Giorgia Clericuzia však neváhal, ačkoliv mu bylo jasné, že vzhledem ke svému spartánskému založení Giorgio nabízený luxus neocení. Jenže tady se všechny čárky sčítají a každá známka neúcty, jakkoliv nepatrná, se jednoho dne může člověku vrátit i s úroky. Schůzka, které se zúčastnil Gronevelt a Pippi, se konala u Giorgia. Gronevelt ho krátce zasvětil do situace. "Guvernér má pro rodinu nepředstavitelnou cenu. Pokud se dá dohromady, může to dotáhnout hodně vysoko. Přes Senát třeba až na prezidenta. Nic se nedá vyloučit. Legalizaci sportovních sázek po celé zemi bychom potom měli v kapse. Rodina by tím získala miliardy, a

přitom by nešlo o žádné špinavé peníze. Myslím, že bychom to měli udělat." Legálně nabyté zisky měly samozřejmě mnohem větší hodnotu než zisky nezákonné. Mezi Giorgiovy nejlepší vlastnosti však patřilo to, že nikdy neudělal unáhlené rozhodnutí. "Tuší guvernér, že pracuješ pro nás?"

"S jistotou nic neví," odpověděl Gronevelt. "Určitě se mu však k uším donesly drby, které po Las Vegas kolují. Není to žádný blbec. Udělal jsem pro něj pár věcí, které bych sám nemohl provést. Je opravdu chytrý. Řekl jen, že pokud ten kluk zemře, bude kandidovat. O nic konkrétního mě nepožádal. Je to liška podšitá. Když nám hrál na city, nebyl vůbec namazaný. Domnívám se, že si všechno předem důkladně promyslel. Mluvil s námi upřímně, ale tak trošku na nás sehrál komedii. Sám by se pomstít nedokázal, ale spočítal si, že bych mu v tom mohl píchnout. Ano, trápí se, ale zároveň je schopen kout pikle."

Gronevelt se nadechl. "Jestli mu pomůžeme, stane se senátorem a bude náš." Giorgio přecházel v zamyšlení po pokoji a vyhýbal se přitom opatrně mramorovým sochám. Nakonec vyštěkl: "Tys mu to slíbil bez předběžné konzultace s námi?"

"Ano," odpověděl Gronevelt. "Musel jsem ho přesvědčit. Ujistit ho, že má stále nějakou moc, že může ovlivňovat chod událostí. Musel jsem ho vyburcovat." Giorgio si povzdechl: "Tahle součást naší práce se mi z duše protiví." Pippi se usmál. Giorgio zase kecá. Při masakru Santadiova klanu se vyznamenal tak, že je na něj dodnes don pyšný. "Mám dojem, že v tomto případě budeme potřebovat Pippiho zkušenosti," pokračoval Gronevelt. "Také podle mě nastal čas, aby se do rodinných aktivit zapojil jeho syn." Giorgio vzhlédl k Pippimu: "Myslíš, že je Cross připravený?" Pippi rozhodně odpověděl: "Pevně věřím, že umí všechno, co je třeba. Musí se postavit na vlastní nohy."

"Svede to?" podotkl pochybovačně Giorgio. "Jedná se přece jen o velice závažnou věc."

"Promluvím s ním," slíbil Pippi. "On to určitě dokáže." Giorgio znovu oslovil Gronevelta. "Co když ale guvernérovi prokážeme službu a on se potom na nás vykašle?

Převezmeme veškerá rizika a nakonec to bude k ničemu. Je to zbabělec. Zavraždili mu dceru a on se s tím smířil. Vůbec nic nepodnikl."

"Ale podnikl," oponoval Gronevelt. "Přišel za mnou. Musíš se umět vcítit do smýšlení Iidí, jako je guvernér.

To vyžadovalo notnou dávku odvahy."

"Ručíš tedy za to, že v této zkoušce obstojí?" naléhal Giorgio. "Ano. A pak mu můžeme svěřit jakýkoliv úkol. Znám ho už dvacet let. Dal bych ruku do ohně za to, že nezklame, pokud ho šikovně povedeme. Ví, že se dluhy musí platit. Skutečně to není žádný pitomec."

"Pippi, musí to výpadat jako nehoda," přešel Giorgio rovnou k věci.

"Všechno pečlivě naplánujte. Na guvernérovi nesmí ulpět ani stín podezření, aby se o něj nezačali otírat jeho nepřátelé a novináři." Gronevelt přikývl: "Ovšem, guvernéra s tou záležitostí nesmí nikdo spojovat. To je nesmírně důležité."

"Nevybrali jsme Crossovi pro začátek moc těžkou práci?" uvažoval nahlas Giorgio. "Ne, právě tohle mu perfektně vyhovuje," rozptýlil jeho obavy Pippi. Nikdo nic nenamítal.

Ostatně velitelem bojových akcí byl Pippi. Své schopnosti prokázal v nesčetných akcích, zejména ve válce proti Santadiovi. Častokrát říkával: "Já nastavuju kůži. Jestli mám zařvat, tak ať je to moje chyba. Ne chyba někoho jiného."

Giorgio si promnul dlaně. "Dobrá, pusfme se do toho. Alfrede, co kdybychom si ráno zahráli golf? Zítra večer odjíždím pracovně do Los Angeles a pozítří se vracím na východ. Pippi, dej mi vědět, koho chceš k ruce. Pošleme ti někoho z Bronxu. A průběžně mě informuj, jak si Cross vede." V té chvíli si Pippi uvědomil, že pokud Cross tuto šanci promarní, nestane se nikdy řádným členem klanu. Všichni Píppího vrstevnicí z rodiny Clericuziových propadli beznadějně golfu. Starý don občas utrousil zlomyslnou poznámku, že golf je ta pravá hra pro brugliony. Také onoho odpoledne se Pippi a Cross vypravili na golfové hřiště. Pippi se chtěl projít a užít si zeleně, a proto odmítli pohodlí elektrických vozíků. Hned vedle deváté jamky se nacházel malý háječek. Posadili se na lavičku ve stínu vzrostlého

stromu. "Nebudu tady navěky," zahájil rozhovor Pippi. "A ty se o sebe budeš muset postarat. Vymáhání dluhů sice sype, ale řídit takovou firmu je velice obtížné. Je třeba, aby sis v rámci rodiny vybudoval solidní postavení."

Pippi začal syna připravovat na jeho životní dráhu již dávno.

Přidělovat mu složité případy, při kterých se Cross nevyhnul nátlakovým prostředkům, občas se o něm zmínil před ostatními členy rodiny a především vyčkával. Čekal trpělivě na správnou příležitost. Na příležitost, kdy oběť nebude vzbuzovat sebemenší soucit. Cross přikývl: "Rozumím."

"Jde o toho darebáka, co zabil guvernérovu dceru. Vzal jí život a nebyl potrestán. To není spravedlivé."

Cross s pobavením sledoval, jaké argumenty otec předkládá. "Kromě toho je guvernér naším přítelem, že?" podotkl.

"Ano, máš pravdu," souhlasil Pippi. "Crossi, klidně můžeš říct ne. Rád bych ale, abys mi pomohl s úkolem, který musím splnit." Cross spočinul pohledem na zvlněném pažitu. Praporky označující jamky se v žhnoucím pouštním vzduchu ani nepohnuly a v dáli se rýsovala stříbřitá silueta hor. Cross tušil, že se ocitl na křižovatce své životní pouti. Na krátkou chvíli se ho zmocnily obavy.

"Kdyby mi ta rachota náhodou nevoněla, můžu makat u Gronevelta," prohodil, ale okamžitě poklepal otci na rameno, aby ho ujistil, že pouze žertoval. Pippi se zašklebil: "Jenže tuhle práci děláš právě pro Gronevelta. Viděl jsi ho přece s guvernérem, ne? Splníme jen jeho přání. Na Groneveltovi bylo, aby získal Giorgiův souhlas. Já se zase zaručil, že mi pomůžeš." Cross spatřil čtyři vzdálené postavičky, poskakující po trávníku jako loutky. "Musím si konečně vysloužit nějaké ostruhy." Tušil, že buď výzvu přijme, anebo se rozloučí s dosavadním způsobem života, který mu však naprosto vyhovoval.

Rád pracoval pro svého otce a ještě raději se potloukal po Xanadu, rozmlouval s Groneveltem, těšil se přízni tanečnic, vydělával peníze a vychutnával slastný pocit moci. Pokud hozenou rukavici zvedne, už nikdy se nemusit životem protloukat jako obyčejný, průměrný človíček. "Připravím plán a celou dobu ti budu stát po boku. Nehrozí ti žádné nebezpečí.

Ty ale budeš ten, kdo to provede." Cross se postavil. Přestože na golfovém hřišti panovalo naprosté bezvětří, vlajky nad střechami sedmi vil se třepotaly ve svěžím vánku. Poprvé v životě ho zabolelo srdce nad světem, který se řítil do záhuby.

"Počítej se mnou," pronesl pevně. V průběhu tří následujících týdnů absolvoval Cross důkladné školení. Pippi mu vysvětlil, že čekají na zprávu týmu, který Thea sleduje a zaznamenává každý jeho pohyb, pozoruje jeho zvyky a pořizuje čerstvou fotodokumentaci. Do blízkostí současného Theova bydliště v Los Angeles se přesunula i šestičlenná operační skupina, tvořená příslušníky italské enklávy v Bronxu. Plán bude postaven na výsledcích sledování. Pippi seznámil syna s filozofií, z níž je třeba vycházet. "V podstatě je to kšeft jako každý druhý," pokrčil rameny. "Prostě musíš přijmout určitá bezpečnostní opatření, aby ses vyhnul průšvihu. Odkráglovat člověka dokáže úplně každý, umění spočívá v tom, aby tě nechytili. V tom je jádro pudla. Nikdy nepřemýšlej o tom druhém jako o člověku.

Když ředitel General Motors vyhodí na dlažbu padesát tisíc lidí, taky dělá jen svou práci. Nesmí si vyčítat, že jim kazí život. Jednoduše mu nic jiného nezbývá. Cigarety zabíjejí tisíce kuřáků, ale co s tím naděláš? Lidi chtějí hulit a ty nemůžeš zrušit byznys, který přináší miliardy dolarů. To samé platí o zbraních. Všichni mají nějakou bouchačku, vraždí se navzájem, ale i na tomhle průmyslovém odvětví se vydělávají miliardy dolarů, takže ho nemůžeš zakázat. Nedá se nic dělat.

Lidi musejí být z něčeho živi, to je hlavní priorita. Každý den musejí mít na chleba. Nebo by se měli jít pást`?"

"Clericuziova rodina si potrpí na pořádek," pokračoval Pippi.

"Předem ti musí všechno schválit. Nemůžeš někoho poslat k ledu jenom proto, že ti plivnul na botu. Rodina musí za tebou stát, jelikož tě chrání před vězením." Cross pozorně naslouchal a nakonec položil otci jedinou otázku: "Giorgio si přeje, aby to vypadalo jako nehoda. Jak to zařídíme?" Pippi se rozesmál:

"Nikdy nikomu nedovol, aby ti radil, jak máš provést vlastní akci. Každý se může mýlit a každý vychází jen ze svých vlastních zkušeností. Já udělám to, co pokládám za správné. A správné řešení je zpravidla velice, velice jednoduché. Hlavně nikdy neklaď meze

své fantazii." Když dostali materiály sledovacího týmu, prostudoval si Cross na Pippiho pokyn podrobně veškeré údaje. Svazek obsahoval Theovy fotografie i snímky jeho vozu, na kterých byla dobře čitelná poznávací značka. Přiložen byl i plánek cesty z Brentwoodu do Oxnardu, kudy jezdíval za svou přítelkyní. Cross udiveně vydechl: "On ještě po tom všem dokázal klofnout holku?"

"Neznáš ženy," odvětil Pippi. "Dokud tě ženská miluje, můžeš klidně chcát do umyvadla. Jakmile její láska vyhasne, můžeš z ní udělat anglickou královnu a stejně ti dá kopačky." Pippi odletěl do Los Angeles, aby sestavil operační skupinu. Vrátil se za dva dny a místo pozdravu Crossovi suše oznámil: "Zítra v noci."

Následujícího jitra se vydali vozem z Las Vegas do Los Angeles ještě před rozedněním, aby unikli vedru. Pippi synovi doporučil, aby cestu pouští využil k odpočinku. Cross hleděl jako uhranutý na vycházející slunce, jehož paprsky měnily pouštní písek v mohutnou řeku zlata, řinoucí se od vzdáleného úpatí pohoří Sierra. Žaludek se mu chvěl nervozitou. Přál si, aby už měl všechno za sebou.

Dorazili do domu na Pacic Palisades, který patřil rodině a kde na ně již čekalo šest mužů z Bronxu. Na příjezdové cestě stál přelakovaný ukradený automobil s falešnou poznávací značkou a v domě byly připravené zbraně bez registračních čísel, které během akce.použijí. Přepychové vybavení domu Crosse překvapilo. Okna nabízela nádherný výhled na oceán a k osvěžení zvaly bazén s perlivou vodou a prostorná terasa. V domě se nacházelo šest ložnic. Jak se zdálo, celá šestice Pippiho dobře znala, Crosse jim však nikdo nepředstavil a také jemu zůstala totožnost týmu utajena. Do půlnoci, kdy měla být akce zahájena, zbývalo jedenáct hodin. Muži přemýšleli, jak si ukrátit čekání.

Sledování televize svorně zavrhli a raději oblékli plavky a rozložili se na prosluněné terase k partičce karet. Pippi se na Crosse usmál a posteskl si: "Škoda, zapomněl jsem si vzít plavky."

"Nevadí," ujistil ho Cross. "Vykoupeme se ve slipech." Dům stál o samotě a kromě toho pozemek obklopovaly vysoké stromy a hustý plot. "Anebo můžeme jít na Adama," navrhl Pippi. "Sem je vidět jenom z helikoptéry. A koho by bavilo čumět na tu spoustu

naháčů, co se vyvalují po celým Malibu?" Několik hodin strávili plaváním a opalováním.

Povečeřeli zeleninový salát a maso, které griloval jeden z Italů přímo na terase. Ostatní muži připíjeli k jídlu červené víno, avšak Cross si poručil pouze sodovku. Jak si všiml, ani ostatní to s jídlem a pitím nepřeháněli. Po večeři odešli Pippi s Crossem vyzkoušet ukradený vůz. Zamířili k nedaleké restauraci ve stylu Divokého západu a potom dále po Pacifické pobřežní dálnici ke kavárně, v níž by podle získaných informací měli později potkat Thea. Ve zprávě sledovacího týmu se psalo, že podle ustáleného zvyku se Theo každou středu zastaví o půlnoci cestou domů ve zdejší restauraci na kávu a míchaná vejce se šunkou. Odchází kolem jedné. Dnes v noci se na něj přilepí dva muži ze sledovací skupiny a telefonicky budou hlásit každý jeho pohyb. Po návratu seznámil Cross kumpány se svými představami o průběhu akce. Šest mužů z Bronxu dostane k dispozici tři vozidla. První pojede napřed, druhý bude hlídat vzadu a třetí zaparkuje před restaurací pro případ nepředvídaných komplikací. Cross s Pippim se uvelebili na terase a čekali na telefon. Zbylí muži vylovili z kapes drobné mince a pustili se znovu do karet. Po dálnici projíždělo pouze pět auťomobilů. Jejich černé kapoty se třpytily ve světle měsíčních paprsků. V půl dvanácté konečně zazvonil telefon. Theo se blížil k restauraci. Šestice Italů skočila do přistavených vozů a vyrazila zaujmout předem stanovené pozice. Cross a Pippi nasedli do ukradeného automobilu a po patnácti minutách čekání následovali ostatní.

Cross schovával v kapse saka malý revolver ráže 22 milimetrů.

Přestože zbraň nebyla vybavena tlumičem, výstřel z ní zněl pouze jako tlesknutí. Pippi si vzal svůj oblíbený revolver značky Glock, který byl o poznání hlasitější. Navzdory někdejším potížím se zákonem zarytě odmítal používat tlumič.

Za volant usedl Pippi. Operaci naplánovali do nejmenšího detailu. Nikdo z účastníků nevstoupí do restaurace. Policie bude určitě vyslýchat všechny přítomné hosty. Dvojice, která se pověsila Theovi na paty, popsala jeho oblečení, vůz i poznávací značku. Naštěstí jel v laciné, jasně červené fordce, která ostře kontrastovala s vozy luxusních značek jako Mercedes či Porsche, které v této oblasti

převažovaly. Nebude těžké ho objevit. Když Pippi s Crossem přijeli na parkoviště před restaurací, Theův vůz tam už byl. Pippi zastavil hned vedle něj, zhasl světla a vypnul motor. Obklopila je tma. Za dálnicí se leskla stříbřitá hladina oceánu. Na kraji parkoviště spatřili vůz s jednou z posádek. Věděli, že další dvě vyčkávají na určených stanovištích na dálnici, aby je po splnění úkolu doprovodili zpět, setřásli případné pronásledovatele anebo eliminovali číhající nebezpečí před nimi. Cross se podíval na hodinky. Ručičky ukazovaly půl jedné. Ještě patnáct minut! Náhle mu Pippi poklepal na rameno.

"Dneska si pospíšil," zašeptal. "Do toho!" Cross soustředěně pozoroval postavu, ozářenou světlem z lokálu. Zaskočil ho chlapecký vzhled oběti. Křehký, útlý Theo s pobledlým obličejem rámovaným nepoddajnými černými vlasy vůbec nevypadal na vraha. V rozporu se všemi předpoklady nezamířil Theo ke svému vozu, ale rozběhl se přes silnici k pláži. Došel až k hranici příboje, chvíli se brouzdal ve zpěněných vlnách a pak se zadumaně zahleděl ke vzdálenému horizontu. Potom se otočil a líným krokem se vracel na parkoviště. Jeho drahé boty, nasáklé mořskou vodou, za sebou zanechávaly mokré šlápoty.

Cross pomalu vystoupil z auta. Theo kolem něj prošel v těsné blízkostí. Cross se na něj přívětivě usmál a počkal, až usedne do vozu. Sotva Theo zabouchl dveře, Cross vytáhl zbraň. Theo právě zasouval klíčky do zapalování. Staženým okénkem dopadl dovnitř Crossův stín. Theo strnul a zvedl zrak. Jejich pohledy se střetly. Když mu tvář provrtala kulka, ani se nepohnul. V obličeji zbroceném krví se zableskly jen vyhasínající oči. Cross otevřel rázným trhnutím dveře a vpálil Theovi do týla další dvě rány. Potom hodil na podlahu vozu balíček s narkotiky a zavřel dveře. Jakmile Pippi zaslechl výstřely, nastartoval motor. Cross skočil do vozu. V souladu s předem domluveným postupem nezahodil pistoli, aby případ budil dojem předem přichystané akce a nikoliv náhodného vyřizování účtů při obchodu s drogami. Opustili parkoviště. Druhý vůz je následoval. Za pět minut byli všichni zpátky v domě a za dalších deset minut již seděl Pippi s Crossem ve svém automobilu a pospíchali k Las Vegas. Jejich společníci se zatím zbavili kradeného vozu a zbraní. Když

projížděli kolem místa činu, nezaznamenali u restaurace žádný pohyb. Theovu mrtvolu zatím nikdo nenašel. Pippi zapnul rádio a naladil zprávy. O vraždě ani zmínka. "Výborně," zajásal Pippi. "Pokud všechno pořádně naplánuješ, nemůže se nic pokazit." Do Vegas vjížděli za úsvitu, zrovna když slunce zbarvilo okolní poušť dočervena. Cross na tuto nekonečnou jízdu noční pouští, zalitou měsíčními paprsky, nikdy nezapomněl. Jak byl šťastný, když se nad obzor vyhoupl sluneční kotouč a v dáli zazářily neony Las Vegas. Připomínaly mu maják zvěstující bezpečný přístav a slibující probuzení z těžkého snu. V Las Vegas nikdy nebyla tma. Přibližně ve stejnou dobu objevili Theovo tělo. V ranním šeru připomínala jeho tvář přízrak. Reportéři se soustředili na skutečnost, že u Thea nalezli kokain v ceně půl milionu dolarů. Zřejmě se setkal s dealerem a ten ho zabil.

Guvernér mohl být spokojený. Cross se mnohému přiučil. Zaujalo ho několik věcí. Přestože kokain, který uložil do vozu, nestál ani deset tisíc dolarů, úřady odhadly jeho hodnotu na půl milionu. Guvernér sklidil všeobecné sympatie, nebof vyjádřil Theově rodině upřímnou soustrast. Neuplynul ani týden a veřejné sdělovací prostředky se o smutné události ani slovem nezmínily. Pippiho a Crosse předvolali Clericuziovi k audienci. Giorgio oběma blahopřál k inteligentní a bezchybně provedené akci. Zdvořile pomlčel o tom, že vražda měla vypadat jako nehoda. Cross si při této návštěvě dobře uvědomil, že se k němu všichni chovají s úctou, vyhrazenou železné pěsti rodiny Clericuziových. Důkazem byl například procentuální podíl na zisku ze všech legálních i nelegálních sázek v Las Vegas. Všichni pochopili, že se stal rovnoprávným členem rodiny, specialistou na mimořádně riskantní úkoly, za něž dostane také dobře zaplaceno. Ani Gronevelt nepřišel zkrátka.

Walter Wavven si po svém zvolení senátorem dopřál víkend v hotelu Xanadu. Gronevelt mu opět přidělil vilu a pogratuloval mu ke skvělému vítězství. Senátor Wavven byl už zase ve formě jako za starých časů. Sázel, vyhrával a večeřel s hotelovými umělkyněmi. Zdálo se, že se konečně z přestálého utrpení zotavil. O své nedávné krizi se letmo zmínil jen jednou, když Groneveltovi řekl: "Alfrede, máte u mě Manko šek." Gronevelt s úsměvem odpověděl: "Žádný

člověk by neměl rozdávat bianko šeky, nicméně vám děkuji." Nestál o žádné šeky. Senátor svůj dluh může splatit věrným přátelstvím, které nikdy neskončí.

Během příštích pěti let vyrostl z Crosse odborník na hazardní hry a řízení hotelu i kasina. Vystupoval jako Groneveltův asistent, ačkoliv hlavní část jeho činnosti nadále spočívala ve spolupráci s otcem. Nejen že mu pomáhal vést společnost na vybírání poplatků, ale stal se jeho zástupcem ve funkci železné pěsti Clericuziovy rodiny. Crossovi ještě nebylo ani pětadvacet let a již si vysloužil přezdívku Malá pěst. Sám se divil, s jakou chladnokrevností k této práci přistupuje. Své oběti nikdy osobně neznal. Bral je jako bezbranné kusy masa, jako divou zvěř, kterou v dětství lovil s otcem. Podvědomě si připouštěl rizika, ale necítil žádnou fyzickou úzkost. Občas se však vyskytly chvíle, kdy ho přepadl strach. Zvláště ráno se budil politý studeným potem, jako by se probouzel z hrozné noční můry. Jindy zase upadl do deprese, zejména při vzpomínce na sestru a matku, na výjevy z dětství a na krátké návštěvy u matky po rozchodu rodičů. Snadno si vybavil matčinu tvář, její teplou kůži i její hedvábnou plet bledou tak, že pod ní viděl proudit krev. V jeho děsivých snech však matčina pokožka náhle zešedla a rozpadla se na popel. Svraštělými prasklinami pak jako karmínový vodopád vytryskla krev. Vzpomínky se odvíjely jako film. Pamatoval si chvilky, v nichž ho matka líbala chladnými rty a tiskla k sobě ve vlažném objetí.

Nikdy ho nechytila za ruku jako Claudii. Znovu se vžíval do pocitů, které se ho zmocňovaly pokaždé, kdy od matky odcházel. Hrdlo se mu svíralo a v hrudi se mu usadila palčivá bolest. Ne, teď už matku nepostrádal. Ale tehdy mu chyběla. Se sestrou podobné pocity nespojoval. Sdíleli společnou minulost a Claudia stále tvořila součást jeho života, i když se stýkali méně, než by si přál. V zimě spolu vždycky zápasili. Strčili ruce do kapes kabátu a poskakováním se snažili jeden druhého přetlačit.

Neškodný duel. Všechno je tak, jak má být, pomyslel si Cross.

Jen že mu maminka i sestra někdy scházejí. Přesto se cítil s otcem a s Clericuziovými šťastný. V pětadvaceti letech svěřili Crossovi, železné pěsti číslo dvě, mimořádně závažný úkol.

Cílem byla tentokrát osoba, kterou znal celý život... Po rozsáhlé celostátní akci uvízla v síti FBI řada mafiánských baronů, mezi nimi i několik bruglionů včetně Virginia Ballazza, jenž stál tehdy v čele největšího klanu na východním pobřeží. Virginio Ballazzo sloužil Clericuziově rodině přes dvacet let a výrazně se přičinil o to, že zdroj clericuziovských příjmů takřka nevysychal. Na oplátku se rodina postarala, aby zbohatl i on. V době, kdy ho potkal krutý pád, vlastnil Ballazzo přes padesát milionů dolarů a se svou rodinou žil vskutku na vysoké noze. Přesto provedl to, co nikdo nečekal. Navzdory všem závazkům k rodině Virginio Ballazzo své dobrodince zradil. Porušil zákon ornerty, ktery zakazoval poskytovat jakékoliv informace úřadům. Mimo jiné proti němu vznesli obvinění z vraždy, nicméně ke zradě ho nepřiměl strach z potrestání, nebol zákoník státu New York neznal trest smrti. I kdyby byl nakonec odsouzen, bez ohledu na výši rozsudku by díky vlivu Clericuziovy rodiny nestrávil ve vězení víc než deset let. Rodina by se kromě toho postarala, aby oněch deset let proběhlo co nejpříjemněji.

Ballazzo věděl, jak se věci mají. Před soudem by svědci vypovídali v jeho prospěch a přízeň porotců by byla vykoupena tučnými úplatky. Jakmile by si odseděl pár let, připravili by právníci rodiny nový proces, při němž by předložili nové důkazy a dokázali, že je Ballazzo nevinný. K podobnému případu již v minulosti došlo. Rodina dosáhla osvobození jednoho svého klienta po pěti letech. Onen člověk byl propuštěn na svobodu a stát mu navíc za bezdůvodné uvěznění zaplatil odškodné ve výši milionu dolarů. Ne, Ballazzo se vězení nebál. Ke zradě se rozhodl, neboť mu hrozilo zabavení veškerého majetku. Vládu k tomu opravňoval zákon pro boj s organizovaným zločinem zvaný RICO, který v zájmu potlačení kriminality přijal Kongres.

Ballazzo nesnesl pomyšlení, že by se on i jeho děti museli rozloučit s nádherným domem v New Jersey, s luxusním letním sídlem na Floridě a s rančem v Kentucky. Neblaze proslulý zákon RICO umožňoval úřadům, aby vyvlastnil movitý i nemovitý majetek - peněžní vklady, cenné papíry, historická vozidla, prostě všechno. Skutečnost, že don Clericuzio před necelým rokem schválil Ballazzovo osamostatnění, nebyla výsledkem šťastné souhry náhod,

nýbrž projevem notné předvídavosti. Na jeho vkus si totiž Ballazzo liboval v přílišné okázalosti. The New York Times uveřejnil článek o jeho sbírce automobilových veteránů. Na fotografiích se usmíval Ballazzo, usazený za volantem svého rolís-royce z roku 1935 a s šarmantní koženou kuklou na hlavě. V televizi se zase objevil při příležitosti zahájení dostihů Kentucky Derby. S jezdeckým bičíkem v ruce opěvoval před kamerou krásu této královské sportovní disciplíny. Reportér ho představil jako bohatého dovozce koberců. Pohár donovy trpělivosti pomalu přetekl a od té doby k němu rodina začala přistupovat s ostražitostí. O Ballazzově spolupráci se státním návladním informoval rodinu jeho advokát. Don, jenž byl už jednou nohou na odpočinku, okamžitě převzal aktivitu. Tato záležitost vyžadovala tvrdou sicilskou ruku. Svolal rodinnou poradu, které se kromě dona a jeho synů Giorgia, Vincenta a Petieho zúčastnil pouze Pippi De Lena.

Pravda, upovídaný Ballazzo by mohl vážně ohrozit strukturu Clericuziovy rodiny, ačkoliv nejtěžší škody by nejspíš utrpěly zejména nižší organizační stupně. Zrádce by mohl poskytnout vyšetřovatelům důležité informace, nikoliv však právně platné důkazy. Giorgio poznamenal, že kdyby došlo na nejhorší, mohou se špičky rodiny přesunout do zahraničí. Don však tento návrh rázně zamítl. Copak by uměli žít jinde než v Americe? Amerika z nich učinila boháče, Amerika je nejmocnější zemí na světě a své bohaté dokáže ochránit. Don často citoval rčení, podle něhož je lepší pustit na svobodu sto viníků než nespravedlivě potrestat jediného nevinného. Zpravidla dodával: "Není to překrásná země?" Potíž vězela v tom, že dobré bydlo vedlo k úpadku mravů. Na Sicílii by si Ballazzo nikdy nedovolil zradit. Ani ve snu by ho nenapadlo porušit zákon omerty. Jeho vlastní synové by mu zakroutili krkem.

"Jsem příliš starý, abych začínal v cizině," povzdechl si don. "Žádný jidáš mě z domu nevyžene!" Daleko větší problém však spočíval v tom, že Ballazzo byl pouhým projevem šířící se infekce. Jemu podobných lidí by se našlo daleko víc. Stále větší počet mužů přestával respektovat stará pravidla, jejichž zásluhou získali moc. Patřil mezi ně bruglione v Louisianě, další působil v Chicagu a jiný zase v Tampě. Ti všichni stavěli na odiv své bohatství a pyšnili se

jím na veřejnosti. A když si pak na ně posvítili ochránci zákona, hledali tito cafoni cestičku, jak uniknout hrozícímu trestu, který pňvolali vlastní neopatrností. Aby si zachránili kůži, porušili odvěký zákon omerty a zradili své spolubojovníky. Don zastával názor, že je třeba tento zlořád vymýtit i s kořeny. Nyní však trpělivě naslouchal ostatním. Uvědomoval si, že je již stary. Třeba někdo přijde s vhodnějším řešením. Giorgio ve stručnosti zopakoval, co se stalo. Ballazzo uzavřel se státním návladním obchod. Dobrovolně přijme trest, pokud se vláda zaručí, že nevyužije litery zákona RICO a ponechá jeho manželce a dětem majetek. Jako by to nestačilo, výměnou za svobodu byl ochotný svědčit před soudem proti lidem, které zradil. Spolu se svou ženou pak bude zařazen do programu ochrany svědků a zbytek života stráví na neznámém místě pod falešnou identitou, zatímco drobnou plastickou operací změní podobu. Ale jeho děti budou materiálně zajištěné až do smrti. Tak zněla úmluva.

Všichni se shodli, že Ballazzo je přes všechny své chyby milujícím otcem. Jeden z jeho synů absolvoval Harvard, dcera Ceil vlastnila luxusní parfumerii na Páté Avenue, další syn se jako počítačový odborník podílel na vesmírném programu.

Všichni si své bohatství zasloužili. Všichni byli opravdovými Američany, ztělesněním klasického amerického snu. "Takže pošleme Virginiovi vzkaz, kterému jasně porozumí," pravil don.

"Ať vykládá o jiných, at dostane do báně, koho chce. Jestli ale cekne o naší rodině, zaplatí za to jeho děti." Pippi De Lena namítl: "Obávám se, že výhrůžky už dneska nikomu strach nenaženou."

"Jenže tato hrozba přijde přímo ode mě," opáčil don Domenico. "Tomu Virginio uvěří. Jemu samotnému nic neslibuj. Nejspíš pochopí." Do hovoru se zapojil Vincent.

"Jakmile ho zařadí do programu na ochranu svědků, nebudeme mít nejmenší šanci dostat se mu na kobylku." Don se obrátil k Pippimu: "Co na to říkáš, můj milý Martéllo?" Pippi pokrčil rameny: "Myslím, že se nám ho podaří vypátrat, i když ho po výpovědi u soudu ukryjou. Jenže ten případ bude poutat pozornost veřejnosti, bude kolem toho spousta rozruchu.

Vyplatí se to? Změníme něco?"

"Veřejnost, rozruch...! Právě proto musíme něco podniknout. Vyšleme tak signál celému světu.

Když už něco děláme, ať to je bella figura," reagoval vzrušeně don. Giorgio oponoval: "Proč bychom nemohli nechat věcem volný průběh. Ať Ballazzo vykecá cokoliv, nám to neuškodí. Otče, tvé řešení je bohužel pouze krátkodobé." Don se zamyslel. "Jistě, máš pravdu. Existují však dlouhodobá řešení? Život je jedna velká nejistota a skládá se ze samých krátkodobých řešení. Ty pochybuješ, že trest odradí ty, kteří se v budoucnu ocitnou v pasti? Snad ano, snad ne. Někteří z nich se možná následků zaleknou. Dokonce i Bůh musel spolu se světem stvořit trest.

Osobně si promluvím s Ballazzovým advokátem, ten mi určitě porozumí a vyřídí vzkaz. Ballazzo mi uvěří." Na chvíli zmlkl a pak si povzdechl: "Po procesu se do toho pustíme."

"A jeho manželka?" zeptal se Giorgio. "Dobrá žena," odpověděl don.

"Stala se z ní ale příliš velká Američanka. Nemůžeme dovolit, aby žalem zlomená vdova vykřičela do světa všechen svůj bol a všechna svá tajemství."

"A co Virginiovy děti?" vmísil se poprvé do rozhovoru Petie s krvelačným zábleskem v očích. "Ne, pokud to nebude nutné. Nejsme přece zrůdy," zavrtěl hlavou don Domenico. "Ballazzo dětem o své práci nikdy nevyprávěl. Chtěl, aby všichni věřili, že své bohatství získal na koňských dostizích. Tak ať ho ti jeho koníčci odvezou do horoucích pekel." Rozhostilo se ticho. Nakonec don smutně dodal: "Nechte maličkých jíti. Koneckonců žijeme v zemi, kde se děti nemstí za smrt svých rodičů." Následujícího dne předal advokát Virginiovi Ballazzovi donovo poselství. Jako obvykle byl vzkaz formulován květnatým jazykem. Don v něm vyjádřil naději, že jeho starý přítel Virginio Ballazzo chová v srdci ty nejlepší vzpomínky na rodinu Clericuziových, kteří měli vždycky na paměti jeho zájem. Don před advokátem zdůraznil, že se Ballazzo ani ve chvílích nebezpečí nemusel strachovat o své děti. Don je i nadále ochoten zaručit jejich bezpečnost. Don si je prý plně vědom toho, jak hluboce Ballazzo své potomky miluje. Jeho statečného přítele nezastraší ani vězení, ani elektrické křeslo, ani všechny hrůzy pekelné. Hrůzu mu

nahání pouze děsivá vidina, že by se mohlo něco přihodit jeho dětem. "Povězte mu, že já, don Domenico Clericuzio osobně, ručím za to, že jeho dětem nikdo nezkřiví ani vlásek," řekl don advokátovi. Advokát vyřídil svému klientovi donův vzkaz slovo od slova. Ballazzo odpověděl: "Sdělte mému nejdražšímu příteli, jenž vyrůstal na Sicílii s mým otcem, že jeho slib přijímám s vřelými díky. Řekněte mu, že na váženou rodinu Clericuziových vzpomínám jen v dobrém a že svou úctu k ní nedokážu ani vypovědět. Poníženě ho zdravím a líbám mu ruku."

Poté Ballazzo zanotoval: "Tra la la... Myslím, že bychom si celou výpověď měli ještě jednou důkladně rozvážit. Nerad bych způsobil svému starému příteli nějaké nepříjemnosti..."

"Ovšem," přitakal advokát a pospíchal informovat Bona Clericuzia. Všechno probíhalo podle plánu. Virginio Ballazzo porušil zákon omerty a odpovídal na dotazy soudce. Díky němu skončila za mřížemi řada mafiánských pěšáků. Ze spolupráce s podsvětím obvinil i zástupce starosty města New York. O rodině Clericuziových však nepadlo ani slůvko. Ihned po svém vystoupení před soudem se po něm i po jeho manželce zásluhou programu na ochranu svědků slehla zem. Tisk i televize jásaly, Všemocná mafie konečně utrpěla porážku! Desítky fotografií v novinách a nesčetné záběry v televizi předváděly, jak zkroušení gangsteři mizí za branami věznic. Daily News věnoval Ballazzovi rozsáhlou reportáž honosně nazvanou PÁD MAFIÁNSKÉHO KMOTRA. Na ilustračních snímcích se zubil Ballazzo opřený o svůj starožitný vůz, usazený na svém dostihovém koni anebo naparující se ve svých drahých oblecích z Londýna. Masmédia rozpoutala učiněné orgie. Když don vydal Pippimu příkaz, aby manžele Ballazzovy vystopoval a potrestal, dodal: "Udělej to tak, aby přitáhli stejný zájem, jaký přitahují teď. Nechci, aby se na našeho Virginia zapomnělo." Železné pěsti rodiny Clericuziových trvalo přes rok, než donův rozkaz splnil. Cross si na Ballazza dobře pamatoval. Ve vzpomínkách ho měl zapsaného jako žoviálního, šlechetného muže. S otcem zašli občas k Ballazzovým na večeři, jelikož se paní Ballazzová těšila pověsti skvělé italské kuchařky. Její makarony s květákem na česneku a koření cítil Cross na jazyku dodnes.

Jako malý si hrával s Ballazzovými dětmi a v pubertě se dokonce zamiloval do jeho dcery Ceil. Po oné báječné neděli mu napsala dopis, na který však nikdy neodpověděl. Jakmile se s otcem sešel o samotě, svěřil se mu: "Do téhle akce se mi nechce." Pippi se na něj podíval a trpce se usmál: "Crossi, podobné věci se čas od času stávají. Musíš si na to zvyknout.

Jinak nepřežiješ." Cross zavrtěl hlavou: "Nedokážu to." Pippi si povzdechl. "Dobrá, oznámím donovi, že tentokrát připravíš plán. Pokusím se Clericuziovy přimět, aby mi na samotnou operaci dali k ruce Danteho." Pippi rozhodil sítě a s pomocí Clericuziových peněz pronikl až do databáze programu na ochranu svědků. Ballazzovi se díky nové totožnosti cítili naprosto bezpeční. Úřady jim vydaly falešné rodné i oddací listy a přidělily nová registrační čísla pojištěnců a po plastické operaci vypadali nejméně o deset let mladší. Jejich tělesná stavba, gesta a hlasy je však prozrazovaly víc, než si připouštěli. Zažitých zvyků se člověk zbavuje těžko. Jednoho sobotního večera se Virginio Ballazzo vypravil s manželkou do malého městečka v Jižní Dakotě, které leželo nedaleko jejich nového bydliště. Chtěli si zahrát v tamní hospodě. Když se vraceli domů, Pippi De Lena a Dante Clericuzio jím spolu se šesti dalšími muži přehradili cestu. V rozporu s plánem nedokázal Dante ovládnout pokušení a ještě předtím, než stiskl spoušť, se svým obětem nechal poznat. Pachatelé se po činu nepokusili mrtvá těla ukrýt. Neztratily se žádné cennosti.

Všichni pochopili, že se jednalo o odplatu. Jak don zamýšlel, vyslali do světa jasný signál. Sdělovací prostředky rozpoutaly bouřlivou kampaň a úřady se zapřísahaly, že učiní spravedlnosti zadost. Zdálo se, že poprask, který se strhl, ohrozí samu existenci clericuziovského impéria. Pippi se musel dva roky skrývat na Sicílii a funkci železné pěsti rodiny převzal Dante. Cross se stal bruglionem pro celý západ. Rodina nezapomněla, že se odmítl aktivně podílet na Ballazzově likvidaci. Usoudila, že mu chybí vlastností, jimiž musí být železná pěst rodiny nadána. Těsně předtím, než Pippi zmizel na Sicílii, zúčastnil se večeře na rozloučenou s donem Clericuziem a jeho synem Giorgiem. "Rád bych omluvil svého syna," kousl posléze

Pippi do kyselého jablka. "Cross je ještě mladý a mládí je sentimentální. Ballazza měl velice rád."

"My jsme měli Virginia rovněž rádi," přerušil ho don.

"Nikdy jsem žádného muže nemiloval víc."

"Proč jsme ho potom zabili?" otázal se Giorgio. "Přineslo to víc škody než užitku." Don Clericuzio šlehl po synovi očima. "Život musí mít svůj řád. Pokud disponuješ jistou mocí, musíš ji používat k nastolení spravedlnosti. Ballazzo spáchal těžký hřích. Urazil nás. Pippi tomu určitě rozumí. Že, Pippi?"

"Samozřejmě, done Domenico," uklonil se Pippi. "Jenomže stejně jako vy pocházím ze staré školy. Naši synové již podobné zásady nechápou." Na okamžik se odmlčel. "Chci vám poděkovat, že jste Crosse pověřil po dobu mé nepřítomnosti hodností brugliona. Jsem přesvědčený, že vaši důvěru nezklame."

"Já vím," pravil don.

"Věřím mu stejně jako tobě. Cross je inteligentní a jeho choulostivost způsobuje pouze nezralost mládí. Čas ho zocelí."

Večeři připravila a podávala manželka jednoho pěšáka z Bronxu.

Zapomněla však na donovu oblíbenou pochoutku, strouhaný parmezán. Pippi se tedy vypravil do kuchyně a přinesl struhadlo a misku. Pečlivě sýr nastrouhal a se zalíbením sledoval, jak don zabořil do mazlavé nažloutlé hmoty lžíci a zapil sousto silným domácím vínem. Tento muž umí užívat života plnými doušky, pomyslel si Pippi. Je mu přes osmdesát a stále ještě dokáže bez mrknutí oka odsoudit hříšníka k smrti, cpát se sýrem a zavdávat si kyselého vína. S předstíranou lhostejností prohodil: "Je Rose Marie doma? Rád bych se s ní rozloučil."

"Zase to na ni přišlo," zamračil se Giorgio. "Díky bohu se zamkla v pokoji. Jinak bychom se ani pořádně nenavečeřeli."

"Aha," pokýval hlavou Pippi. "Doufal jsem, že se to časem spraví."

"Moc přemýšlí," zabručel don. "Příliš miluje svého syna Danteho. Nechce nic pochopit. Svět už lepší nebude a člověk je tím, čím je." Giorgio se otočil k Pippimu:

"Pippi, jak hodnotíš Danteho po té akci s Ballazzem? Projevila se na něm nějaká nervozita?" Pippi pokrčil rameny, ale neodpověděl. Don zavrčel a přísně si Pippiho změřil. "Můžeš mluvit otevřeně. Giorgio je jeho stryc a já jsem jeho dědeček.

Všichni jsme jedna krev a bez obav můžeme jeden druhého soudit." Pippi přestal jíst a pohlédl donovi a Giorgiovi zpříma do očí. Pak takřka omluvným tónem pronesl: "Dante příliš lační po krvi." V jejich jazyce tento výraz označoval nebezpečně krutého člověka, jenž si při plnění svých běžných povinností libuje ve zbytečných surovostech. Tyto povahové rysy se v Clericuziově rodině zásadně netrpěly. Giorgio vytřeštil oči. "Ježíši Kriste," vydechl zděšeně. Don sebou netrpělivě zavrtěl. Neměl rád, když jeho okolí bralo nadarmo boží jméno. Pak pokynul rukou na znamení, že má Pippi pokračovat. Nevypadal příliš překvapeně. "Dante je učenlivý žák," pokračoval Pippi. "Překypuje temperamentem a má obrovskou sílu, je rychlý a inteligentní. Bohužel mu však tato práce působí až podezřelou radost. S Ballazzovými si dával načas. Mluvil s nimi deset minut, než zastřelil paní Ballazzovou. Vyčkával dalších pět minut a teprve potom zastřelil Virginia. Něco takového se příčí mému vkusu, avšak důležitější je, že se nedá odhadnout, kdy podobné chování vyústí v nějakou nebezpečnou situaci. Vždyť zpravidla záleží na každé minutě. S takovou ukrutností si ostatně nepočínal poprvé. Jako by se zhlédl v časech, kdy věšeli lidi za žebra na háky. Nerad bych se pouštěl do podrobností." Giorgio hněvivě vyprskl: "To všechno kvůli tomu, že je takovej mrňavej. Je to zakomplexovanej prcek. Ke všemu nosí ty příšerný klobouky. Kde je sakra bere?" Don se zahihňal: "Asi tam, kde je berou negři. Když jsem byl mladý, nosili se na Sicílii rovněž takové směšné věci na hlavě. Bůhví proč. Koho by to zajímalo. Přestaňte konečně žvanit hlouposti. Já je nosil také. Možná tkví příčiny ve výchově. Jeho matka do něj hustí už od dětství samé nesmysly. Nejspíš by se měla znovu vdát. Vdovy jsou jak pavouci. Pořád spřádají záludné sítě."

"Svou práci ale Dante dělá vcelku dobře," vrátil se k tématu Giorgio. "Určitě lépe než Cross," dodal Pippi diplomaticky.

"Někdy se mi ale zdá, že je stejně pomatený jako jeho matka.

Občas mi nahání strach." Don opět zalovil lžící v míse se sýrem a loknul si vína. "Giorgio," pravil. "Měl bys svého synovce poučit a probrat s ním jeho chyby. Jednou by se nám nemusely vyplatit. Ale nesmíš mu dát najevo, že jsem tě za ním poslal. Je příliš mladý a já příliš starý, nechtěl bych ho ovlivňovat." Pippi i Giorgio věděli, že don nemluví pravdu.

Zároveň si uvědomovali, že starý pán má pravděpodobně dobry důvod, proč si přeje zůstat v ústraní. Vtom na schodišti za sebou uslyšeli kroky. Do jídelny vstoupila Rose Marie. Její vzhled všem okamžitě napověděl, že ji opět postihl těžký záchvat. Vlasy měla rozcuchané, líčidlo rozmazané a šaty pomačkané. Z pootevřených úst nevypravila ani hlásku. Své myšlenky se pokoušela vyjádřit trhanými pohyby těla a rozmáchlými gesty. Její živá znaková řeč byla výmluvnější než slova. Nebylo těžké vyrozumět, jak strašně všechny nenávidí a toužebně si přeje jejich smrt, jak ráda by je viděla smažit se navěky v ohni pekelném. Kéž by se tím žrádlem zalkli, kéž by je chlast oslepil, kéž by jim upadlo přirození, zrovna když si to budou rozdávat se svými ženuškami. Rose Marie přistoupila ke stolu, popadla Giorgiův talíř a mrštila jím o zem. Nikdo se ji nepokusil zastavit, vše bylo dovoleno. Když před lety prodělala svůj první záchvat a rozbila donův talíř tak jako dnes Giorgiův, rozlítil se Bon k nepříčetnosti. Nakázal ji zamknout do pokoje a pak ji nechal na tři měsíce umístit do ústavu pro choromyslné. Tentokrát se Bon zmohl pouze na to, že přiklopil mísu se sýrem poklicí, jelikož Rose Marii stříkaly při záchvatu od úst sliny. Zničehonic se Rose Marie uklidnila.

Obrátila se k Pippimu a řekla: "Chtěla jsem ti dát sbohem.

Doufám, že na Sicílii zhebneš." Pippiho zaplavila vlna lítosti. Vstal a sevřel Rose Marii do náruče. Nebránila se.

Políbil ji na tvář. "Raději na Sicílii opravdu zemřu, než abych se vrátil domů a našel tě zase v tomhle stavu." Rose Marie se mu vytrhla a vyběhla do schodů. "Velice dojemné," ušklíbl se posměšně Giorgio. "Jenže ty nemusíš snášet její bláznění každý měsíc." Giorgio se nevyjádřil přesně. Všichni věděli, že Rose Mariina duševní choroba nesouvisí s menstruací, nebol byla již dávno po přechodu a záchvaty se dostavovaly častěji než jednou měsíčně.

Dona zdánlivě nemoc jeho dcery příliš nevzrušovala. "Buď se uzdraví, anebo zemře," prohodil lhostejně. "Jestli ne, pošlu ji pryč." Poté oslovil Pippiho. "Oznámím ti, až nadejde čas, aby ses vrátil ze Sicílie. Hezky si tam odpočiň, přece jen už nejsme nejmladší.

A poohlédni se tam po nové krvi. Naše enkláva v Bronxu ji potřebuje jako sůl. Je to velice důležité. Musíme získat lidi, na které je spolehnutí, kteří nás nezradí a kteří do sebe nasáli omertu s mateřským mlékem. Ne jako ti darebáci, co se narodili tady a chtějí si užívat, aniž by byli připraveni platit." Následujícího dne se Pippi vydal na cestu na Sicílii, zatímco Danteho pozval don na víkend do Quogue. Giorgio souhlasil, aby Dante strávil celý první den s Rose Marií.

Jejich vzájemná oddanost byla až zvláštní. Dante se v přítomnosti matky měnil v docela jiného člověka. Odkládal bizarní čepičky, procházel se s ní po zahradě a vodil ji na večeři. Točil se kolem ní jako rokokový kavalír. Kdykoliv se hystericky rozplakala, konejšil ji v objetí a odvrátil tak blížící se záchvat. Neustále spolu rozmlouvali tichým, chlácholivým hlasem. Před večeří Dante s matkou prostřel stůl, nastrouhal sýr a pomáhal jí v kuchyni. Rose Marie připravila jeho oblíbené jídlo, salát z brokolice a pečené jehněčí na slanině a česneku. Giorgia pokaždé udivilo, jaké vztahy panují mezi Bonem a Dantem, jenž se k donovi choval s přeuctivou úslužností. Servíroval mu jídlo na talíř, a dříve než si Bon poručil strouhaný parmezán, pečlivě vypulíroval stříbrnou lžíci. Přitom si starého pána dobíral: "Dědečku," přimhouřil šibalsky oči, "kdyby sis pořídil nové zuby, nemuseli bychom ten sýr strouhat. Zubaři dnes dokážou divy. Můžou ti udělat chrup třeba z oceli. Hotový zázrak." Don přijímal jeho laškování blahosklonně. "Chci, aby moje zuby zemřely se mnou," opáčil. "A na zázraky už jsem dost starý. Proč by Bůh mrhal zázraky na takového dědka?" Rose Marie se na synovu počest vyšňořila a v jejím obličeji se zaskvěly stopy bývalé krásy.

Když sledovala, jak Bon s jejím synem žertuje, zářila štěstím.

Známky šílenství zmizely jako mávnutím kouzelného proutku.

Rovněž Giorgio byl spokojený. Měl radost, že je jeho sestra šťastná. Vůbec nevypadala jako blázen a navíc byla vynikající kuchařka. Nepronásledovala ho neustále vyčítavým pohledem a

zdálo se, že nebezpečí dalšího záchvatu je na dlouhou dobu zažehnáno. Poté, co se Bon a Rose Marie odebrali na lůžko, odvedl si Giorgio synovce do pracovny, do místnosti bez telefonu, televize a jakéhokoliv spojení s ostatními částmi domu, od kterých ji oddělovaly masivní dřevěné dveře. Zařízení pracovny tvořily dvě pohovky potažené černou kůží, dvě kožená křesla a likérník s malou chladničkou a řadou skleniček. Na stole ležela krabice s pravými kubánskými doutníky. Přesto místnost bez oken připomínala temnou jeskyni. Při pohledu na Danteho lstivý obličej, jehož rysy byly na tak mladého muže až neuvěřitelně úskočné, se Giorgio nikdy necítil dobře.

Dantemu čišela z očí prohnanost a kromě toho Giorgiovi vadilo, že je tak malý. Giorgio namíchal oběma drink a zapálil si doutník. "Ještě že před matkou netaháš ty hrozný kastróly," spustil nevrle. "Proč je nosíš?"

"Líbí se mi to," odpověděl Dante. "Možná i proto, abyste si mě se stryčkem Petiem a Vincentem vůbec všimli." Pak s rozpustilým úsměvem dodal.

"Kromě toho si v nich připadám vyšší." V tom máš pravdu, pomyslel si Giorgio. V těch hučkách Davte vyhlíží skutečně o něco hezčí. Přinejmenším trochu zakrývají jeho fretčí obličej.

Bez klobouku vypadá divně. "Tak by sis je mohl odpustit alespoň při práci," pokračoval Giorgio. "Vždyť tě podle nich může každý snadno identifikovat."

"Mrtvej už nepromluví," mávl rukou Davte. "Každého, kdo mě při práci spatří, zabiju."

"Milý synovče, nesnaž se mě obalamutit," odsekl Giorgio. "Nepočínáš si příliš chytře. Moc riskuješ. Rodina nemá rizika ráda. A ještě něco. Proslýchá se, že prý lačníš po krvi." Davte poprvé zareagoval popuzeně. V očích se mu zračil hněv. Položil sklenku s pitím a pravil: "Ví o tom dědeček? Vzkazuje mi to snad on sám?"

"Don nic netuší," zalhal Giorgio. Lhát dovedl velice přesvědčivě. "A ode mě se nic nedozví. Jsi jeho oblíbenec, ranilo by ho to. Zapiš si ale za uši, co ti teď řeknu. Už žádné klobouky a žádné vylomeniny. Rodina tě udělala svou železnou pěstí a ty si nesmíš dovolit hledat v práci potěšení. Z toho kouká průšvih a navíc to

odporuje rodinným zásadám." Davte snad ani neposlouchal. Hleděl zamyšleně před sebe a přihlouple se usmíval. "Určitě to prásknul Pippi," odtušil polohlasně. "Ano," odsekl Giorgio stroze. "Pippi je ve svém oboru ten nejlepší. Přidělili jsme tě k němu, abys něco pochytil. Víš, proč je Pippi nejlepší? Protože má laskavé srdce. Nikdy nevraždí čistě pro radost." Davte se přestal ovládat. Zkroutil se na pohovce smíchy a poté se rozchechtal tak, že se skulil na podlahu. Giorgio si ho pohrdavě měřil.

Je to stejný magor jako jeho máma, pomyslel si. Nakonec se Davte uklidnil. Vstal ze země, zhluboka se napil a vesele prohodil: "Tím chceš naznačit, že já laskavé srdce nemám?"

"Přesně tak," přikývl Giorgio. "Jsi sice můj synovec, ale i přesto vím, jaký jsi parchant. Kvůli osobnímu sporu jsi zamordoval dva lidi, aniž by ti rodina udělila souhlas. Don proti tobě nic nepodnikl, a dokonce tě ani nepokáral. Pak jsi zabil jakousi zpěvačku, kterou jsi předtím rok mlátil. Jen proto, že jsi neudržel na uzdě svůj vztek. Její mrtvolu jsi ukryl, aby ji nenašla policie. To se ti podařilo. Asi si namlouváš, jak jsi mazaný chlapík, jenže rodina si proti tobě obstarala důkazy a usoudila, že ses provinil. Před soud tě pochopitelně nikdo nepožene." Davte ztichl. Nikoliv strachy.

Pouze horečně přemýšlel. "Don o tom ví?"

"Ovšem," připustil Giorgio. "Přesto zůstáváš jeho miláčkem. Řekl, abychom to hodili za hlavu, že jsi prý ještě mladý. Že se ještě potřebuješ učit. O tvé krvežíznivosti mu raději neřeknu.

Nechci mu přidělávat starosti, je už moc starý. Jsi jeho vnuk, tvá matka je jeho dcera. Zlomilo by mu to srdce." Davte se opět zasmál. "Takže don má laskavé srdce, Pippi De Lena má laskavé srdce, i ten podělanej Cross má laskavé srdce. Moje máma má zase zlomený srdce, jen já podle vás žádný srdce nemám? A co ty, strýčku Giorgio, ty máš také srdce?"

"Jistě," odpověděl Giorgio. ,;Jinak bych se s tebou tady nezahazoval."

"Takže z celé naší rodiny jsem jenom já ta černá ovce bez srdce!" rozkřikl se Davte. "Miluju svou matku i svého dědečka, kteří se přitom navzájem nenávidí. čím jsem starší, tím méně mě má dědeček rád. Tobě, Vincentovi a Petiemu jsem nikdy nevoněl,

přestože nám v žilách koluje stejná krev. Copak si myslíš, že jsem to nepoznal? Přesto vás všechny pořád miluju, i když pro vás znamenám míň než ten zasranej Pippi De Lena.

Opravdu si všichni myslíte, že jsem úplně pitomej?" Danteho výbuch Giorgia překvapil. Zároveň se zastyděl, neboť Davte uhodl pravdu. "K donovi jsi nespravedlivý. Nic víc mu neleží na srdci než tvé dobro. To samé platí o Petiem, Vincentovi i o mně. Nechovali jsme se k tobě vždycky s úctou, která ti jako členu rodiny náleží? Don už možná ztrácí smysl pro realitu, ale to je věkem. A cílem tohoto kázání není nic jiného než tvá bezpečnost. Podnikáš ve velice riskantní oblasti a musíš být opatrný. Nemůžeš si dovolit podléhat emocím. Přineslo by tí to zkázu."

"Petie a Vinnie jsou do téhle záležitosti zasvěceni?" vyzvídal i Davte. "Nikoliv," zalhal znovu Giorgio. Také Vincent už s Giorgiem j o jejich synovci hovořil. Petie se o něm zatím nezmínil, nicméně Petie byl rozený vrahoun. Přesto ani on Danteho společnost zrovna nevyhledával.

"Máš snad ještě nějaké stížnosti, týkající se mé práce? " zeptal se Dante. "Ne. A neurážej se hned. Radím ti jako strýc.

Zároveň ti ale z titulu svého postavení v rámci rodiny přikazuju. Už nikdy žádné svaté přijímání, už nikdy žádné biřmování, aniž bychom ti to předem schválili. Rozumíš?"

"Jasně," odfrkl si Dante. "Železnou pěstí rodiny tedy zůstávám?"

"Ano, dokud se Pippi nevrátí z dovolené.

Pochopitelně všechno záleží na tobě."

"Dobře, pokusím se, aby mi práce nepůsobila takové potěšení, jestli si přeješ. Ano?" pravil Dante smířlivě a poklepal Giorgiovi přátelsky po rameni. "V pořádku," usmál se Giorgio. "Zítra bys mohl matku vyvézt někam na večeři. Věnuj se jí. Dědeček bude mít radost."

"Ovšem."

"Vincent má jednu restauraci v East Hamptonu. Třeba bys mohl vzít matku tam," navrhl Giorgio. "Přitížilo se jí?" zeptal se Dante znenadání. Giorgio rozhodil bezradně rukama.

"Nemůže zapomenout na minulost. Pořád se obírá starými historkami, které by měla raději pustit z hlavy. Don správně říkává, že svět už lepší nebude a člověk je tím, čím je. Rose Marie se s tím ale nedokáže smířit." Giorgio položil synovci ruku na rameno. "Na naši rozmluvu zapomeneme, ano? Takové poučování je mi proti srsti." Ani v nejmenším nenaznačil, že ho tímto úkolem pověřil sám don. Když v pondělí ráno Dante odjel, přetlumočil Giorgio donu Domenikovi obsah jejich rozhovoru. Don dojatě zamžoural. "Jaký to býval hodný chlapeček. Co všechno se může s člověkem přihodit!" Giorgio byl nadán jednou skvělou vlastností. Pokud nebylo vyhnutí, dokázal mluvit upřímně dokonce i se svým otcem, všemocným kmotrem. "Po matce toho zdědil až příliš. Nemá dobrý základ."

Oba chvíli zadumaně mlčeli. "Co s tvým vnukem uděláme, až se vrátí Pippi?" otázal se Giorgio. "Přese všechno se domnívám, že by měl Pippi odejít na odpočinek," uvažoval don nahlas.

"Dante musí dostat šanci, aby dokázal své schopnosti ve vrcholné funkci. Je to koneckonců Clericuzio. Pippi může dělat poradce svému synovi. A občas může přispět radou i Dantemu.

Vždyť v tomto směru nikoho zkušenějšího ani nemáme. Dokázal to ve válce se Santadiem. Právě proto bychom mu měli dopřát klidné stáří." Giorgio sarkasticky poznamenal: "Železná pěst ve výslužbě." Don předstíral, že synův žertík nepochopil.

Zamračil se. "Záhy na tvá bedra padne veškerá má zodpovědnost.

Nepouštěj ze zřetele náš hlavní úkol. Clericuziovi se jednoho dne musí zařadit do společnosti. Rodina nesmí zahynout.

Nehledě na cenu, kterou budeme muset zaplatit." Poté se rozešli. Do Pippiho návratu zbývaly ještě téměř celé dva roky a vyšetřování Ballazzovy smrti zahalila byrokratická mlha.

Mlha, jejímž původcem byli Clericuziovi.

KNIHA PÁTÁ
Las Vegas Hollywood

Quogue Gross De Lena přijal Claudii a Skippyho Deera v zaměstnaneckém apartmá hotelu Xanadu. Deera pokaždé ohromilo, jak jsou oba sourozenci odlišní. Na jedné straně zdaleka ne tak hezká a sympatická Claudia, na druhé straně pohledný Cross s krásně stavěným tělem atleta. Od přírody přátelská Claudia vedle přívětivého, leč odměřeného Crosse. Mezi přátelskou a přívětivou osobou je velký rozdíl, pomyslel si Deere. To první musí mít člověk v genech, tomu druhému se může naučit. Claudia a Skippy Deere se pohodlně usadili na pohovku, Cross si sedl naproti. Claudia mu stručně nastínila problémy s Bozem Skannetem a pak se naklonila blíž k bratrovi. "Crossi, poslouchej mě, prosím. Nejedná se o pouhou obchodní záležitost. Athena je mou nejbližší přítelkyní. A patří mezi nejlepší lidi, které znám. Kdykoliv jsem potřebovala, podala mi pomocnou ruku. Nikdy jsem se na tebe neobracela v závažnější věci. Vytáhni Athenu z téhle šlamastiky a já už po tobě nebudu v životě nic chtít." Pak se otočila na Skippyho. "Ty s Crossem prober finanční stránku."

Jakmile musel Deere někoho požádat o službu, nasadil útočný tón. Také tentokrát se na Crosse osopil: "Jezdím k vám do hotelu už přes deset let. Proč jste mi dosud nepřidělil vilu?"

Cross se rozesmál: "Vily jsou vždycky obsazené." Deere se zakabonil: "Tak někoho vyhoďte."

"Jistě," uklonil se Cross.

"Až mi připíšete podíl na ziscích z vašich filmů a až uvidím, jak v bakaratu sázíte alespoň deset tisíc."

"Jsem jeho sestra a taky jsem ještě nebydlela ve vile," prohodila Claudia k Deerovi. "Přestaň otravovat s takovými blbostmi a promluv si s Crossem o penězích." Sotva Deere skončil, začetl se Cross do poznámek, které si po celou dobu dělal. Potom řekl: "Dovolte malou rekapitulaci. Jestli se Athena nevrátí k natáčení, hrozí vám a filmové společnosti ztráta padesáti milionů v hotovosti.

K tomu je třeba přičíst dvě stě milionů za předpokládané zisky. A Athena se do práce nevrátí, jelikož se bojí svého bývalého manžela Boze Skanneta. Jste ochotní mu zaplatit, což však nepomůže, neboť ona nevěří, že ho něco dokáže zastavit. Pochopil jsem to správně?"

"Naprosto," přikývl Deere. "Slíbili jsme Atheně, že bude po dobu natáčení střežena lépe než prezident Spojených států. Z toho Skanneta nespouštíme oči, Athenin dům hlídáme čtyřiadvacet hodin denně.

Přesto návrat odmítá."

"V čem je problém?"

"Ten člověk pochází z politicky vlivné rodiny z Texasu," vysvětloval Deere. "Navíc je to dost tvrdý chlapík. Poslal jsem za ním lidi z bezpečnostní agentury, aby ho trochu přimáčkli, ale..."

"Která bezpečnostní agentura pro vás pracuje?" přerušil ho Cross.

"Pacitic Ocean Security," odpověděl Deere. "Proč se potom bavíte se mnou?" zeptal se rozpačitě Cross. "Protože vaše sestra tvrdila, že nám můžete píchnout," opáčil Deere. "Můj nápad to nebyl."

"Claudie," oslovil Cross sestru. "Co tě přimělo k názoru, že bych vám zrovna já mohl pomoct?" Claudia sebou neklidně zavrtěla. "Už mockrát jsem byla svědkem toho, jak pomáháš jiným lidem řešit problémy. Dokážeš druhého přesvědčit, vždycky najdeš cestičku." Claudia nasadila úsměv neviňátka. "Kromě toho jsi můj starší bratr. Věřím ti." Cross si povzdechl: "Pořád ty stejný kecy." Deere však dobře poznal, že ty dva váže hluboké citové pouto. Všichni tři zůstali mlčky sedět. Nakonec promluvil Deere. "Crossi, přijeli jsme sem kvůli něčemu jinému, nicméně pokud hledáte možnost nějaké rozumné investice, nabízím vám jeden velice nadějný projekt."

Cross se podíval na Claudii, pak na Deera a posléze zamyšleně pronesl: "Skippy, rád bych se s Athenou setkal. Teprve potom budu schopen říct, jestli vám pomohu nebo ne."

"Výborně," zajásala Claudia. "Zítra můžeme letět." Vtiskla bratrovi vřelý polibek. "Dobrá," uzavřel debatu Deere. Už nyní horečně uvažoval, jak zařídit, aby mu Cross uhradil alespoň část ztrát z filmu Messalina. Následujícího dne odletěli do Los Angeles.

Claudia zatelefonovala Atheně a přemluvila ji ke schůzce.

Potom se sluchátka chopil Deere. Po skončení rozhovoru si byl jistější než kdykoliv předtím, že Athenu už před kamerou nikdo neuvidí. Div nepukl vzteky a raději začal spřádat plány, jak Crosse přinutit, aby mu při příští návštěvě Las Vegas vyhradil jednu z hotelových vil. Malibu Colony, kde žila Athena Aquitaneová, se rozkládala na pláži vzdálené asi čtyřicet minut jízdy na sever od Beverly Hills a Hollywoodu. Na celém území bylo rozeseto přes stovku stavení v ceně od tří do šesti milionů. Všechna však zvenku vyhlížela vcelku obyčejně a omšele. Každý pozemek ohrazoval plot, zpravidla doplněný bohatě zdobenou vstupní branou. Vjezd do Malibu Colony umožňovala pouze soukromá silnice střežená příslušníky bezpečnostní služby. Dříve než návštěvníkovi dovolili pokračovat v cestě, zkontrolovali jeho totožnost na seznamu oprávněných osob anebo telefonicky ověřili, zda je pozvaný.

Teprve pak zvedli těžkou závoru. Majitelé domů dostávali speciální karty, které se měnily každý týden. Cross tato opatření komentoval jako nepříjemné obtěžování, které však ve skutečnosti nikomu nezabrání ve vstupu na zakázané území.

Zaměstnanci Pacific Ocean Security, hlídkující před Atheniným domem, však již na první pohled vzbuzovali respekt. Jejich uniformy, výzbroj a statné postavy prozrazovaly, že není radno si s nimi zahrávat. K Athenině domu přišli po chodníku, který se táhl rovnoběžně s pláží a byl sledován zvláštním bezpečnostním systémem. Sotva stanuli u brány, ozval se bzučák a vrata se otevřela. Přímo za vraty přecházeli dva uniformovaní pořízci, zatímco třetí postával rozkročený před vchodem do domu. Prošli kolem domku pro hosty a zahradou posetou květinovými záhony a citroníky, kolem nichž se šířilo omamné aroma, a zamířili k domu. Uvítala je služebná latinskoamerického původu. Přes obrovskou kuchyň ji následovali do obývacího pokoje, prosyceného slanou vůní oceánu, která dovnitř pronikala rozlehlými okny. Bambusový nábytek doplňovaly skleněné stolky a tyrkysové pohovky.

Služebná jim pokynula, aby prosklenými dveřmi pokračovali na terasu. Terasa s několika stolky a pohodlnými křesílky skýtala nádherný výhled na nekonečnou, temně modrou hladinu oceánu,

splývající na obzoru s bezmračnou oblohou. Sotva Cross De Lena spatřil Athenu, vydechl údivem. Byla daleko půvabnější než na plátně, což rozhodně nepatřilo k pravidlům. Žádný filmový pás nedokázal zachytit jemný odstín její pleti ani smaragdový lesk jejích očí. Athena zrovna cvičila na rotopedu. Její pružné tělo trénované sportovkyně se pohybovalo ladně a se vznešenou grácií. Nakrátko střižené zlaté vlasy by jiné ženě neslušely, Atheninu krásu však ještě zvýrazňovaly. Oblečena byla v pomněnkově modrém sportovním úboru, kterým se marně snažila zakrýt vnadné tělo. Dlouhé, štíhlé nohy byly bosé, nehty nenalakované. Crosse ale zaujala především inteligence a hluboká soustředěnost, které jí čišely z tváře. Athena se formálním políbením na tvář pozdravila se Skippym Deerem, radostně objala Claudii a potřásla si rukou s Crossem. V očích se jí odrážela temná hladina oceánu. "Claudia mi o vás hodně vyprávěla," usmála se přívětivě Athena. "Pořád jenom vykládá o svém nádherném, záhadném bratříčkovi, na jehož rozkaz se klidně přestane točit i zeměkoule." Vesele se rozesmála. Její upřímný, přirozený smích ničím nepřipomínal ženu, která umírá strachy. Crosse zaplavila vlna neskutečného štěstí. Jinak své pocity popsat nemohl. Její sametový hlas zněl jako kouzelný hudební nástroj, sladce krojené nenalíčené rty měly barvu červeného vína a rozpálené líce se podobaly broskvím. Crossovi bleskla hlavou Groneveltova oblíbená poučka. Peníze tě ochrání před jakýmkoliv nebezpečím s výjimkou půvabné ženy. Cross již v životě poznal spoustu rozkošných dívek. V Las Vegas, v Los Angeles i v Hollywoodu. Děvčata z Vegas však přes všechny své vnady většinou postrádala talent a v Hollywoodu se zpravidla neprosadila. Hollywoodská krása se sice občas snoubila s jistým nadáním, méně často již se skutečně uměleckými schopnostmi. Obě tato města přitahovala zástupy hezkých dívek z celého světa, prahnoucích po slávě. Jen nepatrnému zlomku se podařilo stanout na stupni nejvyšším, jen z mála se stávaly slavné filmové hvězdy. Tyto ženy musely být kromě krásy a osobního kouzla obdařené ještě jakousi dětskou nevinností, notnou dávkou odvahy a především talentem, jenž poskytl základy k opravdovému uměleckému výkonu. Přestože se v obou těchto městech kráskami všeho druhu jen hemžilo, uctívané bohyně stříbrného plátna se rodily

jen v Hollywoodu. Athena Aquitaneová k těmto bohyním patřila. Cross oplatil poklonu:

"Claudia mi řekla, že jste nejkrásnější žena na světě."

"Copak říkala o mé inteligenci?" Opřela se o zábradlí terasy a pokračovala v tréninku. Pohyby, které by u jiné ženy vypadaly vyzývavě, působily u Atheny naprosto přirozeně. Ani během rozhovoru nepřerušila cvičení, protahovala končetiny, předkláněla se a zakláněla, šermovala rukama. Claudia podotkla: "Theno, určitě bys neřekla, že jsme příbuzní, viď?"

Místo Atheny odpověděl Deere: "To tedy nikdy." Athena si je pozorně prohlédla. "Naopak, jste si dost podobní." Cross poznal, že Athena mluví vážně. "Tak už chápeš, proč ho mám tolik ráda?" naléhala Claudia. Athena na chvíli znehybněla a mrkla na Crosse. "Povídali, že mi můžete pomoct. Jenže nevím jak." Cross se ze všech sil snažil, aby na Athenu nezíral jako uhranutý. Odvrátil pohled od jejích zlatavých vlasů a prohodil: "Prý dokážu přesvědčit lidi. Jestli vám v návratu do práce brání opravdu pouze váš manžel, pak bych v tom mohl něco podniknout. Třeba se s ním domluvím."

"Nevěřím, že by Boz dodržel slovo," pochybovala Athena. "Filmová společnost už s ním vyjednávala." Deere promluvil rádoby podmanivým hlasem:

"Atheno, skutečně se nemusíš ničeho obávat. Slibuju." O pravdivosti svých slov však nebyl přesvědčený ani on sám.

Pátravě se podíval po ostatních. Dobře věděl, jak si Athena umí omotat kohokoliv kolem prstu. Pokud chtějí, bývají herečky ta nejroztomilejší stvoření na světě. Na Crossově chování však žádnou změnu nezpozoroval. "Skippy se prostě nemůže smířit s tím, že mám právo přerušit natáčení," pokrčila rameny Athena.

"Ten film pro něj hodně znamená."

"A pro tebe snad ne?" vyprskl nakvašeně Deere. Athena si ho změřila chladným pohledem. "Ještě nedávno pro mě znamenal hodně. Jenže já znám Boze až moc dobře. Musím zmizet ze světa, musím začít nový život." Smutně se usmála. "Můžu začít kdekoliv."

"Uzavřu s vaším manželem dohodu," oznámil Cross. "A ručím za to, že ji dodrží." Deere se připojil. "Atheno, u filmu se podobné případy vyskytují neustále. Vždycky se najde nějaký cvok, který

herci nebo herečce vyhrožuje. V takových situacích si umíme poradit. Ve skutečnosti žádné nebezpečí nehrozí." Athena se opět pustila do cvičení. Švihla nohou až nad hlavu a odsekla: "Jenže ty na rozdíl ode mě Boze neznáš."

"Představuje Boz Skannet jediný důvod, pro který nehodláte pokračovat v práci?" zeptal se Cross. "Ano," přisvědčila Athena. "Neustále mě pronásleduje. Možná mě ochráníte, dokud natáčení neskončí.

Ale co potom?"

"Já své slovo nikdy neporuším," ohradil se Cross. "Dám mu, cokoliv bude chtít."

Athena strnula. Vůbec poprvé se podívala Crossovi zpříma do očí. "Nejsem tak bláhová, abych se spolehla na to, že se Boz bude řídit nějakou smlouvou." Pak se k hostům obrátila zády na znamení, že audience skončila.

"Promiňte, že jste se mnou promarnila tolik drahocenného času," omluvil se Cross.

"Žádný čas jsem nepromarnila," zavrtěla hlavou Athena. "Cvičila jsem." Znovu mu pohlédla do očí. "Velice si vaší snahy vážím. Chci vypadat srdnatě jako hrdinka z nějakého svého filmu, ale ve skutečnosti jsem vyděšená k smrti." Athena se otřásla, ale vzápětí nabyla ztracenou rovnováhu a jakoby mimochodem prohodila: "Skippy a Claudia pořád básní o vašich pověstných vilách. Kdybych se náhodou vypravila do Vegas, poskytnete mi v jedné z nich bezpečné útočiště?" Tvářila se seriózně, avšak v očích jí tančily rozpustilé plamínky. Zřejmě se rozhodla, že Claudii a Deerovi předvede svou schopnost manipulovat s muži.

Očividně předpokládala, že Cross odpoví kladně, přinejmenším ze zdvořilosti. Cross se líbezně usmál: "Vily jsou obvykle plně obsazené." Potom dodal s vážností, která ostatní až udivila: "Jestli ovšem zavítáte do Vegas, pak vám zaručuji, že vám tam nikdo nezkřiví ani vlásek." Athena se zamračila: "Boze nikdo nezastaví. Nezáleží mu na tom, jestli ho chytí. Všechno dělá právě proto, aby upoutal pozornost veřejnosti." Claudia jí skočila netrpělivě do řeči: "Proboha proč?" Athena stěží potlačila smích. "Protože mě kdysi miloval. A protože se můj život vyvíjel lip než jeho." Sklopila oči.

"Není smutné, že se dva lidé mohou začít nenávidět, přestože se předtím milovali?"

V tu chvíli přerušila jejich rozhovor služebná, která uvedla na terasu dalšího hosta. Vysoký, pohledný muž byl oblečený do elegantního oděvu nejvyšší kvality. Oblek od Armaniho, košile od Turnbull & Asser, kravata od Gucciho, boty značky Bally.

Místo pozdravu zamumlal chvatnou omluvu: "Vaše komorná mi neřekla, že máte návštěvu, slečno Aquitaneová. Možná ji vystrašila moje placka." Vytáhl z kapsy nablýskaný odznak.

"Chtěl jsem se vás jen zeptat na pár věcí ohledně včerejšího incidentu, ale mohu počkat. Nebo přijdu jindy." Navzdory zdvořilému tónu zněla jeho slova drze. Muž se podíval na Atheniny hosty. "Jejda, nazdar Skippy," zahalekal. Skippy Deere zbrunátněl vzteky. "Víte lépe než já, Jime, že s Athenou smíte hovořit pouze v přítomnosti jejího tiskového tajemníka a právního zástupce." Detektiv podal Claudii a Crossovi ruku.

"Jim Losey," konečně se představil. Oba dobře věděli, o koho se jedná. Nejslavnější detektiv v Los Angeles, jehož největší případy často posloužily jako předloha televizních seriálů.

Dokonce se objevil v několika menších filmových rolích. Jeho jméno figurovalo na obou vánočních seznamech Skippyho Deera.

"Jíme, zavolejte mi později a já vám se slečnou Aquitaneovou domluvím schůzku," nabídl se Skippy. Losey se zazubil a rozhodil rezignovaně rukama. "Dobrá, SkippY." Vtom zasáhla Athena: "Třeba tu už nebudu. Klidně se vyptávejte, vůbec mi to nevadí." Losey budil takřka laskavý dojem, nebýt pátravého pohledu a ostražitě napjatého těla, jimiž se projevovala dlouhodobá zkušenost se světem zločinu. "Před nimi?" pohodil hlavou směrem k ostatním. Atheniny rysy náhle ztvrdly. "Věřím jím víc než policii," pronesla chladně. Losey nehnul ani brvou. Na podobné urážky byl zvyklý. "Zajímalo by mě pouze, proč jste vznesla proti svému muži žalobu. Vyhrožoval vám nějak?"

"Ale kdepak," ušklíbla se opovržlivě Athena. "Jen mě před očima milionů diváků polil vodou a vykřikl Kyselina! Hned druhého dne ho pustili na kauci."

"Ovšem, ovšem," pokyvoval Losey omluvně hlavou. "Myslel jsem, že bych vám mohl pomoci."

Deere zopakoval svou výzvu: "Jime, brnkněte mi později." V Crossově hlavě se rozezněl varovný zvonek. Pozorně se na Skippyho zahleděl. Dával si přitom záležet, aby očima nezavadil o detektiva. Rovněž Losey se úzkostlivě snažil vyhnout jeho pohledu. "Určitě se ozvu," řekl Losey. Na křesle spatřil pohozenou Atheninu kabelku. "Přesně takovou jsem viděl na Rodeo Drive," pravil. "Stála dva tisíce dolarů." Podíval se na Athenu a se špatně skrývanou záští se zeptal: "Třeba byste mi mohla vysvětlit, jak si někdo může dovolit platit za podobné krámy tak hříšné peníze?" Athena ztuhla. Vykročila kupředu a sykla: "Váš dotaz chápu jako urážku. Odejděte, prosím." Losey se uklonil a zamířil ke dveřím. V duchu se smál. Přesně takový dojem chtěl v Atheně vyvolat. "Tak přece jen jsi člověk," zažertovala Claudia a objala Athenu kolem ramen. "Proč tě to tak rozčílilo?"

"Vůbec mě to nerozčílilo," oponovala Athena. "Pouze jsem ho chtěla varovat." Cestou z Malibu se zastavili v restauraci U Nata a Ala v Beverly Hills.

Deere trval na tom, že tu podávají nejlepší pastrarni, konzervované hovězí a hot dogy na západ od Skalnatých hor.

Během jídla Deere zamyšleně poznamenal: "Athena se do práce nevrátí."

"Tušila jsem to," přitakala Claudia. "Nedokážu jen pochopit, čím ji tak vytočil ten detektiv." Deere se rozesmál a obrátil se na Crosse. "Vy to snad víte?"

"Nikoliv," odvětil Cross. Deere jim tuto záhadu s chutí osvětlil: "Po Hollywoodu koluje spousta historek o tom, jak se člověk může vetřít do postele nějaké filmové hvězdy. S herci je to snazší, proto se také kolem ateliérů a hotelu Beverly Wilshire točí tolik holek. Zbouchnout herečku tak lehké není... Občas se to poštěstí chlapíkovi, kterej pracuje přímo v domě. Takovou kliku může mít třeba údržbář nebo zahradník. Mně se stalo přesně to samý. Ženská je nadržená, ztratí hlavu a hotovo.

Šanci mají i kaskadéři nebo pracovníci štábu. Jenže takováhle avantýra může kariéru herečky dost poškodit. Pokud se ovšem

nejedná o superhvězdu. My, staří páprdové z vedení, to neradi vidíme. Můžeme si diktovat podmínky, protože máme prachy a moc." Deere se potouchle ušklíbl. "A teď si vezměte Jima Loseyho. Je to pěknej, udělanej chlap. Honí po světě nebezpečný hrdlořezy, obdivujou ho i lidi z továrny na sny.

Losey si je toho vědom a bezostyšně toho využívá. Nemusí se u žádný herečky doprošovat, on si může dovolit nahnat jí strach.

Proto taky plácnul tu hovadinu. Proto taky přišel. Hledal záminku, jak se s Athenou seznámit. Nejspíš si myslí, že by ji mohl sbalit. Ta provokativní otázka měla naznačit, že ji chce přeříznout. Jenže Athena mu dala kopačky."

"Copak je to světice?" zajímal se Cross. "V porovnání s ostatními herečkami ano," odtušil Deere. Crosse náhle něco napadlo. "Nepokouší se náhodou Athena zahnat studio do kouta a vyždímat z něj víc peněz?"

"Něčeho takového by Athena nebyla schopná!" vykřikla Claudia. "Je naprosto nezáludná."

"Vyčítal jí někdo něco?"

"Je vidět, že našemu byznysu moc nerozumíte," odfrkl si Deere. "Za prvé, studio by se rádo nechalo zahnat Athenou do kouta.

Ostatně hvězdy nic jiného nedělají. Za druhé, kdyby jí někdo něco předhazoval, tak už si o tom dneska cvrlikají vrabci na střeše. Ne, ona je prostě jenom divná." Deere se na okamžik odmlčel a pak pokračoval. "Athena nenávidí Bobbyho Bantze a mě taky zrovna dvakrát nemiluje. Oba jsme jí několik let nadbíhali, ale nezavadila o nás ani prstem."

"Škoda že nám nemůžeš pomoct," posteskla si Claudia. Cross neodpověděl.

Celou cestu domů Cross usilovně přemýšlel. Osud mu nabídl příležitost, na kterou dlouho čekal. Hrozí mu tím sice značné nebezpečí, nicméně pokud to zvládne, může se konečně trhnout od Clericuziových. "Skippy," promluvil nakonec. "Mám pro vás a pro vedení společnosti návrh. Koupím veškerá práva na film.

Zaplatím na dřevo padesát milionů, které jste dosud investovali, budu financovat jeho dokončení a pověřím vaši společnost distribucí."

"Copak máte sto milionů dolarů?" vytřeštil oči Deere. Claudia jen ohromeně zírala. "Znám pracháče, kteří je mají," pohodil hlavou Cross. "Athenu stejně nepřemluvíte. A bez ní to můžete zabalit," připomínal Deere.

"Říkal jsem, že umím přesvědčovat lidi," usmál se šibalsky Cross. "Můžete mi zprostředkovat schůzku s Eli Marrionem?"

"Jistě," vyhrkl překotně Deere. "Pod podmínkou, že zůstávám producentem filmu." Dosáhnout přijetí u Marriona však tak snadné nebylo. Nejdříve musel Deere společnost LoddStone neboli Eli Marriona a Bobbyho Bantze přesvědčit, že Cross De Lena není jen další chvástal, ale že má naopak peněz jako šlupek a spoustu důvěryhodných známých. Vlastní sice polovinu hotelu Xanadu, nicméně nejspíš osobně nedisponuje finanční částkou, která by dokázala pokrýt celý projekt. Přesto byl Deere ochotný se za Crosse zaručit, zvláště když viděl potvrzení o padesátimilionovém krytí. Na radu sestry Cross De Lena požádal advokátku Molly Flandersovou, aby připravila smlouvu se společností LoddStone. Molly Flandersová přijala Crosse ve své kanceláři. Jelikož Cross získal o Molly určité informace, byl při jednání s ní ve střehu. Ve světě, v němž se celý život pohyboval, se dosud nikdy nesetkal s ženou, která by v rukách třímala otěže moci. Claudia mu však sdělila, že Molly Flandersová patří k nejmocnějším lidem v Hollywoodu.

Šéfové velkých studií si ji předcházeli, vlivní agenti jako Melo Stuart vyhledávali její pomoc, kdykoliv uzavírali nějakou významnou smlouvu, zatímco hvězdy jako Athena Aquitaneová se na ni obraceli v případech soudních sporů s filmovými společnostmi. Flandersová jednou dokázala zastavit natáčení oblíbeného televizního seriálu, protože její klient neobdržel včas šek. Molly Flandersová vypadala mnohem lépe, než Cross čekal. Měla sice poněkud statnější, nicméně proporčně vyváženou postavu, jejíž klady ještě zdůraznila elegantním oblečením. Její jemné, plavými vlnami lemované tváři vévodil orlí nos, krásně vykrojené rty a jiskřivé hnědé oči, z nichž sálalo odhodlání a bojovnost. Dokud se neusmála, vyhlížela dost nepřístupně. Navzdory očividné touze po samostatnosti měla Molly Flandersová slabost pro pohledné mladé muže. Cross se jí zalíbil, sotva ho spatřila. Trochu ji překvapil.

Claudiina bratra si představovala jako všedního, nevýrazného mládence. Víc než Crossova sličná tvář ji zaujala vnitřní síla, která z něj vyzařovala a která Claudii chyběla. Připadal jí jako muž znalý světa, jehož nic nezaskočí. Přesto si nebyla jistá, zda by si právě Crosse vybrala za klienta. Jednak se jí k uchu donesly zvěsti o jeho záhadných stycích, jednak nesnášela Las Vegas a v neposlední řadě pochybovala o správnosti jeho rozhodnutí účastnit se takového riskantního podniku. "Pane De Leno," přistoupila rovnou k věci. "Ráda bych si hned na začátku vyjasnila jednu věc. Zastupuji Athenu Aquitaneovou jako právník, nikoliv jako agent. Seznámila jsem Athenu se všemi důsledky jejího jednání, a přesto si troufám odhadovat, že svůj názor nezmění. Pokud nyní uzavřete smlouvu se společností LoddStone a Athena bude i nadále odmítat účast na natáčení, budu ji zastupovat v právním sporu, k němuž možná zavdáte podnět." Cross se na ni pátravě zahleděl. V ženách, jakou byla Molly Flandersová, se nevyznal. Nezbývalo nic jiného, než aby vyložil karty na stůl. "Podepíšu prohlášení, že jako majitel práv na film Messalina nehodlám na slečně Aquitaneové vymáhat žádnou kompenzaci. Tady vám předávám šek na dvě stě tisíc dolarů. Ty peníze dostanete, jakmile se ujmete přípravy smlouvy se společností LoddStone. Jde pochopitelně o pouhou zálohu, výši celkového honoráře si určíte sama."

"Pokud jsem dobře pochopila, zaplatíte studiu padesát milionů dolarů, které doposud do projektu investovalo, a to okamžitě. Navíc jste se uvolil poskytnout finanční prostředky k dokončení snímku, což znamená minimálně dalších padesát milionů. Vsázíte tedy sto milionů dolarů na to, že se Athena vrátí do práce. Zřejmě tedy kalkulujete s tím, že film bude mít úspěch. Jenže co když propadne? Neriskujete až příliš?" Když chtěl, uměl být Cross okouzlující. Uvědomoval si však, že na tuto ženu nebudou žádná laciná kouzla platit.

"Spočítal jsem si, že zisky z prodeje televizních práv a ze zahraniční distribuce dosáhnout takové výše, že film nemůže být ztrátový ani v případě neúspěchu. Jediný problém spočívá v tom, jak dostat slečnu Aquitaneovou zpátky před kameru. V tom byste mi mohla třeba pomoci."

"Ne, nemohla," odmítla Molly.

"Nemíním vás tahat za nos. Už jsem to zkusila, ale marně.

Všichni už to zkusili, nikdo neuspěl. Eli Marrion nemluví nikdy do větru. Možná ten film odepíše a smíří se s tím, že prodělá. Pak se pokusí Athenu zničit. Jenže to mu nedovolím."

Cross se pobaveně zavrtěl: "Jak to chcete zařídit?"

"Pěkně si ho podám," odpověděla Molly. "Marrion je chytrý chlap, ale já ho u soudu rozcupuje. Studio bude ještě litovat. Možná si Athena u nich už ani neškrtne, ale oni za to draze zaplatí."

"Pokud mě budete zastupovat, zachráníme vaší klientce kariéru," vybídl ji Cross. Vytáhl z kapsy saka obálku a podal ji Flandersové. Molly obálku otevřela, pečlivě prostudovala obsah a telefonicky si ověřila, zda je šek krytý. Potom se na Crosse mile usmála: "Nechtěla jsem se vás dotknout, ověřuji si i šeky největších producentů ve městě."

"Třeba i šeky Skippyho Deera?" vybuchl smíchy Cross. "Podílel jsem se finančně na šesti jeho filmech. Čtyři z nich trhali rekordy návštěvnosti, ale přesto jsem od něj ještě nedostal ani vindru."

"Protože jste se neobrátil na mě," poznamenala suše Molly.

"Dřív než si plácneme, mi musíte vysvětlit, jak chcete Athenu přesvědčit. Kolují o vás různé řeči."

"O vás taky. Pamatuji si, že jste před lety, ještě jako obhájkyně, vytáhla z bryndy jednoho kluka obviněného z vraždy. Přesvědčila jste porotu, že jednal v nepříčetnosti. O rok později zemřel." Cross se na chvíli odmlčel a v obličeji se mu mihnul stín rozhořčení.

"Nevadilo vám, jakou má pověst?" Molly si ho chladně změřila.

"Neodpověděl jste na mou otázku." Cross usoudil, že by neškodila menší lež. "Molly..., ` zamrkal svůdně. "Mohu vám říkat Molly?" Flandersová přikývla a Cross pokračoval: "Víte, že řídím jeden hotel v Las Vegas. Díky této práci jsem zjistil jednu věc. Peníze mají kouzelnou moc. S jejich pomocí překonáte sebevětší strach. Nabídnu tedy Atheně padesátiprocentní podíl na ziscích z filmu. Pokud sestavíte šikovnou smlouvu a jestli budeme mít alespoň kapičku štěstí, vydělá Athena třicet milionů dolarů." Po krátké

odmlce s naléhavostí dodal: "Pojďte do toho, Molly. Copak chcete propásnout třicet milionů?" Molly zavrtěla hlavou: "Atheně na penězích nezáleží."

"Nemohu pochopit pouze jedno. Proč jí studio nenabídlo totéž?"

"Neznáte filmová studia," povzdechla si Molly. "Bojí se, že by vznikl nebezpečný precedens a že by Athenina příkladu následovali i ostatní herci. Avšak pokračujme. Společnost ráda přistoupí na obchod s vámi, protože se dostatečně zahojí i na pouhé distribuci. Na té budou trvat. Navíc budou požadovat procenta ze zisku. Znovu vám ale opakuji, že Athena vaši nabídku nepřijme." Zakroutila nevěřícně hlavou. "Někdy mám dojem, že majitelé hotelů v Las Vegas nikdy nesázejí." Cross se zasmál: "Každý sází. Já se pouštím do riskantních sázek, kdykoliv se rýsuje slušný zisk.

Kromě toho hodlám hotel prodat a začít podnikat ve filmu."

Chvíli čekal, až si Molly uvědomí, že svá slova myslí vážně.

"Podle mě je to mnohem zajímavější."

"Aha," prohodila Molly.

"Takže nejde jen o chvilkový rozmar?"

"Kdepak, mé rozhodnutí je pevné jako skála. Jakmile k tomu dojde, budu potřebovat vaši pomoc. Představuji si dlouhodobou spolupráci." Molly zpozorněla. "Dobře, chápu, budu vás tedy zastupovat. S dlouhodobou spoluprací však ještě potkáme, až jak dopadnete s těmi sty miliony." Zvedla sluchátko a chvíli s někým hovořila.

Pak zavěsila a řekla: "Domluvila jsem schůzku s představiteli jejich obchodního oddělení. Musíme dohodnout pravidla. A vy máte tři dny na rozmyšlenou." Cross obdivně hvízdl: "To šlo tedy rychle."

"Za to můžete děkovat jim," uvedla Molly věci na správnou míru. "Kvůli potížím s Messalinou přicházejí o strašné prachy."

"Vím, že to nemusím zdůrazňovat, ale přál bych si, aby se o mých plánech se slečnou Aquitaneovou nikdo nedozvěděl. Je to naše tajemství."

"Ne, to opravdu nemusíte zdůrazňovat," odsekla Molly. Rozloučili se podáním ruky. Sotva Cross odešel, vybavila si Molly jednu část jejich rozhovoru.

Proč se De Lena zmiňoval o případu starém několik let`? Proč připomněl ze všech jejích slavných vítězství zrovna tohle?

Proč si vzpomněl zrovna na toho kluka? Vždyť vysekala z průšvihu spoustu jiných vrahů. O tři dny později se Cross De Lena dostavil do kanceláře Molly Flandersové, aby se společně vydali na jednání se zástupci společnosti LoddStone. Molly zběžně prohlédla dokumenty, potvrzující Crossovu solventnost, a poté odjeli jejím mercedesem do sídla společnosti. Když zastavili na parkovišti před správní budovou, obrátila se Molly ke Crossovi. "Rozhlédněte se kolem. Dám vám dolar za každý americký auťák." Proplétali se mezi nablýskanými vozy všech možných barev. Samý mercedes, aston martin, BMW, rolís-royce, konstatoval zasmušile Cross, ale vtom zahlédl jeden omšelý cadillac a radostně na něj ukázal. "Nejspíš nějaký chudý scenárista z New Yorku," odtušila sarkasticky Molly. Studio LoddStone sídlilo na rozlehlém pozemku posetém množstvím menších domků, které si pronajímaly nezávislé tllmové společnosti. Vedení společnosti si vyhradilo starobylou desetiposchodóvou budovu, jež vypadala jako součást filmových dekorací. Svým vzhledem záměrně evokovala atmosféru dvacátých let, kdy byla společnost LoddStone založena. Od té doby prošla jen nezbytnými úpravami. Cross si připadal jako v Bronxu. Stísněné kanceláře byly přeplněné lidmi. Pouze na sobě Eli Marrion a Bobby Bantz nešetřili a zabrali celé desáté poschodí.

Jejich pracovny oddělovala velká zasedací síň s barem, číšníkem a přilehlou kuchyňkou. Kulatý konferenční stůl obklopovala plyšová tmavě červená křesla, zatímco stěny zdobily zarámované plakáty filmů z dílny společnosti LoddStone. Molly a Cross vstoupili do zasedacího sálu, ve kterém je očekávali Eli Marrion, Bobby Bantz, Skippy Deere, poradce společnosti a dva právníci. Molly předala poradci všechny dokumenty a právníci se do nich ihned začetli.

Číšník vyslechl jejich objednávku a v tichostí zmizel. Skippy Deere se ujal slova jako první. Eli Marrion trval na tom, aby ho Cross oslovoval křestním jménem. Pak začal vykládat svou oblíbenou historku, po které sáhl pokaždé, když chtěl ohromit své obchodní partnery. Jeho otec založil společnost na počátku dvacátých

let. Nazval ji Lode Stone čili Magnet, ale advokát, který firmu zaregistroval do obchodního rejstříku, se nechal zmást otcovým německým akcentem a špatně název zapsal. Hodnota společnosti nepřesahovala deset tisíc dolarů, a když se na chybu přišlo, nestálo za to ji napravovat. Dnes má společnost cenu sedm miliard a jméno, které nedává smysl. Jak však Marrion neopomněl podtrhnout (nebol nikdy nevyprávěl vtipy bez patřičné pointy), na jménu vlastně ani nezáleží. Důležité je logo společnosti - magnet, který k sobě přitahuje ze všech světových stran paprsky světla. V něm spočívá síla společnosti. Molly pak přednesla Crossovu nabídku. Cross uhradí dosavadní náklady studia ve výši padesáti milionů dolarů, postoupí společnosti distribuční práva a pověří Skippyho Deera produkcí filmu. Navíc poskytne prostředky na dokončení snímku a zaručí společnosti pětiprocentní podíl ze zisku. Všichni pozorně naslouchali. Jako první promluvil Bobby Bantz: "Chcete nás odbýt vskutku směšným podílem. Musíme dostat víc. A jak můžeme vědět, že jste se proti nám s Athenou nespřáhli a neušili na nás boudu?" Mollyina reakce vyrazila Crossovi dech. Předpokládal, že jednání bude probíhat na civilizovanější úrovni, než na jakou byl zvyklý z handrkování v Las Vegas. Molly zaječela a její tvář se zkřivila hněvem, takže rázem připomínala rozběsněnou čarodějnici: "Jdi do prdele, Bobby! Kde bereš tu drzost obviňovat nás z podrazu?

Dávej si backa. Přišli jsme, abychom ti vytáhli trn z paty, a ty nás urážíš! Jestli se hned neomluvíš, okamžitě se s panem De Lenou sebereme a ty utřeš nos. Pak si můžeš rvát vlasy."

Skippy Deere její litanii rázně přerušil: "Mopy, Bobby, laskavě sl i.. kas se uklidněte. Všem nám přece záleží na tom, abychom zachránili Messalinu. Můžeme si o tom alespoň promluvit, ne?" Marrion všechny pobaveně sledoval, ale do hovoru nezasáhl. On řekne pouze ano, nebo ne. Cross s námahou dusil smích. Molly ho před schůzkou důrazně nabádala, aby se zdržel jakýchkoliv komentářů a nechal všechno pouze na ní.

"Pan De Lena má pro vás velice zajímavou nabídku," pokračovala Molly. "Za daných okolností však pochybuje, že vás s ní seznámí. Pokud se uvolíte za tuto informaci zaplatit deset milionů

dolarů, možná změní můj klient názor. Deset milionů je přitom pakatel." Dokonce i Bobby Bantz se upřímně rozesmál.

Skippy Deere řekl: "Domníváme se pouze, že by Cross neriskoval takovou sumu, kdyby nedržel v ruce nějaký trumf. Nedivte se, že je nám celá záležitost poněkud podezřelá."

"Skippy," zarazila ho Molly. "Byla jsem svědkem, jak jsi zaplatil milion dolarů za román, který jsi neměl v úmyslu zfilmovat. Je v tom nějaký rozdíl?" Bobby Bantz jí skočil do řeči: "Protože o ten milion okradl Skippy naši společnost." Všichni se rozesmáli.

Cross nervózně poposedl. Pomalu ztrácel trpělivost. Věděl, že nesmí vypadat příliš dychtivě, přesně naměřená dávka nelibostí však určitě neuškodí. "Já to vzdávám," pronesl zklamaně. "Je to příliš komplikované. Raději na to zapomeneme." Bantz se načepýřil: "Bavíme se tu o hromadě peněz. Ten film může vydělat půl miliardy."

"Pokud se vám ovšem podaří zmáknout Athenu natolik, aby se vrátila na plac," poznamenala posměšně Molly. "Mohu vám oznámit, že jsem s ní mluvila zrovna dnes ráno. Ostříhala si vlasy, aby dala najevo, že to myslí vážně."

"Nasadíme jí paruku. Zatracené herečky," ohrnul nos Bantz a zadíval se upřeně na Crosse ve snaze vyčíst něco z jeho nehybné tváře. Vtom ho cosi napadlo. "Jestli se vám nepodaří Athenu přesvědčit a přijdete o svých padesát milionů, komu připadne dosud natočený materiál?"

"Samozřejmě mně," rozhodl Cross. "Aha," pokýval hlavou Bantz. "Potom ho můžete dát klidně do oběhu. Třeba jako soft-porno."

"Taky možnost," ušklíbl se Cross. Molly sotva znatelným pohybem hlavy Crossovi naznačila, aby mlčel. "Doufám, že se nakonec dohodneme," oslovila Bantze. "Smlouva může obsahovat zvláštní ustanovení, týkající se zahraniční distribuce, televizních práv, příjmů z videokazet i podílů na zisku. Celá záležitost má jen jeden zádrhel. Smlouvu musíme udržet v tajnosti. Pan De Lena bude na veřejnosti vystupovat pouze jako spoluproducent."

"Souhlasím," přikývl Skippy Deere. "Ale moje finanční dohoda se společností LoddStone dosud trvá." Vůbec poprvé se do hovoru vmísil i Marrion: "To je něco jiného," zavrčel.

"Crossi, dáváte své právní zástupkyni při jednání volnou ruku?"

"Ovšem."

"Prosím, abychom upřesnili ještě něco. Jistě pro vás není žádným tajemstvím, že jsme se již dávno rozhodli tento projekt definitivně zrušit a smířit se s veškerými ztrátami. Dospěli jsme k závěru, že Athena Aquitaneová své stanovisko nezmění. Nemíníme vám nalhávat, že se k natáčení vrátí. Jestli tedy podepíšete smlouvu a převedete na naše konto padesát milionů dolarů, neneseme žádnou zodpovědnost.

Budete se muset soudit s Athenou, která ovšem takovou částku nemá."

"V životě bych se s ní nesoudil," ohradil se Cross.

"Odpustím a zapomenu." Bantz se podivil: "Copak nemusíte nikomu skládat účty?" Cross pokrčil lhostejně rameny. Marrion spráskl ruce: "Ale to je krádež! Přece byste kvůli osobním sympatiím nepřipravil o peníze lidi, kteří vám věří, jenom proto, že jsou bohatí." Crossovi se v obličeji nepohnul ani sval. "Něco takového by mě ani ve snu nenapadlo." Bantz podrážděně vyprskl: "V tom musí být nějaký háček." Cross se zatvářil blahosklonně. "Celý život jsem strávil přesvědčováním druhých. V Las Vegas musím den co den přesvědčovat velice chytré muže, aby vsadili své peníze navzdory nepřízni osudu.

Zpravidla to zařídím tak, že je učiním šťastnými. Jinými slovy, dám jim to, po čem touží. Přesně totéž hodlám vyzkoušet na slečně Aquitaneové." Bantzovi se celý nápad ani trochu nezamlouval. Tušil, že se společnost stala obětí nekalé hry.

Šlehl po Crossovi zlostným pohledem: "Pokud ale zjistíme, že jste se již se slečnou Aquitaneovou dohodl, poženeme vás před soud. A naši smlouvu nebudeme respektovat."

"Chtěl bych se podnikání v oblasti filmového průmyslu věnovat jako svému hlavnímu oboru," vysvětloval Cross. "A rád

bych spolupracoval i se společností LoddStone. Peněz je tu dost pro všechny, ne?"

Eli Marrion po celou dobu Crosse bedlivě studoval a snažil se odhadnout, oč mu ve skutečnosti běží. Klidný, rezervovaný Cross nevypadal jako mazaný podvodník ani užvaněný exhibicionista. Agentura Pacific Ocean Security nevypátrala nic, co by ho pojilo k Atheně Aquitaneové. Nezdálo se, že by proti společnosti LoddStone zosnoval nějaký komplot. Budou se muset rozhodnout, nicméně toto rozhodnutí není tak obtížné, jak si většina lidí v této místnosti myslí. Na Marriona náhle padla únava. Dokonce cítil tíhu obleku na svém vyzáblém těle.

Kéž už by měl všechno za sebou! Promluvil Skippy Deere:

"Athena je možná cvok. Možná překročila přípustné hranice. Na to všechno ale pamatuje naše pojistka." Molly namítla: "Athena to má v hlavě v pořádku. Víc než my všichni dohromady. Třeba skončíme v blázinci dřív než ona." Bobby Bantz pohlédl Crossovi přímo do očí: "Jste ochotný stvrdit svým podpisem, že jste dosud neuzavřel s Athenou Aquitaneovou žádnou úmluvu?"

"Pochopitelně," zamračil se Cross. Vůbec neskrýval, že je mu Bantz z duše nesympatický. Marrion si jeho rozladění všiml a v duchu se zaradoval. Přinejmenším tato část schůzky se vyvíjí podle plánu. Bantz si vysloužil punc protivy. Je až s podivem, jak ho většina lidí téměř instinktivně nesnáší. Nebyla to jeho chyba. Tuto roli mu přisoudila společnost, jakkoliv se s ní vnitřně ztotožnil. "Přejeme si dvacet procent z celkových zisků a distribuční práva na domácí i zahraniční trh. Na případných pokračováních se chceme podílet jako partneři," přednesl požadavek vedení Bantz. Skippy Deere zasyčel: "Bobby, vždyt na konci filmu všichni pomřou. Žádné pokračování nebude."

"Jasně," nenechal se vyvést z míry Bantz. "Totéž platí, pokud by se točil film s dějem, ktery časově předchází námětu Messaliny."

"Vždyf je to fuk, máte to mít," vyštěkla Molly. "Ale nepočítejte s tím, že dostanete víc než deset procent. Na distribuci se pěkně napakujete. A nic neriskujete.

Berte nebo nechte být." Eli Marrion byl jako na trní. Vyskočil z křesla, napřímil se a vyrovnaně, leč odměřeně řekl: "Dvanáct procent a ujednáno."

Odmlčel se a pak se podíval vyzývavě na Crosse: "Tolik peněz snad nežádáme!? Z toho filmu se může vyklubat obrovský trhák." Obrátil se k Molly: "Ano, nebo ne?"

Aniž by se očima zkontaktovala s Crossem, Molly přikývla: "Ano." Eli Marrion a Bobby Bantz se po skončení schůzky znovu sešli v zasedací místnosti. Několik minut seděli beze slova. Za dlouhá léta v této profesi se naučili, že mnohé lze vyslovit i mlčky. Teprve Marrion přerušil napjaté ticho:

"Je to otázka morálky." Bantz hlesl: "Zavázali jsme se mlčením, Eli. Jestli ale soudíš, že je to nutné, zavolám tam."

Marrion si ztěžka povzdechl: "Jenže pak se můžeme s filmem rozloučit. Tenhle Cross je naše jediná naděje. Jestli zjistí, že jsi něco vyzradil, může nám pěkně zavařit."

"At je jaký chce, na LoddStone si netroufne," tvrdil sebevědomě Bantz.

"Příčí se mi pomyšlení, že by nám začal konkurovat." Marrion usrkl ze skleničky a zapálil si doutník. Zahalil ho oblak namodralého, voňavého kouře. Eli Marrion byl naprosto vyčerpaný. Jsem už příliš starý, pomyslel si, abych si dělal starosti s katastrofami, které možná přijdou ve vzdálené budoucnosti, zvlášt když na dveře klepe katastrofa globálního rozsahu. "Nikam nevolej," mávl rukou Marrion. "Dodržíme smlouvu. Možná už dětinštím, ale jsem docela zvědavý, co ten kouzelník vytáhne z klobouku." Když se Skippy Deere vrátil domů, okamžitě zvedl sluchátko a pozval k sobě Jima Loseyho.

Ihned po příchodu musel detektiv přísahat, že nic neprozradí.

Teprve potom mu Deere podrobně vylíčil průběh jednání.

"Myslím, že byste se měl na Crosse pověsit," navrhl nakonec.

"Třeba vyčmucháte něco zajímavého." Ještě předtím však Loseymu slíbil, že si zahraje menší roli v jeho novém filmu o masových vraždách v Santa Monice. Cross De Lena se po návratu do Las Vegas pohodlně uvelebil v křesle a přemítal o zásadních změnách, které se před ním začínaly rýsovat. Proč se vůbec rozhodl

takhle riskovat? Jistě, může získat mnoho. Nejen peníze, ale především naprosto nový způsob života. Uvažoval však, zda ho k tomuto závažnému kroku nepřiměl ještě jeden vedlejší motiv. Vidina Atheny Aquitaneové na pozadí azurového moře, představa jejího neustále se pohybujícího těla a naděje, že by se jednoho dne mohla objevit ve Vegas a milovat ho.

Nikoliv věčně, ale alespoň chvilku. Jak to říkával Gronevelt?

"Ženy jsou mužům nejnebezpečnější, když u nich hledají ochranu. Střez se, hochu, krásné ženy v nesnázích." Cross však Groneveltova moudrá slova nehodlal brát vážně. Přistoupil k oknu a zadumaně pozoroval světelné reklamy na Vegas Strip.

Lidé na chodníku připomínali pochodující mravence. Přerostlé mravence, snášející balíky peněz do obřího hnízda. Dosud nikdy se nedokázal na své zákazníky podívat s takovým odstupem.

Kdyby byla Athena Aquitaneová anděl, jak by mohla něco takového žádat? Výslovně to sice neřekla, ale Cross pochopil.

Athena se vrátí do ateliérů, pouze když někdo zabije jejího manžela. To je přece nad slunce jasnější. Nabídku společnosti, že ji budou chránit po dobu natáčení, samozřejmě odmítla. Den po dni by se blížila jen k vlastní smrti. Jakmile by práce skončila, nechali by ji všichni na holičkách a Skannet by si na ni počíhal. Jak Eli Marrion, tak i Bobby Bantz nebo Skippy Deere si tento problém dobře uvědomovali a zároveň znali odpověď. Ani jeden z nich by se však neodvážil mluvit o tom nahlas. Pro lidi jejich postavení bylo riziko příliš velké.

Vyšplhali se až na samý vrchol společenského žebříčku, žili si na vysoké noze a ztratili by mnohem víc, než mohli získat.

Škody, způsobené zrušením projektu Messaliny, pro ně nic neznamenaly. Brali to pouze jako menší porážku. Pád z výšin si však dovolit nemohli. Zlomil by jim vaz. Cross De Lena orodoval za Velkého Tima z několika důvodů. Za prvé přispíval do pokladny hotelu Xanadu částkou pět set tisíc až jeden milion ročně a za druhé cítil k tomuto člověku jakousi perverzní náklonnost. Přitahovala jej Timova chuf do života i jeho výstřední kousky. Tim Snedden neboli Chmaták byl majitelem sítě nákupních středisek, rozmístěných po celé severní Kalifornii. Patřil rovněž mezi pravidelné návštěvníky

Las Vegas. Pokaždé se ubytoval v hotelu Xanadu. Propadl zejména sportovním sázkám, v nichž se mu mimořádně dařilo. Tim sázel obrovské částky. Na výsledky fotbalového zápasu neváhal vsadit padesát tisíc dolarů, na basketbalové turnaje vsadil klidně deset tisíc. Zakládal si na své mazanosti, díky níž sice prohrával menší částky, ale při vysokých sázkách zpravidla vítězil. Cross jeho taktiku zanedlouho prokoukl.

Cross měřil skoro dva metry a vážil téměř půl druhého metráku.

Jeho úctyhodnému zevnějšku odpovídala i chuť k jídlu. Sežral doslova všechno, co mu přišlo pod ruku. Vychloubal se, že si nechal provést speciální operaci žaludku, kterým nyní všechno jídlo prochází nestrávené. Proto prý nepřibírá na váze. Často o sobě v žertu mluvil jako o hříčce přírody. Tim byl rozený šejdíř a podfukář. Díky této vlastnosti si ostatně vysloužil i svou přezdívku. Na otevřený účet hostil v hotelu Xanadu kamarády a pokaždé vybílil pokojovou ledničku do mrtě. Ze zálohy, poskytované hostům na sázky, platil děvky, které zahrnoval dárky z hotelových obchodů. Když pak prohrál a nezbylo mu nic než plná hrst stvrzenek, zmizel jako pára nad hrncem a nezaplatil jako každý slušný hráč-gentleman do jednoho měsíce, nýbrž až při příští návštěvě. Přestože mu ve sportovních sázkách štěstí nebývale přálo, v kasinu mu osud tak příznivě nakloněný nebýval. Počínal si vcelku šikovně, předem měl všechno důkladně promyšlené, ale jeho neukázněná povaha obvykle způsobila, že se nechal unést a prohrál. Zisky ze sportu pak nedokázaly pokrýt ztráty v hazardu. Cross se o něj tedy nezajímal kvůli penězům. Důvodem byly dlouhodobé strategické záměry Clericuziových. Rodina si za svůj vysněný cíl stanovila legalizaci sportovních sázek po celých Spojených státech. Jakýkoliv skandál v této oblasti by mohl jejich úsilí vážně poškodit. Proto padlo rozhodnutí, že se trochu pošťourají Chmatákovi Timu Sneddenovi v soukromí. Výsledky pátrání byly tak ohromující, že Clericuziovi okamžitě pozvali Pippiho a Crosse do Quogue k poradě. Jednalo se o první Pippiho akci po návratu ze Sicílie. Pippi a Cross odletěli na východní pobřeží společně. Crosse jímala hrůza při pomyšlení, že se Clericuziovi dozvěděli o jeho dohodě se společností LoddStone.

Zároveň se bál otcova hněvu, jelikož s ním celou záležitost předběžně nekonzultoval. Ačkoliv byl sedmapadesátiletý Pippi vlastně na odpočinku, stále dohlížel na syna jako consigliere, rádce. V letadle tedy Cross otci vyprávěl o svých plánech ve filmovém průmyslu a ujistil ho, že si sice jeho rad nadále velice váží, nicméně ho nechce postavit v očích Clericuziových do špatného světla. Současně se mu svěřil s obavami, že si ho don předvolává na kobereček kvůli jeho hollywoodským aktivitám. Pippi beze slova naslouchal a pak znechuceně zafuněl. "Jsi ještě moc mladý," řekl. "Určitě nás nevolají kvůli tomu filmu. Don nikdy nedává znát svou nelibost tak rychle. Vyčkává, jak se věci vyvinou.

Vincent, Petie i Dante si myslí, že rodinu už řídí Giorgio, ale velice se pletou. Starý pán je chytřejší než my všichni dohromady. Nemusíš z něj mít strach, don Domenico jedná vždycky na rovinu. Pozor by sis měl spíš dávat na Giorgia a Danteho." Pippi se zarazil. Jako by se ostýchal mluvit o rodině dokonce i před Crossem. "Všiml sis, že Giorgiovy, Vincentovy a Petieho děti nevědí o rodinném podnikání zhola nic? Don a Giorgio naplánovali, že děti už nebudou mít se zločinem vůbec nic společného. Původně se to mělo týkat i Danteho, ale ten ve své prohnanosti všechno prokoukl a vydupal si, aby ho do našich obchodů zasvětili. Don tomu nedokázal zabránit. Ber nás, tedy Giot-gia, Vincenta, Petieho, Danteho, sebe i mne, jako zadní voj, který bojuje proto, aby se Clericuziův klan dostal včas do bezpečí, a kryje mu záda. Tak to don zamýšlel. Právě v naší síle spočívá donova velikost.

Třeba bude mít z té tvé změny radost. Přesně v to doufal u Danteho. Něco takového si vždycky přál, ne?"

"Asi ano," přitakal Cross. Ani otci se však nemohl přiznat ke své slabostí. Pravou příčinou jeho kroku byla láska k ženě.

"Hlavně to dělej pořádně," radil mu Pippi. "Až přijde čas, povíš vše rovnou donovi. A pamatuj, že něco musí kápnout i rodině. Dávej si pozor na Giorgia a Danteho. Vincentovi a Petiemu překážet nebudeš."

"Proč zrovna na Giorgia a Danteho?" otázal se Cross. "Protože Giorgio je nenasytný hamoun," upozornil ho Pippi. "A Dante tě nemá rád. Vždycky na tebe žárlil a navíc jsi můj syn. Kromě toho je to

pošuk." Cross překvapeně poslouchal. Dosud nikdy neslyšel, že by otec kritizoval kohokoliv z rodiny. "A proč nebudu překážet Vincentovi a Petiemu?"

"Protože Vincent si hledí svých restaurací a Petie zase své stavební firmy a enklávy v Bronxu.

Vincent si chce užít klidné stáří a Petieho baví to, co dělá.

Oba si mě váží a tebe mají rádi. V mládí jsme pracovali v jedné partě." Cross se zeptal: "Tati, ty se nezlobíš, že jsem ti to předem neoznámil?" Pippi si ho pobaveně změřil.

"Neválej to na mě, synáčku," ušklíbl se. "Tušil jsi moc dobře, že bych nesouhlasil a že by nesouhlasil ani don. Teď mi řekni - kdy zamorduješ toho Skanneta?"

"Ještě nevím," pokrčil rameny Cross. "Bude to dost těžké. Žádné bifmování, mrtvola se musí najít, aby Athena poznala, že už se ho nemusí bát. Pak nejspíš začne zase točit."

"Dovol, abych ti sestavil plán," nabídl se Pippi. "Ale co když se ta mrška do práce nevrátí? Pak se můžeš rozloučit s padesáti melounama."

"Ona se vrátí," pronesl Cross pevně. "Claudia je její nejlepší kamarádka a tvrdila, že se vrátí."

"Ach, moje drahá dceruška," zasnil se Pippi. "Pořád ještě mě nechce vidět?"

"Asi ne," sklopil Cross oči. "Ale můžeš se zastavit, až bude v hotelu."

"Ne," odmítl Pippi a pokračoval. "Jestli Athena nenastoupí do práce ani po Skannetově smrti, udělím jí svaté přijímání, ať je slavná hvězda nebo ne."

"Proboha, ne," zaúpěl Cross a raději změnil téma. "Měl bys vidět Claudii. Vyklubala se z ní docela hezká holka."

"Jako dítě měla příšerně hnusnej ksicht. Jako já."

"Proč se s ní nechceš usmířit?" prohodil Cross. "Zakázala mi, abych přišel své bývalé manželce na pohřeb. Nemá mě ráda. Není o čem diskutovat. Zapiš si za uši, že až natáhnu brka, tak mi taky nesmí na pohřeb. Ať jde do prdele." Pippi zalapal po dechu a pak nerudně dodal: "Už v dětství byla protivná."

"Měl by ses s ní setkat," naléhal Cross. Pippi na jeho slova nereagoval. "Ne abys něco donovi vybreptal. Ta porada se týká něčeho jiného."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

"Protože jinak by si nejdřív promluvil se mnou, aby zjistil, jestli tě hodím přes palubu." Jak se ukázalo, Pippi se nemýlil. Don Domenico, Giorgio, Vincent, Petie a Dante je přivítali na zahradě pod fíkovníky. Dříve než se pustili do práce, podle starého obyčeje společně poobědvali. Giorgio stručně nastínil, oč běží. Pátrání prý odhalilo, že Tim Snedden provádí podvody při zápasech univerzitních týmů na Středozápadě a ovlivňuje výsledky profesionálních fotbalových a basketbalových soutěží.

Daří se mu to pomocí tučných úplatků, kterými si kupuje funkcionáře klubů i hráče. Zapletl se do ošklivého a velice nebezpečného podniku. Kdyby se jeho kejkle provalily, následoval by skandál ohromných rozměrů. Poprask, který by se určitě strhnul, by mohl zasadit smrtelnou ránu snahám Clericuziovy rodiny zlegalizovat sportovní sázky. Dříve nebo později se musí tyto podvody provalit. "Policie nasadila na boj proti kriminalitě spojené se sportovními sázkami víc lidí než na masové vraždy," informoval přítomné Giorgio. "Nechápu proč. Jako by záleželo na tom, kdo nakonec vyhraje a prohraje.

Nikdo netratí, snad jen bookmakeři. A ty policajti nemůžou ani cítit. Kdyby Chmaták dokázal zařídit, aby všichni vyhrávali, tak bude spokojená celá Amerika." Pippi ho netrpělivě přerušil: "Proč kolem toho naděláte takových cirátů? At ho někdo zmáčkne a hotovo." Slova se ujal Vincent: "Už jsme to zkusili. Jenže s tímhle chlapíkem je těžké pořízení. Neví, co je to strach. Varovali jsme ho a stejně jede dál." Petie ho doplnil: "Říkají mu Velkej Tim anebo Chmaták. V podobných podrazech si přímo libuje. Zásadně neplatí dluhy, z každého dělá vola, a dokonce vyhlásil válku kalifornským úřadům, protože neodvádí daně ze svých obchodních domů. Okrádá dokonce i svou bývalou manželku a děti, kterým neplatí alimenty. Má zlodějnu v krvi. S tím se nedá mluvit rozumně."

"Crossi, ty ho znáš osobně z herny. Jak se ti jeví?" navázal Giorgio. Cross se zamyslel. "Se splácením dluhů otálí, ale nakonec vždycky zaplatí. Jako hazardnímu hráči mu to pálí, není žádný blbec.

Nepatří k lidem, které si snadno oblíbíte, ale je neuvěřitelně bohatý, a tak ho obletuje spousta přátel, které se za ním stahují i do Vegas. Ačkoliv občas fixluje a připravil nás o nějaké peníze, je pro nás přínosem. Měli bychom ho nechat na pokoji." Všiml se, že sotva vyslovil poslední větu, Dante se potutelně usmál. Určitě ví něco, co neví Cross. "Nemůžeme ho nechat na pokoji," vyštěkl Giorgio. "Tenhle Velkej Tim, tenhle zatracenej Chmaták je totiž idiot. Chystá plán, jak zfalšovat výsledky Super poháru." Do debaty se poprvé zapojil don Domenico. Obrátil se přímo na Crosse. "Milý synovče, je něco takového vůbec možné?" Svou otázkou ho poctil, neboť dal právě najevo, že Crosse považuje v tomto směru za odborníka.

"Ne," usoudil Cross. "Výsledky Super poháru podle mého názoru nelze zfalšovat, protože nikdo předem neví, kdo bude v čele organizačního výboru. Nelze podplatit ani hráče, protože ti nejlepší vydělávají horentní sumy. Ostatně žádnou sportovní soutěž nemůžete zfalšovat se stoprocentní jistotou. V takovém případě by bylo třeba zmanipulovat padesát nebo i sto zápasů.

Když vám to pak třikrát či čtyřikrát nevyjde, nic se neděje.

Pokud však tohle nedokážete, riziko se nevyplatí."

"Bravo," pronesl uznale don. "Proč se potom tenhle člověk, jak říkáte bohatý, pouští do tak pochybné akce?"

"Touží po slávě," uvažoval dál Cross. "Zfalšovat výsledky Super poháru je tak odvážný nápad, že na něj musí být každý náležitě pyšný. Tim má zřejmě něco za lubem. Něco tak šíleného, že si to ani neumím představit. Chmaták si už určitě všechno důkladně promyslel.

Navíc věří, že z každé šlamastiky vyvázne se zdravou kůží."

"Takového muže jsem v životě nepotkal," zakroutil hlavou don.

"Takoví se rodí jenom v Americe," dodal Giorgio. "Pak ale velice ohrožuje naše záměry," pronesl varovně don. "Z toho, co jste mi řekli, jsem vydedukoval, že ho rozumné argumenty nepřesvědčí. Nemáme tedy na vybranou." Cross mu skočil do řeči: "Počkejte.

Díky němu plyne do hotelové pokladny minimálně půl milionu dolarů ročně." Vincent mávl rukou: "Tady jde o princip. Sázkové kanceláře nám za ochranu platí mnohem víc." Cross se nevzdával. "Dovolte, abych s ním promluvil.

Třeba mě vyslechne. Vždyť se jedná o bláznivou myšlenku.

Zfixlovat výsledky Super poháru se mu nemůže podařit. Takové riziko se nemůže rentovat." Vtom zachytil otcův výstražný pohled. Rázem si uvědomil, že z jakéhosi důvodu není vhodné, aby se Tima tak vehementně zastával. Don však rozhodl: "Ten člověk je velice nebezpečný. Nic mu neříkej, synovče. Nemá ani ponětí, kdo ve skutečnosti jsi. Proč mu poskytovat výhodu? Ten chlap je nebezpečný, protože je hloupý. Je pitomý jako zvířátko, protože chce sežrat všechno. A když ho potom nachytají na hruškách, je schopný sekat kolem sebe hlava nehlava. Bezohledně stáhne pod vodu každého, kdo se kolem něj jen ochomýtne." Odmlčel se a pohlédl na Danteho. "Myslím, že ten úkol provedeš ty, můj vnuku. Akci ale naplánuje Pippi, zná dobře terén." Dante přikývl. Pippi věděl, že se pohybuje na tenkém ledu. Pokud se něco Dantemu stane, požene ho rodina k zodpovědnosti. Zároveň tušil, že Giorgio a don sice s Dantem počítají jako s příští hlavou rodiny Clericuziových, nicméně dnes ještě v jeho úsudek nevěří. Ve Vegas se Dante ubytoval v apartmá hotelu Xanadu. ChmataK iim Snedden měl přijet až za týden a Pippi s Crossem tuto dobu využili, aby poskytli Dantemu základní informace. "Chmaták patří k hráčům, kteří sázejí dost vysoké částky, i když zase ne tak vysoké, aby si zasloužil vilu," zahájil instruktáž Cross. "Arabským a asijským zákazníkům se nevyrovná. Z otevřeného hotelového účtu čerpá až nezřízeně a vyžaduje zdarma vše, na co má nárok. Vodí si do restaurace svoje kamarádíčky, poroučí si nejlepší víno, a dokonce se domáhá možnosti odebírat bezplatně zboží z hotelových obchodů, což nedovolujeme ani hostům ubytovaným ve vilách. Je to známý podvodník a musíme si na něj dávat dobrý pozor. Klidně ti bude tvrdit, že vsadil ještě před rozdáním karet, v bakaratu zase hlásí, teprve když se vyloží první karta. Když při blackjacku padne trojka, dušuje se, že měl na mysli osmnáctku. Dluhy splácí pozdě, přesto na něm hotel každým rokem vydělává skoro půl milionu. Je všemi mastmi mazaný. Na své jméno

fasuje žetony, rozdává je přátelům a pak uvádí, že prosázel víc, než opravdu prosázel. Používá prostě praktiky, které bujely za starých časů. Když ale začne prohrávat, šílí vzteky. Vloni prosázel dva miliony a my jsme na jeho počest uspořádali večírek a dali jsme mu cadillac.

Ohrnoval nos, protože čekal mercedes." Dante se rozzuřil:

"Takže on si vyzvedne žetony a pak je nevsadí?"

"Přesně tak," potvrdil jeho slova Cross. "Takhle to dělá spousta lidí. V podstatě nám to nevadí. At si o nás myslí, že jsme pitomci. U hracích stolků si pak víc věří a domnívají se, že na nás vyzráli."

"Proč dostal přezdívku Chmaták?" zeptal se Dante.

"Protože si bere věci, aniž by za ně cvakal," vysvětlil Cross.

"Když si přivede na pokoj holku, celou ji pokouše, jako by jí chtěl vyrvat kusy masa z těla. A pak ji vykopne bez zaplacení.

Nepotkal jsem většího šejdíře." Dante se blaženě usmál:

"Nemůžu se dočkat, až ho poznám."

"Nikdy se mu nepovedlo přemluvit Gronevelta, aby mu přidělil vilu," pokračoval Cross.

"Neudělal jsem to ani já." Dante se načepýřil: "Proč jsem vlastně nedostal vilu?"

"Protože by hotel tratil od stovky tisíc do milionu dolarů za jedinou noc."

"Jenže Giorgio ve vile bydlí," reagoval uraženě Dante.

"Ovšem," nenechal se zatlačit do kouta Cross. "At ti to vysvětlí Giorgio." Oba věděli, že Danteho nehorázný požadavek Giorgia rozčílí.

"To bych se načekal," zavrčel Dante.

"Až se oženíš, strávíš ve vile líbánky," konejšil ho Cross.

Pippi změnil téma: "Můj plán vychází z Chmatákovy povahy. Crossi, ty nám ho připravíš zde ve Vegas. Otevřeš tu Dantemu neomezený účet. Mezitím přichystáme všechno v Los Angeles. Musíš zařídit, aby se tu Tim ubytoval a nezrušil svou rezervaci. Uspořádej pro něj party a dej mu třeba rolís-royce. Pak nám ho představíš. Tím tvoje práce skončí." Trvalo přes hodinu, než je Pippi seznámil se všemi podrobnostmi svého plánu. Dante obdivně vydechl:

"Giorgio vždycky říkal, že jsi nejlepší. Trochu se mě dotklo, když tě don pověřil přípravou, ale teď jsem si uvědomil, že měl pravdu." Pippi přijal jeho lichotku s kamennou tváří.

"Pamatujte, že se jedná o svaté přijímání, nikoliv o biřmování. Musí to vypadat, že vzal roha. Jakmile se veřejnost dozví o jeho popsaném trestním rejstříku a o soudních sporech, které se proti němu vedou, určitě tomu uvěří. Dante, ty tentokrát laskavě odložíš své směšné kloboučky. Někteří lidi mají sloní paměť. A nezapomeň, že si don přeje, abys z toho prevíta vytáhl nějaké informace o tom podvodu. Není to však nezbytné. Jakmile se po něm slehne zem, celý plán se zbortí, protože Chmaták je jeho duchovní otec. Takže nevyváděj žádné hlouposti." Dante zakňoural: "S těmi klobouky jsi mě naštval."

Pippi pokrčil rameny: "Dále bych tě rád upozornil, abys nezneužíval svého otevřeného účtu. Zdůraznil to sám don.

Nechce, aby hotel přišel kvůli téhle akci na buben. Stačí, že musíme dát Chmatákovi rolís-royce."

"Neboj," uklidňoval ho Dante. "Má práce je mým největším potěšením." S šibalským úsměvem pak dodal: "Doufám, že víš, co se sluší a patří, a že mi pak vystavíš skvělý posudek." Crosse touto poznámkou překvapil. Bylo zřejmé, že mezi Dantem a Pippim panuje jisté nepřátelství, ale skutečnost, že si Dante dovolil jeho otci vyhrožovat, Crosse ohromila. Něco takového může vyústit v katastrofu, at už je Dante donovým vnukem, nebo ne. Pippi si však zdánlivě dosah Danteho drzé narážky neuvědomil. "Jsi Clericuzio. Nepřísluší mi hodnotit tě." Přátelsky poplácal Dantemu po rameni. "Čeká nás společná práce. Musíme si ji co nejvíc zpříjemnit." Když dorazil Chmaták Snedden, Dante ho delší čas zpovzdáli studoval. Tim byl sice mohutný a tělnatý, nicméně tuk na něm nevisel a kosti obalovaly pevné svaly.

Náprsní kapsy džínové košile zdobily obrovské bílé knoflíky. Z jedné kapsy vyčuhovaly černé stodolarové žetony, druhá přetékala zlatobílými pětisetdolarovými známkami, zatímco červenými pětidolarovými a zelenými pětadvacetidolarovými žetony si Tim nacpal kapsy svých volných kalhot z bílého plátna. Na nohou měl pohodlné hnědé sandály. Hrál především craps, protože tato hra se

dvěma kostkami skýtala největší šance na výhru. Cross s Dantem vypátrali, že Chmaták právě vsadil deset tisíc dolarů na zápas dvou univerzitních basketbalových mužstev a v jedné ilegální sázkové kanceláři složil pět tisíc dolarů na dostihy v Santa Anitě. Očividně se chtěl vyhnout placení daní. S penězi si hlavu nelámal, nebol štěstěna mu v kasinu přála. Choval se jako mistr světa.

Nabízel ostatním, aby použili jeho kostky, trousil kolem sebe rádoby vtipné poznámky a neustále si spoluhráče dobíral.

Kdykoliv na něj přišla řada, mrštil kostkami o stolek takovou silou, že se odrazily od mantinelu a vrátily se k němu.

Pokaždé se je pokoušel lapit jako první, ale ostražitý bankéř byl rychlejší a přidržel kostky tak dlouho, dokud neuzavřel sázky. Dante se usadil u hracího stolku a sázel schválně tak, aby Velkej Tim vyhrával. Počínal si jako naprosto nezkušený zelenáč a upoutal tak záměrně Timovu pozornost. "Hej, ty v tom kloboučku. Nejdřív se to nauč," zavolal na něj Tim. Dante mu přátelsky pokynul a pokračoval v neúspěšné hře. Když ho Tim posedmé obehrál, uchopil Dante kostky a vyndal z kapsy padesátitisícový žeton. Hodil kostky na stůl a v duchu se modlil, aby nepadlo jeho číslo. Podařilo se. Velkej Tim na něm spočinul obdivným pohledem. Chmaták Tim právě večeřel v hotelové kavárně, která sloužila zároveň jako restaurace, kde se podávala tradiční americká jídla. Tim jen zřídka zavítal do místní stylové francouzské restaurace, italské trattorie či typicky anglické hospody. Se svými pěti přáteli obsadil stůl uprostřed, takže měl výhled po celé restauraci.

Cross s Dantem seděli u stolku v rohu. Díky svým světlým, nakrátko střiženým vlasům připomínal Tim rozesmátého německého měšťana z Brueghelova obrazu. Poručil si několik chodů, které by vydaly za tři normální večeře. Všechno spořádal sám a ještě občas zalovil v talířích svých společníků. "Škoda," povzdechl si Dante. "Ještě jsem nenarazil na člověka, který by si tak požitkářsky užíval života."

"Jistý způsob, jak si nadělat nepřátele," podotkl Cross. "Zvlášť, když si užíváš za cizí peníze." Sledovali, jak Tim podepisuje šek, který nehodlal proplatit, a přikazuje jednomu ze spolustolovníků, aby dal číšníkovi spropitné. Když odešel, dopili Cross s Dantem v

pohodě kávu. Cross tuto kavárnu miloval. Rád se díval prosklenými stěnami na trávu a stromy, ozářené narůžovělým světlem lamp. "Vzpomínám si na jednu noc před třemi lety," obrátil se Cross k Dantemu. "Chmaták měl tehdy pořádnou kliku.

Myslím, že vyhrál přes sto tisíc babek. Byly asi tři hodiny ráno. Když bankéř odnášel žetony do pokladny, vyskočil Tim na stůl a celý ho počůral."

"Jak jsi zareagoval?" zeptal se Dante. "Nechal jsem ho bezpečnostní službou vyvést ze sálu.

Odvedli ho na pokoj a napařili mu pokutu pět tisíc dolarů za znečištění hracího stolu. Samozřejmě ji nikdy nezaplatil."

"Já bych ho vykuchal jak žáhu," zamračil se Dante. "Kdybys na někom trhnul půl milionu dolarů ročně, taky bys ho nechal chcát po stolech," ušklíbl se Cross. "Po pravdě řečeno, nikdy jsem mu to nezapomněl. Kdyby něco podobného provedl ve vile, asi bych s ním zatočil." Následujícího dne Cross poobědval s Timem Sneddenem, aby ho zpravil o připravovaném večírku a předávání rolís-royce. V restauraci se k nim připojil Pippi.

Cross ho Timovi představil. Tim se nikdy nespokojil s málem.

"Za toho royce děkuju, ale proč se nemůžu ubytovat ve vile?"

"Jistě, určitě by sis to zasloužil," připustil Cross. "Až příště přijedeš do Vegas, dostaneš vilu. Slibuji. I kdybych měl někoho vystěhovat." Chmaták Tim oslovil Pippiho: "Váš syn je mnohem sympatičtější než ten starý bubák Gronevelt."

"Na sklonku života se choval jako podivín," přitakal Pippi.

"Patřil jsem k jeho nejlepším přátelům a přitom mě taky nikdy nepustil do vily."

"Kašlem na něj," odplivl si Tim. "Teď, když hotel řídí váš syn, můžete mít vilu, kdykoliv se vám zamane."

"Kdepak," oponoval Cross. "Otec nehraje." Všichni se rozesmáli. Timovi však ležela na srdci jiná věc. "Nedávno jsem tu potkal jednoho divnýho kořena se srandovní čepicí na hlavě.

V životě jsem neviděl většího břídila. Za necelou hodinu prohrál skoro dvě stě klacků. Můžete mi o něm něco říct? Víte přece, že se mi vždycky hodí nějakej zazobanej investor."

"Promiň, ale o svých zákaznících zásadně žádné informace neposkytuji," omluvil se Cross. "Jak by se ti líbilo, kdyby někdo vyzvídal na tebe? Jenom ti prozradím, že by mohl dostat z fleku vilu, ale zatím si o ni nikdy neřekl. Nechce na sebe moc upozorňovat."

"Tak nás alespoň seznam," žadonil Tim.

"Jestli si s ním plácnu, nebudeš škodriej."

"Ne, opravdu nemohu," zavrtěl hlavou Cross. "Ale otec se s ním zná taky."

"Třeba by se to dalo zařídit," připustil Pippi. "Výborně," zatetelil se Tim. "Provize vás nemine." Pippi začal Timovi pochlebovat: "Vy dva vytvoříte velkolepý tandem. Ten mládenec má sice peněz jako šlupek, ale schází mu cit pro obchod. Vím, že jste férový chlap. Dáte mi jen to, co si zasloužím." Velkej Tim se rozzářil. Pippi přijde na řadu jako další. Zřejmě nebude obtížné trochu mu pustit žilou. "Dobře," promnul si dlaně. "Večer budu v kasinu. Přiveďte ho tam." Sotva si potřásli rukou, Tim vyrazil Pippimu i Dantemu dech. Sundal si totiž baseballovou čepičku a vyměnil ji za renesanční kapuci, kterou strhl Dantemu z hlavy. Výsledek vzbudil všeobecné veselí, neboť v kápi vypadal jako jeden ze Sněhurčiných trpaslíků. "Pro štěstí," ospravedlnil svůj skutek. Všichni se zasmáli, ale Pippi si okamžitě všiml nenávistného záblesku v Danteho očích. Zároveň ho rozladilo, že Dante neuposlechl jeho rozkazu a nedokázal se zříct své výstřední pokrývky. Pippi představil Danteho jako Steva Sharpa, hlavu drogového impéria na východním pobřeží, který potřebuje proprat pár špinavých milionů. Ještě předtím mu navykládal spoustu smyšlených historek o jeho hráčských kouscích. Vsadil prý milion na Super pohár, a když prohrál, nehnul ani brvou. Dluhy v kasinu údajně splácí ryzím zlatem. Okamžitě. Tim položil obrovskou ruku Dantemu na rameno a pravil: "Stevie, musíme si promluvit. Nedáme si v kavárně něco k snědku?" Usadili se k prázdnému stolu v ústraní. Dante požádal o kávu, ale Tim chytil číšníka za rukáv a objednal navíc něco sladkostí zmrzlinový pohár s jahodami, ořechový dort, banánový krém a tác zákusků. Pak zahájil téměř hodinový úvodní monolog. Zmínil se o tom, že vlastní několik nákupních středisek, kterých se hodlá zbavit, přestože jsou docela výnosné. Jeden zájemce

je prý ochotný zaplatit za ně v hotovosti, kvůli daním pochopitelně načerno. Kromě toho je majitelem balírny masných výrobků a firmy na rozvoz čerstvých produktů. Obojí chce rovněž střelit, přičemž i v tomto případě se bude jednat o pokoutní prodej, aby získal čisté peníze. Potom podniká ve filmovém průmyslu, kde financuje natáčení pornografických snímků, které pak sytí poptávku videopůjčoven a biografů s erotickým programem. "Nádhernej byznys," pochvaloval si Tim.

"Člověk se stýká se samými hvězdami, ještě si zašuká se začínajícími herečkami a mimo to vypere penízky." Dante se cítil jako ryba ve vodě. Z každé Timovy věty čišelo takové zaujetí a sebedůvěra, že Dante o úspěšném splnění úkolu ani stínem nezapochyboval. Oběf myslí pouze na to, jak se v budoucnu na jeho úkor obohatí. Položil Timovi několik doplňujících otázek, které sice prozrazovaly jeho zaujetí, nicméně zároveň odhalovaly jeho nezkušenost. "Dejte mi svou navštívenku," poprosil Dante. "Zavolám vám buď já, anebo Pippi. Mohli bychom zajít na večeři a všechno důkladně prodiskutovat. Pak se definitivně rozhodnu." Tim mu podal vizitku. "Pospěšte si. Rozjel jsem jeden výhodný obchod, na kterém byste se už mohl podílet. Musíme to ale provést rychle." Po krátké pauze dodal: "Tak trochu to souvisí se sportem." Dante nedokázal skrýt nadšení. "Bože můj, to byl vždycky můj sen. Miluju sport. Nechcete snad koupit nějaké ligové baseballové mužstvo?"

"Tak vysoko nemířím," vyhrknul Tim kvapně. "Ale stejně to stojí za úvahu."

"Kdy se tedy setkáme?" naléhal Dante. Tim zvedl pyšně nos: "Hotel zítra pořádá menší oslavu na mou počest. Budou mi předávat rolls-royce. Patřím tady totiž k nejlepším klientům. Den nato se vracím do Los Angeles. Hodil by se vám dnešní večer?" Dante předstíral, že jeho návrh zvažuje. "Dobrá," souhlasil nakonec.

"Pippi se mnou odlétá do Los Angeles. Zatelefonuje vám a dohodne všechny detaily."

"Souhlasím." Tima sice poněkud udivila opatrnost, s níž jeho protějšek k chystanému obchodu přistupoval, ale nechtěl narušit dojem, který na něj učinil, zbytečnými otázkami. "Večer vám ukážu, jak se hraje craps.

Abyste taky někdy vyhrál." Dante nasadil přihlouplý výraz.

"Vždyť mě ani na výhře nezáleží. Upřímně řečeno, dělám to proto, abych si pořádně zašukal. O mých prohrách si pak povídá celý hotel a děvčata ze sboru se mohou přetrhnout."

"Pak jste naprosto ztracený případ," zasmál se Tim. "Se mnou si ale přijdete na těžký prachy, ať chcete nebo ne." Příštího dne proběhl ve velkém plesovém sále hotelu Xanadu večírek věnovaný Chmatákovi Timu Sneddenovi. Sál se používal především při výjimečných příležitostech. Odehrávaly se v něm vánoční veselice, silvestrovské bály, svatební hostiny vážených hostů, předávání cen a darů, slavnostní plesy na závěr Super poháru a Světové série anebo politické mítinky. Dva dlouhé stoly plné vybraných lahůdek dělily rozlehlý, vysoký sál vyzdobený nafukovacími balonky na dvě poloviny. Bufet měl připomínat obrovský ledovec. K ochutnání lákalo exotické, v ledové tříšti uložené ovoce všeho druhu a všech barev. Nazlátlou štavnatou dužninu nabízely rozpůlené vodní melouny, vedle kterých se tyčily hromady temně fialových hroznů, ježatých ananasů, ochmýřeného kiwi, sametových broskví a jadýrek čínských švestek. Kovové válce s dvanácti různými druhy zmrzliny vypadaly jako torpéda. Nezapomnělo se ani na teplou kuchyň.

Olbřímí kus krvavého rostbífu velikostí bizoni kýty, pečeného krocana a celou šunku doplňovaly těstoviny s nejrůznějšími omáčkami. Z obrovské červené nádoby se stříbrnými uchy se linula vůně dušeného vepřového, hovězího a telecího masa. K nakousnutí zvalo rozmanité pečivo a zejména sladkostí, mezi nimiž nechyběly ani nadýchané kobližky plněné šlehačkou nebo dortíky s polevou, přikrášlenou znakem hotelu Xanadu.

Nejkrásnější servírky, které měl hotel k dispozici, pak roznášely kávu a alkohol.

Velkej Tim ochutnal ode všeho ještě dřív, než se začali scházet první hosté. Na podstavci uprostřed sálu se blyštěla smetanově bílá kapota zbrusu nového rolls-royce. Elegantní automobil vznešených tvarů jako by symbolizoval rozmařilost Las Vegas. V rohu sálu se pak krčil skromnější cadillac, jenž měl připadnout vítězi tomboly, ariteli vylosované pozvánky. Pozvání na slavnost obdrželi především významní hoteloví hosté a majitelé dalších hotelů ve městě. Na

myšlenku podobných večírků připadl již Gronevelt. Po každé takové akci zisky hotelu výrazně stouply.

Oslava se skutečně vydařila, zvláště díky Timu Sneddenovi.

Doprovázený dvěma pohlednými servírkami spořádal téměř všechno jídlo sám. Naložil si plné tři talíře a zhltnul dobroty tak rychle, až se Dante lekl, že ho už nebude zapotřebí. Cross pronesl jako zástupce hotelu slavnostní řeč. Po něm se o slovo přihlásil Velkej Tim. "Rád bych hotelu Xanadu poděkoval za takový nádherný dar. K tomuto fóru za dvě stě tisíc dolarů jsem přišel jako slepý k houslím. Vysloužil jsem si ho prý jen proto, že již deset let patřím mezi věrné hotelové hosty.

Celých těch deset let tu se mnou zacházeli jako s knížetem a nikdy mi neopomněli pořádně vyprázdnit peněženku. Počítám, že abychom si byli kvit, museli by mi dát alespoň padesát takových auťáků. Vem to ale čert, stejně můžu řídit jenom jeden, ne?" Přerušil ho potlesk a veselý pokřik. Cross se zatvářil kysele. Projevy, které poukazovaly na to, že vedení hotelu není ve své štědrostí zase tak nezištné, jak předstírá, ho uváděly do rozpaků. Tim objal servírky a pak jim laškovně pohladil prsa. Počkal, až dozní potlesk obecenstva, a pokračoval: "Nedělám si legraci, jsem hotelu opravdu vděčný.

Tohle je jeden z nejšťastnějších dnů mého života. Přirovnat se snad dá jedině ke dni, kdy jsem se rozvedl. A ještě jeden dotaz. Kdopak z vás mi půjčí na benzin, abych se dostal zpátky do Los Angeles? V kasinu mě zase voškubali jak slepici."

Velkej Tim dobře věděl, kdy skončit. Za bouřlivého aplausu publika sestoupil z pódia a nasedl do vozu. Zlatá opona v čelní stěně sálu se rozhrnula, Tim nastartoval a vyrazil vpřed. Jakmile byl vylosován i šťastný majitel cadillaku, začali se hosté rozcházet. Oslava trvala téměř čtyři hodiny a všichni již pospíchali zpět k hracím stolkům. Toho večera musel být Groneveltův duch nadmíru spokojený. Sázky dvojnásobně překročily obvyklý průměr. Při miliskování nikdo nikoho nepřistihl, nicméně chodbami se táhl zápach semene.

Prostitutky, jimž se dostalo pozvání na Timův večírek, si kvapem rozebraly zákazníky, kteří jejich přízeň odměňovali černými žetony. Gronevelt vždy Crosse upozorňoval na odlišnosti v chování

mužských a ženských hráčů. Každý majitel kasina musí brát podle Gronevelta tyto rozdíly v úvahu.

Především tu prý existuje něco, co Gronevelt nazýval převahou pičky nad rozumem. Ženské přirození prý zvítězí nade vším.

Dokonce i nevalný hráč se kvůli němu může vzepnout k neopakovatelnému výkonu. Hotel Xanadu ve svých zdech mnohokrát uvítal nejvýznamnější muže planety. Nositele Nobelovy ceny, multimilionáře, náboženské vůdce, čelné postavy literárního nebe. Jistý fyzik, laureát Nobelovy ceny a pravděpodobně největší bedna na zemi, si to během svého šestidenního pobytu rozdal snad se všemi zdejšími tanečnicemi. Za sázky moc neutratil, přesto byla jeho přítomnost pro hotel poctou.

Gronevelt musel sám nakoupit dárky pro všechna děvčata, nositele Nobelovy ceny by to ani ve snu nenapadlo. Dívky se však shodly, že to byl ten nejlepší milovník na světě. Lačný, nenasytný, zapálený a velice šikovný. Nic neodbyl a měl prý nejkrásnějšího ptáčka, jakého kdy viděly. Hlavně je však nenudil suchopárnými žvásty o vědě. Byl upovídaný jako ženská.

Právě tohle Gronevelta z jakéhosi důvodu potěšilo nejvíc.

Líbilo se mu, že i taková moudrá hlava umí pobavit opačné pohlaví. Ne jako Ernest Vail, který je sice velký spisovatel, ale chová se jako přerostlý fakan s permanentní erekcí a baví se jen o samých seriózních věcech. Nebo jako senátor Wavven, možná příští prezident Spojených států amerických, jenž zase přistupuje k sexu jako ke golfu. O děkanovi Yalské univerzity, chicagském kardinálovi, předsedovi Státního výboru pro občanská práva anebo o těch nerudných dědcích z Republikánské strany ani nemluvě. Ti všichni se při pohledu na kundičku mění v pošetilé děti. Jedinou výjimku snad představují homosexuálové a narkomani, ale ti zase nepatří mezi typické hazardní hráče. Gronevelt za dlouhá léta praxe vypozoroval, že muži si rádi zadovádějí před sázením, zatímco ženy se oddávají sexu teprve po hře. Vedení hotelu považovalo za svou povinnost uspokojit sexuální potřeby každého hosta. Jelikož tu však kromě gigolů žádní prostituti své služby nenabízeli, museli se tohoto úkolu zhostit krupiéři a mladší liftboyové.

Gronevelt tedy učinil důležitý objev. Muži potřebují sex, aby se připravili na rozhodující bitvu s vlastní sebedůvěrou, kdežto ženy sexem hojí smutek z prohry anebo naopak posvěcují sladkou příchuť vítězství. Pravdou zůstává, že Chmaták Tim si přivedl na pokoj prostitutku necelou hodinu před oslavou a krátce nad ránem ulehl na lože se svými dvěma servírkami těsně poté, co prohrál značnou sumu. Servírky dělaly zprvu drahoty, neboť to byla slušná děvčata. Velkej Tim vyřešil problém obvyklým způsobem. Vytáhl dva černé desetitisícové žetony a řekl jim, že budou jejich, stráví-li s ním noc. Přidal ještě mlhavý slib, že se mohou těšit na mnohem lákavější odměnu, pokud se ta noc opravdu vydaří. S pobavením sledoval, jak dívky předtím, než vyslovily váhavý souhlas, žetony pečlivě prostudovaly. Vtip spočíval v tom, že ho servírky opily, takže se svalil jako špalek. Dřív než se zmohl na nějaké milostné hrátky, usnul zmožený přemírou jídla a pití, rozvalený na posteli tak, že si obě dívenky raději ustlaly na zemi. Pozdě v noci zazvonil v Crossově pracovně telefon. Volala Claudia.

"Athena zmizela," oznámila mu rozrušeně. "Vedení studia šílí a já mám hrozný strach, i když vím, že se Athena přibližně jednou za měsíc na celý víkend někam vypaří. Myslela jsem si ale, že bych tě měla tentokrát informovat. Udělej něco, než se někde schová."

"To je v pořádku," odpověděl Cross. Neřekl jí, že jeho lidé již dávno Skanneta hlídají. Rozhovor s Claudií mu však opět připomenul Athenu. Vybavil si Athenin okouzlující obličej, jenž zdánlivě prozrazoval každé hnutí její mysli, i její krásné dlouhé nohy a bystré oči, které žhnuly vnitřním žárem. Zvedl sluchátko a pozval k sobě tanečnici Tiffany, s níž se občas stýkal. Tiffany vedla baletní soubor v jednom z hotelových představení. Za nemalý příplatek udržovala disciplínu a tupila ostří sporů, které bývaly mezi baletkami na denním pořádku. Navzdory své sošné kráse neuspěla při kamerových zkouškách, neboť byla jednoduše řečeno - pro filmový pás příliš velká. Zatímco na jevišti působila impozantně, na plátně vypadla příliš mohutně. Tiffany udivilo, jak chvatně se s ní tentokrát Cross pomiloval. Sotva vstoupila do jeho apartmá, hrubě ji popadl, serval z ní šaty a zasypal její tělo polibky. Stejně rychle do ní vnikl a okamžitě dosáhl vrcholu. Tolik se to lišilo od jeho obvyklého stylu,

že Tiffany takřka plačtivě prohodila: "Tentokrát to musí být opravdová láska."

"Ano, je," odvětil Cross a znovu se na ni vrhnul. "Já nemyslím sebe, ty hlupáčku," zasmála se. "Kdopak je ta šťastná?" Crosse zmátlo, že Tiffany tak snadno odhalila jeho tajemství. Přesto nedokázal potlačit touhu po nahém těle, které leželo vedle něj. Nemohl se nasytit jejích oblých ňader, jejího měkkého jazyka a sametového trávníku mezi jejími stehny, z něhož sálalo živočišné teplo. Když konečně po hodině ukojil svůj chtíč, vzpomínky na Athenu se ozvaly znovu.

Tiffany vytočila číslo hotelové služby a objednala večeři. "Už předem tu chudinku lituju," povzdechla si. Po jejím odchodu se Crossovi ulevilo. Lásku považoval za projev slabostí, milostný akt mu však vrátil sebedůvěru. Ve tři hodiny ráno se vydal na poslední obchůzku po kasinu. V kavárně seděl Dante ve společnosti tří pohledných, rozesmátých dívek. Cross si ani nevšiml, že jednou z nich je zpěvačka Loretta Langová, které pomáhal vyřídit záležitosti se smlouvou. Dante na něj zamával, ale Cross odpověděl jen odměřeným kývnutím. V pokoji spolkl dvě tabletky na spaní, sny o Atheně však nezaplašil. Všechny tři Danteho společnice patřily k ozdobám Hollywoodu, přestože si svou slávu vydobyly především jako manželky slavných hvězd.

Na Timovu oslavu sice pozvány nebyly, nicméně se tam probojovaly díky osobnímu kouzlu. Nejstarší z nich byla Julia Delereeová, žena jednoho z nejslavnějších filmových herců.

Měla dvě děti. Fotografie celé rodiny často uveřejňovaly nejrůznější časopisy jako příklad dokonale fungujícího manželství. Další dáma se jmenovala Joan Wardová. Navzdory blížící se padesátce byla stále atraktivní. Občas se pro ni našla nějaká menší role. Zpravidla hrála inteligentní moderní ženy, matky dětí, které sklouzly na šikmou plochu, anebo opuštěné manželky, jež se přes nepřízeň osudu znovu vdají.

Párkrát také ztvárnila úlohu odhodlané bojovnice za ženská práva. Provdala se za ředitele filmového studia, jenž platil bez protestů její účty, jakkoliv vysoké, a který po ní nežádal nic jiného, než aby vystupovala jako hostitelka při večírcích, které pravidelně

pořádal. Děti neměli. Tfetí ženou u stolu byla Loretta, která patřila k vyhledávaným představitelkám hlavních rolí v potřeštěných komediích. Také ona se výhodně provdala za hrdinu bezduchých akčních filmů, díky kterým trávil větší část roku za hranicemi. Spřátelily se díky tomu, že je obsadily do stejného filmu. Navíc se často potkávaly v obchodech na Rodeo Drive a na obědě v hotelu Beverly Hills, kde si od té doby vyměňovaly informace o manžílcích a kreditních kartách. Co se kreditních karet týkalo, ani v nejmenším si nestěžovaly. Braly je jako lopatu, s jejíž pomocí dobývají poklady v nevyčerpatelném zlatém dolu.

Páni manželé se o jejich útraty naprosto nezajímali, Julii však vadilo, že manžel věnuje málo času svým potomkům. Joan, jejíž muž proslul jako objevitel nových hvězd, zase hořekovala nad tím, že jí osud nedopřál děti, a Loretta nadávala na manžela, protože se nesnažil získat také vážnější role.

Jednoho dne však Loretta učinila dalším lamentacím přítrž.

"Tak dost! Proč vlastně pořád naříkáme? Jsme šfastně vdané za muže, kteří něco znamenají. Jediné, co nám doopravdy vadí, je skutečnost, že nás nechají nakupovat na Rodeo Drive, aby uchlácholili své špatné svědomí. A proč je pronásledují výčitky? Protože chrápou s jinýma ženskýma." Všechny tři se rozesmály. Loretta uhodila hřebíček na hlavičku. Julia pravila: "Svého manžela miluju, ale právě teď odjel na měsíc na Tahiti, kde točí nový film. Dovedu si představit, že nesedí na pláži a nemasturbuje o samotě. Jelikož se mi nechtělo tvrdnout celý měsíc na Tahiti, klátí teď právě svou filmovou partnerku anebo nějakou místní hvězdičku,"

"Což by dělal, i kdybys ho tam doprovázela," dodala Loretta. Joan se zamyšleně připojila: "Můj manžel má míň spermií než mravenec, ale ocas mu stojí bez přestání. Jak je možné, že většina jeho objevů byly ženský? Dobře vím, jak vypadají jeho kamerový zkoušky.

Rozhoduje se podle toho, jak velký kus se jí vejde do huby."

Všechny už byly trochu opilé. Věřily, že víno nemá žádné kalorie. Loretta si smutně povzdechla: "Své muže vinit nemůžeme. Do postele jim lezou ty nejkrásnější ženský na světě. Nemají vlastně na výběr. Copak se ale musíme užírat vzteky? K čertu s kreditními

kartami, radši si vyrazíme z kopýtka." A tak zasvětily jeden večer v měsíci dámské jízdě.

Kdykoliv jejich manželé vytáhli paty z domova, což bývalo dost často, vyrazily společně za nočním dobrodružstvím. Protože je však znala celá Amerika, musely se maskovat. Jak se ukázalo, nebylo to vůbec těžké. Stačila paruka, změna líčení a méně nápadné, usedlé oblečení. Záměrně potlačily svou krásu. Jejich půvab tím však neutrpěl, protože jako herečky dovedly beze zbytku využít svého osobního kouzla. Nových rolí se ujímaly s nesmírným potěšením. Líbilo se jim, jak před nimi nejrůznější muži otevírají svá srdce v naději, že je dostanou do postele.

Občas se to některým mlsným kocourům i podařilo. Při každé spanilé jízdě na ně dýchl skutečný život. Postavy, s nimiž se setkávaly, opřádalo tajemství, přesto za nitky osudu netahal žádný scenárista. Někdy je zaskočila nečekaná vážně míněná nabídka k sňatku a nefalšované city. Muži se jim svěřovali se svými bolístkami, jelikož věděli, že náhodné známé již nikdy neuvidí. Ty sklízely obdiv nikoliv kvůli postavení, nýbrž díky vrozenému šarmu. S chutí se vžívaly do smýšlení postav, které pro sebe vyfantazírovaly. Jednou vystupovaly jako počítačové operátorky na dovolené, jindy jako zdravotní sestry, zubní techničky anebo sociální pracovnice. Na ztvárnění každé nové role se připravovaly pečlivým studiem daného oboru. Někdy předstíraly, že pracují jako sekretářky v umělecké agentuře v Los Angeles, a šířily drby o svých manželích a jejich kolezích. Zásadně si vybíraly noční podniky mimo město. Přímo v Los Angeles hrozilo nebezpečí, že narazí na přátele, kteří by je poznali i v přestrojení. Záhy zjistily, že velké riziko s sebou nesou i výpravy do San Franciska. Zdálo se jim, že mnozí homosexuálové odhalili jejich pravou totožnost na první pohled. Nejvíc si proto oblíbily Las Vegas. Davte na ně narazil v hotelovém klubu, kde unavení hazardní hráči odpočívali při poslechu zpěvačky, kterou doprovázel menší orchestr. Loretta tu na počátcích své umělecké dráhy rovněž účinkovala. V klubu se netančilo. Hotel měl zájem na tom, aby se hosté co nejrychleji vraceli k hracím stolkům. Danteho přitahovala jejich bezprostřednost a přirozený půvab. On je zase upoutal tím, s jakým klidem prohrál obrovskou částku.

Zaujal je však hlavně proto, že zcela zřejmě čerpal z neomezeného účtu. Po několika drincích je Davte pozval na ruletu a obdaroval každou z nich žetonem v hodnotě deseti tisíc dolarů. Jejich uznání sklidil i Danteho extravagantní klobouček a především respekt, se kterým k němu přistupovali krupiéři a liftboyové. Uchvátil je také očividnou vychytralostí, kořeněnou zjevným smyslem pro perverzní humor.

Davte si liboval ve vulgárních vtípcích, při nichž občas až mrazilo v zádech. Jeho lehkovážný přístup k sázení je vzrušoval. Ovšem, samy byly dost bohaté a vydělávaly spoustu peněz, ale on platil na dřevo, a to nepostrádalo jisté kouzlo.

Samozřejmě, také ony dokázaly roztočit na Rodeo Drive deset tisíc dolarů za jediný den, jenže výměnou obdržely kvanta luxusního zboží. Když si Dante odnášel z pokladny žetony za sto tisíc dolarů, vydechly ohromením, přestože jim jejich manželé koupili automobily v daleko vyšší hodnotě. Dante však vyhazoval peníze oknem. Ne že by se pokaždé vyspaly s mužem, kterého sbalily. Tentokrát však odešly na toaletu, aby se poradily, které z nich Dante připadne. Julia žebrala, aby jí ho přenechaly. Má prý opravdu neskonalou chuť počurat ten jeho směšný kokrhel. Přítelkyně ochotně souhlasily. Joan v koutku duše doufala, že vyhraje alespoň pět nebo deset tisíc dolarů.

Nijak zvlášť je sice nepotřebovala, ale koneckonců to byly peníze v hotovosti. Na Lorettu Dante neudělal tak silný dojem jako na její přítelkyně. Během svého působení v kabaretu podobným typům přivykla. Od těchto mužů se mohl člověk dočkat mnohého překvapení, ne zrovna vždycky příjemného. Loretta, Julia a Joan byly ubytovány v hotelovém apartmá se třemi ložnicemi. Při svých záletech bydlely vždycky spolu. Jednak z bezpečnostních důvodů, jednak kvůli tomu, aby si mohly před spaním poklábosit o svých zážitcích. Řídily se pravidlem, že se žádným náhodným partnerem nestráví celou noc. Danteho tedy ulovila Julia. Ten neodmítl, ačkoliv se mu víc líbila Loretta.

Trval však na tom, že si Julii odvede do svého pokoje, který se nacházel jen o poschodí níž než její. "Potom tě doprovodím nahoru," pronesl odměřeně. "Za hodinu musíš vypadnout, vstávám brzy ráno."

V tu chvíli si Julia uvědomila, že je Dante považuje za obyčejné štětky. "Půjdeme ke mně," prohlásila rezolutně Julia. "Já tě pak doprovodím dolů." Dante se zamračil. "A co ty tvoje nadržený kamarádky? Jak můžu vědět, že se tam na mě nevrhnete a neznásilníte mě? Jsem jen slabý muž." Svými slovy pobavil Julii natolik, že svolila a vydala se s ním na pokoj. V jeho úsměvu tentokrát chyběl zlovolný stín. Cestou na pokoj Julia rozverně prohodila: "Chtěla bych se ti vyčurat do klobouku." Dante s kamenným výrazem ve tváři odpověděl: "Co se líbí tobě, bude se líbit i mně." Na pokoji toho moc nenapovídali. Julia hodila kabelku na pohovku, sundala si halenku a obnažila prsa, která patřila mezi její nejúčinnější zbraně. Jak se však zdálo, Dante byl výjimkou.

Jeden z mála mužů, kterého její ňadra nechávala chladným.

Zamířili do ložnice. Tam Dante stáhl Julii sukni i spodní prádlo a nakonec se svlékl i on. Julia si se zájmem prohlédla jeho krátký, masitý a neobřezaný penis. "Musíš si nasadit kondom," naléhala. Dante ji hodil na postel. Julia byla urostlá žena, avšak Dante s ní mrštil na lůžko téměř bez námahy. Pak si na ni lehl. "Přeji si, abys použil prezervativ," naléhala Julia. "Myslím to naprosto vážně." V následujícím okamžiku se jí před očima roztančil barevný kolotoč jisker. Uvědomila si, že ji Dante uhodil tak silně, že málem ztratila vědomí. Pokusila se mu vymknout, ale navzdory své sporé postavě měl až neuvěřitelnou sílu. Tváře jí rozpálily další dva políčky. Ucítila ostrou bolest v dásních.

Potom jí Dante roztáhl nohy a prudce do ní vrazil úd.

Kopulační pohyby trvaly sotva několik vteřin. Dante se unaveně svalil na bok. Chvíli leželi bez hnutí, ale pak si Dante klekl a obrátil Julii na břicho. S údivem zjistila, že má stále erekci a pokouší se o anální styk. Zašeptala: "Tohle mám taky ráda, ale musím si do kabelky pro lubrikant." Odkráčela do obývacího pokoje. Dante ji ostražitě sledoval ze dveří ložnice. Oba byli nazí a Danteho penis byl stále ztopořený.

Julia sáhla po kabelce a vytáhla z ní stříbrný revolver.

Tvářila se přitom velice dramaticky. Zbraň byla pouhou rekvizitou z jednoho filmu, v němž kdysi hrála. Julia vždycky snila o tom, že ji jednou použije v reálné situaci. Namířila na Danteho,

rozkročila se, zaujala postoj, který ji naučili ve filmu, a ucedila skrze zuby: "Teď se obléknu a odejdu. Jestli se mě pokusíš zadržet, odprásknu tě." K jejímu velkému překvapení vyprskl Dante smíchy. Zároveň však Julia s uspokojením konstatovala, že ztopoření okamžitě opadlo. Julia se tetelila radostí. Už si představovala, jak touto poutavou historkou pobaví Joan a Lorettu. Pomalu sbírala odvahu, aby Danteho požádala o jeho klobouk. Nezapomněla, že se do něj toužila vymočit. Danteho reakce ji však zaskočila. Zvolna vykročil směrem k ní a s úsměvem prohodil: "Takový malý kalibr! Ten mě nezastaví, i kdyby se ti povedlo zasáhnout mě přímo do hlavy. Nikdy nepoužívej malé zbraně. Klidně mě můžeš provrtat třemi kulkami a ještě tě stihnu uškrtit.

Kromě toho ji držíš špatně. Nemusíš stát rozkročená, ta bouchačka nemá zpětný ráz. Pravděpodobnost, že mě zasáhneš, je ostatně mizivá. Tyhle hračky bývají dost nepřesné. Radši ji zahoď a pojď ke mně. Promluvíme si, Pak tě pustím."

Přibližoval se k Julii. Ta ihned odhodila revolver na pohovku.

Dante zbraň sebral, pečlivě si ji prohlédl a zavrtěl hlavou:

"Replika?" zeptal se. "Koleduješ si o průšvih." Znovu pokýval nevěřícně hlavou. "Kdybys byla šlapka, tak je ta zbraň pravá.

Kdo tedy jsi?" Přitlačil Julii na pohovku a sevřel její stehna mezi nohy. Koleny se téměř dotýkal jejího klína, porostlého jemnými chloupky. Poté otevřel Juliinu kabelku a vysypal její obsah na stolek. Prohrábl se hromádkou věcí a nakonec uchopil peněženku, v níž objevil kreditní karty a řidičský průkaz.

Důkladně prostudoval fotografii na průkazu a pak Julii přikázal: "Sundej si paruku!" Vzal ze stolu ubrousek a otřel Julii líčidlo. "Ježíši Kriste, opravdu. Ty jsi Julia Delereeová." V očích se mu zračil úžas. "Takže já jsem šukal filmovou hvězdu!" Vesele se zachechtal. "Ty mi můžeš nachcat do klobouku, kdykoliv to budeš chtít." Koleny si klestil cestu k jejímu rozkroku. Pokynul Julii, aby se postavila. "Neboj," hovořil k ní konejšivým tónem. Políbil Julii na tvář, otočil ji k sobě zády a mírným tlakem jí naznačil, že se má předklonu. Julia se nahnula nad pohovku. Prsa jí visela a její vyvalené hýždě se nabízely Dantemu. "Slíbil jsi, že mě pustíš," zakňourala. Dante začal vášnivě líbat její zadnici a prsty se pokoušel

proniknout dovnitř. Náhle se k ní přitiskl slabinami a zajel penisem bezohledně do jejího análního otvoru. Julia vykvikla bolestí. Když dosáhl orgasmu, vlídně ji poplácal. "Tak se můžeš obléknout," řekl. "Promiň, že jsem nedodržel slovo. Takovou šanci jsem ale nemohl propást. Už abych se kámošům pochlubil, že jsem se Julii Delereeové promrdal až do prdele." Časně ráno vzbudila Crosse telefonická služba. hekal ho rušný den. Musí z pokladny vyzvednout Danteho stvrzenky a sprovodit je ze světa. Potom bude třeba zkontrolovat včerejší výkazy a nakonec musí vyřídit záležitosti kolem smlouvy, na jejímž základě se Tim Snedden stává majitelem rolís-royce. Giorgio všechno vymyslel tak, aby vlastnická práva nabyla účinnosti až po jednom měsíci. Stary koumák Giorgio. Uprostřed práce ho vyrušil telefonát Loretty Langové. Loretta bydlela v hotelu a úpěnlivě žádala o schůzku.

Crosse napadlo, že by to mohlo souviset s Claudií. Vydal ostraze pokyn, aby uvedli Lorettu do pracovny. Loretta jej políbila na obě tváře a vylíčila mu, co se přihodilo Julii.

Řekla, že se onen muž představil jako Steve Sharpe. Všimly si no, protože prohrál sto tisíc dolarů. Julia se s ním chtěla vyspat, ale ještě předtím s ním strávili v kasinu celou noc.

Nyní se obávají, že by mohl Steve vyvolat nějaký skandál.

Cross chápavě přikyvoval. V duchu však běsnil. Dante je pitomec! Před takovou významnou akcí si užívá s holkami a rozdává jim černé žetony. Tichým hlasem pravil: "Samozřejmě toho člověka znám. Kdo jsou ty tvé přítelkyně?" Loretta věděla, že Crossovi nesmí věšet na nos žádné bulíky.

Prozradila mu jejich jména. Cross se rozesmál: "Děláte to často?"

"Musíme se přece občas pobavit," zamrkala Loretta provinile. "V pořádku," mávl rukou Cross. "Tvá přítelkyně s ním dobrovolně odešla na pokoj a dobrovolně se svlékla. A nyní chce tvrdit, že ji znásilnil? Dává to smysl?" Loretta chvatně vyhrkla: "Ne, ne. Chceme jen, aby nezačal žvanit. Kdyby si pustil pusu na špacír, mohl by nás zničit."

"Bude mlčet," pronesl rázně Cross. "Je to takový blbeček. Pošuk. Mohu-li ti ale poradit, příště se mu raději vyhněte. Měly byste

být opatrnější." Crossova poslední věta Lorettu znepokojila. Ve výletech budou rozhodně pokračovat, jedna nemilá příhoda je přece neodradí. Vždyt se vlastně nic hrozného nestalo. "Jak můžeš vědět, že nepromluví?" otázala se. Crossův pohled zvážněl. "Požádám ho o laskavost." Sotva za Lorettou zapadly dveře, přikázal Cross sekretářce, aby mu přinesla videozáznamy z recepce. Zevrubně je prostudoval. Nyní, když znal pravdu, nebylo obtížné odhalit totožnost žen, které provázely Lorettu Langovou. Danteho chybou bylo, že si nevyžádal informace. Do pracovny vstoupil Pippi. Před odletem do Los Angeles, kde hodlal zkontrolovat průběh příprav na akci, chtěl ještě s Crossem poobědvat. Cross mu doslova reprodukoval, co se právě dozvěděl od Loretty. Pippi se rozlítil. "Ten zasranej parchant mohl ohrozit úspěch celý operace. Kromě toho nosí pořád ty hnusný hučky, ačkoliv jsem mu to výslovně zakázal."

Cross se zachmuřil. "Dávej si prosím pozor a nespouštěj z Danteho oči."

"Se vším počítám. Určitě se mu to nepodaří zkurvit," ušklíbl se pohrdavě Pippi. "Až ho v Los Angeles potkám, dám mu pořádný kapky." Cross pak Pippimu vysvětlil, že Giorgio sestavil darovací smlouvu na rolls-royce tak, aby Tim získal vlastnická práva až po uplynutí jednoho měsíce. Až zemře, dostane hotel automobil zpět. "Typický Giorgio," konstatoval Pippi. "Don by ho měl pověřit správou majetku.

Giorgiovy děti by určitě nevyšly zkrátka." Chmaták Tim Snedden opustil Vegas o dva dny později s vyhranými šedesáti tisíci.

Vpodvečer odletěl do Los Angeles a z letiště se nechal odvézt přímo do kanceláře, kde ještě několik hodin pracoval. Odtud se vypravil do Santa Moniky na večeři s dětmi a bývalou manželkou. Kapsy měl nadité svazky pětidolarových bankovek, které rozdal dětem. Nádavkem přidal papírovou krabičku stříbrných mincí. Manželce odevzdal šek na alimenty, bez něhož by mu nepovolila návštěvu. Když uložili děti k spánku, snažil se bývalou ženu obloudit skladkými řečičkami. K souloži ji však nepřemluvil, což mu po bouřlivých zážitcích v Las Vegas ani tolik nevadilo. Ze zvyku se však alespoň pokusil.

Následující den strávil v pilné práci. Zaměstnanci berního úřadu ho zkoušeli výhrůžkami přimět k zaplacení daní, které státu údajně dlužil. Oznámil jim, že se obrátí k soudu, a vyhodil je. Poté zavítal do skladu s konzervovanými potravinami a hned nato do jiného skladu s drogistickým zbožím. Hrozilo, že bude muset obojí prodat pod cenou, protože záruční lhůta zboží už dávno uplynula. Toto malé nedopatření však spraví přetištění údajů o datu výroby. U oběda se setkal se zástupcem ředitele svých nákupních středisek, který byl ochotný zfalšovanou zásilku přijmout. Tim mu za odměnu předal obálku s deseti tisíci dolarů. Po obědě ho překvapil telefonát z FBI. Dva agenti se ho vyptávali na jednoho kongresmana, který právě čelil jakési obžalobě. Velkej Tim je poslal do háje. Chmaták Tím nikdy nepoznal strach. Možná za tuto vlastnost vděčil svým tělesným rozměrům, možná se o to přičinil poněkud omezený rozhled. Nejen že neznal fyzický strach. Tim postrádal i psychický strach. Bez obav urážel lidi i samotného boha. Když mu lékaři sdělili, že si svým obžerstvím přivodí smrt a že by měl zahájit přísnou dietu, podstoupil raději operaci, při níž mu chirurgové přehradili část žaludku. Tento zákrok byl pochopitelně mnohem nebezpečnější než jakákoliv dieta. Od té doby se však mohl cpát po libosti, aniž by přibíral na váze. Podobným riskantním způsobem budoval své finanční impérium. Podepisoval smlouvy, které přestával respektovat, jakmile mu nenesly užitek. Bez skrupulí zrazoval obchodní partnery i přátele. Soudil se s ním snad každý, na koho se podíval. Vždycky dosáhl urovnání, které ho stálo méně, než by zaplatil v daném termínu. Vedl pohodlný život člověka, který si nedělá starosti s budoucností. Byl přesvědčený, že se vše nakonec v dobré obrátí. Vždycky přežil všechny krachy a dokázal se vyrovnat i s nenávistí druhých.

Ani s ženami neměl slitování. Nasliboval jim hory doly, ale nakonec se musely spokojit s levným šperkem k Vánocům, nebo šekem k narozeninám. Částka na něm uvedená sice nebývala malá, nicméně se zdaleka nerovnala původním slibům. Velkej Tim se zásadně nevázal vážnými vztahy. Stačilo mu vědomí, že v případě nutnosti ukojí sexuální potřeby s některou ze svých četných přítelkyň. Tim neuspořádaný způsob života miloval, svět mu připadal

zajímavější. Jistého bookmakera z Los Angeles ošidili v sázkách o sedmdesát tisíc dolarů. Rozzuřený bookmaker vtrhl k Timovi do kanceláře a přitiskl mu ke spánku hlaveň pistole. "Jdi do prdele," pronesl klidně Tim a nabídl ubožákovi deset tisíc dolarů. Bookmaker přijal. Díky neustálé přízni štěstěny, nezlomnému zdraví, impozantní postavě a naprosté absenci svědomí se Timovi dařilo, na co sáhl. Díky své bezmezné víře, že všichni lidé jsou uplatitelní, občas vypadal až naivně, což se mu mnohdy vyplatilo nejen v dámských ložnicích, ale i v soudní síni. Timova nezřízená chut do života mnohé lidi okouzlovala. Pocházel z rodu šejdířů, kteří vám beze všeho dovolí, abyste jim koukali do karet. Nelámal si proto hlavu, proč s ním Pippi De Lena uzavřel tak výhodnou dohodu. Pippi je určitě podvodník, a proto si žádné ohledy nezaslouží. Tim se k němu bude chovat jako k ostatním. Sliby velké, odměna malá. Pokud jde o Steva Sharpa, vycítil Tim skvělou příležitost, která se dostaví jednou za deset let. Jak si všiml, ten skřet prosázel minimálně půl milionu dolarů za jediný den. Což znamená, že má v hotelu vysoký úvěr a zřejmě ví, jak vydělat pořádné peníze. Samozřejmě špinavé. Pro podvod v Super poháru bude jako stvořený. Nejen že může poskytnout nezbytnou částku na sázky, ale především se těší důvěře bookmakerů. Tihle hoši nepřijímají vysoké částky od každého. Chmaták Tim sníl dnem i nocí o své příští návštěvě Las Vegas. Konečně se probojoval do vily? Přemítal, koho si s sebou přiveze. Obchodního partnera, nebo někoho pro zábavu?

Budoucí oběť, nebo nějakou krasotinku? Přiblížil se čas večeře s Pippim a Stevem Sharpem. Vytočil číslo bývalé manželky, popovídal si s dětmi a vydal se na cestu. Schůzka se konala v malé rybí restauraci v přístavní čtvrti. Tim odstavil vůz na parkovišti a zamířil ke vchodu, kde již vyčkával drobounký šéf restaurace. Přivítal Tima v uctivém předklonu a odvedl ho ke stolu, kde už seděl Pippi De Lena. Velkej Tím osázel na první dojem. Sevřel Pippiho pevně do náruče a zahlaholil: "Kdepak je Steve? Snad mě netahal za nos? Nemám čas na nějaký srandičky."

Pippi se přívětivě usmál a poklepal Tima po plecích: "Za co mě považujete? Nejsem žádný tlučhuba. Posaďte se a vychutnejte si tu nejlépe připravenou rybu, jakou jste kdy jedl. S panem Sharpem se

setkáme později." Ke stolku přistoupil šéf podniku, aby vyslechl přání svých hostů. "Přineste nám to nejlepší, co máte, a ode všeho, co máte. Můj přítel je pověstný jedlík, a jestli od vás odejde hladový, povím to Vincentovi." Šéf se sebevědomě usmíval. O kvalitě své kuchyně vůbec nepochyboval.

Jeho restaurace tvořila součást impéria Vincenta Clericuzia.

Jestli se policie pokusí popsat poslední chvilky života Tima Sneddena, narazí na hráz mlčenlivosti, Na stůl postupně přicházeli ústřice, chutné dávky, výtečně upravení garnáti i humři. Tim spořádal tři, zatímco Pippi stěží zvládl jednoho.

Pippi dojedl mnohem dříve než Tim. Naklonil se k němu a zašeptal: "Ten chlapík je velké zvíře v obchodu s drogami.

Kdyby vás to zneklidňovalo, stačí říct."

"Děsí mě to asi jako tenhle humr," ohrnul nos Tim a vyzývavě se na Pippiho podíval.

"Ještě něco?"

"Má výborné zkušenosti s praním špinavých peněz," pokračoval Pippi. "Při jednání byste si o tom měli promluvit." Tim se očividně nemohl nabažit mořských dobrot na stole a lačně nasával vůni, která stoupala z plných talířů.

"Neříkáte mi nic nového," odfrkl si. "Kde ale sakra vězí?"

"Je na své jachtě. Nepřeje si, aby vás s ním někdo spatřil. Je to ostatně i ve vašem zájmu. Náš přítel je velice opatrný."

"Seru na to, kdo mě s kým vidí," naštval se Velkej Tim. "Docela rád bych se teď viděl na jeho jachtě." Posléze Tim přece jen dojedl. Jako dezert si poručil ovoce, které zapil velkým šálkem kávy. Pippi mu s nebývalou zručností oloupal hrušku.

Tim si objednal další kávu. "Abych neusnul," vysvětlil. "Ten třetí humr mě div nepoložil." Odcházeli samozřejmě bez účtu.

Pippi položil na stůl dvacetidolarovku a zamířil k východu. éf podniku vyprovodil Tima neslyšným aplausem. Vyjádřil tak obdiv výkonu, který předvedl u stolu. Pippi se zastavil u malého automobilu z půjčovny, do kterého se Chmaták sotva nasoukal.

"Proboha, to jste si nemohl pronajmout větší aufák?" zavrčel Tim. "Nejedeme daleko," uklidnil ho Pippi. Skutečně, jízda netrvala ani pět minut. Za tu dobu se venku setmělo. Přístav ozařovalo pouze

světlo, které se linulo z oken jachty zakotvené u mola. Lodní lávku střežil pořízek téměř tak rozložitý jako Tim. Druhý hlídač přecházel po palubě. Pippi s Timem přeběhli po lávce, Na palubě se objevil Dante a potřásl příchozím rukou. Na hlavě měl baret v oblíbeném renesančním stylu. Rozhodl se, že tentokrát čepičku Timovi nepřenechá.

Sestoupili do podpalubí. V kajutě, zařízené jako jídelna, se posadili za stůl na židle přišroubované k podlaze. Na stole stála řada lahví s nejrůznějšími alkoholickými nápoji, kyblík s ledem a tácek se sklenkami. Pippi sáhl po brandy a nalil si. V tu chvíli se rozhučel motor a jachta se pohnula. Chmaták Tim sebou trhnul leknutím: "Do prkýnka, kam to jedeme?" Dante prohodil: "Jen se trochu nadýcháme čerstvého vzduchu. Až dorazíme na otevřené moře, vylezeme na palubu. Uvidíte, je to krása." Podezření, které se Tima možná zmocnilo, převážila přehnaná sebedůvěra ve vlastní schopnost vyváznout z každé nepředvídané situace. Spokojil se proto s Danteho vysvětlením.

"Pokud jsem dobře pochopil, Time, chtěl byste se ke mně připojit v jakési obchodní záležitosti."

"Nikoliv, nabízím vám, abyste se připojil vy ke mně." Tim nezapřel smysl pro humor. "Tenhle kšeft řídím já. Vy properete svoje peníze, aniž by vás to cokoliv stálo, a ještě na tom vytřískáte slušný prachy. Vlastním pár obchodních středisek u Fresna. Můžete získat podíl v ceně pěti, či dokonce deseti milionů. Kromě toho jsem rozjel několik dalších lukrativních věcí."

"To zní lákavě," usoudil Pippi De Lena. Velkej Tim ho zpražil opovržlivým pohledem: "Co se do toho pletete? Vás se to přece netýká."

"Ten pán je můj obchodní partner," řekl Dante. "Můj poradce. Já jsem bohatý, on je zase chytrý." Po krátké odmlce pokračoval: "Sdělil mi o vás spoustu zajímavých věcí, Time.

Jinak bychom spolu zřejmě vůbec nemluvili." Jachta zvýšila rychlost. Skleničky na podnose se začaly chvět. Tim uvažoval, zda se mu tuhle hloupou kavku podaří při podvodu v Super poháru oškubat. Nejspíš ano. A Tim se ve svých odhadech zpravidla nemýlil. Pohodlně se rozvalil na židli, usrkl ze sklenice a změřil si oba muže

pátravým, pečlivě nacvičeným pohledem člověka, který zvažuje, zda poctít protějšek svou důvěrou. "Pánové, prozradím vám malé tajemství," začal po chvíli. "Nejdřív mi ale povězte, jestli přijímáte mou nabídku.

Máte zájem o podíl na mých obchodních domech?"

"Já určitě," přikývl Dante. "Zítra se mohou setkat naši právní zástupci a dohodneme se na konkrétní částce." Velkej Tim vyprázdnil jediným douškem sklenku a předklonil se. "Mohu zfalšovat výsledky Super poháru." Očima Pippimu naznačil, aby mu doplnil sklenici. Pásl se na jejich překvapeném výrazu. "Myslíte si, že kecám, viďte?" Dante smekl svou renesanční čepičku a hloubavě si ji prohlížel. "Bojím se, že se mě pokoušíte obalamutit. Nebyl byste první ani poslední. Jenže Pippi se v těchhle věcech vyzná. Pippi, co říkáš?"

"To je neproveditelné," zavrtěl hlavou Pippi. "Super pohár proběhne až za osm měsíců a nikdo ještě neví, kdo se ho zúčastní."

"Tak si trhněte nohou," odsekl Tim. "Jestli vám nevoní stoprocentní jistej kšeft, půjdu do něj bez vás. Říkám vám, že to dokážu zfixlovat. Když nechcete, nechte bejt. Obraťte tu zatracenou jachtu a neokrádejte mě zbytečně o čas."

"Tak se hned neurážejte," chlácholil ho Pippi. "Vysvětlete nám, jak si to představujete." Chmaták si loknul brandy a omluvně prohodil:

"Bohužel, to nemůžu. Můžu vám ovšem poskytnout záruku. Vložíte deset milionů a o zisk se podělíme. Kdyby to náhodou nevylo, vrátím vám těch deset milionů. Férová nabídka, ne?" Davte a Pippi si vyměnili pobavené pohledy. Davte si nasadil čepici.

Vypadal jako kašpárek. "Vrátíte mi deset milionů v hotovosti?"

"Ne tak docela," pokrčil rameny Tim. "Použiju je na další obchody. Vám pak připadne deseti milionový podíl."

"Hodláte podplatit hráče?" naléhal Dante. "To nepřipadá v úvahu," namítl Pippi. "Vydělávají víc, než by jim mohl nabídnout.

Zřejmě má spadeno na funkcionáře." Timovy líce se rozpálily nadšením. "Opravdu vám to nemůžu prásknout, ale je to naprosto spolehlivý. A nemyslete jenom na peníze. Důležitá je i sláva.

Půjde o největší podfuk v historii sportu."

"Ovšem, hlavně že si té slávy užijeme. Ve vězení," podotkl Dante. "Proto je ode mě nesmírně šlechetný, že vás neseznámím s žádnýma podrobnostma. Za mřížema skončím já, nikoliv vy. Naštěstí mám vynikající advokáty a spoustu styků." Dante poprvé pozměnil Pippiho scénář: "Hrozí nám nějaké nebezpečí, Pippi?"

"Opravdu nevím. Třeba nám Tim přece jen osvětlí některé detaily...` "Tak, Time," usmál se Dante líbezně. "Slyšel jste? Přál bych si, abyste přestal dělat ciráty a všechno vybalil." Panovačný tón Danteho hlasu Tima rozzuřil tak, že zrudl vzteky. "Ty všívej šmejde," zařval. "Snad mí nechceš nahnat strach? Já nepal na zadek před FBI, před berňákem ani před těma nejhoršími grázlama ze západního pobřeží. Seru na tebe!" Dante se zhoupl na židli a zabušil na stěnu kajuty. O vteřinu později vstoupili dovnitř dva svalovci a rozkročili se u dveří. Chmaták Tim se postavil a jediným máchnutím paže smetl ze stolu všechny lahve i sklenice. "Klid, Time, poslouchej," vykřikl Pippi. Nechtěl, aby Tim zbytečně trpěl. Zároveň se nemínil zaplést do rvačky. S tím plán nepočítal. Velkej Tim se však rozběhl ke dveřím, připraven neprodat svou kůži lacino.

Náhle Dante vyrazil kupředu, vrhnul se na Tima a povalil ho na zem. Tim se zvedl na kolena. Pohled na něj byl děsivý. Košili měl roztrženou a ze zarostlé hrudi mu prýštila krev. V Danteho ruce se zaleskl nůž, zbrocený krví až po střenku. "Posaďte ho," přikázal Dante oběma gorilám a strhl ze stolu ubrus, aby jím zastavil krvácení. Tim pomalu ztrácel vědomí. Pippi zamručel: "Měl jsi ještě počkat."

"Ne," odpověděl Davte. "Je to tvrdej chlap. Podívej, jakej má koří vek."

"Jdu to připravit na palubu," ohlásil Dantemu Pippi. Nechtěl přihlížet krutému divadlu. Mučení se mu příčilo. Podle jeho názoru neexistovala tajemství tak závažná, aby ospravedlňovala použití surových způsobů. Účelem vraždy je odstranit ze světa člověka, který by vám mohl škodit. Na palubě zjistil, že jeho lidé již všechno přichystali. Na kladce mlela ocelová klec, sama paluba byla pokryta pásy igelitu. Na tváři cítil svěží vánek, prosycený slanou vůní moře. Temná hladina oceánu se téměř nepohnula. Jachta zvolňovala rychlost, až se úplně zastavila. Pippi se opřel o zábradlí a celou čtvrt

hodinu pozoroval upřeně mořskou hladinu. Poté se na palubě objevili Danteho tělesní strážci s mrtvolou Tima Sneddena. Pippi nesnesl pohled na zkrvavené tělo a odvrátil oči. Muži otevřeli dvířka klece, nacpali nehybné tělo dovnitř a uvolnili hák, na kterém byla zavěšena. Klec se téměř neslyšně vnořila do hlubin. Než se rozední, nezbyde z Tima Sneddena nic než ohlodaná kostra, uvězněná v kleci na dně oceánu. Na palubu vystoupil Dante. Již se stihl osprchovat a převléknout. Mokré vlasy pod renesanční čapkou byly hladce učísnuté. Na jeho rukách a oděvu nenašel Pippi jedinou stopu krve. "Tak už má po svatém přijímání," zachechtal se Dante. "Pročpak jsi utekl?"

Pippi na jeho otázku neodpověděl. "Promluvil?" zeptal se.

"Samozřejmě," odvětil Dante. "Ten podvod byl úžasně jednoduchý. Možná to ale byla blbost od začátku do konce."

Následujícího dne se Pippi odebral na východ, aby předložil donovi a Giorgiovi podrobnou zprávu. "Chmaták Tim se snad zbláznil," začal. "Podmazal dodavatele, který zásobuje účastníky Super poháru potravinami a nápoji. Mužstvům, na jejichž prohru by vsadili, zamýšleli podstrčit v potravě nějaké drogy, a tak hráče oslabit. Kdyby si toho nevšimli diváci, určitě by něco takového neuniklo trenérům a hráčům samotným, o FBI ani nemluvě. Měl jste pravdu, strýčku, ten skandál by jednou provždy zhatil naše plány."

"To byl Tim takový idiot?" otázal se Giorgio. "Asi se chtěl proslavit," uvažoval Pippi. "Jenom bohatství mu nestačilo."

"A co lidé, kteří byli do jeho plánu rovněž zasvěcení`?" napadlo dona.

"Jakmile o Chmatákovi delší dobu neuslyší, zaleknou se," řekl Pippi. "Určitě," podpořil Pippiho názor Giorgio. "Výborně," usmál se spokojeně don. "A jak si vedl můj vnuk?" Pippi věděl, že se nejedná o řečnickou otázku. Znal dona dobře a uvědomoval si, že mu na odpovědi nesmírně záleží. Důkladně proto zvažoval, jak svá slova formulovat, aby se dona nedotkl, avšak aby přitom jasně vyjádřil svůj názor. "Požádal jsem ho, aby v Las Vegas a v Los Angeles načas odložil klobouk. Neposlechl.

Zároveň se nedržel předem stanoveného plánu. Mohli jsme získat daleko víc informací, jenže on bažil po krvi. Rozsekal toho

chlapa na kusy. Uřízl mu penis i prsní bradavky. To nebylo nutné. Libuje si v podobných krutostech a ohrožuje tím rodinu.

Někdo by mu měl promluvit do duše."

"Budeš se toho muset ujmout ty. Mé domluvě by nepřikládal takovou váhu," obrátil se Giorgio na Bona. Don Domenico dlouze přemítal. "Je ještě mladý. Z toho vyroste." Pippi poznal, že don váhá. Pověděl jim tedy ještě o Danteho příhodě s filmovou hvězdou, k níž došlo noc před akcí. Don se zarazil a Giorgio se zatvářil znechuceně. Rozhostilo se ticho. Pippi uvažoval, zda nezašel příliš daleko. Konečně don potřásl hlavou a promluvil: "Pippi, jako vždy jsi sestavil dokonalý plán. Nemusíš se bát. S Dantem už nikdy nebudeš spolupracovat. Pochop však, Dante je jediné dítě mé dcery. Giorgio a já se o něj musíme postarat. Určitě ještě zmoudří." Cross De Lena seděl na balkonu svého apartmá a přemýšlel, s kolika riziky je chystaná akce spojená. Z křesla se mu nabízel výhled na celý bulvár, lemovaný po obou stranách luxusními hotely a hernami. Dohlédl až na golfové hřiště hotelu Xanadu, na kterém se hazardní hráči snažili trefit jamku na první odpal a zajistit si tak štěstí i na večerní klání s osudem. Největší nebezpečí spočívá v tom, že se k potrestání Boze Skanneta rozhodl bez konzultace s Clericuziovými. Pravda, je přece bruglione pro západní oblast, do níž spadá Nevada a jižní část Kalifornie. Rovněž je pravda, že každý bruglione smí do značné míry rozhodovat samostatně a není přímo podřízen rodině. Alespoň tak dlouho, dokud do rodinné pokladny plynou určená procenta z jeho zisků. Přesto tu však existovala jistá hranice. Žádný bruglione není oprávněn podniknout tak závažnou operaci bez svolení Clericuziovy rodiny, a to z jednoho prostého důvodu.

Kdyby se dostal do potíží, nemohl by počítat s podporou rodiny a spoléhat na její přímluvu nebo intervenci v soudních kruzích. Kromě toho by ho rodina přestala chránit před případnou konkurencí a ztratil by i její pomoc při praní špinavých peněz. Cross věděl, že bude muset požádat Giorgia a dona o požehnání. Akce bude vyžadovat nesmírně citlivý přístup. Investice ve filmovém průmyslu spolykají celý jedenapadesátiprocentní podíl na hotelu Xanadu, který mu odkázal Gronevelt. Jistě, jsou to jeho peníze, avšak zároveň jsou úzce vázány na menšinový podíl Clericuziových, kteří mu je ostatně

umožnili vydělat. Vždyť svým podřízeným prokazovali vlastně laskavost, jestliže pečovali tak svědomitě o rozkvět jejich majetku. Určitě by se jim nelíbilo, kdyby své peníze použil svévolně na projekt, o kterém se s nimi předem neporadil. Jejich postoj poněkud připomínal středověké dvorní mravy. Žádný šlechtic neprodal svůj hrad, aniž by předtím nepožádal o královský souhlas. Podstatnou roli bude hrát i výše dotyčné částky. Po Groneveltovi zdědil padesát jedno procento akcií hotelu Xanadu, jenž měl cenu miliardy dolarů.

Ve hře tedy bylo padesát milionů. Ekonomické riziko bylo ohromné. Clericuziovi přitom prosluli svou opatrností a konzervatismem. Bez těchto vlastností by ostatně ve světě, v němž se pohybovali, dlouho nepřežili. Cross si vzpomněl na jednu důležitou věc. V dávných dobách, kdy Clericuziovi ještě vycházeli dobře se Santadiovým klanem, rozhodly se obě rodiny uchytit ve filmovém průmyslu. Jejich záměr však nevyšel. Po Santadiově pádu don Clericuzio přikázal zastavit veškeré pokusy o infiltraci do světa filmu. "Ti lidé jsou na nás příliš mazaní," vysvětlil své stanovisko don. "Neznají strach, protože riziko se bohatě vyplatí. Museli bychom je všechny pozabíjet, ale stejně by nám chyběly zkušenosti s tímto druhem obchodu. Je to složitější než drogy." Ne, rozhodl se Cross.

Kdyby požádal o souhlas, nedostal by ho. A potom by už nesměl pokračovat. Až bude po všem, posype si hlavu popelem a nechá Clericuziovy, aby si smočili zobáček. Úspěchem se obvykle odčiní i ty nejtěžší hříchy. Jestli selže, trestu se tak jako tak nevyhne. Bez ohledu na to, jestli měl souhlas nebo ne.

Poslední pochybnosti se rozplynuly. Proč to vlastně dělá?

Vybavilo se mu Groneveltovo varování. "Střez se, hochu, krásné ženy v nesnázích," říkával jeho starý přítel. Kolik žen v nesnázích už Cross potkal. Všechny nechal napospas jejich osudu. Ve Vegas se to ženami v nesnázích jen hemžilo. Důvod jeho počínání byl jasný. Prahl po Atheně Aquitaneové. Nejen po její nádherné tváři, očích, vlasech, nohách a ňadrech. Lákala ho především inteligence, která dýchala z každičkého jejího póru. Cítil, že kdyby ji mohl lépe poznat, kdyby se mohl trvale těšit z její přítomnosti, změnil by se mu celý svět.

Dokonce i slunce by svítilo jasněji. V duchu spatřil obrys Atheniny postavy na pozadí zpěněného oceánu a svatozář slunečních paprsků kolem jejího obličeje. Náhle ho napadla podivuhodná myšlenka - Athena je ženou, jakou se vždy toužila stát jeho matka. Srdce mu zaplavila touha vidět ji, být v její blízkostí, naslouchat jejímu hlasu, sledovat její ladné pohyby. Proboha, snad to všechno nedělám opravdu jen kvůli tomu, zhrozil se. Rychle se však s touto myšlenkou smířil a dokonce pocítil jakousi úlevu, že se mu podařilo odhalit pravou příčinu. Dodalo mu to odhodlání a navíc konečně zjistil, na co se soustředit. Nejdříve bylo třeba vyřešit ryze praktické problémy. Nehledě na Athenu, nehledě na Clericuziovy. Ano, nejdříve je třeba vyřešit případ Boze Skanneta. Cross si uvědomoval, že se nechal vmanévrovat do velmi choulostivé situace. Další komplikace. Pokud se něco Skannetovi přihodí, veřejnost může reagovat velice podrážděně.

Cross usoudil, že při akci bude potřebovat tři lidi. Za prvé Andrewa Pollarda, jenž vlastnil agenturu Pacific Ocean Security a byl do celé záležitosti částečně zasvěcený. Druhým člověkem byl Lia Vazzi, správce lovecké chaty Clericuziových v nevadských horách. Lia současně řídil skupinu ostrých hochů, kteří oficiálně pracovali na chatě jako údržbáři a obsluha, ve skutečnosti však byli určeni ke speciálním úkolům. A nakonec se Cross obrátí na Leonarda Sossu, padělatele na penzi, jehož rodina pověřovala zvláštními zakázkami. Všem třem Cross De Lena velel z titulu své funkce brugliona pro západní oblast. O dva dny později se Cross De Lena telefonicky spojil s Andrewem Pollardem. "Doneslo se mi, že prý máš práce nad hlavu," zažertoval Cross. "Co bys říkal kratší dovolené v Las Vegas?

Ubytování, jídlo, pití zdarma. Vezmi s sebou manželku. A kdyby ses náhodou nudil, zastavíš se u mě v kanceláři na kus řeči."

"Díky," odpověděl Pollard. "Teď se asi neutrhnu, ale docela by se mi hodil příští týden."

"Dobrá," souhlasil Cross.

"Jenže příští týden jsem mimo město, takže se asi neuvidíme."

"V tom případě bych přijel zítra," nabídl Pollard. "Výborně," pravil Cross a zavěsil. Pollard se v zamyšlení zabořil do křesla. Crossovo pozvání pochopil jako rozkaz. Bude muset postupovat

velice obezřetně. Leonard Sossa užíval života tak, jak může jen člověk, který unikl oprátce. Kochal se pohledem na východ slunce a s nadšením pozoroval rostoucí trávu i stádo krav, pasoucích se na louce. Nemohl se nasytit krásných žen, spolehlivých mužů a chytrých dětí. Radost mu dělala voňavá kůrka chleba, orosená sklenice vína i obyčejný kus sýra. Před dvaceti lety ho odsoudili za padělání stodolarových bankovek.

Tehdy pracoval pro Santadiovu rodinu. Jeho společníci ho však za příslib nižších trestů hodili přes palubu a Sossa se smířil s faktem, že stráví podzim života za mřížemi. Padělání peněz totiž zákon pokládá za mnohem závažnější zločin než znásilnění, vraždu anebo žhářství. Paděláte-li peníze, podrýváte samu autoritu státu. Pokud však spácháte jiný zločin, považují vás leda za mrehožrouta, jenž saje sílu z nevyčerpatelného zdroje lidských mrtvol. Nečekal žádnou milost a také se mu žádné nedostalo. Leopard Sossa byl odsouzen na dvacet let. Odseděl si jenom rok. Jeho spoluvězeň, uchvácený Sossovou dovedností vládnout inkoustem, perem a tužkou, ho naverboval do Clericuziovy rodiny. Clericuziovi mu obstarali nového advokáta, kterého Sossa nikdy předtím neviděl. Ten požádal o revizi procesu a dokázal, že se Sossova mentální úroveň rovná úrovni dítěte a nepředstavuje tedy pro společnost žádnou hrozbu. Krátce nato se Sossa ocitl na svobodě.

Clericuziovi ho ihned zaměstnali. Rodina právě velice naléhavě potřebovala prvotřídního padělatele. Nikoliv aby falšoval peníze, Don dobře věděl, že takový zločin úřady nepromíjejí.

Hodlal pověřit svého falzifikátora daleko významnějšími úkoly.

Záplava papírování, které dostal na starost Giorgio, vyžadovala obratné kejkle a švindly. Tu se falšovaly zakládací listiny národních i nadnárodních korporací, tam se podepisovaly oficiální dokumenty jmény smyšlených osob, jinde se disponovalo obrovskými částkami z neexistujících účtů a onde se napodobovaly nejrůznější podpisy. Postupem času se pro Leoparda našla i další zajímavá práce. Jeho umění využíval k svému prospěchu rovněž hotel Xanadu. Když zemřel některý z bohatých hráčů a zanechal po sobě dluh, připsal Sossa na stvrzenky pár milionů navíc. Dědicové samozřejmě nebyli

povinní dluh zemřelého uhradit, hotel si však celou sumu mohl odepsat jako ztrátu a snížit tak základ pro výpočet daně. K podobným případům docházelo častěji, než by se zdálo, neboť úmrtnost v řadách hazardních hráčů byla neobyčejně vysoká. Za potěšení se někdy musí draze zaplatit. Za své služby dostával Sossa sto tisíc dolarů ročně. Padělat bankovky ale nesměl. V rodině platilo nařízení, které zakazovalo všem členům účast na padělání peněz a únosech. Tyto zločiny federální orgány nemilosrdně stíhaly a zisk se zdaleka nevyrovnal rizikům.

Leopard Sossa vychutnával život uznávaného umělce. Uchýlil se do útulného domku, usazeného na stráni kaňonu Topanga nedaleko Malibu. Obdělával malou zahrádku a choval jednu kozu, jednu kočku a jednoho psa. Přes den kreslil a v noci pil.

Clericuziovi mu zajistili nepřetržitý přísun mladých děvčat volnějších mravů s uměleckými sklony. Sossa své sídlo v kaňonu téměř neopouštěl, pokud zrovna nevyrazil za nákupy do Santa Moniky, nebo ho nepředvolali Clericuziovi, k čemuž ovšem docházelo zpravidla jen dvakrát do měsíce. Tyto výlety však netrvaly déle než pár dnů. Udělal, co mu poručili, a nikdy se zbytečně neptal. Patřil k nejhodnotnějším vojákům Clericuziova klanu. Když tedy jednoho dne zastavilo před domem auto a řidič mu přikázal, aby si vzal nádobíčko a šaty na několik dnů, vypustil Sossa kozu, kočku i psa a zamkl dveře. Zvířata se o sebe dokázala postarat sama. Nebyly to malé děti. Neznamenalo to, že by mu na nich nezáleželo, ale v kaňonu neměla zvířata kam utéct a Sossa je čas od času pouštěl do volné přírody. Rok ve vězení udělal ze Sossy realistu a nečekaným osvobozením se z něj stal optimista. Lia Vazzi, správce lovecké chaty v Sierra Nevadě, přicestoval do Spojených států jako třicetiletý v době, kdy byl nejhledanějším mužem v Itálii. Za deset let se naučil mluvit anglicky takřka bez italského přízvuku. Čtení mu nedělalo problémy, a dokonce i jeho písemný projev dosáhl vysoké úrovně. Pocházel totiž z jedné z nejvzdělanějších a nejmocnějších sicilských rodin. Před patnácti lety stál Lia Vazzi v čele palermské male. Qualificato první třídy. Zašel však příliš daleko.

Na Sicílii dorazil nový vyšetřovací soudce. Vláda v Římě mu udělila rozsáhlé pravomoci v naději, že se mu podaří vymýtit mafli i s kořeny.

Vyšetřovací soudce přijel do Palerma s manželkou i dětmi pod ochranou vojenské jednotky a po zuby ozbrojených policistů.

Pronesl plamennou řeč, v níž se zavázal, že nebude mít žádné slitování se zločinci, kteří po staletí terorizují tento krásný ostrov. Konečně prý nastal čas, kdy se vlády ujme zákon a o osudu Sicilanů začnou rozhodovat volení zástupci lidu a nikoliv banda pologramotných hrdlořezů se svými tajnými pohůnky. Vazzi pochopil projev jako osobní urážku. Vyšetřovací soudce, střežený ve dne v noci, vyslechl řadu svědků a vynesl spoustu rozsudků. Soudní budova, obklíčená kordonem vojáků, připomínala obleženou pevnost. Dostat se soudci na kobylku bylo zdánlivě nemožné. Po třech měsících se však Vazzimu povedlo získat informace o jeho pohybu, které byly kvůli nebezpečí atentátu udržované v přísné tajnosti. Vyšetřovací soudce často navštěvoval různá sicilská města. Sbíral tam důkazy a vydával zatykače. Vazzi však zjistil, že se má soudce vrátit do Palerma, aby převzal medaili za hrdinský boj proti mafii. Jeho muži podminovali most, po němž soudce projížděl.

Výbuch roztrhal soudce i jeho doprovod na tak malé kousky, že je z řeky lovili sítěmi. Rozlícená vláda v Římě se rozhodla dopadnout viníky za každou cenu a nařídila rozsáhlou razii.

Vazzi se musel stáhnout do úkrytu. Ačkoliv proti němu policie žádné důkazy neshromáždila, věděl, že nesmí padnout do rukou úřadů. Nevyvázl by živý. Pippi De Lena přijížděl na Sicílii každý rok, aby tu hledal čerstvou krev pro italskou enklávu v Bronxu a posily pro Clericuziovu armádu. Don prosazoval názor, že věřit lze pouze rodilým Sicilanům, vychovávaným po staletí v tradicích omerty. Jen ti určitě nezradí. Američtí mladíci jsou příliš změkčili a nezodpovědní, snadno podlehnou energickým soudcům, kteří si troufají i na brugliony, a zaprodají svou duši jako informátoři. Filozofická podstata omerty je vcelku prostá. Jedná se o smrtelný hřích, jenž spáchá každý, kdo policii vyzradí věci, které mohou uškodit mafii. I kdyby vám znepřátelený mafiánský klan zabil před očima vlastníůo otce, nesmíte policii nic říct. Musíte mlčet, i

kdybyste leželi provrtaní nepřátelskými kulkami a život vám unikal z těla. Nesmíte se obrátit na policii, i kdyby vám ukradli mezka, kozu, šperky. Úřady jsou zosobněním Satana, k jehož uctívání se pravověrný Sicilan nikdy nesníží. Matie a rodina by se za to krutě pomstily. Před deseti lety vzal Pippi De Lena na jeden ze svých výletů na Sicílii svého syna Crosse.

Považoval to za součást jeho vzdělávání. Cílem cesty byl opět nábor nových lidí. Chtěli se trochu porozhlédnout a učinit předběžný výběr. Na ostrově žily stovky schopných mužů, jejichž největším snem bylo projít sítem a dostat se do Ameriky. Pippi s Crossem navštívili jedno městečko vzdálené necelých osmdesát kilometrů od Palerma a obklopené rázovitými vesničkami s kamennými domky a záhony pestrobarevných květin.

Vzácnou návštěvu přivítal sám starosta, podsaditý chlapík s velkým břichem, a to nejen doslova, ale i v přeneseném slova smyslu, nebol v sicilském nářečí rnuž s velkým břichem značí mafiánského bosse. Starostův dům, v němž Pippi rozmlouval s uchazeči, stál uprostřed nádherného sadu plného fíkovníků, olivovníků a citroníků. Sad připomínal Pippimu donovu zahradu v Quogue. Tak nádherné květiny ani citrusové stromy by se tam však nenašly. Starosta očividně náležel k lidem, již se rádi obklopují krásnými věcmi. Měl hezkou manželku a tři pěkné dcery, které navzdory svému mládí překypovaly ženskými půvaby.

Cross s údivem pozoroval, jak se jeho otec na Sicílii změnil v úplně jiného člověka. Bujarou dvornost nahradila zdvořilá úcta, s níž se choval k místním ženám. Záměrně nedával vyniknout svému pověstnému šarmu. Když se pozdě večer uložili s Crossem ve společné ložnici ke spánku, školení pokračovalo.

"Na Sicílii musíš být ostražitý. Chlapům, kteří se příliš točí kolem ženských, tady moc nedůvěřují. Zapleteš se tu s něčí dcerou a živí se odtud i I nedostaneme." V průběhu několika příštích dnů Pippi vyzpovídal a prověřil na stovku mužů.

Stanovil si přísná kritéria. Kandidát nesměl být starší pětatřiceti let a mladší než dvacet roků. Pokud byli ženatí, nesměli mít více než jedno dítě. V neposlední řadě se za ně musel zaručit starosta. Své požadavky logicky zdůvodnil. Tuze mladý člověk by mohl snadno

podlehnout vlivu americké kultury, starý by se nedokázal adaptovat americkému způsobu života.

Kdyby měli více dětí, svazovala by jim ruce přílišná opatrnost a váhali by podstoupit rizika, spojená s přidělenými úkoly.

Někteří z adeptů se dostali do takových potíží se zákonem, že museli bezpodmínečně opustit Sicílii. Jiní hledali snadnější obživu bez ohledu na cenu, kterou budou nuceni zaplatit. Další zase odmítali slepě spoléhat na osud a zoufale toužili sloužit Clericuziovým do roztrhání těla. Ti byli nejlepší. Ke konci týdne naplnil Pippi stanovenou kvótu dvaceti mužů a předal jejich seznam starostovi, který se měl k navrženým osobám vyjádřit a zařídit vše potřebné k emigraci, Jedno jméno na seznamu starosta označil křížkem. Pippi se podivil: "Myslím, že by se nám mohl hodit. Zmýlil jsem se snad?"

"Ne, ne," pospíšil si s odpovědí starosta. "Počínal jste si moudře jako vždy." Pippi nechápal. Jeho rekruty čeká výborné zacházení. Svobodní muži získají byt, ženatí s dítětem malý domek. Všem bez rozdílu zajistí Clericuziovi zaměstnání v Bronxu. Nejlepší z nich pak vstoupí do Clericuziovy armády.

T"ém kyne skvělá budoucnost a pohodlný život. Muž s křížkem před jménem zřejmě upadl v nemilost. Proč ho potom starosta doporučil do užšího výběru? Pippi větřil nějakou sicilskou lumpárnu. Starosta ho napjatě sledoval. Nejspíš četl Pippiho myšlenky a zjevně byl jimi potěšen. "Vidím, že jste mazaný jako pravý Sicilan a že se mi nepodaří vás obelstít. Toho mládence jsem zakřížkoval, protože se za něj má dcera hodlá provdat. Jelikož mi její štěstí leží na srdci, chtěl bych ho tu alespoň rok pozdržet. Potom bude váš. V pohovoru jsem mu zabránit nemohl. Kromě toho vím o člověku, kterého byste si mohl vzít místo něj. Prokázal byste mi laskavost a promluvil si s ním?"

"Samozřejmě," přikývl Pippi. Starosta se uklonil.

"Nerad bych na vás naléhal, ale jde o velice závažný případ.

Ta osoba musí co nejrychleji zmizet ze Sicílie."

"Jistě je vám známo, že musím postupovat s maximální obezřelostí," zdůraznil Pippi. "Na to jsou Clericuziovi až úzkostlivě dbalí."

"Vyděláte na tom," přesvědčoval starosta Pippiho. "Je to ale trochu nebezpečné." Ve stručnosti mu vylíčil Vazziho příběh. O zavraždění vyšetřovacího soudce informovaly noviny po celém světě, a tak nemusel Pippimu a Crossovi dlouze vykládat podrobnosti. "Situace přece není tak vážná, jestliže úřady nemají žádné důkazy," namítl Cross. "Mladý muži," začal vysvětlovat starosta. "Tady jste na Sicílii. Policisté jsou rovněž Sicilané, soudce byl Sicilan. Všichni vědí, že ho zabil Lia. Důkazy nikoho nezajímají. Jakmile ho chytí, přijde o kejhák."

"Dokážete propašovat Vazziho ven ze země a dostat ho do Ameriky?"

"Určitě," odpověděl starosta. "Problém bude schovat ho v Americe."

"Zdá se, že s ním bude víc potíží než užitku," Pippi se podrbal na bradě. Starosta pokrčil rozpačitě rameny. "Vazzi je můj přítel, přiznávám. To však není důležité." Podíval se na Pippiho způsobem, který jasně naznačoval, že to důležité je. "Je to však muž na svém místě, skutečný gualificato. Vyzná se ve výbušninách a takových odborníků není nikdy dost. Dovede zacházet s provazem, což je velice staré a velice užitečné umění. Stejně šikovně si poradí s nožem a pistolí. Především je však nesmírně inteligentní a schopný v každém směru. Pevný jako skála a mlčenlivý jako ryba. Umí naslouchat a ví, jak rozvázat němý jazyk. Řekněte upřímně, copak byste takového člověka nepotřebovali?"

"Tajně se modlím, abych takový zázrak někdy potkal," usmál se Pippi.

"Proč však tak dokonalý muž utíká?"

"Protože ke všem jeho přednostem musíme přidat ještě moudrost," pravil starosta.

"Nerad pokouší osud. Uvědomuje si, že jeho dny na Sicílii jsou sečteny."

"Spokojí se muž s tak vynikajícími vlastnostmi s postavením pouhého pěšáka?" podotkl Pippi. Starosta se zatvářil zkormouceně. "Jako dobrý křesfan je obdařený pokorou, které nás učí Kristus."

"Takovou příležitost nesmím promarnit," zvolal Pippi. "Už jen pro radost z takového výjimečného setkání. Slíbit vám však nemohu

nic." Starosta rozhodil ruce v chápavém gestu. "Samozřejmě že vám musí padnout do oka. Měl bych vám však říct ještě jednu věc. Kladl mi na srdce, abych ji před vámi netajil." Starosta poprvé znejistěl. "Má ženu a tři děti. A chce je vzít s sebou." V tu chvíli Pippi věděl, že jeho odpověď bude zamítavá. "Aha," povzdychl si. "To celou záležitost značně komplikuje. Kdy ho uvidíme?"

"Po setmění přijde do zahrady," odpověděl starosta.

"Žádné nebezpečí nehrozí, o to jsem se postaral." Lia Vazzi byl muž nevelkého vzrůstu a důstojného vzezření. Čišela z něj houževnatost, kterou zdědili Sicilané po dávných arabských předcích. Ostré rysy jeho snědého obličeje působily vcelku příjemným dojmem. Anglicky mluvil výborně. Usedli kolem zahradního stolku, na němž lákaly k hodům lahev domácího červeného vína, mísa s olivami, pecen právě upečeného, ještě teplého křupavého chleba a prosciutto, šunka prokládaná zrnky pepře, které se v ní třpytily jako černé diamanty. Lia Vazzi jedl, pil a mlčel. "Máte skvělé doporučení," oslovil ho Pippi s nelíčeným obdivem. "Bojím se však, zda se muž vašeho vzdělání a vašich schopností vyrovná s tím, že bude v Americe sloužit jinému muži." Lia se podíval na Crosse a pak řekl:

"Máte syna. Byl byste ochotný vzdát se něčeho, jen abyste ho zachránil? Chci, aby má žena a děti žily v bezpečí. Udělám pro to všechno."

"Nepopírám, že z vašeho požadavku pro nás vyplývají určitá rizika. Pochopte, že musím zvážit všechna pro a proti." Lia pohodil rameny: "To nemohu posoudit." Vypadal, jako by se předem smířil s odmítnutím. "Kdybyste jel sám, bylo by všechno snazší."

"Ne," odmítl rázně Vazzi. "Buď má rodina bude se mnou žít, anebo se mnou zemře." Na okamžik se odmlčel.

"Kdybych je opustil, Řím by jim udělal ze života peklo. Raději se sám přihlásím na policii."

"Jak ale schovat celou rodinu?" přemítal Pippi. "Amerika je velká," prohodil Vazzi a nabídl Crossovi mísu s olivami. "Nechal by vás někdy otec na holičkách?" zeptal se téměř posměšně. "Ne," přiznal Cross.

;,Je ze staré školy, stejně jako vy," dodal pak vážně. Ve tváři se mu však mihl sotva znatelný úsměv. "Slyšel jsem, že máte na venkově hospodářství."

"Ano, pěstuji olivy," přikývl Vazzi. "Mám i vlastní lis." Cross se obrátil na Pippiho: "Co ta lovecká chata Clericuziových v Sierra Nevadě? Mohl by se o ni starat. Vydělal by si tak alespoň na živobytí. Je to pěkně v ústraní, na samotě, rodina by mu pomáhala... Jak by se vám líbilo žít v lesích?" otázal se Vazziho. Ten jen neurčitě pokrčil rameny. Pippiho přesvědčila síla, která z Vazziho vyzařovala. Z jeho drobné postavy sálala nezdolná energie a hrdost. Tento člověk, jehož nesrazila na kolena ani vidina smrti, se nezalekne ani ďábla, ani Boha. "Dobrý nápad," řekl Pippi. "Je to vynikající skrýš a navíc nic nebude bránit tomu, abyste se podílel na speciálních úkolech a přivydělal si tak pár dolarů." Všimli si, jak Vazzovi povolily ztuhlé svaly ve tváři. Došlo mu, že vyhrál. Když promluvil, hlas se mu chvěl rozrušením. "Děkuji vám za záchranu manželky a dětí," pravil a pohlédl Crossovi zpříma do očí. Dnes však již Lia Vazzi na soucit ostatních spoléhat nemusel. Časem se vypracoval z obyčejného pěšáka na velitele jednotky. Podléhalo mu šest mužů, kteří spolu s ním pečovali o loveckou chatu. Na přilehlém pozemku si Vazzi dokonce postavil vlastní dům.

Dařilo se mu dobře. Získal americké občanství, jeho děti studovaly na univerzitě. Vděčil za to odvaze, vlastním schopnostem a především své oddanosti. Sotva tedy obdržel vzkaz, aby navštívil Crosse v hotelu Xanadu, neotálel, sbalil si zavazadlo a vydal se na dlouhou cestu do Las Vegas. Ještě před ním dorazil Andrew Pollard. Přiletěl půlnoční linkou z Los Angeles, a když spláchl únavu v hotelovém bazénu a trochu se pobavil v kasinu, pozval ho Cross do své pracovny. Cross ho srdečně přivítal. "Nezdržím tě dlouho, ještě dnes se můžeš vrátit domů. Potřebuji veškeré údaje o Bozu Skannetovi."

Pollard seznámil Crosse s vývojem událostí i s tím, že v současné době dlí Skannet v hotelu Beverly Hills. Informoval ho rovněž o svém rozhovoru s Bantzem. "Pánům z LoddStone na Atheně Aquitaneové houby záleží. Jde jim jen o to, aby dokončila ten film," zhodnotil situaci Pollard. "Jak je vidět, nebere studio tyhle

grázly vážně. Já přitom zaměstnávám dvacet chlapů, kteří nemají na starosti nic jiného než vyděrače. A kdo jiný by se měl bát víc než filmové hvězdy?"

"A co policie?" zajímal se Cross. "Může nějak zasáhnout?"

"Ne," odpověděl Pollard. "Dokud Skannet nic neprovede, jsou bezmocní."

"A ty?" pokračoval Cross. "Nenašel bys pár schopných chlapů, kteří by si s ním dokázali poradit?"

"Nemůžu si dovolit žádné ukvapené jednání. Kdybych to přehnal, mohl bych ztratit licenci. Znáš přece soudy. Proč bych měl nasazovat krk?"

"Co je ten Skannet za člověka?" zeptal se Cross. "Tomu jen tak strach nenaženeš. Abych pravdu řekl, spíš z něj mám strach já. Patří k lidem, kteří se neohlížejí na následky. Jeho rodina má peníze a politický vliv, takže si Skannet myslí, že ze všeho vybruslí. Vyhledává problémy, znáš ten typ lidí. Pokud se rozhodneš pustit se s ním do křížku, musíš to brát velice vážně."

"Vždycky beru všechno vážně," konstatoval Cross. "Sledují tvoji lidé Skanneta?"

"Samozřejmě," odpověděl Pollard. "Kdykoliv může vyvést nějakou sviňárnu."

"Okamžitě je odvoláš. Nechci, aby ho někdo sledoval. Rozumíš?" přikázal Cross. "Jak si přeješ." Po chvíli Pollard dodal: "Dávej si pozor na Jima Loseyho. Pověsil se Skannetovi na paty. Znáš Loseyho?"

"Už jsem se s ním setkal. Prosím tě ještě o jedno. Půjč mi na pár hodin svůj služební průkaz. Vrátím ti ho včas, abys stihl letadlo do Los Angeles." Pollard zaváhal. "Dobře víš, že pro tebe udělám cokoliv, Crossi. Buď opatrný, je to velice choulostivá záležitost. Dosáhl jsem jistého postavení, nežiju si špatně a nerad bych o všechno přišel. Uvědomuju si, že za všechno vděčím Clericuziově rodině, nikdy vám za to nepřestanu děkovat a nikdy vám tuto přízeň dostatečně nevynahradím. Jenže to, co máš za lubem, dost smrdí." Cross zavrtěl odmítavě hlavou.

"Rodina ví, jakou máš pro ni cenu. Ještě něco. Pověříš někoho ze svých lidí, aby si se Skannetem promluvil. Anebo to uděláš sám.

A teď mi pověz všechno, co o tom případu víš." Pollardovy rozpaky podnítily Crossovu zvědavost. "Nezůstanu ti nic dlužen, věř mi," pobídl ho. Pollard chvíli otálel, ale nakonec spustil: "Skannet tvrdí, že zná jakési tajemství. Athena by obětovala cokoliv, jen aby to tajemství nikdo neodhalil. Proto taky stáhla žalobu. Jedná se údajně o nějakou strašlivou záhadu. Skannet miluje tajemství. Crossi, nemám ani potuchy, proč a jak jsi do té věci zapletený. Kdybys ale tohle tajemství vypátral, možná by to tvůj problém vyřešilo." Cross ho probodl mrazivým pohledem. Teprve nyní Pollard pochopil, čím si Cross vysloužil svou pověst. V jeho očích se zračila zášť, hraničící s nenávistí. Takový pohled mohl zabíjet.

"Nesnaž se mi namluvit, že nevíš, proč se o Skanneta a Athenu zajímám. Bantz ti to určitě vyzvonil. Nejspíš tě požádal, abys ode mě něco vyzvěděl. Nemáte ponětí, buď ty, nebo vedení studia, o jaké tajemství jde?"

"Ne," odpověděl Pollard. "Nikdo nic neví. Crossi, snažím se vyjít ti vstříc ze všech sil, opravdu."

"Vždyť já vím," reagoval Cross vlídně. "Pokusím se ti to trochu usnadnit. Studio hoří touhou zjistit, jak hodlám přimět Athenu Aquitaneovou k návratu před kameru. Povím ti to.

Slíbím jí polovinu ze zisku. Klidně jim to řekni. A nech si tu informaci pořádně zaplatit." Cross sáhl do zásuvky u stolu, vyndal z ní kožený váček a podal ho Pollardovi. "Černé žetony za pět tisíc," pravil. "Nechci, abys kvůli tomu, že jsem si tě předvolal, utrácel v kasinu svoje peníze." Jeho obavy byly zbytečné. Andrew Pollard ihned spěchal do pokladny a proměnil žetony za hotovost. Leonard Sossa se ještě ani nestačil zabydlet ve svém apartmá v hotelu Xanadu, když mu přinesli služební průkaz Andrew Pollarda. Vybalil nástroje a pustil se do práce. Za pár hodin na stole ležely čtyři kopie průkazek agentury Pacific Ocean Security s volným místem pro fotografii. Pollardovo bystré oko by jistě falzifikáty rozpoznalo, nicméně nehrozilo nebezpečí, že by je šéf agentury kdy dostal do ruky. Když Sossa skončil, odvezli ho dva Crossovi muži do lovecké chaty v lesích Sierra Nevady, kde už na něj čekal útulně zařízený bungalov. Z oken svého příbytku spatřil dokonce jelena a medvěda, kteří se potulovali kolem chaty. Večer vyčistil nástroje a vyčkával.

Netušil, kde je a jaká práce je pro něj přichystaná. Ostatně to ani vědět nepotřeboval. Dostával svých sto tisíc dolarů ročně a žil si spokojeně na svobodě. Aby si ukrátil dlouhou chvíli, nakreslil snad stovku obrázků zvířat, která viděl odpoledne. Rozfázoval jejich pohyb tak, aby rychlým míháním jednotlivých listů vznikl dojem, že medvěd pronásleduje jelena. Zato Vazzimu se dostalo docela jiného uvítání. Cross ho srdečně objal a v soukromí svého apartmá uspořádal na jeho počest večeři. Za léta, po která Vazzi pobýval v Americe, mu Cross velel již mnohokrát. Přestože byl Vazzi bezesporu silná osobnost, nikdy se nepokusil podrýt Crossovu autoritu. Cross se k němu na oplátku choval jako k sobě rovnému. Občas strávil víkend na horské chatě a společně pak vyráželi na lov. Vazzi mu vyprávěl o životě na Sicílii, tolik odlišném od života v Americe. Cross se zpravidla odvděčil tím, že pozval Vazziho s celou rodinou do Vegas. Kromě bezplatného ubytování a stravy pokaždé Vazzimu podstrčil hrací známky v hodnotě pěti tisíc dolarů. Bez ohledu na to, jak Vazzimu přálo v kasinu štěstí, po něm nikdy nežádal ani cent. Při večeři se bavili o všem možném. Vazzi si nepřestával pochvalovat dobré americké bydlo. Jeho nejstarší syn právě končil studia na Kalifornské univerzitě a ani ve snu by ho nenapadlo, že jeho otec vede dvojí život.

Právě to Vazziho poněkud znepokojovalo. "Někdy si říkám, jako by mu ani v žilách nekolovala má krev," povzdechl si. "Zbaští všechno, co mu profesoři nakukají. Věří, že jsou ženy rovnocenné mužům, a myslí si, že by stát měl rozdělit půdu farmářům. Dokonce reprezentuje univerzitu v plavání. Za celý svůj život na Sicílii, a že je to ostrov, jsem neviděl Sicilana plavat!"

"Jedině když rybář vypadl ze člunu," rozesmál se Cross. "Ani v tom případě ne," zamrkal lišácky Vazzi. "Protože se hned utopil." Teprve po jídle přišla řeč na práci. Vazzimu ve Vegas nikdy nechutnalo, tím víc se však těšil na brandy a havanská cigára. Každé Vánoce na něj Cross pamatoval s kartonem brandy a krabicí pravých kubánských doutníků. "Měl bych pro tebe velmi obtížný úkol," zahájil rozhovor Cross. "Musí se to provést velice šikovně a inteligentně."

"To je vždycky těžké," připustil Vazzi.

"Využijeme loveckou chatu. Přivezou tam jistého člověka. Chci, aby napsal pár dopisů a poskytl ti jednu informaci." Vazziho sebejistému úšklebku se pobaveně usmál, Kdykoliv Vazzi sledoval film, v němž se nedaří z hlavního hrdiny anebo nějakého odporného padoucha vypáčit informaci, chytal se pobouřeně za hlavu. "Já bych je naučil mluvit i čínsky," komentoval děj. "Problém spočívá v tom, že jeho tělo nesmí nést žádné známky násilí a v krvi se nesmí najít žádné stopy narkotik. Navíc patří k lidem, s nimiž není lehké pořízení.

Jen tak se nezalekne a má velíce silnou vůli."

"Hubičkami donutí chlapa mluvit jen ženská," prohodil Vazzi s líbezným úsměvem a zapálil si doutník. "Připadá mi, že jsi na tomhle případu osobně zainteresovaný."

"Žádná jiná možnost neexistuje. Pomáhat ti budou tvoji lidé. Nejdřív ale musíte poslat pryč ženy a děti." Vazzi labužnicky potáhl voňavý kouř.

"Pojedou se podívat do Disneylandu, do svatostánku Ameriky, Vždycky je tam posíláme."

"Do Disneylandu?" rozchechtal se Cross. "Já tam ještě nebyl," posteskl si Vazzi. "Třeba mě tam budou vystavovat po smrti. Přeješ si svaté přijímání nebo biřmování?"

"Biřmování." Poté Cross společníkovi podrobně vysvětlil důvody, které ho k celé operaci vedou, i své představy o jejím průběhu. "Co na to říkáš?" zeptal se nakonec. "Jsi sicilštější než můj vlastní syn, a to ses narodil v Americe," připustil Vazzi. "Co když si ale postaví hlavu a nic neprozradí?"

"Pak uznám, že jsme já i on udělali chybu, a budu za ni muset zaplatit. V tom se Amerika od Sicílie neliší."

"Pravda," přitakal Vazzi. "Všude je to stejný. V Číně, Rusku i v Africe. Jak říkává don, potom se můžeme jít všichni klouzat." Mimořádné schůzky, kterou do svého domu svolal Eli Marrion, se zúčastnili Bobby Bantz, Skippy Deere a Melo Stuart. Andrew Pollard seznámil Bantze s tajným plánem, s jehož pomocí se Cross De Lena pokusí přemluvit Athenu Aquitaneovou k návratu do práce. Jeho informaci potvrdil i detektiv Jim Losey, jenž však odmítl prozradit svůj zdroj. "Ten De Lena je ale hajzl," ulevil si Bantz. "Melo, jsi

přece její agent a zodpovídáš za ni i za ostatní své klienty. Mám si to vykládat tak, že si odnynějška každá z tvých hvězd může dovolit přerušit natáčení a střečkovat, dokud jí nedáme padesát procent ze zisku?"

"Jenom v případě, že teď ustoupíte a Atheně zaplatíte, " odsekl Stuart. "At si pan De Lena klidně prosadí svou. Pak se ale v naší branži dlouho neudrží." Marrion ho rázným mávnutím ruky umlčel: "Melo, ty nám tady vykládáš o strategických perspektivách, jenže my musíme vyřešit momentální situaci.

Jestli se Athena vrátí, pak nás sprostě ožebračí. Nebudeš si připadat jako bankovní lupič? Copak tohle připustíš?" Všichni zalapali po dechu. Marrion neměl ve zvyku vyjadřovat se tak otevřeně, alespoň ne od dob svého mládí. Stuart se vyděsil.

"Athena o tom nemá ani páru," pravil. "Určitě by mi to vyslepičila."

"Přijala by tu nabídku, kdyby o ní věděla?" zeptal se Deere. "Poradil bych jí, aby ji přijala a tajně se pak o celou částku rozdělila s filmovou společností." Deere zbrunátněl: "Jenže pak by to znamenalo, že nás tahala za nos a všechny ty kecy o strachu byly jen obyčejné žvásty. Melo, copak jsi spadl z višně? Myslíš si, že bychom se s ní opravdu rozdělili o prachy, které dostane od Crosse? Vždyť po právu budou vlastně patřit nám. Jo, třeba na spolupráci s De Lenou zbohatne, jenže pak se může se svou filmovou kariérou rozloučit. Nikde už si ani neťukne. Žádné studio s ní nepodepíše smlouvu."

"V zahraničí možná ano," podotkl Skippy.

"V zahraničí by jí rádi dali šanci." Marrion zvedl sluchátko a podal ho Stuartovi. "Taková debata nemá smysl. Zavolej Atheně.

Řekni jí, co Cross De Lena chystá, a zeptej se, jestli hodlá jeho nabídku akceptovat."

"Třeba odjela na víkend pryč," namítl Deere. "A třeba už je zpátky," nadhodil další možnost Stuart a vytočil číslo. Po několika úsečných větách Stuart s úsměvem zavěsil. "Tvrdí, že žádnou nabídku neobdržela a že by ji ani žádná taková nabídka nedonutila k návratu. A na kariéře jí prý starou belu záleží." Na chvíli se odmlčel

a pak s nelíčeným obdivem dodal: "Toho Skanneta bych moc rád poznal.

Chlap, který dokáže, aby se filmová hvězda vyprdla na kariéru, musí bejt ohromnej kabrňák."

"Pak je všechno jasné. Ztrátu odepíšeme a hotovo. Škoda, Athena byla opravdu vynikající herečka," uzavřel jednání Marrion. Andrew Pollard postupoval podle instrukcí. Nejdříve informoval Bantze o Crossových záměrech s Athenou Aquitaneovou. Potom odvolal tým, který sledoval Boze Skanneta, a vzápětí se vypravil za Skannetem, aby mu přednesl Crossův návrh. Skannet, provoněný kolínskou, přijal Pollarda ve svém pokoji v hotelu Beverly Hills. Na sobě měl pouze spodní prádlo. "Právě jsem se holil," řekl na uvítanou. "V koupelnách tu mají víc voňavek než v bordelu."

"Nemáte náhodou tohle město zakázané?" pronesl Pollard káravě.

Skannet ho poplácal důvěrně po zádech. "Ovšem, ale zítra odjíždím. Potřeboval jsem si jenom něco zařídit." Jeho zlovolný škleb a statná postava naháněly dřív Pollardovi hrůzu. Nyní, kdy se stal Skannet předmětem Crossova zájmu, však pohled na něj budil v Pollardovi pouze soucit. Přesto s ním musí jednat opatrně. "Athenu vůbec nepřekvapilo, že jste zůstal ve městě," řekl. "Má pocit, že vám na rozdíl od vedení filmové společnosti velice dobře rozumí, a žádá vás o osobní setkání. Uvědomuje si, že pouze tak se můžete domluvit."

Jakmile spatřil Skannetův vítězoslavný úsměv, pochopil, že se Cross nemýlil. Skannet je do Atheny stále zamilovaný a bezhlavě se chytne na udičku. Boz však náhle zpozorněl. "Tohle na Athenu nevypadá. Ne že bych jí chtěl křivdit, ale při pohledu na mě se jí otvírá kudla v kapse." Rozesmál se. "Asi se o sebe bojí, co?" Pollard pokračoval: "Ráda by s vámi uzavřela dohodu. Nabízí vám doživotní rentu. Do smrti vám bude platit předem stanovená procenta ze svých příjmů. Přeje si však s vámi mluvit mezi čtyřma očima. A chce ještě něco..."

"Moc dobře vím, co asi Athena může chtít," skočil mu do řeči Skannet. V obličeji se mu objevil výraz, který Pollard vídával v tvářích kajících se zločinců. "V sedm hodin," oznámil Pollard.

"Vyzvednou si vás dva muži. Ti vás pak odvezou na místo schůzky. Po celou dobu budou Athenu hlídat. Jsou to moji nejlepší lidé a budou ozbrojeni. Zdůrazňuji to proto, aby vás nenapadla nějaká hloupost." Skannet se usmál: "Nemějte obavy."

"Dobře," přikývl Pollard a odešel. Sotva za ním zapadly dveře, přestal se Skannet ovládat a dal průchod své radosti. Zase spatří Athenu a budou u toho jen dva podělaní detektivové. Ti mu alespoň dosvědčí, že ke schůzce došlo z Athenina podnětu a že on neporušil soudní nařízení. Po celý zbytek dne snil o blížícím se shledání. Athena ho svým nečekaným krokem velice překvapila. Byl si jistý, že je hotova nabídnout mu i své tělo, jen aby dosáhla jeho souhlasu. Ležel na posteli a představoval si, jak asi bude chutnat milování s Athenou. V duchu viděl zřetelný obraz jejího těla, její alabastrovou pokožku, oblé břicho i pevná ňadra s růžovými bradavkami.

Vybavil si její jiskřivé oči barvy smaragdu, její sladká ústa a zlaté vlasy, připomínající žhnoucí slunce. Téměř slyšel její tlumený dech. Na krátkou chvíli podlehl nádherným vzpomínkám.

Jak ji kdysi miloval! Oslňovala ho svou inteligencí i statečností, která se díky němu změnila v živočišný strach.

Poprvé od svých šestnácti let se zase uchýlil k onanii.

Nedokázal se ubránit vzrušení a s vidinou Atheny před očima dosáhl vrcholu. Během těch několika vteřin zase pocítil nezměrné štěstí a lásku. Jakmile však slastná vlna opadla, zmocnil se ho stud a pocit ponížení. Stará nenávist se vrátila. Nechytil se snad do pasti? Co vůbec o tom Pollardovi ví? Skannet se chvatně oblékl a pečlivě si prostudoval navštívenku, kterou dostal od Pollarda. Jeho kancelář se nacházela necelých dvacet minut jízdy od hotelu. Vyběhl ven a nastartoval auto. Honosné sídlo agentury Pacific Ocean Security na něj udělalo mocný dojem. Přistoupil k recepčnímu pultu a ohlásil svůj příchod. Ozbrojený strážný ho doprovodil do Pollardovy pracovny. Cestou si Skannet zvědavě prohlížel stěny vyzdobené diplomy, které bezpečnostní agentuře udělila losangeleská policie, Asociace pro pomoc bezdomovcům a další instituce. Nechybělo ani čestné uznání od amerických skautů a jakési filmové ceny. Andrew Pollard se na něj překvapeně, tázavě podíval. "Chtěl jsem si s vámi promluvit," vysvětlil důvod své nenadálé návštěvy Skannet. "Na tu

schůzku pojedu svým vozem. Vaši lidé si sednou ke mně a budou mi ukazovat cestu." Pollard pokrčil rameny. Vlastně se ho to netýkalo. On svůj úkol splnil. "Dobře," prohodil lhostejně.

"Stačilo zatelefonovat." Skannet se ušklíbl. "Samozřejmě. Ale chtěl jsem si trochu prohlédnout vaši kancelář. Taky bychom mohli brnknout Atheně a ujistit se, že je všechno v pořádku.

Zavolejte jí. Pak mi ji předáte. Mně by nejspíš práskla sluchátkem."

"Ovšem," přikývl Pollard. Sáhl po telefonu.

Netušil, jak se z nepříjemné situace vykroutit. V koutku duše doufal, že Skannet schůzku odmítne. Tím by Pollard s Crossem skončil a mohl by pustit celou záležitost z hlavy. Věděl, že s ním Athena nebude chtít mluvit. Vytočil číslo a požádal, aby mu předali slečnu Athenu. Přepnul hovor na reproduktor, aby slyšel i Skannet. Athenina sekretářka mu oznámila, že slečna Aquitaneová odjela a vrátí se až zítra. Pollard zavěsil a povytáhl obočí. Skannet zářil radostí. Byl přesvědčený, že k tomu má důvod. Ano, hádal dobře. Athena se rozhodla nasadit své ženské zbraně a stráví s ním noc. Nával krve mu zbarvil tváře dočervena. Jako v dávných dobách, kdy ho Athena ještě milovala a kdy on miloval ji. V sedm hodin večer dorazil do hotelu Lia Vazzi s jedním ze svých mužů. Skannet je již očekával, připravený k odchodu. V modrych džínách, vybledlé košili a bílém sportovním saku vypadal jako chlapec. Světlé vlasy měl hladce učísnuté dozadu. Byl pobledlý a jeho tvrdé rysy díky tomu působily nezvykle jemně. Lia Vazzi í jeho průvodce se prokázali legitimací zaměstnanců bezpečnostní služby Pacific Ocean Security. Jejich vzhled Skanneta poněkud zklamal. Dva zakrslí prckové. Soudě podle přízvuku, ten starší je asi Mexičan. S těmi si hravě poradím, pomyslel si pohrdavě Boz. Banda amatérů, tyhle soukromé agentury. Copak takoví střízlíci dokážou ochránit Athenu? "Jak jsem vyrozuměl, přejete si jet vlastním vozem. Sednu si k vám a kolega pojede za námi. Souhlasíte?" zeptal se Vazzi. "Ano," odpověděl Skannet. Výtahem sjeli do vstupní haly. Tam je zastavil Jim Losey. Právě se povaloval v křesle u krbu, ale sotva je spatřil, vyskočil a zahradil jim cestu. Vytáhl služební průkaz a zamával jím Skannetovi

před nosem. Skannet se na něj podíval a zabručel: "Co sakra otravujete?"

"Kdopak jsou ti muži?" otázal se Losey. "Do toho vám nic není," odsekl nerudně Skannet. Vazzi a jeho společník mlčeli. Losey si je pátravě prohlížel. "Chtěl bych si s vámi o samotě popovídat," obrátil se Losey na Skanneta. Skannet ho hrubě odstrčil, ale Losey ho popadl za rameno a zacloumal jím. Skannet se mu silou vyrovnal, ale nemínil se zdržovat. Spěchal přece za Athenou.

Šlehl po detektivovi očima a zařval: "Žaloba byla stažena, nemusím se s vámi vybavovat. A jestli okamžitě nesundáte tu svou prašivou pazouru z mýho ramene, nakopu vás do prdele."

Losey ho beze slova pustil. Nezalekl se, ale muži, kteří Skanneta provázeli, v něm budili podezření. Tady se určitě děje něco nekalého. Ukročil stranou, ale následoval je až před hotel, kde Skannet nastoupil do přistaveného vozu. Vazzi usedl vedle něj, zatímco druhý muž kamsi zmizel. Losey marně čekal, jestli z parkoviště nevyjede další automobil. Nemělo smysl je sledovat a zároveň neexistoval nejmenší důvod, pro který by za Skannetovým vozem mohl poslat policejní hlídku. Uvažoval, zda nahlásí dnešní příhodu Skippymu Deerovi, ale okamžitě tento nápad zavrhl. Jedna věc je ale jistá. Jestli Skannet překročí povolenou mez, bude šeredně litovat, že ho dneska urazil.

Jízda trvala dlouho. Skannetovi pomalu docházela trpělivost.

Neustále lamentoval, vyptával se, a dokonce vyhrožoval, že obrátí auťák a vrátí se do města. Lia Vazzi ho uklidňoval. Ke schůzce prý dojde v lovecké chatě v Sierra Nevadě, kterou si Athena před nedávnem koupila. Podle pokynů tam prý pobydou přes noc. Athena údajně trvá na tom, aby se s ní Skannet setkal na odloučeném, klidném místě, které jim umožní vyřešit vzájemné spory k oboustranné spokojenosti. Skannet nic nechápal. Co přimělo Athenu k tomu, že zapomněla na nenávist, kterou v sobě živila v uplynulých deseti letech? Nebo je tak naivní a skutečně si myslí, že ho jedna společná noc a balík peněz přivedou k rozumu? Pokládá ho opravdu za takového pitomce? Vždy obdivoval její inteligenci, ale třeba se za ta léta změnila a začala se chovat jako typická hollywoodská hvězda, která věří, že si za peníze a trošku sexu každého koupí. Stačilo však

pomyslet na Atheninu krásu a všechny pochyby se rozplynuly. Po deseti letech se na něj zase bude usmívat, zase se ho bude snažit okouzlit, zase se mu poddá. Ať už se mezi nimi odehrálo cokoliv, tato noc bude patřit jemu.

Lia Vazzi si z jeho pohrůžek, že se vrátí, těžkou hlavu nedělal. Věděl, že na silnici hlídkují další tří vozy, a kromě toho dostal přesné pokyny. V krajním případě může Skanneta zabít. Jinak příkaz zněl, že Skannet nesmí utrpět žádné viditelné zranění. Projeli otevřenou branou. Velikost chaty Boze ohromila. Připomínala spíš malý hotel. Vystoupil z auta a protáhl unavené svalstvo. Před domem parkovalo pět či šest automobilů. Na okamžik se zarazil. Vazzi ho odvedl ke vchodu na verandu a otevřel dveře. V tu chvíli zaslechl Skannet na příjezdové cestě další vozy. Napadlo ho, že přijela Athena.

Jenže u domu prudce zabrzdila tři auta a z každého vylezli dva muži. Lia se Skannetem prošli halou do obývacího pokoje s obrovským krbem. Na pohovce seděl muž, kterého Skannet nikdy předtím neviděl. Oním mužem byl Cross De Lena. Události nabraly rychlý spád. "Kde je Athena?" vyprskl nakvašeně Skannet. Vtom k němu přiskočily dvě gorily a zkroutily mu ruce za záda. Další dva muži mu přiložili ke spánku hlaveň pistole a zdánlivě mírný Lia Vazzi mu podtrhl nohy. Skannet spadl na zem. Vazzi na něj zahulákal: "Jestli neuděláš to, co ti řeknem, zemřeš. Nebraň se a lež klidně." Jeden z mužů spoutal Skannetovi nohy. Potom Boze postavil, takže se ocitl tváří v tvář Crossovi. Skannet zatínal pěsti nad svou bezmocností.

Svázané nohy ho omezovaly v pohybu. Jako by ho opustila všechna síla. Ohnal se, aby toho drzého skrčka alespoň praštil, ale čiperný Vazzi rychle uskočil. Skannet se předklonil, ale na Vazziho nedosáhl. Vazzi si ho s despektem změřil. "Už jsme slyšeli, že jsi starej rváč," zařehtal se.

"Ale zkus teď použít mozek. Síla je ti tady na hovno." Zdálo se, že Skannet jeho rady uposlechl. Usilovně přemýšlel. Kdyby ho chtěli zabít, dávno by to udělali. Zřejmě mají v úmyslu pouze ho zastrašit, aby přistoupil na jejich požadavky. Dobře tedy, všechno jim odkývá. A potom se podle toho zařídí. Jedna věc byla nad slunce jasnější. Athena v tomhle podrazu prsty nemá. Znechuceně se

odvrátil od Vazziho a spočinul pohledem na muži na pohovce. "Kdo k čertu jste?" vyštěkl. "Rád bych s vámi probral pár věcí. Pak vás samozřejmě pustíme domů," ignoroval jeho otázku Cross. "A jestli odmítnu spolupracovat, budete mě mučit?" rozesmál se Skannet. Situace mu připomínala scénu z podřadného hollywoodského filmu. "Nikoliv," odvětil Cross stroze. "Žádné mučení. Nikdo se vás ani nedotkne. Prosím, abyste si sedl za stůl a napsal čtyři dopisy. V prvním se zavážete filmové společnosti LoddStone, že nikdy nevkročíte na její pozemky. Ve druhém se omluvíte Atheně Aquitaneové za své dosavadní nepřístojné chování a slíbíte, že se jí napříště obloukem vyhnete. Třetí dopis bude adresován policii. Přiznáte se v něm, že jste koupil kyselinu, kterou jste hodlal použít při dalším atentátu na svou manželku. V posledním dopise, jenž bude určen mně, prozradíte tajemství, kterým držíte Athenu v šachu. Jednoduché, ne?" Skannet se pokusil drobnými poskoky přiblížit ke Crossovi, ale osobní strážce mu zasadil takovou ránu, že se svalil na protější pohovku. "Neubližuj mu," napomenul ho Cross. Skannet se vzepřel rukama a postavil se vrávoravě na nohy. Cross ukázal prstem směrem ke stolu, na kterém ležela hromádka papírů. "Kde je Athena?" zeptal se.

"Není tady," odpověděl Cross. Potom poručil přítomným mužům:

"Všichni kromě Vazziho ven." Místnost se v mžiku vyprázdnila.

"Posaďte se ke stolu!" přikázal Cross. Skannet tentokrát neprotestoval. "Nyní k vám mluvím zcela vážně. A přestaňte konečně předvádět, jaký jste ostrý hoch. Hlavně dobře poslouchejte a nedělejte hlouposti. Ruce máte volné, což vám možná dodává sebejistotu. Nechci po vás nic jiného, než abyste napsal ty dopisy. Pak vás propustíme na svobodu."

"Vlez mi na záda, ty nádhero," ucedil Boz Skannet opovržlivě skrz zuby. Cross se pomalu obrátil na Vazziho. "Nebudeme mrhat časem. Zabij ho." Cross vyslovil tato slova naprosto klidně.

Právě tato lhostejnost však děsila. Skannet se zachvěl. Pocit strachu prožíval naposledy v dětství. Teprve nyní mu došlo, kdo jsou všichni ti muži v chatě. Jsou tady kvůli němu. Lia Vazzi se ani

nepohnul. Skannet sklopil hlavu. "Dobrá, af je po vašem." Sáhl po papíru a uchopil pero. Ve své vychytralosti napsal dopisy levačkou. Podobně jako někteří vynikající sportovci, také on vládl stejně dobře oběma rukama. Cross se nad něj naklonil a přihlížel. Skannet, zahanben svou zbabělostí, se opřel nohama o podlahu. Znovu se mu vrátila ztracená sebedůvěra. Přendal pero do pravé ruky a střelhbitě se vymrštil ve snaze zabodnout hrot Crossovi do oka. Rozmáchl se a celou vahou svého rozloženého těla se vrhnul na Crosse. S překvapením sledoval, jak svižně Cross unikl z jeho dosahu.

Navzdory tomu se nadále pokoušel vyprostit nohy z pout. Cross se na něj lítostivě podíval. "Každý svého štěstí strůjcem.

Vybral jste si sám. Teď položte pero a dejte mi ty papíry."

Skannet poslušně natáhl ruku. Cross dopisy bedlivě pročetl.

"Nesvěřil jste mi to tajemství," podivil se. "Na papír to v žádným případě nehodím." Pokynul hlavou k Vazzimu. "Vyhoďte toho chlapa a řeknu vám to." Cross předal dopisy Liovi a pravil: "Postarej se o ně." Vazzi zmizel za dveřmi. "Výborně," nahnul se Cross ke Skannetovi. "Jsem jedno velké ucho." Vazzi vyšel z chaty a rozběhl se k domku, ve kterém bydlel Leonard Sossa. Ten už na Vazziho čekal. Zběžně si dopisy prohlédl a zamumlal: "Psal to levačkou. Rukopis leváka napodobit neumím, Cross to dobře ví."

"Koukni na to ještě jednou," naléhal Vazzi. "Na Crosse přece zaútočil pravačkou." Sossa znovu přelétl očima popsanou stránku. "Jo," podrbal se za ušima.

"Ten chlápek se jako levák nenarodil. Snažil se vás oblafnout." Vazzi sebral dopisy a pospíchal zpátky do chaty.

Cross přecházel nervózně po pokoji. Z výrazu jeho tváře Vazzi vyčetl, že se přihodilo něco vážného. Skannet rozvalený s rukama za hlavou na pohovce hleděl upřeně ke stropu a spokojeně se usmíval. "Je v tom háček," oznámil Vazzi. "Napsal to levou rukou a grafolog přitom tvrdí, že je pravák." Cross se otočil ke Skannetovi. "Obávám se, že jste pro mě příliš tvrdý oříšek. Nedokážu vás zastrašit, nedokážu vás donutit, abyste mi vyhověl... Vzdávám se." Skannet vstal s námahou z pohovky a zlomyslně poznamenal: "Jenže to, co jsem vám řekl, je pravda. Athenu miluje úplně každý, avšak nikdo ji

nezná tak dokonale jako já." Cross zašeptal: "Vždyt vy ji taky neznáte.

A hlavně neznáte mě." Otevřel dveře a kývnutím hlavy pozval dovnitř své čtyři přisluhovače. Potom oslovil Vazziho: "Víš, co si přeju. Jestli z něj nic nedostaneš, skoncuj to." Hned nato vyšel z pokoje. Lia Vazzi si s úlevou oddechl. Obdivoval Crosse a po celá ta léta se mu ochotně podřizoval, přestože na jeho vkus byl Cross příliš trpělivý. Pravda, všichni slavní sicilští kmotři vynikali trpělivostí, znali však míru. Vazzi přičítal tuto slabost americké změkčilosti. Pouze ta brání Crossovi, aby dosáhl nejvyšších met. Vazzi přistoupil ke Skannetovi a pronesl medovým hlasem: "Tak se do toho pustíme, ano?" Pak přikázal svým mužům: "Přidržte mu ruce. Ale neporaňte ho." Pořízci Skanneta obestoupili, a než se nadál, nasadili mu na zápěstí želízka. Rázem byl naprosto bezmocný.

Vazzi ho srazil na kolena a další muž mu zvrátil hlavu.

"Komedie skončila," zadeklamoval Vazzi. Jeho šlachovité tělo jako by se náhle uvolnilo, hlas mu zvláčněl. "Teď napíšeš ty dopisy hezky pravačkou. Jestli ti to ale nevoní, můžeš odmítnout." Jeden z mužů podal Vazzimu revolver a krabičku s náboji. Lia pomalu naplnil zásobník, přičemž každý náboj nechal Skannetovi prohlédnout. Pak otevřel okno, namířil do lesa a několika ranami vyprázdnil zásobník. Pak se vrátil ke Skannetovi a před jeho očima vsunul do zásobníku jeden náboj.

Roztočil bubínek a strčil hlaveň Skannetovi pod nos. "Opravdu netuším, kde by teď ta kulka mohla být," pokrčil rameny. "Ty to asi taky nevíš. Jestli nezačneš okamžitě psát, zmáčknu kohoutek. Tak jak se rozhodneš? Ano, nebo ne?" Skannet pohlédl Vazzimu vyzývavě do očí, ale neodpověděl. Lia stiskl spoušť.

Ozvalo se cvaknutí. Lia pokýval hlavou. "Držel jsem ti palce," prohodil ke Skannetovi. Znovu zamířil k oknu, pootočil nábojovým válcem a vystřelil. Místností se rozlehl ohlušující rachot. U stolu pak vložil do komory další náboj.

"Zkusíme to ještě jednou." Lia zabořil hlaveň Skannetovi pod bradu. Ten však tentokrát v souboji nervů podlehl. "Zavolejte zpátky svýho šéfa," zakňoural plačtivě. "Chci mu něco říct."

"Kdepak," zavrtěl hlavou Vazzi. "Srandiček už bylo dost.

Odpověz. Ano, nebo ne?" Skannet se na Vazziho podíval. V jeho zachmuřené tváři se místo temné hrozby zračil soucit. "Oukej," vyhrkl Skannet. "Napíšu to." Vazziho pomocníci ho posadili ke stolu. Vazzi se uvelebil na pohovce a se zaujetím Skanneta pozoroval. Pak od něj převzal dopisy a odnesl je Sossovi. "Tak co?" zeptal se. "Teď je všechno v pořádku," konstatoval Sossa.

Vazzi odešel do chaty, aby informoval Crosse. Nato se vydal do obývacího pokoje. "Hotovo," oznámil Skannetovi. "Jakmile tu dokončím práci, odvezu tě do Los Angeles." Cross už čekal na Vazziho ve voze před domem. "Víš, co máš dělat. Počkej do rána, to už budu ve Vegas."

"Neboj, všechno zařídím," ujistil ho Lia. "Myslel jsem, že ty dopisy nenapíše, idiot." Vycítil, že je Cross zabrán do svých myšlenek. "Co ti pověděl, když jsem byl pryč?" zeptal se. "Řekl ti snad něco, co bych měl vědět?" Cross odpověděl s trpkostí, kterou u něj Vazzi ještě nikdy neslyšel. "Měl jsem ho rovnou odprásknout, měl jsem využít příležitosti. Kdybych někdy dokázal hodit tu zasranou opatrnost za hlavu!"

"Netrap se," konejšil ho Vazzi. "Jako by se stalo." Pohledem provázel odjíždějícího Crosse. Po dlouhé době se mu opět zastesklo po Sicílii. Na Sicílii by nikdy žádná ženská chlapa nevyvedla takhle z rovnováhy. Na Sicílii by vůbec k těmhle komplikacím nedošlo, protože Skanneta by dávno ožíraly ryby někde na mořském dně. Za úsvitu se před chatou objevila uzavřená dodávka. Leopard Sossa odevzdal Vazzimu dopisy na rozloučenou a usedl do vozu, který ho měl odvézt zpět do Topangy. Vazzi uklidil důkladně Sossův bungalov, spálil dopisy psané Skannetovou rukou a odstranil všechny známky, které svědčily o tom, že byl domek před nedávnem obýván. Crosse ani Skanneta během svého pobytu v horské chatě Sossa ani jednou nespatřil. Pak se Vazzi připravil na popravu Boze Skanneta. Na akci se kromě Vazziho podílelo pouze šest lidí. Zavázali Skannetovi oči, ústa mu zacpali roubíkem a naložili ho do dodávky. Dva muži s ním zůstali v nákladovém prostoru. Skannet se nemohl ani pohnout, ruce i nohy měl spoutané. Třetí muž se posadil za volant.

Vedle něj zaujal místo další muž s puškou. Pátý řídil Skannetův automobil a šestý jel s Vazzim jiným vozem v čele.

Lia Vazzi se kochal pohledem na slunce, které se právě vyhouplo nad vrcholky hor, zahalené mlžným oparem. Po necelých deseti kilometrech odbočila kolona smrti na lesní cestu, kde zastavila. Vazzi řidiči ukázal, kde přesně má zaparkovat Skannetovo auto. Pak vyvedli Skanneta z dodávky. Boz se vůbec nebránil. Zřejmě se smířil s osudem. Konečně mu všechno došlo, pomyslel si Vazzi. Vytáhl z auta provaz, pečlivě odměřil délku a přehodil jeden konec přes větev nejbližšího stromu. Potom uvázal kolem Skannetova krku smyčku. Nakonec mu strčil do kapsy saka dva dopisy na rozloučenou, které podle předlohy zfalšoval Leopard Sossa. čtyři muži pak vysadili Skanneta na střechu dodávky. Vazzi zapískal a řidič šlápl na plyn. V příští chvíli se již Skannetovo nehybné tělo houpalo ve větru.

Vazzi dokonce slyšel zvuk praskajících obratlů. Zkontroloval mrtvolu a odstranil pouta, roubík a šátek z očí. Kolem úst se Skannetovi červenaly drobné odřeniny. Nevadí. Za pár dnů se začne tělo rozkládat a mrtvolné skvrny všechny známky násilí zahladí. Stejně tak zmizí i stopy pout na rukou a na nohách.

Vazzi mohl být spokojený. Neví, jestli to bude k něčemu dobré, ale Crossovy příkazy splnil. O dva dny později objevil místní šerif na základě anonymního upozornění Skannetovo tělo.

Nejdřív ale musel zahnat medvěda, který už ohryzával tělesné pozůstatky. Jak konstatoval koroner, jenž se na místo činu dostavil se svým asistentem, o zbytek se postaral všudypřítomný hmyz.

KNIHA ŠESTÁ
Smrt v Hollywoodu

Před blikajícím okem kamery se nakrucovalo deset půvabných nahatých zadečků. Přestože práce na filmu byly prozatím pozastaveny, uspořádala Dita Tommeyová konkurs. Hledala dublérku, která by zastoupila Athenu Aquitaneovou v choulostivých scénách Messaliny. Athena zásadně odmítala točit scény, v nichž by vystupovala nahá. Projevovala prudérnost u tak velké hvězdy neobvyklou. Její stud však naštěstí neznamenal žádnou nepřekonatelnou překážku. Dita prostě použije prsa a zadnici jiné herečky. Při kamerových zkouškách adeptky přehrávaly celé pasáže scénáře včetně textu. Dita v nich nemínila vzbudit dojem, že je čeká nějaká pornoprodukce.

Klíčovým momentem filmu však bude postelová scéna, v níž rozvášněná Messalina nastaví kameře prsní bradavky. Asistent režie právě nacvičoval choreografii této milostné scény s hlavním mužským představitelem Stevem Stallingsem. Spolu s Ditou Tommeyovou zkouškám přihlíželi i Bobby Bantz a Skippy Deere. Kromě nich se v ateliéru nacházeli jen ti členové natáčecího štábu, jejichž přítomnost byla naprosto nezbytná.

Deere tady Tommeyové nepřekážel, nechápala však, co zde pohledává Bantz. Zprvu ho chtěla z ateliéru vykázat, ale včas si to rozmyslela. Kdyby se nakonec vedení společnosti rozhodlo projekt Messaliny detinitivně zrušit, ocitla by se Tommeyová ve velice nepříjemné pozici. Bantzovu náklonnost pak bude moc potřebovat. Bantz rozmrzele zahučel: "Jaký to má vlastně smysl?" Choreograf milostné scény, mladík jménem Willis, jenž zároveň vedl losangeleský baletní soubor, odpověděl: "Snažíme se najít nejkrásnější prdelku na světě. Musí být hezky pevná.

Nesmí se třást jako rosol a nesmí být vidět díra."

"Správně," přikyvoval Bantz. "Žádný rosol."

"A co kozy?" zajímal se Deere. "Ty nesmějí moc skákat," vysvětlil choreograf. "Prsa zkoušíme zítra," dodala Tommeyová.

"Žádná žena nemá zároveň dokonalá prsa a zadnici. Snad kromě Atheny Aquitaneové, jenže ta je neukáže."

"Ty bys to měla vědět nejlíp, Dito," neodpustil si Bantz nechutnou poznámku. Tommeyová rázem zapomněla na diplomacii. "Bobby, až budeme hledat největšího čuráka, tak se ti ozvu. Athena ti nepodržela, a tak tě nenapadlo nic jiného, než že je lesbička."

"Blázníš?" ohradil se Bantz. "Dovedeš si ale představit, kolik mám práce? Denně mě otravuje alespoň stovka telefonů."

"Mě taky," přidal se Deere. "Pánové, proč mi to vykládáte?" zasmála se Tommeyová.

"Dito, snaž se nás pochopit," lamentoval Deere. "Copak máme s Bobbym něco ze života? Někdy si nevyšetříme čas ani na golf.

Vysedáváni před projekčním plátnem pro nás není žádná zábava, to je naše zaměstnání. Z práce běžíme domů k manželkám a dětem a na radovánky nám zbyde sotva hodinka. Jak bys vyplnila jedinou volnou hodinu denně? Šukačkou. To je ten nejlepší způsob, jak se rozptýlit."

"Jejda, Skippy, koukni se!" přerušil ho Bantz. "To je ta nejkrásnější prdel, kterou jsem kdy viděl." Deere se mlsně olízl. "Bobby má pravdu, Dito. To je ono! Tuhle ber." Tommeyová zakroutila nevěřícně hlavou.

"Ježíši Kriste, vy jste ale debilové. Vždyť je to černoška."

"Nevadí, stejně ji angažuj." Skippymu zářily oči vzrušením.

"Jasně," podpořil ho Bantz. "Messalinina etiopská otrokyně.

Sakra, proč jste ji vlastně vůbec pozvali?" Dita Tommeyová je chvíli zvědavě pozorovala. Dva nejmocnější muži v branži a chovají se jako puberťáci, chystající se na svůj první orgasmus. Obrnila se trpělivostí: "Když posíláme agenturám pozvánky ke konkursu, nesmíme výslovně uvádět, že požadujeme výhradně bělošky."

"S tou holkou se chci setkat," žadonil Bantz. "Já taky," nenechal se zahanbit Deere. Rozvernou konverzaci přerušil svým příchodem Melo Stuart. "Tak zpátky do rachoty, vážení. Athena se vrací k natáčení. Její manžel se oběsil. Boz Skannet dohrál," oznámil přítomným s triumfálním úsměvem na rtech a zatleskal, podobně jako tleská štáb herci, který se po natočení své poslední scény loučí s filmem. Skippy a Bobby se k němu přidali. Dita Tommeyová je

znechuceně sledovala. "Vy dva se máte neprodleně dostavit k Elimu," řekl a omluvně se usmál: "Ty zvaná nejsi, Dito. Budou se projednávat pouze obchodní záležitosti, nikoliv umělecké otázky." Všichni tři okamžitě odešli. Jakmile zmizeli z dohledu, zavolala si Dita dívku, jejíž pozadí Bantze a Deera tolik zaujalo. Byla opravdu nádherná. Její ebenová plet se temně leskla a dívka samotná působila velice energickým dojmem. Svou živost však na rozdíl od většiny hereček nepředstírala. "Obsadím tě do role etiopské otrokyně císařovny Messaliny, " prohodila Dita na úvod. "Řekneš jednu větu, ale hlavně tam budeš předvádět svou pěknou larvičku. Bohužel sháníme bělošku, náhradnici za Athenu Aquitaneovou. Tvoje půlky jsou na ni příliš černé. Naštěstí. Jinak bys na sebe strhla veškerou pozornost." Přátelsky se usmála. "Jak se jmenuješ?"

"Falene Fantová. Díky za kompliment i za roli," poděkovala dívka. "Ještě něco...," pokračovala Dita. "Náš producent Skippy Deere zastává názor, že máš ten nejkrásnější zadek na světě. Totéž si myslí pan Bantz, prezident společnosti LoddStone a šéf její produkce. Pravděpodobně se ti ještě ozvou." Falene Fantová na ni spiklenecky mrkla. "A co si myslíte vy?" Dita pokrčila rameny. "Mě zas ženský zadky tolik nerajcujou. Rozhodně jsi ale hezká holka a výborná herečka.

Tak dobrá, že si určitě zasloužíš víc než jedinou větu. Kdybys mě dnes večer navštívila, mohly bychom si popovídat o tvé kariéře. Uvařím něco dobrého k večeři." Poté, co Dita Tommeyová a Falene Fantová strávily dvě hodiny v posteli, uvařila Dita skutečně večeři a promluvila si s Falene o její kariéře. "Bylo to příjemné," pravila Dita. "Od zítřka se však k sobě budeme chovat jenom jako kamarádky a o dnešní noci pomlčíme."

"Samozřejmě," přisvědčila Falene. "Stejně je ale veřejné tajemství, že jsi lesba. Tak jak se ti zamlouval můj černý zadek?" Dita záměrně ignorovala výraz lesba. Falene si svou drzost nejspíš ani neuvědomovala. "Každý zadek může být skvělý. Af černý, bílý, zelený anebo žlutý," opáčila Dita.

"Poznala jsem ale, že máš opravdu talent. Když tě obsadím do filmu, nezískáš si reputaci kvůli nadání. Já přitom točím pouze jeden film za dva roky a ty bys měla pracovat častěji.

Většina režisérů jsou chlapi, a kdykoliv ti svěří roli, doufají, že si s nimi zašpásuješ. Pokud ale pojmou podezření, že jsi lesba, nechají tě možná na pokoji."

"Kdo by se zajímal o režiséry, když jsem padla do oka producentovi a šéfovi studia," zachichotala se Falene. "Ty by ses o ně měla zajímat," odsekla podrážděně Dita. "Před kameru tě dostane leckdo, jenže režisér dokáže, že zůstaneš pod stolem ve střižně. Anebo tě může schválně natočit tak, že vypadáš jako naprostá kráva." Falene pokývala smutně hlavou: "Už jsem se vyspala s tebou a ještě se musím vychrápat s Bantzem a Deerem.

Je to skutečně nutné?" Podívala se na Ditu tázavým, dětsky nevinným pohledem. Dita cítila, jak ji zaplavuje vlna něhy. Že by konečně zase jedna čistá duše? "Dnes večer se mi to velice líbilo," pochválila ji. "Uhodila jsi na tu správnou strunu."

"Nikdy jsem nechápala, proč lidé nadělají tolik povyku kolem sexu," ohrnula nos Falene. "Já se sexem žádné potíže nemám.

Nefetuju, nechlastám. Kromě sexu si v životě moc radostí nedopřávám."

"Rozumím," řekla Dita. "Teď pár slov o Deerovi a Bantzovi. Doporučuji, abys vsadila na Deera. Hned ti povím proč. Víc než ženské miluje jen sám sebe. Především však pro tebe může něco udělat. Najde ti pěknou roli, má čich na vyhledávání talentů. Naproti tomu Bantz nemá rád nikoho kromě Eli Marriona. Talent nerozpozná, i kdyby o něj zakopnul. Bantz s tebou sice podepíše studiovou smlouvu, ale pak tě nechá hnít někde v koutě. Prosazuje vlastní manželku, aby měl od ní klid.

Ta jde z filmu do filmu a vydělává těžký prachy, ale nikdy ještě nehrála žádnou významnou roli. Jestli si tě Skippy Deere oblíbí, může se tvoje kariéra docela slibně rozvíjet."

"Neříká se tomu náhodou vypočítavost?" zeptala se Falene. Dita ji poklepala po rameni. "Neválej to na mě. Jsem lesbička, ale zároveň jsem žena. A navíc znám herce. Af chlap nebo ženská, jsou ochotní udělat cokoliv, jen aby se vyškrábali na žebříku ke slávě co nejvýš. Všichni bychom si měli nasadit vysokou latku. Chceš od rána do večera makat někde v Oklahomě, anebo se chceš stát filmovou

hvězdou a bydlet v Malibu? Odhaduji, že je ti tak třiadvacet let. Kolikrát už jsi s někým spala?"

"Včetně tebe?" popíchla ji Falene. "Asi padesátkrát. Pokaždé jen z ryzího potěšení," dodala na vysvětlenou. "O pár chlapů víc už tě tedy nerozhází," podotkla Dita. "Kdo ví, třeba se u toho i pobavíš."

"Aby bylo jasno," zatvrdila se náhle Falene.

"Nesnížím se k tomu, pokud nebudu mít záruku, že se ze mě stane hvězda."

"Ovšem," přitakala horlivě Dita. "Tak by k tomu přistupoval každý." Falene se rozesmála. "Ty taky?"

"Já neměla na vybranou," ušklíbla se Dita. "Já se musela spolehnout na svůj vrozený talent."

"Chudinko malá," pohladila ji Falene. V LoddStone se mezitím v Marrionově pracovně sešli Bobby Bantz, Skippy Deere a Melo Stuart. Bantz se div nezalkl vzteky. "Ten blbej kretén," láteřil. "Nejdřív všechny vyděsí k smrti a pak si hodí mašli." Marrion se obrátil na Stuarta: "Melo, předpokládám, že se tvá klientka vrací do práce."

"Jistě," přikývl Stuart. "Doufám rovněž, že si neklade žádné další podmiňující požadavky a že se už nenechá prosit," pokračoval nerudně Marrion. Vůbec poprvé dal najevo hněv. "Ne, může začít hned zítra."

"Výborně," zajásal Deere. "Možná se ještě vejdeme do rozpočtu."

"Prosím, abyste všichni sklapli a laskavě mě poslouchali," okřikl je jindy zdvořilý Marrion. Všichni vylekaně ztichli. Marrion opět nasadil vlídný tón. Nebylo však pochyb, že stěží ovládá zuřivost. "Skippy, vždyt nám může být srdečně jedno, jestli se vejdeme do rozpočtu. Ten film nám přece už nepatří. Zpanikařili jsme a dopustili se osudové chyby. Šeredně se pleteme. Majitelem práv k filmu nejsme my, ale nějaký outsider." Skippy Deere se ho pokoušel přerušit:

"LoddStone zbohatne na pouhé distribuci. Dostaneme procenta ze zisku. Myslím, že je to pořád výhodný obchod."

"Jenže De Lena vydělá mnohem víc než my," namítl Bantz. "A to není správné."

"Podle mého mínění je podstatné, že pan De Lena nehnul ani prstem, aby ten problém vyřešil." Marrion uhodil pěstí do stolu. "Určitě se najdou právní prostředky, které by nám pomohly získat film zpátky."

"Jistě," vyprskl Bantz. "Vysereme se na něj. Dejme to k soudu!"

"Ano. Pohrozíme mu soudem, zrušíme smlouvu, vrátíme mu peníze a zacpeme mu hubu deseti procenty ze zisku," rozhorlil se Marrion.

Deere se zasmál: "Eli, na takovou úmluvu Molly Flandersová nikdy nepřistoupí."

"Obrátíme se přímo na De Lenu," odsekl Mamon.

"Věřím, že se mi ho podaří přesvědčit." Marrion se nadechl.

"Volal jsem mu, jakmile mi tu novinu sdělili. Každou chvíli by měl dorazit. Všichni víme, kdo za ním stojí. Ta sebevražda se mu velice hodila do krámu. Domnívám se, že by byl velice nerad, kdyby se celá záležitost propírala před soudem." Cross De Lena seděl v pracovně svého apartmá a pročítal noviny, které právě uveřejnily zprávu o Skannetově smrti. Všechno vyšlo podle plánu. Jednalo se o jasný případ sebevraždy, jak dokládaly i dva dopisy na rozloučenou, které se našly v kapse mrtvého. Nehrozilo nebezpečí, že by grafologové odhalili podvod. Boz Skannet po sobě nezanechal takřka žádnou korespondenci a Leopard Sossa byl odborník na slovo vzatý.

Jelikož včas uvolnili pouta, na Skannetových rukách a nohách nezůstaly žádné stopy. Rovněž Lia Vazzi patřil mezi mistry svého oboru. Zazvonil telefon. Cross tento hovor čekal.

Giorgio Clericuzio ho vyzval, aby se neprodleně dostavil do rodinného sídla do Quogue. Cross od samého počátku věděl, že Clericuziovým jeho čin neunikne. Jako druhý zatelefonoval Eli Marrion. Žádal Crosse, aby přijel do Los Angeles, pokud možno bez své právní zástupkyně. Cross slíbil, že jeho prosbě vyhoví. Před odjezdem z Las Vegas však zavolal Molly Flandersové a informoval ji o rozhovoru s Marrionem. Molly se rozčílila. "Ti zatracení hajzlové," ulevila si. "Vyzvednu vás na letišti a půjdeme tam společně. Bez přítomnosti právníka neodpovídejte šéfům z filmových studií ani na pozdrav." Sotva vstoupili do budovy společnosti

LoddStone a posléze do Marrionovy kanceláře, okamžitě vycítili, že se vyskytly nějaké potíže. Všichni čtyři muži, usazení za stolem, nasadili sveřepý výraz bojovníků, odhodlaných sáhnout ke zbraním nejtěžšího kalibru. "Rozhodl jsem se přivést s sebou svou právničku," oznámil jim Cross. "Snad vám to nebude vadit."

"Jak si přejete," zatvářil se kysele Marrion. "Chtěl jsem vás pouze ušetřit případných rozpaků." Molly Flandersová, pobouřená na nejvyšší míru, reagovala chladně: "Pánové, vidím do vás jak do hubený kozy. Chcete ten film zpátky. Jenže naše smlouva je neprůstřelná."

"Uhodla jste," pravil Marrion. "Rádi bychom však apelovali na Crossův smysl pro férovou hru.

Neudělal vlastně nic proto, aby smetl ten problém ze stolu, zatímco společnost LoddStone investovala nemalé částky, spoustu času a značné úsilí, bez kterého by tento film nespatřil světlo světa. Cross dostane pochopitelně své peníze zpátky a navíc mu vyplatíme deset procent z hrubého zisku.

Vůbec nic neriskuje."

"Riziko podstoupil, když se s vámi dal do spolku," odsekla Molly. "Vaše nabídka je prostě nehorázná."

"Potom se sejdeme v soudní síni," konstatoval suše Marrion.

"Crossi, to by se vám nejspíš zamlouvalo stejně málo jako mně." Sladce se usmál. Jeho gorilí obličej náhle působil téměř andělsky. Mollyin hněv tím však neutišil. "Eli, absolvuješ minimálně dvacet soudů ročně. Zpravidla to projedeš na celé čáře, protože si vždycky vymyslíš nějakou podobnou kravinu jako dneska." Obrátila se ke Crossovi. "Jdeme." Cross však věděl, že soudní proces je to poslední, po čem touží. Kdyby se bezprostředně po Skannetově smrti ukázalo, že koupil práva k Messalině, vzbudilo by to dozajista nevítanou pozornost.

Advokáti by se mu začali šťourat v soukromí, prověřovali by jeho obchodní styky a zatáhli by do celého případu veřejnost, což by se donovi určitě nelíbilo. Nežádoucí publicitu zásadně netoleroval. Marrion tohle všechno bezesporu věděl. "Počkejte, nikam nespěcháme," zarazil ji Cross a otočil se k Marrionovi, Bantzovi, Deerovi a Stuartovi. "Když ke mně do kasina přijde člověk a vyhraje,

zaplatím mu bez smlouvání plnou částku a nesnažím se ho odbýt několika procenty. Jenže tohle se právě teď, pánové, pokoušíte udělat vy. Zvážili jste si svůj návrh pořádně?" Bantz zavrčel: "Bavíme se o obchodu, nikoliv o hazardních hrách."

"Úplně bezpracně vyděláte deset milionů," pravil Melo Stuart mírně. "To přece není špatná nabídka?"

"Nebude vás to stát žádnou námahu," doplnil Bantz. Jak se zdálo, Crosse podporoval pouze Skippy Deere. "Crossi, zasloužíte si víc. Jenže pořád je lepší přijmout jejich nabídku než se handrkovat před soudem a riskovat, že ztratíte všechno. Vykašlete se na tenhle film a pusfte se do něčeho jiného, tentokrát bez společnosti LoddStone. Slibuji, že vám dohodím něco lukrativního." Cross si uvědomoval, že na sobě nesmí dát znát podrážděnost. Rozhodil rezignovaně ruce. "Možná máte pravdu," řekl. "Chci se uchytit ve filmovém průmyslu a hodlám s každým vycházet dobře. Desetimilionový zisk není zase tak špatný počinek. Molly, připravte všechny potřebné dokumenty. Prosím, abyste mě teď omluvili, musím stihnout zpáteční letadlo." Cross se zvedl a Molly ho následovala.

"U soudu bychom vyhráli," utrousila Molly na chodbě.

"Nechci se soudit," zavrtěl hlavou Cross. "Dohodněte se s nimi." Molly se na něj pátravě zahleděla a prohodila:

"Dobře, ale vymáčknu z nich víc než deset procent." Příštího dne dorazil Cross do Quogue. Don Domenico, jeho synové Giorgio, Vincent a Petie i jeho vnuk Dante ho očekávali. Na zahradě již bylo prostřeno k obědu. Stůl se prohýbal pod talíři plnými šunky, nejrůznějších sýrů a zeleninových salátů, které doplňovaly šišky křehkého italského chleba. Ve zvláštní misce byl pro dona připravený nastrouhaný parmezán. Při jídle don Crosse oslovil: "Croccifixio, doslechli jsme se, že jsi začal podnikat ve filmu." Don usrkl červené víno a nacpal si plná ústa sýru. "Ano," přikývl Cross. Giorgio na dona navázal:

"Je pravda, že jsi do toho kšeftu vložil část svých akcií hotelu Xanadu?"

"Na to mám přece právo," ohradil se Cross.

"Jsem koneckonců váš bruglione." Nervózně se zasmál. "No ovšem, bruglione," opakoval Dante. Don přerušil vnuka rázným mávnutím ruky a pokračoval: "Pustil ses do velice náročné oblasti, aniž ses předtím poradil s rodinou. Pohrdl jsi naší moudrostí. Mnohem horší je, že jsi spáchal násilný čin, který mohl vyvolat velice nepříjemnou odezvu. Jak je zvykem, musíš v takových případech požádat o náš souhlas. Jinak poneseš následky svého neuváženého jednání sám."

"Kromě toho jsi použil majetek rodiny," pokáral ho Giorgio. "K té vraždě došlo na naší chatě v Sierra Nevadě, pomáhal ti Lia Vazzi, Leonard Sossa a Pollardova bezpečnostní agentura. Jistě, máš tyhle lidi na povel, ale zároveň patří rodině. Naštěstí všechno dopadlo dobře, ale co kdyby se to nepovedlo? Všechny jsi nás mohl namočit do průšvihu." Don Clericuzio mu skočil do řeči:

"Tohle přece ví Cross taky. Spíš by mě zajímalo, proč to udělal. Synovče, před mnoha lety jsi žadonil, aby ses nemusel podílet na práci, které se muži občas nevyhnou. Tvou prosbu jsem vyslyšel, přestože jsme v tobě ztratili cennou posilu.

Nyní jsi provedl totéž kvůli vlastnímu prospěchu. Vůbec mi nepřipomínáš milovaného synovce, jakého jsem znal z dřívějška." Cross poznal, že don stojí na jeho straně.

Současně však věděl, že nesmí přiznat barvu a připustit, že se nechal omámit Atheninou krásou. Takové vysvětlení by neobstálo, naopak by všechny pobouřilo. Co víc, stalo by se mu nejspíš osudným. Skutečnost, že jeho oblouznění cizí ženou bylo silnější než loajalita k rodině, je neomluvitelná.

Pečlivě proto vážil každé slovo. "Naskytla se mi příležitost vydělat spoustu peněz," lhal přesvědčivě. "Vycítil jsem šanci proniknout do nového odvětví. Těžil bych z toho nejen já, ale i rodina. Filmový průmysl je jako stvořený k praní špinavých peněz. Musel jsem se ale rychle rozhodnout. Samozřejmě jsem nic nechtěl tajit. Důkazem toho je ostatně i fakt, že jsem sáhl na peníze rodiny, což jste museli dříve či později zjistit. Hodlal jsem vás seznámit až s hotovou věcí." Don se s úsměvem zeptal: "A už je ta věc hotová?" Crossovi rázem došlo, že don ví všechno. "Vyskytla se jistá komplikace," zavrtěl sebou Cross a objasnil přítomným, jakou

dohodu uzavřel s Marrionem. K jeho údivu se don hlasitě rozesmál. "Postupoval jsi správně," pochválil ho kmotr. "Soudní proces by znamenal katastrofu. At si své vítězství spánembohem vychutnají. Jsou to ale rošfáci! Vidím, že jsme se nemýlili, když jsme se filmu vždycky obloukem vyhnuli." Don se odmlčel a po chvíli dodal:

"Přinejmenším jsi na tom vytřískal deset milionů. To jsou slušné peníze."

"Ne." Cross vztáhl ruce v odmítavém gestu.

"Pět milionů pro mě a pět milionů rodině, aby bylo jasno.

Myslím si však, že bychom se neměli tak lehce vzdávat. Mám nějaké plány, ale budu potřebovat pomoc rodiny."

"Potom ale musíme, Crossi, prodiskutovat spravedlivější dělení zisku," vyhrkl Giorgio. Jsi stejný hamoun jako Bantz, pomyslel si Cross. Ten taky nikdy nemá dost. Don je netrpělivě přerušil.

"Nejdřív toho holuba na střeše musíme chytit a teprve pak se můžeme dělit. Máš naše požehnání. Ještě jedna poznámka, synovče. Každý závažnější krok s námi budeš konzultovat.

Rozumíš?"

"Rozumím." Quogue opouštěl Cross s pocitem úlevy.

Don mu projevil svou náklonnost. Přestože don Domenico Clericuzio dávno završil osmdesátku, stále vládl svému impériu. Nedokázal opustit svět, ktery vybudoval s nezměrnou námahou a za cenu nesmírných obětí. Domníval se proto, že má právo nadále rozhodovat o jeho osudu. V tomto požehnaném věku již lidé většinou účtují se životem. Kajou se ze svých hříchů, litují nesplněných snů a pochybují o svých skutcích. Don byl však plný síly a elánu jako ve svých čtrnácti letech. Jeho víra nepolevovala a jeho soudy neztrácely na rozhodnosti. Bůh stvořil svět plný nástrah a lidstvo jej učinilo ještě nebezpečnějším. Bůh postavil svět jako vězení, ve kterém zuří boj o přežití a člověk je člověku vlkem. Don Clericuzio se pyšnil tím, že dokázal své milované ochránit a zajistit jim bezpečnou cestu životem. Byl hrdý, že je v tak pokročilém věku schopný vyřknout ortel smrti nad svými nepřáteli. Jistě, občas jim i odpouštěl. Cožpak není dobrym křesfanem, jenž nechal vystavět na svém pozemku kapli? Nicméně odpouštěl jako Bůh, jenž je ke každému lidskému tvoru nanejvýš milosrdný, přestože všechny bez výjimky čeká

poslední soud. Ve světě, který stvořil, se don těšil velké úctě. Jeho vlastní rodina, tisíce obyvatel Bronxu i bruglioni, kteří spravovali jednotlivá území a svěřovali rodině své peníze, přicházeli za Bonem s prosbou o pomoc, kdykoliv se dostali do konfliktu se společností. Věděli, že mohou spoléhat na donovu spravedlivost. Jestliže postihla kohokoliv nouze, sklátila choroba anebo trápily nějaké potíže, obrátil se na Bona a ten jeho trable vyřešil. Proto ho všichni milovali. Don si však dobře uvědomoval, že láska, jakkoliv hluboká, je cit, na který nelze sázet. Láska neznamená vděčnost ani z ní nevyplývá poslušnost. Láska ještě nepřináší harmonii, které se tomuto složitému světu nedostává. Nikdo to neznal lépe než Bon Clericuzio. Pokud chce být člověk skutečně milován, musí zároveň budit strach. Láska sama o sobě je vlastně opovrženíhodná, nepojí-li se s ní víra a oddanost. Co by mu byla platná láska, kdyby nebyla stvrzením jeho vlády? Jelikož Bon odpovídal za jejich životy a byl zárukou jejich štěstí, nesměl při plnění svých povinností selhat. Jeho rozhodnutí musí být neoblomná. Jestliže jej někdo zradí, jestli naruší celistvost jeho světa, musí být po zásluze potrestán, třebaže to znamenalo trest smrti. Don nesmí přijmout žádnou omluvu, nesmí brát v úvahu žádné polehčující okolnosti, nesmí se nechat zviklat zbytečným soucitem. Co se má stát, se také stane. Giorgio kdysi donovi řekl, že je staromódní. Nakonec však připustil, že jinak jednat nelze. Donovi se hlavou honily nejrůznější myšlenky. V uplynulých pětadvaceti letech, od války se Santadiem, se ve svých úsudcích ani jednou nezmýlil.

Postupoval mazaně a prozíravě, v případech nutnosti uměl být krutý, ale dokázal se i slitovat, pokud tím nic neriskoval.

Clericuziova rodina nyní stanula na vrcholu moci a nikdo ji neohrožoval. Záhy splyne s řádnou společností a stane se nezranitelnou. Kdyby ovšem don Domenico v minulosti podlehl krátkozrakému optimismu, dlouho by nepřežil. Jeho povinností bylo vyrvat jakékoliv škodlivé býlí i s kořeny dřív, než zaplevelí celou zem. Nyní však jeho říši ohrožovalo nebezpečí, přicházející zevnitř. Toto nebezpečí spatřoval don v rostoucím vlivu Danteho. Ten již dospěl v muže, nicméně se choval způsobem, jenž donovým představám naprosto nevyhovoval. Potom je tu ještě Cross. Zbohatl

díky dědictví po Groneveltovi a nyní učinil závažný krok, aniž by se ohlížel na mínění rodiny.

Zpočátku se zdálo, že si Cross povede dobře a že půjde ve šlépějích svého otce Pippiho. Don pevně věřil, že z něj vyroste další qualificato. Jenže v případě Virginia Ballazza totálně zklamal. Rodina pak Crosse zprostila s ohledem na jeho útlocitné srdíčko povinnosti podílet se na násilných akcích, jenže on se nyní rozhodl jednat na vlastní pěst a z čistě osobních zájmů zavraždil člověka. Ani se neobtěžoval požádat Bona o dovolení. Don sám sebe v duchu omlouval za to, že Crossovu akci dodatečně schválil. Zřejmě je už sentimentální.

Cross marně toužil vymanit se ze světa, do kterého se narodil.

Jeho čin však může představovat zárodek budoucí zrady, o tom Bon ani v nejmenším nepochyboval. Cross, podporovaný Pippim, by mohl rodinu vážně ohrozit. Don věděl, jak Dante oba De Leny nenávidí. Pippi je příliš chytrý, aby si tento fakt rovněž neuvědomoval, a navíc je velice nebezpečný. Navzdory dosavadní věrnosti je třeba ho ostražitě sledovat. Donova shovívavost pramenila ze sympatií ke Crossovi a z lásky k Pippimu, synovi své sestry, jenž mu dlouhá léta věrně a oddaně sloužil.

Koneckonců, v jejich žilách koluje krev Clericuziových. Daleko víc se Bon obával škod, které může napáchat Dante. Nikdo nemohl donovi upřít, že by se k Dantemu nechoval jako pyšný a milující dědeček. Přibližně do chlapcových deseti let k sobě měli velice blízko, poté se však jejich vztah narušil. Don pocítil jisté rozčarování, nebof v Danteho povaze objevil rysy, které ho silně znepokojovaly. Ve svých deseti letech byl Dante bujný, vtipný hoch se vzácným smyslem pro humor. Vynikal ve sportu a disponoval velkou fyzickou silou. Rád rozmlouval s ostatními, zvláště s donem. Dlouhé hodiny trávil rovněž důvěrnými rozhovory se svou matkou Rose Marií. Sotva dosáhl deseti let, změnil se v krutého a lstivého zlomyslníka.

Vyhledával rvačky se svými vrstevníky a často propadal bezdůvodné zuřivosti. S oblibou trápil děvčata a ve styku s nimi používal obhroublý slovník, u tak malého dítěte až šokující. Několikrát jej přistihli, jak mučí zvířata. Don věděl, že tento jev bývá

u malých kluků vcelku běžný, avšak Dante se zanedlouho pokusil utopit v bazénu chlapce mnohem mladšího, než byl on sám. Nakonec Dante úplně zvlčil a přestal poslouchat dokonce i dědečka. Don si zprvu s vnukovým chováním hlavu nelámal. Považoval všechna děcka za divoká zvířátka, kterým se musí zásady civilizace teprve vtlouct do palic a zadků. Znal spoustu případů, kdy z malých rošťáků vyrostli učinění světci. Donovi však dělala starost Danteho upovídanost. Vadilo mu, že pořád tlachá s matkou, a především jej rozčilovala Danteho neposlušnost. Nejvíc však dona mrzelo, že Dante přestal v patnácti letech růst a zarazil na necelých sto šedesáti centimetrech. Don se nehodlal smířit s tímto rozmarem přírody a obrátil se na lékaře. Ti se shodli na tom, že Dante vyroste maximálně o dalších pět šest centimetrů, ale v žádném případě nedosáhne výšky sto osmdesáti centimetrů, obvyklé v Clericuziově rodu. Don považoval Danteho zakrslost za neblahé znamení. S podobnou nevolí pohlížel na dvojčata.

Tvrdil, že zrození dítěte patří mezi zázraky, kterými je třeba šetřit. Jednomu pěšákovi z Bronxu, jehož manželka porodila trojčata, koupil poděšený don raději obchod s potravinami ve vzdáleném Portlandu ve státě Oregon a přerušil s ním veškeré styky. S obdobnou pověrčivostí přistupoval don k levákům a koktavým. At si kdo chce co chce říká, myslel si don, tato varování nebes nelze odbýt mávnutím ruky. Dante byl přirozeně levák. Nicméně ani všechny tyto hrůzy nestačily, aby don zlomil nad svým vnukem hůl anebo ho přestal milovat. V porovnání s ostatními hodnotil své příbuzné vždy shovívavěji.

Jenže jak Dante dospíval, lišil se stále víc od donových představ. Bylo čím dál jasnější, že nesplní naděje, které don vkládal do jeho budoucnosti. V šestnácti letech vyšel Dante ze školy a okamžitě začal strkat nos do rodinných záležitostí.

Nejdříve ho zaměstnal Vincent v jedné ze svých restaurací.

Hosté tohoto úslužného, rychlého číšníka, jenž nešetřil šprýmy, milovali a odměňovali jej tučným spropitným. Tato práce ho však záhy omrzela a další dva měsíce strávil v Giorgiově kanceláři na Wall Street. Ani tam ho to dlouho nebavilo. Navíc neprojevil sebemenší nadání a Giorgiova snaha zasvětit ho do tajů finančnictví

se minula účinkem. Posléze se usadil v Petieho stavební firmě. Každodenní styk s pěšáky z Bronxu jej očividně uspokojoval. S hrdostí před nimi předváděl své statné tělo, obalené pletenci ocelových svalů. Don s povděkem zaznamenal, že se Dante během svého působení ve třech různých zaměstnáních zhlédl v některých vlastnostech svých stryců. Převzal Vincentovu otevřenost, Giorgiovu chladnokrevnost a Petieho dravost. Na tomto základě se pak zformovala jeho vlastní osobnost. Stal se z něj úskočný, vychytralý a bezcharakterní mladík, který si však dokázal získat okolí svým smyslem pro legraci. V té době také začal nosit své pověstné kloboučky. Nikdo netušil, kam na ně chodí.

Ušity byly z pestrobarevných materiálů a zpravidla zaujaly roztodivnými tvary. Jednou kulaté, jindy pravoúhlé seděly Dantemu na hlavě jako hrnce. Především mu však přidávaly na výšce. Vypadal v nich pohlednější, zajímavější a hlavně sympatičtější. Připomínal trochu klauna a svým směšným vzezřením vlastně všechny kolem odzbrojoval. Ty klobouky mu prostě slušely, snad proto, že zakrývaly jeho jako uhel černé, provazovité, typicky clericuziovské vlasy. Jednoho dne se Dante zahleděl na Silviovu fotografii, která stále zaujímala v donově pracovně čestné místo. "Jak vůbec zemřel?" zeptal se dědečka. "Při nehodě," odpověděl don příkře. "Byl to tvůj nejmilejší syn, že?" pokračoval Dante. Don na něj překvapeně zíral. Vždyť je tomu frackovi teprve patnáct! "Jak jsi na to přišel?"

"Protože je mrtvý," prohodil Dante s lišáckým úsměvem. Donovi chvíli trvalo, než si uvědomil, jaké drzosti se Dante svým nejapným žertem dopustil. Don také věděl, že kdykoliv není přítomen, přehrabuje se Dante v jeho soukromých věcech. Nijak zvlášť mu to nevadilo. Děti bývají zvědavé a don zásadně nesvěřoval papíru žádné důvěrné informace. Ty zapisoval bílou křídou na černou tabuli, ukrytou kdesi v hlavě. Vešly se tam i veškeré hříchy a zásluhy jeho nejdražších.

Čím větší starosti mu Dante dělal, tím více mu don dával najevo, že se stane jedním z dědiců jeho říše. Všechny výtky a pokárání tlumočili chlapci jeho strýcové, zejména Giorgio. Nakonec se don nedokázal vyrovnat s představou, že by se rovněž Dante zařadil mezi řádné členy společnosti, a vydal příkaz, aby ho pověřili

funkcí železné pěsti rodiny. Rose Marie zavolala Bona k večeři. Sešel do kuchyně, kde jedli, když zůstali doma sami, a posadil se k talíři plnému kouřících makaronů s rajskou omáčkou a bazalkou z vlastní zahrádky. Rose Marie před něj postavila misku se strouhaným sýrem jasně žluté barvy a oříškové chuti. Potom usedla naproti otci. Vesele se usmívala a v očích jí zářily plamínky štěstí. Její dobrá nálada se přenesla i na dona. Dnes večer snad budou ušetřeni dalšího hrozného záchvatu. Vypadala jako v dávných dobách před válkou se Santadiem. Tragédii, k níž tehdy došlo, považoval don za jednu z mála chyb, kterých se v životě dopustil. Byla zářným příkladem toho, že ne každé vítězství lze za vítězství počítat. Koho však mohlo napadnout, že Rose Marie nikdy neodloží vdovský šat? Don se dlouho utěšoval, že každý zamilovaný se zamiluje znovu. Při pohledu na dceru cítil, jak ho zaplavuje bezmezná láska. Snad proto, že Rose Marie neustále omlouvala Danteho poklesky. Rose Marie se naklonila přes stůl a něžně políbila donovu šedou hlavu.

Don nabral plnou lžíci sýra a chvíli válel sousto labužnicky po jazyku. Napil se vína a sledoval, jak Rose Marie porcuje propečenou jehněčí kýtu. Potom mu na talíř naložila tři ve slupce vařené brambory polité silnou vrstvou omastku. Don rázem zaplašil veškeré starosti. Vede se snad někomu lépe než jemu? Byl v tak dobrém rozpoložení, že se nechal Rose Marií přemluvit a v tomto týdnu již podruhé usedl s dcerou v obývacím pokoji před televizní obrazovku. Po čtyřech hodinách, vyplněných hrůzou a násilím, si don povzdychl: "Copak je možné žít ve světě, kde si každý dělá co chce? Nikdo se nebojí božího ani lidského trestu a nikdo pořádně nepracuje. Copak opravdu existuje tolik rozmarných žen a tolik pošetilých mužů, kteří jsou ochotní obětovat pro chvilkovou slast cokoliv? Kde jsou všichni ti poctiví otcové rodin, kteří v potu tváře dobývají svůj chléb vezdejší, řádně se starají o děti a snaží se je chránit před krutostmi a nepřátelstvím okolního světa?

Kde jsou všichni ti lidé, kteří pokládají za největší odměnu kus sýra, sklenici vína a teplo rodinného krbu? Kdo jsou ti nešťastníci, kteří se pachtí za prchavou vidinou štěstí? Proč vnášejí do života poctivých lidí takový zmatek, proč mají na svědomí tolik zbytečných tragédií?" Don pohladil dceru po vlasech a ukázal pohrdavě na

obrazovku. "Ať jdou všichni třeba k čertu!" Své úvahy uzavřel moudrou větou: "Každý je zodpovědný za své skutky." Té noci vstal don z postele a vyšel na balkon. Hleděl na okolní stavení, z jejichž oken se linulo jasné světlo, a naslouchal úderům míčků, které se nesly z nedalekých tenisových kurtů. Chvíli se zájmem pozoroval hráče.

V tuto pozdní hodinu mezi nimi nebyly žádné děti. Letmým pohledem zkontroloval stráže u vstupní brány. Přemítal, jaké kroky by měl podniknout, aby odvrátil blížící se katastrofu.

Cítil, že překypuje láskou k dceři a vnukovi. Ano, už proto má stáří svou cenu. Musí udělat vše, co je v jeho silách, aby je ochránil. Dona se náhle zmocnil vztek. Zlobil se sám na sebe.

Proč vždycky čeká jen to nejhorší? Doposud se mu přece pokaždé podařilo vyřešit všechny problémy. Nic tedy nebrání, aby je nevyřešil i tentokrát. Má přece pořád spoustu plánů. V duchu se mu vybavil senátor Wavven. Po dlouhá léta do něj cpe miliony dolarů v naději, že se senátor přičiní o legalizaci hazardních her. Jenže jak se ukázalo, Wavven je příliš nespolehlivý. Škoda že už nežije Gronevelt. Cross a Giorgio nejsou dost obratní, aby senátora zatlačili do kouta. Třeba se donův sen o sázkovém impériu nikdy neuskuteční. Don si náhle vzpomněl na dávného přítele Davida Redfellowa, který si nyní žije pohodlně v Římě. Možná nastal čas, aby se zase zapojil do rodinných aktivit. Crosse sice šlechtí, že jednal se svými hollywoodskými partnery tak shovívavě. Je ještě mladý. Měl by však vědět, že sebemenší známka slabostí může být osudná. Don se rozhodl, že Redfellowa povolá zpět do Ameriky. Třeba ho napadne, jak s těmi lumpy z filmového průmyslu zatočit. Týden po smrti Boze Skanneta obdržel Cross prostřednictvím Claudie pozvání na večeři k Atheně Aquitaneové do Malibu. Odletěl z Vegas do Los Angeles, tam si pronajal v půjčovně vůz a do Malibu Colony dorazil právě v době, kdy se slunce začínalo nořit do oceánu. Bránu již nestřežila žádná speciální hlídka.

Ze zahradního domku vyběhl domovník a pustil ho bez ptaní dovnitř. Cross prošel dlouhou zahradou k domu na pláži.

Hispánská služebná ho uvedla do obývacího pokoje s výhledem na Tichý oceán. Athena již Crosse očekávala. Byla ještě

nádhernější než v jeho vzpomínkách. Na sobě měla zelenou halenku a volné kalhoty. Zdálo se, že splývá s oparem, jenž se vznášel nad hladinou v pozadí. Cross z ní nemohl spustit oči.

Athena ho přivítala podáním ruky, nikoliv v Hollywoodu obvyklým polibkem na tváře. Na stolku stály dvě sklenky s lahodnou citronádou. Athena mu jednu podala. Posadili se do pohodlných, tmavě zelených křesel obrácených směrem k oceánu.

Paprsky zapadajícího slunce zbarvily pokoj dozlatova. Cross byl tak ohromen její krásou, že musel sklopit oči. Jinak by nedokázal odtrhnout pohled od jejích plavých vlasů, smetanově bílé pokožky a pružného těla, pohodlně usazeného v křesle.

Pocítil neodolatelné nutkání dotknout se jí, přiblížit se k ní, vlastnit ji. Jak se zdálo, Athena jeho rozrušení nezpozorovala. Pomalu usrkla limonádu. "Chtěla jsem vám poděkovat za to, že mohu dál pracovat." Athenin hlas Crossovo vytržení ještě prohloubil. Nezněl smyslně ani vyzývavě. Jeho sametová barva a královsky hrdý tón v Crossovi budily nutkání poslouchat ji do skonání světa. Ježíši Kriste, pomyslel si, co se to se mnou děje? Styděl se, že se nechal tak ovládnout pouhou ženou. S hlavou skloněnou zamumlal: "Doufal jsem, že vás přiměju k návratu, když podnítím vaši touhu po penězích."

"Mám sice spoustu slabostí, avšak hamižnost mezi ně rozhodně nepatří," odvětila Athena. Otočila hlavu a podívala se Crossovi zpříma do očí. "Claudia mi řekla, že vzápětí potom, co můj manžel spáchal sebevraždu, porušilo studio smlouvu. Musíte jim prý vrátit t3lm a spokojit se s procenty."

Cross se tvářil nezúčastněně. Ze všech sil se snažil potlačit veškeré city, které drásaly jeho nitro. "Obávám se, že nejsem zdatný obchodník," prohodil. Chtěl v Atheně vyvolat dojem, že je naprosto neschopný.

"Smlouvu přece sestavila Molly Flandersová," namítla Athena. "Ta je ze všech právníků nejlepší. Určitě byste vyhrál."

Cross pokrčil rameny. "Je to otázka diplomacie. Chci podnikat ve filmovém průmyslu a nerad bych si hned na začátku nadělal nepřátele z lidí tak mocných, jako jsou šéfové LoddStone."

"Třeba bych vám mohla pomoci," nabídla se Athena. "Odmítnu pokračovat v práci." Crossovi se zatočila hlava nad tím, že by Athena byla ochotná provést kvůli němu takovou věc. Chvíli její návrh zvažoval. Studio by však zřejmě proti němu stejně vzneslo soudní žalobu a kromě toho nemohl dopustit, aby se Atheně takovým způsobem zavázal.

V tom okamžiku si uvědomil, že je Athena nejen neskonale krásná, ale i velice chytrá. "Proč byste to dělala?" zeptal se. Athena vstala z křesla a přistoupila k oknu. Na pláž se snášel soumrak, slunce se schovalo za obzor a v zrcadle oceánu se odrážel obraz vzdálených vrcholků hor. Athena se zahleděla na temně modrou hladinu, čeřenou nadýchanými obláčky vln. Aniž by se na Crosse podívala, tiše řekla: "Proč bych to dělala`?

Jednoduše řečeno proto, že jsem znala Boze Skanneta lépe než kdokoliv jiný. I kdyby po sobě nechal stovku dopisů na rozloučenou, já vím jedno. Sebevraždu by nikdy nespáchal."

Cross pokrčil rameny. "Hlavně že je mrtvý, ne?"

"To je pravda," souhlasila Athena. Obrátila se ke Crossovi a zabodla do něj pohled. "Koupil jste práva k filmu a jako z udělání se krátce nato Boz oběsil. Pokud bych uvažovala o vrahovi, jste první na řadě." Ačkoliv z jejího obličeje náhle čišel mráz a chlad, byl stále nadpozemsky krásný. Crossovi se třásl hlas, přestože se snažil ovládnout. "Třeba v tom má prsty studio," řekl. "Marrion je jedním z nejmocnějších lidí v zemi. Nebo za tím stojí Bantz či Deere." Athena zavrtěla hlavou. "Velice dobře pochopili, oč je žádám. Stejně jako jste to pochopil vy.

Neudělali vůbec nic a honem se toho filmu zbavili. Nezáleželo jim ani zbla na tom, jestli mě někdo po natáčení zabije. Vám ano. Věřila jsem, že mi pomůžete, i když jste prohlašoval, že pro mě nemůžete nic udělat. Když jsem se doslechla, že jste koupil ten film, rázem mi bylo jasné, co provedete. Ani ve snu mě ale nenapadlo, že budete postupovat tak chytře." Postavila se před Crosse a uchopila do dlaní jeho ruce. Cross vrávoravě vstal. Stála tak blízko, že cítil vůni její kůže a jejího dechu. "Byla to jediná špatnost, které jsem se kdy v životě dopustila. Vlastně jsem ho odsoudila k smrti. Strašné! Určitě

bych se cítila mnohem lépe, kdybych ho zavraždila vlastní rukou. Jenže to jsem nedokázala."

Cross povytáhl obočí. "Proč jste si byla tak jistá, že něco podniknu?"

"Claudia mi o vás tolik vyprávěla. Ihned jsem pochopila, kdo jste. Claudia je příliš naivní. Nejspíš jí to dosud nedošlo.

Myslí si prostě, že jste tvrdý chlapík s dobrymi konexemi."

Cross zpozorněl. Athena se z něj očividně snaží vymámit přiznání. Chce z něj dostat tajemství, které by nesvěřil ani knězi a jež by zapřel i před samým Bohem. Athena pokračovala:

"Stačí si vzpomenout, jak jste na mě zíral. Znám ten pohled, tak se na mě dívala již spousta mužů. Nevyznačuji se zbytečnou skromností. Vím, že jsem krásná. Slýchala jsem to od dětství.

Vždy jsem tušila, že disponuji jistou silou, ale nikdy jsem si pořádně neuvědomovala, jakou moc třímám v rukách. Jsem kvůli tomu vlastně nešfastná, ale přesto této moci, kterou by možná někdo nazval láskou, zneužívám." Cross vytrhl ruce z jejího sevření. "Proč jste se manžela tolik bála? Protože mohl zničit vaši kariéru?" V Atheniných očích se mihl záblesk hněvu.

"Vůbec nešlo o kariéru," vykřikla popuzeně. "A taky jsem se ho ani trochu nebála, přestože jsem věděla, že mě může zabít.

Měla jsem mnohem závažnější důvody." Athena se odmlčela a po chvíli pokračovala klidnějším tónem. "Mohu je přinutit, aby dodrželi původní smlouvu. Nevrátím se do práce."

"Ne," odmítl Cross. Athena se zasmála a bezstarostně prohodila: "Tak bych vás mohla pozvat do postele. Moc se mi líbíte a určitě bychom se nenudili." Cross div nevybuchl hněvem. Opravdu Athena věří, že si ho lze tak snadno koupit? Rozzlobilo ho, že před ním hraje jen další ze svých rolí a svých ženských zbraní užívá, tak jak muži užívají fyzické síly. Nejvíce jej však ranilo, že v Athenině hlase zaslechl výsměch. Ano, vysmívá se jeho dvoření a ponižuje jeho ryzí cit na pouhý sexuální chtíč. Jako by mu naznačovala, že Cross lásku k ní předstírá, stejně jako ona předstírá svou lásku k němu. Reagoval stroze. "Dlouze jsem s Bozem hovořil, protože jsem se s ním pokoušel nejdřív dohodnout. Tvrdil, že dokud jste spolu žili, šoustali jste pětkrát denně." Potěšilo ho, že svou vulgární poznámkou

vyrazil Atheně dech. "Já to sice nepočítala, ale určitě jsme spolu spali dost často," ucedila skrze zuby Athena. "Bylo mi osmnáct a milovala jsem ho. Není směšné, že jsem si pak přála jeho smrt?" Zamračila se a zeptala se: "O čem jste si ještě povídali?" Cross se na ni zachmuřeně podíval: "Boz mi prozradil strašlivé tajemství, o němž jste pry věděli jen vy dva. Údajně jste po útěku od manžela pohřbila svou dcerku v poušti." Athena zbledla a oči se jí zakalily. Poprvé toho večera nad sebou zřejmě ztratila kontrolu. Takové reakce by žádná herečka nebyla schopná. "Vy skutečně věříte, že jsem zavraždila vlastní dítě?" Není nic horšího než obvinit krásnou ženu. Cross tušil, že kdyby odpověděl po pravdě, ztratil by ji navždy. Něžně ji objal a zašeptal: "Jste nádherná. Nikdo tak půvabný jako vy by nedokázal spáchat takový krutý čin."

Poblouznění, jemuž muži obvykle propadají při pohledu na krásnou ženu, zvítězilo nad všemi důkazy. "Ne," pravil.

"Nevěřím, že byste to udělala." Athena o krok ustoupila.

"Přestože mám na svědomí Boze Skanneta?"

"Za jeho smrt přece žádnou odpovědnost nenesete," namítl Cross. "Zabil se sám."

Athena se na něj pátravě zadívala. Cross ji vzal za ruku.

"Myslíte si, že jsem zabil Boze?" Athena se líbezně usmála.

Herečka se opět zhostila své role. "Nevěřím tomu o nic víc, než vy věříte tomu, že jsem nezabila dceru." Oba se rozesmáli.

Svým úlevným smíchem se navzájem zprostili viny. Athena potřásla Crossovi rukou. "Teď konečně ukuchtím něco k večeři a pak si půjdeme lehnout." Zmizela v kuchyni. Pokolikáté už asi opakuje tuhle scénu, pomyslel si žárlivě. Královna, která se točí kolem sporáku jako obyčejná hospodyňka. Zálibně ji pozoroval při vaření. Pracovala bez zástěry, počínala si zručně a neustále hovořila. Nezmlkla, ani když krájela zeleninu, míchala jídlo na pánvi anebo prostírala stůl.

Nakonec podala Crossovi lahev vína a požádala ho, aby ji otevřel. Přitom chytila jeho ruku a mimoděk se o něj otřela.

Pobaveně sledovala jeho údiv, když za necelou půlhodinu nesla na stůl. "V jednom ze svých prvních filmů jsem představovala šéfkuchařku," vysvětlila překvapenému Crossovi. "Navštěvovala

jsem tehdy speciální kuchařské kursy, abych se všechno důkladně naučila. Jeden kritik pak napsal, že jestli bude Athena Aquitaneová hrát tak dobře, jako vaří, vyroste z ní hvězda." Posadili se ke stolu u kuchyňského okna, které nabízelo výhled na moře. Jídlo bylo velice chutné.

Athena připravila hovězí plátky na zelenině a salát z jakési lehce nahořklé natě. Jako dezert podávala sýr a nadýchaný, křupavý chléb. Na závěr přinesla kávu a citronové zákusky.

"Měla jste se stát kuchařkou," pochválil její výtvor Cross.

"Můj stryček Vincent by vás okamžitě zaměstnal ve své restauraci."

"Já bych uměla dělat cokoliv," přiznala s předstíranou pýchou Athena. Během večeře se Crosse občas bezděčně dotkla, jako by si ho chtěla nejdřív ohmatat. Cross hořel touhou stisknout její nahé tělo v objetí. Ke konci už ani necítil chut pokrmů, které jedl. Po večeři ho Athena uchopila za ruku a zamířila do ložnice. Vypadala při tom nesmírně cudně, téměř ostýchavě a stydlivě. Jako panna nevěsta, která se nemůže dočkat svatebního lože. Cross žasl nad jejím hereckým uměním. Ložnice se nacházela až pod střechou. Byla to velká místnost s balkonem a stěnami ověšenými podivnými ponurými obrazy. Opřeli se o zábradlí balkonu a hleděli na pláž ozářenou světlem, linoucím se z oken domků rozesetých po břehu. Nad vlnami dovádělo hejno drobných ptáků. Athena ovinula paži kolem Crossova ramene a pomalu sjela až k pasu. Druhou rukou si přitáhla jeho bradu ke svým rtům. Dlouze se políbili. Horký vzduch sálající z vyhřáté pláže jejich touhu ještě rozněcoval. Athena odvedla Crosse k posteli. Rychle se svlékla. Její bělostné tělo zalily měsíční paprsky, které se vkrádaly do ložnice pootevřeným oknem. Její alabastrová ňadra s malinovými bradavkami, zvedající se přerývaným dechem, připomínala sladké homole cukru. Zůstala nehybně stát. Proti ztemnělému oknu se ostře rýsovaly křivky jejích boků a štíhlých nohou. Cross zlehka přejel prsty po Athenině kůži, hebké jako samet. Přiblížil rty k jejím ústům a ucítil omamnou vůni květin. Pouhé doteky mu působily takové potěšení, že se nezmohl na nic jiného. Athena mu rozepnula košili a začala ho svlékat. Její ruce přitom bloudily po Crossově těle tak, jako jeho ruce bloudily ještě

před chvílí po jejím. Posléze se přisála k jeho rtům a jemným tlakem ho povalila na postel. Cross se nikdy nemiloval s tak bezbřehou vášní. Vlastně si ani nedokázal představit, že něco takového vůbec existuje. Počínal si tak divoce, že Athena musela tlumit jeho lačnost lehkými políčky. Nemohl se od ní odtrhnout ani poté, co oba dosáhli vrcholu. Chvíli leželi, údy propletené, aby se vzápětí znovu pomilovali. Athena byla nyní ještě nenasytnější než předtím. Jako by se s Crossem pustila do nerovného zápasu. Jakmile slastný boj skončil, přemohla oba dřímota. Cross se probudil, když se slunce vyhouplo nad horizont. Poprvé v životě ho bolela hlava. Nahý vyšel na balkon, posadil se do proutěného křesla a v zadumání pozoroval nachový sluneční kotouč, jenž se právě vydal na svou každodenní pouť. Athena je velice nebezpečná žena, pomyslel si. Zavraždila vlastní dítě, jehož kosti teď odpočívají kdesi v písku pouště. A v posteli to umí jako žádná jiná. Snadno by mohla přivodit jeho konec. V tom okamžiku se Cross rozhodl, že už se s Athenou nikdy nesetká. Náhle ucítil na svých zádech její dlaně. Otočil se a políbil ji na ústa. Athena byla zahalená do nadýchaného bílého župánku. Vlasy sepnula sponkami, které se v ranním slunci blyštěly jako drahokamy.

"Osprchuj se a já ti zatím udělám snídani," pobídla Crosse.

Odvedla ho do koupelny. Všechno tu bylo ve dvojím provedení.

Dvě umyvadla, dva sprchovací kouty a dva mramorové pultíky pod zrcadly. Na jednom z nich byly naskládány pánské toaletní potřeby včetně žiletek, krému na holení, kolínské vody a hřebenů. Na balkoně ho již čekal tác s pečivem, kávou a pomerančovým džusem. "Mohu ti osmažit slaninu s vejci," nabídla se Athena. "Ne, děkuji, to je v pořádku."

"Kdy se znovu uvidíme?" zeptala se Athena. "Mám v Las Vegas spoustu práce," zabručel Cross. "Zavolám ti příští týden."

"To zní jako sbohem," podívala se na něj zkoumavě Athena. "Jenže mě se včerejší noc opravdu moc líbila." Cross pokrčil rozmrzele rameny: "Svůj dluh jsi splatila." Athena se pobaveně usmála a vesele prohodila: "S nebývalou ochotou, že? Ani jsem se nemusela přemáhat." Cross se zasmál: "To jsem poznal." Zdálo se, že mu Athena čte myšlenky. V noci jeden druhému lhal, ale dnes

nemělo smysl ve lžích pokračovat. Athena nejspíš pochopila, že je příliš krásná, aby jí mohl věřit. Cross se jí bojí a zároveň mu nahání hrůzu čin, ze kterého se vyzpovídala.

Athena se ponořila do vlastních myšlenek. Jedli mlčky, s očima sklopenýma. Po chvíli však Crosse oslovila. "Vím, že máš hodně práce, ale ráda bych ti něco ukázala. Mohl bys obětovat dnešní dopoledne a odletět až odpoledne? Je to velice důležité. Chci tě někam vzít." Cross nedokázal odolat představě, že s ní stráví ještě několik hodin, a proto přikývl. Nasedli do Athenina mercedesu a vyrazili směrem k dálnici na San Diego. Těsně před městem Athena odbočila na vedlejší silnici, která se ztrácela kdesi v horách. Po necelé čtvrthodině zaparkovala před vjezdem do objektu, obehnaného ostnatým drátem. Uvnitř se tyčilo šest cihlových budov, oddělených navzájem rozlehlými travnatými plochami a pospojovaných modře natřenými chodníky. Na jednom trávníku si pohazovala skupina dvaceti dětí s míčem, na druhém pouštělo asi deset dětí draka. Zpovzdáli přihlíželi tři nebo čtyři dospělí. Zcela běžný výjev připadal Crossovi poněkud podivný.

Jakmile se míč odkutálel stranou, žádné z dětí se za ním nerozběhlo. Ani třepetání draka je očividně nezaujalo. "Kde to jsme?" otázal se Cross. Athena na něj prosebně zamrkala: "Pojď se mnou, prosím. Ptát se můžeš potom." Zazvonila u brány, prokázala se vrátnému zlatým odznakem a zamířila k největší budově. Ve vstupní hale seděl za recepčním pultem postarší zřízenec. Athena s ním chvíli rozmlouvala. Cross zůstal raději stranou, a tak zaslechl pouze odpověď. "Byla trošku mrzutá, tak jsme ji zavřeli na pokoji."

"Co se to tu sakra děje?" naléhal Cross, avšak Athena mlčela. Vzala ho za ruku a vedla dlouhou, nevlídnou chodbou obloženou bílými kachlíky. Prošli až do vedlejší budovy. Zdravotní sestra za stolkem u vchodu se zeptala na jméno. Zběžně prolistovala jakýsi seznam a potom jim naznačila, že mohou pokračovat. Athena se vydala táhlou chodbou s řadou dveří a u jedněch se zastavila. Vstoupili do prostorné, světlé ložnice. Na zemi se povalovaly obrázky podobné těm, které Cross viděl v Athenině domě. Na poličce na stěně bylo vystaveno několik panenek ve starodávných naškrobených krojích. Pod oknem stála postýlka s růžovou

přikrývkou a polštáři posetými vyšívanými růžemi. Postýlka byla prázdná. Athena přistoupila k obrovské bleděmodré bedně s odklápěcím víkem. Cross nahlédl dovnitř. Na dně bedny se choulilo malé, asi desetileté děvčátko. Nervózně si pohrávalo s potrhaným klůckem a vůbec si Crosse nevšímalo. Cross s údivem konstatoval, že holčička jako by Atheně z oka vypadla.

V obličeji se jí však nepohnul ani sval a její zelené oči připomínaly prázdný pohled porcelánových panenek na polici.

Jejich přítomnost zřejmě vůbec nezaznamenala. Athena se sklonila nad bednu a pomalu děvčátko vyndala. Drobné tělíčko bylo lehké jako pírko. Athena sevřela dítě do náruče a políbila je na tvář. Děvčátko s odporem ucuklo. "Maminka přišla," zašeptala Athena. "Nedáš mi pusinku?" Crossovi div nevyhrkly do očí slzy. Athena tuto větu pronesla prosebným tónem plným něhy, kterou by u ní nečekal. Náhle se však děvčátko začalo v Athenině náruči zuřivě mlít. Athena se sehnula a položila dítě na podlahu. To si okamžitě kleklo, popadlo štětec a začalo zaujatě čmárat po papíru. Cross vycítil, že Athena využívá všech svých hereckých zkušeností, aby s dítětem navázala sebemenší kontakt. Poklekla vedle děvčátka a tiše s ním rozmlouvala. Žádné odezvy se však nedočkala. Athena se tedy posadila se zkříženýma nohama na zem a tiše děvčátku vykládala, co všechno se přihodilo venku. Dítě neposlouchalo. Athena tedy začala horlivě chválit neumělé malůvky. Děvčátko se odtáhlo. Athena zvedla jeden štětec, ale děvčátko jí ho vztekle vyrvalo z ruky. Po celou dobu ze sebe nevydalo ani hlásku. Nakonec Athena své marné snahy vzdala.

"Přijdu zase zítra, miláčku," řekla. "Vezmu tě na procházku a přinesu ti nové barvičky." Oči jí zvlhly. "Koukni, už ti dochází červená." Pokusila se děvčátko políbit na rozloučenou, ale dvě malé, útlé ručičky ji zlostně odstrčily. Athena vstala a vyšla z pokoje. Venku podala Crossovi klíčky od auta s prosbou, aby ji odvezl zpět do Malibu. Celou cestu proplakala.

Cross byl tak překvapený, že se nezmohl ani na slovo. Když vystoupili z auta, Athena se už ovládala. Doma se obrátila na Crosse: "Právě jsi viděl dítě, které jsem podle Boze pohřbila v poušti. Schválně jsem mu to namluvila. Teď už mi věříš?"

Vůbec poprvé byl Cross nakloněný uvěřit i tomu, že by ho Athena mohla milovat. Athena ho zavedla do kuchyně a uvařila kávu.

Posadili se k oknu a dívali se na oceán. Athena usrkla ze šálku a rozpovídala se. Mluvila klidně a v hlase ani v obličeji se jí nezračily žádné emoce. "Poté, co jsem utekla od Boze, jsem nechala dcerku u svých vzdálených příbuzných, jedněch manželů v San Diegu. Zdálo se, že je úplně normální. Netušila jsem, že trpí autismem. Možná tehdy choroba ještě nepropukla. Opustila jsem ji, protože jsem se chtěla stát úspěšnou herečkou. Musela jsem pro obě vydělávat peníze.

Byla jsem si jistá svým talentem a každý mi vykládal, jak jsem krásná. Rozhodla jsem se, že si vezmu dítě k sobě, jakmile dosáhnu úspěchu. Pracovala jsem v Los Angeles, a kdykoliv to bylo jen trochu možné, jezdila jsem za ní do San Diega.

Postupně jsem však své návštěvy omezovala a vídala ji přibližně jednou měsíčně. Konečně jsem všechno zařídila tak, aby mohla být se mnou. Slavila zrovna třetí narozeniny, a tak jsem jí vezla hromadu dárků. Jenže Bethany najednou vypadala jako z docela jiného světa. Byla naprosto netečná. Nesměla jsem se jí ani dotknout. Šílela jsem žalem. Napadlo mě, že má třeba mozkový nádor. Vzpomněla jsem si, že ji Boz jednou vyhodil do vzduchu a ona mu spadla. Možná tehdy došlo k poranění mozku, které se teprve nyní projevilo. Lékaři ji podrobili řadě vyšetření a testů, prohlédli ji přední specialisté v zemi. Jeden z nich - už si přesně nepamatuje, jestli to byl doktor z Bostonu anebo psychiatr z dětské nemocnice v Texasu - mi řekl, že se jedná o autismus. Neměla jsem ani ponětí, co to znamená. Domnívala jsem se, že je to nějaký druh duševní retardace. Doktor mi však vysvětlil, že Bethany žije uzavřená ve svém vlastním světě, neuvědomuje si existenci jiných lidí a nezajímá se o ně. K nikomu a k ničemu vůbec nic necítí. Potom jsem ji převezla na tuhle kliniku, abych k ní měla blíž." Cross beze slova naslouchal Atheninu vyprávění. "Díky své nemoci mě nikdy nebude milovat. Lékaři mi však sdělili, že autističtí lidé bývají obdařeni velkým nadáním, které někdy hraničí s genialitou. Podle mého názoru je Bethany opravdu geniální. Nemíním tím pouze její

výtvarný talent, ale něco jiného. Doktoři tvrdí, že po letech usilovného výcviku lze některé pacienty naučit, aby získali vztah k věcem, či dokonce k lidem. Výjimečné případy mohou vést normální život. Dnes ještě Bethany nesnese žádný zvuk, ani hudbu. Kdysi však nedovolila, abych se jí vůbec dotkla, zatímco teď už mě alespoň toleruje. Je na tom mnohem lépe než předtím. Jistě, pořád mě odstrkuje, ale už ji alespoň moje přítomnost nepřivádí k zuřivosti. Udělali jsme velký pokrok.

Dlouho mě pronásledovaly výčitky. Myslela jsem si, že mě stihl boží trest za to, že jsem ji kvůli touze po úspěchu odložila.

Od odborníků jsem se však dozvěděla, že nikdo přesně neví, co tuto nemoc způsobuje. Může být dědičná, ale pravděpodobně se může rozvinout i v pozdějším věku. Ujistili mě, že to nemá nic společného s tím, že spadla na hlavu anebo že jsem ji opustila. Nevím, jestli mě přesvědčili. Neustále mi opakují, že ani jeden z nás, tedy Boz a já, neneseme na jejím stavu vinu. Považují tuto chorobu za další ze záhad našeho života a přiklánějí se k tomu, že si ji Bethany již přinesla na svět.

Nedalo se tomu zabránit a nelze to změnit. Můj vnitřní hlas mi však napovídá, že se všichni mýlí. Když jsem si poprvé uvědomila, že je Bethany nemocná, pořád se mi to přemílalo v hlavě. Musela jsem se rozhodnout. Věděla jsem, že budu potřebovat spoustu peněz, abych jí mohla pomoci. Svěřila jsem ji tedy péči odborníků na klinice a trávím s ní jeden víkend měsíčně. Občas ji navštěvuje i v průběhu týdne. Postupem času jsem zbohatla a proslavila se. Věci, které mi předtím připadaly důležité, ztratily najednou smysl. Nepřála jsem si nic jiného než být už pořád s Bethany. I kdyby se nevyskytly problémy s Bozem, asi bych po Messalině skoncovala s herectvím."

"Proč?" zeptal se Cross. "Co bys dělala?"

"Ve Francii je jedna klinika, kterou vede vynikající odborník," odvětila Athena. "Hodlala jsem se tam po skončení prací na Messalině vypravit. Pak se objevil Boz a já věděla, že je schopen mě zabít. Bethany by pak zůstala sama. Proto jsem s ním uzavřela dohodu. Bethany má jenom mě. A já jsem odhodlaná nést toto břemeno až do konce." Athena se usmála. "Zní to jako nějaký přihlouplý televizní seriál, že?" Cross se zahleděl na azurově

modrou, sluncem zalitou hladinu oceánu. Před očima mu vytanul obraz dívenky s apatickým výrazem v obličeji, který se nikdy neotevře okolnímu světu. "Proč ležela v té bedně?" otázal se Cross. Athena se rozesmála. "Jedna z věcí, které mi dávají naději. Smutné, viď? Používá ji hodně autistických dětí, zvlášť při depresích. Tisknou se k jejím stěnám, aniž by musely komunikovat s člověkem." Athena si povzdechla a pravila: "Crossi, jednoho dne tu bednu nahradím. To je můj cíl. Nic jiného nemá v mém životě význam. Směšné, že? Dostávám tisíce dopisů, ve kterých mi lidé píšou, jak mě milují.

Kdykoliv se objevím na ulici, každý se mě chce alespoň dotknout. Muži mi vyznávají lásku. Všichni mi projevují své horoucí city. Jenom Bethany si mě ani nevšimne. Na nikom jiném mi přitom nezáleží."

"Pomohu ti, jak jen budu schopen."

"Tak mi příští týden zavolej," řekla Athena. "Dokud nedokončíme Messalinu, chci s tebou strávit co nejvíc času."

"Zavolám," slíbil Cross. "Já ti svou nevinu prokázat nemůžu, ale nikoho nemiluju víc než tebe."

"Jsi opravdu nevinný?" zeptala se Athena. "Ano," přisvědčil Cross. Když se ukázalo, že Athena žádný zločin nespáchala, nenašel v sobě sílu k přiznání. Cross uvažoval o Bethany. Přemýšlel o jejím krásném, leč prázdném obličeji i o jejích skelných očích. Bethany je vlastně jednou z mála lidských bytostí, jejichž duše není obtížena žádným hříchem. Také Athena přemýšlela o Crossovi. Ze všech lidí, které znala, byl jediný, kdo spatřil Bethany poté, co u ní diagnostikovali autismus. Podrobila ho tím rozhodující zkoušce. Největší zklamání v životě jí totiž přivodilo zjištění, že navzdory její kráse i nadání (a jak v žertu dodávala, navzdory neskonalé laskavosti, šlechetnosti a dobrotě) se všichni její přátelé, milenci, obdivovatelé i příbuzní pokaždé radovali z jejího neštěstí. Tuto skutečnost si uvědomila, když ji Boz poprvé zmlátil. Přestože všichni lomili nad jejími modřinami rukama a spílali Bozovi do darebáků a lumpů, postřehla Athena v jejich tvářích náznak zadostiučinění. Nejdříve si namlouvala, že se jí to jen zdá a přičítala své pocity rozrušení. Když ji však Boz ztloukl podruhé, situace se opakovala. Athenu reakce jejího okolí velice ranila. Rázem všechno pochopila.

Nepochybovala o tom, že ji všichni upřímně milují. Nikdo však zřejmě není odolný vůči zlomyslnosti. Úspěch v jakékoliv formě budí závist.

Jedním z důvodů, proč měla ráda Claudii, spočíval právě v tom, že Claudia ji podobným pohledem nikdy nepočastovala. Proto také držela Bethany v ústraní. Nedokázala se smířit s představou, že by v očích bližních znovu četla potměšilou radost nad tím, jak ji Bůh potrestal za její krásu. Ačkoliv tedy věděla, že díky svým půvabům disponuje jistou mocí nad ostatními, a občas toho i využívala, svou krásu začala nenávidět. Toužebně očekávala den, kdy její andělský obličej zbrázdí první vrásky, z nichž každá bude znázorňovat jednu krušnou kapitolu jejího života. Těšila se, až její dokonalou postavu znetvoří tukové polštáře k radosti těch, které milovala. S dychtivostí čekala na chvíli, až se její jiskrné oči zakalí slzami nad utrpením, kterého byla v životě svědkem.

Slzami, jež nikdy neprolila. Z celého srdce si přála, aby její ústa zahalil milosrdný vějíř vrásek, kdykoliv se bude smát sobě samé. Teprve až se přestane bát o svou fyzickou krásu, získá vysněnou svobodu a klid. Proto také bedlivě sledovala Crosse De Lenu ve chvíli, kdy spatřil Bethany. Prvotní úlek vystřídal pohled plný lítosti nad neštěstím, které ji postihlo. Žádná radost, žádná škodolibost. V tom okamžiku poznala, že ji opravdu miluje. Claudia se rozhodla, že Eli Marrionovi připomene jejich někdejší milostné dobrodružství a pokusí se z něj vymámit pro Ernesta Vaila výhodnější finanční podmínky. Připouštěla, že nepoužije zrovna čistých prostředků, nicméně v tomto případě byla ochotná slevit ze svých zásad.

Bobby Bantz zarytě trval na podílu z čistého zisku, avšak Marrionovy reakce jsou nepředvídatelné a kromě toho má Eli pro Claudii slabost. V Hollywoodu ostatně vždy patřilo k dobrým zvykům, že se za sexuální služby poskytuje určitá materiální kompenzace. Přímým podnětem ke schůzce se stala především Vailova hrozba, že spáchá sebevraždu. Pokud by si opravdu sáhl na život, připadla by autorská práva na Vailův román jeho bývalé manželce a dětem. Molly Flandersová by pak stanula před nesnadným úkolem. Nikdo, dokonce ani Claudia, Vailovým

výhrůžkám nevěřil, avšak Bobby Bantz a Eli Mamon zastávali názor, že opatrnosti není nikdy dost. Sami totiž nejlépe věděli, čeho by byli pro peníze schopní. Když Claudia, Ernest a Molly dorazili do sídla společnosti LoddStone, našli tam pouze Bobbyho Bantze, který se marně snažil zakrýt své rozladění předstíraným nadšením a vzletnými slovy. Sotva vstoupili do jeho kanceláře, vyšel s podlézavým úsměvem na tváři Vailovi v ústrety: "Náš národní klenot," zahalekal a vtiskl Vailovi mlaskavý polibek. Molly, znepokojená Marrionovou nepřítomností, okamžitě zaútočila: "Kde je Eli? On jediný přece může o celé záležitosti rozhodnout." Bantz se pokusil Molly uklidnit: "Eli musel na pár dnů do nemocnice.

Nic vážného, podrobí se jen běžné prohlídce. Jenže to držíme v tajnosti. Cena akcií společnosti LoddStone je přímo úměrná jeho zdravotnímu stavu." Claudia suše poznamenala: "Je mu přes osmdesát. V tomhle věku je všechno vážné."

"Kdepak," zavrtěl hlavou Bantz. "Eli je zdravý jako řípa. Předložte mi své návrhy a já ho s nimi při nejbližší návštěvě seznámím."

"Ne," odsekla rezolutně Molly. Ernest Vail ji však přerušil:

"Proč bychom si s Bobbym nemohli promluvit?" Molly tedy Bantzovi nastínila své představy. Bobby v sobě dusil smích.

"Už jsem v tomhle městě slyšel leccos, ale tohle je fakt paráda. Naštěstí jsem celou věc konzultoval s našimi právníky.

Ujistili mě, že ani Vailovo úmrtí neohrozí naše práva. Je to značně složitý právní případ."

"Měl jsi to spíš konzultovat s lidmi z reklamního," opáčila Claudia. "Jestli si Ernest něco udělá a celá věc prosákne na veřejnost, budete vypadat jak banda darebáků. To by určitě Elimu nevonělo. Ten ještě nezapomněl, co je to morálka."

"A já snad ne?" otázal se Bantz klidným tónem. Ve skutečnosti se však zalykal vzteky. Copak těm pitomcům není jasné, že Marrion schválí každý jeho krok?

Obrátil se k Ernestovi. "Jak si to představujete? Revolver, kudla anebo skok z okna?" Vail se zazubil: "Harakiri přímo na vašem stole, Bobby." Všichni se rozesmáli. "Takhle se nikam

nedostaneme," zavrčela Molly. "Co kdybychom šli společně za Mamonem do špitálu?"

"Nehodlám se handrkovat o peníze u postele nemocného," ohradil se Vail. Všichni se na něj soucitně podívali. Možná to zní krutě, ale lidé upoutaní na postel dokážou plánovat vraždy, revoluce, podvody i zrady.

Nemocniční lůžko není svatyně, která by poskytovala azyl.

Všichni také tušili, že Vailův protest pramení v jeho romantickém založení. "Jestli chceš zůstat mým klientem, tak drž hubu, Erneste," poznamenala Molly chladně. "Piš si, že Eli za tu dobu, co se válí v nemocnici, podrazil aspoň stovku lidí. Bobby, dohodneme se snad rozumně. LoddStone vytříská na pokračování miliony. Můžete si přece dovolit pustit chlup a podělit se s Ernestem o hrubý zisk." Bantzovi se hrůzou sevřely útroby. "Z hrubého zisku?" vydechl nevěřícně. "Nikdy!"

"Výborně," usmála se líbezně Molly. "Navrhuji tedy pět procent z čistého zisku. Ovšem před odečtením nákladů za reklamu, všech podílů a hereckých honorářů." Bantz se pohrdavě ušklíbl.

"To je téměř totéž jako hrubý zisk. Mezi námi, všichni dobře víme, že Ernest žádnou sebevraždu nespáchá. Takovou blbost by neudělal, na to je příliš inteligentní." Svými slovy chtěl vlastně naznačit, že se Vailovi nedostává odvahy. "Proč tolik riskuješ?" zeptala se Molly. "Důkladně jsem si prostudovala všechny materiály. Plánujete přinejmenším tři pokračování. Ta vám vynesou minimálně půl miliardy jenom za zahraniční distribuci. Práva pro video a televizi do toho nepočítám.

Bůhví, kolik vyděláte na nich. Proč tedy nezaplatíte Ernestovi o pár babek víc? Copak by vás přivedlo pitomejch dvacet milionů na mizinu? Tolik přece dáváte každý herečce, která umí trochu kroutit prdelí." Bantz horečně uvažoval. Rozhodl se zahrát na strunu Vailovy ješitnosti. "Erneste, jako spisovatel jste vskutku národní klenot. Nikdo si vás neváží víc než já.

Eli četl všechny vaše knížky. Přímo vás zbožňuje. Snad se nějak dohodneme." Claudia s opovržením sledovala, jak se Vail nechal nachytat na plané lichotky. Při slovech národní klenot se zatetelil blahem. "Mluvte k věci, prosím," zarazil Bantzův

chvalozpěv Vail. Claudia se na něj pyšně podívala. Nyní Bantz oslovil Molly. "Co třeba smlouva na pět let? Deset tisíc týdně s povinností kmenového scenáristy a úpravce scénářů. Za každou úpravu dalších padesát tisíc týdně. Za pět let by si mohl přijít na dobrých deset milionů."

"Vynásob to dvěma, pak se můžeme bavit dál," opáčila Molly. V tu chvíli ztratil Vail trpělivost. "Co to tady plácáte za nesmysly?" vyštěkl.

"Myslíte si, že neumím počítat. Bobby, vždyt mi nabízíte dva a půl milionu, ani o cent víc. Copak jsem spadl z višně? Je mi jasné, že ode mě za těch pět let nekoupíte jediný scénář a že mi taky žádný scénář nedáte k úpravě. A co když natočíte třeba šest pokračování? Pak máte v kapse miliardu." Vail se křečovitě rozesmál. "Dva a půl milionu dolarů mě nevytrhne."

"Čemu se sakra smějete?" naježil se Bantz. Vaila se pomalu zmocňovala hysterie. "V životě by mě nenapadlo, že uvidím byť jediný milion, a teď mi nestačí dva a půl." Claudia znala Ernestův smysl pro humor. "Proč ti nestačí?" zeptala se.

"Protože jsem naživu," zajíkl se Vail. "Moje rodina ty prachy potřebuje. Vkládali do mě své naděje a já je zradil."

Kdyby Vailova slova nezněla tak strojeně a pateticky, možná by mu i uvěřili. "Jdeme za Marrionem," uzavřela debatu Molly Flandersová. Vail se přestal ovládat. Rozběhl se s křikem ke dveřím: "S vámi, vy hajzlové, nechci mít nic společného.

Nemíním žebrat u něčí smrtelné postele!" Jakmile zmizel, zakroutil Bantz hlavou: "Za takovýho cvoka chcete vy dvě bojovat?"

"Proč ne?" pokrčila rameny Molly. "Zastupovala jsem už chlápka, který ubodal manželku a tři vlastní děti. Ernest není o nic horší."

"A jak mi to vysvětlíš ty?" obrátil se Bantz na Claudii. "My scenáristé musíme držet pohromadě," reagovala Claudia se smíchem. "Aha, odtud vítr vane," pravil smířlivě Bantz. "Dělal jsem co jsem mohl, ne?"

"Bobby, proč mu nedáš procento nebo dvě? Bylo by to spravedlivé," povzdechla si Claudia. "Protože celý život nedělá nic jiného, než že okrádá scenáristy, herce a režiséry. Pro něj je to otázka

principu," prohodila uštěpačně Molly. "Správně," přitakal Bantz. "Jakmile jim popustíme uzdu, začnou oni okrádat nás. To je byznys."

"Takže říkáš, že Eli je v pořádku. Skutečně se nejedná o nic vážného?" zeptala se Molly s hraným zájmem.

"Daří se mu dobře," odvětil Bantz. "Ještě se akcií nezbavuj."

Molly hbitě zareagovala: "V tom případě nás může přijmout."

"Musím ho každopádně vidět," připojila se Claudia. "Mám o něj opravdu strach. Vždyť byl první, kdo mi dal příležitost."

Bantz pohodil otráveně rameny. Molly zaútočila: "Bobby, jestli si Ernest něco udělá, můžeš se jít rovnou oběsit. Ta pokračování mají přece daleko větší cenu, než požadujeme.

Mohli byste mi děkovat, že se držíme při zemi." Bantz ohrnul rty: "Ten srab žádnou sebevraždu nespáchá. Na to je moc podělanej."

"Od národního klenotu ke srabovi. Že se nestydíš," odfrkla si Claudia. Molly dodala: "Ernest je bezpochyby krapet praštěný. Ten bude věčně nespokojený. Dost si zahrává."

"Bere nějaký drogy?" zeptal se Bantz starostlivě. "Ne," odpověděla Claudia. "Jenže Ernest pořád něčím překvapuje. Je excentrik, který to o sobě vůbec netuší." Bantz chvíli přemítal. Tuto výměnu názorů pokládal za nesmírně cennou. Navíc si nerad dělal zbytečné nepřátele. Rozhodně si nemínil proti sobě popudit Molly Flandersovou. Tahle ženská by mu mohla jednou pěkně zavařit. "Počkejte, zavolám Elimu," nabídl se. "Jestli bude souhlasit, skočíme za ním do nemocnice." Bantz byl přesvědčen, že Marrion odmítne. K jeho velkému úžasu Marrion řekl: "Samozřejmě že sem mohou všichni přijít." Do nemocnice odjeli v Bantzově prostorné luxusní limuzíně. Vůz byl vybaven faxem, počítačem a telefonem. Vedle řidiče usedl osobní strážce z agentury Pacific Ocean Security. Ve dvou automobilech je následovali další členové ochranky. Kouřová okna limuzíny barvila město do tónů, připomínajících staré černobílé filmy. Jak se blížili k centru, šedivý les výškových budov houstl. Claudii ještě nepřestalo udivovat, jak se během necelých deseti minut může člověk přenést z takřka bukolického předměstí plného zeleně do metropole skla a betonu. Dlouhé chodby nemocnice Cedars Sinai se podobaly spíše odbavovacím halám na letišti. S jejich rozlohou ostře kontrastovaly nízké stropy, které vyvolávaly reminiscenci

bizarních záběrů německých impresionistických filmů. Hned u vchodu se jich ujala hosteska ve střízlivém, leč elegantním kostýmku. Claudii připomněl modely, jež vídala na dámách v lasvegaských hotelích. Hosteska je doprovodila k výtahu, který je vyvezl až do nejvyššího poschodí, kde se nacházela nemocniční apartmá.

Do každého z nich vedly těžké dveře z černého dubového dřeva s mosaznými klikami, sahající až ke stropu. Obě křídla dveří se rozevřela a oni vkročili do prostorného pokoje s jídelním stolem a židlemi, pohovkou a několika křesly. Ve výklenku u okna stál pracovní stolek s faxem a počítačem. S pokojem sousedil kuchyňský kout, ze kterého se vcházelo na toaletu pro hosty a do koupelny pro pacienty. Pokoj a kuchyň neoddělovala žádná stěna a celá místnost s výklenkem tak budila díky vysokým stropům dojem filmové dekorace. Na pečlivě ustlané bílé nemocniční posteli ležel Eli Mamon. Podepřený polštáři četl scénář v oranžovém přebalu. Na stolečku vedle lůžka se kupily desky s účty a rozpočty filmů, jejichž natáčení právě probíhalo. Na kraji postele seděla mladičká a velice pohledná sekretářka s poznámkovým sešitem v ruce. Marrion se vždy rád obklopoval krásnými ženami. Bobby Bantz políbil Marriona na tvář. "Eli, vypadáš báječně. Prostě skvěle!" Molly a Claudia ho rovněž políbily. Claudia mu vtiskla do ruky květiny, které koupila ve stánku před nemocnicí. Tyto jindy nepřípustné důvěrnosti byly dnes dovolené, protože velký Eli Mamon churavěl. Claudia pozorně registrovala všechny detaily.

Člověk nikdy neví, kdy se mu mohou hodit do scénáře. Filmy z lékařského prostředí vždy patřily mezi zaručené kasovní trháky. Upřímně řečeno, velký Eli Marrion vůbec nevypadal báječně. Rty mu lemovala promodralá linka, jakoby narýsovaná inkoustem, a při řeči namáhavě lapal po dechu. Z nosních dírek mu trčely dva šlahouny, připojené k plastikové hadičce ústící v nádrži s bublající vodou. Tudy zřejmě procházel kyslík z bomby, schované za stěnou. Marrion zachytil její pohled. "Jo, kyslík," potvrdil Claudiinu domněnku. "Pouze dočasné opatření," přispěchal s vysvětlením Bantz. "Usnadňuje dýchání." Molly Flandersová však neztrácela čas.

"Eli," spustila. "Zasvětila jsem Bobbyho do situace. Potřebuje tvůj souhlas." Jak se zdálo, Marrion byl v dobrém rozpoložení.

"Molly, ty jsi vždycky byla nejsveřepější ze všech právníků ve městě. Hodláš mě snad trápit i na smrtelné posteli?" Claudii bodlo u srdce. "Eli, Bobby nám tvrdil, že jsi v pořádku.

Chtěli jsme tě prostě navštívit." Marrion vytušil, že se Claudia cítí trapně, a pokusil se zaplašit její rozpaky blahosklonným mávnutím ruky. "Chápu všechny vaše argumenty," řekl. Pokývnutím hlavy naznačil své sekretářce, aby je nechala o samotě. Potom požádal zdravotní sestru, která seděla nad knihou u jídelního stolu, aby rovněž odešla. Sestra však zavrtěla odmítavě hlavou a pokračovala ve čtení. Marrion se sípavě zasmál a prohodil: "To je Priscilla, nejlepší sestřička z Kalifornie. Stará se o pacienty na intenzívní péči, proto je tak neoblomná. Můj doktor ji speciálně najal, aby mě hlídala.

Tady velí ona." Priscilla je pozdravila sotva znatelným kývnutím a vrátila se ke knize. Molly pokračovala: "Slibuji, že ve svých požadavcích nepřekročíme částku dvaceti milionů. S tím můžete počítat. Proč tedy riskovat? A proč se chovat hanebně?" Bantz nakvašeně vyprskl: "Copak se chováme hanebně?

Podepsal snad smlouvu, ne?"

"Trhni si nohou, Bobby," odbyla ho Molly. Marrion si jejich přestřelky nevšímal. "Jaký je tvůj názor, Claudie?" Claudia měla v hlavě zmatek. Marrion je očividně v horším stavu, než by byl kdokoliv ochoten přiznat.

Pokládala za nechutné vyvíjet nátlak na muže, který sotva dýchá. Na krátký okamžik podlehla pokušení sebrat se a odejít.

Uvědomila si však, že Eli by je nikdy nepřijal, kdyby k tomu neměl dobrý důvod. "Ano, Ernest dokáže člověka překvapit. Vzal si do hlavy, že zabezpečí svou rodinu. Je to spisovatel, Eli, a ty jsi vždycky spisovatele ctil. Ber to jako svou oběs na oltář umění. Daroval jsi dvacet milionů Metropolitnímu muzeu.

Proč bys nemohl dát stejné peníze Ernestovi?" Marrion se nadechl. Jeho popelavý obličej ještě víc zesinal. "Mopy, Claudie, uzavřeme tajnou dohodu. Vail dostane dvě procenta ze zisku s tím, že maximální hranice bude činit dvacet milionů.

Současně mu vyplatíme milionovou zálohu. Jste spokojené?"

Molly v duchu počítala. Dvě procenta z celkových zisků znamenají přinejmenším patnáct milionů, možná i víc. Vlastně ani nedoufala, že se jí podaří takovou částku ze společnosti LoddStone vypáčit. Zaskočilo ji, že Marrion vůbec tolik nabídl. Kdyby teď začala smlouvat, může Marrion couvnout. "To je perfektní, Eli. Děkuji ti," sklonila se k Marrionovi a políbila ho na tvář. "Hned zítra pošlu do studia smlouvu.

Hlavně se, Eli, brzy uzdrav." Claudia se neubránila dojetí.

Pohladila Eliho po ruce poseté stařeckými skvrnami. Ucítila chlad blížící se smrti. "Zachránil jsi Ernestovi život." Vtom vstoupila do pokoje Marrionova dcera s dvěma dětmi. Sestra Priscilla se vymrštila ze židle jako kočka, která spatří myš, a postavila se mezi děti a Marrionovo lůžko. Eliho dcera byla dvakrát rozvedená a se svým otcem příliš dobře nevycházela.

Řídila vlastní produkční společnost, která sídlila na pozemcích LoddStone. Marrion totiž nade vše zbožňoval svá vnoučata a jen kvůli ním dceři v mnohém vyhověl.

Claudia a Molly se rozloučily a odešly. Z Mollyiny kanceláře pak zatelefonovali Ernestovi Vailovi a sdělili mu onu úžasnou novinu. Ernest trval na tom, že s nimi oslaví nečekané vítězství na společné večeři. Marrion neslyšel. Samým vyčerpáním usnul. Bantz se po špičkách vytratil. Před odchodem z nemocnice vyhledal ošetřujícího lékaře a důrazně ho vyzval, aby doktoři neprodleně našli Elimu Marrionovi nové srdce.

Marrionova dcera s dětmi se zdržela jen krátce. Za tu dobu však stačila otce přemluvit, aby pro její společnost zakoupil drahá filmová práva na jeden slavný román. Konečně Eli Marrion a Bantz osaměli. "Dnes jsi nějak naměkko," podivil se Bantz.

Marrion se teprve nyní podvolil únavě. V Bobbyho přítomnosti se mohl uvolnit, před Bobbym nikdy nic nepředstíral. Vždyť toho spolu tolik prožili. Společně se těšili ze své moci, podstupovali kruté boje, cestovali po světě. Jeden druhému četl myšlenky. "Dá se podle toho románu, co jsem dceři koupil, natočit pořádný film?" zeptal se Marrion. "Jo, ale s nízkým rozpočtem," odvětil Bantz. "Ta tvoje holka točí jen tak zvané vážné filmy." Marrion se zatvářil

zachmuřeně. "Proč vždycky musíme doplácet na dobré úmysly jiných lidí? Najdi jí nějakého slušného scenáristu, ale žádné eso. Ona bude spokojená a my ušetříme."

"Opravdu poskytneš Vailovi procenta z hrubého zisku?" zeptal se Bantz. "Naši právníci tvrdí, že bychom v případě jeho úmrtí u soudu vyhráli." Mamon se trpce usmál:

"Jestli nenatáhnu bačkory, dostane, co jsem slíbil. Jestli zhebnu, bude to na tobě. Otěže převezmeš ty." Bantze svými slovy zarazil: "Ty se uzdravíš, Eli. Vůbec o tom nepochybuju."

Tentokrát mluvil naprosto upřímně. Neměl nejmenší chuť Marriona vystřídat a hrozil se dne, kdy k tomu dojde. Dokázal pracovat jen pod Marrionovým vedením. "Stejně se tomu nevyhneš, Bobby. Smiř se s tím, že už mám na kahánku. Doktoři mi řekli, že potřebuju transplantaci srdce, ale já se rozhodl, že se operovat nenechám. S tím svým opotřebovaným srdíčkem ještě nějaký měsíc vydržím, ale na transplantaci jsem příliš starý. Stejně by mě nevybrali." Bantz zkoprněl. "Copak ti nemohou voperovat bypass?" Marrion zavrtěl hlavou a Bantz pokračoval: "Jak to, že by tě nevybrali? Nebuď směšný! Ovšemže ti udělají transplantaci. Postavil jsi přece půlku téhle nemocnice. To by tak hrálo, aby ti odmítli dát nové srdce. čeká tě dalších deset let života." Na chvíli se odmlčel. "Jsi unavený, Eli, promluvíme si zítra." Poslední větu už Ernest Vail, Molly Flandersová a Claudia si pro oslavu zvolili restauraci La Dolce Vita v Santa Monice, která patřila ke Claudiiným nejoblíbenějším. Pamatovala si, že ji sem jako malou holčičku přivedl otec a personál se k ní choval jako k nějaké princezně. Vybavily se jí stovky lahví bílého a červeného vína, naskládané ve výklencích kolem oken, podél zdi a v každém volném prostoru. Hostům stačilo natáhnout ruku a vybrat si podle vlastní chuti. Ernest Vail měl výbornou náladu a Claudia jen kroutila hlavou nad tím, jak vůbec někdo mohl uvěřit, že by Vail dokázal spáchat sebevraždu. Pyšně si pochvaloval, jak jeho hrozba účinkovala. Vynikající červené víno jim zvedlo náladu a všichni se naparovali, jak společnost LoddStone přelstili. Byli na sebe hrdí a vydatné italské jídlo jim ještě dodalo elán. "Měli bychom se vážně zamyslet, zda jsou dvě procenta dostačující. Neuhádali bychom i tři?" meditoval Vail. "Nebuď

nenažraný, už jsme si plácli," napomenula ho Molly. Vail jí políbil dvorně ruku. "Mopy, ty jsi učiněný génius. Nelítostný génius, abych to upřesnil. Jak jste vy dvě dokázaly toho maroda přitlačit ke zdi dokonce na nemocniční posteli, to se jen tak nevidí." Molly omočila chléb v rajské omáčce. "Erneste, ty tomuhle městu nikdy neporozumíš.

Tady s tebou nikdo žádné slitování mít nebude. Ať jsi namazaný, at fetuješ, at se soužíš láskou anebo jsi na dně, musíš si pomoct sám. Proč by měli nemocní tvořit výjimku?"

"Skippy Deere mi jednou řekl, že když kupuješ, máš vzít svého obchodního partnera do čínské restaurace, ale jakmile prodáváš, pozvi ho do italské. Rozumíte tomu?" přemítala nahlas Claudia. "Deere je producent," ušklíbla se Molly.

"Někde to asi vyčetl. Takhle vytržené z kontextu to rozhodně žádný smysl nedává." Vail se cpal jako nezavřený. Objednal si tři různé chody a z každého dal svým společnicím ochutnat.

"Nejlepší italská kuchyně na světě kromě Říma," pomlaskával.

"A ten Skippyho bonmot dobře chápu. Typický filmový humor.

Čínská jídla jsou laciná a tlačí cenu dolů, zatímco italské jídlo uspává a člověk ztrácí ostražitost. Miluju obojí. Není zábavné, že Skippy pletichaří i u jídla?" Vail objednal tři dezerty. Nemínil je spořádat sám, ale během večeře chtěl ochutnat co nejvíc dobrot. Nepůsobil přitom nijak výstředně. Nedbale oholený, s každou kotletou jinak dlouhou, vyhlížel ostatně zcela přirozeně i ve svém ležérním oděvu, ktery jako by neměl jiný účel než chránit před sluncem a větrem. Nijak podivně či nelogicky nezněla ani jeho hrozba sebevraždou a žádnou zvláštní pozornost na sebe nepoutal ani dětskou bezelstností a otevřeností, kterou nezřídka svým bližním ublížil. Claudii excentrici nikterak nevadili.

Hollywood se extravagantními blázny jenom hemžil. "Víš, Erneste, vzhledem ke své zálibě ve výstřednostech jsi pro Hollywood jako stvořený."

"Já přece nejsem vůbec výstřední," odporoval Vail. "Na to nejsem dost rafinovaný."

"Tobě nepřipadá šílené prohlašovat, že se zabiješ kvůli penězům?" naléhala Claudia. "To byla naprosto chladnokrevná reakce na kulturu, která vládne naší společnosti," oponoval Vail. "Už mě přestalo bavit být pan Nikdo." Claudia ho netrpělivě přerušila: "Jak můžeš takhle uvažovat? Napsal jsi deset knih, získal jsi Pulitzerovu cenu, proslavil ses po celém světě."

Vail polkl poslední sousto a mlsně se zahleděl na vábně vyhlížející plátky telecího, pokryté kolečky citronu.

Nedočkavě uchopil příbor. "Všechno stojí za hovno," zabručel.

"Nemám ani vindru. Trvalo mi pětapadesát let, než jsem dospěl k poznání, že člověk bez peněz je úplná nula." Molly opáčila:

"Ty nejsi výstředník, Erneste. Ty jsi cvok. A přestaň už kňučet, že ti osud nedopřál bohatství. Rozhodně nejsi žádný chudák. Jinak bychom tu neseděli. Zatím jsi toho pro umění příliš nevytrpěl." Vail odložil nůž a poklepal Molly na paži.

"Máš úplnou pravdu," řekl. "Pod každé tvé slovo bych se ihned podepsal. Neumím si vychutnat život a jeho tíha mě deptá."

Usrkl vína a věcně pokračoval: "Umínil jsem si, že už nebudu psát romány. Spisovatele už nikdo nepotřebuje, stejně jako třeba kováře. Je to vymírající řemeslo. Budoucnost mají filmy a televize."

"To je hloupost," protestovala Claudia. "Lidé budou vždycky číst."

"Jsi jenom líný," popíchla ho Molly.

"Hledáš výmluvy, jen abys nemusel psát. V tom podle mého názoru spočívá pravý důvod, proč jsi přemýšlel o sebevraždě."

Všichni se rozesmáli. Vail strčil Claudii i Molly do úst sousto telecího a nádavkem přidal kousek dezertu. Zdvořile se uměl chovat pouze při jídle. Očividně mu dělalo radost krmit druhé. "Ano, je tomu tak," přisvědčil Vail. "Jenže spisovatel je v balíku, jen když píše hovadiny. Ale i potom se marně namáhá. Román nemůže být nikdy tak stupidní jako film."

Claudia se rozhořčeně ohradila: "Proč tolik pohrdáš filmem? Na vlastní oči jsem viděla, jak tě v kině rozbrečel jeden moc dobrý film. Ten jsi také nepovažoval za umění?" Vaila tato debata zjevně těšila. Koneckonců vyhrál válku nad LoddStone a vydupal si svoje procenta. "Claudie, beze zbytku s tebou souhlasím," přikývl. "Filmy

jsou zcela jistě uměním. Vadí mi ale závist. Práce na filmu se nedá vůbec srovnat se dřinou při psaní knížky. Nikdo netuší, jak dá spisovateli zabrat například lyrický popis přírody, vylíčení krajiny za ranních červánků, západu slunce, zasněžených horských vrcholků, bázeň vzbuzujících vln rozbouřeného oceánu." Vail zaníceně deklamoval a šermoval přitom rukama. "Copak lze popsat vášeň anebo krásu ženy?" Má taková lopota vůbec smysl, když to všechno může divák vidět v barvě na širokoúhlém plátně? Může snad spisovatel konkurovat tajemným krasavicím s ruměnými rty a magickým pohledem, které se před kamerou producírují v rouše Evině s bradavkami rudými jako kus hovězího? Ve filmu všechno vypadá lákavěji než ve skutečném životě, o próze ani nemluvě.

Jak má chudák romanopisec vykreslit chrabré skutky neohroženého hrdiny, který kosí své nepřátele po stovkách, překonává tisíceré nástrahy, odolává četným pokušením a brodí se přitom v potocích krve? Obecenstvo se navíc může kochat pohledem na zmučené tváře a utrpení obětí. Herci a kameramané odvádějí dokonalou práci, aniž by přitom namáhali mozek.

Představ si takového Silvestera Stallona jako Achilla v Iliadě. Jediné, co film zatím nedokáže, je hlubší ponor do nitra svých hrdinů. Neumí zobrazit duši, psychické procesy, mnohostrannost života." Vail se na chvíli odmlčel, aby vzápětí pokračoval. "Víš ale, co je ze všeho nejhorší? Že sám sebe pokládám za elitáře. Umělecká profese je něco výjimečného.

Filmy nesnáším především proto, že jsou tak demokratické. Film může natočit každé hovado. Jistě, Claudie, viděl jsem spoustu filmů, které mi vehnaly slzy do očí. Dal bych však ruku do ohně za to, že jejich autoři jsou imbecilní, necitlivé, nevzdělané a veskrze nemravné osoby. Vsadil bych se, že scenárista bude nejspíš nějaký ignorant, režisér chorobný egocentrik, producent amorální idiot a herci amatéři, kteří zaťatou pěstí buší do zdi anebo rozbíjejí zrcadla, aby divákům ukázali, že jsou naštvaní. Přesto to funguje. Jak je to možné? Protože film vzniká kombinací sochařství, malířství, hudby, lidských těl a techniky, zatímco spisovatel zůstává odkázán na slova, tiskařskou čerň a bílý papír. Výsledek přece není tak strašný. Nazývejme to pokrokem. Ať žije nové, skvělé umění! Lidové umění!

Umění, u kterého autor netrpí. Stačí si koupit kvalitní kameru a dát dohromady partu kamarádů." Vail se rozzářil. "Není to nádhera? Umění, které nevyžaduje žádný talent. Dokonalý příklad demokracie, vynikající terapie.

Natočte si vlastní film! Brzy už lidi nebudou ani potřebovat sex. Ty se přijdeš podívat na můj film, já zase na tvůj. Film je umění, které změní svět k lepšímu. Claudie, buď ráda, že ses uchytila v oboru, jemuž patří budoucnost."

"Jsi nafoukaný blb," zamračila se Molly. "Claudia se za tebe rvala a já se nadřela víc než při obhajobě nejhoršího vrahouna. A tys nás pozval na večeři jenom proto, abys nás mohl urážet." Vail na ni zůstal koukat s otevřenou pusou: "Vždyf nikoho neurážím. Já jen definoval pravý stav věcí. Jsem vám moc vděčný a obě vás mám opravdu rád." Sklopil oči a pokorně dodal: "Netvrdím přece, že jsem lepší než vy.`.` Claudia vyprskla smíchy.

"Erneste, ty ale kecáš."

"Jenom někdy," odvětil Vail vesele a obrátil se k Molly. "Vrazme se ještě na chvíli k obchodním záležitostem. Molly, kdybych zemřel a rodina zdědila autorská práva k mým dílům, zaplatí jí LoddStone pět procent?"

"Minimálně pět," přitakala Molly. "Takže se teď chystáš na sebevraždu kvůli mimořádné prémii? Neštvi mě!" Claudia ho znepokojeně pozorovala. Jeho rozvernost v ní budila nedůvěru.

"Erneste, ty jsi pořád nešiastný, viď? Proč? Vždyt jsi dosáhl svého. Tolik jsem se o tebe bála." Vail se na Claudii zadíval pohledem plným něhy. "Claudie, nemáš ani ponětí o reálném světě. Proto jsi tak dobrá scenáristka. Vůbec nezáleží na tom, jestli jsem šťastný nebo ne. Stejně nikdo nemůže být štastný pořád. Každého jednou potká nějaká tragédie. Jen se na mě podívej. Podařil se mi husarský kousek, oškubal jsem LoddStone, takže už nemusím na onen svět. Díky bohu mi chutná a mám to potěšení sedět ve společnosti dvou krásných, inteligentních žen. A především mi srdce plesá radostí nad tím, že jsem finančně zajistil ženu a děti."

"Proč tedy pořád naříkáš`?" zeptala se Molly. "Proč si kazíš náladu?"

"Protože nemůžu psát," odsekl Vail. "To sice není žádná tragédie.

Vlastně to není vůbec důležité, jenže já nic jiného neumím."

Při těchto slovech dojedl dezert s takovým gustem, že se obě ženy hlasitě rozesmály. Vail na ně čtverácky zamrkal. "Ale že jsme tomu dědkovi Marrionovi vypálili rybník, co?"

"Bereš své povolání příliš vážně," nadhodila Claudia. "Neškodil by mírný nadhled."

"Scenáristé takové starosti nemají, protože nejsou žádní spisovatelé," opáčil Vail. "Nemohu psát, protože nemám co říct. Pojďme se ale bavit o něčem zajímavějším. Molly, nikdy jsem nechápal, jak je možné, že film s rozpočtem patnáct milionů dolarů vydělá sto milionů a já přitom nedostanu ani floka, přestože mi smlouva zaručuje deset procent ze zisku.

Přál bych si, aby mi tuto záhadu někdo objasnil dřív, než zemřu." Ernest svou otázkou Molly potěšil. Velice ráda ostatní poučovala o záludnostech práva. Vytáhla z kabelky poznámkový sešit a načmárala v rychlosti několik číslic. "Je to v souladu se zákonem," začala vysvětlovat. "Vedení studia se řídí smlouvou, kterou jsi především vůbec neměl podepisovat.

Vezměme si například film s hrubým ziskem sto milionů dolarů.

Z toho připadne půlka majitelům kin, takže studio získá padesát milionů. Tato částka se nazývá výnos. Patnáct milionů, tedy náklady na výrobu, si společnost rovnou odepíše. Ve smlouvě, jako ostatně ve většině hollywoodských smluv, stojí, že třicet procent z celkového výnosu investuje společnost do distribuce. Dalších patnáct milionů v kapse. Zbývá tedy dvacet milionů. Náklady za reklamu a propagační materiály mohou dosáhnout až pěti milionů. To pravé však teprve přijde.

Smlouva zaručuje studiu právo odečíst si pětadvacet procent za administrativní náklady, telefonní účty, útratu za elektřinu, cenu za zvukovou aparaturu a podobně. Čistý zisk se ztenčil na jedenáct milionů. Zaplaťpánbůh za ty dary, řekneš si možná a těšíš se na svůj podíl z jedenácti milionů. Jenže hvězda v hlavní roli si ve smlouvě vymínila přinejmenším pět procent z výnosu. Totéž platí o režisérovi

a producentovi. Dalších pět milionů v čudu. Zůstává šest melounů. Aspoň něco, utěšuješ se v duchu. Jenže pozor, neraduj se předčasně! Strhnou ti část za distribuci, padesát tisíc za propagační materiály v angličtině, dalších padesát za jejich francouzskou nebo německou verzi a nakonec budeš muset přispět i na úroky z patnácti milionů, které si půjčili v bance. Oškubou tě jako slepici a těch šest milionů zmizí v nenávratnu. Přesně tohle tě čeká, pokud si za právního zástupce nevybereš mě. Jenom já jsem schopná sestavit smlouvu, díky které k tomu zlatému dolu alespoň přičichneš. Žádná procenta z čistého zisku, ale slušný podíl z hrubého výtěžku. Teď už tomu rozumíš?" Vail se chechtal jako pominutý. "Ne tak docela. Co prachy z televizních práv a z distribuce na videokazetách?"

"Z toho, co zaplatí televizní stanice, uvidíš pouhý zlomek. A nikdo netuší, kolik společnost vytříská na prodeji videokazet."

"Ta poslední dohoda s Marrionem je neprůstřelná?" zajímal se Vail.

"Teď už mě nepodfouknou?"

"Pokud podepíšou novou smlouvu, tak ne. Budou se s tebou muset rozdělit o hrubý zisk." Vail se zakabonil. "Takže už není důvod ke stížnostem a já nemám na co svádět svou nechuť ke psaní?"

"Ty jsi opravdu podivín, Erneste," prohodila Claudia. "Kdepak," ohradil se Vail. "Já jsem jenom blbej. Podivíni se chovají výstředně, aby zmátli lidi a odvrátili pozornost od své pravé podstaty. Ve skutečnosti jsou strašně stydliví. Proto jich je mezi filmaři tolik." Koho by kdy napadlo, že umírání může být tak příjemné.

Kdo by si pomyslel, že se v duši umírajícího rozhostí takový pokoj a mír. Kdo mohl tušit, že člověk na smrtelné posteli necítí žádný strach a konečně poodhalí oponu odvěkého mýtu? Za jedné bezesné noci si Eli Marrion, upoutaný na lůžko hadičkami dýchacího přístroje, promítal před očima svůj dosavadní život.

Jeho ošetřovatelka Priscilla, na kterou dnes připadla dvojitá směna, četla v tlumeném světle stolní lampy na druhém konci pokoje. Očima těkala z knihy na Marriona, jako by ho kontrolovala po přečtění každé řádky. Marrion si představil, jak by tato scéna asi

vypadala ve filmu. Režisér by se zcela jistě pokusil vyjádřit napětí, pramenící ze střetu života a smrti. Sestra by se starostlivě skláněla nad jeho lůžkem, doktoři by si podávali dveře. V pokoji by určitě panoval čilý ruch a rozrušení. Místo toho však leží v setmělé, ztichlé místnosti, ošetřovatelka klidně louská nějaký románek a Marrion bez problémů vdechuje čistý kyslík. Marrion věděl, že se v tomto poschodí nachází pouze podobně luxusně vybavené pokoje pro významné pacienty - přední politiky, vlivné milionáře anebo filmové hvězdy, které byly jen blednoucím odrazem své zašlé slávy. Bez ohledu na postavení se na nemocničním lůžku všichni mění v zajatce smrti. Leží na bílých prostěradlech bezmocní a osamocení, obsluhují je námezdní síly a jejich moc jim tady není k ničemu. S roztodivnými trubičkami, které jim čouhají z nozder, a s rozpíchanými žilami čekají, až chirurgův skalpel spraví jejich nefungující srdce anebo jim - jako v Marrionově případě - kompletně vymění motor. Marrion přemítal, zda všichni přijímají svůj osud se stejnou odevzdaností jako on. Proč vlastně rezignoval? Proč lékařům oznámil, že žádnou transplantaci nepodstoupí a že se spokojí s časem, který mu jeho unavené srdce vyměří? Přesto děkoval bohu, že je ještě schopen samostatně, racionálně rozhodovat bez zbytečného sentimentu. Všechno si dokázal předem spočítat. Jako by připravoval další ze svých filmů.

Náklady, návratnost, vedlejší příjmy, možné komplikace. Tak za prvé. Je mu osmdesát let a silami zrovna neoplývá.

Transplantace srdce by ho vyřadila z provozu minimálně na rok, a to je ta nejoptimističtější varianta. Každopádně by už nikdy nestanul v čele společnosti LoddStone a se svým někdejším vlivem by se musel rozloučit. Za druhé Marrion věděl, že by se nikdy nesmířil s životem bez jakékoliv moci. K čemu by mu potom vůbec nové srdce bylo? Nemohl by sportovat, prohánět ženské, radovat se z jídla a pití. Ne, jediným potěšením starého člověka je moc. Je na tom něco špatného? Moci lze užívat pro dobro jiných. Copak se zrovna nezachoval milosrdně vůči Ernestu Vailovi, a to navzdory dosavadním zásadám a navzdory všem předsudkům? Copak neřekl doktorům, že nechce připravit nějaké dítě nebo mladíka o šanci na přežití tím, že jim vyfoukne srdce před nosem? Není to snad zářný

příklad, jak se využívá moc pro potěchu druhých? Jenže Mamon se celý život setkával s přetvářkou, a proto si rázem uvědomil, že také jeho uvažování je odporně pokrytecké. Pravdou je, že nové srdce odmítl, neboť to pokládal za nezvratné řešení. Ernestu Vailovi slíbil procenta, protože se chtěl zavděčit Claudii a vysloužit si úctu Molly Flandersové. Je snad něco špatného na tom, že touží, aby si ho lidé uchovali v paměti jako dobráka od kosti?

Se svým životem byl spokojený. Vypracoval se z naprosté chudoby k nejvyšším metám. Všechny si podrobil.

Užival si dosyta, miloval krásné ženy, bydlel v luxusních domech, oblékal se do hedvábí. Přičinil se o rozkvět umění.

Získal nesmírnou moc a nashromáždil obrovský majetek. Neustále se snažil konat dobré skutky. Věnoval několik desítek milionů na stavbu této nemocnice. Ze všeho nejraději však se svými bližními bojoval. Ani na tom není nic špatného. Jak jinak by dosáhl moci, kterou potřeboval, aby mohl pečovat o blaho svých spoluobčanů? Přesto však poněkud litoval, že projevil vůči Vailovi takovou štědrost. Člověk přece nesmí rozdávat plnými hrstmi to, co v potu tváře vybojoval. A zvláště nesmí ani ve slabé chvilce podlehnout nátlaku. Naštěstí to Bobby zařídí.

Bobby vždycky všechno zvládl. Bobby určitě rozšíří na veřejnosti historku o tom, jak se vzdal transplantace ve prospěch někoho mladšího. Bobby se postará, aby společnost LoddStone netratila zbytečně ani cent. Bobby se zbaví přívažku v podobě produkční společnosti jeho dcery. Bobby ochotně odvede špinavou práci. Zazvonil telefon a z faxu se začal soukat pás papíru s výsledky tržeb v newyorských kinech. Tiché vrčení přístroje znělo jako truchlivý hudební doprovod. Třeba si přiznat pravdu. Pořád má dost fyzických sil. Nezradilo ho tělo, ale mozek. Připouští rovněž, že ho zklamalo lidstvo.

Během svého dlouhého života potkal spoustu podlých lumpů, politováníhodných slabochů i šílenců posedlých touhou po penězích a slávě. Poznal, jak hanebně se k sobě dokážou chovat milenci, manželé, matky, otcové i děti. Děkoval bohu, že filmy, u jejichž zrodu stál, dodávaly lidem víru a naději.

Děkoval bohu za svá roztomilá vnoučataaděkoval bohu, ie už nebude svědkem toho, jak vyrůstají v ničemy. Fax ztichl.

Marrion nyní vnímal jen nepravidelný tep svého selhávajícího srdce. Za oknem se pomalu rozednívalo. Ošetřovatelka zhasla lampu a zavřela knihu. Proč musí umírat tak sám, v přítomnosti úplně cizího člověka, když ho miluje tolik lidí? Sestra přistoupila k posteli, zvedla Marrionovi víčka a přiloiila mu na prsa stetoskop. Dveře pokoje se rozevřely jako brána vedoucí do nějakého starověkého chrámu. Mamon zaslechl cinkot nádobí a podt,osů se snídaní. Místností se rozlilo oslňující světlo. Cítil, jak mu něčí ruka masíruje hruď. Proč to dělají?

Zatmělo se mu před očima a vhlavě mu zahučel větrný vír. Z dáli k němu doléhala změi hlasů. Jeho kyslíkem sycený mozek si vybavil větu z jednoho filmu. "Takhle tedy umírají bohové?° Náhle rnu tělem projel elektrický výboj. Kdosi mu bušil sevřenou pěstí do hrudníku. Celý Hollywoodbude truchlit, nikdo však nebude jeho smrti litovat víc než jeho ošetřovatelka Priscilla. Sloužila dvojité směny, protože živila dvě malé děti. Navíc ji bude mrzet, že Marrion zemřel zrovna běhertl jej; služby. Zakládala si na své pověsti jedné z její epších zdravotních sester v Kalifornii. Nesnášela smrt. Kromě toho hodlala přemluvit Marriona, aby zfilmoval knihu, kterou pr ávě četla. Velmi ji zaujala. Snila o tom, že jednou pověsí svou profesi na hřebík a začne pracovat jako scenáristka. Její naděje se nyní zhroutila. Je odsouzená, aby v téhle nemocnici posluhovala hollywoodský,n pohlavárům do konce života . Tohle všechno se však odehrálo pouze v Marrionově mysli těsně před rtím> než zemřel. Stal se poslední ozvěnou tisíců filmů, které ve svém životě zhlédl. Ve skutečnosti sestra přistoupila k jeho lůžku teprve čtvrt hodiny potcJ, co zemřel. Tak tiše Marrion skonal. Chvíli přemýšlela, jestli má zavolat záchranný tým, jenž by se pokusil přivést pacienta k životu. Jenže Priscilla byla zkušená zdravotnice, které nechyběl soucit s trpícími. Proč nutit tohoto ubožáka, aby podstupoval muka spojená s oživovacími pokusy? Postavila se k oknu aa zadumaně pozorovala východ slunce. Po římse si pyšně vykraačoval vrkající holub. Priscilla převzala Marrionův osud do svýchn rukou a rozhodla se

správně. Senátor Wavven má jistou informaci, která bude Clericuziovy stát pět milionů dolarů.

Tak to alespoň Crossovi vyřídil Giorgiův kurýr. Tato transakce si vyžádá spcoustu administrativní práce. Cross bude muset sebrat pět milionů z kasina a postarat se, aby nesrovnalost v účtech nepadla nikomu . do oka. Cross obdržel rovněž vzkaz od Claudie a Vaila. Bydleli v hotelu ve stejném pokoji. Claudia bratra prosila, aby je co nejrychleji přijal. Prý se jedná o velice naléhavou záležitost. Ozval se i Lia Vazzi. Volal z horské chaty a žádal o osobní audienci.

Nezdůraznil sice, že je to vážné, ale Lia by se jinak nepřihlásil. Pravděpodobně je již na cestě. Cross uvažoval, jak senátoru Wavvenovi doručí peníze. Hotovost se pochopitelně nevejde do kufříku ani do příruční tašky. Cross proto zavolal do hotelového obchodu se suvenýry. Vzpomněl si totiž, že tam nabízejí starožitnou čínskou truhlu, do které se určitě vejde i taková hromada bankovek. Tmavozelenou dřevěnou truhlu, vykládanou falešnými polodrahokamy, zdobili červení draci a její hlavní výhodou byl masivní zámek. Gronevelt ho naučil, jak zlegalizovat ztrátu peněz z pokladny kasina. Tato operace vyžadovala spoustu mravenčí práce včetně převodu financí na speciálně zřízené účty, fingovaných výplat dodavatelům alkoholu a potravin, úhrad za nikdy neuskutečněné výcvikové projekty, odečtů za propagaci a seznamů neexistujících hráčů, kteří údajně zůstali kasinu dlužní. Cross se s tím babral to páteční odpoledne už celou hodinu. Senátor Wavven přijede až v sobotu, a dříve než se v pondělí ráno rozloučí, vlastnoručně převezme přichystané peníze. Cross si protřel unavené oči a vytočil číslo Claudiina a Vailova pokoje. Telefon zvedla Claudia. "Ernest mi dělá starosti. Musíme s tebou mluvit," oznámila Crossovi. "Dobře," odvětil Cross. "Zastavte se v kasinu, chvíli se pobavte a já si vás tam asi za hodinu vyzvednu. Skočíme na večeři a tam mi povíte, jaké máte trable."

"Jenže co budeme v kasinu dělat? Vždyt hrát nemůžeme.

Ernest dávno překročil úvěr a ty žetony za deset tisíc, které jsem od tebe dostala, jsou už dávno pryč." Cross si povzdechl.

To znamená, že Ernest dluží kasinu sto tisíc dolarů a s jeho směnkami si Cross může leda vytřít zadek. "Ach jo, tak počkejte

hodinku a pak přijďte ke mně. Povečeříme tady." Cross telefonicky Giorgiovi potvrdil, že jsou peníze pro senátora připraveny. Ne že by poslovi nedůvěřoval, ale zásadně dodržoval předepsané postupy. Použil k tomu předem domluvené šifry. Jméno vyjádřil číselným kódem, zatímco danou částku nahradila řada písmen. Potom se Cross opět pustil do práce.

Nedokázal se však na nudné papírování soustředit. Wavvenova informace, to musí být tedy terno, když si ji cení na pět milionů dolarů. A také Lia má nejspíš velice závažný důvod, když se do Las Vegas vypravil z takové dálky. Ozvalo se zaklepání. Aniž by čekala na vyzvání, uvedla ochranka do pokoje Claudii a Vaila. Cross přivítal sestru vřelým polibkem.

Nechtěl, aby si myslela, že se na ni hněvá kvůli prohraným penězům. Cross nabídl hostům jídelní lístek a objednal vybrané pokrmy. Claudia se posadila toporně na pohovku a Vail se pohodlně rozvalu vedle ní. Jako první promluvila Claudia:

"Crossi, Ernest má zase potíže. Musíme pro něj něco udělat."

Vail vůbec nevypadal ustaraně. Mhouřil pobaveně oči a mírně se usmíval. Ani netušil, jak tím Crosse popuzuje. "Ze všeho nejdříve Ernestovi beru úvěr. V tomhle městě už si neškrtne.

Ušetřím tím spoustu peněz, protože tenhle pán je nejhorší hráč, jakého jsem kdy viděl."

"Nepřišli jsme diskutovat o hazardních hrách," přerušila ho Claudia a postupně mu vylíčila, jak Marrion přislíbil Vailovi procenta z hrubého zisku a pak umřel. "No a co?" zeptal se nechápavě Cross.

"Bobby Bantz teď neníní slib dodržet," rozčílila se Claudia.

"Jakmile se stal šéfem společnosti LoddStone, moc ho úplně zaslepila. Snaží se napodobovat Marriona, ačkoliv mu chybí Eliho inteligence a charisma. Nicméně Ernest utřel nos."

"Co mám podle tebe udělat?" zeptal se Cross. "Na Messalině se přece účastníš jako partner společnosti LoddStone," připomněla mu Claudia. "Snad máš nějaký vliv, ne? Donuť, prosím tě, Bobbyho, aby splnil Marrionův slib." Právě v podobných situacích si Cross nad Claudií div nezoufal. Bantz nikdy neustoupí. Patří to k jeho práci a k

jeho charakteru. "Ne," zavrtěl hlavou Cross. "Už jsem ti to vysvětloval snad stokrát.

Nemohu se v ničem angažovat, pokud si nejsem stoprocentně jistý, že odpověď bude kladná. V tomto případě je to naprosto vyloučené." Claudia se zamračila: "Tohle nikdy nepochopím.

Ernest nežertuje. Klidně se zabije, jen aby jeho rodina dostala, co jí patří." Vail náhle zbystřil pozornost:

"Claudie, ty hloupá, copak tomu nerozumíš`? Jakmile tvůj bratr někoho požádá o službu a dotyčný mu nevyhoví, musí ho zabít."

Lišácky se na Crosse usmál. Crossem lomcoval vztek. Jak se Vail vůbec opovažuje mluvit takhle před Claudií. V tom okamžiku naštěstí vešla do pokoje hotelová služba se servírovacím vozíkem. Když sedali k večeři, Cross svůj hněv již ovládl. Přesto si neodpustil uštěpačnou poznámku:

"Erneste, pokud dobře chápu, všechno by se vyřešilo, kdybys natáh bačkory. V tom bych ti snad mohl pomoci. Ubytuju tě v desátém poschodí. Pak už stačí jen drobný krůček z okna a..."

Claudia vybuchla: "Tohle není legrace! Ernest je jeden z mých nejlepších přátel a ty jsi můj bratr, který vždycky prohlašoval, jak mě miluje a že pro mě udělá cokoliv." Do očí jí vyhrkly slzy. Cross vstal a pospíchal ji utěšit. "Claudie, v tomto případě jsem ale opravdu bezmocný. Nepleť si mě s kouzelníkem." Ernest Vail se věnoval plnému talíři. Rozhodně nevyhlížel jako člověk, jenž se odhodlává spáchat sebevraždu.

"Crossi, neškodila by troška fantazie. Z okna bych asi nevyskočil, na to nemám nervy. Naštěstí mi nechybí představivost. Znám tisíc způsobů, jak se sprovodit ze světa, jenže ani jeden z nich mi nevyhovuje. Nevím, proč bych se měl zrovna rozprsknout o chodník. Ještě bych mohl přistát na hlavě nějakému nevinnému člověku. Na to, abych si podřezal žíly, jsem zase zbabělý. Nesnesu pohled na krev a střelných zbraní, nožů a auťáků se bojím jako čert kříže. Zároveň bych to nerad zpackal a zůstal do smrti odkázaný na invalidní vozík. Nechci, aby se mi ti prevíti Bantz a Deere chechtali do ksichtu a užívali si mých peněz. Existuje pouze jediné východisko. Najdi někoho, kdo mě oddělá. Neříkej mi, kdy k tomu dojde, prostě to udělej." Cross se rozesmál. Pohladil Claudii po

vlasech a vrátil se na místo. "Erneste, tohle není detektivka. Myslíš si, že je sranda někoho odkráglovat?" Cross odsunul židli a přistoupil k pracovnímu stolu. Odemkl zásuvku, vyndal z ní váček s černými žetony a hodil ho Ernestovi. "Tady máš deset tisíc. Zkus si naposledy zahrát, třeba budeš mít štěstí. Jenom mě přestaň urážet před mou sestrou, prosím." Vail se ušklíbl.

"Pojď, Claudie, tvůj bratr nám nepomůže." Strčil váček se žetony do kapsy u saka. Očividně se nemohl dočkat, až usedne za hrací stůl. Claudia posmutněla. V hlavě se jí honily roztodivné myšlenky, ale odmítala si připustit pravdu. Upřeně hleděla do bratrovy sličné tváře. Určitě není tím, co o něm tvrdí Vail. Políbila Crosse na čelo se slovy: "Promiň, bráško.

Já se jenom o Ernesta bojím."

"Bude v pořádku," reagoval suše Cross. "Na to, aby se zabil, příliš miluje hazard. Navíc je génius, ne?" Claudia vyprskla smíchy. "Alespoň to o sobě říká.

A já s ním souhlasím. Kromě toho je ale taky příšerný zbabělec." Smířlivě poplácala Vaila po ruce. "Proč se s ním potom zahazuješ?" zabručel Cross. "Zajímalo by mě, proč bydlíte ve stejném pokoji."

"Protože jsem jeho nejlepší a zároveň jediná kamarádka. Jiné přátele nemá," odsekla podrážděně Claudia. "A líbí se mi jeho knížky." Jakmile Claudia s Vailem odešli, usedl Cross ke stolu a pokračoval v práci nad převodem peněz senátoru Wavvenovi. Když skončil, zavolal pokladníkovi kasina, přednímu příslušníkovi Clericuziova klanu, a nařídil mu, aby přinesl uvedenou částku do jeho apartmá. Pokladník se dostavil v doprovodu dvou osobních strážců, rovněž členů klanu, z nichž každý nesl objemný pytel plný bankovek. Spolu s Crossem naskládali peníze do čínské truhly. "Krásná bedna," poznamenal s úsměvem pokladník. Jakmile za nimi zapadly dveře, sundal Cross z postele deku i a truhlu do ní zabalil. Poté telefonicky objednal u hotelové služby dvě snídaně. Neuplynuly ani dvě minuty a ochranka mu oznámi la, že se dostavil Lia Vazzi.

Cross pokývnutím hlavy naznačil, aby ho uvedli.

Vazziho přivítal vřelým objetím. Upřímně se radoval, že ho znovu vidí. "Jaké mi neseš zprávy? Dobré, nebo špatné?" zeptal se

Cross u prostřeného stolu. "Špatné," odvětil Vazzi. "Týká se to detektiva, co nás zastavil, když jsme odváděli z hotelu Boze Skanneta. Jmenuje se Jim Losey. Navštívil mě v chatě a vyptával se na mé styky se Skannetem. Odbyl jsem ho, ale nejde mi z hlavy, jak se dozvěděl, kdo jsem a kde mě najde. Nemám přece žádný policejní záznam a nikdy jsem neměl s policií opletačky. Což znamená, že to prásknul nějaký informátor."

Cross se vyděsil. K přeběhlictví docházelo v Clericuziově rodině velice zřídka a vždy bylo nemilosrdně trestáno. i "Ihned to osobně nahlásím donovi," ujistil Cross Vazziho. "A co ty? Nechceš si vzít dovolenou? Než celou záležitost prošetříme, mohl by ses uklidit někam do Brazílie." Lia pomalu polkl, nalil si brandy a zapálil doutník. "Mám pro strach uděláno," pravil. "Žádám tě jen o svolení, abych se směl před tím chlapem bránit." Cross znervózněl. "Lio, to přece nejde," namítl. "Vražda policajta je v téhle zemi dost riskantní. Tady nejsi na Sicílii. Možná bys měl něco vědět. Jima Loseyho vedou Clericuziovi na své výplatní listině. A nedostává málo. Myslím, že jen tak čmuchá, aby mohl výměnou za mlčení požádat o zvýšení gáže."

"Aha," přikývl Vazzi. "Pravdou však zůstává, že se mezi námi potuluje informátor."

"O to se postarám," uklidnil ho Cross. "Loseyho se neboj." Lia potáhl lačně z doutníku. "Dávej si ale bacha, je to dost nebezpečný chlap."

"Budu opatrný. Jen nic nepodnikej na vlastní pěst, ano?"

"Jistě," usmál se Vazzi. Zjevně se mu ulevilo. "Co je pod tou dekou?" zeptal se lhostejně. "Malý dárek jednomu velice důležitému člověku," opáčil Cross. "Zdržíš se v hotelu přes noc?"

"Ne, vrátím se do hor a ty mi dáš vědět, co jsi zjistil. Radím ti však, abychom se toho poldy co nejrychleji zbavili."

"Promluvím si s donem," uzavřel rozhovor Cross.

Senátor Wavven se spolu se svou tříčlennou svitou ubytoval ve vile ve tři hodiny odpoledne. Jako obvykle přijel v neoznačené limuzíně a bez oficiální ochranky. V pět hodin přijal Crosse.

Cross přikázal dvěma mužům, aby zabalenou truhlu naložili na motorový vozík, ve kterém se obyčejně převážely golfové hole a

nápoje. Sám se posadil vedle řidiče a celou dobu nespustil z truhly oči. Z hotelu dorazili k vilám za necelých pět minut.

Cross se stále ještě nemohl nabažit pohledu na sedm honosných stavení, která se tyčila na ohrazeném pozemku jako symbol jeho moci. Připomínala mu miniaturní paláce ve Versailles, korunované třpytivou hladinou bazénu a budovou soukromého kasina ve tvaru perly, které sloužilo výhradně hostům z vil.

Do vily přenesl truhlu sám. Jeden ze senátorových mužů ho uvedl do jídelny, kde sí Wavven právě dopřával odpolední občerstvení. Stůl přetékal lahůdkami studené kuchyně a orosenými džbánky s limonádou. Alkoholu se již senátor ani nedotkl. Jako obvykle byl Wavven upravený, elegantní a dobře naladěný. Zaujímal jedno z nejvyšších postavení v zemi, vykonával funkci předsedy několika výborů a patřil k horkým kandidátům na příštího prezidenta Spojených států. Vyskočil od stolu a rozběhl se Crossovi v ústrety. Cross položil truhlu na zem a sundal z ní deku. "Drobná pozornost od hotelu Xanadu, pane senátore," prohodil. "Přeji vám příjemný pobyt." Senátor potřásl Crossovi rukou. Jeho dlaň byla vlhká a vláčná.

"Nádherný dar, vskutku," zaradoval se. "Děkuji, Crossi. Mohl bych si s vámi důvěrně pohovořit?"

"Samozřejmě," přikývl Cross a předal senátorovi klíček od truhly. Wavven ho hbitě strčil do kapsy. Pak se obrátil ke svým společníkům a pravil:

"Odneste, prosím, tu truhlu do ložnice. Jeden z vás ji bude nepřetržitě hlídat. A teď mě nechte o samotě s mým přítelem."

Sotva odešli, začal senátor přecházet po místnosti se zachmuřeným výrazem ve tváři. "Nesu vám jak dobré, tak špatné zprávy." Cross přikývl a přívětivě se usmál. "Tak to v životě chodí." To tedy musí být po čertech dobrá novina, která stokrát převáží tu špatnou, když sis za ni napočítal pět melounů, pomyslel si. Wavven si odkašlal. "Nejdřív tedy ta dobrá. Věřím, že vám udělá radost. V posledních několika letech jsem věnoval značnou pozornost legislativním úpravám, díky nimž by mělo dojít v celých Spojených státech k uzákonění hazardních her a sportovních sázek. Konečně se

mi podařilo zajistit potřebné hlasy v Senátu i ve Sněmovně reprezentantů.

Peníze, které jste mi přinesl, použiju k tomu, abych přesvědčil poslední váhavce. Je tam pět milionů, že?"

"Jistě, pět," přisvědčil Cross. "Vidím, že poslouží k bohulibým účelům. A ta špatná zpráva?" Senátor potřásl smutně hlavou.

"Vašim přátelům se nejspíš líbit nebude. Zvláště Giorgiovi.

Vím, jak je unáhlený. Přesto ho považuji za skvělého, báječného člověka."

"Ano, Giorgio je můj nejmilejší bratranec," prohodil Cross kysele. Pokud by měl určit, koho z členů Clericuziovy rodiny má rád nejméně, byl by to právě Giorgio. Věta, která následovala, zasáhla Crosse jako blesk z čistého nebe. "Prezident mi sdělil, že bude návrh zákona vetovat." Cross už v duchu jásal nad úspěchem mistrovského plánu dona Clericuzia. Konečně se mu podaří vystavět říši, tyčící se na legálních základech zákonných sázek. Senátorova slova ho zmátla. Co to sakra ten kretén Wavven žvaní? Dojde tedy k uzákonění, nebo ne? "Nedisponujeme přitom dostatečným počtem hlasů, abychom prezidentské veto přehlasovali," pokračoval Wavven. Cross se mezitím stačil vzpamatovat. "Takže těch pět milionů dostane prezident?" Senátor vytřeštil oči:

"Ach ne, kdepak! Vždyť dokonce nejsme ani členy stejné strany.

Kromě toho je pan prezident velíce bohatý muž, finančně zajištěný do konce života. Až vyprší jeho mandát, správní rady a soukromé společnosti se o něj budou přetahovat.

Úplatky rozhodně nepotřebuje." Wavven se na Crosse vlídně usmál. "U prezidenta Spojených států to funguje trochu jinak."

"Takže jsme v pěkné bryndě, pokud ovšem prezident nezmění názor," hlesl Cross. "Přesně tak," přitakal Wavven. "Prezident je velice populární osobnost. To otevřeně přiznávám, přestože pochází z jiné politické strany. Určitě bude zvolen i podruhé.

Musíme být trpěliví."

"Naznačujete tím, že máme čekat dalších pět let a kochat se nadějí, že potom usedne v Bílém domě člověk, který ten zákon schválí?"

"Ne tak docela," pronesl Wavven váhavě. "Chci k vám být upřímný. Za pět let se může výrazně změnit složení Kongresu a já třeba nebudu moci počítat s podporou, jakou mám dnes." Na okamžik se odmlčel. "Ve hře je spousta různých faktorů." Cross nechápal. O čem Wavven vlastně mluví? Senátor mu poklepal na rameno. "Kdyby se však prezidentovi něco přihodilo, viceprezident zákon podepíše.

Jakkoliv to zní krutě, musíme doufat, že ho postihne srdeční záchvat, že se s ním zřítí letadlo anebo podlehne mozkové mrtvici. Stát se to může. Nikdo není nesmrtelný." Senátor spiklenecky zamrkal a Cross rázem porozuměl. Žíly na spáncích mu naběhly vzteky. Ten hajzl vlastně chce, aby Clericuziům vyřídil, že senátor svou práci odvedl. Je teď na nich, aby prezidenta odstranili a zajistili tak přijetí zákona. Přitom je ten slizký had natolik proradný, že to ani neřekne přímo, aby se do ničeho nenamočil. Cross dobře věděl, že don nic podobného .nepřipustí. A pokud ano, rozejde se Cross s rodinou jednou provždy. Wavven však nerušeně pokračoval. "Vypadá to dost beznadějně, že? Ale člověk nikdy neví. Kolo osudu se může otočit a viceprezident je můj přítel, navzdory odlišným politickým stranám. Vím zcela jistě, že můj návrh zákona podepíše. Musíme čekat, pak se uvidí." Cross nemohl uvěřit tomu, co slyší. Senátora Wavvena všichni pokládají za zosobnění všech ctností typického amerického politika, jehož jedinou slabůstkou jsou ženy a nevinný golf. A tenhle sympaťák s ušlechtilou tváří a patricijským hlasem se snaží Clericuziovy přemluvit, aby zavraždili amerického prezidenta.

To byla i na Crosse silná káva. Senátor uždíbl sousto z obložené mísy. "Zůstanu tady přes noc. Doufám, že se mezi vašimi tanečnicemi najde nějaká Samaritánka, která se nechá pozvat na večeři takovým starým paprikou, jako jsem já."

Jakmile se Cross vrátil do svého apartmá, zavolal Giorgiovi a požádal ho o naléhavou schůzku. Zítra prý přiletí do Quogue.

Giorgio souhlasil, aniž by se na cokoliv vyptával. Pouze Crossovi oznámil, že ho bude na letišti čekat řidič.

Clericuziovi zásadně neprojednávali své záležitosti po telefonu. Když Cross dorazil do rodinného sídla v Quogue, překvapilo ho,

kolik členů rodiny se tu sešlo. V pracovně se shromáždili nejen don Domenico a jeho synové Giorgio, Vincent a Petie, ale rovněž Pippi a Dante, tentokrát v bleděmodrém kloboučku. V pracovně na něj nečekalo žádné jídlo, povečeří zřejmě později. Jako obvykle zahájil don jednání tím, že všem ukázal fotografii svého syna Silvia a snímek z Dantových a Crossových křtin. "To byl jeden z nejšfastnějších dnů mého života," neopomněl nikdy dodat. Poté se všichni usadili na křesla a pohovku, Giorgio rozdal skleničky a don si zapálil italské viržinko. Cross zasvětil přítomné do situace. Vylíčil jim, jak předal senátoru Wavvenovi peníze, a slovo od slova přetlumočil rozhovor, který následoval. V pracovně se rozhostilo hluboké ticho. Nikdo nepotřeboval, aby Cross vysvětlil Wavvenův záměr. Vincent a Petic se tvářili ustaraně.

Vincenc se plně věnoval svým restauracím a stále méně se mu chtělo podstupovat nějaká rizika. Rovněž Petic, přestože velel pěšákům z italské enklávy v Bronxu, považoval za prioritu rozkvět své stavební firmy. Jejich poklidný život se rázem ocitl v ohrožení. "Copak se ten pitomej senátor zbláznil?" zavrčel Vincent. Don se obrátil na Crosse: "Jsi si naprosto jistý, žes senátora správně pochopil? Opravdu po nás chce, abychom zavraždili prvního muže země?" Giorgio suše poznamenal: "Senátor přece říkal, že nejsou ze stejné politické strany." Cross donovi odpověděl: "Wavven se nikdy nevyjádří přímo. Prostě jen předloží fakta. Podle mého názoru předpokládá, že se dovtípíme." Slova se ujal don. Představa, že má vytoužený cíl na dosah ruky, ho uváděla v nadšení. Při pomyšlení na příští slávu a zisky se mu podlamovala kolena. "Konečně nám kyne naděje, že se hazard zlegalizuje.

Tohle se nám vyplatí i za takovou cenu."

"Co si myslíš ty, můj milý Martéllo?" oslovil don Pippiho. Pippi se dusil vzteky.

"Nedokážeme to udělat a neměli bychom to dělat."

"Bratránku Pippi, jestli si na to netroufáš ty, tak já si troufám," pupíchl ho Dante. Pippi si ho opovržlivě změřil. "Jistě, ty jsi řezník. Přemýšlet ale neumíš. Něco takového bys nenaplánoval ani za milion let. Riziko je příliš velké a podobná akce je jen stěží proveditelná.

Určitě by tě dopadli, pokud bys vůbec vyvázl živý." Dante chytil dona za rukáv:

"Dědečku, svěř mi tu operaci. Určitě to svedu." Don odměnil vnuka pohledem plným hrdosti. "O tom vůbec nepochybuji.

Získali bychom tím hodně, ale Pippi má pravdu. Důsledky by mohly být pro rodinu katastrofální. Člověk se může dopustit chyby, ale nikdy by to neměla být osudná chyba. Dokonce i kdyby se to povedlo a my dosáhli svého cíle, do smrti by na naší rodině ležel temný stín. Jde přece jen o strašlivý zločin. Současná situace nás nikterak neohrožuje, pouze nám zkřížila plány. Neznamená to, že se naše záměry neuskuteční, stačí se jen obrnit trpělivostí. Vždyt nám nic nechybí.

Giorgio podniká na Wall Street, Vincent má své restaurace, Petie je spokojený se stavební firmou, Crosse živí hotel a kasino. Já a Pippi jsme už dost staří na to, abychom zbývající dny dožili v klidu a míru. A ty, můj vnuku, se musíš učit trpělivosti. Jednou zdědíš obrovské impérium, postavené na hazardních hrách. Až ten čas nastane, nebudou tě alespoň pronásledovat výčitky svědomí. Takže jaký je můj závěr? At jde senátor k čertu." Všem se nesmírně ulevilo a napjatá atmosféra, která dosud v pracovně panovala, se ihned pročistila. Kromě Danteho všichni donovo rozhodnutí přivítali.

Ano, ať jde senátor k čertu. Jak se vůbec opovážil vystavit rodinu takovému nebezpečí? Pouze Dante byl rozladěný. "To sis tedy dovolil hodně, nazvat mě řezníkem," prohodil nakvašeně k Pippimu. "Kdo si sakra myslíš, že jsi? Florence Nightingaleová?" Všichni se rozesmáli. Don je však rázným mávnutím ruky přerušil. "Ještě něco, vážení. Styky se senátorem bychom rozhodně neměli přerušovat. Těch pět milionů ať si spánembohem nechá. Přesto však jeho návrh pokládám za urážku. Jak ho vůbec mohlo napadnout, že by naše rodina vztáhla kvůli mrzkému obchodu ruku na prezidenta? Jakou polívčičku si tím přihříval? Jak by z toho profitoval?

Domnívám se, že s námi chce prostě manipulovat. Crossi, až zase přijede do hotelu, zvýšíš mu úvěr. Dbej na to, aby se cítil jako v bavlnce. Takového nebezpečného nepřítele si nemůžeme dovolit." Porada pomalu končila. Cross váhal, zda má nastolit další horké

téma. Nakonec se rozhodl, přihlásil se o slovo a seznámil ostatní s tím, co se dozvěděl od Vazziho.

"Zdá se, že někdo donáší," zakončil informaci. "Byla to tvoje akce, takže je to tvůj problém," pokusil se Dante smést celou záležitost ze stolu. Don zavrtěl rezolutně hlavou.

"Informátor? To je vyloučené! Losey na něco náhodou narazil a chce zvýšit výpalné. Giorgio, vezmi si to na starost." Giorgio přikývl: "Dostane padesát tisíc navrch. Crossi, jde to na tvoje triko. Těch padesát klacků zaplatíš ze svých peněz." Don si zapálil další doutník. "Když jsme se tak hezky sešli, má někdo z vás ještě nějaký problém? Vincente, co tvé restaurace?" Vincentova strnulá tvář se rázem rozjasnila:

"Otevírám další tři. Jednu ve Philly, jednu v Denveru a další v New York City. Prvotřídní podniky. Představ si, tatínku.

Talíř špaget za šestnáct dolarů! Když si je uvařím doma, nepřijdou na víc než na padesát centů, a to počítám i cenu česneku. Jako jediní ze všech lepších italských restaurací podáváme i karbanátky. Za osm dolarů. Výrobní náklady přitom činí dvacet centů." Vincent by mohl pokračovat donekonečna, don ho však včas zarazil. "Giorgio, jak se ti daří na Wall Street?" Giorgio odpověď chvíli zvažoval: "Jednou tak a podruhé onak. Úvěry podnikatelům, to je ten pravý zlatý důl. člověk si je musí hlavně pořádně ohlídat. Ztráty jsou minimální. Především však nehrozí vězení. Možná že bychom se měli zbavit všeho ostatního, samozřejmě kromě hazardu." Don se tetelil radostí. O úspěších v legálním podnikání slyšel velice rád. "A co ty, Petie`? Jak si stojí tvá stavební firma?

Doneslo se mi, žes měl nedávno nějaké potíže..." Petie pokrčil rozmrzele rameny. "Dostávám víc zakázek, než mohu zvládnout.

Všichni staví jako pominutí. Jsme výhradní dodavatelé na stavbu dálnic. Zaměstnávám všechny lidi z Bronxu a královsky je platím. Jenže před týdnem na mě vystartoval jeden černoch z odborů. Oháněl se lidskými právy a že prý odmítám černošské dělníky. Vzal jsem ho do kanceláře a tam mi přednesl své požadavky. Dvacet tisíc dolarů jemu do kapsy a deset procent z celkového počtu míst pro negry." Dante se naježil.

"Copak se necháme vydírat? Kde zůstala čest rodiny Clericuziových?" Petie se ohradil. "Uvažoval jsem jako ty, otče. Proč by si taky nemohli vydělat na živobytí? Dostal svých dvacet tisíc a dohodli jsme se na pěti procentech."

"Rozhodl jsi dobře," pochválil ho don. "Řešením malých problémů předcházíme katastrofám. Proč by ostatně nemohli Clericuziovi podporovat své spoluobčany a podílet se tak na rozkvětu celé společnosti?"

"Já bych tý černý opici zakroutil krkem," hudroval Dante. "Uvidíte, že přijde znovu. S jídlem roste chuť."

"A my mu klidně dáme ještě víc," obrátil se k němu don. "Budeme ustupovat, dokud nám to bude ku prospěchu."

Nakonec oslovil Pippiho. "Máš taky něco na srdci?"

"Ne," odvětil Pippi. "Snad jen to, že rodina nechystá žádnou akci a já jsem vlastně bez práce."

"Buď rád, Pippi," pronesl konejšivě don. "Už ses nadřel dost, tak si užívej důchodu."

Dante donově otázce raději předešel: ,"Tsem na tom stejně jako Pippi, jen si připadám na důchod moc mladý."

"Tak hraj golf jako ostatní bruglioni," pronesl úsečně don Domenico.

"Nestrachuj se, život neustále přináší nějaké problémy. Hlavně buď trpělivý. Obávám se, že tvůj čas teprve přijde. A můj taky." Bobby Bantz se na producenta Skippyho Deera rozeřval bez ohledu na to, že se zrovna to ráno chystali na pohřeb Eliho Marriona. "To je postavené na hlavu! Něco takového se může stát jenom u ilmu. Jak jsi to vůbec mohl připustit?" hřímal Bantz a mával přitom Deerovi před nosem štosem papírů.

Deere se na ně zběžně podíval. Jednalo se o seznam pasažérů z řad zaměstnanců, kteří se měli letecky přepravit na natáčení do Říma. "Proč se rozčiluješ?" zeptal se nechápavě. Bantz znovu vybuchl vzteky. "Všichni letí první třídou. Úplně všichni. Štáb, herci, ostřiči, dokonce i poslíčkové a asistenti. Kromě jediného člověka. Víš, kdo to je? Náš kontrolor, který má dohlížet na ňnance. Ten letí turistickou třídou."

"No a co? Pořád mi není jasné, proč tak zuříš." Bantz se přestal ovládat. "V rozpočtu jsem objevil i školu pro děti členů štábu. A pronájem jachty na dva týdny. Pročetl jsem si scénář od začátku do konce. Do Říma posíláte dvanáct herců, kteří mají stěží dvouminutový štěk. Natáčení na jachtě zabere sotva dva dny. Vysvětli mi laskavě, jak jsi to mohl dovolit?"

"Prosím," Skippy Deere se pobaveně uculoval. "Režisérem filmu je Lorenzo Tallufo. Trval na tom, že jeho lidé poletí první třídou. Epizodky připsali do scénáře proto, že jejich představitelé chrápou s hvězdami, které jsou obsazené do titulních rolí. Jachtu jsme najali na čtrnáct dnů, jelikož si Lorenzo přeje navštívit filmový festival v Cannes."

"Ty jsi producent, tak si s Tallufem promluv," vyštěkl Bantz. "Já?" vyjel Deere. "Lorenzo má za sebou čtyři filmy, které vynesly sto milionů dolarů, navíc mu udělili dva Oscary. Já mu klidně políbím zadek, až mu budu pomáhat na palubu. Promluv si s ním sám." Bantz se nezmohl na odpověď. čistě teoreticky stojí šéf filmové společnosti na vrcholu hierarchie filmového průmyslu.

Producent dává všechno dohromady, hlídá rozpočet a plnění harmonogramu. Skutečností však zůstává, že jakmile se začne natáčet, stává se neomezeným pánem režisér. Zvláště, pokud má na kontě pár kasovně úspěšných filmů. Bantz zavrtěl hlavou.

"Teď, když za mnou nestojí Eli, nemá cenu se s Lorenzem bavit.

Poslal by mě do háje a my bychom se mohli s filmem rozloučit."

"A udělal by správně," rýpnul si Deere. "Jakmile natáčí Lorenzo, film je vždycky dražší o pět milionů. Ostatně, tak to dělají všichni. Raději se uklidni, za chvíli jdeme na pohřeb."

Bantz nalistoval další stránku. "Zajímavá položka. Pět set tisíc dolarů za donášku jídla z čínské restaurace. Nikdo, naprosto nikdo, dokonce ani moje manželka, nedokáže utratit půl milionu za čínské žrádlo! Kdyby šlo o francouzskou kuchyni, tak prosím, ale čínská...?" Skippy Deere honem rozmýšlel, co Bantzovi nabulíkovat. "Nepíše se tam čínská, nýbrž japonská restaurace. A objednávka zní na su-ši, nejdražší jídlo na světě." Bantz rázem ztichl. Na su-ši slyšel

samou chválu. Ředitel konkurenční filmové společnosti mu kdysi vyprávěl, jak pozval japonského partnera do restaurace, specializující se na su-ši. "Vyplázli jsme tisíc doláčů za dvě porce smradlavejch rybích hlav," chlubil se tehdy. Na Bantze tím udělal velký dojem. "Dobrá," mávl rezignovaně rukou. "Musíš to ušetřit jinde. Na příští film najmeš asistenty z filmové školy." Studenti režie totiž pracovali zdarma. Pohřeb Eliho Marriona vzbudil tolik pozornosti, jako by pochovávali slavnou filmovou hvězdu.

Dostavili se zástupci všech významných studií, producenti, umělečtí agenti. Svůj hold mu přišli vzdát herci, režiséři a scenáristé. Úctu všech těchto osobností si získal zejména zdvořilostí a nesmírnou inteligencí, díky níž vyřešil takřka každý problém. Provázela ho pověst, že se v mezích možností chová k lidem slušně. V posledních letech svého života se z něj stal téměř asketa. Nezneužíval svého postavení a nenutil začínající herečky, aby se s ním vyspaly. Pod jeho vedením natočila společnost LoddStone víc povedených filmů než ostatní studia dohromady, což dokázali profesionálové z oboru náležitě ocenit. Prezidenta Spojených států zastupoval na pohřbu ředitel jeho personálního odboru. Francouzi vyslali ministra kultury, zarytého nepřítele hollywoodských filmů. Z Vatikánu přicestoval papežský legát, muž natolik pohledný, že by mu mohli okamžitě nabídnout kamerovou zkoušku. Nechyběla ani skupina japonských podnikatelů. Poklonit se památce zesnulého přijeli ředitelé filmových studií z Holandska, Německa, Itálie i Švédska. Sérii slavnostních projevů zahájil jistý slavný herec, pak promluvila jeho kolegyně herečka, přední režisér a poté vystoupil se svým chvalozpěvem scenárista Benny Sly. Po něm následovala smuteční řeč prezidentova zástupce, kterého vystřídali dva komici s vtipnými narážkami na Marrionovu neomezenou moc a obchodní talent. Snad proto, aby obřad nevyzněl příliš neskromně. Nakonec přišli na řadu Eliho syn Kevin, dcera Dora a Bobby Bantz. Kevin Marrion velebil otce za péči, kterou věnoval nejen svým dětem, ale všem zaměstnancům společnosti LoddStone. Označil ho za muže, jenž neochvějně třímal pochodeň filmového umění. Jak všechny přítomné hosty ujistil, je připraven tuto pochodeň pozvednout. Eliho dcera Dora pronesla poetický, stylisticky vytříbený nekrolog, jehož

autorem byl Benny Sly a který dosahoval až spirituálního rozměru. Rozplývala se nad ryzími vlastnostmi svého otce a svůj paján na závěr okořenila humornou poznámkou. "Otce jsem milovala víc než kohokoliv jiného. Naštěstí jsem s ním však nikdy nemusela jednat pracovně. To za něj obstaral Bobby Bantz, s nímž jsem si vždycky hravě poradila." Sklidila zasloužený potlesk, po němž se slova ujal Bobby Bantz. Dořina rádoby vtipná narážka se mu vůbec nelíbila, nicméně své rozladění nedal znát. "Společnosti LoddStone jsem obětoval třicet let života. Celou tu dobu jsem pracoval po boku Eliho Marriona. Byl to ten nejmoudřejší a nejlaskavější člověk, jakého jsem poznal. Pod jeho vedením patřilo oněch třicet let k nejšťastnějším obdobím mého života. Učiním vše, co bude v mých silách, aby se jeho sen stal skutečností. Vážím si jeho důvěry, kterou projevil tím, že mě pro příštích pět let ustanovil hlavou společnosti LoddStone. Slibuji, že nezklamu.

V žádném případě se nemohu s Elim měřit a zřejmě se mi nepodaří zopakovat jeho skvělé úspěchy. Poskytl útěchu a zábavu miliardám lidí po celém světě. O své bohatství se nezištně dělil s rodinou i s celou Amerikou. Čest jeho památce." Smuteční hosté okamžitě vytušili, že si Bobby Bantz napsal projev sám. Dal totiž filmovému světu na vědomí, že se na pět let ujímá vlády a že očekává stejnou úctu, jakou předtím projevovali Marrionovi. Bobby Bantz už nebyl druhý v pořadí. Dneškem se stal mužem číslo jedna. Dva dny po pohřbu si Bobby Bantz předvolal Skippyho Deera a nabídl mu funkci šéfa produkce studia LoddStone, kterou doposud zastával on.

Sám převzal povinnosti prezidenta společnosti. Perspektivám, které se před Skippym tyčily, se nedalo odolat. Připadne mu podíl z každého filmu, který studio vyrobí. Samostatně bude moci rozhodovat o natočení filmů, jejichž rozpočet nepřesáhne třicet milionů dolarů. Může si v rámci LoddStone založit vlastní nezávislou produkční společnost a jmenovat jejího ředitele. Skippyho tato velkodušná nabídka ohromila. Přičítal ji tomu, že Bantz přes všechnu svou nezdravou sebedůvěru pocituje určitou nejistotu. Nejspíš si uvědomuje, že umělecká oblast není jeho silnou stránkou a sází na Deerovu podporu.

Deere bez váhání přijal a šéfem své produkční společnosti bez rozmýšlení ustanovil Claudii. Nejen kvůli jejím kreativním schopnostem a znalostem filmového zákulisí, ale především proto, že je Claudia příliš poctivá na to, aby ho někdy podrazila. S ní si alespoň nebude muset hlídat záda.

Za nezanedbatelnou považoval rovněž skutečnost, že se v její přítomnosti vždy cítil dobře a že mu vyhovoval její smysl pro humor. Jejich sexuální kontakty jsou přitom již dávnou minulostí. Skippy Deere se ihned začal opájet představami, jaké bohatství ho asi čeká. Kolem filmu se točil už dost dlouho a věděl, že občas i hvězdy první velikostí umírají v chudobě. Skippy sice nebyl žádný nuzák, nicméně boháče dělil do deseti tříd, přičemž sám sebe zařadil pouze do první, nejnižší třídy. Jistě, mohl se obklopit luxusem a žít si pohodlně až do smrti. Nemohl si ale dovolit soukromé letadlo a pět domů. Nemohl si držet harém. Nemohl propadnout hazardním hrám. Nemohl se ještě pětkrát rozvést. Nemohl si pořídit služebnictvo. Nemohl financovat všechny filmy, které by chtěl natočit. Nemohl si založit uměleckou sbírku a nakupovat Monety a Picassa jako Eli. Jednoho dne však určitě poskočí z první třídy přinejmenším do páté. Předtím ale bude muset tvrdě pracovat, jednat nanejvýš obezřetně a především nespouštět z Bantze oči. Bantz seznámil Skippyho se svými plány, nad jejichž smělostí Deere užasl. Teprve nyní se ukázalo, že Bantz zaujal Marrionovo místo právem. Ze všeho nejdříve uzavře s Melo Stuartem dohodu, která studiu zaručí přednostní přístup k hvězdám Melovy agentury. "To se dá zařídit," přikývl Skippy.

"Vysvětlím mu, že si na oplátku může prosadit libovolný projekt."

"Záleží mi hlavně na tom, aby se Athena Aquitaneová objevila v našem dalším filmu," prohodil Bobby Bantz. Aha, v tom je tedy zakopaný pes, pomyslel si Deere. Jakmile Bantzovi spadla do klína společnost LoddStone, začal opět doufat, že dostane Athenu do postele. Současně ho napadlo, že jako šéf produkce není rovněž bez šancí. "Požádám Claudii, aby ušila Atheně nějakou roli přímo na tělo."

"Výborně," promnul si ruce Bantz a pokračoval. "Moc dobře vím, co si Eli vždycky přál udělat, ale nikdy se k tomu neodhodlal,

protože byl příliš měkký. Honem rychle se zbavíme Kevinovy a Dořiny produkční společnosti. Jenom prodělávají a navíc je nechci v baráku."

"V tomto směru postupuj opatrně," radil Deere. "Nezapomínej, že vlastní docela slušný balík akcií LoddStone." Bantz se ušklíbl. "Jo, jenže z Eliho pověření budu společnost dalších pět let řídit já. Ostatně to provedeš ty. Hned zpočátku zarazíš každý jejich projekt. Za rok za dva znechuceně odejdou sami. Vinu budou klást samozřejmě tobě. Přesně tak by to navlékl Eli. Přece jen jsem se od něj něco naučil."

"Obávám se, že je tak lehce nevystrnadíš," namítl Deere. "Tady je jejich druhý domov. Vyrostli tu."

"Alespoň to zkusím," pokrčil rameny Bantz. "Potom tu mám ještě jednu věc. Večer před svou smrtí Eli slíbil Ernestu Vailovi procenta z hrubého zisku a zálohu na všechny filmy, které natočíme podle té jeho stupidní předlohy. Eli na to přistoupil, protože to do něj Molly Flandersová a Claudia hustily, ačkoliv ležel na smrtelné posteli. Div se mi nezvedal žaludek. Už jsem Flandersové písemně oznámil, že se necítím Eliho příslibem vázán ani právně, ani morálně."

"Ernest se sice nezabije, ale v příštích pěti letech může zemřít přirozenou smrtí. Proti tomu bychom se měli pojistit," uvažoval nahlas Deere. "Ne," odsekl Bantz.

"Ještě s Elim jsme to konzultovali s právníky. Ujišfovali nás, že Mollyiny argumenty před soudem neobstojí. Jsou to pijavice, co nás chtějí vysát."

"Molly ti už odpověděla?"

"Jo, poslala mi dopis plný obvyklých právnických keců," přisvědčil Bantz.

"Vzkázal jsem jí, at si trhne nohou." Bantz zvedl telefon a zavolal svému psychoanalytikovi. Bantzova manželka ho již několik let přemlouvala, aby podstoupil terapii, která by z něj učinila sympatičtějšího člověka. "Chci si pouze ověřit, zda naše schůzka ve čtyři odpoledne platí," řekl Bantz do sluchátka. "O tom vašem scénáři si pohovoříme příští týden."

Zavěsil a omluvně se na Deera usmál. Deere se před nedávnem dozvěděl, že se Bantz schází s Falene Fantovou. K dostaveníčkům jim slouží studiový bungalov. Psychoterapeut mu poskytuje alibi výměnou za to, že studio koupilo jeho scénář o šíleném psychiatrovi, masovém vrahovi. Deere nabyl po přečtení scénáře dojem, že by z něj mohl vzniknout docela pěkný nízkorozpočtový film, kdežto Bantz hned od počátku tvrdil, že je to neuvěřitelná hovadina. Skippy tedy ten film natočí a chudák Bantz si bude myslet, že je Deerovi zavázán. Začali si povídat o Falene. Proč je chvíle s ní strávené naplňují takovým štěstím? Připouštěli, že takové milostné dobrodružství je nedůstojné mužů jejich postavení. Jak se shodli, sexuální hrátky s Falene je těší především proto, že je s ní taková legrace a že po nich nic nežádá. Jistě, musí se jí nějak odvděčit, ale nebude to žádný velký problém, jelikož Falene nechyběl talent, a až nastane vhodná chvíle, dostane příležitost. "Bojím se jen, že jakmile se z ní stane hvězda, Falene naroste hřebínek a začne dělat drahoty," posmutněl Bantz.

"Ano, přesně tak to dopadne," přitakal Deere. "Takhle se totiž chovají všechny. Snad to přežijeme. Hlavně že nám vydělá spoustu peněz." Se smíchem se vrhli na produkční plány a rozvrhy premiér. Messalina bude dokončena během dvou měsíců.

Nasadí ji jako hit vánoční sezony. Film podle Vaila je už hotov a na plátna kin bude uveden za čtrnáct dnů. Oba snímky vydělají společnosti LoddStone po celém světě přes miliardu dolarů. Samozřejmě včetně zisků za prodej videokazet. Bantz shrábne dvacet milionů dolarů, zatímco Deere zbohatne o pět milionů. Všichni konečně poznají, kdo je tu pánem. "Strašně mi vadí, že musíme xaplatit Crossovi patnáct procent z hrubých výnosů Messaliny. Proč mu prostě nevrátíme jeho vklad a úroky?

Jestli mu to nebude vonět, at se s námi soudí. Vždyť při pomyšlení na soud Crossovi očividně naskakuje husí kůže," nakousl další téma Deere. "Prý patří k mafii," prohodil Bantz.

"Znám Crosse docela dobře," pravil Deere. "Je to tvrdá nátura, ale kdyby byl opravdu nebezpečný, Claudia by mi to určitě řekla. Mně spíš nahání strach Molly Flandersová. Chceme ošidit její dva klienty současně."

"Af jdou k šípku," ohrnul nos Bantz. "Myslím, že jsme odvedli pořádný kus práce. Ušetříme dvacet milionů na Ernestovi a dalších deset na Crossovi.

Prémie máme v kapse a ještě budeme vypadat jako hrdinové."

"Přesně tak." Deere se podíval na hodinky. "Blíží se čtvrtá.

Neměl jsi už být na cestě za Falene?" V tom okamžiku se rozletěly dveře a do pracovny vtrhla Molly Flandersová oblečená do své obvyklé bojové výstroje - kalhot, pánského saka, bílé hedvábné halenky a bot bez podpatku. Tváře jí hořely hněvem a v očích se jí leskly slzy. Přesto nikdy nevyhlížela nádherněji. Hlas se jí chvěl zlostí. "Tak, vy dva hajzlové, máte co jste chtěli," zařvala. "Ernest Vail je mrtev. Nesu vám soudní rozhodnutí o zákazu promítání filmu podle jeho předlohy. Doufám, že teď se konečně dohodneme, idioti!" Jediný problém, ktery musel Ernest Vail vyřešit, spočíval v tom, jak se vyhnout bolesti. Nejoblíbenější metody sebevraždy hned zpočátku zavrhl, neboť na ně byl příliš zbabělý. Střelných zbraní se děsil, nůž a jed zase nebyl spolehlivý. Stejně nejistá mu připadala hlava strčená do plynového sporáku anebo otrava výfukovými zplodinami někde v garáži. Žíly by si nikdy nepodřízl, protože nesnášel pohled na krev. Ne, on chtěl zemřít rychle a bezbolestně, neporušit přitom tělo a vypadat i po smrti důstojně. Ernest se pyšnil tím, že ke svému rozhodnutí dospěl svobodně a že z jeho skonu budou těžit všichni kromě společnosti LoddStone. V jeho úvahách hrály hlavní roli finanční otázky a touha zvednout si pošramocené sebevědomí. Pomyšlení, že sebevraždou vlastně znovu získá vládu nad svým životem, ho rozesmálo. Hle, další důkaz zdravého rozumu. Neztratil smysl pro humor. Smrt v hlubinách oceánu pokládal za filmově kýčovitou, ale nezamlouvala se mu ani představa, že by skočil pod kola autobusu. Jednak to bolí, jednak by ho mohli považovat za nějakého bezdomovce. Napadlo ho, že by mohl použít prášky na spaní, které sice dávno vyšly z módy, anebo čípek, který si prostě zastrčí do zadku. Ani tento způsob však neskýtal stoprocentní jistotu a kromě toho se mu zdál dost ponižující.

Ernest škrtal jednu možnost za druhou a marně si lámal hlavu nad tím, jak dosáhnout blažené smrti. Měl přitom tolik elánu, že na sebevraždu málem zapomněl. Sedl proto za stůl a chvatně

zkoncipoval několik verzí dopisu na rozloučenou. Využil veškeré své představivosti, aby nebudil zdání, že se lituje anebo že někoho obviňuje. Ze všeho nejvíc mu však záleželo na tom, aby okolí pochopilo jeho sebevraždu jako výsledek zralé úvahy a nikoliv jako projev zbabělosti. První dopis adresoval bývalé ženě, jedinému člověku, kterého v životě skutečně miloval. Snažil se, aby úvodní věty vyzněly pokud možno objektivně a prakticky. "Jakmile obdržíš tento dopis, spoj se s mou právní zástupkyní Molly Flandersovou. Má pro tebe důležité informace. Děkuji Tobě i dětem za krásná léta, která jsme spolu prožili. Nechci, aby sis myslela, že ti něco vyčítám. Náš vztah skončil, protože jsme se jeden druhého nabažili. Nepřičítej, prosím, můj čin chorému mozku. Ne, nebyl jsem ani nešťastný. Mé rozhodnutí je čistě racionální. Molly Flandersová ti to vysvětlí. Vyřiď dětem, že je miluji." Ernest odložil dopis stranou. Ještě ho bude muset vypilovat.

Potom napsal druhé a třetí manželce. Dokonce i na jeho vkus byly ty dopisy příliš chladné a neosobní. Oznamoval v nich, že na obě pamatoval v závěti, že jim děkuje za lásku a porozumění a že nenesou za jeho smrt zodpovědnost. Žádné vřelé city z dopisů věru nečišely. Poté naškrábal vzkaz Bobbymu Bantzovi.

Obsahoval jen tři slova. "Jdi do prdele!" Následoval dopis Molly Flandersové, Mimo jiné v něm stálo: "A pořádně ty prevíty zmáčkni!" Crossovi napsal: "Nakonec jsem se rozhodl správně." Měl totiž pocit, že Cross De Lena považoval jeho řeči o sebevraždě za plané žvásty. Poslední dopis byl určen Claudii. Teprve v něm skutečně otevřel své srdce. "Strávil jsem s Tebou nejšťastnější chvíle svého života, a to jsme nebyli milenci. Jak to jenom děláš? Jak to, že se ti daří všechno, čeho se dotkneš, zatímco mně se všechno bortí pod rukama? Vlastně bortilo - až dosud. Prosím tě, abys zapomněla na to, jak jsem zesměšňoval tvou práci. Hnala mě k tomu závist vysloužilého spisovatele, který už patří do starého železa.

Díky, že ses tak rvala za má procenta, i když se to nepodařilo. Alespoň ses pokusila a za to tě mám rád." Znovu si pročetl všechny dopisy, psané na žlutém papíře. Připadaly mu hrozné, ale vždyť je ještě upraví. Přepisování je základ spisovatelského řemesla. Práce na

dopisech však zjitřila jeho fantazii. Konečně objevil dokonalý způsob, jak se zabít.

Kenneth Kaldone patřil k nejproslulejším zubařům Hollywoodu.

Jeho věhlas se dal srovnat se slávou filmových hvězd. Výtečně ovládal svou profesi a navíc vedl pestrý a provokativní život.

Nelíbilo se mu, že většina knih a filmů líčí dentisty jako typické představitele maloměšťácké vrstvy, a dělal všechno proto, aby tento názor změnil. Elegantně se oblékal, měl vybrané způsoby a pacienty přijímal v luxusně zařízené ordinaci. V čekárně jste si mohli ukrátit dlouhou chvíli listováním v čerstvých výtiscích nejvýznamnějších časopisů ze Spojených států a Anglie a ve zvláštní přihrádce nechyběly ani cizojazyčné časopisy v němčině, italštině, francouzštině a dokonce ruštině. Stěny čekárny zdobila díla předních moderních malířů, v ordinaci pak visely zarámované fotografie s vlastnoručními podpisy jeho pacientů, slavných hollywoodských osobností. Stále překypoval dobrou náladou a působil poněkud zženštilým dojmem, což byla ovšem pouhá vnější slupka, která nikterak nekorespondovala s jeho skutečným založením. Ženy miloval, nicméně nedokázal pochopit, jak kvůli nim může někdo ztratit hlavu. Sex pro něj nebyl o nic důležitější než chutné jídlo, kvalitní víno a dobrá hudba. Kenneth věřil pouze v zubařské umění. Ano, pokládal se za umělce a při své práci využíval všech technických a kosmetických vymožeností. Odmítal nasazovat pacientům můstky a prosazoval ocelové implantáty, na něž se přichycovaly nezničitelné zubní protézy. Přednášel na stomatologických konferencích a získal si takové renomé, že ho povolali dokonce až do Monaka, aby spravil zuby jednomu členu knížecí rodiny. pádný Kennethův pacient si nemusel na noc odkládat protézu do skleničky. Na jeho zubařském křesle, zhotoveném na zakázku, žádný pacient nikdy nepocítil sebemenší bolest. Kaldone nešetřil utišujícími prostředky. Všichni jeho pacienti dobře znali především rajský plyn, směs kysličníku dusného a kyslíku, jenž spolehlivě utlumil každou bolest již v zárodku a navodil slastný pocit opojení, srovnatelný jen s účinky opia. Ernest a Kenneth se přátelili téměř dvacet let.

Seznámili se krátce po Ernestově příchodu do Hollywoodu. Vail tehdy večeřel u jistého producenta, který hodlal zfilmovat jeho knihu. Příšerně ho bolely zuby a dotyčný producent se nabídl, že zavolá zubaře, ačkoliv se blížila půlnoc. Kenneth se dostavil i přes tuto pokročilou hodinu, odvezl Ernesta do ordinace, vyčistil mu hnisající dáseň, hodil ho do hotelu a nařídil mu, aby nazítří přišel na kontrolu. Později Ernest před oním producentem poznamenal, že mu zubař musí být hodně zavázán, když na zavolání přispěchá uprostřed noci. Producent mu vysvětlil, že Kenneth Kaldone je prostě takový. V člověku s bolestmi zubů spatřuje tonoucího, kterého je třeba zachránit.

Třeba však podotknout, že Ernest patřil již tenkrát ke Kaldoneovým nejoblíbenějším spisovatelům. Když druhého dne začal Ernest v ordinaci Kennethovi děkovat, Kaldone ho rychle zarazil: "Neděkujte, prosím. Naopak, já zůstávám věčným dlužníkem, neboť vaše knihy mi poskytují neskonalé potěšení. A nyní dovolte, abych si s vámi promluvil o ocelových implantátech." Ernest musel vyslechnout obšírnou přednášku, že na péči o zuby není nikdy pozdě. Dozvěděl se, že brzy přijde o všechny zuby a ocelové implantáty ho uchrání před protézou ve skleničce.

"Rozmyslím si to," pronesl váhavě Ernest.

"Ne," zahalekal Kenneth. "Nemohu léčit pacienta, ktery nesdílí bezvýhradně mé názory."

"To tedy máte kliku, že nejste spisovatel," rozesmál se Ernest, ale nakonec přikývl. Stali se z nich velice dobří přátelé. Kdykoliv Vail přicestoval do Hollywoodu, pozval Kennethe na večeři. Společné chvíle pak trávili inteligentními debatami o Vailových knihách, neboť Kenneth se v literatuře orientoval stejně dobře jako ve stomatologii. Ernest se občas v Kaldoneově ordinaci zastavil jen proto, aby se nalokal rajského plynu. Ten mu totiž učaroval. Nejen že odstraňoval bolest, ale navíc ho uváděl do mrákotného stavu, při kterém Ernesta napadaly ty nejbláznivější myšlenky. Během několika let se přátelství obou mužů prohloubilo natolik, že jednoho dne odcházel Ernest z ordinace s novými zuby, připevněnými na ocelových kořenech.

Jak ho Kenneth ujistil, tyhle zuby si s sebou vezme do hrobu.

Ernesta však Kenneth zajímal především jako postava jeho příštího románu. Vail zastával stanovisko, že v každém člověku dřímá stín perverzity. Ani Kenneth nebyl výjimkou. Jeho úchylka souvisela se sexem, přesto však měla daleko ke klasické pornografii. Dříve než si Ernest nasadil gumovou masku s rajským plynem, obvykle v Kennethově ordinaci tlachali o všem možném. Jednou se mu Kenneth svěřil, že jeho současná přítelkyně souložila i se svým psem, statným německým ovčákem.

Ernest do sebe právě nasál první doušek plynu, ale stačil si ještě strhnout masku a udiveně vyhrknout: "Ty chrápeš se ženskou, která si to rozdává s čoklem? Tobě to nevadí?" Na mysli měl zejména lékařské a psychologické zábrany. Kenneth bez váhání odpověděl: "Proč by mi to mělo vadit? Pes přece není žádná konkurence." Zprvu se Ernest domníval, že Kenneth žertuje, ale vzápětí si uvědomil, že mluví naprosto vážně.

Nasadil si zpátky masku a ponořil se do sladkého snění. Jeho podvědomí, povzbuzené omamnou látkou, provedlo podrobnou analýzu dentistova nitra. Kenneth je člověk, ktery rozhodně v lásce nehledal spříznění duší. Hledal v ní jen rozkoš a uspokojení, podobné tomu, které pociťoval při práci. Rozum zůstával ve střehu, i když dával volný průchod vášním. Při večeři ho se závěry svého rozboru seznámil. Kennethovi nezbývalo než souhlasit. "Sex je účinnější než rajský plyn," připustil Kenneth. "Ale stejně jako v případě kysličníku dusného musíš přidat alespoň třicet procent kyslíku." Šibalsky na Ernesta zamrkal. "Tobě dělá rajský plyn opravdu dobře.

Namíchal jsem ti maximum, sedmdesát procent, a ty ho snášíš naprosto bez potíží."

"Neublíží mi to?" vylekal se Ernest.

"Ani ne," odtušil Kaldone. "To bys ho musel vdechovat několik dnů a možná ani pak by ti neublížil. Čistý kysličník by tě ovšem zabil za třicet minut. Jednou měsíčně pořádám ve své ordinací malou půlnoční party. Zvu jen pečlivě vybrané hosty, samé skvělé lidi. Všichni jsou mými pacienty, takže znám jejich zdravotní stav i výsledky krevních testů. Všichni jsou zdraví jako rybičky. Kysličník jim pořádně zvedne náladu.

Mimochodem, necítíš při vdechování silněji své libido?" Ernest se rozesmál. "Jo, onehdy vešla tvá laborantka a já dostal chut plácnout ji po zadku."

"Určitě by ti prominula," poznamenal suše Kenneth a pokračoval: "Co kdybys přišel zítra o půlnoci?

Uvidíš, je to hrozná sranda." Když spatřil Ernestův vyděšený pohled, začal jej honem uklidňovat: "Kysličník dusný není žádný kokain. Kokain sice odstraňuje zábrany, ale ženy se po něm stávají jaksi bezmocné. Představuj si, že jdeš na koktejl.

Nemusíš se do ničeho zapojovat." Psi jsou rovněž zváni?, pomyslel si Ernest. Přesto Kennethovi slíbil, že určitě přijde. V duchu se omlouval tím, že alespoň načerpá podněty pro některy ze svých příštích románů. Večírek mu však nijak legrační nepřipadal a hromadné orgie jej nechaly zcela chladným. Místo toho, aby se dal vtáhnout do sexuálního bahna, stoupal díky účinkům plynu do spirituálních výšin. Jako by požil drogu, určenou vyznavačům jakéhosi milosrdného boha.

Hosté kopulovali s takovou zvířecí nevázaností, že teprve nyní pochopil, proč se Kenneth vyjadřoval o pohlavním styku své partnerky a německého ovčáka tak lhostejně. Bezuzdné řádění postrádalo jakýkoliv náznak lidského citu, a tím se stávalo fádní a nudné. Ani Kenneth se nezúčastnil. Měl plné ruce práce s obsluhou přístroje na míšení rajského plynu. Nyní, po dlouhých letech, si Ernest uvědomil, že našel ideální způsob, jak opustit toto slzavé údolí. Dá se to vlastně přirovnat k menšímu zubařskému zákroku. Nebude trpět, jeho tělo se nezkroutí ve smrtelné křeči, nepocítí žádnou úzkost. Na vznášejícím se obláčku, utkaném z blahodárných paprsků, přepluje bezbolestně na druhý břeh. Jak se říká, zemře v pokoji. Teď ještě musí naplánovat, jak pronikne do Kennethovy ordinace. Navíc netuší, jak se zachází s přístrojem na rajský plyn. Objednal se ke Kennethovi na kontrolu. Zatímco Kenneth studoval jeho rentgenové snímky, namluvil mu Ernest, že píše novou knihu, jejíž hlavní hrdina je dentista. Poté ho požádal, aby mu vysvětlil manipulaci s přístrojem. Kenneth byl rozený pedagog a podrobně mu vysvětlil, jak otevřít bombu s oběma přísadami a jak nastavit správné hodnoty. Nakonec předvedl názornou ukázku. "Není to nebezpečné?"

zeptal se Ernest. "Co když se ožereš a povolíš ty kohouty víc, než bys měl? Nezabiješ mě?"

"Ne," zavrtěl hlavou Kenneth. "Poměr plynů je regulován automaticky, takže směs je neustále sycena minimálně třiceti procenty kyslíku." Ernest předstíral rozpaky. "Pamatuješ na ten večírek před několika lety? Chodím teď s krásnou holkou. Má jedinou vadu, je zbytečně stydlivá.

Potřeboval bych s ní pomoct. Nepůjčil bys mi klíče od ordinace? Vezmu ji sem a trochu ji rozpumpuju." Kenneth se dál věnoval rentgenovým snímkům. "Máš vskutku nádhernou hubu," pronesl pyšně. "Jsem opravdu vynikající zubař."

"Tak co bude s těmi klíči?" naléhal Ernest. "Říkáš, že je hezká?" prohodil Kenneth. "Prozraď mi, kdy přijdete, a já tu mašinu obstarám."

"Kdepak," zamračil se Ernest. "To je velice slušné děvče.

Kdyby ses tu motal, ani by si nečichla. Je taková staromódní."

"Jak myslíš," pravil Kenneth a podíval se Ernestovi zpříma do očí. "Jsem tu hned," řekl po chvíli a odešel. Po chvíli se vrátil a podával Ernestovi klíč. "Skoč si do nějakého železářství a nech si udělat duplikát. Hlavně to zařiď tak, aby poznali, kdo jsi. Pak mi přines originál." Ernest neskrýval údiv: "Tak jsem to zrovna nemyslel." Kenneth odložil snímky a obrátil se k Ernestovi. Poprvé za celou dobu, co Ernest zubaře znal, Kennethova tvář posmutněla. "Nepřeju si, aby mě policajti, až tě objeví v mém křesle mrtvého, s tímhle případem nějak spojovali. Nemíním ohrozit svou profesionální pověst a nechci, aby ode mě utekli všichni pacienti. Poldové najdou duplikát a vyslídí to železářství. Budou si myslet, že jsi mi ten klíč šlohnul. Předpokládám, že jsi napsal dopisy na rozloučenou." Ernesta překvapil a především zahanbil. Neměl v nejmenším úmyslu vystavit Kennethe nějakému podezření. Lékař ho pozoroval káravým pohledem. Rty se mu stáhly v trpkém úsměvu. Ernest si vzal klíč a pak Kennethe sevřel do náručí, přestože si city nikdy neprojevovali. "Ty mi rozumíš, viď?" zajíkl se. "Jednám čistě racionálně."

"Ovšemže ti rozumím," přikývl Kenneth. "Mnohokrát jsem uvažoval o tom, že provedu totéž, až budu starý, anebo až se mi

přestane dařit." Přivřel spiklenecky oko. "Smrt přece není žádná konkurence." Oba se hlasitě rozesmáli. "Víš, proč to dělám?" zeptal se Ernest. "To přece ví celý Hollywood," konstatoval Kenneth. "Skippyho se nedávno někdo na jakémsi večírku zeptal, jestli opravdu hodlá vyrobit film podle tvé předlohy. Odpověděl, že mu v tom nic nezabrání. To by se prý musela přestat točit zeměkoule, anebo by Ernest Vail musel spáchat sebevraždu."

"Nepovažuješ mě za cvoka, když se chci zabít kvůli penězům? Navíc kvůli penězům, které už nebudu moci utratit."

"Proč ne?" pokrčil rameny Kenneth. "Pořád lepší, než se trávit z lásky. Tak jednoduché to ale nebude. Musíš vytáhnout tuhle hadičku, tím přerušíš přívod kyslíku a koncentrace stoupne nad sedmdesát procent.

Udělej to v pátek v noci, až odejdou uklízečky. Tak tě najdou až v pondělí. Kdyby tě objevili dřív, mohli by tě ještě zachránit. Pokud použiješ neředěný kysličník, zemřeš za půl hodinky." Znovu se hořce usmál. "Takže jsem ti zuby spravoval nadarmo. Všechna práce přijde vniveč. Jaká škoda!" O dva dny později, v sobotu časně ráno, se Ernest probudil v pokoji hotelu Beverly Hills. Slunce právě vycházelo. Osprchoval se, oholil a oblékl si tričko, džínsy a světle hnědé plátěné sako.

Po pokoji se povalovaly papíry a různé svršky, ale Ernest se již s úklidem neobtěžoval. Vždyt už to nemá cenu. Kennethova ordinace ležela necelou půl hodinu chůze od hotelu. Ernest Vail vyšel na chodník a lačně se nadechl. Konečně se zase cítil svobodně. Los Angeles bylo jako vymetené, nikde ani živáčka. Žaludek se mu svíral hlady, ale Ernest usoudil, že jíst nebude. Příčilo se mu pomyšlení, že by se mohl pozvracet, až upadne do mdlob. Ordinace se nacházela v patnáctém poschodí šestnáctipatrové budovy. V hale seděl postarší vrátný, výtahy nikdo neobsluhoval. Ernest zasunul klíč do zámku a vstoupil.

Pečlivě za sebou zamkl a strčil klíč do kapsy saka.

Všude bylo ticho jako v hrobě. Ernest se rozhlédl kolem sebe.

Okénko do kartotéky odráželo sluneční paprsky a monitor počítače v přijímací kanceláři pozoroval Ernesta svým zlověstně potemnělým okem. Ernest otevřel dveře do chodby, která vedla k

ordinaci. Cestou ho mlčky sledovaly oči filmových hvězd, jejichž fotografie zdobily stěny. Do Kennethovy pracovny se vcházelo dveřmi na konci chodby.

Kolikrát tam spolu debatovali! Ordinace s hydraulickým křeslem potaženým jemnou kůží, na kterém již sedělo tolik slavných pacientů, sousedila přímo s pracovnou. Vedle křesla stál pojízdný stolek, na němž ležela dýchací maska napojená dvěma hadicemi na nádrže s kyslíkem a kysličníkem dusným. Hadice uzavíraly ovládací knoflíky se stupnicí nastavenou na nulu.

Ernest otevřel přívod tak, aby do masky proudila padesátiprocentní směs. Uvelebil se v křesle a nasadil si masku na obličej. Zcela se uvolnil. Není proč se bát.

Přinejmenším se mu dnes nebude Kenneth rýpat skalpelem v dásních. Tělo postupně opouštěly všechny bolestí i pozemská tíha, mozek se pročistil. Ernest se cítil báječně. Uvažovat v této chvíli o smrti mu připadalo směšné. Hlavou se mu začaly honit nápady na romány, které ještě napíše. Vylíčí v nich všechny lidi, které kdy poznal. Neobjeví se tam ani jeden padouch, všichni budou laskaví a dobří. Právě tohle se mu na rajském plynu líbilo. Náhle si s hrůzou uvědomil, že nepřepsal dopisy na rozloučenou. Připustil, že některé z nich by mohly navzdory jeho dobrým úmyslům a vytříbenému slohu adresáty urazit. Nyní se Ernest ocitl v obrovském, pestrobarevném balonu. Letěl vysoko nad krajinou a z ptačí perspektivy pozoroval svět, který tak důvěrně znal. Kdopak je to tamhle?

Aha, Eli Mamon. Mocný, uctívaný, inteligentní a obávaný Marrion. Svět mu ležel u nohou, všichni ho uctívali. Přesto Elí přišel na oslavu, kterou uspořádal nakladatel při příležitosti vydání Ernestovy nejlepší knihy. Knihy, která navíc obdržela Pulitzerovu cenu a o kterou ihned projevil zájem filmový průmysl. Položil Ernestovi ruku na rameno a pravil: "asi výborný spisovatel." Skutečnost, že se všemocný Eli Marrion osobně dostavil na večírek, byla pro Hollywood senzací. Nakonec mu ještě vyjádřil svůj obdiv podílem na hrubém zisku. Ernest to chápal jako poctu, bez ohledu na to, že mu Bantz po Marrionově smrti slíbený podíl zase sebral. Je vůbec Bobby Bantz takový darebák, jak si zprvu Ernest myslel?

Jeho neústupnost a lakota vlastně pramení ze zkušeností, bez kterých by v tomto světě neobstál. Díky své inteligenci, osobnímu kouzlu a vitalitě je daleko záludnější Skippy Deere.

Ten se nezdráhá zradit ani své nejbližší. Ano, Skippy Deere je mnohem nebezpečnější. Ernest neušetřil ani sebe. Velice dobře věděl, proč na Hollywood a filmové umění pořád útočí a vysmívá se jim. Vězela v tom žárlivost. Film dnes patří k nejváženějším uměleckým formám. Vždyť on sám filmy zbožňuje, zvláště ty dobré. Lidem, kteří se na výrobě podíleli, záviděl hlavně vztahy, které při natáčení panovaly. Herci, štáb, režisér a dokonce i administrativa a šéfové vytvořili jednu velkou rodinu. Dávali si dárky, líbali se, objímali a slibovali si věrnost až za hrob. Jaká to musí být úžasná atmosféra! Když psal s Claudií svůj první scénář, kochal se nadějí, že ho tato rodina mezi sebe přijme. Jenže copak by do ní mohl zapadnout se svou tvrdou palicí, sžíravou ironií a neustálými posměšky? Pod vlivem rajského plynu však Ernest nedokázal přísně posuzovat ani sám sebe. Byl přece v právu!

Napsal řadu vynikajících knih a zasloužil si, aby se k němu chovali s větší úctou. (Mezi spisovateli byl Ernest vzácnou výjimkou, nebol své knihy miloval). Naplněn všeobjímající dobrotou rajského plynu dospěl k rozhodnutí, že vlastně zemřít nechce. Peníze přece nejsou tak důležité. A třeba Bantz nakonec povolí. Claudia s Molly určitě najdou nějakou cestičku. Vzápětí si vybavil veškeré ústrky a ponižování, které musel v životě přestát. Žádná z jeho manželek ho nemilovala. Pořád si připadal jako žebrák, jenž se doprošuje něčí lásky. Nikdy také skutečnou lásku nepoznal. Jeho knih si lidé vážili, nikdy se však nestaly předmětem obdivu, jenž činí ze spisovatelů boháče. Občas se do něj kritika pořádně obula a Ernestovi pak nezbylo než předstírat, že se tím nesmírně baví.

Proč by se ostatně na recenzenty hněval, dělají jen svou práci. Jejich uštěpačné poznámky však pokaždé zabolely. Se žádným ze svých přátel mužského pohlaví, přestože jeho společnost vyhledávali a obdivovali jeho vtip a poctivost, se nikdy doopravdy nesblížil. Dokonce ani s Kennethem. Zatímco Claudia k němu chovala vřelé city, Kenneth a Molly ho pouze litovali. Ernest natáhl ruku a vypnul

přívod. Během několika minut se mu hlava vyčistila. Vstal a šel si sednout do Kennethovy pracovny. Deprese se okamžitě vrátily.

Rozběhl se do ordinace, posadil se do křesla a zadumaně pozoroval východ slunce nad Beverly Hills. Pomyšlení na studio, které ho okradlo o zasloužené peníze, v něm vyvolávalo takový vztek, že se z ničeho nedokázal radovat. Nenáviděl každý nový den a večer polykal pilulky, aby spal co nejdéle.

Ze všeho nejvíce ho hnětlo, že jej pokořili lidé, kterými z duše opovrhoval. V poslední době už se nesoustředil ani na čtení, ačkoliv v literatuře vždycky hledal útěchu. A psát už samozřejmě také nemohl. Jeho tolik oceňovaný elegantní styl se změnil v naduté, falešné a neupřímné plácání. Psaní už ho netěšilo. Po probuzení proklínal každý nový den. Z postele vstával tak unavený, že se ani nepřinutil oholit a osprchovat.

Byl úplně na dně. Vydělal miliony dolarů a utratil je za hazard, ženské a chlast. Nebo je rozdal. Až dosud pro něj peníze nikdy nic neznamenaly. Už dva měsíce dlužil dětem alimenty a manželkám výživné. Na rozdíl od ostatních mužů posílal Ernest tyto šeky s radostí. Už pět let nevydal žádnou knihu a pomalu si začínal hnusit sám sebe. Věčně lamentoval na nepřízeň osudu. Připadal si jako mokvající vřed na těle společnosti. Tato představa jej ubíjela. Copak si spisovatel jeho formátu zaslouží takové přirovnání? Zaplavila ho vlna melancholie a opustily poslední zbytky sil. Ztěžka se zvedl a šouravými kroky začal přecházet po ordinaci. Kenneth mu vysvětlil, co má dělat. Vytáhl přívodní hadici ke kyslíkové bombě, vrátil se do křesla, otočil knoflíkem a nasadil si dýchací masku. Plíce mu zaplnil čistý kysličník. Ernesta se zmocnila chvilková euforie, která odplavila veškerou bolest a pochmurné myšlenky. Krev nasycená kysličníkem stoupala pomalu do mozku. Těsně před tím, než zemřel, pocítil opojnou rozkoš.

V té chvíli uvěřil, že existuje Bůh i ráj. Molly Flandersová se s Bantzem a Deerem nemazlila. Kdyby žil Eli Marrion, nemohla by sí podobné jednání dovolit. "Takže vy jste se, pánové, rozhodli, že uvedete do kin pokračování Ernestova filmu. Pište si, že vám v tom zabráním, i kdybyste se stavěli na hlavu. Veškerá práva patří Ernestovým dědicům. Jistě, možná budete mou námitku ignorovat a

začnete film promítat, ale pak vás poženu před soud. Až vyhraju, připadne film i všechny zisky dědicům. A rovnou si nechte zajít chuf na další filmy, které by využívaly motivů anebo postav z Ernestových románů.

Tyhle potíže a léta soudních tahanic si samozřejmě můžeme ušetřit, jestli okamžitě zaplatíte zálohu pět milionů dolarů a přidáte deset procent z hrubého zisku z každého filmu. Navíc požaduju přesné a pravdivé výkazy o ziscích z prodeje práv na videodistribuci." Deere byl ohromen a Bantz zuřil. Pisálek Vail by tak získal vyšší procenta než kdokoliv jiný kromě hlavních představitelů. S takovou potupou se nemohli smířit.

Bantz neprodleně předvolal na poradu Melo Stuarta a právního poradce studia. Za necelých třicet minut všech pět usedlo v zasedací místnosti společnosti LoddStone. Melova účast byla nezbytná, jelikož se podílel na přípravě smlouvy a jeho umělecká agentura zastupovala herce v titulní roli, režiséra i úpravce scénáře Bennyho Slye. Hrozilo, že se všichni budou muset vzdát značné částky. První se ujal slova právní poradce.

"Celou situaci jsme zvážili již v době, kdy Ernest Vail začal poprvé studiu vyhrožovat." Molly Flandersová vybuchla: "Vy nazýváte sebevraždu vyhrožováním?"

"A vydíráním," přisvědčil poradce. "Pečlivě jsme prostudovali všechny právní aspekty této nepříjemné věci. Přestože se jedná o velice složitou záležitost, nadále doporučuji vedení společnosti, aby nepřistupovalo na mimosoudní vyrovnání. Jsem přesvědčený, že soud rozhodne v náš prospěch. V tomto případě platí, že právo na vlastnictví se dědicům nepostupuje."

"Můžete studiu zaručit vítězství?" zeptala se Molly. "Jakou máte jistotu?

Pětadevadesát procent?"

"Nikoliv," zavrtěl hlavou poradce.

"Sama víte nejlépe, že u soudu není předem nic jistého." Molly se zaradovala. S honorářem, který si vysloužíš, až tenhle případ dovede do vítězného konce, už nebude muset hnout v životě ani prstem. Rozzlobeně vstala a odsekla: "Jděte se všichni vycpat. Nashle před soudem." Bantz a Deere se samým hněvem nezmohli na

slovo. Bobby Bantz poprvé litoval, že Eli Marrion zemřel, Pouze Melo Stuart se pokusil Molly Flandersovou zadržet. Vyskočil a s prosebným výrazem ve tváři ji chytil za ruku. "No tak počkej," pravil chlácholivě. "Přece se dohodneme. Buď rozumná." Když vedl Molly zpět ke stolu, všiml si slz, které se jí hrnuly do očí. "Věřím, že najdeme nějaké řešení. Jsem ochotný projednat nové smluvní podmínky."

Molly se obrátila na Bantze: "Chceš riskovat, že tratíš všechno? Tvůj poradce přece nezaručil, že určitě vyhraješ. Ostatně takovou záruku ti ani dát nemohl. Jsi solidní obchodník anebo pitomej hazardní hráč? Kvůli nějakým dvaceti či čtyřiceti milionům klidně přijdeš o miliardu?" Po delší diskusi dospěli k závěru, s nímž byly spokojeny obě strany. Dědicové obdrží čtyřmilionovou zálohu plus osm procent z hrubých zisků z právě dokončeného filmu. Z každého dalšího pokračování pak mají nárok na dva miliony předem a deset procent ze zisků. Z Ernestových bývalých manželek a dětí se stanou boháči. Na rozloučenou Molly prohodila: "Možná si myslíte, že jsem byla moc tvrdá. Počkejte ten tanec, až se Cross De Lena dozví, jak jste ho vypekli!" Molly si své vítězství náležitě vychutnala. Vzpomínala, jak kdysi odvážela Ernesta z jakéhosi večírku. Trochu se tam opila, cítila se osamělá a Ernest jí svým vtipem a inteligencí imponoval.

Napadlo ji, že by se mohli trochu pobavit a strávit spolu noc.

Cestou vystřízlivěli, a když ho potom uvedla do své ložnice, nevěřila vlastním očím. Tak ostýchavého a nesmělého muže dosud nepoznala. Ernest byl klasický domácí typ, žádný sukničkář.

Molly však byla tuze slušná na to, aby ho jednoduše vyhodila ze dveří. Dodala si kuráž alkoholem a vtáhla Ernesta do postele. Ke svému překvapení zjistila, že potmě si Ernest vůbec nepočíná špatně. Společného laškování si užíval s takovou náruživostí, až tím Molly polichotil. Ráno mu za odměnu přinesla snídani do postele. Ernest se přitom plaše usmál: "Děkuji ti. A děkuji ti ještě jednou." Rázem pochopila, že Ernest dobře ví, na co uplynulé noci myslela, a že jí děkuje nejen za snídani, ale i za poskytnutou rozkoš. Vždycky žehrala na osud, že ji neobdařil větším hereckým nadáním. Co naplat, byla právničkou. Teď se alespoň mohla Ernestu Vailovi odměnit.

Dottore David Redfellow obdržel donův vzkaz během pobytu v Římě, kam se dostavil kvůli velice důležité schůzce.

Ministerský předseda s ním konzultoval připravované opatření, na jehož základě by mohli být potrestáni zkorumpovaní bankovní činitelé. Redfellow mu samozřejmě hodlal poradit, aby novou právní úpravu odmítl. V rychlosti seznámil premiéra se svými argumenty a odletěl do Ameriky. Po pětadvaceti letech exilu v Itálii zaujímal David Redfellow postavení, o jakém se mu nesnilo ani v nejsmělejších snech. Nejdříve si za peníze dona Clericuzia pořídil v Římě malou banku. Na obchodu s narkotiky a finančních transakcích se švýcarskými bankami vydělal celé jmění, které použil k nákupu dalších bank a televizních společností. Své impérium však mohl vybudovat jen díky Bonu Clericuziovi a jeho italským přátelům. S jejich pomocí se stal majitelem redakcí několika deníků a časopisů, televizních stanic a sítě peněžních ústavů. David Redfellow však mohl být spokojený i s tím, čeho dosáhl vlastním přičiněním. Především se mu podařilo naprosto změnit vlastní osobnost. Získal italské občanství, oženil se s Italkou, měl italské děti, italskou milenku a čestný doktorát italské univerzity (bratru za dva miliony). Nosil obleky od Armaniho, hodinu týdně trávil u svého holiče, obklopil se houfem italských přátel, s nimiž se scházel v italské kavárničce, která mu také patřila, a do politiky vstoupil jako poradce kabinetu a samotného premiéra.

Jednou ročně pak podnikal pout do Quogue, aby splnil jakékoliv přání svého dobrodince a učitele dona Clericuzia. Toto nenadálé předvolání ho proto poněkud zneklidnilo.

Bezprostředně po příjezdu na něj v rodinném sídle čekala večeře. Rose Marie se překonala, nebol Redfellow pěl pokaždé chválu na římské restaurace. Na jeho počest se kolem stolu shromáždila celá rodina - kmotr Clericuzio, jeho synové Giorgio, Vincent a Petie, vnuk Dante a Pippi De Lena s Crossem. Přivítali ho jako hrdinu. David Redfellow, nedostudovaný flink, překupník drog a nenapravitelný kurevník s náušnicí v uchu a v ušmudlaných kalhotách, se vypracoval v pilíř společnosti. Všichni na něj byli hrdí. Nejen to, don Clericuzio se mu dokonce cítil zavázán, nebol právě on mu kdysi uštědřil velkou lekci o morálce státních úředníků. V dobách

své mladostí trpěl don nemístným sentimentem. Věřil, že v případě narkotik nelze obránce práva uplatit. David Redfellow začal obchodovat s drogami v roce 1960, už jako dvacetiletý student univerzity. Nezlákaly ho k tomu peníze, chtěl jen sobě a svým přátelům zajistit pravidelný přísun kokainu a marihuany. Šlo v podstatě o amatérskou aktivitu. Do roka se zmohl natolik, že si s kumpány ze školy pořídil malé letadlo, kterým dopravovali zboží z Mexika a Jižní Ameriky.

Pochopitelně se záhy dostali do konfliktu se zákonem. Tehdy se poprvé projevila Davidova genialita. Šestičlenné partě dealerů peníze nechyběly, a tak David Redfellow začal uplácet na všechny strany. Na jeho výplatní listině se brzy objevila řada šerifů, státních návladních, soudců a stovky policistů z celého východního pobřeží. Jak říkal, není na tom nic složitého. Stačí zjistit roční příjmy dotyčných úředníků a nabídnout jim pětinásobek. Jenže pak na scénu vstoupil kolumbijský kartel. V krutosti překonávali Kolumbijci i krvežíznivé Indiány z řilmů o Divokém západě. Nesbírali totiž pouze skalpy, ale uřezávali rovnou celé hlavy. Když zabili čtyři Redfellowovy společníky, obrátil se David na Clericuziovu rodinu s prosbou o ochranu. Oplátkou nabídl padesát procent ze svých zisků. Petie Clericuzio mu spolu se svými muži z enklávy v Bronxu dělal tělesnou stráž a dohodu ukončil až Redfellowův odjezd do Itálie v roce 1965. Obchod s narkotiky se ukázal jako tuze nebezpečný podnik. Nyní všichni donovi blahopřáli k moudrému rozhodnutí, které před pětadvaceti lety prosadil. Dante a Cross slyšeli o Redfellowově minulosti poprvé. David byl vynikající vypravěč a neopomněl vychvalovat Petieho až do nebes. "Udatný bojovník," rozplýval se. "S ním bych šel až na kraj světa." Otočil se k Dantemu a Crossovi a pokračoval: "Vzpomínám si i na vaše křtiny. Ani jste nezakňourali, když vás málem utopili ve svěcené vodě. Kde by mě napadlo, že s vámi budu jednou spolupracovat jako s rovnocennými partnery." Don Clericuzio nevrle zabručel: "S nimi ale spolupracovat nebudeš. Ještě jsem tu já a Giorgio. Pokud bys potřeboval pomoc, jednej výhradně s Pippim. Teď s tebou chci projednat jednu záležitost. Giorgio tě seznámí s podrobnostmi." Giorgio Davidovi vylíčil, jak po Marrionově smrti usedl do křesla prezidenta

společnosti LoddStone Bobby Bantz, okamžitě zrušil smlouvu, která Crossovi zaručovala podíl na ziscích z Messaliny a vrátil mu jen původní vklad s úroky. Redfellow se rozzářil: "To je ale liška podšitá. Ví, že ho žalovat nebudete, a tak vám ty prachy klidně ukradl. Opravdu schopný obchodník." Dante upíjel kávu a znechuceně si Redfellowa měřil. Rose Marie, která seděla vedle, mu úzkostlivě stiskla pod stolem ruku. "Tobě to připadá legrační?" zamračil se. Redfellow se na Danteho upřeně zadíval. Ten kluk se tváří smrtelně vážně. "Jenom proto, že v tomto případě na svou prohnanost doplatí. Dopustil se vážné chyby." Don pobaveně naslouchal jejich výměně názorů. Právě tuto zdánlivou lehkovážnost na Davidovi on i jeho synové vždy obdivovali. "Jak bys, můj vnuku, tuto hádanku vyřešil?" zeptal se don Danteho. "Zakroutil bych mu krkem. Ať se smaží v pekle," rozhorlil se Dante. Don se na něj shovívavě usmál. "A ty, Croccifixio? Jak bys postupoval ty?"

"Smířil bych se s prohrou a vzal bych si z ní poučení. Přelstili mě, protože jsem nepředpokládal, že k tomu seberou odvahu."

"Petie, Vincente?" oslovil Don své syny. Ani jeden neodpověděl. Velice dobře věděli, kam don míří. "Nemůžeš nad tím přece jen tak mávnout rukou," řekl don Crossovi. "Každý by tě považoval za blázna a všichni by si tě přestali vážit." Cross se zamyslel.

"V Marrionově domě dosud visí jeho sbírka obrazů," uvažoval nahlas. "Má cenu dvaceti až třiceti milionů. Mohli bychom je ukrást a požadovat výkupné."

"Kdepak," zavrtěl hlavou don.

"Upozornil bys na sebe, vystavil bys na odiv svou moc. Navíc tu pořád hrozí značné nebezpečí. Bez ohledu na to, jak dokonale by se akce provedla. Je to příliš komplikované.

Davide, co bys udělal?" Redfellow vyfoukl modravý obláček kouře a začal: "Koupil bych celé studio. Takhle se obchoduje v civilizovaném světě. Vezmu-li v úvahu podporu našich bank a mediálních společností, nevidím v tom žádný problém." Cross nedůvěřivě nadhodil: "LoddStone je nejstarší a nejbohatší filmová společnost na světě. I kdybychom dali dohromady miliardu, neprodají ji. To je prostě nemožné." Petie se čtverácky ušklíbl:

"Cože? Davide, starý brachu, neříkej, že bys dokázal schrastit miliardu. Zrovna ty, kterému jsem zachránil život. Ty, který jsi vždycky tvrdil, že mi zůstaneš věčným dlužníkem?" Redfellow se rozesmál: "Nemáš ani potuchy, jak to funguje ve světě velkých peněz. Prachy jsou jako šlehačka. Naleješ trochu do misky, přidáš pár dluhopisů, obligací, půjček a akcií a šleháš, šleháš a šleháš, dokud ti nenapění. Peníze nejsou žádný problém."

"Jak chcete donutit Bantze, aby nám uhnul z cesty? Je svrchovaným pánem společnosti a přes všechny své chyby zůstává věrný Marrionovu odkazu. S prodejem nikdy nesvolí."

"Pak se za ním vypravím já a přimáčknu ho ke zdi," promnul si ruce Petie.

Don se již rozhodl. "Proveď svůj plán," pokynul Davidovi. "Přeji ti hodně štěstí. Postupuj ale opatrně. Pippi a Croccifixio ti budou na povel."

"Ještě něco," vmísil se do hovoru Giorgio.

"Podle Marrionovy závěti je Bobby pověřen řízením společnosti příštích pět let. Eliho dětí však vlastní víc akcií než Bantz.

Zatím Bantze vyhodit nemůžou, ale pokud dojde k prodeji, nový majitel ho bude muset vyplatit. Na to nezapomínejte." David Redfellow se usmál a potáhl labužnicky z doutníku. "Cítím se jako za starých časů," prohodil vesele. "Done Clericuzio, budu ale potřebovat vaši pomoc. Některé italské banky by se mohly zdráhat vsadit na tak riskantní podnik. Musíme počítat s tím, že zaplatíme mnohem víc než účetní hodnotu."

"Jen se neboj," uklidnil ho don. "V těch bankách mám dost vysoké vklady."

Pippi De Lena sledoval debatu s ustaraným výrazem v obličeji.

Nejvíce mu vadilo široké fórum, na kterém se schůzka odehrávala. Podle pravidel se jí měl zúčastnit jenom don, Giorgio a David Redfellow. Jemu a Crossovi pak měli tlumočit příkazy. Vůbec už nechápal, proč byli do vnitřního kruhu přizváni Dante, Vincent a Petie. Don přece vždy držel své plány v tajnosti. Takhle nikdy nepostupoval. Vincent a Rose Marie pomohli donovi do schodů. Don

Domenico zarytě odmítal, aby na schodiště instalovali kolejnice s pojízdným křeslem.

Jakmile zmizeli z dohledu, Dante se obrátil na Giorgia a nakvašeně vyprskl: "Kdo dostane studio, až ho koupíme? Cross?"

David Redfellow ho rázně přerušil: "Studio bude patřit mně.

Zároveň ho povedu a tvému dědečkovi budu vyplácet desátek.

Veškeré finanční náležitosti budou řádně zdokumentovány."

Giorgio spokojeně přikyvoval. Cross se rozesmál: "Dante, ani jeden z nás by nedokázal řídit filmovou společnost. Nejsme na to dost bezohlední." Pippi nervózně poposedl. Během let si vypěstoval schopnost vycítit včas nebezpečí. Proto se také dožil tak vysokého věku, V tomhle se však nevyznal. Don už asi stárne. Petie odvezl Davida Redfellowa na Kennedyho letiště, kde už čekalo jeho soukromé letadlo. Cross a Pippi odletěli do Vegas pravidelnou linkou, neboť don Clericuzio nedovolil, aby hotel Xanadu vlastnil letadlo. Cestou na letiště řídil Cross.

Po chvíli mlčení Pippi prohodil: "Zajedu si ještě do New Yorku. Pak auto vrátím do půjčovny." Cross vycítil, že otce sžírají nějaké starosti. "Asi jsem se nepředvedl v nejlepším světle," řekl omluvným tónem. "Počínal sis skvěle," uklidnil ho Pippi. "Don měl ale pravdu. Nesmíš připustit, aby tě někdo podfouknut dvakrát." Zaparkovali před letištěm. Cross vystoupil a Pippi se přesunul za volant. Otevřeným okénkem si potřásli rukama. Pippi se zahleděl do sličné tváře svého syna.

V tu chvíli si uvědomil, jak hodně ho miluje. Poplácal ho po ruce a řekl: "Dávej si pozor."

"Na co?" zeptal se Cross.

Pátravě se na otce podíval, ale z jeho tváře nic nevyčetl. "Na všechno," odvětil Pippi. Pak pronesl větu, která vyrazila Crossovi dech. "Možná jsem tě měl nechat u matky, ale byl jsem příliš sobecký. Potřeboval jsem tě mít u sebe." Cross dlouho provázel odjíždějící vůz očima. Poprvé v životě mu došlo, že se o něj otec strachuje a že ho má z celého srdce rád. Pippiho samotného zaskočilo, když dospěl k rozhodnutí, že se ožení.

Nehledal lásku, jen se bál samoty. Jistě, má Crosse, kamarády z hotelu Xanadu, Clericuziovu rodinu a spoustu známých.

Pořídil si tři milenky, dosud mu chutná, pořád hraje golf, přičemž zvládá i deset handicapů, a občas si i zatancuje. Jak ale s oblibou říkával don, nemůže protancovat celý život.

Pippimu se blížila šedesátka, zdravíčko zaplaťbůh sloužilo, temperament mu nescházel, jednou nohou byl na penzi a toužil po spokojeném rodinném životě a kdoví, možná i po dětech. Proč ne? V skrytu duše toužil stát se znovu otcem. Tato myšlenka na něj dorážela se stále větší intenzitou. Docela rád by vychovával dceru. Claudía byla rozkošné dítě a velice ji tehdy miloval, přestože spolu už dávno nemluví. Vždycky byla chytrá a upřímná. Obdivoval, že se dokázala prosadit jako scenáristka. Do značné míry zdědila jeho paličatost a Pippi dobře rozuměl její snaze postavit se na vlastní nohy. Umínila si dosáhnout úspěchu a taky se jí to podařilo. Poté, co vysadil Crosse na letišti, odjel do New Yorku za svou milenkou, nádhernou brunetkou s typicky newyorským smyslem pro humor. Pracovala jako sekretářka v advokátní kanceláři a navíc výborně tančila. Na druhou stranu měla až nepříjemně břitký jazyk a ráda utrácela. Taková manželka by se mu dost prodražila. Kromě toho byla příliš stará, nedávno oslavila pětačtyřicítku. Pippimu nevoněla ani její samostatnost, což je vlastnost u milenky nadmíru vítaná. V manželství, tak jak si je Pippi představoval, by však byl takový charakterový rys na obtíž. Strávil s ní docela pěkný víkend, přestože půlku neděle zabil pročítáním novin. Na jídlo chodili do nejvybranějších restaurací, zbytek večera protancovali v nočních klubech a pak se pomilovali v jejím bytě. Pippi však hledal něco klidnějšího. Z New Yorku odletěl do Chicaga. Toto kypící velkoměsto jeho tamní milenka dokonce připomínala i svou povahou. Nezřízeně pila, milovala bujné a nevázané večírky, nezatěžovala si hlavu zbytečnými starostmi a pořád by se jen veselila. Mezi její zápory patřila lenost a nepořádnost. A Pippi nepořádek nesnášel. Rovněž ona byla na založení rodiny poněkud stará. Táhne jí na čtyřicítku, jak alespoň sama tvrdí.

Záleží na tom ale tolik? Vždyť nějaká potřeštěná mladice by mu taky nevyhovovala. Přesto po dvou dnech v Chicagu i tuto kandidátku vyškrtl. Kdo ví, jestli by s ním vůbec odešly do Vegas. Obě pocházely z velkoměsta, zatímco Vegas, jak Pippi dobře věděl,

je jen velká vesnice, ve které dobytek nahradila kasina. Pippi by přitom nikde jinde žít nedokázal, protože pouze ve Vegas den nikdy nekončí. Po setmění vyženou pestrobarevné neony z ulic všechny noční přízraky, město uprostřed pouště zazáří jako drahokam a sálající sluneční paprsky prosvětlí za úsvitu i poslední temné kouty. Nejvíc Pippi sázel na svou milenku v Los Angeles. Z geografického hlediska si Pippi zvolil své milenky velice šikovně. Všechny jsou hezky stranou, poslouží svému účelu a nepřekážejí mu v případných krátkodobých vztazích. Když se ohlížel zpátky, mohl být vcelku spokojený s tím, jak moudře si zařídil život.

Pravda, podstoupil četná nebezpečí, ale vždy jednal rozšafně a obezřetně. Nesčetněkrát musel projevit velkou odvahu, nikdy však neriskoval. Rodině zachoval věrnost a ta ho za to bohatě odměnila. Chyboval pouze jednou, a to když se oženil s Nalene.

Prožil by však s nějakou jinou ženou jedenáct štastných let? A ktery muž se může pochlubit tím, že se v životě zmýlil pouze jednou? Jak říkává don, člověk se může dopustit chyby, ale nikdy by to neměla být chyba osudná. Rozhodl se, že pojede rovnou do Los Angeles a ve Vegas se nezastaví. Telefonicky Michelle ohlásil svůj příjezd a odmítl její nabídku, že ho vyzvedne na letišti. "Čekej doma. Chybělas mi. A připrav se, chci ti říct něco důležitého." Dvaatřicetiletá Michelle byla jemná, laskavá a vyrovnaná, snad proto, že se narodila a vyrostla v Kalifornii. Také v posteli si vedla zdatně. Tím Pippi nenaznačoval, že by se jí zbývající dvě milenky nevyrovnaly. Asi by o ně jinak ani nezavadil, protože tuto kvalifikaci pokládal za rozhodující. Michelle neměla sklony k hašteřivosti a nikdy nedělala potíže. Libovala si sice v mírně bohémském vystupování, patřila mezi vyznavačky New Age, věřila v posmrtný život, občas vyvolávala duchy a ráda se bavila o svých předchozích vtěleních. Obvykle s ní ale byla legrace.

Jako převážná většina půvabných kalifornských dívek toužila po kariéře herečky, ale podobné hlouposti pustila včas z hlavy. V poslední době zcela propadla józe, komunikaci se záhrobím, péči o fyzickou kondici a zdraví, rannímu běhu a tělocvičnám.

Ani jedna z Pippiho milenek pochopitelně neznala jeho skutečné povolání. Všem se představil jako úředník hotelové

asociace v Las Vegas. Ano, kdyby si vzal Michelle, mohl by zůstat ve Vegas. V Los Angeles by si drželi byt, a pokud by se ve Vegas začali nudit, odpočinuli by si pár týdnů v Los Angeles.

Letadlem jsou tam za čtyřicet minut. Aby Michelle zaměstnal, mohl by jí koupit obchůdek v hotelu Xanadu. Určitě by jim to klapalo. Co když ale jeho nabídku k sňatku odmítne? Vybavila se mu pohádka o Zlatovlásce, kterou Nalene četla dětem, když byly malé. Mládenec si tam musel vybíral z několika princezen.

Newyorčanka je tuze tvrdohlavá, milenka z Chicaga zase lehkomyslná. Los Angeles je to pravé ořechové, pomyslel si Pippi, ale vzápětí se nad svou pošetilostí zasmál. Nic v životě není to pravé ořechové. Na losangeleském letišti se zhluboka nadechl hojivého kalifornského vzduchu, ve kterém necítil ani stopu smogu. V půjčovně si pronajal vůz a nejdříve se vydal na Rodeo Drive. Těšilo ho zahrnovat své milenky drobnými dárky a rád se toulal po honosných obchodech plných luxusního zboží z celého světa. U Gucciho vybral poněkud nevkusné náramkové hodinky a u Fendiho koupil kabelku, která se mu vůbec nelíbila. K tomu přidal šátek značky Herms a parfém v krásně tvarovaném flakonu. Když kupoval lehce frivolní dámské spodní prádlo, rozveselil se tak, že začal dokonce žertovat s prodavačkou, mladičkou blondýnkou.

Přesvědčoval ji, že prádlo bude nosit sám, ale dívenka nehnula ani brvou a chápavě prohodila: "Správně..." Do auta se vrátil o tři tisíce dolarů chudší. Hodil balíčky, nacpané v barevné tašce od Gucciho, na zadní sedadlo a zamířil k Santa Monice. V Brentwoodu se zastavil ve svém oblíbeném obchodu s občerstvením Brentwood Mart. Měl rád podniky, kde se dalo posedět venku. Jídlo v letadle bylo příšerné a Pippimu kručelo v žaludku. Věděl, že Michelle bude mít jako obvykle ledničku vymetenou, neboť neustále drží nějakou dietu. Koupil dvě smažená kuřata, tucet grilovaných vepřových žebírek a čtyři párky v rohlíku s plnou oblohou. Ve vedlejším pekařství doplnil zásoby dvěma šiškami bílého a žitného chleba. U stánku si poručil velký kelímek kokakoly, posadil se ke stolečku na venkovním prostranství a pustil se do jídla. Snědl dva hot dogy, půlku kuřete a hromádku hranolků. Neznal nic lepšího.

Nastavil tvář horkému odpolednímu slunci a plnými doušky vdechoval osvěžující kalifornský vzduch. Nejraději by tu seděl až do večera, ale uvědomil si, že Michelle už čeká. Určitě je vykoupaná, navoněná, mírně opilá a pravděpodobně ho vtáhne do postele dřív, než si stačí vyčistit zuby, Měl by jí požádat o ruku, ještě než začnou. Naskládal jídlo do papírové tašky s potiskem. Zřejmě zase nějaké moudro o jídle pro duchaplné zákazníky, pomyslel si Pippi. Přelétl očima první řádku.

"Ovoce je nejstarší lidská potrava. Již v ráji..." Kriste Pane, obrátil Pippi oči v sloup. Dorazil do Santa Moniky a zaparkoval před řadou dvouposchodových domů v koloniálním stylu. Vystoupil z auta, uchopil tašky do levé ruky a pravou nechal volnou. Ze zvyku se rozhlédl, Široká ulice zela prázdnotou. Pippi tuto poklidnou, starými časy dýchající čtvrť miloval. Chodníky lemovaly záhony květin s trávníky, zatímco husté stromoví chránilo chodce před palčivým sluncem. Píppi odbočil na pěšinku, sevřenou plaňkovými, na zeleno natřenými ploty porostlými popínavými růžemi. K Michelle se vcházelo zadní částí domu. Malebné, tiché prostředí na Pippiho působilo takřka bukolicky. Dřevěné domy od sebe oddělovaly bazény s čirou vodou, obklopené bílými lavičkami. Za plotem nastartovalo auto. Pippi zbystřil pozornost. Opatrnosti není nikdy nazbyt. Ve stejném okamžiku se pár metrů od Pippiho vztyčila postava muže, dosud skrytá na lavičce za křovím. "Co tu sakra děláte?" zavrčel překvapený Pippi. Muž na něj mlčky pohlédl. Pippi rázem pochopil, kolik uhodilo. Přesně věděl, co se v následujících vteřinách přihodí. Jeho mozek byl zahlcen tolika informacemi, že nedokázal reagovat. Náhle Pippi spatřil revolver, malý a zdánlivě neškodný, a zavilý výraz v útočníkově tváři. Poprvé v životě se vžil do pocitu lidí, které sám odsoudil k smrti. Porozuměl jejich úžasu nad tím, že jsou jejích dny sečteny. A pochopil rovněž to, že konečně musí zaplatit za vše, co mu osud dopřál. Blesklo mu hlavou, že si vrah akci příliš důkladně nenaplánoval. On by to rozhodně provedl jinak. Zmobilizoval všechny síly. Nesměl čekat žádné slitování. Odhodil nákupní tašky a vrhl se střemhlav kupředu.

Současně sáhl po zbrani. Také neznámý muž vyrazil vpřed. Pippi k němu natáhl ruce. Do hrudi se mu zarylo šest kulek. Pippi se

skácel do květinového polštáře u plotu. Do nosu mu uhodila omamná vůně. Vzhlédl k muži, který se nad ním rozkročil, a zašeptal: "Ty zasranej Santadio". Další výstřel mu roztříštil lebku. Pippi De Lena zemřel. Ráno toho dne, kdy byl zavražděn Pippi De Lena, vyzvedl Cross Athenu v jejím domě v Malibu a společně odjeli do San Diega za malou Bethany. Sestřičky již dítě na matčinu návštěvu připravily. Cross v duchu konstatoval, že se Bethany dost podobá matce a že je na svůj věk poměrně velká. Netečné oči však stále hleděly do prázdna a ruce visely ochable podél těla. Její obličej postrádal pevné kontury. Jako plastický vzor na mýdle, jehož obrysy se postupným používáním rozplývají. Přes šaty měla oblečenou igelitovou zástěru, kterou chránila oděv při malování. Této činnosti dnes věnovala celé dopoledne. Když ji Athena políbila, s odporem se odtáhla. Athena si toho nevšímala a políbila ji ještě jednou. Tentokrát je čekal piknik na zalesněném břehu nedalekého jezera. Proto s sebou Athena vezla plný košík jídla. Athena usedla za volant a Bethany posadili mezi sebe. Cestou neustále hladila dceru po vlasech a mazlila se s ní. Bethany zírala upřeně před sebe. Cross mezitím přemýšlel, jestli se po návratu domů s Athenou pomilují, a představoval si, jak laská její nahé tělo, v tom Bethany promluvila. Kupodivu oslovila Crosse, ačkoliv se zdálo, že jeho přítomnost nikdy předtím nezaznamenala.

Podívala se na něj svýma zelenýma očima a zeptala se: "Kdo jsi?" Athena se tvářila, jako by bylo úplně normální, že se Bethany vyptává. "Jmenuje se Cross a je to můj nejlepší kamarád." Bethany na její slova nezareagovala a opět se pohroužila do svého světa. Athena zaparkovala kousek od jezera, které vypadalo jako křehký namodralý drahokam zasazený do zeleného lůžka. Cross se chopil košíku s jídlem, zatímco Athena rozprostřela na trávník červený ubrus, na který položila zelené ubrousky a příbory. Bethanin zájem upoutaly výšivky, znázorňující hudební nástroje. Athena vyndala z košíku několik v celofánu zabalených sendvičů, misku s bramborovým salátem, nakrájené ovoce, tácek se zákusky ozdobenými sladkým krémem a pak i smažené kuře. Na přípravě si dala opravdu záležet, protože Bethany dobré jídlo milovala.

Cross donesl z auta sodovku a nalil ji do skleniček, přichystaných v košíku. Athena nabídla jednu sklenici Bethany.

Ta odtáhla ruku, nicméně z Crosse zrak nespouštěla. Cross se střetl s jejím pohledem. Její strnulá tvář připomínala masku, oči však náhle ožily. Crossovi připadala jako trosečník, uvězněný v temné jeskyni. Jako člověk, který se ocitne v ohrožení života, ale samým strachem ze sebe nevydá ani hlásku.

Jako pacient, jehož tělo poseté puchýři nesnese jediný dotyk.

Pří jídle Athena neustále udržovala zábavu ve snaze Bethany rozesmát. Cross obdivoval její schopnost předstírat nevázanost. Athena se chovala, jako by nemoc její dcery byla něčím naprosto přirozeným. Tlachala s ní jako s přítelkyní, ačkoliv se nedočkala jediné odpovědi. Tímto nepřetržitým monologem nejspíš ulehčovala vlastní bolesti. Nakonec rozbalila zákusky a nabídla jeden Bethany. Ta odmítla, nevzal si ani Cross. Zmocnila se ho lehká nervozita, nebot v Bethany očividně rostl hněv vůči matce a Athena to vycítila. Snědla kousek dortu, pochválila jeho lahodnou chuť a položila jen tak dva kousky před Bethany, která sladkostí přímo zbožňovala.

Netrvalo dlouho a zákusky se černaly hejnem much a mravenců.

Teprve potom $ethany uchopila jeden kousek a vložila ho do úst. Druhý podala Crossovi. Ten ani na vteřinu nezaváhal a lačně se do dortu zakousl. Na jazyku a patru cítil nepříjemné šimrání. Polkl a rychle zapil sousto studenou sodovkou.

Bethany se vyzývavě podívala na matku. Atheně se ve tváří mihl soustředěný výraz herečky, která přemýšlí, jak ztvárnit náročnou scénu. v zd® ., . __. "Říkala jsem vám, že jsou vynikající," zatleskala vesele rukama. Zbylé zákusky hodila do trávy, ubrouskem utřela Bethany ústa a totéž udělala Crossovi.

Cestou na kliniku začala Athena záměrně s Crossem mluvit stejným tónem, jaký naladila Bethany. Jako by byl rovněž autistík. $ethany soustředěně naslouchala a přitom bedlivě Crosse sledovala. Před nemocnicí vystoupili z auta. Bethany se ke Crossovi přitočila a letmo se dotkla jeho ruky. "Jsi dohrej," prohodila. Jakmile se však pokusil políbit ji na rozloučenou, odvrátila se a utekla. "Reagovala na tebe. To je velice dobré znamení," zaradovala se Athena, jakmile sedli do auta a vyrazili zpět do Malibu. "Jsem přece dohrej, ne?" naparoval se Cross. "Kdepak. Líbíš se jí, protože žereš mravence.

Nejsem o nic horší než ty, ale mě přitom nesnáší," usmála se hořce Athena. Při pohledu na její krásu se o Crosse pokoušely mrákoty. "Myslí si, že jsi stejný jako ona. Že jsi taky autistik." Cross se rozesmál. Tahle myšlenka mu vůbec nepřipadala špatná. "Třeba má pravdu," připustil. "Co kdybys mě taky dala do sanatoria?"

"Ani nápad! Pak bych tě neměla po ruce, kdykoliv po tobě zatoužím. Ostatně jakmile dokončím Messalinu, vezmu si Bethany k sobě." Když přijeli do Malibu, doprovodil Cross Athenu do domu. Plánovali si, že u ní stráví noc, ale Cross se již dávno naučil číst v Atheniných myšlenkách. Věděl, že čím veseleji se snaží působit, tím chmurnější myšlenky se jí honí hlavou. "Jestli dnes nemáš náladu, vrátím se do Vegas," nadhodil nesměle. Atheně se ve tváři zračil hluboký smutek. Cross vlastně ani netušil, kterou Athenu miluje víc. Athenu, jež se umí bláznivě smát a srší vtipem? Nebo Athenu odměřenou a seriózní? i snad melancholíckou Athenu s uplakanýma očima? Byla krásná za všech okolností. Athena zavrtěla hlavou. "Prožil jsi krušný den, zasloužíš si odměnu," prohodila zpola vážně, zpola žertem.

"Vůbec jsem neprožil krušný den," namítl Cross. Skutečně nelhal. Radost, kterou dnes na břehu jezera pociťoval, ho ve vzpomínkách vrátila do dětství.

"Koukala jsem, jak ti šmakují mravenci," popíchla ho Athena.

"Docela ušli," lhal Cross a pokračoval: "Může se Bethanin stav někdy zlepšit?"

"Nevím, ale v žádném případě se nevzdám," prohlásila Athena odhodlaně. "Zanedlouho budu mít pár volných dní. Netočí se, a tak odletím s Bethany do Francie. V Paříži navštívíme jednoho z největších odborníků. Prohlédne ji a třeba se od něj něco dozvíme."

"Co když ti poví, že už není žádná naděje?"

"Nejspíš mu neuvěřím," pokrčila rameny Athena. "Vždyt na tom vlastně vůbec nezáleží. Mám ji ráda a postarám se o ni."

"Vydržíš se o ni starat až do smrti?"

"Ovšem," přisvědčila Athena. Náhle se jí však v očích rozzářily šelmovské plamínky. Zatleskala a zvolala: "Zatím si ale trochu užijeme. Musíme se přece také postarat o sebe. Honem nahoru a šup

do postýlky. Pojď, budeme se milovat celé hodiny. Pak uvařím něco dobrého k večeři."

Zase si připadal jako malý chlapec, který se ráno vzbudí a čeká ho den plný radovánek. Maminka uvaří snídani, pak přijdou kamarádi, odpoledne ho tatínek vezme na lov a večer se sejdou všichni - on, Claudia, Nalene i Pippi - u stolu. A po večeři si dají paničku karet. Tentýž nevinný pocit napjatého očekávání se ho zmocnil i nyní. Představil si, jak paprsky zapadajícího slunce, pronikající balkonem do pokoje, zbarví Athenino tělo dorůžova. Už nyní cítil na rtech její vlahé polibky. Šťastně se usmál a vyběhl do schodů. Právě když vcházeli do ložnice, zazvonil telefon. Athena ho zvedla. "To je pro tebe," zakryla dlaní mluvítko a zašeptala: "Volá nějaký Giorgio." To nevěstí nic dobrého, pomyslel si Cross a zavrtěl hlavou. "Není tady," zalhala. "Ano, jakmile se objeví, vyřídím mu, aby vám zavolal." Athena zavěsila a zeptala se. "Kdo je to, ten Giorgio?"

"Jeden příbuzný," odvětil Cross. Nedokázal uvěřit, že se nechal zapřít jen proto, aby nepřišel o noc s Athenou. Porušil tím veškerá pravidla. Současně mu blesklo hlavou, jak Giorgio mohl vědět, že je u Atheny, a co mu vlastně chtěl. Určitě se jedná o něco velice důležitého. Snad to ale počká do rána. Zatoužil po Atheně víc než kdykoliv předtím. Na tuto chvíli oba čekali celý týden i celý dnešní den. Chvatně se svlékli. Cross se nedokázal ubránit nutkání zulíbat Athenino tělo, prosolené potem. Athena ho vzala za ruku a zamířila do koupelny. Společně se osprchovali, jeden druhého osušil a ještě vlhcí se posadili na balkon, zabaleni do obrovských oranžových ručníků. Jakmile slunce zmizelo za obzorem, zvedli se a šli do ložnice. Milování s Athenou připomínalo Crossovi nádherný sen. Každičká jeho buňka se chvěla vzrušením a Cross dokonce přestával pátrat po tom, zda Athena svou lásku pouze předstírá anebo ho doopravdy miluje.

Čas pro ně přestal existovat. Oddali se vášni, aby nakonec únavou usnuli s údy ještě propletenými. Když se probudili, stál již na obloze stříbrný měsíc. Jeho světlo se zdálo ještě zářivější než sluneční paprsky. Athena Crosse políbila a zeptala se: "Máš Bethany opravdu rád?"

"Ovšem," odpověděl Cross. "Patří přece k tobě."

"Myslíš, že se někdy její stav zlepší? Myslíš, že jí mohu nějak pomoci?" V tom okamžiku Cross věděl, že by dal v sázku vlastní život, jen aby se Bethany uzdravila. Ovládla ho touha obětovat se pro ženu, kterou tolik miluje. Podobný pocit však zažíval poprvé. "Pomůžeme jí oba dva," objal Cross Athenu. "Ne, to musím udělat sama." Znovu se pohroužili do slastného spánku. Když znovu zazvonil telefon, venku již svítalo. Athena se natáhla po sluchátku. "Volá vrátný. U brány prý jsou čtyři muži a chtějí s tebou mluvit."

Cross se vyděsil. Vytrhl Atheně sluchátko z ruky a vykřikl:

"Dejte mi jednoho k telefonu." Ihned poznal Vincentův hlas.

"Crossi, je tu se mnou Petie. Máme pro tebe moc špatnou zprávu."

"Dobře, pojďte dál." Úplně zapomněl na Giorgiův telefonát. Tohle udělá z chlapa láska, pomyslel si mrzutě.

Jestli se rychle nevzpamatuje, nepřežije ani rok. Honem se oblékl a seběhl ze schodů. Auto právě zastavilo před vchodem.

Nad hladinou oceánu mžouralo ospalé slunce. Z limuzíny vyskočil Petie a Vincent, řidič a další průvodce zůstali ve voze. Cross otevřel dveře. Vtom se vedle něj objevila Athena.

Na sobě měla přiléhavý svetřík a kalhoty, které oblékla na nahé tělo. Nikdy nevypadala rozkošněji. Petie a Vincent na ni obdivně zírali. Cross jí oba bratrance představil, Athena je uvedla do kuchyně a uvařila kávu. "Kde jste se tu vzali?" otázal se Cross. "Včera jste byli ještě v New Yorku."

"Giorgio nám pronajal letadlo," vysvětlil Petie. Athena je po očku pozorovala. Z jejich tváří nedokázala nic vyčíst. Oba byli vysocí a podobou nezapřeli, že jsou bratři. Snad jen s tím rozdílem, že Vincent byl bledý jako stěna, zatímco Petieho propadlé tváře prokvétaly červenými žilkami. Ošlehal je vítr, anebo se o to zasloužilo nadměrné pití? "Tak mluvte. Co mi chcete říct?" naléhal nedočkavě Cross. Nejspíš zemřel don, Rose Marie se definitivně zbláznila anebo Dante provedl nějakou hloupost a rodině hrozí katastrofa. "Raději bychom si s tebou promluvili o samotě," pronesl Vincent s obvyklou úsečností. Athena nalila třesoucí se rukou kávu.

"Víš o mně všechno," obrátila se na Crosse. "Snad mám právo vědět, co se přihodilo."

"Počkej, za chvíli se vrátím," uklidňoval ji Cross. "Neopovažuj se odejít. A nejednej se mnou jako s malou holkou," ohradila se Athena. Oba hosté ztuhli překvapením. V jejich rodině si žádná žena něco takového nesměla dovolit.

Vincent zrudl rozpaky a Petie si Athenu nevraživě změřil.

Cross se rozesmál. "Dobrá, ať to slyší." Petie jen stěží ovládl hněv. "Tvému otci se stala nehoda," spustil opatrně.

Vincent mu skočil netrpělivě do řeči a bez obalu vyhrkl:

"Pippiho zastřelil nějaký šílenec. Oba jsou mrtví. Toho cvoka zastřelil na útěku Losey. Musíš do Los Angeles. Potřebují, abys identifikoval tělo a zařídil vše nutné. Starý pán si přeje, aby byl Pippi pochován v Quogue." Cross zalapal po dechu. Zatočila se mu hlava. Cítil, jak mu Athena pevně sevřela paži. "Kdy...?" zeptal se přiškrceným hlasem. "Včera večer, kolem osmé. Giorgio ti hned volal," pravil Petie.

Zatímco jsem se miloval, ležel otec v márnici, blesklo Crossovi hlavou. Zastyděl se. V tu chvíli opovrhoval svou slabostí. "Musím odjet," řekl Atheně. Hleděla do jeho sinalé tváře. Nikdy předtím ho tak rozrušeného neviděla. "Je mi to moc líto," zašeptala. "Ozvi se co nejdřív." Cross usedl na zadní sedadlo limuzíny, v níž čekali dva vojáci z Bronxu.

Pomalu vyjeli z brány a namířili na Pacifickou pobřežní dálnici. Cross si všiml, že se vůz pohybuje poněkud ztěžka.

Teprve nyní si uvědomil, že jedou v opancéřovaném automobilu.

O pět dnů později se v Quogue konal pohřeb Pippiho De Leny. Na Clericuziově pozemku se vedle soukromé kaple rozkládal malý hřbitůvek. Pippiho uložili hned vedle Silvia. Větší poctu mu kmotr prokázat nemohl. Mezi smutečními hosty se objevili pouze členové rodiny a nejváženější příslušníci klanu. Na Crossovu osobní žádost se ze Sierra Nevady dostavil i Lia Vazzi. Rose Marie se obřadu nezúčastnila. Jakmile se doslechla o Pippiho smrti, dostala záchvat a museli ji převézt na psychiatrickou kliniku. Claudia však přijela. Chtěla utěšit Crosse a rozloučit se naposledy s otcem. Věděla, že

musí udělat to, čemu se usilovně bránila, dokud Pippi žil. Zároveň se rozhodla ukázat Clericuziovým, že Pippi byl jejím otcem stejně jako členem rodiny. Trávník před domem byl posetý smutečními věnci.

Na zahradě stála řada stolů s občerstvením, u kterých čekali číšníci, připravení splnit každé přání účastníků tryzny. Celý den měl být zasvěcen památce zesnulého a hovory o obchodních záležitostech byly přísně zapovězeny. Claudia usedavě naříkala a po tvářích jí kanuly hořké slzy. Snad oplakávala všechny ty dlouhé roky, během nichž musela žít bez otce. Cross však přijímal kondolence s nehybnou tváří, která neprozrazovala sebemenší pohnutí. Okamžitě po pohřbu se vrátil do Vegas.

Nemohl usnout, a tak se posadil na balkon a zadumaně pozoroval barevný ohňostroj neonů. Z ulice k němu doléhala směsice nejrůznějších zvuků. Hudba ani vzrušené hlasy chodců, pobíhajících od kasina ke kasinu v zoufalé snaze vyhrát, ho však v rozjímání nerušily. Cross si v duchu promítal události posledního měsíce a zároveň se pokusil provést podrobnou analýzu otcovy smrti. Ani na chvíli neuvěřil, že Pippiho zavraždil osamělý šílenec. Skutečný qualificato by takovou náhodu nepřipustil. Znovu si zopakoval veškerá fakta, která mu Clericuziovi sdělili. Otce zastřelil třiadvacetiletý černoch jménem Hugh Marlowe. V minulosti byl souzen za překupnictví drog. Marlowa, který prchal z místa činu, zabil detektiv Jim Losey. Losey jej údajně sledoval kvůli podezření, že se Marlowe znovu pustil do obchodu s narkotiky. Marlowe prý držel v ruce zbraň a mířil na Loseyho, který ho tedy v nutné sebeobraně zastřelil. Dobře mířená střela roztříštila Marlowovi nosní přepážku a proletěla mozkem. Vzápětí Losey objevil Pippiho mrtvé tělo a neprodleně zavolal Dantemu Clericuziovi. Ještě předtím, než uvědomil policii!

Zachoval se tak pouze proto, že ho Clericuziovi vedli na výplatní listině? Ne, zavrtěl hlavou Cross. Taková ironie osudu přece není možná. Pippi De Lena, poslední opravdový qualificato a železná pěst Clericuziovy rodiny, zastřelen potrhlým překupníkem drog! Pokud by se všechno odehrálo opravdu takhle, proč by pro něj don posílal Vincenta a Petieho s obrněným auťákem a až do pohřbu ho nechal hlídat osobní stráží? Proč by don přijímal taková

komplikovaná opatření? Při pohřbu se ho na to zeptal. Don jen podotkl, že dokud není celý případ řádně vyšetřen, nesmí se nic opomenout. Prý si všechno sám ověřil, a jak se zdá, Pippi se stal skutečně obětí nešťastné náhody. Vystrašený zlodějíček zazmatkoval a udělal zbytečnou chybu, která stála Pippiho život. Jak don poznamenal, většina tragédií je však naprosto zbytečná. Cross vůbec nepochyboval o donově upřímném žalu. K Pippimu se vždy choval jako k vlastním synům, a někdy mu dokonce dával přednost. Po pohřbu Crossovi řekl: "V rodině ti náleží místo, které dosud zastával tvůj otec." Crossovi však nešla z hlavy jedna věc. Don nikdy nevěřil na náhodu. V případě Pippiho vraždy se to však prapodivnými shodami okolností jen hemžilo.

V Los Angeles se každou vteřinou pohybují po ulici stovky detektivů a policajtů, k vraždě se však jako z udělání nachomýtne právě detektiv Jim Losey, placený rodinou Clericuziových. Velice zvláštní náhoda, ale dejme tomu...

Donovi však přece musí být jasné, že by Pippi nikdy nedovolil, aby se k němu přiblížil nějaký obyčejný pobuda a vystřílel do něj celý zásobník. Tomu don určitě sám nevěří. Crossovi se na mysl vtírala neodbytná otázka. Usoudili snad Clericuziovi, že je jejich slavný hrdina začíná ohrožovat? Čím? Zapomněli snad na jeho dlouholeté věrné služby a na lásku, kterou k němu chovali? Ne, Clericuziovi v tom nejedou. Jejich nevinu ostatně potvrzuje to, že je Cross dosud naživu. Kdyby don přikázal zavraždit Pippiho, byl by na řadě právě on. Cross si uvědomil, že mu hrozí také nebezpečí. Cross uvažoval o otci. Pippi svého syna hluboce miloval a trápilo ho, že se s Claudií rozešel ve zlém. Nikdy nepřestal doufat, že se s ním dcera usmíří.

Nakonec se však Claudia na pohřbu objevila. Proč? Rozhodně ne pouze proto, že chtěla být nablízku bratrovi a zmírnit tak jeho bol. Proč překonala letitý odpor ke Clericuziovým, který v ní živila už matka? Snad proto, že se rozpomenula, jak laskavě se k nim rodina chovala, než se rozpadlo manželství jejich rodičů? Opět si vzpomněl na onen den, kdy se musel rozhodnout mezi otcem a matkou. Tehdy odešel s Pippim. V té době už totiž věděl, co jeho otec dělá. Bál se, že by byl schopen Nalene zabít, kdyby si nechala obě děti. Tehdy

vstal a uchopil otce za ruku. Nikoliv proto, že ho miloval, ale kvůli strachu, který se zračil v Claudiiných očích. Cross vždycky pokládal otce za spolehlivou ochranu před nebezpečným světem, který je obklopoval. Věřil, že je Pippi nezranitelný a že smrt pouze rozsévá, aniž by se jí sám musel obávat. Nyní se tedy muset bránit před nepřáteli sám. Možná se jednoho dne postaví samotným Clericuziům. Koneckonců je přece bohatý, patří mu hotel za půl miliardy dolarů a to už je důvod, proč někoho odkráglovat. Tyto úvahy ho přivedly k zamyšlení nad svým dosavadním životem. Co má vlastně skutečnou cenu? Má snad zestárnout jako otec, pořád riskovat a nakonec padnout pod vrahovou kulkou? Jistě, Pippi si života užíval plnými doušky.

Nechyběla mu moc ani peníze. Byl však opravdu spokojený? Vždyt Pippi nikdy nepoznal lásku. Nikdy ho nepotkalo štěstí se ženou, jakou je Athena. Crossovi je teprve osmadvacet let, může začít úplně znovu. Vzpomněl si na Athenu. Zítra ji poprvé uvidí při práci. Bude sledovat, jak se převtěluje a vdechuje život cizím představám. Konečně pozná všechny masky, kterými zakrývá své skutečné pocity. Pippimu by se určitě líbila.

Pippimu se totiž líbily všechny krásné ženy. Vtom mu před očima vytanul obraz manželky Virginia Ballazza. Pippi ji měl rád, nechal se hostit u jejího stolu, objímal ji na rozloučenou, tančil s ní, hrál boccie s jejím manželem. A pak chladnokrevně naplánoval jejich vraždu. Cross si povzdechl a vstal, aby se vrátil do pokoje. Začínalo svítat a světelná opona neonů pomalu bledla. Nahnul se přes zábradlí a rozhlédl se po nikdy neusínajícím městě. Nad střechami vlály vlajky všech předních kasin a hotelů. Sands, Caesars, Flamingo, Desert Inn a Mirage. Xanadu byl ze všech největší. Očima se polaskal s vlajkami, plápolajícími nad střechami jeho sedmi vil. Zdálo se mu, že dosud žil v pouhém snu, jenž se poprvé začal hroutit po Groneveltově smrti. Nyní, když zavraždili jeho otce, se krásný sen rozplynul docela. Zvedl telefon a zavolal Vazzimu, který s ním přijel do Vegas rovnou z Quogue.

Pozval ho na snídani, kterou ihned poté objednal u hotelové služby. Vzpomněl si, že Lia přímo zbožňuje palačinky, které mu i po letech strávených v Americe připadaly stále exotické. Uběhlo sotva

pár minut a ochranka uvedla Vazziho do pokoje. Takřka ve stejném okamžiku dovezli i snídani. Usadili se v kuchyni. "Tak co si myslíš?" zahájil rozmluvu Cross.

"Myslím, že bychom měli odprásknout toho detektiva. Říkal jsem ti to už dávno."

"Takže ty té historce taky nevěříš?" Lia si nakrájel palačinku na tenké proužky. "Ten, kdo si ji vymyslel, potupil Pippiho památku. Qualificato jako on by si nepustil k tělu takovou smradlavou krysu."

"Don tvrdí, že všechno nechal prošetřit a že se to tak skutečně stalo." Lia sáhl po lahvi brandy, naplnil sklenici a zapálil si pravý kubánský doutník, se kterým na něj Cross pokaždé pamatoval. "Nikdy bych se neprotivil donovu rozhodnutí," ujistil ho. "Ale dovol mi, abych toho Loseyho zamordoval. Jen tak pro jistotu."

"Co když za ním stojí Clericuziovi?"

"Don je poctivý muž ze staré školy. Kdyby poručil zabít Pippiho, zabil by i tebe. Zná tě a ví, že svého otce pomstíš. Don není žádný hlupák."

"Přesto mi pověz, za koho by ses postavil. Za mě nebo za Clericuziovy?"

"Neměl bych na vybranou," posmutněl Lia. "Měl jsem blízko k tvému otci a mám blízko k tobě. Kdyby došlo na lámání chleba, nenechali by mě naživu." Cross si nalil trochu brandy, přestože k snídani zásadně alkohol nepil. "Třeba to opravdu byla souhra náhod," prohodil zamyšleně. "Kdepak," oponoval Vazzi. "Může za to Losey."

"Vždyt neměl nejmenší důvod," namítl Cross. "Přesto si to prověříme. Vyber ze svých lidí šest nejlepších. Takové, za které bys dal ruku do ohně. Ani jeden nesmí pocházet z enklávy v Bronxu. Af se připraví, ale zatím nic nepodnikej! Čekej na mé rozkazy." Lia byl nezvykle klidný. "Promiň, ale měl bych jednu prosbu. Nikdy jsem nepochyboval o správnosti tvých rozhodnutí. Tentokrát bych byl ale rád, kdybys se mnou svůj plán konzultoval."

"Dobře," přikývl Cross. "Příští týden odlétám na dva dny do Francie.

Mezitím zjisti o Loseym všechno, co můžeš." Lia se potutelně usmál. "Letíš tam se svou snoubenkou?" Crosse tímto výrazem pobavil. "Ano. S ní a s její dcerou."

"S tou potřeštěnou?" Svá slova nemínil Vazzi jako urážku. V Itálii tak označovali i geniální, leč poněkud roztržité osoby. "Ano," přikývl Cross.

"V Paříži je jeden doktor, který by ji snad mohl vyléčit."

"Bravo," zaradoval se Vazzi. "Přeju vám hodně úspěchů. Ta dáma je do rodinných záležitostí zasvěcená?"

"Proboha, ne!" zhrozil se Cross. Oba se rozesmáli. Cross se v duchu podivil, jaké podrobné informace má Vazzi o jeho soukromém životě. Cross byl poprvé v životě na natáčení. Chtěl vidět Athenu při práci.

Chtěl vidět, jak předstírá falešné emoce a jak se mění v docela jinou postavu. Zastavil se pro Claudii v její pracovně v budově společnosti LoddStone, aby šli do ateliéru společně. V kanceláři seděly další dvě ženy.

Claudia je představila: "Toto je můj bratr Cross a tohle je režisérka Dita Tommeyová a herečka Falene Fanteová, která dnes rovněž točí." Tommeyová si Crosse zvědavě prohlédla. Dost pohledný na to, aby se mohl postavit před kameru. Připadal jí jen trochu chladný, bez jiskry. Na plátně by asi působil prkenně. Okamžitě ztratila o Crosse zájem. "Musím už běžet," podala mu ruku. "Přijměte, prosím, mou upřímnou soustrast.

Mimochodem, na natáčení se můžete přijít kdykoliv podívat.

Claudia a Athena se za vás zaručily, přestože jste jeden z producentů." Cross se nyní zadíval na druhou z žen. Byla to kakaová kráska s poněkud vulgárním obličejem a nádherným tělem, jehož vnady ještě zdůraznila vhodně voleným oblečením.

Falene se zdaleka nechovala tak odměřeně jako Tommeyová.

"Netušila jsem, že má Claudia tak hezkého bratříčka. A bohatého, jak jsem slyšela. Kdybyste někdy potřeboval společnost, bez obav zavolejte," nabídla se Falene. "Určitě se ozvu," slíbil Cross. Falenina výzva ho nepřekvapila. Spousta tanečnic a zpěvaček z hotelu Xanadu vystupovala stejně přímočaře. Rovněž tahle dívka měla flirtování v krvi. Byla si vědoma své krásy a v žádném případě si nehodlala nechat kvůli hloupým společenským konvencím pláchnout mužského, který jí padl do oka.

"Falene si zahraje ve filmu jednu větší roli," vysvětlila Claudia Crossovi. "Dita je přesvědčená, že má talent. Souhlasím s ní." Falene na Crosse svůdně zamrkala.

"Ta větší role spočívá v tom, že před kamerou nezakroutím prdelí šestkrát, ale desetkrát. Kromě toho tam říkám Messalině jednu větu: ‚Všechny ženy v Římě tě milují a doufají ve tvé vítězství`." Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala: "Prý jste spoluproducentem toho filmu. Možná byste je mohl přemluvit, aby mi dovolili tím zadkem zakroutit víckrát."

Cross však vycítil, že upovídaná Falene něco skrývá. "Já se vyznám jenom v penězích," pravil Cross skromně. "Každý z nás vlastně musí pořád kroutit zadkem." Pokrčil rameny a dodal:

"Každopádně vám přeju hodně štěstí." Falene se ke Crossovi naklonila a políbila ho na tvář. Ovanula ho vůně těžkého, dráždivého parfému. "Něco vám prozradím. Jenom vám a Claudii.

Ale nechte si to pro sebe, nechci se dostat do maléru. Zvlášť teď ne." Claudia zrovna seděla u počítače. Zamračila se, ale neřekla ani slovo. Cross o krok ustoupil. Tajemství neměl rád.

Falene jejich nezájem zarazil. Zajíkla se, ale nenechala se odradit. "Je mi moc líto, že vám zabili otce. Možná byste ale měli něco vědět. S tím Marlowem, který ho údajně zavraždil, jsem vyrůstala v jedný ulici. Znám ho od dětství. Prý ho potom zastřelil detektiv Jim Losey. Jenže Marlowe nikdy nenosil zbraň. Bál se bouchaček jako čert kříže. Marlowe byl drobný překupníček a občas si přivydělával jako klarinetista. Byl to příšerný posera. Jim Losey a jeho parťák Phil Sharkey využívali Marlowa jako volavku. Vždycky ho vypustili do ulic a on je přivedl k dalším dealerům. Než by šel do lochu, stal se raději informátorem. A najednou z něj dělají šílence a vraha.

Kdepak, znám ho moc dobře. Ten by neublížil ani kuřeti."

Claudia ani nedutala. Falene jí zamávala a zamířila ke dveřím.

Když vzala za kliku, ještě se otočila, přiložila si ukazováček ke rtům a zašeptala: "Ale nezapomeňte, zůstane to jen mezi námi."

"Budeme mlčet jako hrob," ujistil ji Cross. "Stejně se už nic nezmění."

"Já to prostě v sobě nemohla dál držet.

Musela jsem se někomu svěřit," prohodila ještě Falene.

"Marlowe byl moc hodne] kluk." Smutně se usmála a odešla. "Co tomu říkáš?" zeptala se Claudia. "Co to všechno znamená?"

Cross pokrčil rozpačitě rameny. "Narkomani jsou nevyzpytatelní. Třeba potřeboval prachy na svou pravidelnou dávku. Náhodou narazil na tátu a nakonec na to sám doplatil životem."

"Aha," odtušila váhavě Claudia. "Falene je dobrák od kosti. Uvěří všemu. Stejně je to ale zvláštní, že zrovna náš otec musel takhle zemřít." Crossovi ztvrdly rysy. "Každého jednou potká smůla." Zbytek odpoledne proseděl na natáčení. V jedné scéně se antický hrdina ubránil holýma rukama třem ozbrojeným mužům. Cross se musel takové hlouposti zasmát.

Skutečný hrdina by se nikdy v tak beznadějné situaci neocitl.

A pokud se v ní ocitl, nebyl to hrdina, nýbrž pitomec. Potom se točila milostná scéna s Athenou a nakonec hádka hlavních představitelů. Cross byl poněkud zklamaný. Zdálo se mu, že Athena vlastně ani nehraje a že ji ostatní herci překonávají.

Byl příliš nezkušený a netušil, že právě v tom spočívá síla Athenina umění. Právě takový střídmý projev, umocněný kouzlem kamery, na plátně vynikne. Pravou Athenu se mu stejně nepodařilo odhalit. Točily se vlastně jen krátké sekvence, oddělené dlouhými intervaly, během nichž se nic nedělo.

Nepozoroval žádné jiskření, které se na diváky přenáší z pláten kin. Athena mu dokonce připadala při práci méně krásná než ve skutečnosti. Večer strávili spolu v Malibu, nicméně Cross o svých dojmech mlčel. Když se pomilovali, pustila se Athena do přípravy pozdní večeře. "Dnes jsem moc dobrá nebyla, že?" Čtverácky se usmála. "Nechtěla jsem ti ukázat své nejlepší kousky. Přišel jsi, abys mě konečně prokoukl, viď?"

Cross se rozesmál. Pouze Athena dovedla číst jeho nejtajnější myšlenky. "Ne, opravdu ses nepředvedla," připustil a pak se zeptal: "Chceš, abych s tebou v pátek letěl do Paříže?" Athenu svou otázkou překvapil. Vyčetl jí to z očí, přestože se snažila nedat na sobě žádné překvapení znát. Poznal, že o jeho návrhu uvažuje. "Moc bys mi tím pomohl," přiznala posléze.

"Alespoň si spolu prohlédneme Paříž."

"Vrátíme se do pondělka?" otázal se Cross. "Jistě, v úterý už zase točím. Za pár týdnů končíme."

"A potom?"

"Pak odejdu na odpočinek a budu se starat o dceru," odpověděla Athena. "Nechci ji už déle skrývat."

"Ten pařížský doktor je tvá poslední naděje?"

"Ne.

Pokud jde o Bethany, nikdy se nevzdám. Zatím ale o nikom lepším nevím."

V pátek večer odletěli speciálně pronajatým letadlem. Paruka a líčení zakryly Atheninu krásu a volné šaty zahalily její nádhernou postavu, takže připomínala nenápadnou domácí putičku. Cross užasl. Athena změnila dokonce i chůzi. Bethany se nemohla nabažit pohledu na zem hluboko pod sebou. Pobíhala nadšeně po letadle a neustále se tlačila k okénku. Byla tak rozrušená, že její obličej nabyl téměř normálního výrazu. Z letiště odjeli do malého hotýlku na Georges-Mandel Avenue. Pronajali si apartmá s obývacím pokojem, z něhož se vcházelo do dvou oddělených ložnic. V jedné se ubytoval Cross, ve druhé Athena s Bethany. Athena okamžitě sundala paruku, nalíčila se a převlékla do slušivějších šatů. Nedokázala se smířit s představou, že by v Paříži vypadala jako usedlá matrona. Ve tři hodiny již přijížděli k zámečku, v němž se nacházela ordinace. Projeli kontrolou u brány z masivních mříží a zastavili před vchodem, u kterého je očekávala služebná. Uvedla je do rozlehlé, nevkusně zařízené čekárny. Právě tam vcházel lékař, kvůli kterému vážili tuto dlouhou cestu. Doktor Ocell Gerard byl statný, vysoký muž. Tmavě hnědý proužkovaný oblek dokonalého střihu doplňovala bílá košile a hedvábná kravata. Jeho kulaté tváři s plnými, temně rudými rty by prospěl plnovous, jenž by snad zakryl tučný podbradek. Lékař se Atheně a Crossovi představil, Bethany však zcela ignoroval. Atheně i Crossovi byl od samého začátku nesympatický. Na první pohled se nehodil pro tak citlivou profesi, jakou provozoval. Služebná přinesla čaj a zákusky. Současně si k nim přisedly dvě sestry v naškrobených čepcích a uniformě slonovinové barvy a pozorně sledovaly, jak si Bethany počíná při jídle. Doktor Gerard se obrátil na Athenu: "Madam, chtěl bych vám

vyslovit své vřelé díky za šlechetný příspěvek, kterým jste laskavě obdarovala náš Ústav pro léčbu autistických dětí. Samozřejmě plně respektuji vaši žádost, abychom k celé záležitosti přistupovali s maximální diskrétností. Právě proto jsem se rozhodl provést základní vyšetření zde, ve své soukromé ordinaci." Hovořil hlubokým, sytým hlasem, jenž nepostrádal jistou uhrančivost. Bethany na něj zvědavě civěla, ale on jí nevěnoval jediný pohled. Athena znervózněla. Ten člověk jí byl z duše protivný. "Prosím, abyste zhodnotil její stav. Přála bych si, aby mohla vést alespoň částečně normální život, pokud je to možné, a jsem ochotná tomu obětovat cokoliv. Chci rovněž, abyste ji hospitalizoval ve svém ústavu. Po celou dobu budu bydlet ve Francii, abych se mohla podílet na její léčbě."

Athena pohladila Bethany po ruce. V jejím hlase zněl smutek, naděje i taková touha po sebeobětování, že obě sestry k Atheně obdivně vzhlédly. Cross poznal, že Athena sáhla až na dno svých hereckých schopností, aby doktora přesvědčila. Pouze doktor Gerard nevypadal, že by ho svým výkonem dojala. Na Bethany se ani nepodíval a bez obalu pravil: "Nic si, madam, nenalhávejte. Veškerá vaše láska nestačí, abychom tomu dítěti pomohli. Prošel jsem si její lékařské záznamy a není pochyb o tom, že trpí nejhorší formou autismu. Neumí vaši lásku opětovat, nedokáže se přizpůsobit lidskému světu, ale zároveň nepatří ani do světa zvířecího. Žije na úplně jiné planetě, docela sama, opuštěná. Vinu nenesete vy ani její otec. Tohle prostě patří k záhadám lidské duše. Co tedy pro vás mohu udělat`? Vyšetřím ji a provedu všechny dostupné testy. Pak vám řeknu, co s tím může udělat náš ústav. Pokud vám nedokážeme pomoci, budete ji muset odvézt domů. Jestli však existuje nějaká šance, necháte ji tady pět let." Pak pronesl několik francouzských vět k jedné ze sester. Ta se zvedla, ale za chvíli se vrátila s objemnou knihou plnou reprodukcí slavných výtvarných děl. Podala ji Bethany, avšak kniha byla pro její drobné ruce příliš velká. Teprve nyní doktor Gerard dívenku oslovil. Hovořil s ní francouzsky, nicméně Bethany okamžitě položila knihu na stůl a začala v ní listovat. Studium obrázků ji záhy zcela pohltilo. Doktor Gerard se zavrtěl na židli:

"Promiňte, nerad bych se vás dotkl, ale je to v zájmu vašeho dítěte. Vím, že pan De Lena není vaším manželem, ale třeba je otcem vaší dcerky. Pokud ano, rád bych ho rovněž vyšetřil."

Athena odvětila: "Nikoliv, když se má dcera narodila, ještě jsme se neznali."

"Bon," pokrčil Gerard rameny. "Takové věci se občas stávají." Cross se rozesmál: "Třeba na mě pan doktor pozoruje nějaké příznaky." Gerard našpulil pobaveně rty, přikývl a přátelsky prohodil: "Samozřejmě že máte určité chorobné symptomy. Všichni je máme. Vlastně nic nevíme. Stačí překročit pomyslnou hranici o píď a jsou z nás autistici.

Nejprve tedy provedu základní vyšetření. Bude to trvat asi čtyři hodiny. Zatím byste se mohli vydat na procházku naší nádhernou Paříží, co říkáte? Pane De Leno, vy jste tu poprvé?"

"Ano," přisvědčil Cross. "Raději bych zůstala s dcerou," ozvala se Athena. "Jak si přejete, madam," rozhodil rukama doktor a obrátil se na Crosse: "Hezky se bavte. Já osobně Paříž nenávidím. Kdybych o nějakém městě mohl říct, že je autistické, pak by to byla rozhodně Paříž." Sekretářka objednala taxi, avšak Cross neměl nejmenší chuf potulovat se městem bez Atheny. Vrátil se tedy do hotelu. Chtěl si odpočinout a promyslet si v klidu spoustu věcí. Vždyt právě proto se do Paříže vydal. Uvažoval nad tím, co se dozvěděl od Falene. Vzpomněl si, jak ho již tenkrát v Malibu udivilo, že Losey přišel sám. Detektivové přece pracovali zpravidla ve dvojici. Však on ho Vazzi proklepne. Ve čtyři hodiny již znovu vcházel do Gerardovy ordinace. Všichni už na něj čekali.

Bethany si stále prohlížela obrázkovou knihu. Cross si okamžitě všiml, že Athena je nepřirozeně bledá. Jak věděl, to jediné nedokázala předstírat. Bethaninu pozornost náhle upoutal talíř se sladkostmi. Začala se v zákuscích přehrabovat a okamžitě si zamazala obě ruce. Doktor přikázal francouzsky ošetřovatelce, aby dívku odvedla. Bethany ji bez protestů následovala do herny. "Omluvte mě," obrátil se Gerard opět na Crosse. "Rád bych vám položil několik otázek."

"Jak je libo."

Lékař vstal a začal přecházet po místnosti. "Řeknu vám totéž, co jsem řekl madam. U této choroby nesmíme spoléhat na žádné zázraky. Dlouhodobým tréninkem lze někdy dosáhnout značného zlepšení, ale jindy může selhat i sebelepší snaha. V případě mademoiselle vidím jisté hranice. Musí zůstat v našem sanatoriu v Nice minimálně pět let. Pracují tam přední pedagogové, kteří vyzkoušejí všechny možnosti. Teprve pak budeme moct s určitostí říct, zda se slečna může zařadit do normálního života, anebo jestli zůstane do smrti v ústavním zařízení." Athena se rozplakala. Vytáhla z kabelky bleděmodrý, naparfémovaný kapesníček a osušila si oči. Doktor se na ni soucitně podíval. "Madam souhlasila. Nastoupí do ústavu jako učitelka..." Posadil se naproti Crossovi. "Zjistil jsem pár pozitivních skutečností. Dívka je velice nadaná malířka.

Některé smysly plně fungují, jiné jsou vyřazeny. Zbystří, kdykoliv na ni promluvím francouzsky. Tomuto jazyku sice nerozumí, nicméně se pokouší intuitivně pochopit smysl.

Pokládám to za dobré znamení. Dále jsem si všiml, že vás dnes odpoledne postrádala. K druhým lidem tedy něco cítí a tento cit lze ještě povzbudit. Rovněž dobré znamení, i když dosti neobvyklé. Vysvětlení je však vcelku snadné, žádná záhada.

Když jsem se jí na vás vyptával, odpověděla pouze, že jste dobrej. Neuražte se prosím, pane De Leno, ale má následující otázka je motivována ryze odbornými hledisky. Sleduje výhradně zájem dítěte. Z ničeho vás samozřejmě nepodezírám, ale přesto se zeptám. Nestimuloval jste to děvčátko sexuálně? Třeba nevědomky." Cross nevěřil vlastním uším. "Netušil jsem, že na mě takovým způsobem reaguje. A nedopustil jsem se ničeho, čím bych v ní podobnou reakci vyvolal." Athena zrudla vzteky. "To je směšné," vykřikla. "Cross s ní ani jednou nezůstal o samotě." Gerard však trval na svém. "Je možné, že jste v ní vyvolal bezděčný fyzický podnět. Nemusel jste ji zrovna hladit, držet za ruku anebo dokonce líbat. To děvče je pohlavně zralé, stačila jí jen vaše fyzická přítomnost. Nebyl byste první ani poslední."

"Třeba si uvědomuje, jaký vztah panuje mezi mnou a její matkou," prohodil Cross. "Matka ji naprosto nezajímá," konstatoval doktor. "Promiňte, madam, ale s tím se budete muset smířit. Vaše

krása i sláva ji nechávají zcela chladnou. Vůbec pro ni neexistujete. Upíná se pouze k vám, pane De Leno. Přemýšlejte o tom. Mohl to být jen nevinný dotek, náhodný pohled..." Cross si ho změřil mrazivým pohledem. "Kdybych si byl něčeho takového vědom, řekl bych vám to."

"Máte to děvče rád?" Cross se na okamžik zamyslel. "Ano."

Doktor Gerard se opřel a spokojeně tleskl. "Věřím vám. To nám dává jistou naději. Jestliže reaguje na vás, dokáže možná reagovat i na ostatní. Jednoho dne snad začne tolerovat přítomnost své matky, což by vám, madam, určitě stačilo, že?"

"Crossi," vzlykla Athena. "Doufám, že se nehněváš."

"Vůbec ne," uklidnil ji Cross. Gerard se na něj pátravě zahleděl.

"Vám moje otázky vůbec nevadily?" podivil se. "Většinu mužů by rozběsnily. Otec jedné mé pacientky mě dokonce fyzicky napadl.

Vy se ale ani trochu nezlobíte. Jak je to možné?" Cross věděl, že jeho důvody by nepochopil ani Gerard, ani Athena.

Cožpak jim může vysvětlit, jaký pocit v něm zanechal pohled na Bethany schoulenou v bedně? Když ji tehdy v sanatoriu spatřil, rázem mu připomenula Tiffany a ostatní tanečnice a zpěvačky, s nimiž se miloval a v jejichž náručí cítil bezednou samotu.

Vždyť i s Clericuziovými, a dokonce i s otcem si připadal zoufale opuštěný. Jedinými jeho průvodci zůstávaly oběti, které lemovaly jeho cestu životem a pronásledovaly ho ve snech. Cross se zadíval Gerardovi upřeně do očí a pravil:

"Třeba jsem také autistik. Anebo toho musím skrývat daleko víc než ona." Doktor se zabořil do židle a spokojeně prohodil:

"Aha." Poprvé se usmál. "Nechcete podstoupit nějaké vyšetření?" Oba se rozesmáli. Doktor nyní oslovil Athenu.

"Vážená paní, jak jsem vyrozuměl, hodláte se zítra dopoledne vrátit do Ameriky. Co kdybyste tady dceru rovnou nechala. Naše ošetřovatelky se o ni postarají. Určitě jí nebudete chybět."

"Jenže ona bude chybět mně," přiznala Athena. "Mohla bych si ji nechat přes noc? Ráno ji přivedu. Máme vlastní letadlo, takže mohu odletět, kdykoliv se mi to bude hodit."

"Ovšem," přikývl doktor. "Dostavte se s ní tedy zítra ráno. Sestry ji doprovodí do Nice. Máte telefonní číslo a můžete mi kdykoliv zavolat." Když vstali, políbila Athena doktora na tvář. Gerard se začervenal. Přes své racionální vystupování nebyl ani on imunní vůči Athenině kráse a pověsti. Zbytek dne strávili Athena, Bethany a Cross potulováním po pařížských ulicích.

Athena koupila dceři nové šaty. Pořídila ji úplně novou garderobu. Nezapomněla ani na malířské potřeby a ohromný kufr, do kterého všechny dárky naskládala. Povečeřeli v restauraci na Champs-Elysées. Bethany všechno hladově zhltla. Na Atheniny cituplné projevy však, ostatně jako celý den, vůbec nereagovala. Cross se v životě nestal svědkem toho, že by někdo projevoval druhému člověku tolik lásky. Snad jen v dětství, když se s ním mazlila jeho matka. Athena při večeři Bethany neustále hladila, tiskla jí ruce, líbala ji a opakovaně dceři vysvětlovala, že se za měsíc vrátí a zůstane s ní celých pět let. Bethany jako by neslyšela. Athena jí s nadšením vykládala, jak se spolu naučí francouzsky, jak budou chodit do galerií prohlížet si ty nejslavnější obrazy a jak bude Bethany celé dny jen malovat a malovat. Líčila jí, jak budou cestovat po Evropě a podívají se do Itálie, Španělska i do Německa. Vtom Bethany promluvila. Byla to první slova, která toho dne vyřkla: "Chci svoji krabici." Crosse se zmocnila až posvátná bázeň. Krásná dívenka mu připomínala portrét na plátně. Dokonalý, leč bez duše. Jako by její tělo čekalo připravené na božské vdechnutí. Do hotelu zamířili až po setmění. Bethany kráčela mezi nimi. Cross s Athenou ji drželi za ruce a občas ji zvedli do vzduchu jako andělíčka.

Bethany se nebránila. Tato hra se jí zjevně líbila. Crosse znovu zaplavil pocit nezměrného štěstí. Naposledy něco podobného prožíval na pikniku u jezera. Uvědomoval si, že mu ke štěstí stačí vlastně velice málo. Pouhý fakt, že jsou všichni tři spolu. Téměř se za svou sentimentalitu styděl.

Když se vrátili do hotelu, Athena uložila Bethany do postele a posadila se ke Crossovi, který čekal v obývacím pokoji na pohovce s levandulovým vzorem. Athena se mu schoulila do náruče. "Milenci v Paříži," pronesla s úsměvem. "Jestlipak se spolu někdy vyspíme na francouzské posteli?"

"Bojíš se tu Bethany nechat?" zeptal se Cross. "Ne," odpověděla Athena.

"Nebude nás postrádat."

"Pět let je dlouhá doba," povzdechl si Cross. "Zahodíš pět let života i svoji kariéru?" Athena vstala a přistoupila k oknu. "Jsem pyšná, že se dokážu obejít bez hraní," řekla chvějícím se hlasem. "Když jsem byla malá, častokrát jsem se v duchu převtělovala do některé slavné postavy. Coby Marie Antoinetta jsem umírala pod gilotinou, byla jsem Janou z Arku na hranici anebo jako Marie Curie zachraňovala lidstvo před zhoubnými chorobami. Snila jsem o tom, jak se obětuju pro lásku k muži, který mě bude milovat.

Směšné, že? Představovala jsem si, že zemřu jako heroina a přijdu rovnou do nebe. Že nikdy neposkvrním své tělo ani svědomí. Domnívala jsem se, že nikdy neustoupím ze svých zásad. A pokud ano, tak rozhodně ne kvůli penězům. Přísahala jsem, že druhému člověku za žádných okolností neublížím.

Věřila jsem, že mě budou všichni milovat a že si budu vážit sebe samé. Věděla jsem, že jsem chytrá, všichni mi neustále opakovali, jaká jsem krásná, a nakonec se ukázalo, že mě příroda obdařila i jistým talentem. Jak jsem s těmito dary naložila? Dala jsem se dohromady s Bozem Skannetem.

Vyspala jsem se s ním, aniž bych po tom nějak zvlášť toužila.

Udělala jsem to kvůli kariéře. Poté jsem dala život člověku, ktery nikdy nebude milovat ani mě, ani kohokoliv jiného. Pak jsem nepřímo objednala vraždu svého manžela. Ve své lstivosti jsem si objednala vraždu člověka, který mě ohrožoval." Athena stiskla Crossovi ruku. "Děkuji ti za to." Cross zavrtěl hlavou. "Zbytečně se obviňuješ. Nic z toho jsi neprovedla.

Prostě tomu chtěl osud, jak říkáme v naší rodině. Pokud se týká Skanneta, tlačil tě jak kamínek v botě, což je další rodinné úsloví. Nikdo se nemůže divit, že ses ho zbavila."

Athena ho políbila na rty. "Ty můj statečný rytíři! Pustíš se snad do boje i s ostatními draky?" Cross se smutně usmál. "Co když ti doktoři za pět let řeknou, že se Bethanin stav nezlepší? Co potom?"

"Kašlu na to, co mi kdo řekne," rozčílila se Athena. "Naděje nikdy neumírá. Zůstanu s ní až do smrti."

"Copak ti nebude chybět práce?"

"Jistěže mi bude chybět. A především mi budeš chybět ty. Ale konečně udělám, co pokládám za správné. Přestanu se ohlížet na to, co by udělala filmová heroina." Hlas se jí zlomil. "Přeju si pouze, aby mě Bethany milovala. Na ničem jiném mi nezáleží." Políbili se a každý zamířil do své ložnice. Následujícího rána odvezli Bethany do Gerardovy ordinace. Athena prožívala loučení s dcerou velice bolestně. Se slzami v očích ji objímala, avšak Bethany stála bez hnutí a její polibky neopětovala. S odporem se od matky odtahovala a byla připravena odstrčit i Crosse. Ten se však s Bethany zřejmě rozloučit nemínil. Zlobil se totiž, že je Athena na dceři tak závislá a že se tolik ponižuje. Také Gerard pozoroval její chování s nelibostí. "Až se vrátíte, podstoupíte výcvik, abyste se naučila se svou dcerou lépe zacházet."

"Vrátím se co nejdříve," oznámila Athena. "Nemusíte spěchat," uklidnil ji doktor. "V jejím světě čas neexistuje."

V letadle se dohodli, že Cross tentokrát nedoprovodí Athenu do Malibu, ale bude pokračovat do Las Vegas. Během cesty se Athena jednou usedavě rozplakala a celou půl hodinu se nemohla utišit. Nakonec ale záchvat pláče ovládla. Než se rozešli, prohodila Athena smutně: "koda že jsme se nestihli v Paříži pomilovat." Crossovi bylo jasné, že mu chce Athena těmito slovy udělat radost. Vždyt ve skutečnosti neměla na milování ani pomyšlení. Stejně jako její dcera se začala stranit světa.

Na letišti Crosse čekala velká limuzína s Vazziho řidičem z lovecké chaty. Lia seděl na zadním sedadle. Stáhl skleněnou přepážku, oddělující je od řidiče, a spustil: "Ten detektiv mě zase otravoval. Příště už ode mě neodejde."

"Buď trpělivý," napomenul ho Cross. "Neboj, umím v tom chodit," ohradil se Lia. "Mám ale ještě jednu zajímavou novinku. Jednotka z Bronxu se přesunula do Los Angeles. Zatím netuším, na čí příkaz.

Myslím, že bys potřeboval tělesnou stráž."

"Na to je snad ještě brzy," zavrtěl hlavou Cross. "Tvojí muži jsou tu s tebou?"

"Ano," přisvědčil Lia. "Ti se však proti Clericuziům nepostaví." V hotelu Xanadu našel Cross zprávu od Pollarda - kompletní složku na Jima Loseyho. Docela zajímavé čtení.

Obsahovala informace, na kterých se dalo bezprostředně stavět.

Cross si v pokladně vyzvedl sto tisíc, celou částku ve stodolarových bankovkách. Vazzimu oznámil, že odlétají do Los Angeles. Nikdo je nebude doprovázet a Lia bude řídit. Ukázal mu složku od Pollarda. Nejbližším spojem se vydali do Los Angeles, v půjčovně si pronajali vůz a odjeli do Santa Moniky.

Phil Sharkey zrovna kosil trávník před domem. Cross vystoupil z auta následován Vazzim a představil se jako Pollardův přítel, jenž potřebuje nějakou informaci. Lia si zatím Sharkeyho bedlivě prohlížel. Poté se vrátili do vozu. Phil Sharkey nebudil takový respekt jako Losey, přesto i on vyhlížel dost zavile. Dlouhá léta strávená u policie se na něm viditelně podepsala. Nedůvěřoval nikomu a ničemu. Vypěstoval v sobě podezíravost a reflexy, kterymi disponuje každý dobrý policista. Na první pohled bylo zřejmé, že to není příliš šťastný člověk. Uvedl Crosse do domu, nízkého a omšelého bungalovu, který vevnitř vypadal ještě bezútěšněji než zvenčí.

Očividně tu scházela ženská ruka. Ze všeho nejdříve Sharkey zatelefonoval Pollardovi a ověřil si totožnost příchozího.

Aniž by hostům nabídl židli nebo občerstvení, zavrčel: "Tak se ptejte." Cross otevřel kufřík a vyndal z něj svazek stodolarovek. "Tady máte deset tisíc," pravil. "Jsou vaše, pokud mě ovšem vyslechnete. Chvíli to ale potrvá. Co kdybychom si dali pivo a posadili se?" Sharkeyho tvář se okamžitě rozzářila. S tím nebude těžké pořízení, pomyslel si Cross. Sharkey strčil peníze do zadní kapsy kalhot a prohodil:

"Líbíte se mi. Zřejmě vám to pálí. Víte, jak lidem rozvázat jazyk. Na mě neplatě] žádný kecy, ale prachy." Usedli za kulatý stolek na verandě, která nabízela výhled na písečnou pláž a mořskou hladinu. Sharkey postavil před každého plechovku s pivem a poklepáním na kapsu se ujistil, že se mu to opravdu nezdálo. "Jestli se mi budou vaše odpovědi zamlouvat, dostanete dvacet tisíc. A jestli udržíte jazyk za zuby a nikdo se o mé návštěvě nedozví, čeká vás za

dva měsíce dalších padesát babek." Sharkey se zazubil. Lišácky přivřel oči a pravil: "Za dva měsíce už vám bude fuk, jestli to někomu vyžvaním, jo?"

"Přesně tak," přikývl Cross. Sharkey zvážněl.

"Upozorňuju předem, že v žádným případě nikoho neprásknu.

Nechci nikoho dostat před soud." Cross se usmál: "Nejspíš nevíte, s kým máte tu čest. Co kdybyste ještě jednou zavolal Pollardovi?"

"Moc dobře vím, co jste zač. Jím Losey mi kolikrát říkal, že se k vám mám chovat zdvořile," odpověděl Sharkey a uvelebil se v křesílku. Naznačil tím, že je připraven naslouchat. I to byla součástjeho profese. "Deset let jste dělal Jimovi parfáka. Oba jste na tom dost slušně vydělávali. Pak jste ale najednou odešel na odpočinek.

Zajímalo by mě, proč jste se rozhodl tak náhle."

"Aha, takže pasete po Jimovi," odtušil Sharkey. "To smrdí krchovem. Losey je ten nejodvážnější a nejmazanější polda, jakýho znám."

"Jak je na tom s poctivostí?"

"Koukejte, byli jsme policajti, navíc v Los Angeles," nedal se Sharkey vyvést z míry. "Doufám, že chápete, co tím naznačuju. Kdo tady chce dělat svoji práci pořádně a neníní dovolit, aby mu Hispánci a negři srab na hlavu, je pořád jednou nohou v kriminále. Jediný, na koho si tu vlastně můžete beztrestně došlápnout, jsou slušný bílí vobčani s nabitejma portmonkama. Heleďte, já nemám žádný předsudky, ale proč bych měl dusit bělochy, když nemůžu zavřít tu chamraď? To není spravedlivý."

"Pokud je mi ale známo, vysloužil si Losey spoustu metálů. Vy ostatně taky." Sharkey rozhodil odevzdaně rukama: "Jakmile projevíte aspoň špetku kuráže, nevyhnete se tomu, aby z vás hned neudělali hrdinu.

Spousta těch gaunerů si neuvědomovala, že se s námi dá docela dobře vyjít. Stačí jen uhodit na tu správnou strunu. A že se mezi nima našlo pár pořádnejch uličníků, co hned sahali po bouchačce. Museli jsme se přece bránit. Vždycky z toho byla nějaká medaile. Ale pište si, váženej pane, že jsme se otevřenýmu boji vždycky

vyhejbali." Cross mu pochopitelně nevěřil ani slovo. Jim Losey byl rozený zabiják, navzdory uhlazenému zevnějšku a elegantním oblekům. "Byli jste partneři se vším všudy?" pokračoval Cross. "Věděl jste naprosto o všem?" Sharkey se rozesmál. "Jim Losey a rovnocennej parťák?

Spad jste z višně? On byl šéf a já musel poslouchat. Někdy jsem neměl ani ponětí, co vlastně děláme. Ani kolik za to berem. Jim všechno řídil a já dostal, kolik uznal za vhodný.

Má svoje vlastní pravidla."

"Jak jste si tedy vydělávali?"

"Na svejch výplatních listinách nás vedlo pár sázkovejch syndikátů a taky nám platili dealeři s drogama. Ze začátku nechtěl mít Jim s prachama z narkotik nic společnýho, ale časem se k tomu dostane každej polda. Neubránili jsme se ani my."

"Patřil mezi vaše informátory černoch jménem Marlowe?" zeptal se Cross. "No jistě," přikývl Sharkey. "Marlowe, jakpak bych si na něj nepamatoval. Hodne] kluk, ale podělanej až za ušima. Pracoval pro nás celou dobu."

"Překvapilo vás tedy, když jste se dozvěděl, že ho Losey zastřelil? Pry ho přistihl při činu."

"Ani trochu," nezapochyboval Sharkey. "Takhle končí spousta fefáků. Jsou to kreténi, vždycky něco zpackaj. Losey nikdy nevaruje předem, jak nás učili. Střílí pěkně od boku."

"Nepřipadá vám však podivné, že se zrovna jejich cesty takhle tragicky zkřížily? Taková náhoda...," naléhal Cross. Zdálo se, že Sharkey posmutněl. "Jo, je to podezřelý. Celý je to nějaký divný. Něco vám ale povím, mile] pane. Jim Losey je statečnej chlap. Ženský ho milujou a chlapi si ho vážej. Já byl jeho padák a cejtil jsem k němu stejnej respekt. Jenže je pravda, že mi občas připadal trochu ujetej."

"Takže není vyloučené, že šlo o předem připravený plán?"

"Kdepak, to byste mi špatně rozuměl," zašermoval odmítavě rukama Sharkey. "Tahle práce vás možná donutí k tomu, abyste začal brát úplatky.

Rozhodně z vás ale neudělá vraha. K něčemu takovýmu by se Jim Losey nesnížil. Na to dám krk."

"Proč jste se s ním tedy rozkmotřil a odešel jste do důchodu?"

"Protože mě Jim trochu znervózňoval."

"Před několika měsíci jsem ho potkal v Malibu," prohodil Cross. "Byl sám. Pracoval často bez vás?" Sharkey se ušklíbl. "Občas. Tenkrát měl v merku tu herečku. Asi by vás překvapilo, s jakejma hvězdama se stýkal. Někdy šel na večeři s nějakým důležitým zvířetem a nechtěl, abych mu tam přicmrndával."

"Ještě jedna otázka," pokračoval Cross. "Je Jim Losey rasista? Nenávidí černochy?" Sharkey se na něj udiveně podíval. "Samozřejmě. Vy asi patříte k těm zasranejm liberálům, ne? Myslíte si, že rasismus je svinstvo. Přál bych vám, abyste rok dělal policajta. Okamžitě byste hlasoval pro to, aby je všechny zavřeli do zoologický zahrady."

"Rád bych se vás zeptal, jestli jste s ním nikdy neviděl takového malého muže s legračním kloboukem."

"Toho Taliána?" odfrknul si Sharkey. "Jednou jsme s ním obědvali. Losey mi pak přikázal, abych zmizel. Nepříjemnej mládenec, ten Ital." Cross sáhl do kufříku a vytáhl další dva balíčky. "Tady máte slíbených dvacet tisíc. A nezapomeňte. Když nic nevybreptáte, čeká vás dalších padesát. Ano?"

"Moc dobře vím, kdo jste," podrbal se na nose Sharkey. "Ovšem, pověřil jsem Pollarda, aby vás informoval."

"Jistě, jenže já vím, kdo jste doopravdy,"

Sharkey nasadil vševědoucí výraz. "Právě proto vám teď ten kufřík neseberu celej. A právě proto budu dva měsíce mlčet jako hrob. Nevím, kdo z vás by mě zakroutil krkem dřív. Jestli vy nebo Losey." Cross vytušil, že ho čekají velké potíže.

Věděl, že Clericuziovi vedou Loseyho na výplatní listině.

Dostává od nich padesát tisíc ročně plus příplatky za speciální úkoly. Nikdy si však u něj neobjednali vraždu.

Nebylo těžké dospět k jednoznačnému závěru. Davte a Losey zabili jeho otce. K této dedukci nepotřeboval žádné další důkazy. Na základě zkušeností, které získal ve službách Clericuziovy rodiny, mohl vyřknout konečný rozsudek. Vinni.

Znal Pippiho schopností i jeho povahu. Nikdy by si nepustil žádného náhodného vraha k tělu. Zároveň znal nejen Danteho

schopnosti a povahu, ale í jeho zášť vůči Pippimu. Otázka zní, zda jednal Dante na vlastní pěst, anebo Pippiho vraždu přikázal don. Clericuziovi však neměli k takovému činu nejmenší důvod, otec jim věrně sloužil čtyřicet let a zastával v rodině významnou pozici. Za války se Santadiem se osvědčil jako vynikající vojevůdce. Cross se jako již několikrát pozastavil nad tím, proč se všichni zdráhali poskytnout mu podrobnosti o válce se Santadiem. Nedozvěděl se nic od otce, mlčel i Gronevelt, Giorgio, Petie nebo Vincent. čím víc o tom rozmýšlel, tím větší jistotu získával. Ne, s vraždou jeho otce nemá don Domenico nic společného. Kmotr je staromilec, zastává konzervativní názory. Loajalitu netrestá, nýbrž odměňuje. Vždy jednal spravedlivě. Jeho objektivnost občas hraničila až s krutostí. Ve prospěch dona však hovoří jeden podstatný argument. Kdyby poručil zavraždit Pippiho, nenechal by naživu Crosse. Tím prokázal svou nevinu. Don Domenico věří v Boha, někdy také věří v Osud, avšak rozhodně nevěří na náhodu.

Možnost, že by policista Jim Losey zastřelil vraha, který zastřelil Pippiho, by absolutně nepřipustil. Určitě celý případ prošetřil a odhalil Danteho styky s Loseym. A zajisté ví nejen to, čeho se Dante dopustil, ale zná i motiv. A co Rose Marie, Danteho matka? Ví také něco? Když se dozvěděla o Pippiho smrti, dostala hysterický záchvat. Křičela, plakala a naříkala tak usedavě, že ji don musel nechat odvézt na psychiatrickou kliniku v East Hamptonu, o jejíž výstavbu se před lety přičinil. Rose Marie tam prý zůstane nejméně měsíc.

Návštěvy na klinice don striktně zakázal. Za Rose Marií směli pouze don, Dante, Gíorgio, Vincent a Petie. Cross jí pravidelně posílal květiny a ovoce. Co Rose Marii tolik rozrušilo? Tušila, že je do vraždy zapletený Dante a také znala jeho pohnutky? Souvisel snad tento čin s donovými slovy, podle nichž se jeho nástupcem stane Dante? Cross se potřeboval dozvědět pravdu. Rozhodl se, že přes donovo nařízení Rose Marii navštíví. Přinese jí květiny, ovoce, bonboniéru a nějaké sýry, projeví jí nefalšovanou účast a přitom z ní vytáhne, co ví o synově zradě. O dva dny později se vydal do East Hamptonu. Vchod do vstupní haly kliniky střežila ozbrojená stráž. Jeden z hlídačů ho doprovodil k recepčnímu pultu, za kterým stála

upravená žena středního věku. Když jí oznámil účel své návštěvy, mile se usmála a požádala ho, aby asi půl hodiny počkal, nebol Rose Marii právě odvezli na jakousi kúru. Cross se posadil do měkkého křesla ke stolku v koutě vstupní haly a dlouhý čas si krátil listováním ve filmovém magazínu. Rázem mu padl do oka článek o Jimovi Loseym, hrdinovi losangeleské policie. Reportáž opěvovala jeho statečnost, se kterou dopadl zákeřného vraha Marlowa. Crosse zaujaly dvě věci. O jeho otci se tam psalo jako o majiteli firmy, specializující se na finanční poradenství, jenž se stal nevinnou obětí brutálního zločince. V závěrečné větě pak autor prohlašoval, že kdyby mělo Los Angeles víc takových policistů, jakým je Jim Losey, zločinnost ve městě by záhy vymizela. Vtom Crossovi poklepala na rameno ošetřovatelka. Přestože vypadala dost přísně a nepřístupně, vlídně se usmála a řekla: "Dovedu vás nahoru." Cross sebral bonboniéru a květiny a následoval sestru ke schodišti, které je dovedlo do dlouhé chodby plné dveří. U posledních z nich se sestra zastavila, vytáhla z kapsy klíč a odemkla. Strčila Crosse dovnitř a zase za ním zavřela. Rose Marie, pečlivě učesaná a oblečená do střízlivých šedých šatů, se právě dívala na televizi. Sotva spatřila Crosse, vrhla se mu s pláčem do náruče. Cross ji políbil na tváře a položil na stolek dárky, které přinesl. "Tak ty jsi za mnou přišel," vzlykala Rose Marie. "Myslela jsem si, že mě nenávidíš za to, co jsem provedla tvému otci."

"Ty jsi přece tátovi nic neprovedla," pronesl Cross konejšivě. Uchopil Rose Marii za ruku, odvedl ji k pohovce a vypnul televizi. Pak si před Rose Marii klekl. "Měl jsem o tebe strach." Rose Marie ho pohladila po vlasech: "Vždycky jsi byl moc hodný chlapec.

Litovala jsem tě, že jsi syn svého otce. Byla jsem ráda, že zemřel. Věděla jsem, že k tomu jednou dojde. Přála jsem mu to nejhorší. Myslíš, že mi to můj otec promine?"

"Don je spravedlivý," pravil Cross. "Určitě tě z ničeho neobviňuje."

"Klame tě stejně, jako klame všechny ostatní. Nikdy mu nevěř.

Zradil svou vlastní dceru, zradil svého vnuka a zradil i svého synovce Pippiho... A klidně zradí i tebe." Hlas jí začal přeskakovat. Cross se lekl, že přichází další záchvat.

"Uklidni se, teto Roe," naléhal Cross. "Pověz mi jen, proč ses tak rozčílila, že tě museli odvézt sem?" Hleděl jí zpříma do očí a uvažoval nad tím, že musela být za mlada velice krásná a hodná. Její nevinný pohled tomu nasvědčoval. Rose Marie zašeptala: "At ti řeknou pravdu o válce se Santadiem. Pak všemu porozumíš." Podívala se ke stropu a pak zabořila hlavu do dlaní. Cross zaslechl vrznutí. Otočil se a spatřil Vincenta a Petieho. Stáli mezi dveřmi a mlčky přihlíželi. Rose Marie vyskočila, rozběhla se do ložnice a práskla za sebou dveřmi.

Ve Vincentově tváři se zračilo zoufalství a lítost. "Ježíši Kriste," vydechl. Přistoupil ke dveřím do ložnice a zaklepal.

"Roe, otevři. Jsme tví bratři. Přece bychom ti neublížili."

"To je ale náhodička, že? Taky jste přišli na návštěvu?" otázal se posměšně Cross. Vincent nikdy neprojevoval přílišný smysl pro humor. "My jsme nepřišli na návštěvu. Don chce, abys přijel do Quogue." Cross zhodnotil situaci. Dáma za recepčním pultem se pravděpodobně držela instrukcí a neprodleně volala do Quogue. Don si zřejmě nepřeje, aby hovořil s Rose Marií.

Zavraždit ho však nejspíš nechtějí, to by don neposílal Vincenta a Petieho. Vystavil by je tak zbytečnému riziku. Jeho domněnku okamžitě potvrdila Vincentova slova: "Crossi, sednu si do tvého auta. Petie pojede v našem." Clericuziovská taktika totiž přikazovala, aby odsouzeného k smrti doprovázeli minimálně dva muži. "Nemůžeme tu přece nechat Rose Marii v takovém stavu," namítl Cross. "Ale můžeme," konstatoval Petie.

"Sestra už se o ni postará." Během jízdy se Cross snažil z Vincenta vymámit účel jejich návštěvy. "Vincente, na tu kliniku jste to stihli dost rychle."

"Petie řídil," odpověděl Vincent. "Za volantem se chová jako šílenec." Odmlčel se a pak dodal: "Crossi, znáš přece pravidla. Jak ses mohl opovážit Rose Marii navštívit?"

"Divíš se?" zeptal se nechápavě Cross.

"Rose Marie je moje nejmilejší tetička. Mám ji rád od dětství."

"Donovi se to ale nelíbí," upozornil ho Vincent.

"Velice ho to pobouřilo. Říkal, že to vůbec nevypadá na starého dobrého Crosse. Ví svoje."

"Hned mu to vysvětlím," pravil Cross. "Prostě jsem se o vaši sestru bál. Chtěl jsem vědět, jak se jí daří." Vincent se zasmušil. "Tentokrát je to s ní hodně špatné. Už jako dítě měla pro Pippiho slabost. Kdo mohl tušit, že ji jeho smrt tak rozruší?" Cross vycítil, že před ním Vincent něco skrývá. Určitě ví víc. Nic však nedal najevo. "Táta ji taky miloval."

"Jenže v posledních letech ho už tak ráda neměla," pokračoval Vincent. "Zvláště po svém prvním záchvatu. Měl jsi slyšet, co o něm tenkrát říkala."

"Ty jsi bojoval ve válce se Santadiem?" prohodil lhostejně Cross. "Proč jste mi o ní nikdy nevyprávěli?"

"Protože nikdy nemluvíme o minulých akcích. Otec tvrdí, že to nemá cenu. Je třeba hledět do budoucnosti. A přítomnost taky přináší spoustu problémů."

"Tatínek se prý choval jako hrdina," vyzvídal Cross. Vincent se usmál. Zachmuřená tvář se mu téměř projasnila. "Tvůj otec byl génius. Plánoval operace jako Napoleon. Pokud nějakou akci připravil on, nikdy nic neselhalo. Možná jednou nebo dvakrát, ale to byla smůla."

"Takže válku se Santadiem naplánoval on?"

"Zeptej se dona," poradil mu Vincent. "Budeme se radši bavit o něčem jiném."

"Dobrá," přikývl Cross. "Chcete mě zabít stejně jako tátu?"

Obvykle kamenný Vincentův obličej zbrunátněl vzteky. Rozzuřený Vincent strhl Crossovi řízení a přinutil ho zastavit na odstavném pruhu. Hlas se mu chvěl zlostí. "Zbláznil ses? Copak si opravdu myslíš, že by Clericuziovi dokázali udělat takovou podlost? V žilách tvého otce kolovala clericuziovská krev.

Patřil k našim nejlepším mužům, mnohokrát nás zachránil. Don ho miloval jako své syny. Jak tě mohlo něco takového vůbec napadnout?" Cross sklopil provinile oči: "Prostě jsem se vylekal, když jste se tam zničehonic objevili."

"Vrat se na silnici," přikázal mu Vincent otráveně. "Hele, Giorgio, Petie i já jsme bojovali s tvým otcem bok po boku. Prožili jsme spolu spoustu dobrého i zlého. Nikdy bychom se proti němu nepostavili. Pippi měl prostě pech. Sejmul ho obyčejnej cvok."

Zbytek cesty už nepromluvili ani slovo. Vjezd na pozemek v Quogue hlídali jako obvykle dva muži, zatímco třetí seděl před vchodem do domu. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tu probíhala nějaká výjimečná aktivita. Don Clericuzio, Giorgio a Petie na ně již čekali v pracovně. Na baru ležela krabice s kubánskými doutníky, vedle ní stála dóza napěchovaná černými italskými viržinky. Don Clericuzio seděl v jednom z obrovských, kůží potažených křesel. Cross ho pozdravil. Don se postavil s čilostí neúměrnou jeho věku a políbil ho. Crosse tím velice překvapil. Poté don pokynul rukou směrem ke stolku s talíři plnými nejrůznějších sýrů a uzenin. Cross vytušil, že si don dává načas. Naložil si tedy na krajíček veky plátek temně červené šunky, olemované bílým proužkem tuku, a kousek žluťoučké mozzarelly, která ještě voněla mlékem. Don se často chlubíval, že zásadně její mozzarellu starší než třicet minut.

Vincent a Petie se rovněž pustili do jídla, zatímco Giorgio připravoval nápoje. Donovi podal sklenku vína, ostatním nalil džus. Don si uštípl drobek sýra a nechal ho rozplynout na jazyku. Petie mu mezitím zapálil viržinko. Jak je vidět, starému pánovi zdraví dosud slouží, pomyslel si Cross. Konečně don promluvil: "Croccifxio, af už jsi zjistil u Rose Marie cokoliv, já ti povím pravdu. Podezíráš nás z toho, že jsme nastrojili smrt tvého otce. Mýlíš se. Prošetřil jsem to a usoudil jsem, že se všechno zběhlo tak, jak uvedla policie.

Pippi měl prostě smůlu. Celý život si počínal obezřele, ale k takovým absurdním neštěstím občas dochází. Chci, aby ses přestal trápit. Tvůj otec byl můj synovec, byl Clericuzio. A navíc jeden z mých nejdražších přátel."

"Vyprávěj mi o válce se Santadiem," požádal ho Cross pevným hlasem.

KNIHA SEDMÁ
Válka se Santadiem

"Je pošetilé snažit se rozumně vycházet s nerozumnými lidmi," pravil don Clericuzio, usrkl vína a odložil viržinko, "Dávej dobrý pozor. Je to dlouhá historie a všechno se neodehrálo tak, jak to navenek vypadalo.

Už je tomu třicet let..." Pokynul hlavou svým synům. "Kdybych něco důležitého vynechal, tak mě opravte." Synové se usmáli při představě, že by don mohl něco podstatného zapomenout.

Světlo z lampy v pracovně zahaloval oblak modravého kouře, jehož pach se mísil s kořeněnou vůní aromatických potravin. "K tomuto zjištění jsem dospěl poté, co Santadio..." Don Domenico se na okamžik odmlčel a znovu se napil vína. "Tehdy se nám Santadiova rodina mocí téměř vyrovnala. Santadiovci si však nadělali spoustu nepřátel, přitahovali zbytečnou pozornost úřadů a neměli nejmenší smysl pro spravedlnost. V jejich životě neplatily žádné hodnoty a svět, který se neřídí spravedlností a osvědčenými hodnotami, je odsouzen k zániku.

Mnohokrát jsem se pokoušel se Santadiem domluvit a mnohokrát jsem mu ustoupil, protože jsem chtěl žít v míru. Byli však silní a jako většina silných lidí si mysleli, že si mohou všechno dovolit. Domnívali se, že síla stačí. A tak vypukla válka." Giorgio dona přerušil: "Proč by měl vůbec Cross ten příběh znát? Jak to pomůže jemu a jak to pomůže nám?" Vincent uhnul pohledem, zatímco Petie na Crosse vyzývavě zíral. Ani jeden ze tří donových synů si nepřál, aby jejich otec Crosse zasvěcoval do událostí dávno minulých. "Protože to dlužíme Pippimu i Croccifixiovi," řekl don a obrátil se na Crosse. "S tím, co ti teď povím, nalož, jak uznáš za vhodné. Znovu ti však opakuji, že jsem ani já, ani moji synové nespáchali zločin, z něhož nás podezíráš. Pippiho jsem bral jako vlastního syna a tebe mám rád jako vlastního vnuka. Oběma vám přece v žilách koluje krev Clericuziů." Giorgio se nenechal odradit: "Nechápu, k čemu to bude dobré." Don se ohnal podrážděně rukou a zeptal se: "Vykládal jsem to zatím správně, ano?"

Všichni přikývli a Petie navíc dodal: "Měli jsme s nimi zatočit od samého začátku."

Don pokrčil rameny a pokračoval: "Synové byli ještě mladí, tvůj otec byl také mladý. Nebylo jim ani třicet. Nechtěl jsem riskovat jejich životy ve zhoubné válce. Don Santadio, Bůh buď jeho duši milostiv, měl šest synů, nicméně o nich uvažoval spíše jako o vojácích než jako o synech. Prvorozený Jimmy Santadio spolupracoval s naším starým přítelem Groneveltem, dej mu Pán Bůh nebe. Santadiova rodina tenkrát vlastnila polovinu hotelu.

Jimmy z nich byl nejlepší. Jako jediný si uvědomoval, že mír je jediné řešení pro nás pro všechny. Ale starý pán a další synové lačnili po krvi. Já jsem se snažil válku odvrátit.

Potřeboval jsem čas, abych je přesvědčil rozumovými důvody a výhodnými návrhy. Chtěl jsem jim postoupit obchod s drogami a na oplátku jsem žádal hazardní hry. Chtěl jsem odkoupit jejich polovinu Xanadu a nechat jim celý americký trh s narkotiky, protože drogy vyžadují tvrdou, pevnou ruku. Dobrá nabídka, ne?

Drogy nesly daleko víc peněz a nevyžadovaly dlouhodobou strategii. Je to špinavá práce, která probíhá hlavně na ulici.

Pro Santadiovce jako ušitá. Přál jsem si, aby Clericuziovi kontrolovali hazard. Ten je v porovnání s drogami mnohem bezpečnější, i když ne tak výnosný. Když ho však uchopíš za správný konec a zapojíš přitom mozek, je z dlouhodobého hlediska mnohem perspektivnější. A to zase odpovídalo schopnostem Clericuziů. Vždy jsem směřoval k jedinému cíli.

Chtěl jsem, abychom se zařadili do řádné společnosti. Hazardní hry se mohly stát legálním zlatým dolem, u kterého nehrozilo každodenní riziko ani žádná zásadní nebezpečí. Čas ukázal, že jsem se nemýlil. Bohužel Santadio chtěl všechno. Úplně všechno. Když o tom dnes přemýšlím, milý synovče, tehdy jsme prožívali velice těžké období. FBI už věděl, že tu působí několik mafiánských rodin, a začal je štvát proti sobě.

Ochránci zákona, vybavení obrovským počtem lidí i technickými prostředky, nasadili veškeré páky. Řada rodin tomuto tlaku nedokázala čelit. Zákon omerty přestával platit, protože mladí, kteří se narodili už v Americe, raději spolupracovali s úřady, aby si

zachránili vlastní kůži. Naštěstí jsem dostal nápad založit enklávu v Bronxu a průběžně ji doplňovat čerstvou krví ze Sicílie. Nechápal jsem jen jednu věc. Jak je možné, že ženské mohou způsobit tolik potíží? Mé dceři Rose Marii bylo tehdy osmnáct let. Bezhlavě se zamilovala do Jimmyho Santadia. Říkala, že jsou jako Romeo a Julie. Netušil jsem, koho tím myslí. Co to je sakra za lidi, ten Romeo a ta Julie? Určitě ne Italové. Když mi to vysvětlili, uklidnil jsem se a zahájil jsem nové jednání se Santadiem. Omezil jsem své požadavky na minimum, tak aby obě rodiny mohly žít vedle sebe a nepřekážely si navzájem. Ve své hlouposti si to vyložili jako projev naší slabostí. To byl začátek tragédie, která se táhla dalších třicet let." Don přerušil vyprávění. Giorgio mu dolil víno a podal chléb se sýrem. Pak se k otci sklonil a zašeptal: "Proč ale zrovna dnes?"

"Protože můj synovec hledá odpověd na otázku, jak jeho otec zemřel, a my musíme rozptýlit sebemenší podezření, které mu může klíčit v duši," řekl don.

"Já vás přece vůbec nepodezírám, done Domenico," ujistil ho Cross. "Každý podezírá každého," zavrtěl hlavou kmotr. "Taková je lidská přirozenost. Dovol však, abych pokračoval. Rose Marie byla mladá a neměla ani ponětí o tom, jak svět běží.

Když se obě rodiny proti jejich vztahu postavily, div jí to neutrhlo srdce. Neuměla si to vysvětlit. Rozhodla se, že sezve zástupce obou rodin a pokusí se je přesvědčit. Jak se mi později svěřila, doufala, že láska překoná veškeré nástrahy.

Byla opravdu zamilovaná. A já se v ní tehdy viděl. Žena mi umřela a já se už nikdy neoženil, protože jsem nesnesl pomyšlení, že by ji vychovávala macecha. Níc jsem jí neodepřel a maloval si její šfastnou budoucnost. Jenže sňatek se Santadiem jsem připustit nemohl. Zakázal jsem jí to. Já byl tehdy také ještě mladý a naivně jsem předpokládal, že mě děti budou poslouchat. Plánoval jsem, že Rose Marie vystuduje vysokou školu a provdá se za pořádného člověka z normálního světa. Giorgio, Vincent i Petic mě podporovali. Doufal jsem, že rovněž jejich děti už budou žít docela jinak, stejně jako můj nejmladší syn Silvio." Don ukázal na fotografii, která stála na krbové římse. Cross si této podobenky vlastně nikdy pořádně

nevšiml. Nezajímala ho, neznal její historii, Na snímku byl asi dvacetiletý mladík, velice podobný Rose Marii.

Jen tvář měla ušlechtilejší rysy, oči byly šedivější a pohled inteligentnější. Z obličeje čišela taková dobrota, že Crosse napadlo, jestli není fotografie retušovaná. Giorgio si zapálil doutník. Vzduch v nevětrané místnosti zhoustl tabákovým kouřem. Don Clericuzio sí povzdechl. "Miloval jsem Silvia snad ještě víc než Rose Marii. Měl šlechetnější srdce než kdokoliv jiný.

Přijali ho na univerzitu, udělili mu stipendium. Všichni jsme do něj vkládali velké naděje. Bohužel byl příliš bezelstný." Vincent se připojil: "Neuměl v tom chodit. Tak, jak se zachoval Silvio, by se nikdo z nás nezachoval. Rozhodně bychom tam nešli bez ochranky." Slova se ujal Giorgio. "Rose Marie a Jimmy Santadio se ubytovali v motelu Commack. Rose Marie přišla na myšlenku, že by si Jimmy a Silvio mohli promluvit o tom, jak obě rodiny smířit.

Zavolala bratrovi a ten se vydal do motelu, aniž nám to oznámil. V motelu pak projednávali, jaký postup zvolit. Silvio oslovoval sestru Roe. Jeho poslední slova zněla: ‚Všechno bude v pořádku, Roe. Tatínek mě určitě poslechne. "` Otce však Silvio už nikdy nespatřil. Další dva Santadiovi synové, Fonsa a Italo, Jimmyho sledovali. Ve své paranoidní posedlosti se domnívali, že Rose Marie ho vlákala do léčky anebo se ho alespoň pokouší přimět ke sňatku, který by citelně omezil moc Santadiovy rodiny. Rose Marie se svým odhodláním pro ně představovala závažnou hrozbu. Vždyť se vzepřela i otci, velkému donu Clericuziovi. Věděl, že se před ničím nezastaví.

Když odjel Silvio z motelu, vydali se za ním, zahradili mu cestu a zastřelili ho. Pak mu sebrali peněženku, aby to vypadalo jako loupežné přepadení. Taková byla mentalita Santadiovců. Krutí, bezohlední, lstiví a nelítostní. Dona Domenika však neoklamali. Pak se v domě objevil Jimmy Santadio. Neozbrojený a bez doprovodu žádal dona o audienci.

"Done Clericuzio," oslovil ho. "Silviova smrt mě bolí stejně jako vás. Vkládám svůj život do vašich rukou, pokud si myslíte, že se Santadiovi provinili. Hovořil jsem se svým otcem. Žádný příkaz k vraždě nevydal. Pověřil mě, abych vám tlumočil jeho vzkaz. Zváží

prý všechny vaše návrhy. Zároveň mi požehnal ke sňatku s vaší dcerou." Rose Marie skočila Jimmymu do náruče. Podívala se na dona prosebně a jeho srdce rázem roztálo. Žal a strach dodávaly její tváři nadpozemskou krásu.

Oči, zalité slzami, připomínaly hlubokou studánku. Potom pohlédla na Jimmyho tak láskyplně, že don začal poprvé v životě uvažovat o odpuštění. Copak mohl své nádherné dceři způsobit bolest? Rose Marie otce prosila: "S Jimmym to neštěstí velice otřáslo. Není to snad důkaz, že jeho rodina opravdu nemá se Silviovou smrtí nic společného? Jsem si jistá, že to neudělali. Jimmy mi slíbil, že s vámi jeho rodina uzavře dohodu." Don Clericuzio však již dávno nabyl přesvědčení, že mu syna zavraždili Santadiovi. Žádné důkazy nepotřeboval.

Nicméně milosrdenství, to byla jiná otázka. "Věřím ti a přijímám tě za syna," odpověděl don Domenico. O Jimmyho nevině skutečně nepochyboval, přestože to na celé věci vůbec nic neměnilo. "Rose Marie, máš mé svolení ke sňatku. Svatba však neproběhne v tomto domě a nikdo z mé rodiny se jí nezúčastní.

Jimmy, pověz svému otci, že jsem připraven usednout s ním po svatbě za stůl, abychom prodiskutovali obchodní záležitosti."

"Děkuji vám," uklonil se Jimmy Santadio. "Plně vaše rozhodnutí chápu. Svatba se bude konat v Palm Springs. Za měsíc se tam shromáždí celá naše rodina a vy obdržíte pozvání. Záleží na vás, zda je přijmete."

"Tak brzy po tom všem?" vybuchl don hněvivě a ukázal směrem k rakvi. Rose Marie ho objala. V očích se jí zračil strach. "Jsem těhotná," zašeptala. "Aha," přikývl don a usmál se na Jimmyho. Rose Marie se rozplakala: "Dáme mu jméno Silvio. Bude jako on." Don pohladil dceru po černých vlasech a políbil ji na tvář. "Dobrá, dobrá. Přesto ti na svatbu nepřijdu." Rose Marie sebrala všechnu odvahu: "Tatínku, někdo přece musí přijet. Někdo mě musí odvést k oltáři." Don se otočil k Pippimu, který stál za ním. "Rodinu bude zastupovat Pippi. Je to můj synovec a kromě toho rád tančí.

Pippi, povedeš svou sestřenici k oltáři a pak se můžeš třeba utancovat k smrti." Pippi se sehnul a políbil Rose Marii.

"Spolehni se, budu tam. A jestli si to Jimmy rozmyslí, odvedu si tě zase domů." Rose Marie k němu zvedla uplakané oči a schoulila se mu do náruče. O měsíc později nasedl Pippi De Lena v Las Vegas do letadla, směřujícího do Palm Springs. Celý měsíc strávil v Quogue, kde se radil s donem a jeho syny Giorgiem, Vincentem a Petiem. Don Clericuzio mu sdělil, že ho pověřuje splněním úkolu a že jeho rozkazy mají stejnou platnost, jako by je vydal don sám, ať jsou jakékoliv.

Pouze Vincent se odvážil vznést nesmělý dotaz: "A co když Santadiovi opravdu Silvia nezabíli?" Don reagoval odměřeně:

"Na tom nezáleží. Pak to svědčí jen o jejich hlouposti, která by nás v budoucnu mohla ohrozit. Dříve nebo později se s nimi stejně střetneme. Jenže já dám ruku do ohně za to, že jsou vinni. Zločinem jsou již samy zlé úmysly. Jestli jsou Santadiovi čistí, pak se musíme smířit s tím, že se proti nám postavil osud. Čemu věříš ty?" Poprvé v životě se stal Pippi svědkem toho, že donem zmítaly pochybnosti. Celé hodiny proseděl v kapli, téměř nejedl a pil mnohem víc než obvykle.

Na noční stolek si postavil Silviovu fotografii. Po jedné nedělní mši požádal kněze o zpověď. V předvečer Pippiho odjezdu se s ním don sešel o samotě. "Pippi," řekl. "Čeká tě velice těžký úkol. Možná nastane situace, kdy si začneš klást otázky, zda neušetřit alespoň Jimmyho Santadia. Nedělej to.

Nikdo ale nesmí ani tušit, že jsem ti to přikázal já. Nikdo nesmí obviňovat mne ani Giorgia, Vincenta nebo Petieho. Jsi ochoten převzít na svá bedra veškerou vinu?"

"Ano," odpověděl Pippi. "Chápu, že nechcete, aby vaše dcera začala zahrnovat výčitkami, anebo dokonce nenávidět vás nebo své bratry."

"Především nesmíš vystavit nebezpečí Rose Marii," nabádal Pippiho don. "Rozumím." Don si povzdechl: "Udělej všechno, abys ochránil mé děti. Konečné rozhodnutí leží na tobě.

Pamatuj však, že jsem ti nikdy nepřikázal, abys zabil Jimmyho Santadia."

"A co když Rose Marie přece jen zjistí, že...?" Don Clericuzio mu pohlédl zpříma do očí: "Je to moje dcera a Silviova sestra. Nikdy

nás nezradí." Rodinné sídlo Santadiových v Palm Springs tvořila vysoká, třípatrová budova o čtyřiceti místnostech, vystavěná v klasickém koloniálním slohu. Od okolní pouště ji dělila zeď z červeného kamene. K domu přiléhal obrovský bazén, tenisové kurty a hřiště na boccie. V den svatby vyrostlo na trávníku i pódium pro orchestr a dřevěný taneční parket, obklopený třemi řadami prostřených stolů. U brány z tepaného kovu stály zaparkované tři chladírenské vozy s jídlem. Pippi De Lena přijel v sobotu ráno. S sebou nesl jen kufr, ve kterém měl složený slavnostní oblek. Přidělili mu pokoj ve druhém poschodí, do jehož oken se opíralo žhnoucí slunce. Pippi začal vybalovat. Církevní obřad měl začít v poledne v kostele v Palm Springs, vzdáleném necelou půl hodinku jízdy. Po něm se svatebčané odeberou domů k oslavám. Ozvalo se zaklepání a do pokoje vstoupil Jimmy Santadio. Uvítal Pippiho vřelým objetím. Zatím nebyl ve svatebním, ale i v bílých kalhotách a stříbřité hedvábné košili mu to velice slušelo. Zářil štěstím. Stiskl Pippimu ruku. "Jsem moc rád, že jsi přijel. Roe je nadšená, že ji povedeš k oltáři právě ty. Pippi, starý pán by si s tebou chtěl ještě před obřadem promluvit." Chytil Pippiho za ruku a odvedl ho do ložnice dona Santadia v prvním poschodí. Santadio ležel v posteli. Na sobě měl modré bavlněné pyžamo. Vypadal mnohem sešleji než don Clericuzio, měl však stejně pronikavý a bystrý pohled. Jeho velká, kulatá hlava byla úplně holá.

Pokynul Pippimu, aby k němu přistoupil, a rozevřel náruč.

"Dobře, že jsi přijel," promluvil chraplavým hlasem. "Doufám, že přispěješ k tomu, aby se naše rodiny objaly stejně, jako jsme se právě teď objali my dva. Jsi holubicí míru, která k nám slétla. Bůh ti žehnej, Bůh ti žehnej." Klesl na polštář a zavřel oči. "Dnešek je můj nejštastnější den." V místnosti byla ještě ošetřovatelka, žena středního věku, kterou Jimmy představil jako svou sestřenici. Naznačila jim, aby odešlí.

Don prý sbírá síly na svatební obřad. Pippi na okamžik zaváhal. Bylo zřejmé, že Santadiovy dny jsou sečteny. Hlavou rodiny se stane Jimmy a vývoj nabere docela jiný směr. Jenže don Clericuzio se nikdy nesmíří se Silviovou smrtí. Mír mezi oběma rodinami je naprosto vyloučený. Ostatně, Pippi má své rozkazy.

Mezitím Jimmyho bratři Fonsa a halo prohledali Pippiho pokoj a najatý vůz. Chtěli se přesvědčit, jestli u sebe nemá zbraň anebo vysílačku. Santadiovi se na svatbu korunního prince připravili s okázalostí sobě vlastní. Trávník byl posetý proutěnými květinovými koši, vyzdobené altánky sloužily jako bary, ve kterých číšníci rozlévali šampaňské. Šašek ve středověkém úboru předváděl dětem své kejkle a z amplionů zněla hlasitá hudba. Každý host dostal na uvítanou lístek do tomboly, jejíž hlavní cenu tvořila výhra ve výši dvacet tisíc dolarů. Na trávníku se tyčilo několik pestrobarevných stanů, které nabízely stinný útulek před pouštním vedrem. Zelená plátěná střecha kryla před slunečními paprsky taneční parket, červená se klenula nad orchestrem. V modrém přístřešku na tenisovém kurtu se kupily svatební dary, kterým vévodil stříbrný mercedes pro nevěstu a malé letadlo pro ženicha, obojí od Bona Santadia. Po krátkém, střídmém obřadu v kostele se svatebčané vrátili do rodinného sídla, kde již vyhrával orchestr. Za chvíli všichni obklopili stánky s roztodivným jídlem a pitím. První tanec byl vyhrazen novomanželům. Pluli po stinném parketu, kolem něhož dav hostů provolával slávu šťastnému, očividně zamilovanému páru. Rose Marie nikdy nevypadala krásněji. Když hudba dohrála, představil Jimmy Pippiho ostatním hostům. "Toto je Pippi De Lena," oznámil do mikrofonu. "Doprovodil mou manželku k oltáři, na svatbě zastupuje rodinu Clericuziových a patří k mým nejmilejším přátelům. Jeho nepřátelé jsou i mými nepřáteli." Pozvedl číši a zvolal: "Připijme Pippimu na zdraví. Uděluji mu právo zatančit si jako první s nevěstou."

Při tanci Rose Marie Pippimu zašeptala do ucha: "Dáš obě rodiny dohromady, viď, Pippi`?"

"Spolehni se," ujistil ji Pippi. Pippi se stal ozdobou slavnosti. Přítomní nikdy nepotkali družnějšího člověka. Nevynechal jediný tanec a na parketu si počínal lépe než kdokoliv jiný. Zatancoval si dokonce i s Jimmym a jeho bratry Fonsou, Italem, Benedictem, Ginem a Louisem, provětral sukně všem matronám a zval do kola i děti. Nakonec se postavil za mikrofon a za doprovodu orchestru přidal pár neslušných sicilských písniček. O nezřízeném Pippiho apetitu svědčily skvrny od rajského protlaku a vína na jeho

smokinku. Pak se pustil do boccie a kouli metal s takovou vervou, že se hřiště stalo na celou hodinu centrem pozornosti všech hostů. Kvečeru si vzal Jimmy Pippiho stranou. "Doufám, že všechno zařídíš. Naše rodiny se musí spojit, nic nás už nesmí rozdělovat. My dva to dokážeme."

Jimmy Santadio byl plný odhodlání a víry v budoucnost. Pippi se snažil, aby jeho odpověď zněla co nejupřímněji: "Určitě.

Určitě to dokážeme." Uvažoval, zda je Jimmy opravdu tak bezelstný, jak se dělá. V tuto chvíli by přece dávno musel vědět, že někdo z jeho rodiny zavraždil Silvia. Jimmy, jako by vycítil, co se honí Pippimu hlavou, dodal: "Přísahám ti, Pippi. Nemám v tom prsty." Stiskl Pippimu ruku a opakoval; "Za Silviovu smrt žádnou zodpovědnost neneseme. Věř mi. Přísahám na život svého otce."

"Věřím ti," opětoval Pippi jeho stisk.

Na chvíli se ho zmocnily pochybnosti. Záleží však na tom?

Stejně je už příliš pozdě. Doruda zbarvený sluneční kotouč pomalu zapadal za obzor. Rozsvícené papírové lampiony ohlásily slavnostní večeři. Fonsa, halo, Gino, Benedict a Louis pronesli postupně přípitek ženichovi a nevěstě. Zároveň připili na štěstí jejich manželství, na Jimmyho skvělé vlastnosti a na svého nového přítele Pippiho De Lenu. Starému donu Santadiovi zdravotní stav nedovolil vstát z lůžka, nicméně Fonsa tlumočil jeho vzkaz, ve kterém přál novomanželům vše nejlepší a nezapomněl se zmínit o svém skvostném svatebním daru, což vyvolalo všeobecný smích. Nevěsta pak nakrojila svatební dort a osobně odnesla první kousek svému tchánovi do ložnice. Vyčerpaný Santadio však mezitím usnul, Rose Marie tedy předala talířek ošetřovatelce, která slíbila, že starého pána nakrmí, jakmile se probudí. Kolem půlnoci se společnost začala rozcházet. Jimmy a Rose Marie se rozloučili, nebol brzy ráno odlétali na líbánky do Evropy a potřebovali se pořádně vyspat. Jejich slova odměnili hosté posměšným hulákáním a vulgárními poznámkami. Stovky aut pomalu mizely v noční poušti. Služebnictvo naskládalo zbytky jídla do chladírenských vozů, složilo stany, stolky i židle, rozebralo pódium a uklidilo celou zahradu. Pozdě k ránu už nebylo po oslavách ani památky. Na Pippiho žádost se bezprostředně po odjezdu hostů konala první formální schůzka mezi Pippim a bratry

Santadiovými, při níž si měli vyměnit dárky stvrzující přátelství mezi oběma rodinami. Sešli se v prostorné jídelně v přízemí. Pippi vyndal z kufříku několik hodinek značky Rolex (pravé, žádné napodobeniny!) a ohromné japonské kimono s ruční malbou, znázorňující výjevy orientálního milování. Fonsa se rozchechtal: "Doneseme ho hned Jimmymu."

"Už je pozdě," poznamenal halo. "Jimmy a Rose Marie už za sebou mají určitě alespoň třetí kolo." Všichni se rozesmáli. Zahradu zatím postříbřil měsíc, jehož bledé paprsky sváděly tichou bitvu s barevnými světly lampionů. V dáli se ozvalo vrčení motoru. Netrvalo dlouho a před bránou zastavil jeden z chladírenských vozů. Řidič oznámil ochrance, že se vrátil pro zapomenutý generátor. "Takhle pozdě?" zeptal se strážný. Z auta vystoupil řidičův spolujezdec a vydal se k oběma strážným, zlenivělým vydatným jídlem a pitím. Všechno se odehrálo během několika vteřin. Řidič se sklonil pod sedadlo, vytáhl pistoli s tlumičem a třikrát vystřelil prvnímu strážnému přímo do obličeje. Řidičův pomocník současně chytil druhého strážného pod krkem a jediným pohybem mu podřízl hrdlo. Nevydali ani hlásku. Otevřely se dveře nákladního prostoru, ze kterého vyskákalo dvacet mužů v černých kombinézách, s kuklami na hlavách a se zbraněmi v rukách. Vedl je Giorgio, Petie a Vincent. Hbitě se přehoupli přes bránu a rozběhlí se k domu. Dva muži se postarali o telefonní vedení a zbytek v čele s bratry Clericuziovými vtrhl do jídelny.

Santadiovi zrovna drželi v rukách sklenky, z nichž připíjeli Pippimu. Ten okamžitě uskočil stranou a útočníci zahájili palbu. Santadiovi synové se skáceli jako podtatí k zemi, poseté blýskavými střípky rozbitého skla. Petie pak všechny obešel a dobře mířenou střelou pod bradu udělil každému ránu z milosti. Giorgio podal Pippimu kuklu a černý overal. Pippi se rychle převlékl a svatební oblek nacpal do pytle, který s sebou přinesl další z mužů. Pippi, stále neozbrojený, odvedl Giorgia, Petieho a Vincenta dlouhou chodbou do Santadiovy ložnice. Kopnutím rozrazil dveře. Don Santadio se konečně probudil a pomalu ujídal ze svatebního dortu. Klidně zvedl oči ke čtveřici mužů, pokřižoval se a přiložil si k obličeji polštář. Talířek s dortem sklouzl na podlahu. Ošetřovatelka seděla v rohu a

četla knihu. Petie k ní pružně přiskočil, ucpal jí ústa roubíkem a nylonovým provazem ji přivázal pevně k židli. K lůžku přistoupil Giorgio. Opatrně sundal polštář, kterým si kryl Santadio hlavu, na okamžik strnul a pak vystřelil dvě rány. Jednu přímo do oka, při druhé přiložil Santadiovi hlaveň kolmo vzhůru pod bradu. Vincent strčil Pippimu do ruky pistoli a dlouhou stříbrnou šňůru a společně vyrazili po schodišti do třetího poschodí, kde se nacházela ložnice novomanželů. Chodba byla plná květin a košíků s ovocem. Pippi stiskl kliku. Bylo zamčeno. Petie si natáhl rukavice a vyndal z kapsy paklíč. Bez potíží odemkl a otevřel.

Rose Marie a Jimmy leželi na posteli. Ještě před chvílí se zřejmě milovali, nebol jejich těla se dosud leskla potem. Z výstřihu Rose Mariiny průhledné noční košilky, vykasané až do pasu, se dralа bělostná ňadra. Levou rukou objímala Jimmyho, pravou si položila na břicho. Jimmy byl úplně nahý, ale sotva se v ložnici objevili cizí vetřelci, vymrštil se a přikrývkou si zakryl ohanbí. Okamžitě mu došlo, kolik uhodilo. "Tady ne," hlesl a zamířil ke dveřím. Rose Marie na ně několik vteřin nechápavě zírala. Pokusila se Jimmyho zadržet, ale ten se jí vytrhl a vyšel na chodbu. čtveřice mužů ho následovala. Ještě než zmizeli, stačila Rose Marie vykřiknout: "Pippi, Pippi, prosím tě. Proboha, zadrž!" Maskovaní muži se k ní otočili. V tom okamžiku si uvědomila, že to jsou její bratři. "Giorgio, Petie, Vincente! Nedělejte to, snažně vás prosím." Nyní se musel Pippi rozhodnout. Jestli Rose Marie promluví, ohrozí tím celou rodinu. Jeho povinností je zabít ji. Don se k této věci nevyjádřil. Jak by asi reagoval na to, kdyby mu zavraždil dceru? Poslechli by ho její bratři`? A jak vůbec může s jistotou vědět, že jsou to oni? Mávl rukou a zavřel za sebou opatrně dveře. Nyní postupoval přesně podle donova výslovného pokynu. Jimmy Santadio měl být uškrcen. Snad don nechtěl, aby znetvořili tělo, které bude oplakávat jeho dcera, snad šlo o jakýsi starý zvyk, který velel neprolévat krev milovaných osob. Náhle Jimmy odhodil deku, do které se zahalil, a strhl Pippimu masku z obličeje. Giorgio mu zkroutil ruce za záda a Vincent sevřel pevně jeho nohy. Pippi omotal kolem Jimmyho krku šňůru a povalil ho na podlahu. Jimmy se kupodivu usmíval a soucitně si Pippiho prohlížel, jako by chtěl říct, že tento hrozný čin nenechá Bůh bez

potrestání. Pippi přitáhl škrtidlo a Petie mu přispěchal na pomoc. Chvíli se váleli po zemi, až nakonec zůstalo Jimmyho tělo ležet bez hnutí, zabalené do bílé přikrývky jako do rubáše. Za dveřmi v ložnici se ozval srdceryvný výkřik... Don domluvil. Zapálil si cigáro a napil se vína. Giorgio pravil: "Pippi naplánoval akci dokonale. Pronikli jsme bez problému dovnitř a v mžiku Santadiovy vyřídili. Vynikající operace!" Vincent bratra doplnil: "Všechno se tím krásně vyřešilo. Od té doby nedělal nikdo potíže." Don Clericuzio si povzdechl: "Rozhodl jsem se k tomu sám a rozhodl jsem se špatně. Kdo ale mohl tušit, že se Rose Marie zblázní? Ocitli jsme se v krizi a tohle byl jediný způsob, jak zasadit nepříteli smrtící ránu. Nesmíte zapomínat, že mi v té době nebylo ještě ani šedesát. Opájel jsem se vlastní mocí, pyšnil jsem se svou inteligencí. Počítal jsem s tím, že tato tragédie mou dceru krutě zasáhne, nicméně jsem se domníval, že žádná vdova nevydrží dlouho truchlit. Ostatně mi zabili syna. Nemohl jsem se ohlížet na dceru a prominout jim.

Přesto jsem se z toho poučil. Je pošetilé snažit se rozumně vycházet s nerozumnými lidmi. Měl jsem s nimi zatočit hned na začátku. Ještě předtím, než se do sebe Rose Marie a Jimmy zamilovali. Zachránil bych Silvia i Rose Marii." Don polkl, ale hned pokračoval: "Takže Dante je syn Jimmyho Santadia.

Spolu jste lehávali jako miminka v jednom kočárku první léto vašeho života. Celou tu dobu jsem se snažil Dantemu nahradit otce a zmírnit žal své dcery. Danteho jsme vychovali jako Clericuzia a spolu s mými syny zdědí clericuziovskou říši."

Cross se pokoušel strávit zprávy, které si právě vyslechl.

Zvedal se mu žaludek nad Clericuziovými i světem, ve kterém se pohyboval. Myslel na otce, jenž sehrál roli Satana a svedl Santadiovy do záhuby. Tento strašlivý člověk byl jeho otcem?

Pomyslel rovněž na tetu Rose Marii, které ztráta manžela zlomila srdce a zatemnila rozum. Jak se jí asi žije s vědomím, že ho zavraždili její bratři na otcův příkaz? Jak se vyrovnala s tím, že ji vlastní rodina zradila? S lítostí pomyslel i na Danteho, jehož vina se tímto vlastně potvrdila. A zamyslel se rovněž nad Bonem. Určitě ví, že blábol o vraždícím pobudovi, na kterého Pippi narazil díky nešťastné souhře okolností, není pravdivý. Proč sám tuto verzi šíří,

když nikdy na náhody nevěřil? Co se za tím skrývá? V Giorgiovi se Cross nikdy nevyznal. Je snad strýc přesvědčený, že Pippi padl rukou člověka, s nímž se vůbec nemusel potkat? Vincent a Petie o tom, jak se zdá, vůbec nepochybují. Teprve nyní však Cross pochopil, proč otce vázalo k donovi a jeho třem synům tak silné pouto. Všichni se totiž podíleli na masakru Santadiovy rodiny, při kterém Pippi ušetřil Rose Marii. "Rose Marie nikdy nepromluvila?" zeptal se Bona. "Ne," potvrdil don zasmušile.

"Vyřešila to po svém. Zešílela." V hlase mu zazněla pýcha.

"Poslal jsem ji na Sicílii. Zpátky se vrátila tak, aby se Dante narodil v Americe. Kdoví, třeba se jednoho dne stane prezidentem Spojených států. Vkládal jsem do toho chlapce spoustu nadějí, ale kombinace clericuziovské a santadiovské krve je na něj zřejmě trochu silná." Don se podíval Crossovi do očí: "Víš, co je ale nejhorší? Tvůj otec se dopustil vážné chyby. Neměl nechat Rose Marii naživu, jakkoliv jsem mu za to vděčný." Don se zachmuřil, upil víno a znovu pohlédl na Crosse. "Smiř se s tím, že svět je prostě takový. A ty jsi tím, čím jsi." Cestou zpět do Vegas Cross luštil zajímavou hádanku. Proč mu don nakonec vyprávěl o válce se Santadiem?

Nechce ho odradit, aby znovu navštívil Rose Marie, od níž by se mohl dozvědět pravdu`? Anebo ho varoval a naznačoval mu, že se má vzdát jakéhokoliv pomyšlení na pomstu, neboť je do celé záležitosti zapleten Dante? Dan je pro Crosse záhadou. Jednou věcí si je však jistý. Pokud Dante zabil Pippiho, bude chtít zabít i jeho. A don Domenico Clericuzio to ví také. Pro Danteho Clericuzia by nebylo toto vyprávění žádnou novinkou.

Jeho matka Rose Marie ho s touto historkou šeptem seznamovala od chvíle, kdy se začal batolit. Nahlas ji pak vykřičela, kdykoliv se dostavil další záchvat, kdykoliv ji přemohla bolest nad ztrátou milovaného manžela a Silvia anebo kdykoliv ji ochromila hrůza z Pippiho a jejích bratrů. Dona poprvé obvinila z podílu na vraždě během jednoho těžkého záchvatu.

Don zarytě popíral, že by kdy vydal takový rozkaz, a stejně tak popíral vinu Pippiho a svých synů. Když ho však Rose Marie nařkla

podruhé, nechal ji na měsíc zavřít na psychiatrické klinice. Potom už si Rose Marie něco podobného nedovolila.

Občas však propadala bezdůvodným výbuchům zuřivosti, při nichž cosi nesrozumitelně vykřikovala. Dante si však její slova vryl do paměti. Jako dítě dědečka miloval a věřil v jeho nevinu. Všechny tři strýce však nenáviděl, přestože se k němu vždycky chovali laskavě. Především však snil o tom, jak se pomstí Pippimu. Dobře věděl, že jsou to pouhé fantazie, ale kvůli matce je v sobě záměrně živil. Pokud byla Rose Marie v pořádku, pečovala o ovdovělého otce s láskou a starostlivostí a bratrům projevovala sesterskou úctu. S Pippim jednala zdvořile, leč odměřeně. Díky jemným rysům obličeje, krásně krojeným rtům a laskavým očím snadno ukrývala svou zášť. Nikdo nepoznal, jak všechny nenávidí. Svému synovi dávala najevo bezmeznou lásku, kterou nemohla věnovat nikomu jinému.

Zahrnovala ho dárky, což ostatně dělal i dědeček a strýčkové, stíhaní výčitkami svědomí. Za normálního stavu se Rose Marie před Dantem o smutném konci jeho otce nezmiňovala, při záchvatech se jí však obličej zkřivil zlostí a z úst se jí řinuly nadávky a kletby. Davte měl v duši zmatek. O jejích slovech poprvé zapochyboval asi v sedmi letech. "Jak můžeš vědět, že to udělal Pippi a strýčkové?" zeptal se tehdy. Rose Marie se potutelně zasmála. Dantemu připomínala čarodějnici z pohádkových knížek. "Myslí si, že jsou bůhvíjak chytří," řekla. "Jenže mě těmi maskami a přestrojením neoklamali. Na něco zapomněli. Pippi měl na nohou svoje taneční střevíce.

Kožené boty s černými přezkami. A strýčkové vždycky chodili podle zavedeného pořádku. Giorgio vepředu, Vincent kousek za ním a Petie napravo. Poznala jsem je, když čekali, jestli jim Pippi přikáže, aby mě taky zabili. Koukali na něj vyděšeně, krčili se strachy. Určitě by mě ale zamordovali. Moji vlastní bratři!" Rose Marie propukla v usedavý pláč a Davte na ni koukal s vytřeštěnýma očima. Bylo mu teprve sedm, ale přesto se pokusil matku ukonejšit jako dospělý. "Strýček Petie by ti nikdy neublížil. Dědeček by jim všem zakroutil krkem." O Giorgiovi a Vincentovi se raději nezmiňoval, nebyl si jimi docela jistý. V jeho dětském srdci však vzklíčil hněv vůči Pippimu.

Již tehdy věděl, že mu nikdy neodpustí. V deseti letech se z letmých náznaků naučil matčiny záchvaty předvídat.

Kdykoliv se schylovalo k tomu, že zase začne vykládat o Santadiovi, odvedl ji rychle do ložnice, aby dědeček a strýcové nic nezaslechli. V pozdějším věku se už nemínil nechat dál obelhávat. Při své vrozené prohnanosti dokázal dát donovi i jeho synům najevo, že zná pravdu. Neomylným instinktem vycítil, že ho strýčkové zrovna nemilují. Dante byl z donova rozhodnutí předurčen k životu v normální společnosti.

Jednou měl zaujmout Giorgiovo místo, a proto dědeček trval na tom, aby se důkladně seznámil se všemi záludnostmi finančnictví. Dante však neprojevoval o tuto oblast nejmenší zájem a občas si strýce dobíral tím, že mu mohou být rodinné záležitosti ukradené. Giorgio naslouchal jeho posměškům s takovým mrazivým výrazem ve tváři, že naháněl šestnáctiletému Dantemu strach. "Dobrá, nutit tě nebudeme," řekl mu jednou tónem, v němž zněl smutek i vztek zároveň. Po ukončení studií na střední škole poslali Danteho na zkušenou do Petieho stavební firmy v Bronxu. Dante se projevil jako dříč, který se fyzické práce neštítí. Tvrdé robotě na stavbách vděčil za své ocelové svaly. S donovým souhlasem ho Petie posléze zařadil do jednoho oddílu pěšáků z italské enklávy. Don k tomuto rozhodnutí dospěl poté, co se od Giorgia dozvěděl některé podrobnosti o Danteho zlovolné povaze a skutcích. Ještě jako mladý student znásilnil spolužačku a zaútočil nožem na stejně starého spolužáka. Úpěnlivě prosil strýce, aby dědečkovi o jeho výstřelcích neříkali. Přestože mu to slíbili, samozřejmě donovi všechno ještě za tepla vyklopili. Danteho oběti se pak spokojily s finančním vyrovnáním a stáhly své obvinění dřív, než prokurátor stačil vznést žalobu. Přibližně v té době začal Davte žárlit na Crosse De Lenu. Z Crosse vyrostl vysoký, mimořádně pohledný a okouzlující mládenec. Všechny ženy v Clericuziově rodině ho zbožňovaly a neustále opěvovaly.

Všechny sestřenice s ním flirtovaly, o čemž se mohlo Dantemu jenom zdát. Donův vnuk je totiž podivnými kloboučky, prazvláštním smyslem pro humor i zavalitou postavou primitiva děsil. Davte byl příliš chytrý na to, aby si jejich odtažitého přístupu nevšiml. Při

výletech na loveckou chatu do Sierra Nevady dával Davte přednost kladení pastí před střelbou. Když se zamiloval do jedné ze svých sestřenic, což nebylo v Clericuziově rodině provázané nesčetnými vzájemnými pouty nic neobvyklého, postupoval na její vkus tuze přímočaře. Potom zase začal neomaleně dotírat na dcery vojáků z Bronxu, až se Giorgio ujal role učitele a zavedl ho k příteli, majiteli prvotřídního nevěstince v New York City. Teprve tam Davte své rostoucí sexuální potřeby ukojil.

Díky své zvídavosti a přirozené inteligenci však byl Dante jediným Clericuziem své generace, který si plně uvědomoval, čím se rodina ve skutečnosti zabývá. Právě proto nakonec padlo rozhodnutí, že se mu dostane operačního výcviku. Postupem doby však Dante stále více pociťoval, že se mu zbytek rodiny odcizuje. Don ho sice pořád miloval a ujišťoval jej, že se jednou stane jeho dědicem, nicméně už se vnukovi nesvěřoval s každou svou myšlenkou, nezasvěcoval ho do svých tajných plánů a nesdílel s ním perly své moudrostí. Rovněž jeho strýcové Giorgio, Vincent a Petie se k němu nechovali tak laskavě jako v dětství. Snad pouze Petie s ním zacházel jako s přítelem. Hloubavý Dante si uvědomil, že tuto změnu možná zavinil sám, když ostatním naznačil, že jsou mu známy okolnosti, za kterých došlo k masakru Santadiovy rodiny a vraždě jeho otce. Jednou se dokonce Petieho na Jimmyho Santadia zeptal. Strýc mu odpověděl, že si všichni jeho otce hluboce vážili a že je jeho smrt velice ranila. Přestože se o této věci nikdy otevřeně nebavili, don Clericuzio a jeho synové pochopili, že Rose Marie při jednom ze svých záchvatů prozradila Dantemu pravdu.

Aby ho odškodnili, chovali se k němu jako k malému princi.

Danteho charakter však nejvíce formoval jeho vztah k matce, která mu během záchvatů zasívala do srdce nenávist vůči Pippimu a zároveň obhajovala otce a bratry. To vše přispělo k tomu, že se don s definitivní platností rozhodl. Dante se rodinné invaze do struktur řádné společnosti nezúčastní. V duši svého vnuka dokázal číst jako v modlitební knížce. Věděl, že santadiovská a - don nezapíral - clericuziovská krev vytváří v Danteho žilách divokou směs. Dante se proto připojí k Vincentovi, Petiemu, Giorgiovi a Pippimu. Dante dona záhy přesvědčil, že z něj vyroste dobrý, i když těžko

zvládnutelný voják. Často jednal příliš nezávisle, někdy stavěl zbytečně na odiv svou příslušnost k rodině a občas se odmítal podrobit rozkazům. Jeho prudká povaha byla výhodou zejména v situacích, kdy svéhlavý bruglione nebo neposlušný voják překročili hranice rodinných pravidel a museli dostat za vyučenou. Kromě dona nikdo Danteho nekontroloval, přičemž don zásadně odmítal svého vnuka osobně trestat. Dante se velice obával o matčinu budoucnost, která závisela především na donovi. Pozoroval, že donovi dochází s rostoucí četností matčiných záchvatů trpělivost, zvláště když jednou utekla na zahradu, narýsovala kolem sebe špičkou boty kruh, posadila se do jeho středu a křičela, že do domu už nikdy nevstoupí. Tehdy ji don opětovně poslal na několik dnů do ústavu. Dante po jejím návratu popustil stavidla své výmluvnosti a přemluvil Rose Marii, aby se pokud možno ovládala a chovala se ke všem mile a přívětivě. Pořád ale hrozilo nebezpečí, že ji jednoho dne nedokáže ochránit. Pokud ovšem do svých rukou nesoustředí takovou moc, jakou má sám don. Don byl jediný člověk na světě, kterého se Dante bál, Kořeny tohoto respektu sahaly až k zážitkům z dětství. Současně pramenily v poznání, že se Giorgiův, Vincentův a Petieho strach z otce téměř vyrovná jejich lásce. Tohle Dante nemohl pochopit. Donovi bylo přes osmdesát, ubývalo mu sil, zřídkakdy vycházel z domu a dávno již nebyl tím, kým býval. Proč se ho tedy bát? Pravda, stále mu ještě chutnalo, zevnějškem pořád imponoval a čas se podepsal pouze na jeho chrupu, takže se donova strava skládala výhradně z těstovin, strouhaného sýra, dušené zeleniny a polévek. Maso si dopřával pouze v rajské omáčce, rozvařené na vlákna. Každopádně už musí brzy zemřít, myslel si Dante. Potom se rozhodne, kdo po něm převezme žezlo. Co když si Giorgio vybere za svou pravou ruku Pippiho? Co když se Pippi zmocní vlády násilím? Kdyby k tomu došlo, stane se korunním princem Cross. Bohatství, kterého dosáhl díky podílům v hotelu Xanadu, by mu v tom jedině pomohlo. Existuje tu tedy řada rozumných důvodů, přesvědčoval sám sebe Dante. Nepohání ho pouze slepá nenávist k Pippimu, jenž se opovážil kritizovat ho před celou rodinou. Dante se poprvé zkontaktoval s Jimem Loseym poté, co Giorgio usoudil, že by mohl svěřit synovci nějaký důležitý úkol, a poslal ho za detektivem s

pravidelnou apanáží. Rodina se samozřejmě pojistila pro případ, že by Losey zradil.

Podepsala s ním smlouvu, podle níž Losey působí jako konzultant bezpečnostní agentury, jejíž část Clericuzíovi vlastní. Ve smlouvě se výslovně uvádělo, že kvůli utajení bude Losey vyplácen v hotovosti. V daňovém přiznání agentury se však dotyčná suma zahry novala do výdajů. Užší vztah se mezi nimi vytvořil až po několika letech. Dante se detektivovy pověsti nezalekl. Bral ho jako člověka, který myslí na zadní kolečka a chce si včas trochu přilepšit, aby nemusel ve stáří nuzovat. Jim Losey toho stihl hodně.

Chránil distributory drog i sázkové kanceláře, které spadaly do sféry vlivu rodiny Clericuziů, a za nemalou odměnu poskytoval ochranu obchodníkům. Dante se ze všech sil snažil udělat na Loseyho dojem. Díky zvláštnímu smyslu pro humor a pohrdavému přístupu, s jakým se stavěl ke všeobecně uznávaným morálním principům, se mu to záhy podařilo. Detektiva si získal především tím, jak reagoval na jeho stesky nad zánikem západní civilizace, za který mohou jen a jen negři, proti nimž vede již dlouhá léta spravedlivou válku. Dante mu horlivě přitakal, přestože sám žádnými rasovými předsudky zatížený nebyl. Černoši do jeho života nezasahovali. Kdyby k tomu někdy došlo, bez milosti s nimi zatočí. Danteho a detektiva spojovala ještě jedna vlastnost. Oba se pokládali za elegantní šviháky a důsledně pečovali o svůj zevnějšek. Oba se rovněž vyznačovali silným sexuálním pudem, jenž se jako výraz touhy po moci transformoval do snahy ženu zcela ovládnout - ovšem bez jakéhokoliv erotického podtextu. Kdykoliv Dante pobýval na západě, strávili spolu spoustu času. Pokaždé vyrazili na večeři a zbytek noci věnovali radovánkám v nočních podnicích.

Dante se však nikdy neodvážil pozvat Loseyho do hotelu Xanadu.

Něco takového nepřipadalo v úvahu. Dante s oblibou Loseymu vyprávěl, že zprvu u žen žádné úspěchy neslavil. Zvláště krásné ženy jím opovrhovaly. Věděly, že své krásy mohou použít jako zbraně. Dante tedy našel potěšení v tom, že je vmanévroval do pozice, kdy s ním musely proti své vůli provozovat sex. Loseymu se Danteho nízké způsoby příliš nezamlouvaly. To on, tvrdil, dostane ženu na

kolena silou svého oslňujícího mužství a pak ji poníží. Oba se ale zapřísahali, že by nikdy žádnou ženu nenutily k pohlavnímu styku hrubým násilím. Oba se zároveň shodli, že by Athena Aquitaneová stála za hřích. Stačí, aby vyslala první signál.

Při svých spanilých jízdách po losangeleských nočních klubech si pokaždé vyhlédli nějakou oběť a pak si vyměňovali postřehy.

Popadali se smíchy za břicha, když narazili na ženu, která si ve své pýše myslela, že je vyprovokuje a pak klidně odmítne.

Někdy dotyčná protestovala tak silně, že Losey musel vytáhnout služební odznak s tím, že ji zatýká pro prostituci. Jelikož se většinou skutečně jednalo o dívky lehčích mravů, hrozba téměř vždy účinkovala. Režie večera se zpravidla ujímal Dante.

Losey, pokud zrovna nevykládal o potížích s negry, zasvěcoval Danteho do kategorizace prostitutek. První, nejpodřadnější skupinu nazýval "z ruky do ruky". Zařazoval do ní holky, které jednou rukou sahají pro peníze a druhou honí chlapovi péro. Do druhé skupiny patří dívky na úrovni. Ty dávají člověku najevo, že je opravdu přitahuje, stráví s ním vášnivou noc a teprve ráno nesměle požádají o šek, protože nemají na nájem. O třídu výš stojí prostitutky, které dotyčného muže opravdu milují, nicméně zároveň milují i jiné. Těm jde o dlouhodobý vztah, posvěcený drobnými dárečky, které přijímají při každé vhodné příležitosti, Svátek práce nevyjímaje. Zcela jinou sortu představují sekretářky, letušky či prodavačky z luxusních butiků, které pozvou po drahé večeři mužskýho k sobě do bytu jenom proto, aby začaly dělat drahoty a nakonec ho vyhodily na mráz, aniž by si smočil knot. Tento druh měli Losey a Dante nejraději. Sex s nimi byl vzrušující, plný dramatických zvratů, slz, nářku a proseb o slitování. Takovému sexu se láska nemohla rovnat. Jednoho dne po večeři v restauraci Le Chinois ve Venice Dan`y te navrhl krátkou procházku. Usedli na lavičku a sledovali davy na chodníku. Při pohledu na pohupující se ňadra a vystouplé bradavky dívek, které se kolem nich prohánějí na kolečkových bruslích, řvali nadšením.

Pak se zase marně snažili rozluštit smysl nápisů na tričkách, která kolemjdoucím nabízely ušmudlané šlapky. Se zaujetím pozorovali přívržence hnutí Hare Krišna pochodující po ulici s

miskami na almužnu, zarostlé zpěváky s kytarami, turisty s kamerami i mladý pár, který se miliskoval na vzdálené pláži v domnění, že ho deka uchrání před zvědavými zraky slídilů. "Každého z těchhle lidí bych mohl sbalit pro podezření ze spá_ chání trestného činu," holedbal se Losey.

"Všechno je to pěkná `pakáž."

"I ty křepelky na kolečkových bruslích?" otázal se Dante. z "Ovšem. Obvinil bych je z nošení zbraně. Copak ty jejich kozy nejsou dost nebezpečný?"

"Na negra tady ale nenarazíš," dráždil ho Dante. Losey se protáhl a pak promluvil s typicky jižanským akcentem: "Nerad bych se mejlil, ale asi sem byl na svý černý bratry zbytečně tvrdej.

Jak ale říkaj liberálové, pes je nejspíš zakopanej v tom, že negři byli vždycky otroci."

Dante trpělivě čekal na pointu. Losey si rozepnul sako, aby nabídl případným výtržníkům pohled na své pouzdro se zbraní, a složil ruce za hlavou. Nikdo mu však nevěnoval pozornost. Všichni v něm vycítili policajta, sotva se objevil. "Otroctví negry demoralizovalo," pokračoval Losey. "Nabízelo jim příliš snadný život. Začali se spoléhat na nás bílé. Se svobodou si pak nedokázali poradit. Na plantážích si jich hleděli, třikrát denně dostávali nažrat, ubytování i ošacení zdarma, a dokonce o ně pečoval doktor, protože otrok znamenal bohatství.

Nemuseli ani vychovávat svoje děti. Jen si to představ.

Majitel plantáže jim ošoustal dceru a ještě se o toho parchanta postaral a zajistil mu místo do konce života. Jistě, museli pracovat, ale vždyť si přitom pořád prozpěvovali, takže to asi žádná dřina nebyla. Vsadil bych se, že by pět bilejch pořízků zastalo práci za sto negrů." Dante se dusil smíchy.

Myslí to Losey vážně? Na tom ostatně houby záleží. Vyjadřuje pouze svůj osobní názor, ovlivněný spíše pocity než rozumovými důvody. Výborně se bavili. Na město se snesla vlahá noc.

Cítili se bezpečně. Individua, která se potulovala po chodníku, pro ně nepředstavovala žádné nebezpečí. "Mám pro tebe návrh," promluvil Dante. "Chceš si nejdřív vyslechnout, co ti to přinese, anebo tě mám raději seznámit s riziky?"

Losey se usmál: "Raději to první." Dante přikývl. "Dvě stě tisíc jako záloha. Do roka místo šéfa bezpečnostní služby v hotelu Xanadu s platem pětkrát vyšším, než máš teď. Speciální účet na zvláštní výdaje. Rychlej auťák, přepychový apartmá, strava, pití zdarma a každá holka, na kterou si ukážeš. Budeš mít za úkol prověřovat minulost všech zpěvaček a tanečnic. O těch padesát tisíc ročně, které dostáváš teď, samozřejmě nepřijdeš. Nebudeš už nosit kůži na trh někde na ulici."

"Zní to docela hezky," připustil Losey. "Jenže předtím musí někdo zemřít, viď? Jaká jsou rizika?"

"Veškerá rizika nesu sám, protože střílet budu já."

"Proč to nenecháš na mně? Můžu to zařídit tak, aby nikdo nepojal sebemenší podezření. Jsem přece policajt."

"Protože ty by sis to velice rychle odskákal."

"A jak?" ušklíbl se Losey. "Chceš tím naznačit, že bych prděl do kytiček?" Dante mu vysvětlil svůj plán. Losey obdivně písknul.

Danteho odvaha ho uchvátila. "Proč ale zrovna Pippi De Lena?"

"Protože nás chce zradit." Losey trochu váhal. Vůbec poprvé se bude podílet na úkladné vraždě. Dante musí mít vždycky nějakou specialitku. "Pamatuješ na tu sebevraždu Boze Skanneta?" zeptal se Dante. "Nastrojil to Cross. Zabil ho chlapík jménem Lia Vazzi."

"Jak vypadá?" zbystřil Losey. Jakmile mu Dante Vazziho podrobně popsal, vzpomněl si na muže, který doprovázel Skanneta, když je zastavil v hotelové recepci. "Kde toho Vazziho najdu?" Dante se zarazil. Právě se chystá porušit posvátný zákon rodiny. Zradí samotného dona. Jenže třeba se tak zbaví Crosse, který by ho po Pippiho smrti mohl vážně ohrožovat. "Přísahám, že nikdy nikomu neprozradím, od koho jsem se to dozvěděl," naléhal Losey. Dante se na chvíli odmlčel, nakonec však lákavému pokušení odstranit z cesty úhlavního nepřítele neodolal: "Vazu žije na naší lovecké chatě v Sierra Nevadě. Nepodnikej ale nic, dokud se nevypořádáme s Pippim."

"Ovšem," prohodil Losey. Stejně si udělá, co bude chtít. "Říkals, že těch dvě stě klacků dostanu předem?"

"Ano," kývl hlavou Dante. "To mi opravdu připadá jako rajská hudba," pochvaloval si Losey. "Ale backa! Jestli mi začnou Clericuzioví šlapat na paty, pošlu tě bez milosti ke dnu."

"Neboj," usmál se potměšile Dante. "Kdyby začali něco tušit, zamorduje tě sám. A teď si probereme detaily." Všechno proběhlo podle plánu. Když Dante provrtal Pippiho tělo šesti výstřely a když umírající Pippi vyřkl svá poslední slova, která zněla "ty zasranej Santadio", pocítil Dante uspokojení, jež dosud nepoznal. Vůbec poprvé neuposlechl Lia Vazzi rozkaz svého bosse Crosse De Leny. Nemohl však jednat jinak. Detektiv Jim Losey se znovu objevil na lovecké chatě a opět se vyptával na Boze Skanneta. Lia popřel, že by o jeho smrti cokoliv věděl a prohlásil, že se prostě čirou náhodou vyskytoval v hotelové recepci ve stejnou dobu jako Skannet. Losey mu poklepal po rameni a pak ho plácl do tváře. "Jen počkej, ty taliánskej prevíte," zasyčel. "Vždyt já se ti dostanu na kobylku."

Těmito slovy si podepsal rozsudek smrti. Vazzi se definitivně rozhodl, že Loseyho potrestá, a to bez ohledu na následky. Pochopitelně si uvědomoval, že se tím vydává na tenký led a riskuje vlastní budoucnost. Musí tedy postupovat s maximální opatrností. Clericuziovi trvali na dodržování přísných pravidel, mezi která patřila i zásada, že nikdo z členů rodiny nevztáhne ruku na policistu. Lia si dobře pamatoval, jak s Crossem navštívil Loseyho bývalého spolupracovníka, nyní již penzionovaného Phila Sharkeyho.

Vazzi nebyl tak bláhový, aby jen na chvilku uvěřil, že Sharkey udrží jazyk za zuby kvůli slíbeným padesáti tisícům. Určitě už Loseymu vyzvonil, že na něm Cross vyzvídal, a určitě mu popsal i člověka, jenž Crosse provázel. Pokud se Vazzi nemýlí, hrozí jemu i Crossovi nemalé nebezpečí. Po pravdě řečeno, Crossův postup se mu tehdy vůbec nezamlouval. Co je to proboha za nápad, táhnout s policajtem za jeden provaz, jako s nějakým matiánem? Poldové přece vyznávají svou vlastní omertu. Lía si vzal dva muže a společně odjeli do Santa Moniky za Philem Sharkeym. Vazzi byl přesvědčený, že postačí krátký rozhovor, aby zjistil, zda si Sharkey pustil před Loseym pusu na špacír.

Zahrada před domem byla úplně opuštěná, na trávníku stála jenom motorová sekačka. Otevřenými vraty do garáže zahlédli vůz. Lia došel po betonovém chodníčku ke dveřím a zazvonil.

Nikdo se neozval. Opřel se o zvonek a pak stiskl kliku. Dveře povolily. Nyní se musel rychle rozhodnout. Má jít dovnitř, anebo po anglicku zmizet? Cípem kravaty setřel z kliky a ze zvonku otisky prstů, vstoupil do chodby a zavolal. Žádná odpověď. Lia prohledal celý dům. Obě ložnice byly prázdné.

Nakoukl do přilehlé šatny a pod postel. Prošel obývacím pokojem a proklepal polštáře na pohovce. Nakonec zamířil do kuchyně. Na stole se povalovala krabice od mléka a talíř s okoralými zbytky sýrového sendviče se zaschlou majonézou.

Vazzi si všiml dveří pobitých tmavými lištami. Vedly do mělkého tmavého sklepa bez oken, kam se scházelo po dvou dřevěných schůdcích. Lia sestoupil dolů a rozhlédl se po zšeřelém sklepě. O stěnu se opíralo několik rozbitých jízdních kol, vedle nichž zabírala místo mohutná almara. Vazzi ji otevřel. Na ramínku visela policejní uniforma, na dně skříně se povalovaly prošlapané černé polobotky, přikryté policejní brigadýrkou s lemovkou. Nic víc.

Lia se sehnul k obrovské truhle a zvedl víko. Byla plná úhledně složených dek šedé barvy. Vrátil se do kuchyně, vyšel na terasu a zamyšleně hleděl na pláž omývanou oceánem. Pohřbít tělo do sypkého písku je dost riskantní, takže tuto myšlenku okamžitě zavrhl. Třeba Sharkey s někým odjel. Vrah však určitě nechtěl, aby ho někdo spatřil ve společnosti oběti. Se Sharkeym by si ostatně tak snadno neporadil. Pokud je tedy mrtvý, přemítal Lia, musí být někde v domě. Vrátil se rychle do sklepa, otevřel truhlu a začal vyhazovat vlněné přikrývky. Nemýlil se. Nejprve se objevila hlava a pak i zkroucené tělo. Otvor po střelné ráně v Sharkeyho pravém oku byl zalepený zaschlou krví. Kůže na obličeji, posetá drobnými černými skvrnami, se voskově leskla.

Zkušený Lia okamžitě věděl, o co jde. Někdo se dostal k Sharkeymu tak blízko, že mu přiložil hlaveň téměř k oku. Černé tečky jsou pozůstatky střelného prachu. Vazzi pečlivě složil deky zpátky, zakryl mrtvolu a kvapně opustil dům. Otisky prstů Biče po sobě nezanechal, nicméně mu bylo jasné, že se na jeho obleku

přichytila vlněná vlákna z přikryvek. Bude muset šaty í boty zničit. Dal se odvézt na letiště a ještě před odletem do Vegas si v letištním obchůdku koupil nový oděv a obuv. Na toaletě se převlékl a staré šaty nacpal do igelitové tašky.

Ubytoval se v Xanadu a v recepci nechal vzkaz pro Crosse. Na pokoji se důkladně osprchoval a čekal, až se mu Cross ozve.

Když konečně zazvonil telefon, oznámil Crossovi, že s ním musí nutně mluvit. Na schůzku s sebou vzal tašku se starými šaty.

"Ušetřil jsi padesát tisíc," řekl na úvod. Cross se na něj udiveně podíval. Pověstný elegán Vazzi tentokrát vypadal jako hejsek od kolotočů. Na sobě měl květovanou košili, modré plátěné kalhoty a pomačkané modré sako. Lia nejdříve Crossovi vylíčil, co objevil v Sharkeyho domě, a pak začal vysvětlovat, proč jednal na vlastní pěst. Cross ho přerušil mávnutím ruky.

"Neomlouvej se, jedeš v tom se mnou a musíš se starat o svou bezpečnost. Co to ale všechno znamená?"

"To je vcelku jednoduché," pravil Vazzi. "Sharkey byl jediný člověk, který mohl potvrdit Loseyho styky s Dantem. Teď už jim nic nedokážeme. Dante prostě přinutil Loseyho, aby svého parťáka zavraždil."

"Jak mohl být Sharkey tak důvěřivý?" kroutil Cross nevěřícně hlavou. Lia pokrčil rameny. "Nejspíš si představoval, že k těm padesáti klackům od tebe vymáčkne nějaký prachy i z Loseyho. Z částky, kterou jsi mu nabídl, usoudil, že Losey jede v něčem moc důležitém. Koneckonců, dvacet let pracoval jako detektiv, takže měl na tyhle věci čich. Asi by ho ani ve snu nenapadlo, že by ho starej padák Losey mohl odprásknout. A Danteho pořádně neznal."

"Vždyť o nich skoro nic nevěděl."

"V těchhle případech si nemůžeš dovolit, aby do tvých záležitostí strkal nos někdo třetí," poučil ho Vazzi. "Překvapuje mě ale, že Dante dokázal odhadnout nebezpečí a přinutit Loseyho, aby zabil bývalého partnera. Určitě se mu do toho moc nechtělo. Všichni jsme do jisté míry sentimentální."

"Takže nyní má Dante detektiva v hrsti," uvažoval nahlas Cross. "Domníval jsem se, že je Losey šikovnější."

"Uvědom si, že jsou to dva úplně rozdílní lidé.

Losey je sice gauner, ale Dante je cvok."

"Dante tedy zjistil, že o něm vím," pokračoval Cross. "Což znamená, že musíme jednat velice rychle," doplnil ho Vazzi. Cross přikývl. "Zařiď svaté přijímání. Musí se po nich slehnout zem." Lia se rozesmál. "Myslíš, že dona Clericuzia oklameme?"

"Pokud všechno pořádně naplánujeme, nikdo nás nebude moci obviňovat."

Následující tři dny strávili přípravou plánu. Vazzi mezitím vlastnoručně spálil v kotelně oděv, ve kterém se pohyboval v Sharkeyho domě. Cross si občas vyrazil v rámci relaxace na golf, ale i tam ho Vazzi doprovázel. Lia nechápal, proč všichni členové rodiny této hře tak propadli. Golf pokládal za pouhou výstřednost. Na sklonku třetího dne se posadili na balkon Crossova apartmá. Cross připravil brandy a kubánské doutníky a společně pozorovali davy na ulici. "Kdybych zemřel tak brzy po otci, potvrdilo by to v donových očích Danteho vinu. Bez ohledu na to, jak mazaně by mě sprovodili ze světa.

Třeba můžeme ještě počkat," přemýšlel Cross. "Na tvém místě bych moc dlouho nečekal," namítl Vazzi. "Vědí přece, že jsi mluvil se Sharkeym."

"Musíme je odrovnat současně. Nezapomeň, že jde o svaté přijímání. Jejich těla nikdo nesmí najít."

"Tohle je až ta poslední věc. Nejdřív musíme vykoumat, jak je zabít." Cross si povzdechl. "To nebude jednoduché. Losey je nebezpečný a velice opatrný člověk. Musíme je vylákat na stejné místo. Půjde to udělat v Los Angeles?"

"Kdepak," zavrtěl hlavou Lia. "To je Loseyho revír. Tam se cítí jako ryba ve vodě. Provedeme to v Las Vegas."

"Tím ale porušíme pravidla," oponoval Cross. "Jestliže se jedná o svaté přijímání, nikdo se nedozví, že jsou mrtví," uklidňoval ho Vazzi. "Ostatně pravidla porušíme už tím, že zabijeme policejního důstojníka."

"Asi už vím, jak oba dostat do Vegas," rozhodl se Cross a vysvětlil Vazzimu svůj záměr.

"Položíme silnou návnadu," rozvinul jeho myšlenku Lia. "Nejvíc záleží na tom, aby opravdu přijeli současně." Cross upil ze

sklenky. "Dobrá, tady máš svou návnadu," ušklíbl se a cosi Vazzimu pošeptal. Lia se spokojeně smál a přikývl. "Naše záchrana spočívá v tom, že Dante s detektivem navěky zmizí.

Doufám, že nás nikdo nebude podezírat," řekl Cross. "Nikdo kromě Bona Clericuzia," pokrčil rameny Vazzi. "Z toho jediného mám strach."

KNIHA OSMÁ
Svaté přijímání

Všichni si mohli gratulovat, že Steve Stallings nezemřel ještě před dokončením Messaliny. Nové natáčení by si vyžádalo miliony dolarů navíc. Jako poslední se točila scéna bitvy, k níž dojde někdy v polovině filmu. Osmdesát kilometrů od Las Vegas vyrostla v poušti dekorace tábora perské armády, který zničí císař Claudius (Steve Stallings), doprovázený do boje svou manželkou Messalinou (Athena Aquitaneová). Kvečeru se Stallings vrátil do hotelu v nedalekém městečku. Na noc si obstaral kokain, dostatečné zásoby pití a společnost dvou mladých dívek. Jinak nechtěl vidět nikoho jiného. Byl k smrti vyčerpaný. Na náladě mu nepřidala ani skutečnost, že ve filmu ztvárňuje sice významnou, nikoliv však hlavní postavu.

Uvědomoval si, že se ocitl za zenitem své kariéry a přestává být hvězdou. čeká ho smutný osud každého stárnoucího herce.

Kromě toho se k němu Athena chovala po celou dobu natáčení chladně. Rozhodně čekal víc. Rozladila ho i další věc, i když sám v duchu přiznával, že se jedná o banalitu. Na závěrečném večírku, při kterém promítnou hrubý sestřih filmu, se mu nedostane zacházení hodné filmové hvězdy jeho velikostí. Čekal totiž, že ho ubytují v jedné z proslulých vil hotelu Xanadu.

Po letech strávených u filmu Steve Stallings dobře věděl, jak v téhle branži vypadá hierarchie moci. Z čistě teoretického hlediska je osobou číslo jedna šéf studia, který uděluje každému filmu zelenou. Významné postavení zaujímá i producent, jenž přichází s vlastním vkladem, sestaví pracovní tým včetně herců, režiséra a scenáristy, dohlíží na dodržování rozpočtu a shání peníze od lidí, kteří pak vystupují v titulcích jako koproducenti, přestože nemají ve skutečnosti žádný vliv.

Jakmile však začne natáčení, ujímá se otěží režisér, zvláště za předpokladu, že se jedná o špičkového tvůrce, který přitáhne zájem publika a za nímž se stahují i prvotřídní herci. Z režiséra se při natáčení stává absolutistický vládce.

Všechno podléhá jeho schválení - od kostýmů, hudby, dekorací až po herecké výkony. Ostatně nejsilnějším odborovým svazem ve filmovém průmyslu je právě cech režisérů. Bez jeho souhlasu například žádný režisér nepřevezme natáčení filmu, z něhož produkce uvolnila jiného režiséra. Všichni tihle lidé, byf sebemocnější, se však uctivě sklánějí před hereckou hvězdou. Režisér, jenž do svého filmu získá dva kasovně úspěšné představitele, připomíná jezdce řítícího se vpřed na dvou divokých koních. Pokud si herci postaví hlavu, všechno se mu může zhroutit pod rukama. Steve Stallings rovněž býval takovou hvězdou. Bohužel, dnes už to není pravda. Dnešní natáčení bylo fyzicky velice náročné a Steve potřeboval odpočinek. Osprchoval se, snědl velký steak, a když se dostavily jeho společnice (začínající herečky, které vůbec nevypadaly špatně), nabídl jim kokain a šampaňské. Stallings usoudil, že už se nemusí omezovat. Jeho kariéra se schyluje ke konci, tak nač být opatrný? Zcela propadl drogám. Dívky přišly oblečené v tričku, na kterém se skvěl obrovský nápis MILUJEME STALLINGSŮV ZADEK, což byla narážka na jeho pověstné hýždě, obdivované fanoušky a fanynkami po celém světě. Vzhlížely k němu s posvátnou úctou a trička si odložily teprve po první dávce kokainu. Začaly s ním rozverně laškovat a Stallingsovi se okamžitě zvedla nálada. Znovu si šňupnul, nechal se svléknout a se zavřenýma očima se poddal jejich obratným rukám. Také na zítřejší oslavě se setká s několika svými obětmi. Klátil Athenu Aquitaneovou, klátil Claudii, autorku scénáře, a kdysi dávno v dobách, kdy ještě neměla jasno ve své sexuální orientaci, klátil i režisérku Ditu Tommeyovou. Vyspal se s manželkou Bobbyho Bantze i Skippyho Deera, ačkoliv ta se nepočítá, protože je mrtvá. Při podobných společenských akcích ho vždy naplňovalo uspokojením, když se kolem sebe rozhlédl a mohl konstatovat, že většina těch klisniček, které teď sedí poslušně vedle svých manžílků a milenců, patřila do jeho stáje. Jeho snění přerušil nepříjemný pocit. Jedno z děvčat mu strčilo prst do řitního otvoru. To neměl rád, protože trpěl hemoroidy. Vstal z postele, nasypal si na hřbet ruky špetku bělostného prášku a zapil ho šampaňským. Víno mu však neudělalo dobře. Náhle se mu zvedl žaludek a celý pokoj se mu roztančil před očima. Pocítil nesmírnou únavu. Nohy mu ztěžkly

a sklenička s nedopitým vínem mu vypadla z ruky. Nechápal, co se s ním děje.

Zdálky zaslechl výkřik jednoho z děvčat. Co řveš, krávo, pomyslel si ještě. Pak mu hlavou projel klikatý blesk, jenž vybuchl v zářící záplavu duhových jisker. To, co následovalo, bylo výsledkem neuvěřitelné hlouposti a zlovolnosti. Stallingsovo mrtvé tělo se zhroutilo na jednu z dívek. Když spatřila jeho pootevřená ústa a vytřeštěné oči, začala ječet. Druhá dívka se k ní okamžitě přidala. Jejich křik se rozléhal po celém hotelu. Nejdříve přiběhl personál a vzápětí se do pokoje nahrnuli hosté z kasina. Všichni tupě zírali na nahé tělo, roztažené na lůžku. Za pár minut se v pokoji tísnil dav zvědavců. Zdálo se, že je tu celé město.

Každý si chtěl sáhnout na muže, jehož milovaly všechny ženy světa. Zprvu nesmělé doteky se záhy změnily v neurvalý boj.

Jedna žena políbila mrtvého Stallingse na ústa, další mu hrábla do rozkroku, třetí dokonce vytáhla z kabelky nůžky a ustřihla svému idolu pramínek havraních vlasů, pod kterým se skrývaly prošedivělé skráně. Skippy Deere, jenž teprve dorazil, přihlížel tomuto běsnění se zlomyslným úšklebkem. Ani ho nenapadlo přivolat policii. Viděl, jak jedna z žen zatlačila Stallingsovi oči a jak ji okamžitě smetl příval dalších fanynek, které rovněž toužily dotknout se svého idolu.

Deere přihlížel s tichým zadostiučiněním. Parohy, které mu Steve před lety nasadil, ho rázem přestaly tížit. Ostatně, proč by " měl učinit tomuto řádění přítrž? Stallings se vždycky vychloubal, že mu žádná žena neodolá. Určitě by ho .potěšilo, jak se teď rvou o jeho mrtvolu. Teprve když se místo ucha objevila mokvající rána a ženy obrátily Stallingse na břicho, aby se dostaly blíž k jeho famóznímu zadku, vytáhl Deere mobilní telefon a zavolal na policii. Během `;několika minut uklidnil rozvášněný dav, vyhnal všechny ven a začal řešit zbývající problémy, což je přece silná stránka producentů. Zařídil, aby bylo Stallingsovo tělo podrobeno soudní pitvě, a odletěl do Los Angeles obstarat pohřeb. i Pitva prokázala, že se příčinou smrti stala prasklá mozková výduf. Deere vypátral ony dvě dívky, které strávily se Stallingsem poslední chvilky jeho života. Zaručil jim, že nebudou trestně stíhány pro požívání drog, a zároveň jim přislíbil menší role ve svém příštím filmu plus tisíc dolarů týdně po

následující dva roky. Podmínkou je, aby se nikomu ani slovem nezmínily o tom, jak Stallings zemřel.

Poruší-li jeho příkaz, smlouva bude neprodleně zrušena. Poté se spojil s Bobbym Bantzem a vše mu podrobně vylíčil. Oznámil smutnou novinu Ditě Tommeyové a pověřil ji, aby rozhodně přiměla všechny, kdo pracovali na Messalině, k účasti na závěrečné party. Pak, rozčílený víc, než by si byl ochoten připustit, spolkl dva prášky na spaní a usnul. Stallingsova smrt naštěstí promítání filmu ani průběh slavnostního večírku v Las Vegas negativně neovlivnila. Skippy Deere byl mužem na svém místě. Pravda, Steve Stallings sice patřil mezi hvězdy, nicméně dávno již nezářil na nejvyšším stupni filmového nebe.

Miloval se s řadou žen a další miliony milovaly platonicky jeho, avšak ve svých avantýrách hledal především rozkoš a nikoliv skutečnou lásku. Vždyť ani Athena Aquitaneová, Claudia, Dita Tommeyová a další tři herečky, které ve Vilmu účinkovaly a prošly Stallingsovou postelí, netruchlily tak, jak by si mnozí romantici představovali. Všichni se shodli, že by si Steve Stallings určitě přál, aby se kvůli němu netrápili. Nic by ho nepobouřilo více, než kdyby kvůli jeho úmrtí zrušili promítání i večírek. Filmy tak přece končívají.

Partneři si dají sbohem a život jde dál. Skippy Deere se chvástal, že večírek v Xanadu a promítání tilmu byl jeho nápad. Věděl, že Athena za několik dnů odjíždí ze Států a chtěl se přesvědčit, zda není třeba některou scénu natočit znovu. Ve skutečnosti však možnost, aby se akce konala v hotelu Xanadu, navrhl produkci Cross. Vlastně požádal Skippyho o laskavost. "Pro Xanadu to bude bezvadná reklama," naléhal.

"Na oplátku nabízím bezplatné ubytování na jednu noc a pití i jídlo zdarma nejen pro všechny, kdo se na natáčení podíleli, ale i pro všechny pozvané hosty. Vás a Bantze ubytujeme ve vile. Stejně tak Athenu. Zajistím, aby na promítání nepronikl nikdo nepovolaný, například novináři. Tak co? Tolik let už přece toužíte po vile." Deere se na Crosse tázavě podíval: "To všechno kvůli reklamě?" Cross na něj lišácky zamrkal:

"Stáhne se sem spousta pracháčů. Kasino na tom vydělá."

"Bantz nehraje," upozornil ho Deere. "Zato já ano. Chcete si namastit kapsu mými penězi?"

"Dostanete žetony v ceně padesáti tisíc dolarů," nabídl Cross. "Pokud prohrajete, nebudeme požadovat úhradu." Víc nemusel Skippyho přesvědčovat. "Dobrá, ale budu to vydávat za svůj nápad. Jinak by s tím vedení nesouhlasilo."

"Samozřejmě," přikývl Cross a usmál se. "Ale dejte si pozor, Skippy. Už jsme spolu párkrát měli co do činění a vždycky jsem utřel nos. Tentokrát to musí klapnout. Tentokrát mě nesmíte zklamat!" Deere se zachvěl. Zmocnila se ho neblahá předtucha, avšak svůj pocit si nedokázal vysvětlit. Cross mu rozhodně nevyhrožoval. Tvářil se vlídně a prostě jen konstatoval holá fakta. "Nebojte se," pravil Deere. "Do tří neděl je film hotový. Můžete zahájit přípravy." Potom se Cross potřeboval ujistit, že se na závěrečnou oslavu a promítání dostaví i Athena. "Hotelu to prospěje a já tě alespoň zase uvidím."

Athena slíbila, že přijede. Nyní musel Cross zařídit, aby se mezi hosty objevil i Dante a Losey. Nebylo žádným tajemstvím, že se Dante s Loseym kamarádí. Pozval Danteho do Vegas pod záminkou, že s ním chce prodiskutovat své podnikatelské záměry ve filmovém průmyslu a Loseyho `, plán na natočení filmu, jenž by zpracovával jeho zážitky z policejní služby. "Chtěl bych tě poprosit, aby ses za mě u Jima Loseyho přimluvil," lichotil Cross Dantemu. "Rád bych se toho projektu účastnil jako spoluproducent. Jsem ochotný investovat částku ve výši poloviny rozpočtu." r Dante na něj pobaveně pohlédl. "Ty to myslíš s filmováním vážně? Co tě na tom, proboha, tak láká?"

"Na filmu se dají vytřískat velký prachy. A točí se kolem něj ?. spousta holek." Davte se rozesmál: "Peníze už přece máš. A holky taky." p: "Jenže u filmu narazíš jen na prvotřídní zboží," Cross přimhouřil významně oči. "Proč mě tedy nepozveš na tu oslavu?" zeptal se Davte. "A proč jsem ještě nikdy nebydlel ve vile?"

"Promluv si s Loseym a dostaneš obojí," prohodil Cross. "A Loseyho vezmi klidně s sebou. Kdybyste si chtěli zašpásovat, domluvím vám schůzku s Tiffany. Viděl jsi přece její show, ne?" Pro Danteho byla Tiffany nedostižný sen. Nemohl se vynadívat na její

obrovská ňadra, protáhlý obličej s plnými rty, na její ztepilou postavu a dlouhé, nádherně tvarované nohy. Nadšeně poposedl.

"Nedělej si srandu," odporoval naoko. "Vždyť je dvakrát vyšší než já? Dovedeš si nás představit? To by byla paráda. Ten kšeft máš v kapse."

Cross se zprvu obával, že jeho léčka bude příliš průhledná. Spoléhal však na to, že Dante dobře ví o zákazu jakýchkoliv násilných akcí, který platí ve Vegas. Tuto zásadu ještě nikdy žádná rodina neporušila. "Přijede dokonce i Athena," dodal lákavě. "Ona je ten hlavní důvod, proč chci podnikat ve filmu." Bobby Bantz, Melo Stuart a Claudia odletěli do Las Vegas služebním letadlem, zatímco Athenu, Ditu Tommeyovou a celý štáb tam přímo z natáčení dopravily automobily. Nevadu zastupoval senátor Walter Wavven a nový guvernér, kterého za sebe vybral sám Wavven. Dantemu i Loseymu přidělili po jednom apartmá ve vile. Ve zbývajících čtyřech se ubytoval Lia Vazzi se svými lidmi. V další vile se usadil senátor Wavven, guvernér a jejich svita. Cross pro ně připravil soukromou večeři, na kterou přizval několik půvabných sboristek. Doufal, že přítomnost vysoce postavených osob předem sníží nebezpečí důkladného vyšetřování. Senátor i guvernér určitě využijí svého politického vlivu, aby zamezili nežádoucí publicitě a zbytečné zvědavosti úřadů. Cross porušil snad všechny platné zákony rodiny Clericuziových. Ze samostatného apartmá ve třetí vile se mohla těšit nejen Athena, ale i Claudia, Dita Tommeyová a Molly Flandersová.

Další dvě obsadili Vazziho muži, kteří dostali za úkol střežit Athenu. Čtvrtou vílu vyhradil Cross Bantzovi, Skippymu a jejich doprovodu. Ostatní tři vily patřily tentokrát Vazziho lidem, kteří nahradí pracovníky hotelové bezpečnostní služby.

Nikdo z Vazziho podřízených však nebyl zasvěcený do podrobností celé akce, nikdo z nich neměl o Crossových skutečných plánech ani tušení. Rozsudek vykoná sám Cross s Vazziho pomocí. Perlové kasino, určené pro hosty z vil, Cross na dva dny uzavřel, Nikdo z Hollywoodu, bez ohledu na své postavení, si stejně nemohl dovolit tak vysoké sázky. Boháči, kteří měli zamluvený pobyt, obdrželi omluvný list, v němž jim vedení vysvětlovalo, že hotel prochází rekonstrukcí a že jejich objednávku pro tentokrát ruší. Cross

a Vazzi se již dohodli, že Danteho zabije Cross, zatímco Loseyho si vezme na starost Lia. Kdyby don přece jen posuzoval jejich vinu a zjistil, že Danteho má na svědomí Lia Vazzi, vyvraždil by celou jeho rodinu. V případě, že odhalí pravdu, však určitě ušetří Claudii.

Koneckonců v jejích žilách koluje clericuziovská krev. Vazzi si navíc na Loseyho brousil zuby z čistě osobních pohnutek.

Nenáviděl všechny, kdo jakýmkoliv způsobem prosazovali zvůli státu, a velice rád spojil příjemné s užitečným. Největší problém spočíval v tom, jak oba muže oddělit a jak se zbavit jejich těl. Na vrazích nesmí ulpět ani stín podezření. Všechny mafiánské rody z celé Ameriky totiž přijaly úmluvu, že ve Vegas nikdy k žádné exekuci nedojde. Takový čin by totiž naladil veřejné mínění proti hazardním hrám. Nejhorlivějším zastáncem tohoto pravidla pak byl don Clericuzio. Cross doufal, že Danteho ani Loseyho nenapadne, že se na ně chystá past. Nevěděli, že Vazzi objevil Sharkeyho mrtvolu a že si tím pádem Cross domyslel, co hodlají udělat. Bylo však nutné " zabránit Dantemu, aby udeřil jako první. Proto Vazzi nasadil do í:`, „ Danteho tábora slídila. Molly Flandersová přiletěla hned ráno. Musela s Crossem ještě před oslavou vyřídit některé záležitosti. Doprovázel ji úředník Nejvyššího soudu a zástupce losangeleské katolické diecéze, kteří měli připojit své svědecké podpisy na Crossovu závěť. Tu vypracovala rovněž Molly. Cross si uvědomoval, že jeho šance na přežití jsou mizivé, a chtěl předem určit, jak se naloží s jeho podílem v hotelu Xanadu. Pět set milionů dolarů už za takovou námahu stálo. Poslední vůle zaručovala Vazziho manželce a potomkům doživotní penzi. Zbytek částky rozdělil mezi Claudii a Athenu s tím, že Athena použije peníze na péči o svou nemocnou dceru.

Cross s lítostí přiznal, že na celém světě není nikdo jiný, na koho by mohl ve svém testamentu pamatovat. Když se Molly, soudce a církevní hodnostář dostavili do Crossova apartmá, poblahopřál mu soudce k rozumnému rozhodnutí sepsat závěť v tak mladém věku. Kněz si mezitím odborným okem prohlížel nákladné zařízení bytu, jako by vážil míru Crossových hříchů. Oba patřili mezi dobré přátele Molly Flandersové, která pro ně občas zdarma pracovala. Pozvala je na Crossovo výslovné přání. Potřeboval svědky, kteří se nenechají

Clericuziovými zastrašit anebo uplatit. Ještě než stačili vyprázdnit sklenky, které jim Cross naplnil, byla závět podepsána. Soudce i kněz zdvořile odmítli pozvání na večerní oslavu. Nechtěli ohrozit svou dobrou pověst tím, že by je někdo spatřil na bujarém večírku v samém srdci hazardních her. Nepatřili ostatně ani k voleným úředníkům a jejich nadřízeným by se takový přestupek proti dobrým mravům nemusel ani zamlouvat. Proto se ihned po podepsání závěti rozloučili a odjeli z Vegas. Jakmile osaměli, předala Molly Crossovi originál poslední vůle. "Nechala jste si kopii?" zeptal se Cross. "Samozřejmě," přikývla Molly. "Musím přiznat, že mě vaše pokyny notně překvapily. Netušila jsem, že jste si s Athenou tak blízcí. Kromě toho je sama dost bohatá."

"Možná bude potřebovat víc peněz, než si může dovolit."

"Kvůli své dceři?" otázala se Molly. "Vím o ní. Spravuji i Atheniny soukromé záležitosti. Máte pravdu, Bethanina léčba bude vyžadovat hodně peněz. Asi jsem vás špatně odhadla."

"Skutečně?" povytáhl Cross obočí. "Copak jste si o mně myslela?" Molly na chvíli zaváhala. "Domnívala jsem se, že jste odrovnal Boze Skanneta. Myslela jsem si, že jste mafián bez kousku soucitu. Pamatujete si, jak jste se přede mnou zmínil o tom chlapci obviněném z vraždy, kterého jsem hájila?

Zabili ho údajně, když prodával drogy."

"Nyní tedy vidíte, jak jste se ve mně mýlila," pokáral ji Cross s úsměvem. Molly na něj chladně pohlédla. "Zároveň mi vyrazilo dech, že jste klidně dovolil, aby vás Bobby Bantz okradl o podíly z Messaliny."

"To jsou jenom malé ryby," mávl rukou Cross.

Vzpomněl si na dona a na Davida Redfellowa. "Pozítří Athena odlétá na čas do Francie," pravila Molly. "Jedete s ní?"

"Ne," odpověděl Cross. "Mám tu spoustu práce."

"Rozumím," Molly vstala ze židle. "Uvidíme se na večírku. Možná teprve po zhlédnutí filmu pochopíte, o co vás Bobby ošidil."

"Na tom nezáleží," odpověděl Cross. "Dita se rozhodla, že na začátek filmu zařadí titulek věnovaný Stallingsovi. Bobby pukne vzteky."

"Proč?"

"Protože Steve dostal do postele všechny ženské, u kterých Bantz pohořel," ušklíbla se Molly. "Chlapi jsou hajzlové." Cross vyšel na balkon. Po chodnících proudily davy lidí, neonové nápisy nad kasiny po obou stranách ulice lákaly hráče roztodivnými jmény. Ceasars, Sands, Mirage, Aladdin, Desert Inn, Stardust. Oslňující ohňostroj barev nepřehlušilo ani polední slunce. Nebylo před nimi úniku, leda byste stočili oči k obrysům hor v poušti daleko na obzoru.

Hosté slavnostního večera, pořádaného u příležitosti dokončení filmu Messalina, se začnou sjíždět nejdříve ve tři hodiny, uvažoval Cross. Konečně znovu spatří Athenu. Možná naposledy, jestli vývoj věcí příštích nabere špatný směr. Zvedl sluchátko a vytočil číslo vily, v níž byl ubytován Lia Vazzi. Pozval ho k sobě, aby znovu prošli připravený plán. Poslední klapka padla v poledne. Dita Tommeyová chtěla, aby bitevní pole spalovaly paprsky žhnoucího slunce. V této scéně pochodovaly římské kohorty před zraky Messaliny a Claudia. Steva Stallingse nahradil dvojník. Ve tři hodiny začal štáb balit a zanedlouho zamířila kolona nákladních vozů s technickým zařízením, kostýmy a rekvizitami směrem k Las Vegas. Cross pojal tuto událost ve velkém lasvegaském stylu. Všem, kdo se na výrobě podíleli, se dostalo vlídného přijetí včetně pokoje a stravy zdarma. Seznam, který dodala společnost LoddStone, obsahoval přes tři sta jmen. Cross na ničem nešetřil a projevil nesmírnou štědrost. Každý z oněch tří set lidí ostatně pustí žilou svému honoráři v hotelovém kasinu.

Vzpomněl si na slova, která mu neustále opakoval Gronevelt:

"Když se lidé cítí dobře, když mají důvod k oslavám, sázejí."

V deset hodin večer bude promítnut hrubý sestřih filmu Messalina, ještě bez hudebního doprovodu a zvláštních efektů.

Po promítání začne slavnostní party. Taneční sál hotelu Xanadu byl rozdělený na dvě části. Jedna sloužila pro promítání, ve druhé čekalo na hosty občerstvení a orchestr.

Kolem čtvrté hodiny odpolední se hotel i vily zcela zaplnily. Nikomu nemělo uniknout, že tu dochází ke splynutí dvou pohádkových světů - Hollywoodu a Las Vegas. Novináři šíleli vzteky nad přísnými bezpečnostními opatřeními, která jim bránila v

přístupu do tanečního sálu a blízkostí vil. Reportéři si dokonce nesměli vyfotografovat ani herce, režisérku, představitele filmové společnosti, producenta nebo senátora a guvernéra, nespatřili ani kousek z natočeného filmu. Většinou marně brázdili kasinem a nabízeli pozvaným hostům úplatky za zapůjčení průkazky, která opravňovala držitele ke vstupu do tanečního sálu. Přemluvit se nechali pouze čtyři členové štábu, dva kaskadéři a dvě ženy, které se při natáčení staraly o občerstvení. Dante Clericuzio a Jim Losey si užívali luxusu svých apartmá. Losey jen nevěřícně kroutil hlavou. "Kdyby někdo čmajznul jen ty zlatý kohoutky z koupelny, tak má na rok vystaráno," halekal. "Nemá, protože by byl do měsíce mrtvej," ujišťoval ho Dante. Seděli v obývacím pokoji Danteho apartmá.

Služeb hotelové obsluhy dosud nevyužili, neboť lednice v přilehlé kuchyňce byla nacpaná vábně vyhlížejícími sendviči, kaviárem, importovaným pivem a lahvemi toho nejkvalitnějšího vína. "Takže jsme se dohodli," řekl Losey. "Jo," přikývl Dante. "A až budeme se vším hotovi, poprosím dědečka o hotel.

Do konce života pak nebudeme muset hnout ani prstem."

"Důležité je, abychom ho vylákali samotného," prohodil Losey.

"Žádné strachy, to snadno zařídím. Pak už nám neunikne.

Odvezeme ho do pouště."

"Jak ho sem dostaneš?" vyzvídal Losey.

"Na tom totiž všechno závisí."

"Řeknu mu, že přiletěl tajně Giorgio a chce s ním mluvit," vysvětloval Dante. "Potom ho odkrágluju a ty po mně uklidíš. Víš nejlíp, na co se policajti zaměřujou při prohlídce místa činu. V poušti zmizí navždy, jeho tělo už nikdo neobjeví." Na chvíli se odmlčel. "Ta finta s Giorgiem určitě vyjde. Tu noc, co zemřel Pippi, se před ním nechal zapřít. Něco podobného už si určitě nedovolí."

"Co když ano?" zeptal se pochybovačně Losey. "Co tu budu celou noc dělat? Honit si vocas?"

"Athenina vila je hned vedle. Stačí jenom zaklepat na okénko a hupsnout na ni."

"Ta by se tak lehce nedala," namítl Losey. "Tak ji můžeme vyvézt do pouště s Crossem."

"Ty ses zbláznil!" zhrozil se Losey. Teprve nyní si uvědomil, že není tak daleko od pravdy. "Proč ne?" trval na svém Dante. "Proč si neužít trochu legrace? Poušť je dost velká, aby se v ní ztratily i dvě mrtvoly." Losey si představil Athenino tělo, krásnou tvář, nádherný hlas a aristokratické chování. Dante má vlastně pravdu. Proč si trochu nezašpásovat? Dopustil se vraždy, může se tedy dopustit i znásilnění. Co je to proti smrti Marlowa, Pippiho De Leny a jeho starého panáka Phila Sharkeyho? Je trojnásobný vrah a ostýchal by se znásilnit ženskou? Stal se z něj stejný grázl, jakým celý život šlapal na paty. Jistě, Athena prodává své tělo celému světu, ale takové kvítko, jako je tenhle hajzlík s kloboukem na hlavě, v životě nepotkal. "Vyzkouším ji," pravil Losey. "Pozvu ji na skleničku, a jestli přijme, tak si o to sama koledovala." Danteho zaujal detektivův myšlenkový pochod.

"Všichni si přece pořád o něco koledují. Vždyt my si taky koledujeme." Probrali detaily celé akce. Losey se pak vrátil do svého apartmá, zatímco Dante si napustil vanu. Když se rozvaloval v horké vodě, provoněné těžkou vůní parfémů z hotelové nabídky, přemýšlel o svém budoucím osudu. Mokré, splihlé vlasy mu pokrývala bělostná pěna. Nejobtížnější část celé akce začne, teprve až pohřbí Crossovo tělo v pouštním písku desítky kilometrů od Vegas. Bude muset přesvědčit dědečka o své nevině. Přinejhorším se přizná i k vraždě Pippiho. Starý pán mu určitě odpustí. Don ho měl vždycky moc rád. Kromě toho, že je nyní železnou pěstí Clericuziovy rodiny, požádá dědečka, aby ho jmenoval bruglionem pro celý západ a svěřil mu správu hotelu Xanadu. Giorgio s tím určitě nebude souhlasit, ale Vincent a Petie zůstanou neutrální. Jsou spokojení se svým způsobem života a rodinné záležitosti je už tolik nevzrušují. Don nebude žít věčně a z Giorgia se stala šedivá úřednická myš. Nadešel čas, aby se vlády nad clericuziovským impériem znovu ujal válečník. Dante s tak zvanou řádnou společností nesplyne. Obnoví bývalou slávu rodiny a nikdy se nevzdá práva rozhodovat o životě a smrti.

Dante vylezl z vany a sprchou smyl pěnu z vlasů. Celé tělo si natřel kolínskou a účes upravil aromatickým gelem přesně podle návodu. Pak otevřel kufr se svými renesančními kloboučky a vybral si jeden baret posetý drahými kameny a vyšívaný zlatými a

purpurovými vlákny. Na první pohled vypadal směšně, ale sotva si ho Dante nasadil na hlavu, byl uchvácen. Připadal si jako princ z pohádky. Obzvláště se mu líbila řada zelených polodrahokamů lemujících obvod baretu. V něm ho dnes v noci spatří Athena, a pokud to s ní nevyjde, tak alespoň Tiffany.

Ovšem bude-li to nutné, obě dvě mohou počkat. Při oblékání Dante uvažoval, jaký život ho nyní čeká. Obsadí celou vilu, která se svým přepychem vyrovná šlechtickému paláci. Ze sboru hotelových tanečnic a zpěvaček pak bude doplňovat soukromý harém, složený z těch nejkrásnějších děvčat. Stravovat se bude v šesti různých restauracích, své protivníky bude bez lítosti trestat a přátele odměňovat. V podmínkách, diktovaných moderní dobou, se chce co nejvíc podobat římským císařům. V cestě mu stojí pouze Cross. Rovněž Jimovi Loseymu se hlavou honily nejrůznější myšlenky. Dumal nad tím, jaký podivný směr jeho život nabral. Ještě nedávno se řadil k nejuznávanějším členům policejního sboru. Byl hrdý, že je policista. Pokládal se za rytíře, jenž hájí právo a spravedlnost. Nenáviděl zločince, zejména ty černé. A pak se pozvolna změnil. V hromadných sdělovacích prostředcích se zvedla vlna kritiky proti brutalitě policistů. Společnost, kterou chránil před špínou, na něj začala útočit. Jeho nadřízení, krysy se zlatými prýmkami na uniformách, se postavili na stranu politiků, kteří obelhávali občany svými bludy. Ze všech stran se na něj hrnuly kecy o tom, jak je špatné nenávidět negry. Co je na tom sakra špatného? černoši jsou nejčastějšími pachateli trestné činnosti. Cožpak není svobodný Američan a nesmí nenávidět, koho se mu zamane? Černý huby přivedou do zkázy celou civilizaci. Nechce se jim pracovat, nechce se jim studovat a neumějí nic jiného, než dělat výtržnosti anebo driblovat míčem při basketbalu. Napadají bezbranné lidi, pasou vlastní manželky a nerespektují právo ani jeho ochránce. Jeho povinností bylo bránit bohaté před záští nuzáků. Zoufale toužil po bohatství. Prahnul po luxusním oblečení, silných vozech, vybraných lahůdkách, drahém pití a především po ženských. Tohle všechno si mohou dovolit jen boháči. Neříká se tomu americký sen? Začalo to úplatky, které mu strkali do kapes majitelé sázkových kanceláří za to, že je nechal na pokoji. Potom se zapletl s distributory drog. Pyšnil se

pověstí hrdiny, byl hrdý na vyznamenání, jež si vysloužil za svou odvahu, ale nic za ně nekoupil. Pořád se musel šatit v laciných krámech a pořád musel hlídat, zda nepřečerpal konto.

Jeho zásluhy nikdo tinaněně neohodnotil, a tak vlastně patřil mezi chudáky. Pohár jeho trpělivosti však přetekl, když zjistil, že veřejnost sympatizuje spíše se zločinci než s ochránci zákona. Někteří z jeho přátel, rovněž policisté, byli odsouzeni a uvězněni jenom proto, že plnili svou povinnost.

Jiné zase vyhodili z práce. Násilníci, zloději, vrazi i ozbrojení lupiči, kteří přepadají lidi za denního světla, mají víc práv než policisté. Podle Loseyho mohly za všechno noviny, televize, špatné zákony a advokáti. At páni obhájci zkusí půl roku procházet ulicemi plnými gaunerů. Brzy by je začali lynčovat. Ovšem, někdy Losey sáhl po nedovolených prostředcích. ObI čas někoho zmlátil, nebo se uchýlil k výhrůžkám, aby dostal z dotyčného přiznání a odklidil ho za mříže. Nikdy by ho však I nenapadlo, že překročí povolenou mez a stane se vrahem. Vem to čert! Konečně bude bohatý. Konečně může hodit vládě j a veřejnosti do ksichtu služební odznak i oslavné zpěvy na jeho statečnost. Čeká ho místo šéfa bezpečnostní služby hotelu Xanadu za desetinásobný plat. Z této rajské oázy, usazené uprostřed i pouště, pak bude lhostejně přihlížet, jak se Los Angeles hroutí pod náporem zločinců. Dnes večer se podívá na Messalinu a potom půjde na večírek. A možná sbalí Athenu. Při pomyšlení na sílu rozkoše, kterou by s Athenou prožíval, se mu zatočila hlava a tělem projela slastná křeč. Na party chytí Skippyho Deera a vyloží mu, jak si představuje ten film, založený na jeho vlastním životním příběhu. Film o největším hrdinovi policejního oddělení města Los Angeles. Dante mu řekl, že Cross hodlá do toho snímku investovat. Směšné, že? Proč by měl vlastně zabíjet člověka, I který chce financovat jeho film? Proč?

Odpověď je snadná. Protože kdyby couvl, Dante ho bez milosti zamorduje. Losey zná Clericuziovy až moc dobře. Hlavou mu bleskla vzpomínka na Marlowa. Nebyl to špatnej j negr. Pořád dobře naložený, věčně se usmíval a ochotně spolupracoval. Měl ho opravdu rád. Téhle vraždy nepřestal nikdy litovat. Do promítání zbývalo ještě několik hodin. Čekání si mohl ukrátit v kasinu, ale hazard pokládal

za zábavu pro gangstery. Ne, raději nikam nepůjde. Čeká ho namáhavá noc. Nejprve film a oslava a potom, kolem třetí hodiny, bude pomáhat Dantemu.

Společně zavraždí Crosse De Lenu a pohřbí ho v poušti. V pět odpoledne pořádal Bobby Bantz ve své vile menší posezení pro všechny významnější osoby, které se na Messaliné podíleli. Pozval Athenu, Ditu Tommeyovou, Skippyho Deera a ze zdvořilosti i Crosse De Lenu, který se však vymluvil na povinnosti, spojené s přípravou oslavy. Bantz představil svůj poslední úlovek, mladičkou, zdánlivě ještě nezkaženou dívenku jménem Johanna, kterou objevil hledač talentů v jakémsi zapadlém hnízdě v Oregonu. Bantz s ní uzavřel dvouletou smlouvu s platem pět set dolarů týdně. Johanna byla opravdu hezká, nicméně postrádala sebemenší špetku talentu. Chovala se jako ctnostná vestálka a právě nevinností Bantze nejvíce přitahovala. Odmítala se s ním vyspat, dokud neslíbil, že ji vezme na oslavu do Vegas. Skippy Deere, jenž obýval sousední apartmá, okupoval Bantzův příbytek v úmyslu zamezit svému příteli, aby na Johannu příliš naléhal. Bantze tím pochopitelně přiváděl k zuřivosti. Skippy byl posedlý myšlenkou na film, který chtěl co nejdříve natočit. Podobná posedlost ostatně patřila do popisu práce každého dobrého producenta. Deere vyprávěl Bantzovi o Jimovi Loseym, hrdinovi losangeleské policie, skvělém chlapovi, který by dokonce mohl hrát hlavní roli, což by nebylo tak docela od věci, když se jedná o příběh z jeho vlastního života. O příběh tak reálný, že se do něj může zamontovat sebevětší hovadina. Bantz i Losey věděli, že nápad, aby Losey představoval sám sebe, je holá fantazie, která však může posloužit dobrému účelu. Losey prodá lacino námět a diváci se nechají nachytat na reklamní trik.

Rozjařený Skippy nastínil Bantzovi dějovou linii. Nikdo nedokázal prodat neexistující zboží lépe než on. Když Skippyho nadšení dosáhlo vrcholu, zvedl sluchátko, a dřív než mu v tom Bantz stačil zabránit, pozval detektiva na odpolední koktejl.

Losey se otázal, zda si smí s sebou někoho přivést, s čímž Deere horlivě souhlasil. Předpokládal, že má Losey na mysli přítelkyni. Jako producenta ho lákalo svádět dohromady lidi z různých prostředí. Jeden nikdy neví, co se z toho vyklube.

Cross De Lena a Lia Vazzi procházeli naposledy všechny body noční akce. "Moji muži jsou připraveni," oznámil Vazzi.

"Kontrolují celý pozemek, na kterém stojí vily. Ani jeden z nich netuší, co máme v plánu, ostatně do toho nebudou vůbec zasahovat. Podařilo se mi vypátrat, že Danteho lidé z enklávy v Bronxu pro tebe hloubí hrob v poušti. Dnes večer musíme být hodně opatrní."

"Já se spíš bojím, co přijde po dnešku," namítl Cross. "Čeká nás jednání s donem, Myslíš, že naši historku spolkne?"

"Pravděpodobně ne," přiznal Vazzi. "Je to ale naše jediná naděje." Cross pokrčil rameny: "Nemám na vybranou. Dante mi zabil otce a teď musí zabít mě." Cross zmlkl a po chvíli dodal: "Doufám, že don od samého počátku Danteho nepodporoval. Potom bychom neměli žádnou šanci."

"Můžeme operaci odložit, seznámit s celým problémem dona a počkat, jak rozhodne," navrhl Vazzi. "Ne," zavrtěl hlavou Cross. "Nikdy by se nepostavil proti svému vnukovi."

"Jistě, máš pravdu," přitakal Lia. "Stejně si ale myslím, že don už dávno není tak rázný, jak býval. Klidně dovolil, aby tě hollywoodští šejdíři podfoukli, což by dřív nikdy nepřipustil.

Ne kvůli penězům, potrestal by je za projev neúcty." Cross dolil Vazzimu brandy a zapálil si doutník. Lia ještě nevěděl o záměrech Davida Redfellowa. "Jak se ti líbí tvé apartmá?" změnil téma. "Že se ptáš! Je nádherné. Promiň, ale připadá mi to trochu zbytečné. Copak někdo potřebuje žít tak rozmařile?

Tohle už přesahuje všechny meze. Navíc tě to oslabuje. Takový přepych vzbuzuje závist. Nepokládám za moudré takhle provokovat. Nediv se, že si pak na tebe někdo chudší brousí zuby. Můj otec patřil k nejbohatším lidem Sicílie, ale zásadně se neobklopoval žádným luxusem."

"Nerozumíš Americe, milý Lio," usmál se Cross. "I sebevětší nuzák zaplesá při pohledu na zařízení vily radostí, protože si hned začne představovat, že jednou bude v takovém paláci bydlet taky." V tom okamžiku zazvonil telefon. Cross zdvihl sluchátko. Srdce se mu rozbušilo. Na druhém konci se ozvala Athena. "Mohli bychom se

před promítáním ještě sejít?" zeptala se. "Ano, ale budeš muset přijít ke mně. Nemůžu se odtud ani na chvilku utrhnout."

"Jak galantní," prohodila Athena chladně. "Potom se sejdeme až po večírku. Brzy ráno odjíždím, tak se zastav u mě ve vile."

"Opravdu nemohu," smutně odpověděl Cross.

"Ráno odlétám do Los Angeles," oznámila Athena. "Pozítří letím do Francie. Jestli ke mně nepřijdeš, tak už se o samotě neuvidíme." Cross mrkl na Vazziho. Lia se zamračil a zavrtěl rezolutně hlavou. "Skutečně mě nemůžeš navštívit? Prosím!"

Zdálo se mu, že na odpověď čeká celé minuty. "Dobře. Jsem tam za hodinku," rozmyslela si nakonec Athena. "Pošlu pro tebe auto s tělesnou stráží," dodal Cross. "Bude čekat před vilou."

Cross zavěsil a podíval se na Vazziho. "Musíme ji hlídat.

Dante je schopný všeho." Ozdobou koktejlu u Bantze se stalo několik vskutku nádherných dívek. Melo Stuart přivedl mladou herečku, která se proslavila na divadelních prknech a kterou hodlal Skippy Deere obsadit do hlavní ženské role ve filmu o dobrodružstvích Jima Loseyho. Byla to egyptská kráska s vyzývavou tváří a vznešeným chováním. Bantz představil svůj nový objev, čistou pannu Johannu, příjmení dosud nerozhodnuto.

Athenu, která vypadala ještě lépe než jindy, obklopovaly její přítelkyně Claudia, Dita Tommeyová a Molly Flandersová. Athena se chovala jako vždy nenápadně, ale jak Johanna, tak i divadelní herečka Liza Wrongateová na ni hleděly s obdivem a závistí v očích. Obě doufaly, že jednou zaujmou její místo nekorunované královny Hollywoodu. Claudia se zeptala Bobbyho Bantze: "Pozval jsi i mého bratra?"

"Samozřejmě," přikývl Bantz. "Pozval, ale odmítl. Je prý moc zaneprázdněný."

"Děkuji, že jsi vyplatil Ernestově rodině její podíl," pravila Claudia s neskrývanou ironií v hlase. "Mopy mě sprostě okradla," zavrčel Bantz. Claudii odpustil i to, že si ho dobírá. Měl ji docela rád. Možná proto, že ji míval rád i Marrion. "Vytáhla na mě bouchačku," zažertoval. "Mohl sis postavit hlavu," namítla Claudia. "Marrion by to udělal."

Bantz se na Claudii zahleděl se slzami v očích. On nikdy nebude jako Marrion. Nikdo ani netuší, jak mu Eli schází.

Mezitím Skippy Deere zahnal Johannu do kouta a začal jí vykládat o chystaném filmu. Jako z udělání je v něm perfektní role mladičké nevinné dívky, kterou znásilní a zavraždí obchodník s drogami. "Jste pro tu roli jako stvořená. Nemáte sice ještě moc zkušeností, ale jestli se mi podaří přesvědčit Bobbyho, pozveme vás na kamerové zkoušky." Potom dodal srdečným, vemlouvavým tónem. "Myslím, že byste si měla změnit jméno. Johanna zní příliš tvrdě, pro hereckou kariéru se nehodí." Naznačil tím, že nepotrvá dlouho a filmový svět bude ležet Johanně u nohou. Všiml si, jak se Johanně rozhořely vzrušením tváře. Je dojemné, jak mladá děvčata snadno uvěří ve svou krásu. Všechny touží po tom stát se herečkami, stejně jako ve středověku dívky toužily stát se světicemi. V duchu si představil cynický úsměšek Ernesta Vaila. Jen se směj, pomyslel si, ale obojí má stejně spirituální nádech. V obou případech si adeptky většinou vysloužíspíš mučednickou korunu než nebeskou slávu. Johanna se honem rozběhla k Baptzovi, zatímco Deere se připojil ke Stuartovi a jeho nové přítelkyni Lize. Přestože na prknech, která znamenají svět, prokázala svůj nesporný talent, o jejích úspěších na stříbrném plátně Skippy pochyboval. Kamera je nemilosrdná a v podobných typech si nelibuje. Melo však zarytě trval na tom, že Liza ztvární ve filmu o Loseym hlavní ženskou roli, a občas se vyskytly situace, kdy se Melovo přání stávalo rozkazem. Hlavní ženská role v připravovaném filmu přitom byla ve skutečnosti bezvýznamný štěk ve stylu "Paní, nesu vám psaní". Deere políbil Lizu na obě tváře. "Viděl jsem vás v New Yorku," začal rozhovor. "Vynikající představení. Doufám, že přijmete roli v mém novém filmu. Melo si myslí, že to bude znamenat přelom ve vaší kariéře." Liza si ho upjatě změřila. "Nejdřív si musím přečíst scénář." Deere se zakabonil. Co si o sobě ta nána myslí? Tady se jí nabízí taková příležitost a ona chce vidět scénář! Viděl, jak se Melo potutelně usmívá. "Samozřejmě," přikývl. "Věřte, neposlal bych vám scénář, který by nebyl hoden vašeho umění." Melo, jenž byl vždycky lepší obchodník než milenec, prohodil: "Lizo, zaručujeme ti roli v áčkovém filmu. Scénář ale není posvátný text jako divadelní hra. Pokud si budeš přát, mohou se v

něm provést změny." Liza ho obdařila vřelým úsměvem: "Přece bys tomu nevěřil. Divadelní předlohy se také upravují. Musí se přece přizpůsobit vkusu obecenstva."

Jejich diskusi přerušil příchod Jima Loseyho a Danteho Clericuzia. Deere se jich ujal a představil je ostatním hostům. Losey a Dante tvořili poněkud komický pár.

Vysoký a pohledný Losey, jenž se navzdory červencovému lasvegaskému vedru dostavil v elegantním obleku s vázankou, ostře kontrastoval s malým, zavalitým Dantem v tričku a renesanční, drahokamy pošité čapce. Losey se hbitě přitočil k Atheně. Sdělil jí, jak velice se těší na promítání Messaliny.

Tentokrát opustil svůj agresivní styl a choval se téměř pokorně. Dosud vždy zapůsobil na ženy svým osobním kouzlem.

Athena nebude výjimkou. Dante si nalil drink a uvelebil se na pohovce. Kromě Claudie si ho nikdo ani nevšiml. Za posledních několik let se setkali sotva třikrát a jediné, co je spojovalo, byly zážitky z dětství. Claudia políbila Danteho na tvář. Jako malý chlapec ji s oblibou trápil, a přesto na něj vzpomínala s láskou. Dante vstal a sevřel Claudii v pevném objetí. "Cugino, vypadáš báječně. Kdybys takhle vypadala dřív, nikdy bych tě tolik netloukl." Claudia mu stáhla baret. "Cross pořád básní o tvých čepicích. Prý v nich vypadáš roztomile."

Posadila si baret na hlavu. "Takový klobouček nemá určitě ani papež."

"A že jich má spoustu," zapýřil se Dante. "Kdo by kdy řekl, že se z tebe stane takové zvíře u filmu."

"Co vůbec děláš ty?" zeptala se Claudia. "Řídím jeden masný kombinát," odpověděl Dante. "Dodáváme maso do hotelů." Mile se usmál a pokynul hlavou směrem k Atheně. "Poslyš, nemohla bys mě představit té své kamarádce`?" Claudia ho odvedla k Atheně, kterou stále oblažoval Jim Losey. Athena se při pohledu na Danteho renesanční čapku pobaveně usmála. Jeho komický vzhled každého odzbrojoval. Losey nepolevoval v lichotkách. "Jsem si jistý, že váš film sklidí obrovský úspěch. Doufám, že mi po oslavě dovolíte, abych vám dělal tělesného strážce a doprovodil vás do vily. Můžeme si pak dát skleničku." Losey vsadil na svou pověst hrdinného

policisty. Athena se dávno naučila odmítat tak, aby neurazila. Sladce se usmála a pravila: "Velice ráda bych vaši nabídku přijala, ale na oslavě se zdržím pouze chvíli a nechtěla bych vás připravit o hezký večer. Brzy ráno odlétám do Francie a musím ještě zařídit spoustu věcí." Dante na ni hleděl s úžasem. Losey se jí očividně protivil a zjevně jí naháněl strach, přesto v něm svým jednáním vzbuzovala dojem, že má stále jisté naděje.

"Mohl bych vás tedy doprovodit až do Los Angeles," vnucoval se Losey. "V kolik hodin vám letí letadlo`?"

"Jste opravdu laskavý, ale odlétám malým letadlem a všechna místa jsou již obsazena." Když se vrátila do vily, zatelefonovala Crossovi a oznámila mu, že je připravená. Po příchodu do hotelu Xanadu zaujala Athenu přísná bezpečnostní opatření. Člen ochranky odemkl speciálním klíčem výtah, který navíc střežila zabudovaná kamera, V předsálí Crossova apartmá hlídalo dalších pět mužů. Jeden z nich sledoval svítící monitory, další dva hráli u stolku v rohu karty a čtvrtý četl noviny. Pátý muž se hned u dveří výtahu Atheny ujal. Ostatní ji provázeli lačnými pohledy. Athena byla zvyklá, že k ní muži vzhlížejí s obdivem.

Tato skutečnost však již dávno nepodněcovala její ješitnost.

Naopak, nyní v ní budila pocit ohrožení. Muž u stolku stiskl tlačítko, kterým otevřel vchod do Crossova apartmá. Athena prošla a dveře se za ní okamžitě zavřely. Ocitla se v pracovní části apartmá. Cross vzal Athenu za ruku a odvedl ji do obývacího pokoje. Tam ji políbil na rty a ihned zamířil do ložnice. Beze slova se oba svlékli a nazí se začali líbat.

Cross pocítil nesmírnou úlevu. Konečně ji zase drží v náručí, laská její tělo, hledí do její krásné tváře. "Nejraději bych tě už nikdy nepustil," zašeptal. Athena se k němu přisála a zasypala ho polibky. Věděla, že Cross je jediný, kdo ji opravdu miluje a kdo splní každé její přání. Toužila splatit mu stejným. Po dlouhé době se mu opět oddala fyzicky i duševně. Milovala ho k zbláznění a nemohla se nabažit jeho doteků. Přesto si uvědomovala, že Cross je nebezpečný člověk a že ani ona před ním není v bezpečí, Asi po hodině se oblékli a vyšli na balkon. Las Vegas tonulo v záři neonů a zapadající slunce

je zahalilo do zlatového příkrovu. V dálí se táhla mrtvá poušť, lemovaná na obzoru potemnělou siluetou pohoří.

Nad střechami vil visely schlíple vlajky. Athena položila Crossovi ruku do dlaní. "Přijdeš na promítání a na večírek?"

"Bohužel nemohu," omluvil se Cross. "Uvidíme se až ve Francii."

"Je čím dál těžší tě spatřit," prohodila zasmušile Athena. "Co mají znamenat ty stráže a kamery ve výtahu?"

"To jsou jen běžná opatření. Pohybuje se tu spousta cizích lidí. Za pár dnů se to zase zklidní," vysvětloval Cross.

"Seznámila jsem se s tvým bratrancem Dantem," řekla Athena.

"Podle všeho se přátelí s tím detektivem, Legrační dvojice.

Losey se až podezřele zajímal o mé blaho a o můj program. Taky Dante mi nabízel pomoc. Zdá se, že jim velice záleží na tom, abych se dostala bez úhony do Los Angeles." Cross jí stiskl ruku. "Mně taky."

"Claudia mi řekla, že jste bratranci. Proč nosí ty směšné klobouky?"

"Dante je tak trochu podivín," zasmál se Cross. "Jenže Claudia mi taky řekla, že se s Dantem od dětství nemáte rádi."

"Má pravdu. To ale ještě vůbec neznamená, že je Dante Clericuzio špatný člověk." Mlčky pozorovali ruch na ulici plné lidí, dychtivých pokoušet štěstěnu v některé z místních heren. "Takže teď se vidíme naposledy," povzdechla si Athena, ale vzápětí ho objala, jako by chtěla vzít svá slova zpátky. "Kdepak, říkal jsem ti přece, že přiletím do Francie."

"Kdy?"

"Ještě nevím," přiznal Cross.

"Jestli nepřiletím, znamená to, že jsem mrtev."

"Je to opravdu tak vážné?" zeptala se Athena. "Ano."

"Asi mi nechceš prozradit žádné podrobnosti," odtušila Athena. Cross neodpovídal. "Tobě se nic nestane, neboj. A mně snad taky ne.

Opravdu, víc ti říct nemohu."

"Budu na tebe čekat," pronesla Athena, políbila Crosse a odešla. Cross z balkonu sledoval, jak vychází z hotelu a míří k podloubí, u kterého nastoupila do přistaveného vozu a odjela do vily.

Pak zatelefonoval Vazzimu a přikázal mu, aby posílil Atheninu osobní stráž.

Kolem desáté se promítací sál zcela zaplnil, Obecenstvo se třáslo nedočkavostí. Všichni byli zvědaví, jak Messalina uspěje. První řadu, předělenou podstavcem s telefonem, tvořila pohodlná čalouněná křesílka pro nejvýznamnější hosty. Jedno z nich zůstalo prázdné. Ležela na něm kytice a cedulka se Stallingsovým jménem. Na vedlejší křesla usedli Claudia, Dita Tommeyová, Bobby Bantz se svou přítelkyní Johannou, Melo Stuart a Liza. Skippy Deere si okamžitě přivlastnil telefonní přístroj. Athena přišla jako poslední. Publikum ji přivítalo bouřlivým potleskem. Hosté, usazení v předních řadách, povstali a podávali si s Athenou ruce. Někteří ji dokonce políbili. Jakmile se Athena posadila, zvedl Skippy Deere telefon a oznámil promítači, že může začít. Na černém pozadí se objevil nápis "Věnováno památce Steva Stallingse".

Obecenstvo zdvořile zatleskalo. Bobby Bantz a Skippy Deere se proti tomuto nápadu ostře postavili, ale Dita Tommeyová je ukřičela. Pročpak jí na tom tak záleží, myslel si tehdy Bantz.

At je po jejím, usoudil nakonec. Ostatně jde zatím jenom o hrubý sestřih a špetka sentimentality nemusí být na škodu.

Novináři to mají rádi. Konečně se plátno rozsvítilo prvními metry filmu. Athena podala obdivuhodný výkon. Vyzařoval z ní ještě silnější sexuální náboj než ve skutečnosti. Claudiin scénář zdůraznil všechny přednosti protagonistky. Na filmu se očividně nešetřilo a lechtivé scény byly natočeny s nebývalým vkusem. Nikdo nepochyboval, že se Messalina navzdory všem potížím, které její natáčení provázely, stane hitem sezony.

Dokonce i bez hudby a triků vyvolala v divácích hluboký dojem.

Dita Tommeyová rozrušením ani nedýchala. Konečně se zařadila mezi režiséry na samé špici. Melo Stuart přemítal, kolik si řekne za příští Athenin film. Bantz se příliš šťastně netvářil, nejspíš myslel na totéž. Skippy v duchu počítal, kolik vydělá. Teď si bude moci dopřát soukromé letadlo. Snad nejhůře však slavnostní promítání prožívala Claudia. Konečně spatřila své dítě na plátně. Jelikož se jednalo o původní scénář, připadne jí celý honorář. Díky

Molly Flandersové má zaručený podíl na hrubém zisku. Ben Sly sice provedl na scénáři nějaké úpravy, ale jeho účast byla vcelku zanedbatelná. Po promítání se kolem Atheny a Dity Tommeyové shromáždil hlouček nadšenců. Všichni jim blahopřáli ke skvělému výsledku. Molly Flandersové náhle padl do oka jeden z kaskadérů. Kaskadéři jsou vyčuraní hajzlíci, ale mají pěkně stavěná těla a v posteli se jim nikdo nevyrovná. Kdosi z lidí, tísnících se kolem Atheny, smetl na zem kytici, položenou na Stallingsově křesle. Ostatní po ní bez povšimnutí dupali.

Molly viděla, jak si Athena proklestila cestu davem a položila kytici zpět na křeslo. Zachytila přitom Mollyin pohled. Obě pokrčily rozpačitě rameny a Athena se smutně usmála.

Jako by říkala: "Tak odplácí film." Všichni se přesunuli do druhé části sálu. Orchestr spustil, ale většina hostů se nahrnula ke stolům s občerstvením. Jen několik párů se začalo ploužit po parketu. Molly se přitočila ke kaskadérovi, kterého si vyhlédla v promítacím sále a jenž se ostražitě rozhlížel kolem sebe. Nejzranitelnější jsou kaskadéři právě na podobných večírcích. Vadilo jim, že jejich práci nikdo neocení a že je na plátně beztrestně mlátí houžvičky, které by ve skutečném životě rozmázli jak štěnici. Než bys řekl švec, odváděla si ho Molly na taneční parket. Athena odešla si za hodinu. Celou dobu přijímala gratulace, rozdávala na všechny strany úsměvy a ze všech sil se snažila být vlídná a příjemná. Zatančila si s vrchním osvětlovačem i ostatními členy štábu, až ji nakonec do kola pozval kaskadér, který se choval tak dotěrně, že se Athena rozhodla co nejdříve zmizet. Před vchodem na ni čekal hotelový rolís-royce s řidičem a dvěma tělesnými strážci.

Zrovna když vystupovala, vyšel z vedlejší vily Jim Losey.

Zamířil k ní. "V tom filmu jste obdivuhodná," pronesl na uvítanou. "Nikdy jsem neviděl dokonalejší ženské tělo." Athenu by jeho přítomnost znepokojila, avšak řidič i tělesní strážci již vyskočili z auta a postavili se do střehu. Jako herečku, pro kterou je prostorová orientace na jevišti i před kamerou nezbytná, ji zaujalo, jak šikovně se rozmístili. Kdyby začal Losey střílet, okamžitě by se kryli. Všimla si rovněž, že Losey počastoval tělesnou stráž opovržlivým pohledem. "To nebyla moje zadnice," odpověděla mile. "Nicméně vám děkuji

za poklonu!" Vtom ji Losey popadl za ruku. "Jste ta nejkrásnější ženská, jakou jsem v životě potkal," vyhrkl. "Proč se pořád zahazujete s těmi přitroublými komedianty a nezkusíte to s pořádným chlapem?" Athena se mu vytrhla. "Já jsem také herečka a rozhodně se nepokládám za přitroublou. Dobrou noc."

"Nepozvete mě na drink?"

"Lituji, nemám čas," odsekla Athena a stiskla zvonek. Dveře otevřel vrátný, kterého tu zatím neviděla. Losey se rozběhl za Athenou. Vrátný však vyrazil kupředu, strčil Athenu dovnitř a postavil se Loseymu do cesty.

Vzápětí ho obklopili i zbývající tři strážci. Losey si je pohrdavě změřil. "Co to má sakra znamenat?" vyštěkl. Dveřník zatarasil vchod se slovy: "Staráme se jen o bezpečnost slečny Aquitaneové. Budete muset odejít." Losey vytáhl služební průkaz. "Víte vůbec, kdo já jsem?" zařval. "Nechtějte, abych vás všechny nakopal do prdele a poslal rovnou do basy." Vrátný mrkl na průkaz. "Spadáte pod losangeleskou policii, a jak koukám, vaše pravomoci mimo území Los Angeles nesahají." Sáhl do náprsní kapsy a zamával Loseymu před očima také policejním průkazem. "Já pracuju v Las Vegas." Athena přihlížela incidentu z pootevřených dveří. Překvapilo ji, že vrátný je rovněž detektiv. Nyní jí všechno začalo docházet. "Není třeba dělat zbytečný rozruch," pravila a zabouchla dveře. Oba muži schovali průkazky. t,. Losey šlehl po strážcích zlostným pohledem. "Vás si zapamatuju, mrzáci." Nikdo z nich mu neodpověděl. Losey se vztekle otočil. Dnes ho ještě čeká mnohem vzácnější kořist. Za dvě hodiny přivede Dante Clericuzio do vily Crosse De Lenu. Dante Clericuzio s renesanční čapkou na hlavě se na slavnostním večírku výborně bavil. Před nastávající akcí se chtěl ještě trochu rozptýlit.

Zaujala ho rozkošná dívenka ze štábu, která však Dantemu nevěnovala nejmenší pozornost, neboť laškovala s jedním kaskadérem. Ten Dantemu hrozivým zakoulením očí naznačil, aby si nechal zajít chuf. Máš kliku, pomyslel si naštvaně Dante, že mě ještě čeká práce. Podíval se na hodinky. Starý kámoš Jim si už nejspíš užívá s Athenou, napadlo ho. Tiffany se zatím neobjevila, ačkoliv to Cross slíbil. Rozhodl se, že zahájí akci o půl hodiny dřív. Vyndal mobilní telefon a vytočil Crossovo soukromé číslo. Sluchátko zvedl

Cross. "Musím s tebou naléhavě mluvit," oznámil mu Dante. "Jsem v tanečním sále.

Nádherný večírek."

"Přijď ke mně."

"Ne," rozhodně odmítl Dante. "Takové jsou rozkazy. Ani po telefonu, ani v tvém apartmá." Po dlouhé odmlce Cross řekl: "Hned jsem dole." Dante se postavil tak, aby mohl sledovat přicházejícího Crosse.

Zdálo se, že je sám a bez ochranky. Dante si upravil čepici.

Bůhví proč se mu vybavily vzpomínky na dětství. Cross byl jediný z chlapců, kterého se Dante bál. Svůj strach si nedovedl vysvětlit. Nejvíc bratranci záviděl jeho odvahu. Tím hůř pro Crosse... Po vraždě Pippiho si Dante plně uvědomoval, že nesmí nechat Crosse naživu. Až zmizí ze světa, podrobí don Danteho výslechu. Dante však věděl, že ho dědeček miluje, Vždy mu svou lásku dával najevo. Možná se mu to nebude zamlouvat, ale v žádném případě svého drahého vnuka nepotrestá. Nyní musí Dante vylákat Crosse do vily, kde čeká Losey. Všechno proběhne bez jediného zádrhele. Zastřelí ho, pak naloží tělo do auta a odvezou je do pouště. Žádný problém, jak říkával s oblibou Pippi De Lena. Vůz už je zaparkovaný za vilou. "Tak co se děje?" zabručel Cross. Nevypadal, že by pojal nějaké podezření. "Krásný klobouček," pochválil Danteho čepici a usmál se. Dante nenáviděl dokonce i ten úsměv. Vždycky měl dojem, že Cross dokáže číst i jeho nejtajnější myšlenky. Dante se zatvářil záhadně, uchopil Crosse pod paží a odvedl ho ven.

Stanuli pod barevným baldachýnem, za který prý hotel zaplatil deset milionů dolarů. Modrá, červená a temně fialová světla neonů, smíšená s bledým svitem měsíce, dávala jejich tvářím nepřirozený nádech. Dante zašeptal Crossovi do ucha: "Přiletěl Giorgio, čeká v mé vile. Chce s tebou okamžitě hovořit. Proto jsem nemohl mluvit do telefonu." Sotva spatřil Crossův starostlivý výraz, zaradoval se. "Přikázal mi, abych ti nic neříkal, ale zdá se mi nějaký rozrušený. Zřejmě zjistili něco o tvém tátovi." Cross sjel Danteho mrazivým, téměř znechuceným pohledem. "Dobrá, tak jdeme." Zamířili k vilám. Čtyři strážní u vchodu Crosse ihned poznali a ustoupili z cesty. Dante přidržel Crossovi dveře a smekl čapku. "Až po tobě," uklonil

se dvorně. Obličej se mu zkřivil potměšilým úsměvem. Cross vstoupil dovnitř. Když se Jim Losey obrátil k Atheniným tělesným strážcům zády a vydal se zpět do své vily, zachvátil ho bezmocný hněv. Přestože ho rozum nabádal k odvaze, neovládl se a téměř vyvolal konflikt s místní ochrankou. Proč se jich tu ale tolik motá`? Nejspíš proto, že je Athena slavná hvězda a že je po zkušenostech s Bozem Skannetem pořád ještě vystrašená. Odemkl si vlastním klíčem a vešel do vily. Byla úplně prázdná, všichni zřejmě odešli na večírek. Měl hodinu na to, aby se připravil na Crossův příchod. Vstoupil do svého apartmá, sáhl do kutříku a vytáhl z něj nablýskaný, do sucha vytřený revolver. Pak otevřel druhý kufřík s tajnou přihrádkou, ve které měl uložený nabitý zásobník. Nasadil zásobník do pažby revolveru, připnul si pouzdro a zasunul do něj zbraň. Byl hotov. S potěšením konstatoval, že není ani trochu nervózní. V podobných situacích se vždycky choval chladnokrevně. Právě proto se z něj stal tak dobrý policajt.

Zamířil dlouhou chodbou do kuchyně. Z lednice vyndal lahev piva a talíř s chlebíčky. S chutí se do jednoho zakousl. Aha, kaviár. Losey blaženě zamlaskal. Nikdy nejedl něco tak dobrého. Tohle je život podle jeho gusta. A takhle si bude debužírovat až do smrti. Kaviár, tanečnice, jednoho dne možná i Athena. Stačí, když dnes v noci odvede svou práci. S tácem a lahví v ruce odešel do obývacího pokoje. Hned u dveří ho zarazilo, že podlahu i nábytek pokrývají velké kusy igelitu.

Rozhlédl se udiveně po pokoji. V křesle, rovněž zabaleném v igelitové plachtě, seděl jakýsi muž. Z koutku úst mu trčel tlustý doutník, v ruce svíral sklenku s brandy. Byl to Lia Vazzi. Co tady ten grázl pohledává, blesklo Loseymu hlavou.

Položil na servírovací stolek talíř i lahev a klidně prohodil:

"Po tobě už dlouho pasu." Lia vypustil obláček modravého dýmu a usrkl brandy. "Tak jsi mě našel," řekl a postavil se. "Teď mě můžeš zkusit znovu uhodit." Losey byl příliš zkušený, aby bral tuto situaci na lehkou váhu. Ihned pochopil, oč tu běží.

Proto je celá vila pustá. Hned se mu to zdálo divné. Nenápadně si rozepnul sako a přívětivě se na Vazziho usmál. Tentokrát si koleduješ o víc než o pouhý políček, pomyslel si. Alespoň si ukrátí

čekání na Danteho a Crosse, kteří by se měli objevit asi za hodinu. Naštěstí je ozbrojený, takže se Vazzimu bez obav postaví. Náhle se pokoj zaplnil spoustou mužů. Hrnuli se sem z kuchyně, ze vstupní haly i z vedlejších pokojů. Všichni převyšovali Loseyho nejméně o hlavu, pouze dva však drželi v ruce zbraň. "Víte, že jsem policajt?" zeptal se sebevědomě.

"Ovšem že to víme," přikývl Vazzi a přistoupil blíž. Současně mu oba ozbrojenci zabořili hlavně pod lopatky. Lia vsunul Loseymu ruku pod sako a vytáhl z pouzdra revolver. Předal ho jednomu z mužů a pleskl Loseyho po tváři. "Vždycky jsi měl spoustu otázek," ušklíbl se. "Tak se můžeš konečně ptát."

Losey stále ještě necítil strach. Bál se jen, že právě teď dorazí Dante s Crossem. Nemohl uvěřit tomu, že on, který dosud vyvázl z každé situace bez jediného šrámu, nakonec narazil na svého přemožitele. "Vím, že máš na svědomí toho chudáka Skanneta," zamračil se. "Dřív nebo později tě dostanu za mříže."

"To by sis měl pospíšit," rozchechtal se Lia. "Žádné později už nebude. Ano, uhodls. Teď můžeš spokojeně zhebnout."

Losey nevěřil, že by se někdo opovážil naplánovat vraždu policejního důstojníka. Jistě, občas se stávalo, že nějaký překupník drog, pošahaný negr nebo bankovní lupič zastřelil policistu, který se mu připletl do cesty, nicméně žádný opravdový gangster by nenašel dost odvahy, aby vykonal nad policistou popravu. Věděl totiž, že by se okamžitě strhl poprask. Vykročil a pokusil se odstrčit Vazziho stranou, aby získal kontrolu nad situací. Náhle zazněla salva a Losey ucítil bolest v břiše. Nohy mu podklesly. Cosi těžkého ho udeřilo do hlavy. Zdálo se mu, že má ucho v jednom ohni. Vůbec nic neslyšel. Padl na kolena. Koberec mu připomínal obrovský polštář. Vzhlédl vzhůru. Nad ním se tyčil Lia Vazzi s hedvábnou šňůrou v ruce. Sešíváním dvou rozměrných pytlů strávil Lia Vazzi celý den. Mohly by se hodit. Na svůj výrobek použil hnědé voskované plátno a provázek, který provlékl kolem horního okraje. Do každého pytle se pohodlně vejde lidské tělo a ven neprosákne ani kapka krve. Stačí zadrhnout šňůrku a přehodit si pytel přes rameno jako vojenský vak. Losey si pytlů, pohozených na pohovce, ani nevšiml. Když do jednoho z nich nacpali Loseyho mrtvé tělo, Lia pečlivě zatáhl

provázek a opřel pytel o pohovku. Potom přikázal svým mužům, aby obklíčili vilu, ale neobjevovali se, dokud je nezavolá. Nyní už věděli, co bude jejich dalším úkolem. Cross a Dante se vydali k Danteho vile. Horký noční vzduch se tetelil žárem pouště. Oběma stékaly po zádech čůrky potu. Cross měl na sobě kalhoty, rozhalenku a zapnuté sako. Mohl by být ozbrojený, zbystřil Dante. Vily, vyzdobené splihlými zelenými vlajkami a zalité měsíčními paprsky, vypadaly s balkony, girlandami květin u oken a zlatem vykládanými dveřmi jako pohádkové zámky. Dante chytil Crosse za ruku. "Podívej, není to nádhera?" Pak se na něj spiklenecky usmál. "Slyšel jsem, že pigluješ tu krasotinku od filmu. Gratuluju. Až se jí nabažíš, dej mi vědět."

"Samozřejmě," přitakal Cross vlídně. "Tém tvým kloboukům určitě neodolá. Moc se jí líbí." Dante si posunul baret na stranu. "Ty obdivuje každý. Opravdu ti řekla, že se jí líbím?"

"Úplně jsi ji uchvátil," odpověděl Cross úsečně.

"Uchvátil, jo?" zavýskal Dante radostně. "Ta holka je třída."

Jestlipak se Loseymu podaří přemluvit Athenu, aby k nim zaskočila na skleničku, pomyslel si. To by bylo žrádlo!

Zároveň si však všiml mrazivého tónu v Crossově hlase. Lekl se, že bratrance svou poznámkou rozladil. Konečně dorazili ke dveřím vily. Stanoviště bezpečnostní služby bylo kupodivu opuštěné. Dante zazvonil. Nikdo neotvíral. Dante zazvonil znovu a chvíli vyčkával. Pak odemkl vlastním klíčem, vstoupil dovnitř a odvedl Crosse do apartmá Jima Loseyho. Rovněž to bylo prázdné. Losey už zřejmě šuká s Athenou, napadlo Danteho.

Je to sice proti plánu, ale on by udělal totéž. Vešli do obývacího pokoje. Dantemu ihned padly do oka igelitové pleny, roztažené po podlaze, stěnách i nábytku. Na pohovce ležel jakýsi neforemný balík a vedle něj prázdný pytel. "Kriste Pane, co to má znamenat?" zakvičel. Obrátil se na Crosse. S hrůzou hleděl do ústí hlavně maličkého revolveru. "To je proto, aby krev nezasvinila nábytek," vysvětlil suše Cross.

"Něco ti musím říct. Tvoje klobouky se mi nikdy nelíbily a taky jsem nikdy neuvěřil, že mého otce zabil nějaký blázen."

Kde se, do prdele, toulá ten Losey? Dante se třásl vzteky.

Mrknul na Crossovu zbraň. Takový směšný kalibr ho přece nezastaví! "Celý život jsi zůstal Santadiem," prohodil Cross.

Dante se natočil ke Crossovi bokem, aby snížil pravděpodobnost zásahu, a zároveň proti bratranci vyrazil. Jeho taktika nezklamala, střela se zaryla pouze do ramene. Dante se zaradoval, že na Crosse vyzrál. Vtom se ozval další výstřel.

Dante s údivem hleděl na svou paži, urvanou v předloktí. V tu chvíli si uvědomil, že nemá nejmenší naději. Tím, co následovalo, však Crosse zaskočil. Strhnul nezraněnou rukou z podlahy kus igelitu a hbitě ho zmačkal do kuličky. Krev crčící z jeho těla okamžitě zbarvila koberec doruda. Dante si přitiskl k hrudi igelit postříkaný krví. Jako by se chránil stříbřitým štítem. Cross k němu o krok přistoupil a vypálil dvě rány přímo do igelitové koule. Danteho obličej se pokryl drobnými kousky potrhaného igelitu. Další výstřel rozerval stehno. Dante se sklátil k zemi. Bělostný koberec pokryly karmínové květy. Cross poklekl k bezvládnému tělu, přiložil na spánek igelit a znovu vystřelil. Renesanční baret poskočil, avšak ihned dosedl poslušně na temeno. Teprve nyní si Cross všiml, že baret, nyní nadnášený hustou kaší mozkové hmoty smíšené s krví, drží na hlavě několik sponek. Cross vstal a vsunul zbraň do pouzdra. V tom okamžiku vstoupil do pokoje Vazzi. Mlčky na sebe hleděli. "Hotovo," pronesl po chvíli Lia. "Opláchni se a jdi zpátky do hotelu. A nezapomeň spálit šaty. Já se postarám o zbraň."

"A co koberec a nábytek?" otázal se Cross. "Všechno zařídím," ujistil ho Lia.

"Hlavně se co nejrychleji vrať na večírek." Jakmile Cross odešel, sáhl Lia do krabice s doutníky, která stála na mramorovém stolku u pohovky. Současně se přesvědčil, zda není stolek znečištěný krví. Jak se zdálo, kromě koberce a pohovky je všechno čisté. Nedá se nic dělat, musí se do toho pustit.

Zabalil Danteho tělo a s pomocí dvou mužů je nasoukal do pytle, do kterého přidal i všechny igelitové pleny. Potom pevně utáhl motouz a přikázal odnést oba pytle do garáže. Tam čekala dodávka, speciálně upravená samotným Vazzim. Mezi dvojitou podlahou se nacházel prázdný prostor, do kterého nyní obě těla uložili. Jako rozený qualificato Vazzi všechno důkladně připravil. Vyndal z

dodávky dva kanystry s benzinem a odnesl je do vily. V obývacím pokoji pak rozlil benzin na podlahu a nábytek, nastavil roznětku a pospíchal zpět do garáže. Nasedl do vozu a v doprovodu dalších dvou automobilů vyrazil směrem k Los Angeles. Těsně před úsvitem zastavili na molu, u kterého kotvila bílá jachta. Přenesli na palubu oba pytle a odrazili od břehu. Kolem poledne dopluli na otevřené moře. Vazzi osobně sledoval, jak se dvě železné klece s mrtvými těly noří do hlubin oceánu. Právě udělil Dantemu a Loseymu poslední svaté přijímání. Molly Flandersová navrhla svému kaskadérovi, aby příjemnou noc ukončili v jeho hotelovém pokoji. Myšlenku, že by ho pozvala k sobě do vily, okamžitě zavrhla. Přestože si přiznávala slabost pro muže, kteří se jí nemohli postavením rovnat, nezbavila se dosud typického hollywoodského snobismu, který zakazoval zahazovat se s někým pod úroveň. Hosté večírku se začali rozcházet až po rozednění.

K zlověstnému, krvavě rudému slunečnímu kotouči se vznášel obláček šedého dýmu. Cross se vmísil mezi hosty ihned poté, co se osprchoval a převlékl. Posadil se mezi Claudii, Bobbyho Bantze, Deera a Ditu Tommeyovou a společně s nimi slavil úspěch Messaliny. Náhle se venku ozval hlasitý křik. Všichni vyběhli před hotel. Nad Vegas Strip šlehaly k nebi oranžové plameny. "Bože můj," zašeptala Claudia a přimkla se ke Crossovi. "To je přece tvoje vila." Cross ze sebe nevypravil ani slovo a zaraženě hleděl na zelenou vlajku, dusící se v hustém sloupu černého kouře. V dáli se rozječely sirény požárních vozů. V plamenech, jež měly strávit prolitou krev, právě mizelo dvanáct milionů dolarů. Qualificato Lia Vazzi, spořivý a šetrný človíček, rozhodně nemínil riskovat. Jelikož si detektiv Jim Losey vybral řádnou dovolenou, začali ho postrádat až pět dnů po požáru v hotelu Xanadu. O zmizení Danteho Clericuzia se z pochopitelných důvodů úřady nikdy nedozvěděly. Během pátrání objevili policisté mrtvolu Phila Sharkeyho. Podezření padlo okamžitě na Jima Loseyho. Policie dospěla k názoru, že utekl, aby se vyhnul vyšetřování.

Detektivové navštívili i Crosse De Lenu, protože hotel Xanadu byl posledním místem, kde se Losey prokazatelně pohyboval. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by mezi Crossem a zmizením

Loseyho existovala nějaká souvislost. Jak Cross policii sdělil, spatřil Loseyho pouze krátce na večerní oslavě. Kvůli ochráncům zákona si však Cross starosti nedělal. S obavami vyčkával, až se ozve don Clericuzio. Clericuziovi samozřejmě věděli, že Dante beze stopy zmizel a že naposledy pobýval v hotelu Xanadu. Proč by tedy měli žádat Crosse o informaci?

Cross však ani na okamžik nevěřil, že by celá záležitost prošla tak hladce. Dále řídil hotel a připravoval opravu vily, zničené požárem. O všechno ostatní se postaral Lia Vazzi.

Claudia mu poslala vzkaz s dotazem, zda by ho mohla přijít navštívit. Když dorazila, tváře jí plály vzrušením. Cross objednal večeři do svého apartmá, aby si mohli v klidu promluvit. "To by tě ani ve snu nenapadlo," spustila Claudia.

"Tvá sestra bude jmenována ředitelkou společnosti LoddStone."

"Blahopřeju," usmál se Cross a vtiskl jí bratrské políbení.

"Vždycky jsem tvrdil, že jsi nejschopnější ze všech Clericuziů."

"Na otcův pohřeb jsem přijela jen kvůli tobě.

Doufám, že to celá rodina pochopila," zamračila se Claudia při zmínce o svých příbuzných. "Určitě," zasmál se Cross. "Vždyt taky na tebe všichni koukali skrz prsty. Kromě dona. Ten řekl, ať si klidně děláš ty své filmy a at ti Bůh požehná."

"Clericuziovi mi můžou být srdečně ukradení. Poslyš ale, co se přihodilo. To si ani nedokážeš představit. Z Vegas jsme odletěli Bobbyho letadlem. Na letišti v Los Angeles to ale přišlo! Já myslela, že se zblázním. Na Bobbyho už tam čekali policajti a hned ho zatkli. Hádej, proč?"

"Protože natáčí blbý filmy?" zažertoval Cross. "Kdepak, jsi vedle jak ta jedle. Jen se podrž. Pamatuješ si na tu holku, kterou si Bantz přivedl na oslavu? Jmenovala se Johanna. Vzpomínáš, jak vypadala? Nakonec se ukázalo, že je jí teprve patnáct. Bobbyho zašili za pohlavní zneužívání a za obchod s bílým masem, protože ji převezl přes hranice státu." Claudia vykulíla oči. "Ušili na Bobbyho boudu. Johannina matka a otec na tom letišti vyváděli jako šílení, že jim dceru znásilnil chlípník o čtyřicet let starší."

"Patnáct bych jí rozhodně neřekl," kroutil hlavou Cross. "I když, mezi námi, vypadala jako šlapka."

"Mohl se z toho vyklubat pořádný skandál," pokračovala Claudia. "Naštěstí zapracoval starý dobrý Skippy Deere. Na poslední chvíli vytáhl Bobbyho z bryndy. Zařídil, aby nemusel jít bručet a aby novináři drželi klapačky. Takže se zdá, že prozatím je všechno v pořádku." Cross se zasmál. Jak je vidět, David Redfellow neztratil nic ze svých schopností. "To není k smíchu," napomenula ho Claudia. "Chudák Bobby se stal obětí spiknutí.

Ta bestie odpřisáhla, že ji ve Vegas donutil násilím k pohlavnímu styku. Její rodiče se dušovali, že jim nejde o peníze, nýbrž o to, aby se pro příště zamezilo řádění podobných zvrhlíků. Celé studio zachvátil zmatek. Dora a Kevin Marrionovi byli tak naštvaní, že uvažovali o prodeji svých akcií. Jenže Skippy Deere se zase předvedl. Podepsal s tou holkou smlouvu na hlavní roli v béčkovém filmu. Scénář napsal její tatík. Oběma nabídl královské honoráře. Pak pověřil Bennyho Slye, aby za jediný den scénář přepsal. Pochopitelně za těžký prachy. Mimochodem kápl na toho pravého, protože Benny je učiněný génius. Konečně jsme si vydechli, že je nebezpečí zažehnáno. Jenže pak státní návladní vznesl na Bobbyho žalobu. Stejný státní návladní, kterému pomohla společnost LoddStone ke zvolení a ke kterému se Eli Marrion choval jako k nějakému potentátovi. Skippy mu dokonce nabídl místo v právním oddělení společnosti s platem milion dolarů ročně. Odmítl a trval na tom, že Bobby Bantz musí být odvolán z funkce. Teprve pak si plácli. Nikdo netuší, proč postupoval tak tvrdošíjně."

"Jeden z těch neúplatných státních úředníků," ušklíbl se Cross. "Občas se takový najde." Znovu se mu před očima vybavil David Redfellow. Ten by určitě tvrdil, že tento vzácný živočišný druh již dávno vyhynul. Dovedl si velice živě představit, jak Redfellow celý úskok nastrojil. Pravděpodobně se vypravil za státním návladním a zeptal se ho: "Přijmete úplatek za to, abyste vykonal svou povinnost?" Na penězích nešetřil, bezpochyby mu hned nabídl nejvyšší částku. Dvacet milionů, tipoval Cross. Co znamená dvacet milionů proti filmovému studiu za deset miliard? Státní návladní přitom neriskoval, ani co by se za nehet vešlo. Stačilo, aby

postupoval přesně podle litery zákona. Vskutku elegantní řešení. Claudia jeho úvahy přerušila: "Takže Bobby musel odstoupit a Dora s Kevinem se velice rádi studia zbavili.

Shrábli miliardu v hotovosti a každý z nich ještě nádavkem smlouvu na pět filmů ve vlastní produkci. Pak se ve studiu objevil takový prtavý Ital, svolal schůzi a na ní se představil jako nový majitel. A pak, aniž to kdo čekal, mě udělal ředitelkou společnosti. Skippy na to koukal jako tele na nový vrata. Takže já jsem paní šéfová. Není to praštěný?"

Když Cross viděl, jak upřímně se Claudia raduje, neubránil se nadšení. Claudia náhle vstala a podívala se zpříma na bratra.

Panenky se jí zúžily a zrak jí potemněl. Její tvář vyzařovala ještě větší inteligenci než kdykoliv předtím. Ústa se však vesele usmívala. "Připadám si jako chlap, Crossi. Dosáhla jsem toho, co je normálně vyhraženo jen mužským. Dokonce jsem se ani nemusela s někým vychrápat." Cross se na ni překvapeně podíval. "Co se děje, Claudie? Nejsi snad šťastná?"

Claudia posmutněla: "Ovšem že jsem šťastná. Jenom nejsem úplně pitomá. A protože jsi můj bratr a mám tě ráda, chci ti říct, že mě nikdo rohlíkem neopije." Posadila se vedle Crosse.

"Lhala jsem, když jsem tvrdila, že jsem se tatínkova pohřbu zúčastnila jen kvůli tobě. Přijela jsem, protože jsem se konečně rozhodla stát součástí světa, jehož součástí byl i on.

Už jsem prostě nemohla dál stát mimo. Přesto je všechny nenávidím. Dona i ostatní."

"Mám tomu rozumět tak, že tu funkci nemíníš přijmout?" Claudia se hlasitě rozesmála:

"Kdepak, ochotně se hlásím k tomu, že jsem taky Clericuziová.

Chci jen dělat pořádné filmy a vydělávat spoustu peněz. Film je silná zbraň, Crossi. Mohu alespoň natáčet dobré filmy o velkých ženách... Uvidíš, co se stane, až využiju clericuziovské nadání k tomu, abych sloužila dobru a nikoliv zlu." Oba se rozesmáli. Cross sevřel sestru do náruče a políbil ji na tvář. "Mám pocit, že je to skvělé. Opravdu." V tom okamžiku myslel nejen na Claudii, ale rovněž na sebe.

Uvědomil si, že pokud don Clericuzio ustanovil Claudii ředitelkou společnosti LoddStone, nespojuje Crosse se zmizením Danteho. Plán se zdařil. Po večeři si ještě hodinu povídali.

Když se Claudia zvedla k odchodu, Cross vytáhl ze zásuvky psacího stolu váček plný černých žetonů. "Zkus, jestli ti bude přát štěstí i v kasinu." Claudia ho zatahala škádlivě za vlasy a prohodila: "Dobrá, ale musíš mi slíbit, že si přestaneš hrát na moudřejšího bratra a nebudeš už se mnou jednat jako s malou holkou. Minule jsem měla chuť ti jednu vrazit." Cross ji k sobě přivinul. V její blízkostí se cítil tak krásně. Přemohlo ho dojetí. "Měla bys vědět, že jsem ti odkázal třetinu svého majetku pro případ, že by se mi něco stalo. Piš si, že jsem dost velký boháč. Můžeš tedy dát studiu kdykoliv sbohem."

Claudii se zalily oči slzami. "Crossi, vážím si toho, že myslíš na mou budoucnost, ale já můžu poslat studio do háje i bez tvých peněz." Náhle se zarazila: "Děje se něco? Jsi nemocný?"

"Ne, ne," uklidňoval ji Cross. "Prostě jsem jen chtěl, abys to věděla."

"Díky Bohu," pokřižovala se Claudia.

"Třeba by ses nyní mohl pokusit vyskočit z vlaku, do kterého jsem naskočila já, a odtrhnout se od rodiny. Budeš konečně svobodný." Cross se zasmál. "Vždyť já jsem svobodný. A s rodinou se brzy rozejdu. Budu žít s Athenou ve Francii."

Desátého dne po vraždě ho v hotelu Xanadu navštívil Giorgio Clericuzio. Crossovi se úzkostí sevřel žaludek. Ze všech sil se musel ovládnout, aby nepropadl panice. Giorgio zanechal svou ochranku přede dveřmi Crossova apartmá spolu s lidmi z hotelové bezpečnostní služby. Cross si však nedělal nejmenší iluze. Jeho muži by bez váhání vyplnili každý Giorgiův rozkaz.

Klidu mu nepřidal ani Giorgiův vzhled. Obličej mu zpopelavěl a zdálo se, že dost pohubl. Vypadal velice špatně. Cross ho přivítal s přehnanou zdvořilostí: "Giorgio, svou návštěvou jsi mi způsobil nevýslovnou radost. Dovol, abych zařídil tvé ubytování ve vile." Giorgio na něj pohlédl smutnýma, unavenýma očima a sotva znatelně se usmál: "Nemůžeme najít Danteho.

Slehla se po něm zem. Stopa končí tady v Xanadu."

"Ježíši Kriste, to je vážné," zhrozil se Cross. "Znáte ale Danteho.

Občas si něco zamanul a neohlížel se pak na ostatní."

Tentokrát se Giorgio s úsměvem ani neobtěžoval: "Byl tu s Jimem Loseym. A ten zmizel taky."

"Divil jsem se, proč to spolu táhnou. Nehodili se k sobě."

"Byli to přátelé," přerušil ho Giorgio. "Starému pánovi to moc nevonělo, ale Dante detektiva vyplácel."

"Udělám, co bude v mých silách," pravil horlivě Cross. "Vyslechnu všechny hotelové zaměstnance. Uvědom si ale, že Dante ani Losey nebyli přihlášeni k pobytu. Na hostech z vil to nikdy nepožadujeme."

"To počká, až se vrátíš.

Don chce s tebou osobně mluvit. Dokonce si pronajal letadlo, kterým tě mám dopravit do Quogue." Cross se nadechl. "Dobrá, sbalím si věci. Giorgio, je to vážné?" Giorgio se mu podíval upřeně do očí. "Nevím." Cestou do New Yorku Giorgio pročítal papíry, které měl uložené v kufříku. Na Crosse ani nepromluvil a Cross se nevnucoval. Giorgio by mu stejně nic neprozradil.

Pokládal to však za neblahé znamení. Na letišti čekaly tři limuzíny se šesti muži. Giorgio nastoupil do jedné z nich a pokynul Crossovi, aby usedl do druhé. Další špatné znamení. Branou rodinného sídla v Quogue projeli, když se začalo rozednívat. Vchod do domu střežili dva lidé, další muž přecházel po zahradě. Cross nikde nespatřil jedinou ženu či dítě. "Kam se všichni poděli? Do Disneylandu?" zažertoval Cross. Giorgio nereagoval. V obývacím pokoji stálo osm mužů v kruhu kolem stolu, u něhož přátelsky rozmlouvali další dva.

Crossovi se div nezastavilo srdce. Byl to Petie a Lia Vazzi.

Vincent je úkosem pozoroval, očividně rozhněvaný. Na první pohled se zdálo, že Petie a Lia jen tak nevázaně tlachají, ale Cross si ihned všiml, že Lia rná na sobě pouze kalhoty a košili. Byl bez saka a bez vázanky, což znamenalo, že ho prohledali a odzbrojili. Připomínal myš, obklopenou dovádivými kočkami. Lia pozdravil Crosse mírným pokývnutím hlavy. Petie se na něj ani nepodíval. Giorgio odvedl Crosse do donovy pracovny a Petie s Vincentem je

následovali. V pracovně čekal don Clericuzio. Seděl v hlubokém křesle a pokuřoval své oblíbené viržinko. Vincent k otci přistoupil a podal mu sklenku s vínem. Crossoví nenabídl nic. Petie zůstal stát u dveří. Giorgio se posadil na pohovku vedle Bona a naznačil Crossovi, aby usedl k němu. Donova tvář, zbrázděná stářím, se ani nepohnula. Cross ho políbil na tvář. Don k němu smutně vzhlédl. "Milý Croccifixio," promluvil don. "Provedl jsi to dokonale. Nyní nám ale musíš objasnit důvod, který tě k tomu vedl. Jsem Danteho dědeček, moje dcera je jeho matka. Tito muži jsou jeho strýcové. Všichni jsme zvědaví na tvou odpověď." Cross se snažil soustředit myšlenky. "Nerozumím," prohodil nechápavě. "Kde je Davte?" vykřikl netrpělivě Giorgio. "Proboha, jak to mám vědět?" tvářil se překvapeně Cross. "Nikdy mi nehlásil, co má za lubem. Třeba odjel do Mexika vyrazit si z kopýtka." Giorgio ho přerušil: "Nedělej ze sebe debila a netahej nás za nos. O tvé vině už je rozhodnuto.

Kam jsi ho schoval?" Vincent se obrátil k baru, jako by se nedokázal dívat Crossovi do tváře. Petie přistoupil blíž k pohovce. "Máte nějaké důkazy?" vyštěkl Cross. "Kdo vám řekl, že jsem Danteho zabil?"

"Já," ozval se don. "O tvé vině jsem rozhodl rovněž já. Proti tomuto rozsudku není odvolání. Nechal jsem tě sem přivézt, aby ses mohl obhájit. Musíš zdůvodnit, proč jsi mého vnuka zavraždi l." Z donova odměřeného, chladného tónu Cross poznal, že dohrál. On i Lia Vazzi. Lia už to taky ví. Vyčetl mu to z očí. Vincent oslovil Crosse laskavým hlasem: "Pověz, Crossi, mému otci pravdu. Je to tvá jediná naděje." Don přikývl a pravil: "Croccifixio, tvého otce jsem miloval. Nebral jsem ho pouze jako synovce. V jeho žilách, stejně jako ve tvých, kolovala clericuziovská krev.

Tvůj otec byl mým nejvěrnějším přítelem. Pro jeho památku jsem ochoten vyslechnout, jaké pohnutky tě přiměly k tomu ohavnému činu." Cross zvedl hrdě hlavu: "Davte mi zabil otce. Uznal jsem ho vinným, stejně jako vy jste uznali vinným mne. Zabil ho ze msty. Nenáviděl ho. V skrytu duše zůstal Santadiem." Don neodpověděl. Cross pokračoval. "Co bych to byl za syna, kdybych otce nepomstil? Vždyt jsem mu vděčil za svůj život.

Stejně jako můj otec jsem si Clericuziů příliš vážil na to, abych je podezíral, že vraždu mého otce schválili. Přesto se domnívám, že jste o Danteho činu věděli. Neudělali jste vůbec nic. Copak jsem mohl za vámi přijít a žádat vás, abyste odčinili křivdu spáchanou na mém otci?"

"Dokaž to!"

"člověka, jakým byl Pippi De Lena, by náhodný útočník nepřekvapil.

Zároveň je silně nepravděpodobné, že vraha čirou náhodou dopadl Jim Losey. Sotva by se v této místnosti našel člověk, který by takové shodě náhod uvěřil. Všichni jste věděli, že je Davte vinen. Dore Clericuzio, sám jste mi vyprávěl o válce se Santadiem, Kdo ví, co plánoval Davte potom, až zabije mě.

Třeba by pak přišli na řadu jeho strýcové." Cross se neodvážil zařadit mezi příští oběti i dona. "Spoléhal se, že mu prominete," obrátil se Cross k donovi. Don odložil doutník. V jeho nehybné tváři se zračil smutek. Slova se ujal Petie, jenž měl k Dantemu nejblíže. "Kam si zahrabal jeho tělo?" zopakoval otázku. Cross však neodpovídal. Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Rozhostilo se hrobové ticho. Nakonec se don rozhlédl po ostatních a řekl: "Pro mladého člověka je pohřbu škoda.

Neudělal nic, zač by si ho mohli druzí vážit. Mladému člověku chybí pokora, neumí být vděčný. Má dcera je už tak dost pomatená. Proč ještě prohlubovat její žal a brát jí naději, že se její syn jednoho dne vrátí? Oznámíme jí, že Dante utekl. Bude trvat celé roky, než se dovtípí pravdy."

Všem přítomným jako by se ulevilo. Petie si přisedl ke Crossovi, zatímco Vincent pozvedl sklenici s brandy a naznačil přípitek. "Skutečností však zůstává, že ses provinil proti rodině. At už oprávněně nebo ne. Zločin musí být potrestán.

Tebe to bude stát peníze, Liu Vazziho život." Cross namítl: "S Dantem neměl Lia nic společného. Tomu jsem přenechal Loseyho.

Dovolte, abych za něj složil výkupné. Vlastním polovinu hotelu Xanadu. Převedu na vás polovinu z této částky." Don Clericuzio se zamyslel. "Jsi věrný přítel," pochválil Crosse a obrátil se na syny. "Pokud vy tři souhlasíte, nejsem proti." Giorgio, Vincent

i Petie mlčeli. Don si lítostivě povzdechl. "Postoupíš nám polovinu svého majetku, ale potom nám musíš zmizet z očí.

Vazzi se vrátí na Sicílii. Může si vybrat, jestli odjede sám nebo s rodinou. Víc už ustoupit nemohu, S Vazzim už v životě nesmíš promluvit ani slovo. A v tvé přítomnosti zakazuji svým synům, aby se ti někdy mstili za smrt jejich synovce. Dostaneš týden na to, aby sis zařídil své záležitosti. Gíorgio zajistí patřičné dokumenty." Poté don pokračoval o poznání přívětivěji. "Prosím, věř mi. Neměl jsem ani tušení o Danteho plánech. Nyní odejdi v míru a pamatuj, že jsem vždy miloval tvého otce jako vlastního syna." Když Cross opustil pracovnu, vstal don z křesla a prohodil k Vincentovi: "Chci jít spát."

Vincent ho vyvedl do schodů, neboť donovi už nesloužily nohy.

Věk si začal vybírat svou daň.

EPILOG
Nice, Francie Quogue

Odpoledne před odjezdem z Las Vegas se Cross De Lena naposledy posadil na balkon svého apartmá a hleděl zamyšleně na vyprahlý bulvár Vegas Strip. Neony hotelů Ceasars Palace, Flamingo, Desert Inn, Mírage a Sands se rozhodly změřit svou sílu s pálícím sluncem. Donův příkaz byl jednoznačný. Cross se nikdy nesmí vrátit do Las Vegas. Kolik šfastných dnů tu prožil jeho otec Pippi. Gronevelt tady vystavěl pomník své nesmrtelnosti.

Cross však jejich lásku k Vegas nikdy nesdílel. Jistě, užíval si dosyta zdejších radovánek, nicméně pocity z nich pro něj měly vždy trpkou příchuf. Zelené vlajky nad vilami se v horkém pouštním vzduchu ani nepohnuly. Jedna z nich bezvládně visela nad černou kostrou spáleniště, Tento temný přízrak by Crossovi věčně připomínal Danteho smrt. Naštěstí už ho nikdy neuvidí.

Miloval hotel Xanadu, miloval otce, Gronevelta i Claudii.

Všechny v jistém slova smyslu zradil. Gronevelta zradil tím, že nezachoval hotelu věrnost, otce zase tím, že nezachoval věrnost Clericuziovým. A Claudii zradil tím, že ji utvrzoval ve víře ve svou nevinnost. Nyní se konečně osvobodí. Začne úplně nový život. Jak asi dopadne jeho vztah s Athenou?

Gronevelt, otec a dokonce i don ho vždy varovali před romantickou láskou. Tuto cenu prý platí všichni mocní tohoto světa. Proč se jejich radou neřídí? Proč vložil svůj osud do rukou jediné ženy? Odpověď je jednoduchá. Pouhý pohled na ni, ozvěna jejího hlasu, letmý pohyb její ruky či její smích, kterým zakrývala smutek, v něm vyvolávaly pocit nezměrného štěstí. Kdykoliv se ocitne v její blízkostí, svět se s ním zatočí. Sousto v ústech zesládne a slunce hned září jasněji.

Cross nevěřil, že kdy ukojí hlad po jejím těle. Kdykoliv usínal po jejím boku, přestával se bát těžkých snů, kieré ho v noci budily. Athenu naposledy spatřil před třemi týdny, dnes ráno však slyšel její hlas. Telefonoval jí do Francie, že se chystá k odjezdu. Neskryvala radost nad tím, že Cross dosud žije. Možná ho má opravdu ráda. Za

necelých čtyřiadvacet hodin ji znovu uvidí. Cross doufal, že jej Athena jednoho dne bude skutečně milovat a že se mu dostane odměny za jeho lásku.

Věřil, že ho Athena nikdy neodsoudí a naopak ho jako anděl strážný vyvede z bran pekelných. Athena byla zřejmě jediná žena v celé Francii, která se líčením a oblékáním snažila potlačit svůj půvab. Nechtěla se sice přímo znetvořit, jelikož nebyla žádná masochistka, nicméně se své krásy obávala.

Tušila, že ohrožuje její vnitřní svět, a nenáviděla marnivost, která stále ovládala její duši. Krásu pokládala za nejvážnější překážku, která jí bránila v naplnění celoživotního úkolu.

Hned první den, jenž strávila v Ústavu pro autistické děti, se pokusila s pacienty zcela ztotožnit. Uvolnila svaly v obličeji, aby tvář neodrážela žádné emoce, a dokonce napodobila i jejich nachýlené držení těla a váhavou chůzi.

Doktor Gerard ji chvíli pozoroval a pak kousavě poznamenal:

"Skvělý výkon, ale vzala jste to za špatný konec. Nesmíte se identifikovat s jejich postižením. Musíte proti němu bojovat."

Athenu jeho výtka zahanbila. Domýšlivost herečky ji opět zavedla na nesprávnou cestu. Práce s dětmi ji však plně uspokojovala. Nevadila jim její nedokonalá francouzština, neboť stejně nechápaly smysl slov. Neodrazovalo ji ani jejich chování, které se občas vymykalo normálu. Děti samozřejmě neznaly žádná společenská pravidla. Rvaly se mezi sebou a někdy se postavily na odpor i ošetřovatelkám, roztíraly své výkaly po zdech, močily tam, kde se jim zamanulo. Svůj odpor k okolnímu světu dávaly najevo mnoha nevybíravými způsoby.

Bezmoc na Athenu doléhala pouze za dlouhých nocí, které trávila studiem odborné literatury v pronajatém bytě. Údaje o možnostech léčby této choroby ji braly veškeré naděje a mnohdy se nad nimi rozplakala. Na rozdíl od filmů, v nichž hrála, měly tyto příběhy zpravidla smutný konec. Teprve Crossův telefonát jí dodal odvahu a sílu. Cross žije a je připravený Atheně pomoci. Přesto si nebyla jistá, zda je Crossova přítomnost vhodná. Požádala o radu doktora Gerarda. "Co mám podle vás udělat?" zeptala se. "Myslím, že tím Bethany jen prospějeme. Jsem zvědavý, jak se k němu bude

chovat a jak se jejich vztah bude vyvíjet. Především to však pomůže vám. Matky by se neměly svým dětem zcela obětovat." Athena si Gerardova slova připomněla i cestou na letiště. Cross prošel pasovou kontrolou a vstoupil do odbavovací haly. Osvěžující mořský vzduch, prosycený vůní květin, se tolik lišil od horkého, těžkého příkrovu, ktery dusil Las Vegas. Sotva spatřil Athenu, znovu se podivil nad její schopností změnit zevnějšek, přestože svou krásu zcela zapřít nedokázala. Zelené oči zešedly pod kouřovými skly brylí ve zlatém rámečku, volný oděv zahaloval štíhlou postavu a okraj kloboučku ze zeleného denimu padal hluboko do čela. Cross se nadmul pýchou, že je jediný, kdo ví, jak krásná je Athena ve skutečnosti. Athena sejmula bryle a schovala je do kapsy blůzky. Cross se rozzářil úsměvem. Za necelou hodinu již seděli v Crossově apartmá v hotelu Negresco, ve kterém kdysi přebývala i Napoleonova Josefína, jak alespoň hlásal nápis na dveřích. Číšník prostřel stůl a postavil na něj talíř s obloženými chlebíčky a lahev vína. Chvíli na sebe mlčky hleděli. Cross stiskl Atheninu ruku a okamžitě pocítil nával touhy. Poznal však, že Athena zatím není na milování připravena. Apartmá s výhledem na Středozemní moře bylo zařízeno ještě honosněji než vily hotelu Xanadu. Nad postelí se klenula nebesa z červeného hedvábí, protkávaného zlatým květinovým vzorem. Takové elegance by ve Vegas nikdo nedosáhl. Vyšli na balkon. Cross pohladil Athenu po tváři.

Usmála se, rozvázala vlhký ubrousek, do kterého byla zabalena lahev s vínem, a otřela si z tváře líčidlo. Na obličeji jí zůstalo několik perlivých kapek. Položila Crossovi ruku na rameno a něžně ho políbila na rty. V zamyšlení pozorovali stovky let staré kamenné domky s oprýskanou vybledlou omítkou.

Pod nimi se táhla rušná Promenade des Anglais. Na nedaleké pláži pokryté drobnými oblázky se slunily téměř nahé dívky, snědí mládenci bojovali s přílivem a caparti si stavěli hrady z písku. Azurovou mořskou hladinu brázdily kýly bělostných jachet. Napili se vína. "Jak dlouho se zdržíš?" zeptala se Athena.

"Pět let, jestli ti to nebude vadit,"

"Proboha, co tu chceš celou dobu dělat`?"

"Jsem bohatý, možná si koupím menší hotýlek."

"A co Xanadu?" podivila se Athena.

"Musel jsem prodat svůj podíl," přiznal Cross a na okamžik se odmlčel. "Ale peněz máme dost."

"Mám svoje peníze," zamračila se Athena. "Měl bys vědět, že tu zůstanu pět let a pak odvezu Bethany domů. Je mi jedno, co budou lidi říkat. V ústavu ji ale nenechám, budu se o ni starat až do smrti. Takže spolu těžko můžeme žít." Cross Athenu dobře pochopil. Dlouze se zamyslel a pak pevným, rozhodným hlasem odpověděl: "Atheno, pouze jednu věc vím s určitostí, a sice, že tebe i Bethany miluju. Musíš mi věřit. Uvědomuju si, že to vůbec nebude snadné, ale uděláme, co je v našich silách. Chceš přece Bethany pomoci. Kvůli tomu se ale z tebe nemusí stát mučednice. Hodlám ti pomáhat, jak jen můžu. Podívej, je to jako sázka v kasinu. Pravděpodobnost výhry mizivá, ale vždycky existuje nepatrná šance." Cross zaznamenal, že Athena váhá.

"Vezmeme se, Atheno. Budeme mít děti a povedeme úplně normální život. Děti nám pomohou překonat všechny potíže. Nikdo není úplně šťastný, ale můžeme se pokusit nepřízeň osudu překonat.

Věříš mi?" Athena mu pohlédla do očí: "Pokud ty věříš, že tě také opravdu miluju." V ložnici se pak dlouho milovali. Athena uvěřila, že jí Cross pomůže zachránit Bethany, a Cross věděl, že jej Athena miluje. Když oddechovali po milostném klání, Athena se ke Crossovi přivinula a zašeptala: "Miluji tě, miluji tě." Cross ji políbil. "Miluji tě," opakovala Athena.

Jak jen by tomu mohl nevěřit, pomyslel si Cross. Don si přitáhl chladivou přikrývku až ke krku. Odmítal si přiznat, že se blíží smrt. Všechno mu tedy vyšlo podle plánu. Jak snadné je obelstít nezkušené mládí! Již před pěti lety si začal uvědomovat, že Dante ohrožuje jeho záměry, podle nichž měla Clericuziova rodina splynout s řádnou společností. Nevěděl, jak zapeklitou situaci vyřešit. Měl snad nařídit vraždu jediného syna své dcery? Poslechli by ho vůbec Giorgio, Vincent a Petie? Nepokládali by ho za krvežíznivé monstrum?

Nepňpravil by se tak o jejich lásku? Neodhalila by Rose Marie během svých světlých chvilek hrůznou pravdu? Všechno rozhodla smrt Pippiho De Leny. Don okamžitě pojal podezření a nechal si prověřit Danteho styky s Jimem Loseym. Přikázal Vincentovi a

Petiemu, aby se postarali o Crossovu bezpečnost, a sám ho varoval vyprávěním o válce se Santadiem. Rozhodoval se dlouho a bolestně, nicméně tíha tohoto rozhodnutí spočívala pouze na jeho bedrech. Musel jednat rychle. Kdyby zemřel, nikdo by se takového rázného řezu neodvážil. Don usoudil, že je nejvyšší čas, aby prosadil své plány. Clericuziova rodina se zařadí mezi slušné občany. Vincent si bude hledět svých restaurací, Petie má stavební firmu a Giorgio se dál bude věnovat finančním transakcím na Wall Street. Jednou provždy se rozloučí se světem zločinu, Dokonce přestanou doplňovat italskou enklávu v Bronxu. Don svým potomkům konečně zajistí bezpečí a klid. V Americe je i bez nich dost zločinců. Don se nemínil kát ze svých omylů ani z toho, že zničil štěstí své dcery a nastrojil vraždu svého vnuka. Za svůj život mu může vděčit alespoň Cross. Ještě než dona přemohla dřímota, napadla ho krásná myšlenka. Budou žít navěky, clericuziovská krev nikdy nevyhyne. A zakladatelem tohoto mocného, slavného rodu je on. Don Domenico Clericuzio. Kolik hříchů však musel v tomto zkaženém světě spáchat, věděl jen on.

Mario Pizzo
Poslední kmotr

Z anglického originálu The Last Don / William Heinemann, London 1996
Přeložil Jaroslav Holba
Redigovala Květuše Hrachová
Obálku navrhla Viera Fabianová
Vydalo nakladatelství Ikar Praha, spol. s r. o., ve spolupráci s Knižním klubem Praha, v roce 1998 jako svou 352. publikaci
Vydání první
Sazba a zalomení do stran TARDUS, s. r. o., Praha
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica TS 13/34
ISBN 80-7202-167-2 (Ikar. Praha)
ISBN 80-7176-559-7 (Knižní klub. Praha)